BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
68
5 E 17

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

18. 5. F. 17.   P.F.

VIII a 215 f 3

R. II ed. To I p 411, n 6

5. 9. E. 22

Digitized by Google

68.5.E.14.

CONSTANTINI LASCARIS BYZANTINI GRAMMATICAE COMPENDIVM.

Adiectis in fine quibuſdam opuſculis, ad græcæ linguæ ſcientiam aptiſsimis.

Cum latina interpretatione è regione appoſita, ut conferri à quouis tyrone poſsint.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

AL DVS

Apud Paulum Manutium, Aldi F.
VENETIIS, MDLVII.

Digitized by Google

68 5.E.17

Digitized by Google

ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ μερῶν, καὶ ἄλλων τινῶν ἀναγκαίων, συντεθεῖσα παρὰ Κωνσταντίνου Λασκάρεως τοῦ Βυζαντίου.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ γραμμάτων.

BIBLIOTECA N. ROMA VITTORIO EMANUELE

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Γ Ράμμα ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον φωνῆς ἀδιαίρετον. εἰσὶ δὲ γράμματα εἰκοσιτέσσαρα. α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. τούτων φωνήεντα μὲν ἑπτά. α ε η ι ο μικρὸν, υ ψιλὸν, καὶ ω μέγα. σύμφωνα δὲ δεκαεπτά. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ. τῶν δὲ φωνηέντων μακρὰ μὲν δύο, η καὶ ω μέγα. βραχέα δὲ δύο, ε ψιλὸν καὶ ο μικρόν. δίχρονα δὲ τρία, α ι υ. ἐξ ὧν δίφθογγοι κυρίως μὲν ἓξ γίνονται, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. καταχρηστικῶς δὲ τέσσαρες, ᾳ ῃ ῳ υι. τῶν δὲ συμφώνων, ἡμίφωνα μὲν ὀκτὼ, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. ὧν διπλᾶ μὲν τρία, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα δὲ τέσσαρα, λ μ ν ρ. ἄφωνα δὲ ἐννέα, β γ δ, κ π τ, θ φ χ. ὧν ψιλὰ μὲν τρία, κ π τ. δασέα δὲ τρία, θ φ χ. μέσα δὲ τρία, β γ δ. ἐκ τῶν διῃρημένων δὲ τῶνδε γραμμάτων αἱ συλλαβαὶ γίνονται, οἷον πε. ὅθεν αἱ λέξεις, οἷον πέτρος. ἐξ ὧν ὁ λόγος, οἷον ὁ πέτρος ἀναγινώσκει.

ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Συλλαβή ἐστι σύλληψις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ φωνήεντα συλλαβαὶ λέγονται· διαιρεῖται δὲ ἡ συλλαβὴ εἰς τρία. εἰς μακρὰν, οἷον ἥρως· εἰς βραχεῖαν, οἷον λόγος. εἰς κοινὴν, οἷον ἄρης.

De dictione.

Dictio eſt pars minima conſtructæ orationis diuiſibilis.

De oratione.

Oratio eſt dictionũ cõpoſitio, ſentẽtiam perfectam declarans. Huius aũt partes octo: Nomen, Verbũ, *Participium, Articulus, Pronomen, Præpoſitio,* Aduerbiũ, Coniunctio. *Harum declinabiles quidem quinq;: Nomen, Verbũ, Participiũ, Articulus, Pronomen. Indeclinabiles aũt tres Præpoſitio,* Aduerbium, Coniunctio.

De nomine.

Nomen eſt pars orationis declinabilis, ſubſtantiam propriam uel cõmunem ſignificans. Accidunt *aũt ipſi quinq;: Genus, Species, Figura, Numerus, Caſus.*

De generibus.

Genera quidem ſunt quinque: maſculinum, ut hic bonus femininum, ut hæc bona. neutrũ, ut hoc bonum. commune, ut hic & hæc homo. promiſcuum, ut hæc aquila, & hæc hirundo: quòd una uoce & uno articulo maſculino uel feminino declarat duo genera.

De ſpeciebus.

Species autem duæ: Primitiua, ut magnus: Deriuatiua, ut magnanimus.

De figuris.

Figuræ autem tres: Simplex, *ut equus.* Compoſita, *ut Philippus.* Decompoſita, *ut philippides.*

De numeris.

Numeri autem tres: Singularis, *ut bonus.* Dualis, *ut boni, bonos. Pluralis, ut boni.*

De caſibus.

Caſus aũt quinq;: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accu-

ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ.

Λέξις ἐςὶ μέρος ἐλάχιςον τῦ συντακτικοῦ λόγου διαιρετικόν.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ.

Λόγος ἐςὶ λέξεων σύνθεσις, διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. τούτου δὲ μέρη ὀκτώ. ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος. τούτων κλιτὰ μὲν πέντε. ὄνομα, ῥῆμα, μετοχῆ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. ἄκλιτα δὲ τρία πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος.

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Ονομά ἐςι μέρος λόγου κλιτὸν, οὐσίαν ἰδίαν ἢ κοινὴν σημαῖνον. παρέπονται δὲ αὐτῷ πέντε. γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Γένη μὲν εἰσὶ πέντε. ἀρσενικὸν, οἷον ὁ ἀγαθός. θηλυκὸν, οἷον ἡ ἀγαθή. οὐδέτερον, οἷον τὸ ἀγαθόν. κοινὸν, οἷον ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, οἷον ὁ ἀετὸς, καὶ ἡ χελιδών. ὅπερ μιᾷ φωνῇ καὶ ἑνὶ ἄρθρῳ ἀρσενικῷ ἢ θηλυκῷ δηλοῖ τὰ δύο γένη.

ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΝ.

Εἴδη δὲ δύο. πρωτότυπον, οἷον μέγας. παράγωγον, οἷον μεγαλόψυχος.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχήματα δὲ τρία. ἁπλοῦν, οἷον ἵππος. σύνθετον, οἷον φίλιππος. παρασύνθετον, οἷον φιλιππίδης.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Αριθμοὶ δὲ τρεῖς. ἑνικὸς, οἷον ὁ ἀγαθός. δυϊκὸς, οἷον τὼ ἀγαθώ. πληθυντικὸς, οἷον οἱ ἀγαθοί.

ΠΕΡΙ ΠΤΩΣΕΩΝ.

Πτώσεις δὲ πέντε. ὀνομαςικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ

acccuſatiuus, & uocatiuus. quorum recti et directi duo uocantur, nominatiuus & uocatiuus: recte enim ſtantes, rectam ſubſtantiam ſignificant. alij autē obliqui.

De accentibus.

Accentus eſt extenſio uocis literatæ. Sunt autem accentus decem: Acutus´: Grauis`: Circunflexus˜: Longus¯: Breuis˘: Aſpiratus‘: Tenuis’: Inuerſio’: Subunio ‿: & Subdiſtinctio.,

De articulo.

Articulus eſt pars orationis declinabilis, præpoſita declinationi nominum, & poſtpoſita. huius aūt aliqui præpoſitiui: ut hic, hæc, hoc. aliqui ſuppoſitiui: ut qui, quæ, quod. Accidunt aūt ei tria: genus, numerus caſus.

Articuli præpoſitiui maſculini.

Nominatiuus, hic. gtūs, huius. datiuus, huic. accūs, hunc. Ntūs & accūs, hi, hos. genitiuus & datiuus, horū, his. Ntūs, hi. gtūs, horum. datiuus, his. accūs, hos.

Articuli feminini. Hæc, huius, huic, hāc. hæ, has, harum, his. hæ, harū, his, has. Articuli neutri. Hoc, huius, huic, hoc. hæc, horum, his. hæc, horum, his, hæc.

Articuli ſuppoſitiui maſculini.

Qui, cuius, cui, quem. qui, quos. qui, quorum, quibus, quos. Feminini. Quæ, cuius, cui, quam. quæ, quas. quæ, quarum, quibus, quas. Neutri Quod, cuius, cui, quod. quæ, quæ. quæ, quorum, quibus, quæ.

Vocatiuus autem nullus articulum habet: ò enim aduerbium eſt uocandi.

De diuiſione nominum.

Nominū aliqua quidē flectuntur æquiſyllabice, ut æneas æneæ. aliqua uerò inæquiſyllabice, ut aiax, aiacis.

κὴ, καὶ κλητική. ὧν ὀρθαὶ καὶ εὐθεῖαι δύο καλοῦνται, ὀνομαστικὴ καὶ κλητική. ὀρθῶς γὰρ ἱςάμεναι, ὀρθὴν τὴν οὐσίαν σημαίνουσιν. αἱ ἄλλαι δὲ πλάγιαι.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ.

Προσῳδία ἐςὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. εἰσὶ δὲ προσῳδίαι δέκα, ὀξεῖα ´: βαρεῖα `: περισπωμένη ῀: μακρὰ ¯: βραχεῖα ˘: δασεῖα ʽ: ψιλὴ ʼ: ἀπόςροφος ʼ: ὑφὲν ‿: καὶ ὑποδιαςολή.,

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΟΥ.

Αρθρον ἐςὶ μέρος λόγου κλιτὸν, προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. τούτου δὲ τὰ μὲν προτακτικὰ, οἷον, ὁ, ἡ τὸ. τὰ δὲ ὑποτακτικά. οἷον ὅς, ἥ, ὅ. παρέπονται δὲ αὐτῷ τρία, γένος, ἀριθμὸς, πτῶσις.

Αρθρα προτακτικὰ, ἀρσενικά.

Η ὀνομαςικὴ, ὁ. ἡ γενικὴ, τοῦ. ἡ δοτικὴ, τῷ. ἡ αἰτιατικὴ, τόν. ἡ ὀνομαςικὴ καὶ αἰτιατικὴ, τώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν. ἡ ὀνομαςικὴ, οἱ. ἡ γενικὴ, τῶν. ἡ δοτικὴ, τοῖς. ἡ αἰτιατικὴ, τούς. Αρθρα θηλυκά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. τὰ, ταῖν. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Αρθρα οὐδέτερα. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. τὼ, τοῖν. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Αρθρα ὑποτακτικὰ, ἀρσενικά.

ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν. ὣ, οἷν. οἳ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκά. ἣ, ἧς, ᾗ, ἥν. ἃ, αἷν. αἳ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ. ὣ, οἷν. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Κλητικὴ δὲ οὐδεμία ἄρθρον ἔχει. τὸ γὰρ ὦ, ἐπίρρημά ἐςι κλητικόν.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ὀνομάτων.

Τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν κλίνονται ἰσοσυλλάβως, οἷον, αἰνείας, αἰνείου. τὰ δὲ περιττοσυλλάβως, οἷον, αἴας, αἴαν-

ciſ.& æquiſyllaba declinantur quadrifariam, ſed inæquiſyllaba unice. quapropter & quinq; declinationes ſunt, quarum alia prima uocatur, alia ſecunda, alia tertia, alia quarta. ſed quinta inæqualium ſyllabarũ.

Prima declinatio.

Prima declinatio æquiſyllabicorum eſt maſculinorum nominũ in as deſinentium, & in is maſculinorum & cõmuniũ quorũ gtũs in u deſinit, dtũs in alpha uel in ita, ſecundũ uocalẽ nominatiui: accũs in n, cũ uocali nominatiui. Nominatiuus, *hic* Aeneas. *gtũs, huius* Aeneæ. *dtũs, huic* Aeneæ. *accuſatiuus, hunc* Aeneã. *uocatiuus, ò* Aenea *cõmuniter, & ò* Aeneas *attice.* Ntũs *& accuſatiuus,* Aeneæ, Aeneas. *genitiuus & datiuus,* Aenearũ, Aeneis. *uocatiuus, o* Aeneæ. Nominatiuus, *hi* Aeneæ. *genitiuus, horum* Aenearum. *datiuus, his* Aeneis. *accuſatiuus, hos* Aeneas. *uocatiuus, o* Aeneæ.

Hic *chryſes, huius chryſæ, huic chryſæ, hunc chryſen, o chryſe communiter, & o chryſes attice. hi chryſæ, & hos chryſas, horum chryſarum, & his chryſis, o chryſæ. hi chryſæ, horum chryſarum, his chryſis, hos chryſas, o chryſæ.*

Hic *& hæc latro, huius latronis, huic latroni, hic & hanc latronem, o latro. hi & hæ, hos & has latrones, horum & harum latronum, his latronibus, o latrones. hi & hæ latrones, horum et harum latronum, his latronibus, hos & has latrones, o latrones.*

Secunda declinatio.

Secũda declinatio æquiſyllaborũ eſt femininorum nominũ in alpha et in ita deſinentiũ, quorũ gtũs in is, dtũs in ita, accuſatiuus in n cum uocali nominatiui.

Hæc

τος. καὶ τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα κλίνονται τετραχῶς. τὰ δὲ περιτ̃οσύλλαβα μοναχῶς. διὸ καὶ πέντε κλίσεις εἰσὶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη, ἡ δὲ τετάρτη. ἡ δὲ πέμπτη περιτ̃οσύλλαβος.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πρώτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐςὶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς ας ληγόντων, καὶ εἰς ης, ἀρσενικῶν καὶ κοινῶν. ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου λήγει, ἡ δοτικὴ εἰς ᾳ ἢ εἰς ῃ, κατὰ τὸ φωνῆεν τῆς ὀνομαςικῆς, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαςικῆς.

Η ὀνομαςικὴ, ὁ αἰνείας. ἡ γενικὴ, τοῦ αἰνείου. ἡ δοτικὴ, τῷ αἰνείᾳ. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν αἰνείαν. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀτ̃ικῶς. ἡ ὀνομαςικὴ καὶ αἰτιατικὴ, τὼ αἰνεία. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰνείαιν. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεία. ἡ ὀνομαςικὴ, οἱ αἰνείαι. ἡ γενικὴ, τῶν αἰνειῶν. ἡ δοτικὴ, τοῖς αἰνείαις. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς αἰνείας. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεῖαι.

Ο χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀτ̃ικῶς. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. οἱ χρύσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρύσαι.

Ο καὶ ἡ ληςὴς, τοῦ καὶ τῆς ληςοῦ, τῷ καὶ τῇ ληςῇ, τὸν καὶ τὴν ληςὴν, ὦ ληςά. τὼ καὶ τὰ ληςὰ, τοῖν καὶ ταῖν ληςαῖν, ὦ ληςά. οἱ καὶ αἱ ληςαὶ, τῶν ληςῶν, τοῖς καὶ ταῖς ληςαῖς, τοὺς καὶ τὰς ληςὰς, ὦ ληςαί.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Δευτέρα κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐςὶ θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς α καὶ εἰς η ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ης, ἡ δοτικὴ εἰς ῃ, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαςικῆς.

Η μοῦ.

Hæc muſa, huius muſæ, huic muſæ, hanc muſam, ò muſa. muſæ, muſas, muſarum, muſis, ò muſæ. hæ muſæ, harum muſarum, his muſis, has muſas, ò muſæ.

Hic honor, huius honoris, huic honori, hunc honorem, ò honor. hi, hos honores, horum honorum, his honoribus, ò honores. hi honores, horum honorum, his honoribus, hos honores, ò honores.

Nota quòd ſola in alpha longũ, & in alpha purum, et in ra, et in da, et in tha deſinẽtia nomina feminina, ſeruãt alpha in genitiuo & datiuo, ut minerua, mineruæ, mineruæ. maia, maiæ, maiæ. dies, diei, diei. leda, ledæ, ledæ. martha, marthæ, marthæ. Alia autem omnia mutant alpha in ita in genitiuo & datiuo, ut muſa, muſæ, muſæ. ſitis, ſitis, ſiti. fames, famis, fami.

Tertia declinatio.

Tertia declinatio æquiſyllaborum eſt maſculinorum, & femininorum, communium, & promiſcuorum nominum atticorum, deſinentium in os, & neutrorum in on. Quorum genitiuus & datiuus in o, accuſatiuus in n, cum uocali nominatiui.

Hic menelaus, huius menelai, huic menelao, hunc menelaum, ò menelaë. hi menelai, hos menelaos, ò menelai. hi menelai, horum menelaorum, his menelais, hos menelaos, ò menelai.

Hæc area, huius areæ, huic areæ, hanc aream, ò area. hæ areæ, has areas, ò areæ. hæ areæ, harum arearum, his areis, has areas, ò areæ.

Hic & hæc ferax, huius & huius feracis.

Hoc ferax, huius feracis, huic feraci, hoc ferax, ò ferax. hæc & hæc feracia, ò feracia. hæc feracia, horũ fera-

Η μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Η τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή. τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά. αἱ τιμαὶ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμὰς, ὦ τιμαί.

Σημείωσαι ὅτι μόνα τὰ εἰς α μακρὸν, καὶ εἰς α καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς δα, καὶ εἰς θα λήγοντα ὀνόματα θηλυκὰ, φυλάττουσι τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, μαῖα, μαίας, μαίᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. τὰ δὲ ἄλλα πάντα τρέπουσι τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ. πεῖνα. πείνης, πείνῃ.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τρίτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ἁπλικῶν, ληγόντων εἰς ως, καὶ οὐδετέρων εἰς ων. ὧν ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ εἰς ω, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Ο μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. τὼ μενέλεω, τῶν μενέλεῳν, ὦ μενέλεω. οἱ μενέλεω, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεῳς, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεω.

Η ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως. τὰ ἅλω, ταῖν ἅλων, ὦ ἅλω. αἱ ἅλω, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλω.

Ο καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω.

Τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων, ὦ εὔγεων. τὼ εὔγεω, τοῖν εὔγεῳν, ὦ εὔγεω. τὰ εὔγεω, τῶν εὔγεων,

feracium, his feracibus, hæc feracia, o feracia.

Quarta declinatio.

Quarta declinatio æquiſyllaborũ, eſt maſculinorũ, et femininorũ, cõmunium, & promiſcuorũ nominũ, deſinentiũ in os, et neutrorũ in on. quorũ genitiuus in u, datiuus in o, accuſatiuus in n, cum uocali nominatiui.

Hic *ſermo, huius ſermonis, huic ſermoni, hunc ſermonem, o ſermo communiter, & o ſermo attice. hi & hos ſermones, o ſermones. hi ſermones, horum ſermonum, his ſermonibus, hos ſermones, o ſermones.*

H*æc uia, huius uiæ, huic uiæ, hanc uiam, o uia communiter, & o uia attice. hæ uiæ, has uias, o uiæ. hæ uiæ, harum uiarum, his uijs, has uias, o uiæ.*

Hic *& hæc homo, huius hominis, huic homini, hunc & hanc hominem, o homo, & o homo.*

H*æc aquila, huius aquilæ, huic aquilæ, hãc aquilã.*

Hoc *lignũ, huius ligni, huic ligno, hoc lignum, o lignum. hæc ligna, horum lignorum, o ligna. hæc ligna, horum lignorum, his lignis, hæc ligna, o ligna.*

Nota *autem, quòd in neutris nominibus tres caſus ſunt ſimiles in omni numero, nominatiuus, accuſatiuus, & uocatiuus.*

Quinta declinatio.

Quinta declinatio eſt omniũ inæqualiũ nominũ maſculinorũ, & femininorũ, & neutrorũ, communium, & promiſcuorũ, diuerſas terminationes habentiũ. quorũ genitiuus in os, dtũs in iota, accuſatiuus in alpha.

Hic *aiax, huius aiacis, huic aiaci, hũc aiacẽ, o aiax cõmuniter, & o aiax attice. hi & hos aiaces, o aiaces. hi aiaces, horũ aiacũ, his aiacibus, hos aiaces, o aiaces.*

Hæc

τοῖς εὔγεως, τὰ εὔγεω, ὦ εὔγεω.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τετάρτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐςὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ληγόντων εἰς ος, καὶ οὐδετέρων εἰς ον, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου, ἡ δοτικὴ εἰς ῳ, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαςικῆς.

Ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἁπλικῶς. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδὲ κοινῶς, καὶ ὦ ὁδὸς ἁπλικῶς. τὼ ὁδὼ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδώ. αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ὦ ἄνθρωπος.

Ὁ ἀετὸς, τοῦ ἀετοῦ, τῷ ἀετῷ, τὸν ἀετὸν.

Τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐν τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασι τρεῖς πτώσεις εἰσὶν ὅμοιαι ἐν παντὶ ἀριθμῷ, ὀνομαςικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πέμπτη κλίσις ἐςὶ πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ οὐδετέρων, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων, διαφόρους καταλήξεις ἐχόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ος, ἡ δοτικὴ εἰς ι, ἡ αἰτιατικὴ εἰς α.

Ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἁπλικῶς. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Ἡ τρυ-

Hæc turtur,turturis,turturi, turturem, ò turtur. hæ has turtures,ò turtures, turturum, turturibus. hæ turtures,turturum,turturibus,turtures,ò turtures.

Hic gradus,huius gradus,huic gradui,hũc gradũ,ò gradus. hi gradus, horũ graduũ,ò gradus. hi gradus, horum graduum, his gradibus, hos gradus, ò gradus.

Hic et hæc amãs urbis,huius et huius amãtis urbis.

Hic coruus, huius corui.

Terminationes diuerſæ nominum quintæ declinationis.

Maſculina.

Hic thoas,huius thoantis, huic thoanti, hunc thoantem,ò thoan,& ò thoas.

Hic laches,huius lachetis,huic lacheti,hunc lachetẽ, (ò laches.

Hic paris, huius paridis, huic paridi, hunc paridem, & parin, ò pari, & ò paris.

Hic gratioſus,huius gratioſi,huic gratioſo, hunc gratioſum,ò gratioſe, & ò gratioſe.

Hic uelox,huius uelocis,huic ueloci,hunc uelocem,& uelocem; ò uelox.

Hic racemus,huius racemi,huic racemo, hũc racemũ.

Hic bos,huius bouis,huic boui,hunc bouem, ò bos.

Hic ſudor,huius ſudoris,huic ſudori,hunc ſudorem.

Hic heros,huius herois,huic heroi,hũc heroẽ, ò heros.

Hic ſal,huius ſalis,huic ſali,hunc ſalem,ò ſal.

Hic tiryns,huius tirynthis,huic tirynthi, tirynthem.

Hic pæan,huius pæanis,huic pæani,hunc pæanem.

Hic paſtor,huius paſtoris,huic paſtori,hũc paſtorem.

Hic græcus,huius græci,huic græco,hunc græcum.

Hic delphin,huius delphinis,delphini, delphinem.

Hic

Η τρυγὼν, τῆς τρυγόνος, τῇ τρυγόνι, τὴν τρυγόνα, ὦ τρυγών. τὼ τρυγόνε, ταῖν τρυγόνοιν, ὦ τρυγόνε. αἱ τρυγόνες, τῶν τρυγόνων, ταῖς τρυγόσι, τὰς τρυγόνας, ὦ τρυγόνες:

Τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι, τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Ο καὶ ἡ φιλόπολις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπόλιδος.

Ο κόραξ, τοῦ κόρακος.

ΚΑΤΑΛΗΞΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΝΟμάτων τῆς πέμπτης κλίσεως.

ΑΡΣΕΝΙΚΑ.

Ο θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χάριεν.

ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέως, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκύ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυα.

ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοῒ, τὸν βοὰ, καὶ βοῦν, ὦ βοῦ.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα.

ὁ ἕλλην, τοῦ ἕλληνος, τῷ ἕλληνι, τὸν ἕλληνα.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα.

ὁ φόρ-

Hic phorcyn, huius phorcynis, phorcyni, phorcynem.
Hic theon, huius theonis, huic theoni, theon, o theon.
Hic xenophon, huius xenophontis, huic xenophonti.
Hic thorax, huius thoracis, huic thoraci, thoracem.
Hic rapax, huius rapacis. hæc formica, huius formicæ.
Hic ſtimulus, huius ſtimuli, huic ſtimulo.
Hic perdix, huius perdicis.
Hoc cocleare, huius coclearis, huic coclear.
Hic lepus, huius leporis, huic lepori, hunc leporem.
Hæc peluis, huius peluis, huic pelui, hanc peluim.
Hic æther, huius ætheris.
Hic iber, huius iberis, huic iberi.
Hic neſtor, huius neſtoris, huic neſtori, hunc neſtorē.
Hic arabs, huius arabis.
Hic aphricus, huius aphrici, huic aphrico.
Hic homo, huius hominis, huic homini.
Hic cyclops, huius cyclopis, huic cyclopi, hunc cyclo-
pem, o cyclops.

Feminina. *(agragantem.*

Hæc agragas, huius agragantis, huic agragāti, hanc
Hæc træzen, huius træzenis, huic træzeni.
Hæc ſalamin, huius ſalaminis, huic ſalamini. (tynem.
Hæc gortyn, huius gortynis, huic gortyni, hanc gor-
Hæc columba, huius colūbæ, huic colūbæ. (philomelā.
Hæc philomela, huius philomelæ, huic philomelæ, hāc
Hic ſulcus, huius ſulci, huic ſulco, hunc ſulcum.
Hæc calx, huius calcis, huic calci, hanc calcem.
Hæc uulpes, huius uulpis, huic uulpi.
Hoc poculum, huius poculi, huic poculo.
Hoc flagellum, huius flagelli, huic flagello.

φόρκυν, τοῦ φόρκυνος, τῷ φόρκυνι, τὸν φόρκυνα.
θέων, τοῦ θέωνος, τῷ θέωνι, τὸν θέωνα, ὦ θέων.
ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι.
θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα.
ἅρπαξ, τοῦ ἅρπαγος. ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος.
βουπλὴξ, τοῦ βουπλῆγος, τῷ βουπλῆγι.
πέρδιξ, τοῦ πέρδικος.
δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι.
πλὼξ, τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα.
λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα.
αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος.
ἴβηρ, τοῦ ἴβηρος, τῷ ἴβηρι.
νέστωρ, τοῦ νέστωρος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα.
ἄραψ, τοῦ ἄραβος.
λὶψ, τοῦ λιβὸς, τῷ λιβί.
μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι.
κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

ΘΗΛΥΚΑ.

ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος, τῇ ἀκράγαντι, τὴν ἀκράγαντα.
τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι.
σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι.
γόρτυν, τῆς γόρτυνος, τῇ γόρτυνι, τὴν γόρτυνα.
τρήρων, τῆς τρήρωνος, τῇ τρήρωνι.
ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, τῇ ἀηδόνι, τὴν ἀηδόνα.
αὖλαξ, τῆς αὔλακος, τῇ αὔλακι, τὴν αὔλακα.
χάληξ, τῆς χάληκος, τῇ χάληκι.
ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι.
κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι.
μάστιξ, τῆς μάστιγος, τῇ μάστιγι.

Hæc flamma, huius flammæ, huic flammæ.
Hic currus, huius currus, huic currui.
Hæc uxor, huius uxoris, huic uxori.
Hæc manus, huius manus, huic manui, hanc manum.
Hæc mater, huius matris, & matris, huic matri, & matri, hanc matrem, o mater.
Hæc lampas, huius lampadis, huic lampadi.
Hoc conuiuium, huius conuiuij.
Hic puer, hæc puella, huius pueri, huius puellæ.
Hic amor, huius amoris, huic amori.
Hæc ira, huius iræ, huic iræ, hanc iram, & iram.
Hic puluis, huius pulueris, huic pulueri.
Hæc clauis, huius clauis, huic claui, hanc clauim, & (clauim.
Hæc chlamys, huius chlamydis, huic chlamydi.
Hæc erinnys, huius erinnyis, huic erinnyi.
Hæc gena, huius genæ, huic genæ.
Hæc uxor, huius uxoris, huic uxori.
Hoc mare, huius maris.
Hæc tiryns, huius tirynthis. Hæc uox, huius uocis.
Hæc uena, huius uenæ, huic uenæ.

Neutra.

Hic gradus, huius gradus, huic gradui, hunc gradũ.
Hoc mel, huius mellis, huic melli.
Hic grex, huius gregis, huic gregi.
Hæc haſta, huius haſtæ, & haſtæ.
Hoc omne, huius omnis. *Hoc atrum, huius atri.*
Hoc gratioſum, huius gratioſi. *Hoc poſitum, huius (poſiti.*
Hoc uerberaturum, huius uerberaturi.
Hoc iungens, huius iungentis.
Hoc maius, huius maioris. *Hoc felix, huius felicis.*

Hæc

ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογί.
ἡ ἄντυξ, τῆς ἄντυγος, τῇ ἄντυγι.
ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι.
ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα.
ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα, ὦ μῆτερ.
ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι.
ἡ δαὶς, τῆς δαιτός.
ὁ καὶ ἡ παῖς, τοῦ καὶ τῆς παιδός.
ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι.
ἡ μῆνις, τῆς μήνιδος, τῇ μήνιδι, τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν.
ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ.
ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν.
ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι.
ἡ ἐριννὺς, τῆς ἐριννύος, τῇ ἐριννύϊ.
ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ.
ἡ δάμαρς, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι.
ἡ ἅλς, τῆς ἁλός.
ἡ τίρυνς, τῆς τίρυνθος. ἡ ὂψ, τῆς ὀπός.
ἡ φλέψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβί.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα.
τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τὸ μέλιτι.
τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος, τῷ πώεϊ.
τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ δουρός.
τὸ πᾶν, τοῦ παντός. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος.
τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.
τὸ ζαγνυὼ, τοῦ ζαγνυῶτος.
τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος.

Hæc eſca, huius eſcæ. Hoc *hepar, huius hepatis.*
Hoc *nectar, huius nectaris.* Hoc *cor, huius cordis.*
Hic *ignis, huius ignis.*
Hic *tractus, huius tractus.* Hæc *aqua, huius aquæ.*
Hic *animus, huius animi.* Hic *ſal, huius ſalis.*
Hæc *maſſa, huius maſſæ.* Hic *murus, huius muri.*
Hoc *uerberans, huius uerberantis.*
Hoc *lumen, huius luminis.*
Et *hæc quidem de ſimplicibus declinationibus. nunc autem de contractis dicamus.*

De contractis declinationibus.

Sunt *et aliæ quinque declinationes, cõtractæ appellatæ, à quinta declinatione per ſynæreſin et craſin factæ.* Synæreſis *quidem eſt duarum uocalium ſeruatarum coniunctio, ut demoſtheni, ni.* Craſis *autem eſt duarum uocalium mutatarũ coniunctio, ut demoſthenem, nem. uel unius, ut demoſthenis, nis.*

Prima flexio.

prima declinatio contractorũ, eſt maſculinorũ, & femininorũ, & communiũ nominũ deſinentiũ in is, & neutrorum in es, & in os: quorum genitiuus per eos exiſtens ionice, in us communiter contrahitur.

Hic *demoſthenes. demoſthenis, nis, demoſtheni, ni. demoſthenẽ, nem. ò demoſthenes, nes. hi demoſthenes. demoſthenum, num. ò demoſthenes, nes. hi demoſthenes, nes. demoſthenum, num. demoſthenibus. demoſthenes, nes. ò demoſthenes, nes.*

Hæc *triremis. huius triremis, is. huic triremi, i. hanc triremem, mem.*

Hic

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος. τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος.
τὸ νέκταρ, τοῦ νέκταρος. τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς.
τὸ πῦρ, τοῦ πυρός.
τὸ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος. τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος.
τὸ ἦτορ, τοῦ ἤτορος. τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος.
τὸ ϛαῖς, τοῦ ϛαιτός. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
τὸ φῶς, τοῦ φωτός.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἁπλῶν κλίσεων. νῦν δὲ περὶ τῶν συνῃρημένων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ κλίσεων.

Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πέντε κλίσεις συνῃρημέναι καλέμεναι, ἀπὸ τῆς πέμπτης κλίσεως κατὰ συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν γινόμεναι. Συναίρεσις μέν ἐϛι δύο φωνηέντων φυλαττομένων συναλοιφὴ, οἷον δημοσθένεϊ, ει. Κρᾶσις δὲ, δύο φωνηέντων ἀλλοιουμένων συναλοιφὴ, οἷον δημοσθένεα, η. ἢ τοῦ ἑνὸς, οἷον δημοσθένεος, ους.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πρώτη κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐϛὶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν ὀνομάτων, ληγόντων εἰς ης, καὶ οὐδετέρων εἰς ες καὶ εἰς ος. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τῦ εος οὖσα ἰωνικῶς, εἰς ους κοινῶς κιρνᾶται.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, ους. τῷ δημοσθένεϊ, ει. τὸν δημοσθένεα, η. ὦ δημόσθενες, καὶ ὦ δημοσθένης. τὼ δημοσθένεε, η. τοῖν δημοσθενέοιν, οῖν. ὦ δημοσθένεε, η. οἱ δημοσθένεες, εις. τῶν δημοσθενέων, ῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, εις. ὦ δημοσθένεες, εις.

Ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος, ους. τῇ τριήρεϊ, ει. τὴν τριήρεαν, η.

Hic & hæc uerax.huius ueracis,cis.huic ueraci,ci. hunc & hanc ueracem, cem.o uerax,& o uerax.hi & hæ ueraces.horum & harum ueracium.o ueraces, ces. hi & hæ ueraces,horum & harum ueracium,his ueracibus,hos & has ueraces,ces.o ueraces, ces.

Hoc uerax.huius ueracis,cis.huic ueraci,ci.hoc uerax.o uerax. hæc ueracia, horum ueracium, o ueracia. hæc ueracia ,horum ueracium, his ueracibus, hæc ueracia , o ueracia.

Hic murus.huius muri , ri.huic muro,ro.hunc murum.o mure. hi muri,horũ murorum,o muri.hi muri, horum murorum , his muris,hos muros,o muri.

Secunda declinatio .

Secũda declinatio contractorũ, eſt maſculinorum, & femininorum, & cõmunium, & promiſcuorũ nomĩnũ in is deſinentiũ,et neutrorum in i. quorũ genitiuus per ios communiter,& eos ionice,& eos attice ſit.

Hic ſerpens.huius ſerpentis cõmuniter , & ſerpẽtis ionice,& ſerpentis attice.huic ſerpẽti. hũc ſerpẽtẽ ſolum. o ſerpẽs cõmuniter,& o ſerpẽs attice. hi ſerpentes.horũ ſerpentũ.& ſerpentũ,et ſerpentũ.o ſerpẽtes, & ſerpẽtes. hi ſerpẽtes. horũ ſerpentũ , & ſerpentũ, & ſerpentum.his ſerpentibus,& ſerpentibus. hos ſerpentes,& ſerpentes.o ſerpentes,& o ſerpentes.

Hæc ciuitas.huius ciuitatis cõmuniter, & ciuitatis ionice,& ciuitatis attice.huic ciuitati,& ciuitati.hãc ciuitatẽ ſolũ.o ciuitas,& o ciuitas. hæ ciuitates.harũ ciuitatũ,& tatum,& tatum.o ciuitates, & ciuitates. hæ ciuitates,& ciuitates.harum ciuitatum, & ciuitatum,& ciuitatũ.his ciuitatibus,& tatibus.has ciuitates,

Ο καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ούς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, εῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, ῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθής. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, ῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, οῖν. ὦ ἀληθέε, ῆ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, εῖς. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, εῖς. ὦ ἀληθέες, εῖς.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, οῦς. τῷ ἀληθέϊ, εῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. τὼ ἀληθέε, ῆ. τοῖν ἀληθέοιν, οῖν. ὦ ἀληθέε, ῆ. τὰ ἀληθέα, ῆ. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, ῆ. ὦ ἀληθέα, ῆ.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, ους. τῷ τείχεϊ, ει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. τὼ τείχεε, η. τοῖν τειχέοιν, οῖν. ὦ τείχεε, η. τὰ τείχεα, η. τῶν τειχέων, ῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα, η. ὦ τείχεα, η.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Δευτέρα κλίσις τῶν συνηρημένων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων εἰς ις ληγόντων, καὶ οὐδετέρων εἰς ι. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται.

Ο ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ι. καὶ ὄφεϊ, ει. τὸν ὄφιν μόνως. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. τὼ ὄφιε, καὶ ὄφεε, η. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων. ὦ ὄφιε, καὶ ὄφεε, η. οἱ ὄφιες, ις. καὶ ὄφεες, εις. τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ις. καὶ ὄφεας, εις. ὦ ὄφιες, ις. καὶ ὦ ὄφεες, εις.

Η πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, ι. καὶ πόλεϊ, ει. τὴν πόλιν μόνως. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, η. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε, καὶ ὦ πόλεε, πόλη. αἱ πόλιες, ις. καὶ πόλεες, εις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις. καὶ πόλεας,

tes,tes.& ciuitates,tes.ò ciuitates,tes.et ciuitates,tes.

Hoc *ſinapi.huius ſinapis cõmuniter, et ſinapis ionice,& ſinapis attice.huic ſinapi, & ſinapi. hoc ſinapi. ò ſinapi. hæc ſinapia,& ſinapia. horum ſinapium . his ſinapibus, & ſinapibus. ò ſinapia, & ſinapia. hæc ſinapia, & ſinapia. horum ſinapium, & ſinapium. his ſinapibus, & ſinapibus. hæc ſinapia, & ſinapia. ò ſinapia, & ſinapia.*

N*ota autem,quòd contracto ſingulari genitiuo,ut in prima declinatione, contrahitur & genitiuus dualis & pluralis: illo autem non contracto, ſicut in ſecunda declinatione, neque ipſi contrahuntur.*

Tertia declinatio.

T*ertia declinatio eſt contractorum maſculinorum nominum in eus deſinẽtium, quorum nominatiuus per eos communiter, & ios ionice,& eos attice ſit.*

Hic *rex.huius regis communiter,& regis ionice,& regis attice. huic regi, regi, & regi. hunc regem,& regẽ. ò rex,& ò rex. hi reges,& reges,reges.horum regum, & regum. ò reges, & reges, reges. hi reges, reges, & reges.horum regum, & regum. his regibus, & regibus.hos reges,reges,& reges. ò reges, reges, & reges.*

Quarta declinatio.

Q*uarta declinatio eſt contractorum femininorum nominum in ω & in os deſinentium, quorum genitiuus per os cum ſit, in us per craſin ſit.*

H*æc latona,huius latonæ,huic latonæ,hãc latonã, ò latona.hæ latonæ,harũ latonarũ, ò latonæ. hæ latonæ,harũ latonarũ,his latonis,has latonas, ò latonæ.*

Hic

πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις. καὶ ὦ πόλεες, πόλεις.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, ι. καὶ σινήπεϊ, ει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. τὼ σινήπιε, καὶ σινήπεε, η. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων. ὦ σινήπιε, καὶ ὦ σινήπεε, η. τὰ σινήπια, ι. καὶ σινήπεα, η. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, ι. καὶ σινήπεα, η. ὦ σινήπια, ι. καὶ ὦ σινήπεα, η.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι συναιρουμένης τῆς ἑνικῆς γενικῆς, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πρώτης κλίσεως, συναιρεῖται καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντική. ἐκείνης δὲ μὴ συναιρουμένης ὥσπερ ἐπὶ τῆς δευτέρας κλίσεως, οὐδὲ αὗται συναιροῦνται.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τρίτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνῃρημένων ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς. ευς ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ εος κοινῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται.

Ο βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς. τῷ βασιλέϊ, ει. καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ, καὶ ὦ βασιλεῦς. τὼ βασιλέε, καὶ βασιλῆε, ῆ. τοῖν βασιλέοιν, καὶ βασιλήοιν. ὦ βασιλέε, καὶ ὦ βασιλῆε, ῆ. οἱ βασιλέες, εῖς, καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας, εῖς. καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες, εῖς. καὶ βασιλῆες.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τετάρτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνῃρημένων θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς ω καὶ εἰς ως ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ οος οὖσα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν γίνεται.

Η λητώ. τῆς λητόος, οῦς. τῇ λητόϊ, οῖ. τὴν λητόα, ώ. ὦ λητοῖ. τὼ λητώ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λητοί.

Η αἰδώς

Hic pudor, huius pudoris, huic pudori, hũc pudorẽ, ò pudor. hi pudores, horum pudorũ, ò pudores. hi pudores, pudorum, pudoribus, pudores, ò pudores.

Quinta declinatio.

Quinta declinatio contractorũ, eſt neutrorum nominum in as & in ras deſinentium. quorum genitiuus per atos communiter, & aos ionice, & os atticè fit.

Hæc caro. huius carnis communiter, & carnis ionicè, & carnis atticè. huic carni, & carni, & carni. hanc carnem. ò caro. hæ carnes, & carnes, & carnes. harũ carniũ. his carnibus. ò carnes, & carnes, & carnes. hæ carnes, & carnes, & carnes. harũ carnium, & carniũ, & carniũ. his carnibus. has carnes, & carnes, & carnes. ò carnes, & ò carnes, & ò carnes.

Hoc cornu. huius cornu communiter, & cornu ionicè, & cornu atticè. huic cornu, & cornu, & cornu. hoc cornu. ò cornu. & reliqua ſimiliter carni.

Nota quòd in oos nomina contrahuntur in omnibus caſibus.

Hæc mens, huius mentis, huic menti, hanc mentẽ, ò mens. hæ mentes, harum mentiũ, ò mentes. hæ mentes, harum mentiũ, his mentibus, has mentes, ò mẽtes. Sic & nauigatio, & fluxus, & color. & ſimplex, & duplex, & triplex, quorum & neutra contrahuntur.

Hoc ſimplex, huius ſimplicis, huic ſimplici, hoc ſimplex. hæc ſimplicia, horum ſimplicium, his ſimplicibus, hæc ſimplicia, ò ſimplicia.

Item contrahuntur & in ys acutiſona & grauiſona. acutiſona, hic ſuauis. ſuauis. ſuaui, & ſuaui. ſuauẽ, & ſuauẽ. ò ſuauis, & ſuauis. hi ſuaues, ſuauium, ſuauibus, ò

Ἡ αἰδὼς. τῆς αἰδόος, οῦς. τῇ αἰδόϊ, οῖ. τὴν αἰδόα, ῶ. ὦ αἰδοῖ. τὼ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πέμπτη κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν οὐδετέρων ὀνομάτων εἰς ας καὶ εἰς ρας ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ατος κοινῶς, καὶ αος ἰωνικῶς, καὶ ως ἀττικῶς γίνεται.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν. καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ ὦ κρέαε, καὶ ὦ κρέα. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ ὦ κρέαα, καὶ ὦ κρέα.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος κοινῶς, καὶ κέραος ἰωνικῶς, καὶ κέρως ἀττικῶς. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως τῷ κρέατι.

Σημείωσαι, ὅτι τὰ εἰς οος ὀνόματα συναιροῦνται ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν.

Ὁ νόος, οῦς. τοῦ νόου, οῦ. τῷ νόῳ, ῷ. τὸν νόον, οῦν. ὦ νόε, οῦ. τὼ νόω, ῶ. τοῖν νόοιν, οῖν. ὦ νόω, ῶ. οἱ νόοι, οῖ. τῶν νόων, ῶν. τοῖς νόοις, οῖς. τοὺς νόους, οῦς. ὦ νόοι, οῖ. Οὕτω καὶ ὁ πλόος, οῦ. καὶ ῥόος, οῦς. καὶ χρόος, οῦς. καὶ ἁπλόος, οῦς. καὶ διπλόος, οῦς. καὶ τριπλόος, οῦς. ὧν καὶ τὰ οὐδέτερα συναιροῦνται.

Τὸ ἁπλόον, οῦν. τοῦ ἁπλόου, οῦ. τῷ ἁπλόῳ, ῷ. τὸ ἁπλόον, οῦν. τὰ ἁπλόα, ᾶ. τῶν ἁπλόων, ῶν. τοῖς ἁπλόοις, οῖς. τὰ ἁπλόα, ᾶ. ὦ ἁπλόα, ᾶ.

Ἔτι συναιροῦνται καὶ τὰ εἰς υς ὀξύτονα καὶ βαρύτονα. ὀξύτονα μὲν, ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. τῷ ἡδέϊ, καὶ ἡδεῖ. τὸν ἡδέα, καὶ ἡδύν. ὦ ἡδὺ, καὶ ὦ ἡδύς. τὼ ἡδέε, τοῖν ἡδέοιν, ὦ

Hæc turtur,turturis,turturi, turturem, ò turtur. hæ has turtures,ò turtures, turturum, turturibus. hæ turtures,turturum,turturibus,turtures,ò turtures.

Hic *gradus,huius gradus,huic gradui,hũc gradũ,ò gradus. hi gradus, horũ graduũ,ò gradus. hi gradus, horum graduum, his gradibus, hos gradus, ò gradus.*

Hic *et hæc amãs urbis,huius et huius amãtis urbis.*

Hic *coruus , huius corui .*

Terminationes diuerſæ nominum quintæ declinationis.

Maſculina.

Hic *thoas,huius thoantis, huic thoanti , hunc thoantem,ò thoan,& ò thoas.* *(ò laches.*

Hic *laches,huius lachetis,huic lacheti,hunc lachetẽ,*

Hic *paris , huius paridis , huic paridi , hunc paridem, & parin, ò pari, & ò paris.*

Hic *gratioſus,huius gratioſi,huic gratioſo, hunc gratioſum,ò gratioſe, & ò gratioſe.*

Hic *uelox,huius uelocis,huic ueloci,hunc uelocem,& uelocem , ò uelox .*

Hic *racemus,huius racemi,huic racemo , hũc racemũ.*

Hic *bos,huius bouis,huic boui,hunc bouem, ò bos.*

Hic *ſudor,huius ſudoris,huic ſudori,hunc ſudorem.*

Hic *heros,huius herois,huic heroi,hũc heroẽ, ò heros.*

Hic *ſal,huius ſalis,huic ſali,hunc ſalem,ò ſal .*

Hic *tiryns,huius tirynthis,huic tirynthi , tirynthem.*

Hic *pæan,huius pæanis,huic pæani,hunc pæanem.*

Hic *paſtor,huius paſtoris,huic paſtori,hũc paſtorem.*

Hic *græcus,huius græci,huic græco,hunc græcum.*

Hic *delphin,huius delphinis,delphini, delphinem.*

Hic

Η τρυγὼν, τῆς τρυγόνος, τῇ τρυγόνι, τὴν τρυγόνα, ὦ τρυγών. τὼ τρυγόνε, ταῖν τρυγόνοιν, ὦ τρυγόνε. αἱ τρυγόνες, τῶν τρυγόνων, ταῖς τρυγόσι, τὰς τρυγόνας, ὦ τρυγόνες.

Τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι, τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Ο καὶ ἡ φιλόπολις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπόλιδος.

Ο κόραξ, τοῦ κόρακος.

ΚΑΤΑΛΗΞΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΝΟμάτων τῆς πέμπτης κλίσεως.

ΑΡΣΕΝΙΚΑ.

Ο θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χάριεν.

ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέως, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυα.

ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοῒ, τὸν βοὰ, καὶ βοῦν, ὦ βοῦ.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα.

ὁ ἕλλην, τοῦ ἕλληνος, τῷ ἕλληνι, τὸν ἕλληνα.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα.

ὁ φόρ-

Hic phorcyn, huius phorcynis, phorcyni, phorcynem.
Hic theon, huius theonis, huic theoni, theon, o theon.
Hic xenophon, huius xenophontis, huic xenophonti.
Hic thorax, huius thoracis, huic thoraci, thoracem.
Hic rapax, huius rapacis. hæc formica, huius formicæ.
Hic ſtimulus, huius ſtimuli, huic ſtimulo.
Hic perdix, huius perdicis.
Hoc cocleare, huius coclearis, huic coclear.
Hic lepus, huius leporis, huic lepori, hunc leporem.
Hæc peluis, huius peluis, huic pelui, hanc peluim.
Hic æther, huius ætheris.
Hic iber, huius iberis, huic iberi.
Hic neſtor, huius neſtoris, huic neſtori, hunc neſtorẽ.
Hic arabs, huius arabis.
Hic aphricus, huius aphrici, huic aphrico.
Hic homo, huius hominis, huic homini.
Hic cyclops, huius cyclopis, huic cyclopi, hunc cyclopem, o cyclops.

Feminina.

Hæc agragas, huius agragantis, huic agragãti, hanc agragantem.
Hæc træzen, huius træzenis, huic træzeni.
Hæc ſalamin, huius ſalaminis, huic ſalamini.
Hæc gortyn, huius gortynis, huic gortyni, hanc gortynem.
Hæc columba, huius colũbæ, huic colũbæ.
Hæc philomela, huius philomelæ, huic philomelæ, hãc philomelã.
Hic ſulcus, huius ſulci, huic ſulco, hunc ſulcum.
Hæc calx, huius calcis, huic calci, hanc calcem.
Hæc uulpes, huius uulpis, huic uulpi.
Hoc poculum, huius poculi, huic poculo.
Hoc flagellum, huius flagelli, huic flagello.

ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυος, τῷ φόρκυι, τὸν φόρκυα.
ὁ θέων, τοῦ θέωνος, τῷ θέωνι, τὸν θέωνα, ὦ θέων.
ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι.
ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα.
ὁ ἅρπαξ, τοῦ ἅρπαγος. ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος.
ὁ βουπλὴξ, τοῦ βουπλῆγος, τῷ βουπλῆγι.
ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος.
ὁ δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι.
ὁ πλὼξ, τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα.
ὁ λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα.
ὁ αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος.
ὁ ἴβηρ, τοῦ ἴβηρος, τῷ ἴβηρι.
ὁ νέςωρ, τοῦ νέςωρος, τῷ νέςορι, τὸν νέςορα.
ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος.
ὁ λὶψ, τοῦ λιβὸς, τῷ λιβί.
ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι.
ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

ΘΗΛΥΚΑ.

ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος, τῇ ἀκράγαντι, τὴν ἀκράγαντα.
ἡ τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι.
ἡ σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι.
ἡ γόρτυς, τῆς γόρτυος, τῇ γόρτυι, τὴν γόρτυα.
ἡ τριήρων, τῆς τριήρωνος, τῇ τριήρωνι.
ἡ ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, τῇ ἀηδόνι, τὴν ἀηδόνα.
ἡ αὖλαξ, τῆς αὔλακος, τῇ αὔλακι, τὴν αὔλακα.
ἡ χάλιξ, τῆς χάλικος, τῇ χάλικι.
ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι.
ἡ κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι.
ἡ μάςιξ, τῆς μάςιγος, τῇ μάςιγι.

Hæc flamma, huius flammæ, huic flammæ.
Hic *currus, huius currus, huic currui.*
Hæc *uxor, huius uxoris, huic uxori.*
Hæc *manus, huius manus, huic manui, hanc manum.*
Hæc *mater, huius matris, & matris, huic matri, & matri, hanc matrem, o mater.*
Hæc *lampas, huius lampadis, huic lampadi.*
Hoc *conuiuium, huius conuiuij.*
Hic *puer, hæc puella, huius pueri, huius puellæ.*
Hic *amor, huius amoris, huic amori.*
Hæc *ira, huius iræ, huic iræ, hanc iram, & iram.*
Hic *puluis, huius pulueris, huic pulueri.*
Hæc *clauis, huius clauis, huic claui, hanc clauim, & clauim.*
Hæc *chlamys, huius chlamydis, huic chlamydi.*
Hæc *erinnys, huius erinnyis, huic erinnyi.*
Hæc *gena, huius genæ, huic genæ.*
Hæc *uxor, huius uxoris, huic uxori.*
Hoc *mare, huius maris.*
Hæc *tiryns, huius tirynthis.* Hæc *uox, huius uocis.*
Hæc *uena, huius uenæ, huic uenæ.*

Neutra.

Hic *gradus, huius gradus, huic gradui, hunc gradũ.*
Hoc *mel, huius mellis, huic melli.*
Hic *grex, huius gregis, huic gregi.*
Hæc *haſta, huius haſtæ, & haſtæ.*
Hoc *omne, huius omnis.* Hoc *atrum, huius atri.*
Hoc *gratioſum, huius gratioſi.* Hoc *poſitum, huius poſiti.*
Hoc *uerberaturum, huius uerberaturi.*
Hoc *iungens, huius iungentis.*
Hoc *maius, huius maioris.* Hoc *felix, huius felicis.*

Hæc

ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογί.
ἡ ἄντυξ, τῆς ἄντυγος, τῇ ἄντυγι.
ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι.
ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα.
ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα, ὦ μῆτερ.
ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι.
ἡ δαὶς, τῆς δαιτός.
ὁ καὶ ἡ παῖς, τοῦ καὶ τῆς παιδός.
ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι.
ἡ μῆνις, τῆς μήνιδος, τῇ μήνιδι, τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν.
ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ.
ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν.
ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι.
ἡ ἐριννὺς, τῆς ἐριννύος, τῇ ἐριννύϊ.
ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ.
ἡ δάμαρς, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι.
ἡ ἅλς, τῆς ἁλός.
ἡ τίρυνς, τῆς τίρυνθος. ἡ ὄψ, τῆς ὀπός.
ἡ φλέψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβί.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα.
τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τὸ μέλιτι.
τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος, τῷ πώεϊ.
τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ δουρός.
τὸ πᾶν, τοῦ παντός. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος.
τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.
τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος.

Hæc eſca, huius eſcæ. Hoc hepar, huius hepatis.
Hoc nectar, huius nectaris. Hoc cor, huius cordis.
Hic ignis, huius ignis.
Hic tractus, huius tractus. Hæc aqua, huius aquæ.
Hic animus, huius animi. Hic ſal, huius ſalis.
Hæc maſſa, huius maſſæ. Hic murus, huius muri.
Hoc uerberans, huius uerberantis.
Hoc lumen, huius luminis.
Et hæc quidem de ſimplicibus declinationibus. nunc autem de contractis dicamus.

De contractis declinationibus.

Sunt et aliæ quinque declinationes, cõtractæ appellatæ, à quinta declinatione per ſynæreſin et craſin factæ. Synæreſis quidem eſt duarum uocalium ſeruatarum coniunctio, ut demoſtheni, ni. Craſis autem eſt duarum uocalium mutatarũ coniunctio, ut demoſthenem, nem. uel unius, ut demoſthenis, nis.

Prima flexio.

Prima declinatio contractorũ, eſt maſculinorũ, & femininorũ, & communiũ nominũ deſinentiũ in is, & neutrorum in es, & in os: quorum genitiuus per eos exiſtens ionice, in us communiter contrahitur.

Hic demoſthenes. demoſthenis, nis, demoſtheni, ni. demoſthenẽ, nem. ò demoſthenes, nes. hi demoſthenes. demoſthenum, num. ò demoſthenes, nes. hi demoſthenes, nes. demoſthenum, num. demoſthenibus. demoſthenes, nes. ò demoſthenes, nes.

Hæc triremis. huius triremis, is. huic triremi, i. hanc triremem, mem.

Hic

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος. τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος.
τὸ νέκταρ, τοῦ νέκταρος. τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς.
τὸ πῦρ, τοῦ πυρός.
τὸ ἕλωρ, τοῦ ἕλωρος. τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος.
τὸ ἦτορ, τοῦ ἤτορος. τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος.
τὸ σαῖς, τοῦ σαιτός. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
τὸ φῶς, τοῦ φωτός.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἁπλῶν κλίσεων. νῦν δὲ περὶ τῶν συνῃρημένων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ κλίσεων.

Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πέντε κλίσεις συνῃρημέναι καλέμεναι, ἀπὸ τῆς πέμπτης κλίσεως κατὰ συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν γινόμεναι. Συναίρεσις μέν ἐστι δύο φωνηέντων φυλαττομένων συναλοιφὴ, οἷον δημοσθένεϊ, ει. Κρᾶσις δὲ, δύο φωνηέντων ἀλλοιουμένων συναλοιφὴ, οἷον δημοσθένεα, η. ἢ τοῦ ἑνὸς, οἷον δημοσθένεος, ους.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πρώτη κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν ὀνομάτων, ληγόντων εἰς ης, καὶ οὐδετέρων εἰς ες καὶ εἰς ος. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ εος οὖσα ἰωνικῶς, εἰς ους κοινῶς κιρνᾶται.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, ους. τῷ δημοσθένεϊ, ει. τὸν δημοσθένεα, η. ὦ δημόσθενες, καὶ ὦ δημοσθένης. τὼ δημοσθένεε, η. τοῖν δημοσθενέοιν, οῖν. ὦ δημοσθένεε, η. οἱ δημοσθένεες, εις. τῶν δημοσθενέων, ῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, εις. ὦ δημοσθένεες, εις.

Ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος, ους. τῇ τριήρεϊ, ει. τὴν τριήρεαν, η.

Hic & hæc uerax.huius ueracis,cis.huic ueraci,ci. hunc & hanc ueracem, cem.o uerax,& o uerax.hi & hæ ueraces.horum & harum ueracium.o ueraces, ces. hi & hæ ueraces,horum & harum ueracium,his ueracibus,hos & has ueraces,ces.o ueraces, ces.

Hoc uerax.huius ueracis,cis.huic ueraci,ci.hoc uerax.o uerax. hæc ueracia, horum ueracium, o ueracia. hæc ueracia ,horum ueracium, his ueracibus , hæc ueracia , o ueracia.

Hic murus.huius muri , ri.huic muro,ro.hunc murum.o mure. hi muri,horũ murorum,o muri.hi muri, horum murorum , his muris,hos muros,o muri.

Secunda declinatio .

Secũda declinatio contractorũ, eſt maſculinorum, & femininorum, & cõmunium, & promiſcuorũ nomĩnũ in is deſinentiũ,et neutrorum in i. quorũ genitiuus per ios communiter,& eos ıonice,& eos attice fit.

Hic ſerpens.huius ſerpentis cõmuniter , & ſerpẽtis ionice,& ſerpentis attice.huic ſerpẽti. hũc ſerpẽtẽ ſolum. o ſerpẽs cõmuniter,& o ſerpẽs attice. hı ſerpentes.horũ ſerpentũ.& ſerpentũ,et ſerpentũ.o ſerpẽtes, & ſerpẽtes. hi ſerpẽtes. horũ ſerpentũ , & ſerpentũ, & ſerpentum.his ſerpentibus,& ſerpentıbus. hos ſerpentes,& ſerpentes.o ſerpentes,& o ſerpentes.

Hæc ciuitas.huius ciuitatis cõmuniter, & ciuitatis ionice,& ciuitatis attice.huic ciuıtati,& ciuitati.hãc ciuitatẽ ſolũ.o ciuitas,& o ciuitas. hæ ciuitates.harũ ciuitatũ,& tatum,& tatum.o ciuitates, & ciuitates. hæ ciuitates,& ciuıtates.harum ciuitatum, & ciuitatum,& ciuitatũ.his ciuılatibus,& tatibus.has ciuitates,

Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, οῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, εῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, ῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθής. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, ῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, οῖν. ὦ ἀληθέε, ῆ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, εῖς. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, εῖς. ὦ ἀληθέες, εῖς.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, οῦς. τῷ ἀληθέϊ, εῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. τὼ ἀληθέε, ῆ. τοῖν ἀληθέοιν, οῖν. ὦ ἀληθέε, ῆ. τὰ ἀληθέα, ῆ. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, ῆ. ὦ ἀληθέα, ῆ.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, ους. τῷ τείχεϊ, ει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. τὼ τείχεε, η. τοῖν τειχέοιν, οῖν. ὦ τείχεε, η. τὰ τείχεα, η. τῶν τειχέων, ῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα, η. ὦ τεί-(χεα, η.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Δευτέρα κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων εἰς ις ληγόντων, καὶ οὐδετέρων εἰς ι. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ι. καὶ ὄφεϊ, ει. τὸν ὄφιν μόνως. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. τὼ ὄφιε, καὶ ὄφεε, η. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων. ὦ ὄφιε, καὶ ὄφεε, η. οἱ ὄφιες, ις. καὶ ὄφεες, εις. τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ις. καὶ ὄφεας, εις. ὦ ὄφιες, ις. καὶ ὦ ὄφεες, εις.

Ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, ι. καὶ πόλεϊ, ει. τὴν πόλιν μόνως. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, η. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε, καὶ ὦ πόλεε, πόλη. αἱ πόλιες, ις. καὶ πόλεες, εις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις. καὶ

tes,tes.& ciuitates,tes.ò ciuitates,tes.et ciuitates,tes.

Hoc *ſinapi.huius ſinapis cõmuniter, et ſinapis ionice,& ſinapis attice.huic ſinapi, & ſinapi. hoc ſinapi. ò ſinapi. hæc ſinapia,& ſinapia. horum ſinapium. his ſinapibus, & ſinapibus. ò ſinapia, & ſinapia. hæc ſinapia, & ſinapia. horum ſinapium, & ſinapium. his ſinapibus, & ſinapibus. hæc ſinapia, & ſinapia. ò ſinapia, & ſinapia.*

N*ota autem,quòd contracto ſingulari genitiuo,ut in prima declinatione, contrahitur & genitiuus dualis & pluralis: illo autem non contracto, ſicut in ſecunda declinatione, neque ipſi contrahuntur.*

Tertia declinatio.

T*ertia declinatio eſt contractorum maſculinorum nominum in eus deſinẽtium, quorum nominatiuus per eos communiter, & ios ionice,& eos attice ſit.*

Hic *rex.huius regis communiter,& regis ionice,& regis attice. huic regi, regi, & regi. hunc regem,& regẽ. ò rex,& ò rex. hi reges,& reges,reges.horum regum, & regum. ò reges, & reges, reges. hi reges, reges, & reges.horum regum, & regum. his regibus, & regibus.hos reges,reges,& reges. ò reges, reges, & reges.*

Quarta declinatio.

Q*uarta declinatio eſt contractorum femininorum nominum in ω & in os deſinentium, quorum genitiuus per os cum ſit, in us per craſin ſit.*

Hæc *latona,huius latonæ,huic latonæ,hãc latonã, ò latona.hæ latonæ,harũ latonarũ, ò latonæ. hæ latonæ,harũ latonarũ,his latonis,has latonas, ò latonæ.*

πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις. καὶ ὦ πόλεες, πόλεις.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, ι. καὶ σινήπεϊ, ει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. τὼ σινήπιε, καὶ σινήπεε, η. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων. ὦ σινήπιε, καὶ ὦ σινήπεε, η. τὰ σινήπια, ι. καὶ σινήπεα, η. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, ι. καὶ σινήπεα, η. ὦ σινήπια, ι. καὶ ὦ σινήπεα, η.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι συναιρουμένης τῆς ἑνικῆς γενικῆς, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πρώτης κλίσεως, συναιρεῖται καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντική. ἐκείνης δὲ μὴ συναιρουμένης ὥσπερ ἐπὶ τῆς δευτέρας κλίσεως, οὐδὲ αὗται συναιροῦνται.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τρίτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνῃρημένων ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς ευς ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ εος κοινῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται.

Ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς. τῷ βασιλέϊ, εῖ. καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ, καὶ ὦ βασιλεύς. τὼ βασιλέε, καὶ βασιλῆε, ῆ. τοῖν βασιλέοιν, καὶ βασιλήοιν. ὦ βασιλέε, καὶ ὦ βασιλῆε, ῆ. οἱ βασιλέες, εῖς, καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας, εῖς. καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες, εῖς. καὶ βασιλῆες.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τετάρτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνῃρημένων θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς ω καὶ εἰς ως ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ οος οὖσα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν γίνεται.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος, οῦς. τῇ λητόϊ, οῖ. τὴν λητόα, ώ. ὦ λητοῖ. τὼ λητώ, τοῖν λητοῖν, ὦ λητώ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λητοί.

Ἡ αἰδώς

Hic pudor, huius pudoris, huic pudori, hũc pudorẽ, ò pudor. hi pudores, horum pudorũ, ò pudores. hi pudores, pudorum, pudoribus, pudores, ò pudores.

Quinta declinatio.

Quinta declinatio contractorũ, eſt neutrorum nominum in as & in ras deſinentium. quorum genitiuus per atos communiter, & aos ionice, & os atticè fit.

Hæc caro. huius carnis communiter, & carnis ionicè, & carnis atticè. huic carni, & carni, & carni. hanc carnem. ò caro. hæ carnes, & carnes, & carnes. harũ carniũ. his carnibus. ò carnes, & carnes, & carnes. hæ carnes, & carnes, & carnes. harũ carnium, & carniũ, & carniũ. his carnibus. has carnes, & carnes, & carnes. ò carnes, & ò carnes, & ò carnes.

Hoc cornu. huius cornu communiter, & cornu ionicè, & cornu atticè. huic cornu, & cornu, & cornu. hoc cornu. ò cornu. & reliqua ſimiliter carni.

Nota quòd in oos nomina contrahuntur in omnibus caſibus.

Hæc mens, huius mentis, huic menti, hanc mentẽ, ò mens. hæ mentes, harum mentiũ, ò mentes. hæ mentes, harum mentiũ, his mentibus, has mentes, ò mẽtes. Sic & nauigatio, & fluxus, & color. & ſimplex, & duplex, & triplex, quorum & neutra contrahuntur.

Hoc ſimplex, huius ſimplicis, huic ſimplici, hoc ſimplex. hæc ſimplicia, horum ſimplicium, his ſimplicibus, hæc ſimplicia, ò ſimplicia.

Item contrahuntur & in ys acutiſona & grauiſona. acutiſona, hic ſuauis. ſuauis. ſuaui, & ſuaui. ſuauẽ, & ſuauẽ. ò ſuauis, & ſuauis. hi ſuaues, ſuauium, ſuauibus, ò

Η αἰδὼς. τῆς αἰδόος, οῦς. τῇ αἰδόϊ, οῖ. τὴν αἰδόα, ῶ. ὦ αἰδοῖ. τὼ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πέμπτη κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν οὐδετέρων ὀνομάτων εἰς ας καὶ εἰς ρας ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ατος κοινῶς, καὶ αος ἰωνικῶς, καὶ ως ἀττικῶς γίνεται.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν. καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ ὦ κρέαε, καὶ ὦ κρέα. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ ὦ κρέαα, καὶ ὦ κρέα.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος κοινῶς, καὶ κέραος ἰωνικῶς, καὶ κέρως ἀττικῶς. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως τῷ κρέατι.

Σημείωσαι, ὅτι τὰ εἰς οος ὀνόματα συναιροῦνται ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν.

Ὁ νόος, οῦς. τοῦ νόου, οῦ. τῷ νόῳ, ῷ. τὸν νόον, οῦν. ὦ νόε, οῦ. τὼ νόω, ῶ. τοῖν νόοιν, οῖν. ὦ νόω, ῶ. οἱ νόοι, οῖ. τῶν νόων, ῶν. τοῖς νόοις, οῖς. τοὺς νόους, οῦς. ὦ νόοι, οῖ. Οὕτω καὶ ὁ πλόος, οῦ. καὶ ῥόος, οῦς. καὶ χόος, οῦς. καὶ ἁπλόος, οῦς. καὶ διπλόος, οῦς. καὶ τριπλόος, οῦς. ὧν καὶ τὰ οὐδέτερα συναιροῦνται.

Τὸ ἁπλόον, οῦν. τοῦ ἁπλόου, οῦ. τῷ ἁπλόῳ, ῷ. τὸ ἁπλόον, οῦν. τὰ ἁπλόα, ᾶ. τῶν ἁπλόων, ῶν. τοῖς ἁπλόοις, οῖς. τὰ ἁπλόα, ᾶ. ὦ ἁπλόα, ᾶ.

Ἔτι συναιροῦνται καὶ τὰ εἰς υς ὀξύτονα καὶ βαρύτονα. ὀξύτονα μὲν, ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. τῷ ἡδέϊ, καὶ ἡδεῖ. τὸν ἡδέα, καὶ ἡδύ. ὦ ἡδὺ, καὶ ὦ ἡδύς. τὼ ἡδέε, τοῖν ἡδέοιν, ὦ

bus,ò ſuaues. hi ſuaues,ſuauium,ſuauibus,ſuaues, ò ſuaues. Grauiſona uero: *hic racemus, racemi, racemo,racemum,ò raceme. hi racemi, racemos, ò racemi. hi racemi, racemorum, racemis, racemos, o racemi.*

Hæc *nauis.huius nauis,& nauis,et nauis.huic naui,& naui.hāc nauē,& nauē,& nauē.o nauis,& nauis. hæ naues,& naues,& naues. harum nauium,et uium,& uium.his nauibus,& uibus,& uibus.has naues,& ues,& ues,& ues.ò naues,& naues, et naues.*

Hæc *anus.huius anus,& anus.huic anui,& anui. hanc anum,& anū.o anus,& anus.hæ anus, & anus. harum anuum,& anuum,& anuum.his anibus,et anibus,& anibus.has anus,& anus.ò anus, & anus.*

De contractionibus & miſtionibus.

E *et o in u diphthongum miſcētur,ut demoſthenis, nis.* Longū *o & e in u miſcentur, ut boues.* E *& i in e iota contrahūtur,ut demoſtheni,ni.* E *& a in ſingulari accuſatiuo in ita uertūtur,ut demoſthenem,nem.* In *plurali uero in e iota dipht.ut demoſthenes, nes.* Duo *ee in ntō duali in ita uertuntur, ut demoſthenes, nes.* In *plurali uero,in e iota, ut demoſthenes, nes.* E *& o iota,in o iota uertūtur,ut demoſthenū,num.* E *et o mega in ω uertuntur,ut demoſthenū, num.* E *et a in nominatiuo & accuſatiuo & uocatiuo contractorum neutrorum in ita commiſcentur, ut hi muri, ri.hæc uera, ra.* Duo *breuia iota, in unum longum conuertuntur,ut huic ſerpēti,ti.* I *& e, in iota longū uertuntur, ut ſerpentes,tes.* Iota *& alpha, in iota lōgum contrahuntur,*

ἡδέε. οἱ ἡδέες, καὶ ἡδεῖς. τῶν ἡδέων. τοῖς ἡδέσι. τοὺς ἡδέας, καὶ ἡδεῖς. ὦ ἡδέες, καὶ ὦ ἡδεῖς. Βαρύτονα δὲ, ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυα, υν. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς. τὼ βότρυε, τοῖν βοτρύοιν, ὦ βότρυε. οἱ βότρυες, υς. τῶν βοτρύων, τοῖς βότρυσι, τοὺς βότρυας, υς. ὦ βότρυες, υς.

Η ναῦς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ νηῦς. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσι. τὰς νῆας, καὶ ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Η γραῦς. τῆς γραὸς, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς, καὶ γρηῦς. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσὶ, καὶ γρηυσὶ, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΡΕΣΕΩΝ καὶ κράσεων.

Τὸ ε καὶ ο, εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεος, ους. Τὸ ο καὶ ε, εἰς ου κιρνᾶται, οἷον βόες, βοῦς. Τὸ ε καὶ ι, εἰς ει συναιρεῖται, οἷον δημοσθένεϊ, ει. Τὸ ε καὶ α, ἐν μὲν τῇ ἑνικῇ αἰτιατικῇ εἰς η κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεα, η. ἐν δὲ τῇ πληθυντικῇ, εἰς ει δίφθογγον, οἷον δημοσθένεας, εις. Τὰ δύο εε, ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ δυϊκῇ, εἰς η κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεε, η. ἐν δὲ τῇ πληθυντικῇ, εἰς ει, οἷον δημοσθένεες, εις. Τὸ ε καὶ οι, εἰς οι κιρνᾶται, οἷον δημοσθενέοιν, οῖν. Τὸ ε καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον δημοσθενέων, ῶν. Τὸ ε καὶ α ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, καὶ αἰτιατικῇ, καὶ κλητικῇ τῶν συνῃρημένων οὐδετέρων, εἰς η κιρνᾶται, οἷον τὰ τείχεα, η. τὰ ἀληθέα, ἀληθῆ. Τὰ δύο βραχέα ιι, εἰς ἓν μακρὸν κιρνᾶται, οἷον τῷ ὄφιϊ, ὄφι. Τὸ ι καὶ ε, εἰς ι μακρὸν κιρνᾶται, οἷον ὄφιες, ὄφις. Τὸ ι καὶ α, εἰς ι μακρὸν κιρ-

*buntur,ut ſerpētes,tes.*Duo oo *in u cōtrahuntur,ut latonæ,næ.*O *& iota in o iota contrahuntur, ut latonæ, næ.*O *& a,in o miſcētur,ut latonā,nā.*A *et o, in o miſcētur,ut carnis.*Iota *& alpha,in alpha lōgū miſcentur,ut carni,ni.*A *et e,in a lōgum cōmiſcentur,ut carnes,nes.*A *& o,o iota diphthōgi in o mega conuertuntur,ſed iota adſcribitur,ut carniū.*A *et o in o mega cōuertūtur.ut carniū,um.*Y *et e in y longū uertūtur, ut racemi,mi.*Itē *y pſilon & alpha,ut racemos, racemos.*

De numeralibus nominibus.

His *ſic dictis ſcire oportet, quòd unum ſignificantia numeralia nomina, ſingulariter ſolum flectuntur: quæ uero duo,dualiter:quæ autē plura,pluraliter,ſic.*
V*nus, unius,uni, unum.* V*na, unius, uni, unam.*
V*num, unius, uni, unum.* Duo, *duorum, & duarum in feminino. & duo,non ſolum dualiter dicitur, ſed et pluraliter,ſic:* Hi *duo,hæ duæ,hæc duo,duorum, duobus, duos, duas, duo.*
Tres, *trium, tribus, treis.* Tria, *trium, tribus, tria.*
Q*uatuor,quatuor,quatuor,quatuor.*
Q*uatuor,quatuor,quatuor,quatuor.*

A *quatuor autem uſque ad centum omnis numerus indeclinabilis eſt.*Ab *articulis uero diſcernimus genera & caſus, ut:*Hi *quinque,horum quinq;, his quinq;, hos quinque.hæ quinq;,harū quinque, his quinq;, has quinq;.hæc quinq;,horū quinq;,his quinq;,hæc quinq;* Similiter *& ſex,& ſeptē,& octo,& nouē, & decem, & reliqua.*A *ducentis autem declinatur omnis numerus pluralis trigeneriter,ut hi ducenti,horum ducentorum,*

νᾶται, οἷον ὄφιας, ις. Τὰ δύο οο, εἰς ου κιρνᾶται, οἷον λητό ος, οῦς. Τὸ ο καὶ ι, εἰς οι συναιρεῖται, οἷον λητόϊ, οῖ. Τὸ ο καὶ α, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον λητόα, ώ. Τὸ α καὶ ο, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον κρέαος, έως. Τὸ ι καὶ α, εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, οἷον κρέαϊ, κρέα. Τὸ α καὶ ε, εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, οἷον κρέαε, κρέα. Τὸ α καὶ ο τῆς οι διφθόγγου, εἰς ω κιρνᾶται, τὸ δὲ ι προσγράφεται, οἷον κρεάοιν, κρεῷν. Τὸ α καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον κρεάων, ῶν. Τὸ υ καὶ ε, εἰς υ μακρὸν κιρνᾶται, οἷον βότρυες, βότρυς. ἔτι τὸ υ καὶ α, οἷον βότρυας, βότρυς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ὀνομάτων.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ ἓν σημαίνοντα ἀριθμητικὰ ὀνόματα ἑνικῶς μόνον κλίνονται. τὰ δὲ δύο, δυϊκῶς. τὰ δὲ πλείω, πληθυντικῶς, ὧδε.

Εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. Μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Δύο, δυῖν, καὶ δυεῖν ἐπὶ θηλυκοῦ. καὶ τὸ δύο, οὐ μόνον δυϊκῶς λέγεται, ἀλλὰ καὶ πληθυντικῶς, οὕτως.

Οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο, τῶν δύο, τοῖς δυσὶ, τοὺς δύο, τὰς δύο, τὰ δύο.

Τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς. Τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.

Τέσαρες, τεσάρων, τέσαρσι, τέσαρας.

Τέσαρα, τεσάρων, τέσαρσι, τέσαρα.

Ἀπὸ δὲ τῶν τεσάρων μέχρι καὶ ἑκατὸν, πᾶς ἀριθμὸς ἄκλιτος τυγχάνει. ἀπὸ τῶν ἄρθρων δὲ διακρίνομεν τὰ γένη, καὶ τὰς πτώσεις, οἷον. Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. αἱ πέντε, τῶν πέντε, ταῖς πέντε, τὰς πέντε. τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε. ὁμοίως καὶ ἓξ, καὶ ἑπτὰ, καὶ ὀκτὼ, καὶ ἐννέα, καὶ δέκα, καὶ τὰ λοιπά. ἀπὸ δὲ τῶν διακοσίων κλίνεται πᾶς ἀριθμὸς πληθυντικὸς τριγενῶς, οἷον, οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων,

*torum,his ducentis,hos ducentos.hæ ducentæ, harum ducentarum,his ducentis,has ducentas. hæc ducenta, horum ducentorũ,his ducentis,hæc ducenta.*Similiter *& trecenti,quadringenti,quingenti,ſexcenti,ſeptingenti,octingenti,noningenti,mille,duo millia,tria millia,quatuor millia,quinque millia,& reliqua.*

De terminationibus adiectiuorum.

Adiectiuorũ *aliqua quidẽ in as,ut hic omnis, huius omnis.hæc omnis,huius omnis.hoc omne, huius omnis.* Aliqua *autẽ in is,ut hic & hæc uerax,ueracis. & hoc uerax,ueracis.*Aliqua *aũt in in, ut hic & hæc mollis, huius mollis,& hoc molle,huius mollis.* Aliqua *aũt in is,ut hic gratioſus , gratioſi . hæc gratioſa , gratioſæ . hoc gratioſum,gratioſi.*Aliqua *aũt in is,ut hic & hæc amans patriæ,huius amãtis patriæ . & hoc amans patriæ,huius amãtis patriæ.*Aliqua *aũt in os, ut hic fortis,huius fortis.hæc fortis, huius fortis.hoc forte , huius fortis.*Hic *ſapiens,hæc ſapiens, hoc ſapiens. & attice,*Hic *& hæc philoſophus,& hoc philoſophum.*Hic *& hæc elegãs,& hoc elegãs.*Oportet *aũt ſcire, quòd in os purum adiectiua faciunt femininum in a, ut fortis,fortis.eloquens,eloquens.præter octauus , octaua.* Q*uæ autẽ non in os purũ,in ita,ut ſapiẽs.bonus, bona. præter habẽtia rho,ut terribilis,terribilis.*Aliqua *uero in us,ut hic & hæc multipes , huius multipedis . & hoc multipes,multipedis.* Simplex *aũt ſic declinatur :* Hic *ſimplex,huius ſimplicis,huic ſimplici,hunc ſimplicẽ.& reliqua,ut dictũ eſt. hæc ſimplex,ſimplicis. hoc ſimplex,ſimplicis.ſimiliter & aureus,aurea,aureum.*

argen-

σίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους. αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακοσίας. τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια. ὁμοίως καὶ τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ τῶν ἐπιθέτων.

Τῶν ἐπιθέτων τὰ μὲν εἰς ας, οἷον ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. Τὰ δὲ εἰς ης, οἷον ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, οῦς. καὶ τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, οῦς. Τὰ δὲ εἰς ην, οἷον ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. καὶ τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Τὰ δὲ εἰς εις, οἷον ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. Τὰ δὲ εἰς ις. οἷον ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. Τὰ δὲ εἰς ος, οἷον ὁ ἀνδρεῖος, τοῦ ἀνδρείου. ἡ ἀνδρεία, τῆς ἀνδρείας. τὸ ἀνδρεῖον, τοῦ ἀνδρείου. ὁ σοφὸς, ἡ σοφὴ, τὸ σοφόν. καὶ ἁπλικῶς. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, καὶ τὸ φιλόσοφον. ὁ καὶ ἡ φιλόκαλος, καὶ τὸ φιλόκαλον.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ος καθαρὸν ἐπίθετα, ποιοῦσι θηλυκὸν εἰς α, οἷον ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. λόγιος, λόγια. πλὴν τοῦ ὄγδοος, ὀγδόη. Τὰ δὲ μὴ εἰς ος καθαρὸν, εἰς η, οἷον σοφὸς, σοφή. ἀγαθὸς, ἀγαθή. πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ, οἷον φοβερὸς, φοβερά. Τὰ δὲ εἰς ους, οἷον ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. καὶ τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. ἁπλοῦς δὲ, ἁπλῆ, ἁπλοῦν, οὕτω κλίνεται. ὁ ἁπλόος, οῦς. τοῦ ἁπλόου, οῦ. τῷ ἁπλόῳ, ῷ. τὸν ἁπλόον, οῦν. καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴρηται. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. ὁμοίως καὶ χρυσοῦς, χρυσῆ, χρυσοῦν.

argenteus, argentea, argenteū. æneus, ænea, æneum. plumbeus, plumbea, plumbeum. quæ ionice, aureus, aurea, aureum dicuntur: & argenteus, argentea, argenteum. Aliqua uero in ys, ut hic dulcis, hæc dulcis, hoc dulce. hic & hæc illachrymis. Aliqua aūt in on, ut hic & hæc felix, huius felicis. & hoc felix, huius felicis. Aliqua autem in os, ut hic & hæc ferax, huius feracis. & hoc ferax, huius feracis. Solum uero quidam tres ſuſcipit articulos: Quidam, cuiuſdam, cuidā, quendā. quædam, cuiuſdam. quoddam cuiuſdam. Sed de declinatione nominum ſatis. nunc autem de uerbo dicamus.

De uerbo.

Verbū eſt pars orationis declinabilis, cū diuerſis tēporibus actionē, uel paßionē, uel neutrū quiddā ſignificās. Accidūt aūt ipſi octo. modus, genus ſiue affectus, ſpecies, figura, numerus, perſona, tēpus, & cōiugatio.

De modis.

Modi ſunt quinque. Indicatiuus, ut uerbero. Imperatiuus, ut uerbera. Optatiuus, ut utinam uerberem. Subiūctiuus, ut ſi uerberē. Infinitiuus, ut uerberare.

De generibus.

Genera ſunt quinque. Actiuū, ut uerbero. Paßiuū, ut uerberor. Neutrum, ut ſanus ſum. Commune uel medium, ut uiolo, uiolor. Deponens, ut pugno.

De ſpeciebus.

Species autem duæ. Primitiua, ut rigo. Deriuatiua, ut irrigo.

De figuris.

Figuræ autem tres. Simplex, ut fero. compoſita, ut infero. Decompoſita, ut adinfero.

De nu-

ἀργυροῦς, ἀργυρᾶ, ἀργυροῦν. χαλκοῦς, χαλκῆ, χαλκοῦν. μολιβδοῦς, μολιβδῆ, μολιβδοῦν. ἅτινα ἰωνικῶς, χρύσεος, χρυσέα, χρύσεον λέγεται. καὶ ἀργύρεος, ἀργυρέα, ἀργύρεον. Τὰ δὲ εἰς υς, οἷον ὁ ἡδὺς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδύ. ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, καὶ τὸ ἄδακρυ. Τὰ δὲ εἰς ων, οἷον ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. καὶ τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος. Τὰ δὲ εἰς ως, οἷον ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. καὶ τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω. Μόνον δὲ ὁ δεῖνα, τρία ἐπιδέχεται ἄρθρα. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων ἱκανῶς: νῦν δὲ περὶ τοῦ ῥήματος λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν, μετὰ διαφόρων χρόνων ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον. Παρέπεται δὲ αὐτῷ ὀκτώ. ἔγκλισις, γένος, εἴτε διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ.

Ἐγκλίσεις εἰσὶ πέντε. ὁριστικὴ, οἷον τύπτω. προστακτικὴ, οἷον τύπτε. εὐκτικὴ, οἷον εἴθε τύπτοιμι. ὑποτακτικὴ, οἷον ἐὰν τύπτω. ἀπαρέμφατος, οἷον τύπτειν.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Γένη εἰσὶ πέντε. ἐνεργητικὸν, οἷον τύπτω. παθητικὸν, οἷον τύπτομαι. οὐδέτερον, οἷον ὑγιαίνω. κοινὸν ἢ μέσον, οἷον βιάζομαι. ἀποθετικὸν, οἷον μάχομαι.

ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΝ.

Εἴδη δὲ δύο. πρωτότυπον, οἷον ἄρδω. παράγωγον, οἷον ἀρδεύω.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχήματα δὲ τρία. ἁπλοῦν, οἷον φέρω. σύνθετον, οἷον ἐπιφέρω. παρασύνθετον, οἷον προσεπιφέρω.

De numeris.

Numeri autem tres. Singularis, ut uerbero. Dualis, ut uerberatis. Pluralis, ut uerberamus.

De perſonis.

Perſonæ autem tres. Prima, ut uerbero. Secunda, ut uerberas. Tertia, ut uerberat.

De temporibus.

Tempora aũt ſex. Præſens, ut uerbero. Præteritum imperfectũ, ut uerberabã. Præteritum perfectũ, ut uerberaui. Præteritũ pluſquãperfectũ, ut uerberaueram. Indefinitum, ut uerberaui. Futurum, ut uerberabo.

De coniugationibus.

Cõiugationes aũt tredecim. ſex grauiſonorũ uerborum, tres circunflexorũ, & quatuor uerborũ in mi.

Grauiſonorum prima.

Prima coniugatio eſt grauiſonorum uerborum deſinentium in uita, pi, phi, pi taf: ut libo, delecto, ſcribo, uerbero. quorum futurum in pſi, ut libabo, delectabo, ſcribam, uerberabo. Præteritum perfectum in phi, ut libaui, delectaui, ſcripſi, uerberaui.

Secunda.

Secunda eſt deſinentium in gamma, cappa, chi, cappa taf: ut dico, plico, curro, pario. quorum futurum in xi, ut dicam, plicabo, curram, pariam. Præteritum. perfectum in chi, ut dixi, plicui, cucurri, peperi.

Tertia.

Tertia eſt deſinentiũ in d, th, t: ut cãto, impleo, perficio. quorũ futurũ in ſ, ut cãtabo, implebo, perficiam. Præteritum perfectum in c, ut cecini, impleui, perfeci.

Quarta.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς. ἑνικὸς, οἷον τύπτω. δυϊκὸς, οἷον τύπτετον. πληθυντικὸς, οἷον τύπτομεν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΩΝ.

Πρόσωπα δὲ τρία. πρῶτον, οἷον τύπτω. δεύτερον, οἷον τύπτεις. τρίτον, οἷον τύπτει.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.

Χρόνοι δὲ ἕξ. ἐνεστὼς, οἷον τύπτω. παρατατικὸς, οἷον ἔτυπτον. παρακείμενος, οἷον τέτυφα. ὑπερσυντελικὸς, οἷον ἐτετύφειν. Ἀόριστος, οἷον ἔτυψα. Μέλλων, οἷον τύψω.

ΠΕΡΙ ΣΥΖΥΓΙΩΝ.

Συζυγίαι δὲ δεκατρεῖς. ἓξ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων, τρεῖς τῶν περισπωμένων, καὶ τέσσαρες τῶν εἰς μι.

ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ

πρώτη.

Πρώτη συζυγία ἐστὶ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων τῶν ληγόντων εἰς β, π, φ, πτ. οἷον λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς ψ, οἷον λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. ὁ παρακείμενος εἰς φ, οἷον λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δευτέρα ἐστὶ τῶν ληγόντων εἰς γ, κ, χ, κτ. οἷον λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς ξ, οἷον λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. ὁ παρακείμενος εἰς χ, οἷον λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶ τῶν ληγόντων εἰς δ, θ, τ. οἷον ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς σ, οἷον ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. ὁ παρακείμενος εἰς κ, οἷον ᾖκα πέπληκα, ἤνυκα.

Quarta.

Quarta eſt in ζ,& duo ſſ cõmuniter,& duo tt attice,ut dico,fodio, & fodio. Et uerba in ζo,interdũ quidẽ xi in futuro habẽt,ut ludo,ludã.clamo,clamabo.iugulo,iugulabo.pugno,pugnã.gemo gemam. ploro,plorabo.ſuſpiro,ſuſpirabo.firmo firmabo.lamẽtor, lamentabor.populor,populabor.ululo,ululabo . quorum præteritũ perfectũ chi habet. Interdũ aũt ſigma in futuro habẽt,ut dico, dicã.condo,condã.porto,portabo.uado,uadam.certo,certabo.græciſſo,græciſſabo.philippiſſo,philippiſſabo.quorũ præteritum perfectũ cappa habet. Sed in ſſo uel in tto,ut plurimũ in xo futurũ faciunt , ut fodio,& fodio, fodiã.percutio , & percutio, percutiã.quorũ præteritũ perfectũ chi habet,ut fodi,percuſſi. Ex cipiũtur hæc,in ſo futurũ faciẽtia,ut loro uerbero,loro uerberabo. do fortitudinẽ,dabo fortitudinem. fingo,fingã.ſpargo,ſpargã.uideo, uidebo. remigo , remigabo. quorum præteritum perfectum cappa habet.

Quinta.

Quinta eſt quatuor immutabiliũ,lambda,mi,gni, rho, ut canto,paſco , iudico , ſemino.quorum futurum per eandẽ immutabilẽ circunflexũ eſt, penultimã breuem habẽs,immutabilẽ uel iota diphthongon abijciẽs, ut cantabo,paſcã,iudicabo,ſeminabo.præteritũ perfectum in cappa,ut cecini,paui,iudicaui,ſeminaui .

Sexta.

Sexta eſt in o mega purũ,ut equito,nauigo, regno, audio.quorum futurũ in ſigma,ut equitabo,nauigabo, regnabo,audiã. præteritũ perfectũ in cappa , ut equitaui,regnaui, audiui communiter,& audiui attice.

His

ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τετάρτη ἐςὶ τῶν εἰς ζ, καὶ δύο σς κοινῶς, καὶ δύο ττ ἀττικῶς, οἷον φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω. Καὶ τὰ μὲν εἰς ζω, ποτὲ μὲν τὸ ξ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσιν, οἷον παίζω, παίξω. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. ςίζω, ςίξω. τρύζω, τρύξω. οἰμώζω, οἰμώξω. ςενάζω, ςενάξω. ςηρίζω, ςηρίξω. αἰάζω, αἰάξω. ἀλαπάζω, ἀλαπάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει. ποτὲ δὲ τὸ σ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσιν, οἷον φράζω, φράσω. κτίζω, κτίσω. κομίζω, κομίσω. βαδίζω, βαδίσω. ἀγωνίζω, ἀγωνίσω. ἑλληνίζω, ἑλληνίσω. φιλιππίζω, φιλιππίσω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ κ ἔχει. τὰ δὲ εἰς σσω, ἢ εἰς ττω, ὡς ἐπιτοπλεῖςον εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν, οἷον ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. πλήσσω, καὶ πλήττω, πλήξω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει, οἷον ὤρυχα, πέπληχα. ἐξαιρεῖται τὰ εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦντα, οἷον ἱμάσσω, ἱμάσω. ἱνάσσω, ἱνάσω. πλάσσω, πλάσω. πάσσω, πάσω. λίσσω, λίσω. ἐρέσσω, ἐρέσω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ κ ἔχει.

ΠΕΜΠΤΗ.

Πέμπτη ἐςὶ τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων, λ μ ν ρ. οἷον ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. ὧν ὁ μέλλων διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμεταβόλου περισπόμενός ἐςι τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν ἔχων, ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλων, οἷον ψαλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. ὁ παρακείμενος εἰς κ, οἷον ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

ΕΚΤΗ.

Εκτη ἐςὶ τῶν εἰς ω καθαρὸν, οἷον ἱππεύω, πλέω, βασιλεύω, ἀκούω. ὧν ὁ μέλλων εἰς σ, οἷον ἱππεύσω, πλεύσω, βασιλεύσω, ἀκούσω. ὁ παρακείμενος εἰς κ, οἷον ἵππευκα, βεβασίλευκα, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

His ſic habentibus ſcire oportet, quòd omne uerbum uel in o grauiſonũ deſinit, ut uerbero, ſcribo. uel in o circunflexum, ut facio, clamo. uel in mi, ut pono, ſto. de quibus dicendum, & primum de declinatione barytonorum.

Verbum indicatiuum actiuum coniugationis primæ grauitonorum.

Præſens.	Verbero, uerberas, uerberat. uerberatis, uerberant. uerberamus, uerberatis, uerberant.
Præteritum imperfectum.	Verberabã, uerberabas, uerberabat. uerberabatis, uerberabant. uerberabamus, uerberabatis, rabant.
Præteritum perfectum.	Verberaui, uerberauiſti, uerberauit. uerberauiſtis, uerberauerunt. uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.
Et medium per pi.	Verberaui, uerberauiſti, uerberauit. uerberauiſtis, uerberauerunt. uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.
Præteritum pluſquamperfectum.	Verberaueram, uerberaueras, uerat. uerberaueratis, uerberauerant. uerberaueramus, raueratis, rauerant.
Et medium per pi.	Verberaueram, uerberaueras, uerat. uerberaueratis, uerberauerant. uerberaueramus, raueratis, rauerãt.
Indefinitum primum.	Verberaui, uerberauiſti, uerberauit. uerberauiſtis, uerberarunt. uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.

Inde-

Τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἢ εἰς ω βαρύτονον λήγει, οἷον τύπτω, γράφω. ἢ εἰς ῶ περισπώμενον, οἷον ποιῶ, βοῶ. ἢ εἰς μι, οἷον τίθημι, ἵστημι. περὶ ὧν λεκτέον, καὶ πρῶτον περὶ τῆς κλίσεως τῶν βαρυτόνων.

ΡΗΜΑ ΟΡΙΣΤΙΚΟΝ ΕΝΕΡΓΗΤΙκὸν συζυγίας πρώτης τῶν βαρυτόνων.

Ἐνεστώς.	Τύπτω, τύπτεις, τύπτει.
	τύπτετον, τύπτετον.
	τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.
Παρατατικός.	Ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην.
	ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.
Παρακείμενος.	Τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.
	τετύφατον, τετύφατον.
	τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.
Καὶ μέσος	Τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
διὰ π.	τετύπατον, τετύπατον.
	τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασιν.
Ὑπερσυντε	Ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει.
λικός.	ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.
	ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.
Καὶ μέσος	Ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει.
διὰ π.	ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
	ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.
Ἀόριστος α.	Ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.
	ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
	ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Ἀόρι-

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Indefinitum	*Verberaui,uerberauiſti, uerberauit.*
ſecundum.	*uerberauiſtis ,uerberarunt.*
	uerberauimus,uerberauiſtis,uerunt.
Futurum	*Verberabo,uerberabis,uerberabit.*
primum.	*uerberabitis,uerberabunt.*
	uerberabimus,uerberabitis,rabunt.
Futurum	*Verberabo,uerberabis,uerberabit.*
ſecundum.	*uerberabitis,uerberabunt.*
	uerberabimus,uerberabitis,rabunt.

Imperatiua actiua.

Præſeus & præ teritũ imperf.	*Verbera,uerberet.*
	uerberate,uerberent.
	uerberate,uerberent.
Præteritũ per fect.& pluſq.	*Verberato tu,uerberato ille.*
	uerberatote,uerberanto.
	uerberatote,uerberanto.
Et medium per pi.	*Verberato tu,uerberato ille.*
	uerberatote,uerberanto.
	uerberatote,uerberanto.
Indefinitum primum.	*Verberato tu,uerberato ille.*
	uerberatote,uerberanto.
	uerberatote,uerberanto.
Indefinitum ſecundum.	*Verberato tu,uerberato ille.*
	uerberatote.
	uerberatote, uerberanto.

Optatiua actiua.

Præſens & præteritũ im perfectum.	*Verberarẽ,uerberares,uerberaret.*
	uerberaretis,uerberarent.
	uerberaremus, uerberaretis, rarent.

Præte-

Αόριστος β.	Ετυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
	ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
	ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.
Μέλλων α.	Τύψω, τύψεις, τύψει.
	τύψετον, τύψετον.
	τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.
Μέλλων β.	Τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
	τυπεῖτον, τυπεῖτον.
	τυποῦμεν, τυπεῖτε. τυποῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.	Τύπτε, τυπτέτω.
	τύπτετον, τυπτέτων.
	Τύπτετε, τυπτέτωσαν.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τέτυφε, τετυφέτω.
	τετύφετον, τετυφέτων.
	τετύφετε, τετυφέτωσαν.
Καὶ μέσος. & διὰ π.	Τέτυπε, τετυπέτω.
	τετύπετον, τετυπέτων.
	τετύπετε, τετυπέτωσαν.
Αόριστος α.	Τύψον, τυψάτω.
	τύψατον, τυψάτων.
	τύψατε, τυψάτωσαν.
Αόριστος β.	Τύπε, τυπέτω.
	τύπετον, τυπέτων.
	τύπετε, τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.	Τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι.
	τύπτοιτον, τυπτοίτην.
	τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Παρα-

Præteritum	Verberauiſſem, uerberauiſſes, uiſſet.
perfectum &	uerberauiſſetis, uerberauiſſent.
pluſquãperf.	uerberauiſſemus, uiſſetis, uiſſent.
Et medium	Verberauiſſem, uerberauiſſes, uiſſet.
per pi.	uerberauiſſetis, uerberauiſſent.
	uerberauiſſemus, uiſſetis, uiſſent.
Indefinitun	Verberauiſſem, uerberauiſſes, uiſſet.
primum.	uerberauiſſetis, uerberauiſſent.
	uerberauiſſemus, uiſſetis, uiſſent.
Aeolice.	Verberauiſſem, uerberauiſſes, uiſſet.
	uerberauiſſetis, uerberauiſſent.
	uerberauiſſemus, uiſſetis, uiſſent.
Indefinitũ 2.	Verberauiſſem, uerberauiſſes, uiſſet.
Futurum 1.	Verberem, uerberes, uerberet.
Futurum 2.	Verberem, uerberes, uerberet.

Subiunctiua actiua.

Præſens &	Si uerberem, uerberes, uerberet.
præteritũ im-	ſi uerberetis, uerberent.
perfectum.	ſi uerberemus, uerberetis, uerberent.
Præteritum	Si uerberauerim, uerberaueris, uerit.
perfectum &	ſi uerberaueritis, uerberauerit.
pluſquãperf.	ſi uerberauerimus, ueritis, uerint.
Et medium	Si uerberauerim, uerberaueris, uerit.
per pi.	ſi uerberaueritis duo, rint duo.
	ſi uerberauerimus, ueritis, uerint.
Indefinitũ 1.	Si uerberauero, uerberaueris, uerit.
Indefinitũ 2.	Si uerberauero, uerberaueris, uerit.

Infinitiua actiua.

Præſens & preteritum imperfectum. Verberare.

Præteritũ perfectũ & pluſquamperf. Verberauiſſe.

Et me-

Παρακείμενος	Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.
καὶ ὑπερσυν-	τετύφοιτον, τετυφοίτην.
τελικὸς.	τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.
Καὶ μέσος.	Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι.
διὰ π.	τετύποιτον, τετυποίτην.
	τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.
Αόριστος α.	Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.
	τύψαιτον, τυψαίτην.
	τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.
Αἰολικῶς.	Τύψεια, τύψειας, τύψειε.
	τυψείατον, τυψειάτην.
	τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.
Αόριστος β.	Τύποιμι, τύποις, τύποι.
Μέλλων α.	Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.
Μέλλων β.	Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ πα-	Εὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ.
ρατατικός.	ἐὰν τύπτητον, τύπτητον.
	ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσιν.
Παρακείμενος	Εὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.
καὶ ὑπερσυν-	ἐὰν τετύφητον, τετύφητον.
τελικὸς.	ἐὰν τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσιν.
Καὶ μέσος	Εὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ.
διὰ π.	ἐὰν τετύπητον, τετύπητον.
	ἐὰν τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσιν.
Αόριστος α.	Εὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.
Αόριστος β.	Εὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός. Τύπτειν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς. Τετυφέναι.

Καὶ μέ-

Et medium per pi.	*Verberauiſſe.*
Indefinitum primum.	*Verberare.*
Indefinitum ſecundum.	*Verberare.*
Futurum primum.	*Verberaturum eſſe.*
Futurum ſecundum.	*Verberatum ire.*

Nota, quòd plurali prima perſona actiuorum & neutrorum uerborum in men deſinente, deficit dualis prima perſona. In ſuper plurali tertia perſona deſinente in iota, uel in alpha iota, duales ſecundæ & tertiæ perſonæ ſimiles ſunt. quando autem aliter habẽt, diſsimiles ſunt. Inſuper futura imperatiuis & ſubiunctiuis non ſunt: indefinita autem futurorum ſignificationem habent.

De participio.

Participium eſt pars oratiõis declinabilis, proprietatis nominis & uerbis particeps. Accidunt autem ei octo: genus, ſpecies, figura, numerus, caſus, tempus, affectus, & coniugatio.

Participia actiua.

Præſens & præteritũ imperfectum.	*Hic uerberans, huius uerberantis.* *hæc uerberans, huius uerberantis.* *hoc uerberans, huius uerberantis.*
Præteritũ perfectũ & pluſquãperfectũ.	*Qui uerberauit, eius qui uerberauit.* *quæ uerberauit, eius quæ uerberauit.* *quod uerberauit, eius quod berauit.*
Et medium per pi.	*Qui uerberauit, eius qui uerberauit.* *quæ uerberauit, eius quæ uerberauit.* *quod uerberauit, eius quod berauit.*
Indefinitum primum.	*Qui uerberauit, eius qui uerberauit.* *quæ uerberauit, eius quæ uerberauit.*

quod

Καὶ μέσος διὰ π.	Τετυπέναι.
Αόριςος α.	Τύψαι.
Αόριςος β.	Τυπεῖν.
Μέλλων α.	Τύψειν.
Μέλλων β.	Τυπεῖν.

Σημείωσαι, ὅτι τοῦ πληθυντικοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἐνεργητικῶν καὶ οὐδετέρων ῥημάτων εἰς μεν λήγοντος, ἀπολείπει τὸ δυϊκὸν πρῶτον πρόσωπον. Ετι τοῦ πληθυντικοῦ τρίτου προσώπου λήγοντος εἰς ι ἢ εἰς αι, τὰ δυϊκὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὅμοια εἰσίν. ὅτε δὲ ἄλλως ἔχει. ἀνόμοια διατελοῦσιν. Ετι μέλλοντες ἐν τοῖς προςακτικοῖς καὶ ὑποτακτικοῖς οὐκ εἰσίν. οἱ ἄριςοι δὲ τὴν τῶν μελλόντων σημασίαν ἔχουσιν.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Μετοχή ἐςι μέρος λόγου κλιτὸν, τῆς ἰδιότητος τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ῥήματος μετέχον. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ὀκτώ. γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις, χρόνος, διάθεσις, καὶ συζυγία.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατατικός.	Ο τύπτων, τοῦ τύπτοντος.
	ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
	τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.
	ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.
	τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
Καὶ μέσος διὰ π.	Ο τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.
	ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
	τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.
Αόριςος α.	Ο τύψας, τοῦ τύψαντος.
	ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.

τὸ τύ-

	quod uerberauit, eius quod uerberauit.
Indefinitum	Qui uerberauit, eius qui uerberauit.
ſecundum.	quæ uerberauit, eius quæ uerberauit.
	quod uerberauit, eius quod uerberauit.
Futurum	Hic uerberaturus, huius raturi.
primum.	hæc uerberatura, huius uerberaturæ.
	hoc uerberaturum, huius uerberaturi.
Futurum ſe-	Hic uerberaturus, huius raturi.
cundum.	hæc uerberatura, huius uerberaturæ.
	hoc uerberaturum, huius uerberaturi.

Oportet aũt ſcire quòd participia actiua et neutra in maſculino et neutro genere ſecũdũ quintã ſimplicẽ declinãtur declinationẽ, ſed feminina ſecundũ ſecundã.

Indicatiua paſsiua.

Præſens.	Verberor, uerberaris, uerberatur.
	uerberamur, uerberamini, rantur.
	uerberamur, uerberamini, rantur.
Præteritũ im	Verberabar, uerberabaris, batur.
perfectum.	uerberabamur, uerberabamini, bãtur.
	uerberabamur, uerberabamini, bãtur.
Præteritum	Vapulaui, uapulauiſti, uapulauit.
perfectum.	uapulauimus, uapulauiſtis, uerunt.
	uapulauimus, uiſtis, uerberati ſunt.
	& ionice, uapulauerunt.
Paulopoſt fut.	Verberabor, uerberaberis, bitur.
Præteritum	Vapulaueram, uapulaueras, uerat.
pluſquamperf.	uapulaueramus, ueratis, uerant,
	uapulaueramus, uapulaueratis, uerberati erant, & ionice uapulauerant.

Nota aũt, quòd ſingulari tertia perſona paſſiui præ-

teriti

	τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.
Αόριϛος β.	Ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος.
	ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
	τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.
Μέλλων α.	Ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος.
	ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
	τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.
Μέλλων β.	Ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος.
	ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
	τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι αἱ μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ καὶ οὐδέτεραι ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει, κατὰ τὴν πέμπτην ἁπλῆν κλίνονται κλίσιν. αἱ δὲ θηλυκαὶ, κατὰ τὴν δευτέραν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς.	Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται.
	τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.
	τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.
Παρατατικός.	Ετυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο.
	ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.
Παρακείμενος.	Τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται.
	τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.
	τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.
	καὶ ἰωνικῶς, τετύφατε.
Μετ' ὀλίγον μέλ.	Τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται.
Υπερσυντελικός.	Ετετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.
	ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
	ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.
	καὶ ἰωνικῶς, ἐτετύφατο.

Σημειώσῃ δὲ, ὅτι τοῦ ἑνικοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητι-

teriti perfecti & pluſquamperfecti ante taſ conſonantem habente, propter inconcinnitatem non ſit tertia perſona pluralis. uſus autem eam ſupplet per participium & ſubſtantiuum uerbum.

Indefinitum.	Vapulaui, uapulauiſti, uapulauit.
primum.	uapulauiſtis, uapulauerunt.
	uapulauimus, uapulauiſtis, uerunt.
Et ſecundum	Vapulaui, uapulauiſti, uapulauit.
per pi.	uapulauiſtis, uapulauerunt.
	uapulauimus, uapulauiſtis, uerunt.
Futurum 1.	Verberabor, uerberaberis, rabitur.
Et 2. per pi.	Verberabor, uerberaberis, rabitur.
Medium inde	Verberaui, uerberauiſti, uerberauit.
finitũ primũ.	Verberauimus, uerberauiſtis, uerunt.
	uerberauimus, uerberauiſtis, uerunt.
Mediũ inde-	Verberaui, uerberauiſti, uerberauit.
finitum ſecun-	uerberauimus, uerberauiſtis, uerunt.
dum.	uerberauimus, uerberauiſtis, uerunt.
Mediũ fut. 1.	Verberabo, uerberabis, uerberabit.
Mediũ fut. 2.	Verberabo, uerberabis, uerberabit.
	Imperatiua paſsiua.
Præſens &	Verberare, uerberetur.
præteritũ im-	uerberamini, uerberentur.
perfectum.	uerberamini, uerberentur.
Præteritũ per	Verberator tu, uerberator ille.
fectũ & pluſ-	uerberaminor, uerberantor.
quãperfectũ.	uerberaminor, uerberantor.
Indefinitum	Verberator tu, uerberator ille.
primum.	uerberaminor, uerberantor.
	uerberaminor, uerberantor.

Et ſe-

κοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πρὸ τοῦ τ σύμφωνον ἔχοντος, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν οὐ γίνεται τρίτον πρόσωπον πληθυντικόν. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος.

Αόριστος α.	Ετύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
	ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
	ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.
Καὶ δεύτερος	Ετύπην, ἐτύπης, ἐτύπη.
διὰ π.	ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
	ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.
Μέλλων α.	Τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.
Καὶ δεύτερος διὰ π.	Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.
Μέσος ἀόριστος α.	Ετυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
	ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.
Μέσος ἀόριστος β.	Ετυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.
	ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
	ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.
Μέσος μέλλων α.	Τύψομαι, τύψῃ, τύψεται.
Μέσος μέλλων β.	Τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.	Τύπτου, τυπτέσθω.
	τύπτεσθον, τυπτέσθων.
	τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τέτυψο, τετύφθω.
	τέτυφθον, τετύφθων.
	τέτυφθε, τετύφθωσαν.
Αόριστος α.	Τύφθητι, τυφθήτω.
	τύφθητον, τυφθήτων.
	τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Et ſecundum	Verberator tu, uerberator ille.
per pi.	uerberaminor, uerberantor.
	uerberaminor, uerberantor.
Medium inde-	Verbera, uerberet.
finitum primũ.	uerberate, uerberent.
	uerberate, uerberent.
Mediũ inde-	Verbera, uerberet.
finitum ſecun-	uerberate, uerberent.
dum.	uerberate, uerberent.
	Optatiua paſsiua.
Præſens &	Verberarer, uerberareris, retur.
præteritũ im-	uerberaremur, uerberaremini, rẽtur.
perfectum.	uerberaremur, uerberaremini, rẽtur.
Præteritum	Verberatus eſſem, eſſes, eſſet.
perfectum &	uerberati eſſetis, eſſent.
pluſquãperf.	uerberati eſſemus, eſſetis, eßent.
Paulo poſt futurum.	Verberer, uerbereris, retur.
Indefinitum	Vapulauiſſem, uapulauiſſes, uiſſet.
primum.	uapulauiſſetis, uapulauiſſent.
	uapulauiſſemus, uapulauiſſetis, uißẽt.
Et ſecundum	Verberer, uerbereris, uerberetur.
per pi.	uerberemini, uerberentur.
	uerberemur, uerberemini, uerberẽtur.
Futurũ primũ.	Verberer, uerbereris, uerberetur.
Futurũ ſecundũ.	Verberer, uerbereris, uerberetur.
Medium inde-	Verberauiſſem, uerberauiſſes, uiſſet.
finitũ primũ.	uerberauißemus, uiſſetis, uiſſent.
	uerberauiſſemus, uiſſetis, uiſſent.
Mediũ indefinitũ ſecundũ.	Verberauiſſem, ßes, ſſet.
Medium futurum primũ.	Verberem, uerberes, ret.

Medium

Καὶ δεύτερος Τύπητι, τυπήτω.
διὰ π. τύπητον, τυπήτων.
τύπητε, τυπήτωσαν.
Μέσος ἀόρι Τύψαι, τυψάσθω.
στος α. τύψασθον, τυψάσθων.
τύψασθε, τυψάσθωσαν.
Μέσος ἀόρι- Τυποῦ, τυπέσθω.
στος β. τύπεσθον, τυπέσθων.
τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ πα Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο.
ρατατικός. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.
Παρακείμενος Τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.
καὶ ὑπερσυν τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.
τελικός. τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο.
Ἀόριστος α. Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.
τυφθείητον, τυφθειήτην.
τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.
Καὶ β. διὰ π. Τυπείην, τυπείης, τυπείη.
τυπείητον, τυπειήτην.
τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.
Μέλλων α. Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
Μέλλων β. Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
Μέσος ἀόρι- Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο.
στος α. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.
Μέσος ἀόριστος β. Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
Μέσος μέλλων α. Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

Medium futurum ſecundum. Verberem, *uerberes, ret.*

Subiunctiua paſsiua.

Præſens & præteritũ imperfectum.	*Si uerberer, uerbereris, uerberetur. ſi uerberemur, uerberemini, rentur. ſi uerberemur, uerberemini, rentur.*
Præteritum perfectum & pluſquamperf.	Verberatus *ſi fuerim, fueris, fuerit. ſi fueritis, fuerint. uerberati ſi fuerimus, fueritis, fuerint.*
Indefinitum primum.	*Si uapulauero, uapulaueris, uerit. ſi uapulaueritis, uapulauerint. ſi uapulauerimus, ueritis, uerint.*
Et ſecundum per pi.	*Si uapulauero, uapulaueris, uerit. ſi uapulaueritis, uapulauerint. ſi uapulauerimus, ueritis, uerint.*

Medium indefinitum primum. Si uerberauero, ris, rit.
Medium indefinitum ſecundũ. Si uerberauero, ris, rit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens & præteritũ imperfectum.	Verberari.
Præteritũ perfectũ & pluſquamperf.	Vapulauiſſe.
Paulo poſt futurum.	Vapulatũ ire.
Indefinitum primum.	Vapulauiſſe.
Et ſecundum per pi.	Vapulauiſſe.
Futurum primum.	Verberatũ iri.
Futurum ſecundum.	Verberatũ iri.
Medium indefinitum primum.	Verberare.
Medium indefinitum ſecundum.	Verberare.
Mędium futurum primum.	Verberatũ ire.
Medium futurum ſecundum.	Verberatũ ire.

Participia paſsiua.

Præſens & Hic *uapulans, huius uapulantis.*

præte-

Μέσος μέλλων β. Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατικός.	Εὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται.
	ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
	ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τετυμμένος ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ.
	τετυμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον.
	τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν.
Αόριςος α.	Εὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.
	ἐὰν τυφθῆτον, τυφθῆτον.
	ἐὰν τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.
Καὶ β. διὰ π.	Εὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
	ἐὰν τυπῆτον, τυπῆτον.
	ἐὰν τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.
Μέσος ἀόριςος α.	Εὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται.
Μέσος ἀόριςος β.	Εὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατικός. Τύπτεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός. Τετύφθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.	Τετύψεσθαι.
Αόριςος α.	Τυφθῆναι.
Καὶ δεύτερος διὰ π.	Τυπῆναι.
Μέλλων πρῶτος.	Τυφθήσεσθαι.
Μέλλων δεύτερος.	Τυπήσεσθαι.
Μέσος ἀόριςος α.	Τύψασθαι.
Μέσος ἀόριςος β.	Τυπέσθαι.
Μέσος μέλλων πρῶτος.	Τύψεσθαι.
Μέσος μέλλων δεύτερος.	Τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ πα- Ο τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου.

præteritum im-	*hæc uapulans, huius uapulantis.*
perfectum.	*hoc uapulans, huius uapulantis.*
Præteritum	*Hic uerberatus, huius uerberati.*
perfectum &	*hæc uerberata, huius uerberatæ.*
pluſquãperf.	*hoc uerberatum, huius uerberati.*

Paulo poſt futurum. Hic uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.

Indefinitum	*Hic uerberatus, huius uerberati.*
primum.	*hæc uerberata, huius uerberatæ.*
	hoc uerberatum, huius uerberati.
Et ſecundum	*Hic uerberatus, huius uerberati.*
per pi.	*hæc uerberata, huius uerberatæ.*
	hoc uerberatum, huius uerberati.

Futurum primum. Hic uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.

Et ſecundum per pi. Hic uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.

Medium indefinitum primũ. Qui uerberauit, quæ uerberauit, quod uerberauit.

Medium indefinitum ſecundum. Qui uerberauit, quæ uerberauit, quod uerberauit.

Medium futurum primum. Hic uerberaturus, hæc uerberatura, hoc uerberaturum.

Medium futurum ſecundũ. Hic uerberaturus, hæc uerberatura, hoc uerberaturum.

Nota quòd participia paſsiua, & cõmunia, et deponentia, in maſculino et neutro genere declinantur ſecundum quartã ſimplicẽ declinationẽ, præter primum & ſecundũ aoriſtum inæqualiter declinatos in maſculino & neutro genere. feminina ſecundum ſecundam ſimplicem.

ρατατικός.	ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
	τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.
Παρακείμενος	Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου.
καὶ ὑπερσυν-	ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης.
τελικός.	τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	Ο τετυψόμενος, ἡ τετυψομένη, τὸ τετυψόμενον.
Αόριςος α.	Ο τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος.
	ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
	τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.
Καὶ δεύτερος	Ο τυπεὶς, τοῦ τυπέντος.
διὰ π.	ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
	τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.
Μέλλων α.	Ο τυφθησόμενος, ἡ τυφθησομένη, τὸ τυφθησόμενον.
Καὶ δεύτερος διὰ π.	Ο τυπησόμενος, ἡ τυπησομένη. τὸ τυπησόμενον.
Μέσος ἀόριςος α.	Ο τυψάμενος, ἡ τυψαμένη, τὸ τυψάμενον.
Μέσος ἀόριςος β.	Ο τυπόμενος, ἡ τυπομένη, τὸ τυπόμενον.
Μέσος μέλλων α.	Ο τυψόμενος, ἡ τυψομένη, τὸ τυψόμενον.
Μέσος μέλλων β.	Ο τυπούμενος, ἡ τυπουμένη, τὸ τυπούμενον.

Σημείωσαι, ὅτι αἱ μετοχαὶ παθητικαὶ, καὶ κοιναὶ, καὶ ἀποθετικαὶ, ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει κλίνονται κατὰ τὴν τετάρτην ἁπλῆν κλίσιν, χωρὶς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίςου, περιττοσυλλάβως κλινομένων ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει. αἱ θηλυκαὶ δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ἁπλῆν.

ſimplicem. Et *de declinatione barytonorum ſatis. nunc autem de circunflexis dicamus.*

De circunflexis uerbis.

Circunflexa *uerba, à ſexta coniugatione barytonorum per ſynæreſin fiunt, ut à facio, facio.* Sunt *autem horum coniugationes tres, quarum prima per eo profertur, ut facio, facio. & in penultima futuri, & omnium præteritorum, præter præteritum imperfectum, ita habet, ut feci, fecerã, feci, faciam. præter quædam per eſo futurũ facientia, uelut perficio, ut perficiã. perdo, perdam. ſapio, ſapiam, & ſapiam. laudo, laudabo, & laudabo. ſufficio, ſufficiam, uoco, uocabo. induor, induar, & induar. laboro, laborabo, & laborabo.*

Indicatiua actiua.

Præſens. Facio, *facis, facit. facitis duo, faciunt duo. facimus, facitis, faciunt.*

Præteritũ *imperfectũ.* Faciebã, *faciebas, faciebat. faciebatis duo, faciebãt duo. faciebamus, faciebatis, bãt.*

Præteritum *perfectum.* Feci, *feciſti, fecit.*

Præteritũ *plusquãperfectũ.* Feceram, *feceras, fecerat.*

Indefinitum *primum.* Feci, *feciſti, fecit.*

Futurum. Faciam, *facies, faciet.*

Imperatiua actiua.

Præſens. Fac, *faciat. facite duo, faciant duo. facite, faciant.*

Præteritum *perfectum.* Facito *tu, facito ille.*

Indefinitum. Facito *tu, facito ille.*

Optatiua actiua.

Præſens. Facerem, *faceres, faceret. faceretis, facerent.*

ἀπλῆν. Καὶ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν βαρυτόνων ἅλις. νυῦ δὲ περὶ τῶν περισπωμένων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ῥημάτων.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων κατὰ συναίρεσιν γίνεται, οἷον ἀπὸ τοῦ ποιέω, ποιῶ. Εἰσὶ δὲ τούτων αἱ συζυγίαι τρεῖς, ὧν ἡ πρώτη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ προφέρεται, οἷον ποιέω, ποιῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος, καὶ πάντων τῶν παρῳχημένων, πλὴν τοῦ παρατατικοῦ, τὸ η ἔχει, οἷον πεποίηκα, ἐπεποιήκην. ἐποίησα, ποιήσω. πλὴν τινῶν διὰ τοῦ ε σω τὸν μέλλοντα ποιούντων, οἷον τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. ἀρκῶ, ἀρκέσω. καλῶ, καλέσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ποιέω, ῶ. ποιέεις, εῖς. ποιέει, εῖ. ποιέετον, εῖτον. ποιέετον, εῖτον. ποιέομεν, οῦμεν. ποιέετε, εῖτε. ποιέουσι. οῦσι.

Παρατ. Εποίεον, ουν. ἐποίεες, εις. ἐποίεε, ει. ἐποιέετον, εῖτον. ἐποιεέτην, είτην, ἐποιέομεν, οῦμεν. ἐποιέετε, εῖτε, ἐποιέον, (ουν.

Παρακείμενος. Πεποίηκα, πεποίηκας, πεποίηκε.

Υπερσυντελικός. Επεποιήκειν, ἐπεποιήκεις, ἐπεποιήκει.

Αόριστος α. Εποίησα, ἐποίησας, ἐποίησε.

Μέλλων. Ποιήσω, ποιήσεις, ποιήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς. Ποίεε, ει. ποιεέτω, είτω. ποιέετον, εῖτον. ποιεέτων, είτων. ποιέετε, εῖτε. ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Παρακείμενος. Πεποίηκε, πεποιηκέτω.

Αόριστος. Ποίησον, ποιησάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ποιέοιμι, οῖμι, ποιέοις, οῖς. ποιέοι, οῖ. ποιέοιτον, οῖ

τον.

rent. faceremus, faceretis, facerent.
Præteritum perfectum. *Feciſſem, feciſſes, feciſſet.*
Indefinitum. *Feciſſem, feciſſes, feciſſet.*
Et æolice. *Feciſſem, feciſſes, feciſſet.*
Futurum. *Faciam, facias, faciat.*

Subiunctiua actiua.

Præſens. *Si faciam, facias, faciat. ſi faciatis, faciant. ſi faciamus, faciatis, faciant.*
Præteritum perfectum. *Cum fecerim, feceris, fecerit.*
Indefinitum primum. *Si fecero, feceris, fecerit.*

Infinitiua actiua.

Præſens. *Facere.*
Præteritum perfectum. *Feciſſe.*
Indefinitum primum. *Feciſſe.*
Futurum. *Factum ire.*

Participia actiua.

Præſens. *Hic faciens, huius facientis. hæc faciens, huius facientis. hoc faciens, huius facientis.*
Præteritum perfectum. *Qui fecit, eius qui fecit. quæ fecit, eius quæ fecit. quod fecit, eius quod fecit.*
Indefinitum primum. *Qui fecit, quæ fecit, quod fecit.*
Futurum. *Hic facturus, hæc factura, hoc facturum.*

Indicatiua paſsiua.

Præſens.	*Fio, fis, fit.*
	fimus duo, fitis duo, fiunt duo.
	fimus, fitis, fiunt.
Præteritum imperfectum.	*Fiebam, fiebas, fiebat.*
	fiebamus, fiebatis, fiebant.
	fiebamus, fiebatis, fiebant.

præte-

τον.ποιεοίτην,οίτην.ποιέοιμεν,οῖμεν. ποιέοιτε, οῖτε.ποιέοιεν,οῖεν.
Παρακείμενος.Πεποιήκοιμι,πεποιήκοις,πεποιήκοι.
Αόριςος.Ποιήσαιμι,ποιήσαις,ποιήσαι.
Καὶ αἰολικῶς.Ποιήσεια,ποιήσειας,ποιήσειε.
Μέλλων.Ποιήσοιμι,ποιήσοις,ποιήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενες.Εὰν ποιέω,ῶ.ποιέῃς,ῇς.ποιέῃ,ῇ.ἐὰν ποιέητον,ῆτον. ποιέητον,ῆτον.ἐὰν ποιέωμεν,ῶμεν.ποιέητε,ῆτε.ποιέωσι, ῶσι.
Παρακείμενος. Εὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ.
Αόριςος α. Εὰν ποιήσω,ποιήσῃς,ποιήσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.Ποιέειν,εῖν. Παρακείμενος. Πεποιηκέναι.
Αόριςος α.Ποιῆσαι. Μέλλων.Ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς.Ο ποιέων,ῶν.τοῦ ποιέοντος,οῦντος.ἡ ποιέουσα,οῦσα.τῆς ποιεούσης,ούσης.τὸ ποιέον,οῦν. τοῦ ποιέοντος, οῦντος.
Παρακείμενος.Ο πεποιηκὼς,τοῦ πεποιηκότος. ἡ πεποιηκῦα, τῆς πεποιηκύας. τὸ πεποιηκὸς, τοῦ πεποιηκότος.
Αόριςος α.Ο ποιήσας,ἡ ποιήσασα,τὸ ποιῆσαν.
Μέλλων.Ο ποιήσων,ἡ ποιήσουσα,τὸ ποιῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.Ποιέομαι,οῦμαι.ποιέῃ,ῇ.ποιέεται,εῖται. ποιεόμεθον,ούμεθον.ποιέεσθον,εῖσθον.ποιέεσθον,εῖσθον. ποιεόμεθα,ούμεθα.ποιέεσθε,εῖσθε.ποιέονται,οῦνται.
Παρατατικός.Εποιεόμην,ούμην.ἐποιέου,οῦ.ἐποιέετο,εῖτο. ἐποιεόμεθον,ούμεθον. ἐποιέεσθον, εῖσθον. ἐποιεέσθην, είσθην. ἐποιεόμεθα, ούμεθα. ἐποιέεσθε, εῖσθε. ἐποιέοντο, οῦντο.

Παρα-

Præteritum perfectum. *Factus ſum, factus es, factus eſt. facti ſumus, eſtis, ſunt. facti ſumus, eſtis, ſunt.*

Poſtpaulo futurum. Fiam, fies, fiet.

Præteritũ pluſquãperfectum. Factus fueram, ras, rat.

Indefinitum primum. Factus fui, fuiſti, fuit.

Futurum primum. Fiam, fies, fiet.

Medium indefinitum primum. Feci, feciſti, fecit.

Medium futurum primum. Faciam, facies, faciet.

Imperatiua paſsiua.

Præſens. Fi, fiat, fite duo, fiant duo. fite, fiant.

Præteritum perfectum. Fito tu, fito ille.

Indefinitum primum. Fito tu, fito ille.

Medium indefinitum primum. Facito tu, facito ille.

Optatiua paſsiua.

Præſens. Fierem, fieres, fieret. fieremus duo, fieretis duo, fierent duo. fieremus, fieretis, fierent.

Præteritum perfectum. Factus eſſem, eſſes, eſſet.

Poſtpaulo futurum. Fiam, fias, fiat.

Indefinitum primum. Factus eſſem, eſſes, eſſet.

Futurum primum. Fiam, fias, fiat.

Medium indefinitũ primũ. Facerem, faceres, faceret.

Medium futurum primum. Fiam, fias, fiat.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens. Si fierem, fieres, fieret.
ſi fieremus duo. retis duo, rent duo.
ſi fieremus, retis, rent.

Præteritum perfectũ. Si factus fuerim, fueris, fuerit.

Indefinitum primum. Si factus fuero, fueris, fuerit.

Medium

Παρακείμενος. Πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποιήμεθον, πεποίηθον, πεποίηθον.
πεποιήμεθα, πεποίηθε, πεποίηνται.
Μετ' ὀλίγον μέλ. Πεποιήσομαι, πεποιήσῃ, πεποιήσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
Ἀόριστος α. Ἐποιήθην, ἐποιήθης, ἐποιήθη.
Μέλλων α. Ποιηθήσομαι, ποιηθήσῃ, ποιηθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α. Ἐποιησάμην, ἐποιήσω, ἐποιήσατο.
Μέσος μέλλων α. Ποιήσομαι, ποιήσῃ, ποιήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιέου, οῦ. ποιεέσθω, είσθω. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιεέσθων, είσθων. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.
Παρακείμενος. Πεποίησο, πεποιήσθω. Ἀόριστος α. Ποιήθητι, ποιηθήτω. Μέσος ἀόριστος α. Ποίησαι, ποιησάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, οῖο. ποιέοιτο, οῖτο. ποιεοίμεθον, οίμεθον. ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην, οίσθην. ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.
Παρακείμενος. Πεποιῄμην, πεποιῇο, πεποιῇτο.
Μετ' ὀλίγον μέλ. Πεποιησοίμην, πεποιήσοιο, πεποιήσοιτο.
Ἀόριστος α. Ποιηθείην, ποιηθείης, ποιηθείη.
Μέλλων α. Ποιηθησοίμην, ποιηθήσοιο, ποιηθήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος α. Ποιησαίμην, ποιήσαιο, ποιήσαιτο.
Μέσος μέλλων α. Ποιησοίμην, ποιήσοιο, ποιήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ῇ. ποιέηται, ῆται. ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. ποιέησθον, ῆσθον. ποιέησθον, ῆσθον. ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.
Παρακείμενος. Ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
Ἀόριστος α. Ἐὰν ποιηθῶ, ποιηθῇς, ποιηθῇ.

Μέσος

Medium indefinitum primum. Si *factus fuero, ris, rit.*

Infinitiua paſsiua.

Præſens.	*Fieri.*
Præteritum perfectum.	*Factum fuiſſe.*
Paulopoſt futurum.	*Factum iri.*
Indefinitum primum.	*Fieri.*
Futurum primum.	*Factum iri.*
Mediũ indefinitũ primũ.	*Facere.*
Medium futurũ primũ.	*Facturum eſſe.*

Participia paſsiua.

Præſens. Qui *fit, eius qui fit.*
quæ fit, eius quæ fit.
quod fit, eius quod fit.

Præteritum perfectum. Hic *factus, hæc facta, hoc factum.*

Paulopoſt futurum. Hic *faciendus, hæc facienda, hoc faciendum.*

Indefinitum primum. Hic *factus, hæc facta, hoc factum.*

Futurum primum. Hic *faciendus, hæc facienda, hoc faciendum.*

Medius aoriſtus primus. Qui *fecit, quæ fecit, quod fecit.*

Medium futurum primum. Hic *facturus, hæc factura, hoc facturum.*

De ſecunda coniugatione circunflexorum.

Secunda coniugatio circunflexorum per ao profertur, ut clamo, facio. & in penultima futuri ita uel alpha habet, ut clamabo, faciam.

Indi-

Μέσος ἀόριστος α. Ἐὰν ποιήσωμαι, ποιήσῃ, ποιήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιέεσθαι, εῖσθαι.
Παρακείμενος. Πεποιῆσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Πεποιήσεσθαι.
Ἀόριστος α. Ποιηθῆναι.
Μέλλων α. Ποιηθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος α. Ποιήσασθαι.
Μέσος μέλλων α. Ποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς. Ὁ ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ουμένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
Παρακείμενος. Ὁ πεποιημένος, ἡ πεποιημένη,
τὸ πεποιημένον.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ὁ πεποιησόμενος, ἡ πεποιησομένη,
τὸ πεποιησόμενον.
Ἀόριστος α. Ὁ ποιηθεὶς, ἡ ποιηθεῖσα,
τὸ ποιηθέν.
Μέλλων α. Ὁ ποιηθησόμενος, ἡ ποιηθησομένη,
τὸ ποιηθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α. Ὁ ποιησάμενος, ἡ ποιησαμένη,
τὸ ποιησάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ὁ ποιησόμενος, ἡ ποιησομένη,
τὸ ποιησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ τῶν περισπωμένων.

Ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ αω προφέρεται, οἷον βοάω, ῶ. δράω, ῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ η ἢ τὸ α ἔχει, οἷον βοήσω, δράσω.

Indicatiua actiua.

Præſens. *Clamo, clamas, clamat.*
clamatis, clamant.
clamamus, clamatis, clamant.

Præteritū imperfectum. *Clamabam, clamabas, clamabat.*
clamabatis, cl amabant.
clamabamus, clamabatis, clamabāt.

Præteritū perfectū. Clamaui, clamauiſti, clamauit.

Præteritum pluſquamperfectū. Clamaueram, ras, rat.

Indefinitum primum. Clamaui, clamauiſti, clamauit.

Futurum. *Clamabo, clamabis, clamabit.*

Imperatiua actiua.

Præſens. *Clama, clamet.*
clamate, clament.
clamate, clament.

Præteritum perfectum. Clamato tu, clamato ille.

Indefinitum primum. Clamato tu, clamato ille.

Optatiua actiua.

Præſens. *Clamarem, clamares, clamaret.*
clamaretis, clamarent.
clamaremus, clamaretis, clamarent.

Præteritum perfectum. Clamauiſſem, uiſſes, uiſſet.

Indefinitum primum. Clamauiſſem, uißes, uiſſet.

Aeolice. *Clamauiſſem, clamauiſſes, uißet.*

Futurum. *Clamem, clames, clamet.*

Subiunctiua actiua.

Præſens. *Si clamem, clames, clamet.*
ſi clamemus, clametis, clament.
ſi clamemus, clametis, clament.

Præteritum perfectum. Si clamauerim, ueris, uerit.

Inde-

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Βοάω, ῶ. βοάεις, ᾷς. βοάει, ᾷ.
βοάετον, ᾶτον. βοάετον, ᾶτον.
βοάομεν, ῶμεν. βοάετε, ᾶτε. βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικός. Εβόαον, ων. ἐβόαες, ας. ἐβόαε, α.
ἐβοάετον, ᾶτον. ἐβοαέτην, άτην.
ἐβοάομεν, ῶμεν. ἐβοάετε, ᾶτε. ἐβόαον, ων.

Παρακείμενος. Βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε.

Υπερσυντελικός. Εβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, ἐβεβοήκει.

Αόριςος α. Εβόησα, ἐβόησας, ἐβόησε.

Μέλλων. Βοήσω, βοήσεις, βοήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Βόαε, α. βοαέτω, άτω.
βοάετον, ᾶτον. βοαέτων, άτων.
βοάετε, ᾶτε. βοαέτωσαν, άτωσαν.

Παρακείμενος. Βεβόηκε, βεβοηκέτω.

Αόριςος α. Βόησον, βοησάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Βοάοιμι, ῷμι. βοάοις, ῷς. βοάοι, ῷ.
βοάοιτον, ῷτον. βοαοίτην, ώτην.
βοάοιμεν, ῷμεν. βοάοιτε, ῷτε. βοάοιεν, ῷεν.

Παρακείμενος. Βεβοήκοιμι, βεβοήκοις, βεβοήκοι.

Αόριςος α. Βοήσαιμι, βοήσαις, βοήσαι.

Αἰολικῶς. Βοήσεια, βοήσειας, βοήσειε.

Μέλλων. Βοήσοιμι, βοήσοις, βοήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν βοάω, ῶ. βοάῃς, ᾷς. βοάῃ, ᾷ.
ἐὰν βοάητον, ᾶτον. βοάητον, ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν. βοάητε, ᾶτε. βοάωσι, ῶσι.

Παρακείμενος. Εὰν βεβοήκω, βεβοήκῃς, βεβοήκῃ.

Indefinitũ primũ. Si clamauero, clamaueris, uerit.

Infinitiua actiua.

Præſens, Clamare. *Præteritũ perfectũ,* Clamauiſſe. *Indefinitũ primũ,* Clamauiſſe. *Futurũ,* Clamatũ ire.

Participia actiua.

Præſens. Hic clamans, huius clamantis.
hæc clamans, huius clamantis.
hoc clamans, huius clamantis.

Præteritum perfectum. Qui clamauit, quæ clamauit, quod clamauit.

Indefinitũ 1. Qui clamauit, quæ clamauit, quod clamauit.

Futurum. Hic clamaturus, hæc clamatura, hoc turum.

Indicatiua paſsiua.

Præſens. Clamor, clamaris, clamatur.
clamamur, clamamini, clamantur.
clamamur, clamamini, clamantur.

Præteritum imperfectum. Clamabar, clamabaris, clamabatur.
clamabamur, clamabamini, bantur.
clamabamur, clamabamini, bantur.

Præteritum perfectum. Clamatus ſum, es, eſt.

Paulo poſt futurum. Clamabor, clamaberis, bitur.

Præteritum pluſquamperf. Clamatus fuerã, ras, rat.

Indefinitum primum. Clamatus fui, fuiſti, fuit.

Futurum primũ. Clamabor, clamaberis, clamabitur.

Mediũ indefinitũ primũ. Clamaui, clamauiſti, auit.

Mediũ futurũ primũ. Clamabo, clamabis, clamabit.

Imperatiua paſsiua.

Præſens. Clamare, clametur.
clamenini, clamentur.
clamemini, clamentur.

Præte-

Αόριστος α. Εὰν βοήσω, βοήσῃς, βοήσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Βοάειν, ᾶν.
Παρακείμενος. Βεβοηκέναι.
Αόριστος α. Βοῆσαι.
Μέλλων. Βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο βοάων, ῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος.
ἡ βοάουσα, ῶσα. τῆς βοαούσης, ώσης.
τὸ βοάων, ῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος.
Παρακείμενος. Ο βεβοηκὼς, ἡ βεβοηκῦια, τὸ βεβοηκός.
Αόριστος α. Ο βοήσας, ἡ βοήσασα, τὸ βοήσαν.
Μέλλων. Ο βοήσων, ἡ βοήσουσα, τὸ βοήσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, ᾷ. βοάεται, ᾶται.
βοαόμεθον, ώμεθον. βοάεθον, ᾶθον. βοάεθον, ᾶθον.
βοαόμεθα, ώμεθα. βοάεθε, ᾶθε. βοάονται, ῶνται.
Παρατατικός. Εβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ῶ. ἐβοάετο, ᾶτο.
ἐβοαόμεθον, ώμεθον. ἐβοάεθον, ᾶθον. ἐβοαέθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα. ἐβοάεσθε, ᾶσθε, ἐβοάοντο, ῶντο.
Παρακείμενος. Βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Βεβοήσομαι, βεβοήσῃ, βεβοήσεται.
Υπερσυντελικός. Εβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
Αόριστος α. Εβοήθην, ἐβοήθης, ἐβοήθη.
Μέλλων α. Βοηθήσομαι, βοηθήσῃ, βοηθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α. Εβοησάμην, ἐβοήσω, ἐβοήσατο.
Μέσος μέλλων α. Βοήσομαι, βοήσῃ, βοήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Βοάου, ῶ. βοαέθω, άσθω. βοάεσθον, άσθον. βοαέσθων, άσθων. βοάεσθε, ᾶσθε. βοαέσθωσαν, άσθωσαν.

Præteritum perfectum. clamator tu, clamator ille.
Indefinitum primum. clamator tu, clamator ille.
Medium indefinitũ primũ. Clamato tu, clamato ille.

Optatiua paſsiua.

Præſens. Clamarer, clamareris, clamaretur.
clamaremur, clamaremini, rentur.
clamaremur, clamaremini, rentur.
Præteritum perfectum. Clamatus eſſem, eſſes, eſſet.
Paulo poſt futurum. Clamer, clameris, clametur.
Indefinitum primum. Clamarer, clamareris, retur.
Futurum primum. Clamer, clameris, clametur.
Mediũ indefinitũ primum. Clamem, clames, clamet.
Medium futurum primum. Clamem, clames, clamet.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens. Si clamarer, clamareris, clamaretur.
ſi clamaremur, clamaremini, rentur.
ſi clamaremur, clamaremini, rentur.
Præteritũ perfectũ. Si clamatus fuerim, fueris, rit.
Indefinitum primũ. Si clamatus fuero, fueris, fuerit.
Medium indefinitum primum. Si clamauero, ris, rit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens. Clamari.
Præteritum perfectum. Clamatum eſſe.
Paulo poſt futurum. Clamatum iri.
Indefinitum primum. Clamatum eſſe.
Futurum primum. Clamatum iri.
Medium indefinitum primum. Clamauiſſe.
Medium futurum primum. Clamatum iri.

Participia paſsiua.

Præſens. Qui clamatur, eius qui clamatur.

qui

Παρακείμενος. Βεβόησο, βεβοήσθω.
Αόριςος α. Βοήθητι, βοηθήτω.
Μέσος ἀόριςος α. Βόησαι, βοησάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Βοαοίμην, ῴμην. βοάοιο, ῷο. βοάοιτο, ῷτο.
βοαοίμεθον, ῴμεθον. βοάοισθον, ῷσθον. βοαοίσθην, ῴσθην.
βοαοίμεθα, ῴμεθα. βοάοισθε, ῷσθε. βοάοιντο, ῷντο.
Παρακείμενος. Βεβοῄμην, βεβοῇο, βεβοῇτο.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Βεβοησοίμην, βεβοήσοιο, βεβοήσοιτο.
Αόριςος α. Βοηθείην, βοηθείης, βοηθείη.
Μέλλων α. Βοηθησοίμην, βοηθήσοιο, βοηθήσοιτο.
Μέσος ἀόριςος α. Βοησαίμην, βοήσαιο, βοήσαιτο.
Μέσος μέλλων α. Βοησοίμην, βοήσοιο, βοήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν βοάωμαι, ῶμαι, βοάῃ, ᾷ. βοάηται, ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. βοάησθον, ᾶσθον. βοάησθον, ᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα, βοάησθε, ᾶσθε. βοάονται, ῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται.
Αόριςος α. Εὰν βοηθῶ, βοηθῇς, βοηθῇ.
Μέσος ἀόριςος α. Εὰν βοήσομαι, βοήσῃ, βοήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Βοάεσθαι, ᾶσθαι.
Παρακείμενος. Βεβοῆσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Βεβοήσεσθαι.
Αόριςος α. Βοηθῆναι.
Μέλλων α. Βοηθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριςος α. Βοήσασθαι.
Μέσος μέλλων α. Βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο βοαόμενος, ώμενος. τȣ̃ βοαομένȣ, ωμένȣ.

quæ clamatur, eius quæ clamatur.
quod clamatur, eius quod clamatur.
Præteritum perfectum. Hic *clamatus, hæc clamata, hoc clamatum.*
Paulo poſt futurum. Hic *clamandus, hæc clamanda, hoc clamandum.*
Indefinitũ 1. Hic *clamatus, hæc clamata, hoc clamatũ.*
Futurum primum. Hic *clamandus, hæc clamanda, hoc clamandum.*
Medium indefinitum primum. Qui *clamauit, quæ clamauit, quod clamauit.*
Medium futurum primum. Hic *clamaturus, hæc clamatura, hoc clamaturum.*

De tertia coniugatione.

Tertia coniugatio circunflexorum per oo profertur, ut inauro, et in penultima futuri o mega habet, ut inaurabo. præter aro, arabo. iuro, iurabo. quatio, quatiam. paſco, paſcam. contemno, contemnam.

Indicatiua actiua.

Præſens. Inauro, *inauras, inaurat.*
inauratis duo, inaurant duo.
inauramus, inauratis, inaurant.
Præteritum imperfectum. Inaurabam, *inaurabas, inaurabat.*
inaurabatis, inaurabant.
inaurabamus, inaurabatis, inaurabãt.
Præteritum perfectũ. Inauraui, *inaurauiſti, rauit.*
Præteritũ pluſquãperfectũ. Inaurauerã, *ras, rat.*
Indefinitũ primũ. Inauraui, *inaurauiſti, inaurauit.*
Futurum. Inaurabo, *inaurabis, inaurabit.*

Impe-

ἡ βοαομένη, ωμένη. τῆς βοαομένης, ωμένης.
τὸ βοαόμενον, ώμενον. τοῦ βοαομένου, ωμένου.
Παρακείμενος. Ὁ βεβοημένος, ἡ βεβοημένη, τὸ βεβοημένον.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ὁ βεβοησόμενος, ἡ βεβοησομένη,
τὸ βεβοησόμενον.
Αόριστος α. Ὁ βοηθεὶς, ἡ βοηθεῖσα.
τὸ βοηθέν.
Μέλλων α. Ὁ βοηθησόμενος, ἡ βοηθησομένη,
τὸ βοηθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α. Ὁ βοησάμενος, ἡ βοησαμένη,
τὸ βοησάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ὁ βοησόμενος, ἡ βοησομένη,
τὸ βοησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΥ-ζυγίας.

Ἡ τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων, διὰ τοῦ όω προφέρεται, οἷον χρυσόω, ῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ ω ἔχει, οἷον χρυσώσω. πλὴν τοῦ ἀρόω, ἀρόσω. ὀμόω, ὀμόσω. ἐννόω, ἐννόσω. βόω, βόσω. ὀνόω, ὀνόσω.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Χρυσόω, ῶ. χρυσόεις, οῖς. χρυσόει, οῖ.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.
χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι.
Παρατατικός. Ἐχρύσοον, ουν. ἐχρύσοες, ους. ἐχρύσοε, ου.
ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.
ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, ουν.
Παρακείμενος. Κεχρύσωκα, κεχρύσωκας, κεχρύσωκε.
Ὑπερσυντελικός. Ἐκεχρυσώκειν, ἐκεχρυσώκεις, σώκει.
Ἀόριστος α. Ἐχρύσωσα, ἐχρύσωσας, ἐχρύσωσε.
Μέλλων. Χρυσώσω, χρυσώσεις, χρυσώσει.

ΠΡΟΣΤΑ-

Imperatiua actiua.

Præſens. *Inaura, inauret.*
inauretis, inaurent.
inaurate, inaurent.

Præteritum perfectum. Inaurato tu, inaurato ille.

Indefinitum primum. Inaurato tu, inaurato ille.

Optatiua actiua.

Præſens. *Inaurarem, inaurares, inauraret.*
inauraretis, inaurarent.
inauraremus, inauraretis, inaurarēt.

Præteritum perfectum. Inaurauiſſem, uiſſes, uiſſet.

Indefinitum primum. Inaurauiſſem, uiſſes, uiſſet.

Aeolice. Inaurauiſſem, uiſſes, uiſſet.

Futurum. *Inaurem, inaures, inauret.*

Subiunctiua actiua.

Præſens. *Si inaurem, inaures, inauret.*
ſi inauretis, inaurent.
ſi inauremus, inauretis, inaurent.

Præteritū perfectum. Inauraueri m, inaurau eris, rit.

Indefinitum primum. Inaurauero, inauraueris, rit.

Infinitiua actiua.

Præſens. *Inaurare.*

Præteritum perfectum. *Inaurauiſſe.*

Indefinitum primum. *Inaurauiſſe.*

Futurum. *Inauratum ire.*

Participia actiua.

Præſens. *Hic inaurans, huius inaurantis.*
hæc inaurans, huius inaurantis.
hoc inaurans, huius inaurantis.

Præte-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρύσοε,ου. χρυσοέτω,ούτω.
χρυσόετον,οῦτον. χρυσοέτων,ούτων.
χρυσόετε,οῦτε. χρυσοέτωσαν, έτωσαν.
Παρακείμενος. Κεχρύσωκε,κεχρυσωκέτω.
Αόριςος α. Χρύσωσον, χρυσωσάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσόοιμι,οῖμι. χρυσόοις,οῖς. χρυσόοι,οῖ.
χρυσόοιτον,οῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
χρυσόοιμεν,οῖμεν. χρυσόοιτε,οῖτε. χρυσόοιεν,οῖεν.
Παρακείμενος. Κεχρυσώκοιμι,κεχρυσώκοις,κεχρυσώκοι.
Αόριςος α. Χρυσώσαιμι,χρυσώσαις,χρυσώσαι.
Αἰολικῶς. Χρυσώσεια,χρυσώσειας,χρυσώσειε.
Μέλλων. Χρυσώσοιμι,χρυσώσοις,χρυσώσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν χρυσόω,ῶ. χρυσόῃς,οῖς. χρυσόῃ, οῖ.
ἐὰν χρυσόητον,ῆτον. χρυσόητον, ῆτον.
ἐὰν χρυσόωμεν,ῶμεν. χρυσόητε,ῆτε. χρυσόωσι, ῶσι.
Παρακείμεν. Εὰν κεχρυσώκω,κεχρυσώκῃς,κεχρυσώκῃ.
Αόριςος α. Εὰν χρυσώσω,χρυσώσῃς,χρυσώσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσόειν,οῦν.
Παρακείμενος. Κεχρυσωκέναι.
Αόριςος α. Χρυσῶσαι.
Μέλλων. Χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο χρυσόων,ῶν. τοῦ χρυσόοντος, οῦντος.
ἡ χρυσόουσα,οῦσα. τῆς χρυσοούσης,ούσης.
τὸ χρυσόον,οῦν. τοῦ χρυσόοντος, οῦντος.

Παρα-

Præteritum Qui inaurauit,eius qui inaurauit.
perfectum. quæ inaurauit,eius quæ inaurauit.
quod inaurauit, cius quod inaurauit.
Indefinitum Qui inaurauit,eius qui inaurauit.
primum. quæ inaurauit,eius quæ inaurauit.
quod inaurauit, eius quod inaurauit.
Futurum. Hic inauraturus,huius inauraturi.
hæc inauratura,huius inauraturæ.
hoc inauraturum,huius inauraturi.

Indicatiua paſsiua.

Præſens. Inauror,inauraris,inauratur.
inauramur,inauramini, inaurantur.
inauramur, inauramini, inaurantur.
Præteritum Inaurabar,inaurabaris,inaurabatur,
imperfectum. inaurabamur,inaurabamini, bantur.
inaurabamur,inaurabamini, bantur.
Præteritum perfectum. Inauratus fui, inauratus fuiſti,inauratus fuit.
Paulopoſt futurum. Inaurabor,inauraberis, rabitur.
Præteritū pluſquamperf. Inauratus fueram, ras, rat.
Indefinitum primum. Inauratus fui,fuiſti, fuit.
Futurum primum. Inaurabor, inauraberis, rabitur.
Mediū indefinitū primum. Inauraui, inauraui ſti, uit.
Medium futurū primum. Inaurabo,inaurabis,rabit.

Imperatiua paſsiua.

Præſens. Inaurare,inauretur.inauraminor, inaurantor.inauraminor,inaurantor.
Præteritum perfectum. Inaurator tu,inaurator ille.
Indefinitum primum. Inaurator tu,inaurator ille.
Mediū indefinitū primū. Inaurato tu,inaurato ille.

Opta-

Παρακείμενος. Ὁ κεχρυσωκὼς, τοῦ κεχρυσωκότος.
ἡ κεχρυσωκῦια, τῆς κεχρυσωκυίας.
τὸ κεχρυσωκὸς, τοῦ κεχρυσωκότος.
Ἀόριστος α. Ὁ χρυσώσας, τοῦ χρυσώσαντος.
ἡ χρυσώσασα, τῆς χρυσωσάσης.
τὸ χρυσῶσαν, τοῦ χρυσώσαντος.
Μέλλων. Ὁ χρυσώσων, τοῦ χρυσώσοντος.
ἡ χρυσώσουσα, τῆς χρυσωσούσης.
τὸ χρυσῶσον, τοῦ χρυσώσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Χρυσόομαι, οῦμαι. χρυσόῃ, οῖ. χρυσόεται, οῦται. χρυσοόμεθον, ούμεθον. χρυσόεσθον, οῦσθον. σόεσθον, οῦσθον. χρυσοόμεθα, ούμεθα. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται, οῦνται.
Παρατατικός. Ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, οῦ. ἐχρυσόετο, οῦτο. ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. ἐχρυσόεσθον, οῦσθον. ἐχρυσοέσθην, ούσθην. ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. ἐχρυσόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, οῦντο.
Παρακείμενος. Κεχρύσωμαι, κεχρύσωσαι, κεχρύσωται.
Μετ' ὀλί. μέλ. Κεχρυσώσομαι, κεχρυσώσῃ, κεχρυσώσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρύσωσο, χρύσωτο.
Ἀόριστος α. Ἐχρυσώθην, ἐχρυσώθης, ἐχρυσώθη.
Μέλλων α. Χρυσωθήσομαι, χρυσωθήσῃ, χρυσωθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α. Ἐχρυσωσάμην, ἐχρυσώσω, ἐχρυσώσατο.
Μέσος μέλλων α. Χρυσώσομαι, χρυσώσῃ, χρυσώσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Χρυσόου, οῦ. χρυσοέσθω, ούσθω. χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσοέσθων, ούσθων. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσοέσθωσαν, ούσθωσαν.
Παρακείμενος. Κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
Ἀόριστος α. Χρυσώθητι, χρυσωθήτω.
Μέσος ἀόριστος α. Χρύσωσαι, χρυσωσάσθω.

ΕΥΚΤΙ-

Optatiua paſsiua.

Præſens. *Inaurarer, inaurareris, inauraretur.*
inauraremur, inauraremini, rentur.
inauraremur, inauraremini, rentur.

Præteritum perfectum. *Inauratus eſſem, eſſes, eſſet.*

Paulo poſt futurum. *Inaurer, inaureris, inauretur.*

Indefinitum primum. *Inauratus, eſſem, eſſes, eſſet.*

Futurum primum. *Inaurer, inaureris, inauretur.*

Medium indefinitum primũ. *Inaurem, inaures, ret.*

Medium futurũ primũ. *Inaurem, inaures, inauret.*

Subiunctiua paſsiua

Præſens. *Si inaurer, inaureris, inauretur.*
ſi inauremur, inauremini, inaurẽtur.
ſi inauremur, inauremini, inaurẽtur.

Præteritũ perfectũ. *Si inauratus fuerim, fueris, rit.*

Indefinitum primum. *Si inauratus fuero, fueris, rit.*

Medium indefinitum primũ. *Si inaurauero, ris, rit.*

Infinita paſsiua.

Præſens. *Inaurari.*

Præteritum perfectum. *Inauratum eſſe.*

Paulo poſt futurum. *Inauratum iri.*

Indefinitum primum. *Inauratum eſſe.*

Futurum primum. *Inauratum iri.*

Medium indefinitum primum. *Inaurauiſſe.*

Medium futurum primum. *Inauratum ire.*

Participia paſsiua.

Præſens. *Qui inauratur, eius qui inauratur.*
quæ inauratur, eius quæ inauratur.
quod inauratur, eius quod inauratur.

Præte-

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, οῖο. χρυσόοιτο, οῖτο. χρυσοοίμεθον, οίμεθον. χρυσόοισθον, οῖσθον. χρυσοοίσθην, οίσθην. χρυσοοίμεθα, οίμεθα. χρυσόοισθε, οῖσθε. χρυσόοιντο, οῖντο.

Παρακείμενος. Κεχρυσώμην, κεχρύσωο, κεχρύσωτο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλ. Κεχρυσωσοίμην, κεχρυσώσοιο, σώσοιτο.

Αόριςος α. Χρυσωθείην, χρυσωθείης, χρυσωθείη.

Μέλλων α. Χρυσωθησοίμην, χρυσωθήσοιο, χρυσωθήσοιτο.

Μέσος ἀόριςος α. Χρυσωσαίμην, χρυσώσαιο, χρυσώσαιτο.

Μέσος μέλλων α. Χρυσωσοίμην, χρυσώσοιο, χρυσώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν χρυσόομαι, ῶμαι. χρυσόῃ, οῖ. χρυσόηται, ῶται. ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. χρυσόησθον, ῶσθον. χρυσόησθον, ῶσθον. ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. χρυσόησθε, ῶσθε. σόωνται, ῶνται.

Παρακείμενος. Εὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ, κεχρυσῶται.

Αόριςος α. Εὰν χρυσωθῶ, χρυσωθῇς, χρυσωθῇ.

Μέσος ἀόριςος α. Εὰν χρυσώσωμαι, χρυσώσῃ, σώσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσόεσθαι, οῦσθαι.

Παρακείμενος. Κεχρυσῶσθαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Κεχρυσώσεσθαι.

Αόριςος α. Χρυσωθῆναι.

Μέλλων α. Χρυσωθήσεσθαι.

Μέσος ἀόριςος α. Χρυσώσασθαι.

Μέσος μέλλων α. Χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο χρυσοόμενος, ούμενος. τοῦ χρυσοομένου, ουμένου.
ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τῆς χρυσοομένης, ουμένης.
τὸ χρυσοόμενον, ούμενον. τοῦ χρυσοομένου, ουμένου.

Παρα-

Præteritum perfectum. Hic *inauratus*, *hæc inaurata*, *hoc inauratum*.
Paulopoſt futurum. Hic *inaurandus*, *hæc inauranda*, *hoc inaurandum*.
Indefinitum primum. Hic *inauratus*, *hæc inaurata*, *hoc inauratum*.
Futurum primum. Hic *inaurandus*, *hæc inauranda*, *hoc inaurandum*.
Medium indefinitum primum. Qui inaurauit, quæ inaurauit, quod inaurauit.
Medium futurum primum. Hic *inauraturus*, *hæc inauratura*, *hoc inauraturum*.

Oportet autem ſcire, quòd raro inueniuntur media præterita perfecta, & ſecundi aoriſti in prima & ſecunda coniugatione circunflexorum, ut pulſo, pulſaui, pulſaui. ſtrepo, ſtrepui, ſtrepui. reſono, reſonui, reſonui. iuuo, iuui. labor, lapſus ſum. pecco, peccaui. germino, germinaui. expello iuuans, expuli iuuans. Sed *in tertia nequaquam.*

De uerbis in mi.

In mi uerba, à circunflexis uerbis fiunt. Sunt *autem horum coniugationes quatuor, quarum prima à prima circunflexorum fit, ut pono, pono*. Habet *uero ita in penultima actiui: e autem in penultima paßiui, ut pono, ponor.*

Indicatiua actiua.

Præſens. Pono, *ponis, ponit.*
ponitis, ponunt.
ponimus, ponitis, ponunt.
& ionice, ponunt.

Præte-

Παρακείμενος. Ὁ κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη, τὸ κεχρυσωμένον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ὁ κεχρυσωσόμενος, ἡ κεχρυσωσομένη, τὸ κεχρυσωσόμενον.

Ἀόριστος α. Ὁ χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα, τὸ χρυσωθέν.

Μέλλων α. Ὁ χρυσωθησόμενος, ἡ χρυσωθησομένη, τὸ χρυσωθησόμενον.

Μέσος ἀόριστος α. Ὁ χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη, τὸ χρυσωσάμενον.

Μέσος μέλλων α. Ὁ χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη, τὸ χρυσωσόμενον.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι σπανίως εὑρίσκονται μέσοι παρακείμενοι καὶ δεύτεροι ἀόριστοι ἐπὶ τῆς α. καὶ β. συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον κτυπῶ, ἔκτυπα, ἔκτυπον. δουπῶ, δέδουπα, ἔδουπον. μυκῶ, μέμυκα, ἔμυκον. χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης οὐδαμῶς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗμάτων.

Τὰ εἰς μι ῥήματα, ἀπὸ τῶν περισπωμένων ῥημάτων γίνονται. Εἰσὶ δὲ τούτων αἱ συζυγίαι τέσσαρες, ὧν ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων γίνεται, οἷον τιθέω, ῶ. τίθημι. ἔχει δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ ε δὲ ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον τίθημι, τίθεμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Τίθημι, τίθης, τίθησι.
τίθετον, τίθετον.
τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι.
καὶ ἰωνικῶς, τιθέασι.

f Παρα-

Præteritum ponebam, ponebas, ponebat.
imperfectum. ponebatis, ponebant.
ponebamus, ponebatis, ponebant.
Præteritum perfectum. poſui, poſuiſti, poſuit.
Præteritum pluſquãperfectũ. poſuerã, poſueras, rat.
Scribuntur aũt per e iota diphthongũ, more Bœotico.
Indefinitum primum. poſui, poſuiſti, poſuit.
Pro poſui extra regulam, ſimiliter & dedi, & miſi, & tuli, & dixi. hæc enim non ſeruauerunt conſonantem proprij futuri.
Indefinitum poſui, poſuiſti, poſuit.
ſecundum. poſuiſtis, poſuerunt.
poſuimus, poſuiſtis, poſuerunt.
Futurum. ponam, pones, ponet.

Imperatiua actiua.

Præſens. pone, ponat.
ponite, ponant. ponite, ponant.
Præteritum perfectum. ponito tu, ponito ille.
Indefinitum ſecundum. ponito, uel ponito, ponito.

Optatiua actiua.

Præſens. ponerem, poneres, poneret.
poneretis, ponerent.
poneremus, poneretis, ponerent.
Præteritũ perfectũ. poſuiſſem, poſuiſſes, poſuiſſet.
Indefinitum ſecundum. poſuiſſem, poſuiſſes. poſuiſſet.
Futurum ponam, ponas, ponat.

Subiunctiua actiua.

Præſens. Si ponam, ponas, ponat.
ſi ponatis, ponant.
ſi ponamus, ponatis, ponant.

Præte-

Παρατατικός. Ετίθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.
Παρακείμενος. Τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε.
Ὑπερσυντελικός. Ετεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει.
Γράφονται δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔθει βοιωτικῷ.
Αόριστος α. Εθηκα, ἔθηκας, ἔθηκέ.
ἀντὶ ἔθησα, ἔξω τοῦ κανόνος. ὁμοίως καὶ ἔδωκα, καὶ ἧκα, καὶ ἤνεγκα, καὶ εἶπα. ταῦτα γὰρ οὐκ ἐφύλαξαν τό σύμφωνον τοῦ οἰκείου μέλλοντος.
Αόριστος β΄. Εθην, ἔθης, ἔθη.
ἔθετον, ἐθέτην.
ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.
Μέλλων. Θήσω, θήσεις, θήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τίθετι, τιθέτω. τίθετον, τιθέτων.
τίθετε, τιθέτωσαν.
Παρακείμενος. Τέθεικε, τεθεικέτω.
Αόριστος β΄. Θέτι, ἢ θὲς, θέτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τιθείην, τιθείης, τιθείη.
τιθείητον, τιθειήτην.
τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.
Παρακείμενος. Τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.
Αόριστος α. Θείην, θείης, θείη.
Μέλλων. Θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εὰν τιθῶ, τιθῆς, τιθῇ.
ἐὰν τιθῆτον, τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Præteritum perfectũ. Si poſuerim, poſueris, poſuerit.
Indefinitũ ſecundũ. Si poſuerim, poſueris, poſuerit.

Infinitiua actiua.

Præſens, ponere. Præteritum perfectum, poſuiſſe.
Indefinitum ſecundum, poſuiſſe. Futurũ, poſiturũ eſſe.

Participia actiua.

Præſens. Qui ponit, eius qui ponit.
quæ ponit, eius quæ ponit.
quod ponit, eius quod ponit.
Præteritũ perfectũ. qui poſuit, quæ poſuit, quod poſuit.
Indefinitum 2. Qui poſuit, quæ poſuit, quod poſuit.
Futurũ. Hic poſiturus, hæc poſitura, hoc poſiturum.

Indicatiua paſsiua.

Præſens. Ponor, poneris, ponitur.
ponimur, ponimini, ponuntur.
ponimur, ponimini, ponuntur.
Præteritum imperfectum. ponebar, ponebaris, ponebatur.
ponebamur, ponebamini, ponebantur.
ponebamur, ponebamini, ponebantur.
Præteritum perfectum. poſitus ſum, es, eſt.
Paulo poſt futurum. ponar, poneris, ponetur.
Præteritũ pluſquãperf. poſitus fueram, ras, rat.
Indefinitum primum. poſitus fui, fuiſti, fuit.
Futurum primum. ponar, poneris, ponetur.
Medium indefinitum ſecundũ. poſui, poſuiſti, poſuit.
Medium futurum primum. ponam, pones, ponet.

Imperatiua paſsiua.

Præſens. ponere, ponatur.
ponimini, ponantur.
ponimini, ponantur.

Præte-

παρακείμενος. Εὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ.
Ἀόριστος β. Εὰν θῶ, θῇς, θῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, Τιθέναι. Παρακείμενος, Τεθεικέναι.
Ἀόριστος β. Θεῖναι. Μέλλων, Θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς. Ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος.
ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης.
τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.
Παρακείμενος. Ὁ τεθεικὼς, ἡ τεθεικυῖα, τὸ τεθεικός.
Ἀόριστος β. Ὁ θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θέν.
Μέλλων. Ὁ θήσων, ἡ θήσουσα, τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.
τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.
Παρατατικός. Ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο,
ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.
Παρακείμενος. Τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο.
Ἀόριστος α. Ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη.
Μέλλων α. Τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.
Μέσος ἀόριστος β. Ἐθέμην, ἔθεσο, καὶ ἔθου, ἔθετο.
Μέσος μέλλων α. Θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Τίθεσο, καὶ τίθου, τιθέσθω.
τίθεσθον, τιθέσθων.
τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Præteritum perfectum.ponitor tu, ponitor ille.
Indefinitum primum . ponitor , ponitor.
Medium indefinitum primũ.ponito, & ponito , ponat.

Optatiua paſsiua.

Præſens. ponerer, ponereris, poneretur.
poneremur, remini , rentur.
poneremur , poneremini , ponerentur.
Præteritum perfectum. poſitus eſſem , eſſes , eſſet.
Paulo poſt futurum . ponar , ponaris , ponatur.
Indefinitum primum. poſitus eſſem , eſſes , eſſet.
Futurum primum.ponar, ponaris, ponatur.
Medium indefinitum 2 . poſuiſſem, poſuiſſes, poſuiſſet.
Medium futurum primum.ponam, ponas, ponat.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens. Si ponar, ponaris, ponatur.
ſi ponamur , ponamini , ponantur.
ſi ponamur , ponamini , ponantur.
Præteritum perfectũ. Si poſitus fuerim, fueris, rit.
Indefinitum primum. Si poſitus fuero, fueris, fuerit.
Medium indefinitũ 2. Si poſuero , poſueris , poſuerit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens. poni.
Præteritum perfectum. poſitum eſſe.
Paulo poſt futurum. poſitum iri.
Indefinitum primum. poſitum eſſe.
Futurum primum. poſitum iri.
Medium indefinitum 2. poſuiſſe.
Medium futurum 2. poſiturum eſſe.

Participia paſsiua.

Præſens. Qui ponitur, quæ ponitur, quod ponitur.

Præte-

Παρακείμενος. Τέθεισο, τεθείσθω.
Αόριστος α. Τέθητι, τεθήτω.
Μέσος ἀόριστος β. Θέσο, καὶ θοῦ, θέσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τιθείμην, τίθειο, τίθειτο.
τιθείμεθον, τίθεισθον, τιθείσθην.
τιθείμεθα, τίθεισθε, τίθειντο.
Παρακείμενος. Τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο.
Αόριστος α. Τεθείην, τεθείης, τεθείη.
Μέλλων α. Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο.
Μέσος ἀόριστος β. Θείμην, θεῖο, θεῖτο.
Μέσος μέλλων α. Θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
ἐὰν τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
Αόριστος α. Εὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ.
Μέσος ἀόριστος β. Εὰν θῶμαι, θῇ, θῆται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τίθεσθαι.
Παρακείμενος. Τεθεῖσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Τεθείσεσθαι.
Αόριστος α. Τεθεῖναι.
Μέλλων α. Τεθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος β. Θέσθαι.
Μέσος μέλλων α. Θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Præteritũ perfectũ. Hic poſitus,hæc poſita , hoc tum.
Paulo poſt futurum. Hic ponendus,hæc ponenda, hoc ponendum.

Indefinitum 1. Hic poſitus , hæc poſita , hoc poſitum.
Futurũ 1. Hic ponendus,hæc ponenda,hoc ponendum.
Medium indefinitum ſecundum . Qui poſuit , quæ poſuit , quod poſuit.

Medium futurum primum. Hic poſiturus , hæc poſitura , hoc poſiturum.

De ſecunda coniugatione uerborum in mi.

Secunda coniugatio uerborum in mi , fit à ſecunda circunflexorum. ut ſtatuo . Habet autem ita in penultima actiui , alpha uero in penultima paßiui : ut ſtatuo , ſtatuor.

Indicatiua actiua.

Præſens.	Statuo , ſtatuis , ſtatuit.
	ſtatuitis , ſtatuunt.
	ſtatuimus , ſtatuitis , ſtatuunt.
Præteritum imperfectum.	Statuebam , ſtatuebas, ſtatuebat.
	ſtatuebatis , ſtatuebant.
	ſtatuebamus, ſtatuebatis,ſtatuebant.

Præteritum perfectũ. Statui, ſtatuiſti,ſtatuit . et non extiti, ad differentiam extiti ab exiſto facti. ſimiliter & præteritũ pluſquamperfectum , ſtatuerã, ras, rat.
Indefinitum primum. Statui, ſtatuiſti, ſtatuit.

Indefinitum ſecundum.	Statui , ſtatuiſti , ſtatuit.
	ſtatuiſtis , ſtatuerunt.
	ſtatuimus, ſtatuiſtis, ſtatuerunt.
Futurum.	Statuam, ſtatues, ſtatuet.

Impe-

Παρακείμενος. Ο τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Ο τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισόμενον.
Αόριστος α. Ο τεθεὶς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθέν.
Μέλλων α. Ο τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος β. Ο θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον.
Μέσος μέλλων α. Ο θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥγίας τῶν εἰς μι.

Δεύτερα συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς δευτέρας τῶν περισπωμένων, οἷον ἱστάω, ῶ. ἵστημι. ἔχει δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ α δὲ ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον ἵστημι, ἵσταμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ιστημι, ἵστης, ἵστησι.
ἵστατον, ἵστατον.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.
Παρατατικός. Ιστην, ἵστης, ἵστη.
ἵστατον, ἱστάτην.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.
Παρακείμενος. Εστακα, ἕστακας, ἕστακε. καὶ οὐχ ἕστηκα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἕστηκα, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω γινομένου. ὁμοίως καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει.
Αόριστος α. Εστησα, ἔστησας, ἔστησε.
Αόριστος β. Εστην, ἔστης, ἔστη.
ἔστητον, ἐστήτην.
ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.
Μέλλων. Στήσω, στήσεις, στήσει.

ΠΡΟΣΤΑ-

Imperatiua actiua.

Præſens. Statue, ſtatuat,
ſtatuite, ſtatuant.
Statuite, ſtatuant.

Præteritum perfectum. Statuito tu, ſtatuito ille.
Indefinitum primum. Statuito tu, ſtatuito ille.
Indefinitum ſecundum. Statuito tu, ſtatuito ille.

Optatiua actiua.

Præſens. Statuerem, ſtatueres, ſtatueret.
ſtatueretis, ſtatuerent.
ſtatueremus, ſtatueretis, ſtatuerent.
& ſtatuerent.

Præteritum perfectum. Statuiſſem, ſtatuiſſes, iſſet.
Indefinitum primũ. Statuiſſem, ſtatuiſſes, ſtatuiſſet.
Aeolice. Statuiſſem, ſtatuiſſes, ſtatuiſſet.
Indefinitũ ſecundũ. Statuiſſem, ſtatuiſſes. ſtatuiſſet.
Futurum. Statuam, ſtatuas, ſtatuat.

Subiunctiua actiua.

Præſens. Si ſtatuam, ſtatuas, ſtatuat.
ſi ſtatuatis, ſtatuant.
ſi ſtatuamus, ſtatuatis, ſtatuant,

Præteritum perfectũ. Si ſtatuiſſem, ſtatuiſſes, iſſet.
Indefinitum primũ. Si ſtatuero, ſtatueris, ſtatuerit.
Indefinitũ ſecundũ. Si ſtatuero, ſtatueris, ſtatuerit.

Infinitiua actiua.

Præſens. Statuere.
Præteritum perfectum. Statuiſſe.
Indefinitum primum. Statuiſſe.
Indefinitum ſecundum. Statuiſſe.
Futurum. Statutum ire.

Parti-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἵσταθι, ἱστάτω.
	ἵστατον, ἱστάτων.
	ἵστατε, ἱστάτωσαν.
Παρακείμενος.	Ἕστακε, ἑστακέτω.
Ἀόριστος α.	Στῆσον, στησάτω.
Ἀόριστος β.	Στῆθι, στήτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
	ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
	ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.
	καὶ ἱσταῖεν.
Παρακείμενος.	Ἑστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι.
Ἀόριστος α.	Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι.
Αἰολικῶς.	Στήσεια, στήσειας, στήσειε.
Ἀόριστος β.	Σταίην, σταίης, σταίη.
Μέλλων.	Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ.
	ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
	ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.
Παρακείμενος.	Ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ.
Ἀόριστος α.	Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ.
Ἀόριστος β.	Ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἱστάναι.
Παρακείμενος.	Ἑστακέναι.
Ἀόριστος α.	Στῆσαι.
Ἀόριστος β.	Στῆναι.
Μέλλων.	Στήσειν.

ΜΕΤΟ-

Participia actiua.

Præſens. Hic ſtatuens, huius ſtatuentis.
hæc ſtatuens, huius ſtatuentis.
hoc ſtatuens, huius ſtatuentis.
Præteritum perfectum. Qui ſtatuit, quæ ſtatuit, quod ſtatuit.
Indefinitum 1. Qui ſtatuit, quæ ſtatuit, quod ſtatuit.
Indefinitum 2. Qui ſtatuit, quæ ſtatuit, quod ſtatuit.
Futurũ. Hic ſtatuturus, hæc ſtatutura, hoc turum.

Indicatiua paſsiua.

Præſens. Statuor, ſtatueris, ſtatuitur.
ſtatuimur, ſtatuimini, ſtatuuntur.
ſtatuimur, ſtatuimini, ſtatuuntur.
Præteritum imperfectum. Statuebar, ſtatuebaris, ſtatuebatur.
ſtatuebamur, ſtatuebamini, bantur.
ſtatuebamur, ſtatuebamini, bantur.
Præteritum perfectum. Statutus ſum, es, eſt.
Paulo poſt futurum. Statuar, ſtatueris, ſtatuetur.
Præteritũ pluſquãperf. Statutus fueram, ras, rat,
Indefinitum primum. Statutus fui, fuiſti, fuit.
Futurum primum. Statuar, ſtatueris, ſtatuetur.
Medium indefinitum 1. Statui, ſtatuiſti, ſtatuit.
Medium futurum 1. Statuam, ſtatues, ſtatuet.

Imperatiua paſsiua.

Præſens Statuere, ſtatuatur.
ſtatuimini, ſtatuantur.
ſtatuimini, ſtatuantur.
Præteritum perfectum. Statuitor tu, ſtatuitor ille.
Indefinitum primum. Statuitor tu, ſtatuitor ille.
Medium indefinitum 1. Statuito tu ſtatuito ille.

Opta-

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς.	Ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος.
	ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης.
	τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.
Παρακείμενος.	Ὁ ἑστακὼς, ἡ ἑστακυῖα,
	τὸ ἑστακός.
Ἀόριστος α.	Ὁ στήσας, ἡ στήσασα, τὸ στῆσαν.
Ἀόριστος β.	Ὁ στὰς, ἡ στᾶσα, τὸ στάν.
Μέλλων.	Ὁ στήσων, ἡ στήσουσα, τὸ στῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.
	ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
	ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.
Παρατατικός.	Ἱστάμην, ἵστασο, καὶ ἵστω, ἵστατο.
	ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
	ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.
Παρακείμενος.	Ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	Ἑστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται.
Ὑπερσυντελικός.	Ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο.
Ἀόριστος α.	Ἐστάθην, ἐστάθης, ἐστάθη.
Μέλλων α.	Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α.	Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο.
Μέσος μέλλων α.	Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἵστασο, καὶ ἵστω, ἱστάσθω.
	ἵστασθον, ἱστάσθων.
	ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.
Παρακείμενος.	Ἕστασο, ἑστάσθω.
Ἀόριστος α.	Στάθητι, σταθήτω.
Μέσος ἀόριστος α.	Στῆσαι, στησάσθω.

ΕΥΚΤΙ-

Optatiua paſsiua.

Præſens. Statuerer, ſtatuereris, ſtatueretur. ſtatueremur, ſtatueremini, rentur. ſtatueremur, ſtatueremini, rentur.

Præteritũ perfectũ. Statutus fuiſſem, fuiſſes, fuiſſet.

Paulo poſt futurum. Statuar, ſtatuaris, ſtatuatur.

Indefinitum primum, Statutus eſſem, eſſes, eſſet.

Medium indefinitum 1. Statuiſſem, ſtatuiſſes, iſſet.

Futurum primum. Statuar, ſtatuaris, ſtatuatur.

Medium futurum primum. Statuam, ſtatuas, ſtatuat.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens. Si ſtatuar, ſtatuaris, ſtatuatur. ſi ſtatuamur, ſtatuamini, ſtatuantur. ſi ſtatuamur, ſtatuamini, ſtatuantur.

Præteritũ perfectũ. ſi ſtatutus fuiſſem, fuiſſes, iſſet.

Indefinitum primum. Si ſtatutus ero, eris, erit.

Mediũ indefinitũ 1. Si ſtatuero, ſtatueris, ſtatuerit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens. ſtatui.

Præteritum perfectum. ſtatutum eſſe.

Paulo poſt futurum. ſtatutum iri.

Indefinitum primum. ſtatutum eſſe.

Futurum primum. ſtatutum iri.

Medium indefinitum 1. ſtatuiſſe.

Medium futurum 1. ſtatutum eſſe.

Participia paſsiua.

Præſens. Qui ſtatuitur, quæ ſtatuitur, quod ſtatuitur.

Præteritum perfectum. Hic ſtatutus, hæc ſtatuta, hoc ſtatutum.

Indo-

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςώς.	Ἱςαίμην, ἵςαιο, ἵςαιτο.
	ἱςαίμεθον, ἵςαισθον, ἱςαίσθην.
	ἱςαίμεθα, ἵςαισθε, ἵςαιντο.
Παρακείμενος.	Ἑςαίμην, ἑςαῖο, ἑςαῖτο.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	Ἑςασοίμην, ἑςάσοιο, ἑςάσοιτο.
Ἀόριςος α.	Σταθείην, ςαθείης, ςαθείη.
Μέσος ἀόριςος α.	Στησαίμην, ςήσαιο, στήσαιτο.
Μέλλων α.	Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο.
Μέσος μέλλων α.	Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται.
	ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστῆσθον, ἱστῆσθον.
	ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστῆσθε, ἱστῶνται.
Παρακείμενος.	Ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται.
Ἀόριστος α.	Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ.
Μέσος ἀόριστος α.	Ἐὰν στήσομαι, στήσῃ, στήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἵστασθαι.
Παρακείμενος.	Ἑστάσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	Ἑστάσεσθαι.
Ἀόριστος α.	Σταθῆναι.
Μέλλων α.	Σταθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος α.	Στήσασθαι.
Μέσος μέλλων α.	Στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς.	Ὁ ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη,
	τὸ ἱστάμενον.
Παρακείμενος.	Ὁ ἑσταμένος, ἡ ἑσταμένη,
	τὸ ἑσταμένον.

Αόριστος α.	Ο σαθεὶς, ἡ σαθεῖσα, τὸ σαθέν.
Μέλλων α.	Ο σαθησόμενος, ἡ σαθησομένη, τὸ σαθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α.	Ο στησάμενος, ἡ στησαμένη, τὸ στησάμενον.
Μέσος μέλλων α.	Ο στησόμενος, ἡ στησομένη, τὸ στησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΥζυγίας τῶν εἰς μι.

Η τρίτη συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων, οἷον διδόω, ῶ. δίδωμι. ἔχει δὲ τὸ ω μέγα ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ δὲ ο μικρὸν ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον δίδωμι, δίδομαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.	Δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
	δίδοτον, δίδοτον.
	δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι.
	καὶ ἰωνικῶς, διδόασι.
Παρατατικός.	Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω,
	ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
	ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδωσαν.
Παρακείμενος.	Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.
Υπερσυντελικός.	Εδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.
Αόριστος α.	Εδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε.
Αόριστος β.	Εδων, ἔδως, ἔδω.
	ἔδοτον, ἐδότην.
	ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδωσαν.
Μέλλων.	Δώσω, δώσεις, δώσει.

Imperatiua actiua.

Præſens. *Da, det.*
date duo, dent duo.
date, dent.

Præteritum perfectum. Dato tu, dato ille.

Indefinitum *ſecundum.* Dato tu, *uel dato, dato.*

Optatiua actiua.

Præſens. *Darem, dares, daret.*
daretis duo, darent duo.
daremus, daretis, darent.
& darent.

Præteritum perfectum. Dediſſem, *dediſſes, dediſſet.*

Indefinitum *ſecundum.* Dediſſem, *dediſſes, dediſſet.*

Futurum. *Dem, des, det.*

Subiunctiua actiua.

Præſens. *Si dem, des, det.*
ſi detis duo, dent duo.
ſi demus, detis, dent.

Præteritum perfectum. Si *dederim, dederis, dederit.*

Indefinitum *ſecundum.* Si *dedero, dederis, dederit.*

Infinitiua actiua.

Præſens. *Dare.*

Præteritum perfectũ. *Dediße.*

Indefinitum *ſecũdũ.* *Dediſſe.*

Futurum. *Daturum eſſe.*

Participia actiua.

Præſens. *Hic dans, hæc dans, hoc dans.*

Præteritũ perfectũ. Qui dedit, quæ dedit, quod dedit.

Indefinitũ *ſecundũ. Qui dedit, quæ dedit, quod dedit.*

Futurum. Hic *daturus, hæc datura, hoc daturum.*

Indi-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Δίδοθι, διδότω.
δίδοτον, διδότων.
δίδοτε, διδότωσαν.
Παρακείμενος. Δέδωκε, δεδωκέτω.
Αόριςος β. Δόθι, ἢ δὸς, δότω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Διδοίην, διδοίης, διδοίη.
διδοίητον, διδοιήτην.
διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.
καὶ διδοῖεν.
Παρακείμενος. Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι.
Αόριςος β. Δοίην, δοίης, δοίη.
Μέλλων. Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ.
ἐὰν διδῶτον, διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.
Παρακείμενος. Εὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ.
Αόριςος β. Εὰν δῶ, δῷς, δῷ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Διδόναι.
Παρακείμενος. Δεδωκέναι.
Αόριςος β. Δοῦναι.
Μέλλων. Δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο διδοὺς, ἡ διδοῦσα, τὸ διδόν.
Παρακείμενος. Ο δεδωκὼς, ἡ δεδωκῦα, τὸ δεδωκός.
Αόριςος β. Ο δοὺς, ἡ δοῦσα, τὸ δόν.
Μέλλων. Ο δώσων, ἡ δώσουσα, τὸ δῶσον.

Indicatiua paſsiua.

Præſens.	*Dor, daris, & dare, datur.*
	damur duo, damini duo, dantur duo.
	damur, damini, dantur.
Præteritum imperfectum.	*Dabar, dabaris, & dabare, dabatur.*
	dabamur, dabamini, dabantur.
	dabamur, dabamini, dabantur.
Præteritum perfectum.	*Datus ſum, es, eſt.*
Paulo poſt futurum.	*Dabor, daberis, dabitur.*
Præteritũ pluſquãperf.	*Datus fueram, ras, rat.*
Indefinitum primum.	*Datus fui, fuiſti, fuit.*
Futurum primum.	*Dabo, dabis, dabit.*
Medium indefinitum 2.	*Dedi, dediſti, dedit.*
Medium futurum 1.	*Dabo, dabis, dabit.*

Imperatiua paſsiua.

Præſens.	*Dare, & dare, detur.*
	demini, dentur.
	demini, dentur.
Præteritum perfectum.	*Dator tu, dator ille.*
Indefinitum primum.	*Dator tu, dator ille.*
Medium indefinitum 2.	*Da, & da, det.*

Optatiua paſsiua.

Præſens.	*Darer, dareris, daretur.*
	daremur, daremini, darentur.
	daremur, daremini, darentur.
Præteritum perfectũ.	*Datus fuiſſem, fuiſſes, fuiſſet.*
Paulo poſt futurum.	*Der, deris, detur.*
Indefinitum primũ.	*Datus fuiſſem, fuiſſes, fuiſſet.*
Futurum primum.	*Der, deris, detur.*
Medium indefinitũ 2.	*Dediſſem, dediſſes, dediſſet.*

Medium

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς. Δίδομαι, δίδοσαι, καὶ δίδου, δίδοται.
διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.
Παρατατικός. Εδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.
Παρακείμενος. Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται.
Υπερσυντελικός. Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο.
Αόριστος α. Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη.
Μέλλων α. Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται.
Μέσος ἀόριστος β. Εδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο.
Μέσος μέλλων α. Δόσομαι, δόσῃ, δόσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς. Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω.
δίδοσθον, διδόσθων.
δίδοσθε, διδόσθωσαν.
Παρακείμενος. Δέδοσο, δεδόσθω.
Αόριστος α. Δόθητι, δοθήτω.
Μέσος ἀόριστος β. Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς. Διδοίμην, δίδοιο, δίδοιτο.
διδοίμεθον, δίδοισθον, διδοίσθην.
διδοίμεθα, δίδοισθε, δίδοιντο.
Παρακείμενος. Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο.
Αόριστος α. Δοθείην, δοθείης, δοθείη.
Μέλλων α. Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Medium futurum primum. Dem, des, det.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens. Si der, deris, detur.
ſi demur, demini, dentur.
ſi demur, demini, dentur.

Præteritum perfectũ. Si datus fuerim, fueris, fuerit.
Indefinitum primum. Si datus fuero, fucris, fuerit.
Medium indefinitum 2. Si dedero, dederis, dederit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens. Dari.
Præteritum perfectũ. Datum eſſe.
Paulo poſt futurum. Datum iri.
Indefinitum primum. Datum fuiſſe.
Futurum primum. Datum iri.
Medium indefinitũ 2. Datum eſſe.
Medium futurum 1. Daturum eſſe.

Participia paſsiua.

Præſens. Qui datur, quæ datur, quod datur.
Præteritũ perfectũ. Hic datus, hæc data, hoc datum.
Paulo poſt futurũ. Hic dandus, hæc dãda, hoc dandũ.
Indefinitum primũ. Hic datus, hæc data, hoc datum.
Futurum primũ. Hic dãdus, hæc danda, hoc dandum.
Mediũ indefinitũ 2. Qui dedit, quæ dedit, quod dedit.
Mediũ futurum 1. Hic daturus, hæc datura, hoc turũ.

De quarta coniugatione uerborum in mi.

Quarta coniugatio uerborum in mi, fit à ſexta con iugatione barytonorum uerborum in yo deſinentium, ut iungo, iungo. Habet autem y pſilon in penultima actiui & paßiui, ut iungo, iungor.

Indi-

Μέσος μέλλων α. Δοσοίμην, δόσοιο, δόσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Παρακείμενος. Εὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται.

Αόριςος α. Εὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ.

Μέσος ἀόριςος β. Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Δίδοσθαι.

Παρακείμενος. Δεδόσθαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Δεδόσεσθαι.

Αόριςος α. Δοθῆναι.

Μέλλων α. Δοθήσεσθαι.

Μέσος ἀόριςος β. Δόσθαι.

Μέσος μέλλων α. Δόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Παρακείμενος. Ο δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Μετ᾽ ὀλίγ. μέλ. Ο δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ μένον.

Αόριςος α. Ο δοθείς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθέν.

Μέλ. α. Ο δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μέσος ἀόριςος β. Ο δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Μέσος μέλλων α. Ο δοσόμενος, ἡ δοσομένη, τὸ δοσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ
τῶν εἰς μι.

Η τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων εἰς υω ληγόντων, οἷον ζευγνύω, ζεύγνυμι. ἔχει δὲ τὸ υ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ, οἷον ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι.

Indicatiua actiua.

Præſens. *Iungo, iungis, iungit.*
iungitis, iungunt.
iungimus, iungitis, iungunt.
& ionice, iungunt.
Præteritum imperfectum. *Iungebam, iungebas, iungebat.*
iungebatis, iungebant.
iungebamus, iungebatis, iungebant.

Alia autem tempora defecerunt. nam ea quæ quartæ, uſque ad præteritum imperfectum inflectuntur.

Imperatiuum. *Iunge, iungat.*
Infinitiuum. *Iungere.*
Participiũ. Hic *iungens, hæc iungens. hoc iungens.*

Indicatiua paſsiua.

Præſens. *Iungor, iungeris, iungitur.*
iungimur, iungimini, iunguntur.
iungimur, iungimini, iunguntur.
Præteritum imperfectum. *Iungebar, iungebaris, iungebatur.*
iungebamur, iungebamini, iũgebãtur.
iũgebamur, iungebamini, iungebãtur.
Imperatiuum. *Iungere, iungatur.*
iungimini, iungantur.
iungimini, iungantur.
Infinitiuum. *Iungi.*
Participia. *Qui iungitur, quæ iungitur, quod iungitur.*

Subſtantiuum uerbum.

Præſens. *Sum, es, eſt.*
eſtis, ſunt.
ſumus, eſtis, ſunt.

Præte-

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.
καὶ ἰωνικῶς, ζευγνύασι.

Παρατατικός. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐξέλιπον. τὰ γὰρ τῆς τετάρτης, μέχρι παρατατικοῦ κλίνονται.

Προςακτικόν. Ζεύγνυθι, ζευγνύτω.

Απαρέμφατον. Ζευγνῦναι.

Μετοχή. Ο ζευγνὺς, ἡ ζευγνῦσα, τὸ ζευγνύν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Παρατατικός. Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Προςακτικόν. Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Απαρέμφατον. Ζεύγνυσθαι.

Μετοχαί. Ο ζευγνύμενος, ἡ ζευγνυμένη, τὸ ζευγνύμενον.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ.

Ενεςώς. Εἰμὶ, εἶ, ἐςί.
ἐςὸν, ἐςόν.
ἐσμὲν, ἐςὲ, εἰσί.

Παρατα-

Præteritũ im perfectum & perfectum.	*Fui,fuiſti,fuit,& fuit.*
	& fuiſtis,fuerunt.
	fuimus,fuiſtis,fuerunt.
Præteritũ pluſquãperfectũ.	*Fueram,fueras,fuerat.*
Futurum.	*Ero,eris,erit,& erit.*
	erimus,eritis,erunt.
	erimus,eritis,erunt.

Imperatiuum.

Es, eſto.
eſte, ſint.
eſte,ſint,& ſint.

Optatiuum.

Eſſem,eſſes,eſſet.
eſſetis,eſſent.
eſſemus,eſſetis,eſſent.
& eſſent.

Futurum.	*Sim,ſis,ſit.*
	ſimus,ſitis,ſint.
	ſimus,ſitis,ſint.

Subiunctiuum.

Si fuero,fueris,fuerit.
ſi fueritis,fuerint.
ſi fuerimus,fueritis,fuerint.

Infinitiuum.

	Eſſe.
Futurum.	*Fore.*

Participia.

Hic ens,huius entis.
hæc ens,huius entis.
hoc ens,huius entis.

Futurum,

Παρατατικὸς καὶ παρακείμενος. ἦν, ἦς, ἦ, καὶ ἦν.
ἦτον, ἤτην.
ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Ὑπερσυντελικός. Ἤμην, ἦσο, ἦτο.
Μέλλων. Ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, καὶ ἔσαι.
ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
ἐσόμεθα, ἔσεσθαι, ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ἔσο, ἔστω.
ἔστον, ἔστων.
ἔστε, ἔστωσαν, καὶ ἔστων.

ΕΥΚΤΙΚΟΝ.

Εἴην, εἴης, εἴη.
εἴητον, εἰήτην.
εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
καὶ εἶεν.
Μέλλων. Ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.
ἐὰν ἦτον, ἦτον.
ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Εἶναι.
Μέλλων. Ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ὁ ὤν, τοῦ ὄντος.
ἡ οὖσα, τῆς οὔσης.
τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Futurum. Hic futurus, huius futuri. hæc futura, huius futuræ. hoc futurum, huius futuri.

Sed de declinatione uerborum ſatis. Nunc autem de coniugatione temporum, & mutationibus uocaliũ & diphthongorum, & formatione temporum, & quibuſdam neceſſarijs regulis dicamus.

DE COGNATIONE TEMporum, & mutabilibus et immutabilibus uocalibus & diphthongis, & de formatione temporum, & nonnullis regulis neceſſarijs.

DE COGNATIONE temporum.

Cum tria ſint principalia tempora, uidelicet præſens, præterltum perfectũ, & futurum, à quibus fiunt alia tria, præteritũ imperfectũ, præteritũ pluſquãperfectum, & indeterminatũ, tres cognationes ſex uidentur temporum, præſentis, & præteriti imperfecti, præteriti perfecti, & pluſquamperfecti, futuri, & indefiniti. Vnde & præteritum imperfectũ præſentis ſeruat conſonãtem, ut ſcribo, ſcribebã. præteritum pluſquam perfectum, præteriti perfecti: ut ſcripſi, ſcripſerã. indefinitum, futuri: ut ſcribam, ſcripſi. Sunt autem finales futuri tres, pſi, xi, ſigma. præter immutabiles. & tres præteritorum perfectorũ, phi, chi, cappa. Vnde ſi futurũ pſi habet, præteritũ perfectũ phi: ut ſcribã ſcripſi. Si uero futurũ xi, præteritum perfectũ chi: ut dicã, dixi. Si autẽ futurũ ſigma, præteritũ perfectũ cappa: ut implebo, impleui. Et in immutabilem, & etiam contracta, & in mi, in ca faciunt præteritum perfectum.

De-

Μέλλων. Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη,
τῆς ἐσομένης. τὸ ἐσόμενον, τοῦ ἐσομένου.

Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν ῥημάτων ἅλις. νῦν δὲ
περὶ τῆς συγγενείας τῶν χρόνων, καὶ μεταβολῶν τῶν φω-
νηέντων καὶ διφθόγγων, καὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων,
καί τινων ἀναγκαίων κανόνων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΧΡΟ-νων, καὶ μεταβολικῶν καὶ ἀμεταβόλων φωνηέντων, καὶ διφθόγγων, καὶ περὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων, καί τινων κανόνων ἀναγκαίων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ χρόνων.

Τριῶν ὄντων τῶν ἀρκτικῶν χρόνων, δηλονότι ἐνεστῶ-
τος, παρακειμένου, καὶ μέλλοντος, ἀφ' ὧν γίνονται
ἄλλοι τρεῖς, παρατατικὸς, ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόρι-
στος, τρεῖς συγγένειαι τῶν ἓξ φαίνονται χρόνων, ἐνεστῶτος,
καὶ παρατατικοῦ, παρακειμένου, καὶ ὑπερσυντελικοῦ,
μέλλοντος, καὶ ἀορίστου. ὅθεν καὶ ὁ παρατατικὸς τὸ τοῦ
ἐνεστῶτος φυλάττει σύμφωνον. οἷον γράφω, ἔγραφον. ὁ ὑ-
περσυντελικὸς, τοῦ παρακειμένου. οἷον γέγραφα, ἐγεγρά-
φειν. ὁ ἀόριστος, τοῦ μέλλοντος. οἷον γράψω, ἔγραψα. Εἰσὶ
δὲ τελικὰ τῶν μελλόντων τρία, ψ, ξ, σ. πλὴν τῶν ἀμετα-
βόλων. καὶ τρία τῶν παρακειμένων, φ, χ, κ. ὅθεν εἰ μὲν ὁ
μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ. οἷον γράψω, γέ-
γραφα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ. οἷον λέ-
ξω, λέλεχα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ σ, ὁ παρακείμενος τὸ κ.
οἷον πλήσω, πέπληκα. καὶ τὰ εἰς ἀμετάβολον δὲ, καὶ ἔτι
τὰ συνῃρημένα, καὶ τὰ εἰς μι, εἰς κα ποιοῦσι τὸν παρα-
κείμενον.

ΠΕΡΙ-

De omni uerbo.

Omne uerbum uel à uocali incipit, uel diphthõgo, uel conſonante. Si *à uocali, uel mutabili, uel immutabili.*

De uerbis ab immutabilibus uocalibus incipientibus.

Si *ab immutabili, uidelicet ita, iota, y, o magno, nulla mutatio ſit in præteritis, ut reſono, o. reſonabã, bam. reſonui, reſonueram, reſonui. aucupor, aucupabar, aucupatus ſum, fueram, fui. iniuriam facio, iniuriam faciebam, iniuriam feci, iniuriam feceram, iniuriã feci. iuuo, iuuabam, iuui, iuueram, iuui.* Hæ *tamen & immutabiles appellatæ ſunt, quoniam non mutantur.* Si *uero uerbum incipit à uocali mutabili, ſiue uertibili, uidelicet a, e, o, ſit mutatio in præteritis, quod temporale augmentum uocamus.* Et *ſi incipit ab alpha, mutatur communiter alpha in ita, ut perficio, perficiebam, perfeci, perfeceram, perfeci.* Excipitur *deſueſco, deſueſcebam. & abhorreo, abhorrebam. propter concurſum duorum ita. & ſpiro, quod ſpiro, ſpirabam, ne coincidat in ibam. & audio, quod audio, audiebam, ne coincidat in ibam, quod ibã.* Si *autem ab e incipit, ſimiliter mutatur e in ita, ut miſereor, miſerebar, miſertus ſum, fueram, ſum.* Præter *notata, in quibus manẽs e pſilon, aſſumit & iota: ut habeo, habebam. dico, dicebam. capio, capiebam. ſto, ſtabam. ſequor, ſequebar. dimitto, dimittebam. conuiuor, conuiuabar. ſerpo, ſerpebam. ſerpo, ſerpebam. traho, trahebã. traho, trahebã. traho, trahebam. conſueſco, conſueſcebam. conſueſco, conſueui. induo, indutus ſum. operor, operabar.* Si *ab*

ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΟΣ ΡΗ-
ματος.

Πᾶν δὴ ῥῆμα ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἢ διφθόγγου, ἢ συμφώνου. εἰ μὲν ἀπὸ φωνήεντος, ἢ μεταβολικοῦ, ἢ ἀμεταβόλου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΑΜΕΤΑΒΟ-
λων φωνηέντων, ἀρχο-
μένων.

Εἰ μὲν ἀπὸ ἀμεταβόλου, δηλονότι η ι υ ω, οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις. οἷον ἠχέω, ἠχῶ. ἤχεον, ἤχουν. ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξάω, ἴξαον, ἴξακα, ἰξάκειν, ἴξασα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ. ὠφέλεον, ουν. ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. ταῦτά τοι καὶ ἀμετάβολα προσηγόρευται, ὡς μὴ τρεπόμενα. εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος μεταβολικοῦ, εἴτουν τρεπτοῦ, δηλονότι α ε ο, γίνεται τροπὴ ἐν τοῖς παρῳχημένοις, ἣν χρονικὴν αὔξησιν καλοῦμεν. καὶ εἰ μὲν ἄρχεται ἀπὸ τοῦ α, τρέπεται κοινῶς τὸ α εἰς η, οἷον ἀνύω, ἤνυον. ἤνυκα, ἠνύκειν, ἤνυσα. ἐξαιρεῖται τὸ ἀηθέσσω, αἠθεσσον. καὶ ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο η η. καὶ ἄω, τὸ πνέω, ἄον, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἦον. καὶ ἀΐω, τὸ ἀκέω, ἄϊον. ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἤϊον, τῷ ἐπορευόμην. Εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται, ὁμοίως τρέπεται τὸ ε εἰς η, οἷον ἐλεέω, ἐλεῶ. ἠλέεον, ἠλέουν. ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, ἐν οἷς μόνον τὸ ε, προσλαμβάνει καὶ ι, οἷον ἔχω, εἶχον. ἔπω, εἶπον. ἕλω, εἷλον. ἑστήκω, εἱστήκειν. ἕπομαι, εἱπόμην. ἐάω, ἐῶ. εἴαον, εἴων. ἑστιῶ, εἱστίων. ἑρπύζω, εἵρπυζον. ἕρπω, εἷρπον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἐρύω, εἴρυον. ἐθίζω, εἴθιζον. ἔθω, εἴωθα. ἕω, εἷμαι. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. Εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ

ο μικρὸν,

o micron, mutaturo o micron in o mega: ut nomino, nominabã, nominaui, nominauerã, nominaui. Apud poe*tas autẽ hæc ſine augmento, ſiue immutabilia manent propter metrũ more ionico: ut audiuit, pro audiuit. equitabat, pro equitabat. nominauit, pro nominauit.*

De attico præterito perfecto.

Q*uando autem uerbũ incipit à mutabilibus his uocalibus,* Attici *faciunt proprium præteritũ perfectum actiuum, paſſiuum, & medium, principales duas literas præſentis addentes communi præterito perfecto, & tertiam ſyllabam corripientes tetraſyllabi, ſi longa ſit: ut audio, audiui communiter, & audiui attice. ungo, unxi communiter, & unxi attice. uenio, ueni communiter, & ueni attice, medium præteritum perfectum. fero, tuli communiter, & tuli attice. iuro, iuraui communiter, & iuraui attice. perdo, perdidi, & perdidi. fodio, fodi, & fodi. perdo, perdidi, medium præteritum perfectum, & attice perdidi.* Similiter *& in paſſiuis, ut unctus ſum, unctus ſum. firmatus ſum, firmatus ſum.* In *quibuſdam uero ſolum addunt e, ut impulſus ſum, impulſus ſum. emi, emi, emebam, emebam. uidi, uidi, uidebã, bam. apertus ſum, apertus ſum.* Sed *intellexit, & dixit, poetica.* Inueniuntur *autem quædam, quorum tertia ſyllaba non corripitur: ut erraui. firmaui, à firmo. & excitaui, excitaui, ab excito.*

De uerbis incipientibus à diphthongis.

Si *autem à diphthongo incipit uerbum, uel à mutabili,*

ο μικρὸν, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα. οἷον ὠνομάζω, ὠνόμαζον, ὠνόμακα, ὠνομάκειν, ὠνόμασα. Παρὰ ποιηταῖς δὲ τὰ τοιαῦτα ἀναύξητα, εἴτε ἄτρεπτα μένουσι διὰ τὸ μέτρον ἔθει ἰωνικῷ. οἷον ἄκουσεν, ἀντὶ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ ὠνόμηνε.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ ΠΑ-ρακειμένου.

Οτε δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῶν μεταβολικῶν τούτων φωνηέντων, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐνεργητικὸν, καὶ παθητικὸν, καὶ μέσον, τὰ ἀρκτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεστῶτος προστιθέντες τῷ κοινῷ παρακειμένῳ, καὶ τὴν τρίτην συλλαβὴν συστέλλοντες τοῦ τετρασυλλάβου, εἰ μακρὰ εἴη. οἷον ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς, ἐλεύθω, ἤλευθα κοινῶς, καὶ ἐλήλυθα ἀττικῶς, μέσος παρακείμενος. ἐνέγκω, ἤνοχα κοινῶς, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς. ὀμῶ, ὤμοκα κοινῶς, καὶ ὀμώμοκα ἀττικῶς, ὀλέω, ὀλῶ, ὤλεκα, καὶ ὀλώλεκα. ὀρύσσω, ὤρυχα, καὶ ὀρώρυχα. ὄλλω, ὦλα, μέσος παρακείμενος, καὶ ἀττικῶς ὤλωλα. ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς. οἷον ἤλειμμαι, ἀλείλιμμαι. ἤρεισμαι, ἐρήρεμαι. ἐν ἐνίοις δὲ μόνον προστιθέασιν ε, οἷον ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἐώνημαι. ὠνούμην, ἐωνούμην. ὥρακα, ἑώρακα. ὥρων, ἑώρων. ἀνῶγα, ἀνέωγα. Τὸ δὲ ξυνέηκε, καὶ ἔειπε, ποιητικά. Εὕρηται δὲ καί τινα, ὧν ἡ τρίτη συλλαβὴ οὐ συστέλλεται. οἷον ἀλήλημαι. ἐρήρεικα, ἀπὸ τοῦ ἐρείδω. καὶ ὤρηκα, ὀρώρηκα, ἀπὸ τοῦ ὁρῶ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ ἀρχομένων ῥημάτων.

Εἰ δὲ ἀπὸ διφθόγγου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ἢ ἀπὸ τρε-

bili,uel ab immutabili. Si *ab immutabili,uidelicet* ι, ει,ου,*nulla mutatio ſit:ut dormio,dormiebam, & dormiebam attice.coniector, coniectabar.mingo, mingebam.* Si *autem è mutabili, uidelicet* αι,αυ,οι, *ſit eadem mutatio mutabilium uocalium.* Et *ſi ab* αι,*mutatur alpha in ita, & iota ſubſcribitur.unde &* ῃ *diphthõgus eſt impropria,ut tollo,tollebam, ſuſtuli, ſuſtuleram.* Si *autẽ ab* αυ,*mutatur alpha in ita,ut modulor, modulabar,modulatus ſum, fueram, ſum.* Si *aũt ab* οι,*mutatur o micron in o mega,& iota ſubſcribitur,unde &* ῳ *diphthongus eſt impropria, ut miſereor, miſerebar, miſertus ſum.* Præter *excepta immutabilia, ut ſolus ſum,ſolus fui.cõcito,cõcitaui.ebrio,ebriaui. uinũ emo, uinnm emi.inſanio,inſaniui.auguror, auguratus ſum. auguror,auguratus ſum.auguror,auguratus ſum. temonem rego,rexi.temonem dirigo,direxi.* Quidam *uero & tumeo,& domum guberno notauerunt.*

De uerbis à conſonantibus incipientibus.

Si *uero à conſonante incipit uerbum, præteritum imperfectum, & aoriſtus primus & ſecundus aſſumunt e, quod ſyllabicum incrementũ uocamus: ut ſcribo, ſcribebam, ſcripſi, ſcripſi.*

De præterito perfecto, & quando geminatur.

Quando *autem præteritum imperfectum horũ incipit à longa natura, uel poſitione, ab eadem incipit & præteritum perfectum, ut emebam, emi. rumpebã, rupi.ſeminabam, ſeminaui.* Quando *autem incipit à breui, uel communi, geminatur præteritum perfectum*

πτῆς, ἢ ἀπὸ ἀτρέπτου. εἰ μὲν ἀπὸ ἀτρέπτου, δηλονότι ᾳ, ει, ου, οὐδεμία τροπὴ γίνεται. οἷον εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. εἰκάζω, εἴκαζον. οὐρέω, ῶ. οὔρεον, ουν. εἰ δὲ ἀπὸ τρεπτῆς, δηλονότι αι, αυ, οι, γίνεται ἡ αὐτὴ τροπὴ τῶν μεταβολικῶν φωνηέντων. Καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ αι, τρέπεται τὸ α εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῃ δίφθογγός ἐστι καταχρηστική. οἷον αἴρω, ἦρον, ἦρκα, ἤρκειν. Εἰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ, τρέπεται τὸ α εἰς η. οἷον αὐλέω, ῶ. ηὔλεον, ουν. ηὔληκα, ηὐλήκειν, ηὔλησα. Εἰ δὲ ἀπὸ τῆς οι, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῳ δίφθογγός ἐστι καταχρηστική. οἷον οἰκτείρω, ᾤκτειρον, ᾤκτειρα. Πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀτρέπτων. οἷον οἰοῦμαι, οἰώθην. οἰμῶ, οἴμησα. οἰνῶ, οἴνησα. οἰστρῶ, οἴστρωσα. οἰωνίζομαι, οἰωνισάμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα. οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. ἔνιοι δὲ καὶ τὸ οἰδαίνω, καὶ οἰκουρῶ ἐσημειώσαντο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΣΥΜΦΩνων ἀρχομένων ῥημάτων.

Εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος προσλαμβάνουσιν ε, ὅπερ συλλαβικὴν αὔξησιν καλοῦμεν. οἷον γράφω, ἔγραφον, ἔγραψα, ἔγραφον.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ, ΚΑΙ ΠΟτε ἀναδιπλασιάζεται.

Ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς τούτων ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει ἢ θέσει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. οἷον ἠγόραζον, ἠγόρακα. ἔφθειρον, ἔφθαρκα. ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ὅθεν δὲ ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἢ κοινῆς, ἀναδιπλασιάζεται ὁ

ctum per conſonantem præſentis: ut uerberabam, uerberaui. dicebam, dixi. libabam, libaui. ſcribebam, ſcripſi. ſculpebam, ſculpſi. lauabam, laui. Præter *incipientia à gno & gri: ut cognoſco, cognoſcebam, cognoui. uigilo, uigilo. uigilabam, uigilabam, uigilaui. propter enim malum ſonum non geminantur.* Et *incipientia à rho: ut exerceo rhetoricam, exercui rhetoricam.* Sed *maculata, & alia, poetica.* Et *incipientia à duplicibus zita, xi, pſi. ut uiuo, uixi. rado, raſi. canto, cecini.* Sed *ab aſpiratis thita, phi, chi incipientia geminantur quidem, ſed uertũtur aſpiratæ in tenues. quorum thita in taf uertitur: ut ſpeculor, ſpeculatus ſum. phi in pi: ut uoco, uocaui. chi in cappa: ut digero, digeßi.* Cum *uerò præſens incipit à lambda uel mi,* Attici *faciunt proprium præteritum perfectum, abiectione primi lambda & mi, & abundantia iota. ut capio, capiam, cepi communiter, & cepi atticè. ſortior, ſortiar, ſortitus ſum, & ſortitus ſum. ſortior, ſortiar, ſortitus ſum, & ſortitus ſum. unde fatum.* Cum *uerò præteritum perfectum incipit à conſonante, breuem habet incipientem, uel communem.* Notantur, *extenſus ſum, cecidi, poſſedi, memini. licet enim non habeant mutã ante immutabilem tamen faciunt communem ſyllabam.*

De præterito pluſquamperfecto.

Præteritũ *pluſquãperfectũ uerò aſſumit e augmentum: ut ſcripſi, ſcripſeram. uerberaui, uerberaueram.*

De augmento compoſitorum uerborum.

Iſtis *ſic habentibus, oportet ſcire, quòd cum præpoſitiones nil plus uerbo ſignificant in compoſitione, fit*

conſuetum

παρακείμενος διὰ τοῦ συμφώνου τοῦ ἐνεστῶτος. οἷον ἔτυπτον, τέτυφα. ἔλεγον, λέλεχα. ἔλειβον, λέλειφα. ἔγραφον, γέγραφα. ἔγλυφον, γέγλυφα. ἔπλυνον, πέπλυκα. Πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ γνω καὶ γρη. οἷον γνωρίζω, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα. γρηγορέω, γρηγορῶ. ἐγρηγόρεον, ἐγρηγόρουν, ἐγρηγόρηκα. διὰ γὰρ κακοφωνίαν οὐκ ἀναδιπλασιάζονται. Καὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ. οἷον ῥητορεύω, ἐῤῥητόρευκα. Τὰ δὲ ῥερυπωμένα, καὶ ἄλλα, ποιητικά. Καὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ διπλῶν ζ, ξ, ψ. οἷον ζῶ, ἔζηκα. ξέω, ἔξεκα. ψάλλω, ἔψαλκα. Τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ, φ, χ ἀρχόμενα, ἀναδιπλασιάζονται μὲν, τρέπονται δὲ δασέα εἰς ψιλά. ὧν τὸ θ εἰς τ τρέπεται. οἷον θεωρέω, θεωρῶ, τεθεώρηκα. τὸ φ εἰς π. οἷον φωνέω, φωνῶ, πεφώνηκα. τὸ χ εἰς κ. οἷον χωνεύω, κεχώνευκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ λ, ἢ μ, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσι τὸν ἴδιον παρακείμενον, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου λ, καὶ μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. οἷον λήβω, λήψω, λέληφα κοινῶς, καὶ εἴληφα ἀττικῶς. λήχω, λήξω, λέληχα, καὶ εἴληχα. μείρομαι, μειροῦμαι, μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι. ὅθεν εἱμαρμένη. ὅτε δὲ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, βραχεῖαν ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ἢ κοινήν. Σεσημείωται τὸ πέπταμαι, πέπτωκα, κέκτημαι, μέμνημαι. εἰ γὰρ καὶ οὐκ ἔχουσιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, πλὴν ποιοῦσι κοινὴν συλλαβήν.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ὁ ὑπερσυντελικὸς δὲ λαμβάνει τὸ ε αὔξησιν. οἷον γέγραφα, ἐγεγράφειν. τέτυφα, ἐτετύφειν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΞΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΥΝθέτων ῥημάτων.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ εἰδέναι, ὅτι ὅτε αἱ προθέσεις οὐδὲν πλέον τοῦ ῥήματος σημαίνουσιν ἐν τῇ συνθέσει, γίνεται ἡ

conſuetum augmentum in principio uerbi ante præpoſitionem: ut dico, dicebam. dormio, dormiebam. purgo, purgabam. Cum uero plus eo ſignificant, fit augmentum poſt præpoſitionem in principio uerbi: ut obaudio, obaudiebam. peiero, peierabam. laudo, laudabam. deſcribo, deſcribam. ſignifico, ſignificabam. in his enim ingrediente augmento, abijcitur uocalis præpoſitionis. Sed incipientia à præpoſitionibus, more attico extrinſecus faciunt augmentum: ut ſupplico, ſupplicabam. dubito, dubitabam. Sed turbo, turbabam. & corrigo, corrigebam. & tolero, tolerabam. & debacchor, debacchabar, et debacchatus ſum. et iudico ut arbiter, iudicaui ut arbiter, duplex augmentum faciunt. Item quædam à dys & eu incipientia, intrinſecus augẽt: ut facile credo, facile credebã. placeo, placebã. bene iuro, bene iurabã. beneficio afficio, beneficio afficiebam. nuncio, nunciabam. His ſic dictis, *formanda eſſent & tempora ſpecialiter, & quædam regulæ maxime neceſſariæ manifeſtandæ.*

De formatione temporum.

A uerbero, præteritum imperfectum uerberabam, mutatione o in on, addito e augmento: uel à uerberãtis, adiectione tos, & additione e. ſeruat autem omnia præſentis.

De præterito perfecto.

Præteritũ perfectũ à futuro, mutatione o in alpha, & pſi in phi. Vnde quãdo futurũ pſi habet, præteritũ perfectũ phi. habet autẽ eandem penultimã futuro: ut uerberabo, uerberaui. ſcribã, ſcripſi. faciã, feci. dabo, dedi.

συνήθης αὔξησις ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ῥήματος πρὸ τῆς προθέσεως. οἷον ἐνέπω, ἤνεπον. καθεύδω, ἐκάθευδον. καθαίρω, ἐκάθαιρον. ὅτε δὲ πλέον αὐτῇ σημαίνουσι, γίνεται ἡ αὔξησις μετὰ τὴν πρόθεσιν ἐν ἀρχῇ τοῦ ῥήματος. οἷον παρακούω, παρήκουον. ἐπομνύω, ἐπώμνυον. ἐπαινῶ, ἐπῄνουν. καταγράφω, κατέγραφον. ἐπιστέλλω, ἐπέστελλον. ἐν τούτοις γὰρ εἰσερχομένης τῆς αὐξήσεως, ἀποβάλλεται τὸ φωνῆεν τῆς προθέσεως. Τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ προθέσεων, ἔθει ἀττικῷ ἔξωθεν ποιοῦσι τὴν αὔξησιν. οἷον ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν. Τὸ δὲ ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. καὶ ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. καὶ ἀνέχομαι, ἠνεχόμην. καὶ παροινῶ, ἐπαρῴνουν, καὶ πεπαρῴνηκα. καὶ διαιτῶ, δεδιῄτηκα, διπλῆν τὴν αὔξησιν ποιοῦσιν. Ἔτι ἔνια τὰ ἀπὸ τοῦ δυς καὶ εὖ ἀρχόμενα, ἔσωθεν αὐξάνουσιν. οἷον δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην. Τούτων οὕτως εἰρημένων, σχηματιστέον ἂν εἴη καὶ τοὺς χρόνους εἰδικῶς, καί τινας κανόνας ἀναγκαιοτάτους ἐκδοτέον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ τῶν χρόνων.

Ἀπὸ τοῦ τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον, τροπῇ τοῦ ω εἰς ον, προστιθεμένου τοῦ ε τῆς αὐξήσεως. ἢ ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, ἐκβολῇ τοῦ τος, καὶ προθέσει τοῦ ε. φυλάττει δὲ πάντα τοῦ ἐνεστῶτος.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ὁ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς α, καὶ τοῦ ψ εἰς φ. ὅθεν ὅτε ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν τῷ μέλλοντι. οἷον τύψω, τέτυφα. γράψω, γέγραφα. ποιήσω, πεποίηκα. δώσω,

dedi. P*ræter diſyllaba uerba quintæ coniugationis, e penultimantia.hæc enim e futuri in a uertunt in præterito perfecto: ut tondeo,tõdebo,totondi.ſemino,ſeminabo,ſeminaui.mitto, mittã, miſi. interficio, interficiam,interfeci.* E*t præter diſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis barytonorum. hæc enim mutant e in o, more attico: ut dico,dicam, dixi communiter,& dixi attice.plico,plicabo, plicui communiter, & plicui attice.mitto,mittam,miſi communiter, & miſi attice.irrigo,irrigabo,irrigaui communiter, & irrigaui attice.* O*mne autem præteritum perfectũ in ca longa penultimans, ſi abijcit cappa, corripit penultimam more ionico: ut ſto,ſteti.aſcendi,aſcendi.mortuus ſum,interij. timui, timui. genui, genitus ſum.*

De medio.

Medium *præteritũ perfectũ, uerberaui, per pi.de quo ſciendũ,quòd quando præſens per unã ſimplicem conſonantẽ profertur, per eandẽ et mediũ præteritum perfectũ:ut dico,dixi.ſuadeo, fretus ſum.linquo,liqui.* Q*uando autem præſens per duas conſonantes profertur,tunc mediũ præteritũ perfectum ſeruat conſonantem uerbalis, quod à præſenti deducitur: ut à furor, furtũ uerbale,mediũ præteritũ perfectũ, furatus ſum.* A*` uerbero,forma, medium præteritũ perfectũ, uerberaui. à noceo, nocumentũ,nocui, mediũ præteritum perfectum, quod & ab obſum naſcitur.* S*i aũt uerbale duas conſonãtes habet ex præſenti, ſeruat eaſdẽ et mediũ præteritũ perfectũ: ut à ſterto, ſternutamẽtum, mediũ præteritũ perfectũ ſtertui.* C*um uero præſens finiens in zita, uel duo ſigma, in xi futurũ facit, tunc*

medium

δέδωκα. Πλὴν τῶν δισυλλάβων ῥημάτων τῆς πέμπτης συζυγίας τῷ ε παραληγόντων. ταῦτα γὰρ τὸ ε τοῦ μέλλοντος εἰς α τρέπουσιν ἐν τῷ παρακειμένῳ. οἷον κείρω, κερῶ, κέκαρκα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα. κτείνω, κτενῶ, κτακα. Καὶ χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ ε εἰς ο ἔθει ἀττικῷ. οἷον λέγω, λέξω, λέλεχα κοινῶς, καὶ λέλοχα ἀττικῶς. πλέκω, πλέξω, πέπλεχα κοινῶς, καὶ πέπλοχα ἀττικῶς. πέμπω, πέμψω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. βρέχω, βρέξω, βέβρεχα κοινῶς, καὶ βέβροχα ἀττικῶς. Πᾶς δὲ παρακείμενος εἰς κα μακρᾷ παραλήγων. εἰ ἀποβάλει τὸ κ, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἔθει ἰωνικῷ. οἷον ἕστακα, ἕσταα. βέβηκα, βέβαα. τέθνηκα, τέθναα. δέδοικα, δέδια. γέγηκα, γέγαα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΥ.

Ὁ μέσος παρακείμενος, τέτυπα διὰ π. περὶ οὗ ἰστέον ὅτι ὅτε ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον λέγω, λέλεγα. πείθω, πέποιθα. λείπω, λέλοιπα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. οἷον ἀπὸ τοῦ κλέπτω, κλοπὴ τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος κέκλοπα. ἀπὸ τοῦ τύπτω, τύπος, μέσος παρακείμενος τέτυπα. ἀπὸ τοῦ βλάπτω, βλάβη, βέβλαβα μέσος παρακείμενος. ὃς καὶ ἀπὸ τοῦ βλάβω γίνεται. Εἰ δὲ τὸ ῥηματικὸν δύο σύμφωνα ἔχει ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος, φυλάττει αὐτὰ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον ἀπὸ τοῦ ῥέγχω, ῥόγκος, ὁ μέσος παρακείμενος ἔρρογκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς λήγων εἰς ζ, ἢ εἰς δύο σσ, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ

μέσος

medium præteritum perfectũ gamma habet: ut clamo, clamabo, clamaui. percutio, percutiã, percuſsi. Cũ uero præſens in zo deſinens, in ſigma futurũ facit, delta mediũ præteritũ perfectum habet: ut dico, dicã, dixi. Quando aũt præſens pure profertur, & mediũ præteritũ perfectũ ſimiliter: ut audio, audiui cõmuniter, & audiui attice. Penultimã aũt eãdẽ habet mediũ præteritũ perfectũ primo præterito perfecto: ut uerberaui, uerberaui. percuſsi, percuſsi. neui, neui. Quãdo aũt inuentũ fuerit e in diſyllabo futuro, ſi ſolũ, mutatur in o in medio præterito perfecto: ut dicã, dixi. pariã, peperi. gignã, genitus ſum. ſeminabo, ſeminaui. corrupã, corrupi. Si aũt cum iota in diphthõgo e iota, ſimiliter mutatur in o, & iota adſcribitur: ut ſuadeo, ſuadebo, ſuaſi, fretus ſum. cognoſco, cognoſcam, cognoui. ſcio, cedo, cedã, ceſsi, & attice uiſus ſum. Sed diſyllaba in unũ l, ſeruant e etiã in medio præterito perfecto: ut curo, curabo, curaui, & curaui, conuerſione e in ita, unde curans. finiã, finiui. Quando aũt præſens per duas immutabiles profertur, tunc medium præteritum perfectũ alpha immutabilẽ habet: ut laboro, laboraui. incido, incidi. Quãdo aũt præſens αι diphthongo penultimat, conuertitur alpha in ita in medio præterito perfecto, & iota ſubſcribitur: ut appareo, apparui. oſcito, oſcitaui. furo, inſaniui. ſcio, ſciui. Cum uero futurum ſuperat ſyllabis præſens, tunc præteritum perfectum, medium præteritum perfectũ: ut ſtrepo, ſtrepam, ſtrepui, ſtrepui. pulſo, pulſabo, pulſaui, pulſaui. impero, imperabo, imperaui, imperaui. Item ſæpe eadem ſunt prima preterita & media: ut ſcripſi, unxi.

De

μέσος παρακείμενος τὸ γ ἔχει. οἷον κράζω, κράξω, κέκρα-
γα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Οτε δὲ ὁ ἐνεςὼς εἰς ζω λή-
γων, εἰς σ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τὸ δ ὁ μέσος παρακείμενος
ἔχει. οἷον φράζω, φράσω, πέφραδα. Οτε δὲ ὁ ἐνεςὼς κα-
θαρῶς προφέρεται, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος ὁμοίως.
οἷον ἀκούω, ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Παραλή-
γουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ μέσος παρακείμενος τῷ
πρώτῳ παρακειμένῳ. οἷον τέτυφα, τέτυπα. πέπληχα,
πέπληγα. νένηκα, νένηθα. ὅτε δὲ ἀιρεθῇ ε ἐν δισυλλά-
βῳ μέλλοντι, εἰ μὲν μόνον, τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ
μέσῳ παρακειμένῳ. οἷον λέξω, λέλογα. τέξω, τέτοκα. γε-
νῶ, γέγονα. σπερῶ, ἔσπορα. φθερῶ, ἔφθορα. Εἰ δὲ με-
τὰ τοῦ ι ἐν διφθόγγῳ ει, ὁμοίως τὸ ε τρέπεται εἰς ο, καὶ τὸ
ι προσγράφεται. οἷον πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα.
εἴδω, εἴσω, εἶκα, οἶδα. εἴκω, εἴξω, οἶκα, καὶ ἀττικῶς ἔοικα.
Τὰ δὲ δισύλλαβα εἰς ἓν λ, τηροῦσι τὸ ε καὶ ἐν τῷ μέσῳ
παρακειμένῳ. οἷον μέλω, μελῶ, μέμελα, καὶ μέμηλα, τρο-
πῇ τοῦ ε εἰς η. ὅθεν μεμηλώς. τελῶ, τέτελα. ὅτε δὲ ὁ ἐνε-
ςὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρα-
κείμενος τὸ α ἀμετάβολον ἔχει. οἷον κάμνω, κέκαμα. τέ-
μνω, τέταμα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεςὼς τῇ αι διφθόγγῳ παραλή-
γει, τρέπεται τὸ α εἰς η ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ
ι ὑπογράφεται. οἷον φαίνω, πέφηνα. χαίνω, κέχηνα. μαίνω,
μαίμηνα. δαίω, δέδηα. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττοσυλλα-
βεῖ τοῦ ἐνεςῶτος, τότε ὁ παρακείμενος τοῦ μέσου παρα-
κειμένου. οἷον δουπῶ, δουπήσω, δεδούπηκα, δέδουπα.
κτυπῶ, κτυπήσω, ἐκτύπηκα, ἔκτυπα. ἀνωγῶ, ἀνωγήσω,
ἠνώγηκα, ἤνωγα. ἔτι πολλάκις οἱ αὐτοί εἰσι πρῶτοι
παρακείμενοι καὶ μέσοι. οἷον γέγρα-
φα, ἤλειφα.

De præterito pluſquam-perfecto.

Præteritum pluſquamperfectum à præterito perfecto, mutatione alpha in in, adiuncto e augmento: ut uerberaui, uerberaueram, uerberaui, uerberauerã. ſeruat autem omnia præteriti perfecti.

De indefinito primo.

Primum indefinitum à primo futuro, mutatione o in alpha: ut uerberabo, uerberaui. Habet autem eandem penultimam futuro, & uel natura longa penultimat, ut feci. uel poſit one, ut plicui. uel natura & poſitione, ut retribui. uel poſitione apud poetas, ut finiui. Habet autem finales ſeminocales ſeptem: pſi, ut uerberaui. xi, ut dixi. ſigma, ut feci. lambda, ut miſi. mi, ut tribui. gni, ut iudicaui. rho, ut ſeminaui. Seruat autem ſemper conſonãtem futuri: ut dicam, dixi. faciam, feci. Notantur dedi, poſui, tuli, miſi, dixi, extra regulam. Veniebam autem pro ueniebam, Bœotiorum, mutatione cappa in xi. ut ſimiles ſunt, pro ſimiles ſunt. Notabis autem & quintæ coniugationis aoriſtos primos, natura longa penultimantes. quando enim futurum eorum circunflexum habet e, aoriſtus aſſumit i: ut paſcã, paui. ſeminabo, ſeminaui. mittã, miſi. corrumpam, corrupi. Cum uero alpha ſolum habet futurum, mutat ipſum in ita aoriſtus: ut cantabo, cantaui. armabo, armaui. Cum autem alpha ab alpha iota diphthongo præſentis, ſimiliter uertit ipſum ita, uel ſeruat ipſum longũ: ut appareo, apparebo, apparui. hio, hiabo, hiaui. ſignifico, ſignificabo, ſignificaui, & ſignificaui, & calefeci, & tepefeci, alpha longo ente.

De

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕ-
λικοῦ.

Ο ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ α εἰς ειν, προτεθέντος τοῦ ε τῆς αὐξήσεως. οἷον τέτυφα, ἐτετύφειν. τέτυπα, ἐτετύπειν. φυλάττει δὲ πάντα τὰ τοῦ παρακειμένου.

ΠΕΡΙ ΑΟΡΙΣΤΟΥ
πρώτου.

Ο πρῶτος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ πρώτου μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς α. οἷον τύψω, ἔτυψα. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν τῷ μέλλοντι. καὶ ἢ φύσει μακρᾷ παραλήγει, οἷον ἐποίησα. ἢ θέσει, οἷον ἔπλεξα. ἢ φύσει καὶ θέσει, οἷον ἤμειψα. ἢ θέσει παρὰ ποιηταῖς, οἷον ἐτέλεσσα. ἔχει δὲ τελικὰ ἡμίφωνα ἑπτά. ψ, οἷον ἔτυψα. ξ, οἷον ἔλεξα. σ, οἷον ἐποίησα. λ, οἷον ἔστειλα. μ, οἷον, ἔνειμα. ν, οἷον ἔκρινα. ρ, οἷον ἔσπειρα. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος. οἷον λέξω, ἔλεξα. ποιήσω, ἐποίησα. Σεσημείωται τὸ ἔδωκα, ἔθηκα, ἤνεγκα, ἧκα. εἶπα, ἔξω τοῦ κανόνος. Τὸ δὲ εἶξον ἀντὶ εἶκον, Βοιωτῶν, τροπῇ τοῦ κ εἰς ξ. ὥσπερ τὸ εἴξασιν ἀντὶ εἴκασι. Σημειώσῃ δὲ καὶ τοὺς τῆς πέμπτης συζυγίας ἀορίστους πρώτους, φύσει μακρᾷ παραλήγοντας. ὅτε γὰρ ὁ μέλλων αὐτῶν περισπώμενος ἔχει ε, ὁ ἀόριστος προσλαμβάνει ι. οἷον νεμῶ, ἔνειμα. σπερῶ, ἔσπειρα. στελῶ, ἔστειλα. φθερῶ, ἔφθειρα. ὅτε δὲ τὸ α μόνον ἔχει ὁ μέλλων, τρέπει αὐτὸ εἰς η ὁ ἀόριστος. οἷον ψαλῶ, ἔψηλα. ἀγαλῶ, ἤγηλα. ὅτε δὲ τὸ α ἀπὸ τῆς αι διφθόγγου τοῦ ἐνεστῶτος, ὁμοίως τρέπει αὐτὸ εἰς η, ἢ φυλάττει αὐτὸ μακρόν. οἷον φαίνω, φανῶ, ἔφηνα. χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. σημαίνω, σημανῶ, ἐσήμηνα, καὶ ἐσήμανα, καὶ ἐθέρμανα, καὶ ἐχλίανα, τοῦ α μακροῦ ὄντος.

De ſecundo aoriſto.

Secundus aoriſtus in on deſinit: ut uerberaui, ſeruans conſonantẽ mediJ præteriti perfecti. Quæcunq; igitur dicta ſunt de eo, & de aoriſto ſecũdo dicentur. Cum præſens per unam ſimplicẽ conſonantem profertur, per eandem & ſecundum præteritũ perfectũ, & ſecũdus aorictus: ut relinquo, reliqui, reliqui. Cũ uero præſens per duas conſonantes profertur, per quã uerbale profertur, per eandẽ & mediũ præteritum perfectum, & ſecundus aoriſtus: ut fodio, effoſſio, fodi, effodi. noceo, nocumentũ, nocui, obſui. Cum uero præſens in zo uel in ſſo deſinens, in xi futurũ facit, mediũ præteritum perfectũ & ſecundus aoriſtus gãma habent: ut clamo, clamabo, clamaui, clamaui. fodio, fodiã, fodi, fodi. Cum uero præſens in zo deſinens, in ſo futurum facit, delta medium præteritum perfectum & ſecũdus aoriſtus habẽt: ut dico, dicam, dixi, dixi. Cum uero medium præteritum perfectum pure profertur, ſimiliter & aoriſtus, ut audiui, audiui. Itẽ cum ſecũdus aoriſtus à barytono themate factus, æquiſyllabat primo: ut uerberaui, uerberaui. audiui, audiui. Sed à circunflexo factus minuitur: ut ſtrepo, ſtrepui, ſtrepui. mugio, mugiui, mugiui. iuuo, iuui, iuui. labor, lapſus ſum, lapſus ſum. ſtrepo, ſtrepui, ſtrepui. iubeo, iuſſi, iuſsi. Item ſecundus aoriſtus diſyllabus & hyperdiſyllabus, ſiue à barytono, ſiue circũflexo themate ſit, breui deſinit ancipiti penultimãs: ut uerberaui, ſcripſi, reliqui. Et ſi eſt & diphthongus in præſenti, abijcitur e eius in ſecundo aoriſto: ut fugio, fugi. compos ſum, compos fui. uenio, ueni. Si autem au, y: ut

ΠΕΡΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ.

Ο δεύτερος ἀόριστος εἰς ον λήγει. οἷον ἔτυπον, φυλάττων τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. ὅσα οὖν εἴρηται ἐπὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ῥηθήσεται. ὅτε ὁ ἐνεστὼς δι᾽ ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος. οἷον λείπω, λέλοιπα, ἔλιπον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, δι᾽ οὗ τὸ ῥηματικὸν ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος. οἷον σκάπτω, σκαφὴ, ἔσκαφα, ἔσκαφον. βλάπτω, βλάβη, βέβλαβα, ἔβλαβον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς εἰς ζω, ἢ εἰς σσω λήγων, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος τὸ γ ἔχουσιν. οἷον κράζω, κράξω, κέκραγα, ἔκραγον. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα, ὤρυγον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς εἰς ζω λήγων, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τὸ δ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος ἔχουσιν. οἷον φράζω, φράσω, πέφραδα, ἔφραδον. ὅτε δὲ ὁ μέσος παρακείμενος καθαρῶς προφέρεται, ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος. οἷον ἤκοα, ἤκοον. ἔτι ὅτε ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γινόμενος, ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. οἷον ἔτυψα, ἔτυπον. ἤκουσα, ἤκουον. Ἀπὸ δὲ περισπωμένου γινόμενος, ἐλαττοῦται. οἷον δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. μυκῶ, ἐμύκησα, ἔμυκον. χχαισμῶ, ἐχχαίσμησα, ἔχχαισμον. ὀλισθῶ, ὠλίσθησα, ὤλισθον. κτυπῶ, ἐκτύπησα, ἔκτυπον. ἀνωγῶ, ἠνώγησα, ἤνωγον. Ἔτι ὁ δεύτερος ἀόριστος δισύλλαβος καὶ ὑπερδισύλλαβος, εἴτε ἀπὸ βαρυτόνου, εἴτε περισπωμένου θέματος γίνεται, βραχυπαραληκτεῖ διχρόνῳ παραλήγων. οἷον ἔτυπον, ἔγραφον, ἔλιπον. καὶ εἰ μέν ἐστιν ἡ δίφθογγος ἐν τῷ ἐνεστῶτι, ἀποβάλλεται τὸ ε αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ. οἷον φεύγω, ἔφυγον. τεύχω, ἔτυχον. ἐλεύθω, ἤλυθον. εἰ δὲ αυ, τὸ υ.

οἷον

ut ſedo,ſedaui.Similiter ſi eſt e iota,abijcitur e: ut relinquo,reliqui.perſuadeo,perſuaſi.iuuo,iuui.Etiam ſi eſt alpha iota,abijcitur iota: ut oſtendo, oſtendi. uro, uſſi.ſcio,ſciui.Si uero eſt ita,mutatur in alpha: ut capio,cepi.patior,paſſus ſum.ſortior,ſortitus ſum.comedo,comedi.mordeo,momordi. Cum uero mediũ præteritum perfectum alpha immutabilẽ habet, à præſenti duas immutabiles habẽte factũ,ſimiliter & indefinitũ ſecundũ alpha habet:ut laboro,laboraui,laboraui. domo,domui,domui.incido,incidi,incidi. Quando autem in diſyllabis præſentibus inuentũ fuerit e pſilon,uel ſolum, uel cum iota,immutabili præcedẽte uel ſubſequẽte,ut plurimũ uertitur e pſilon in alpha in ſecũdo indefinito:ut mitto,miſi.incido,incidi. excorio, excoriaui. populor,populatus ſum,& populatus ſum.uideo,uidi, & uidi.furor,furatus ſum.plico, plicui. uerto, uerti. nutrio,nutriui. irrigo, irrigaui. tondeo, totondi. corrumpo,corrupi.ſemino, ſeminaui. His ſic habentibus, inuenta ſunt indefinita ſecunda à circunflexis longa penultimãtia:ut iuuo,iuui.labor,lapſus ſum.germino, germinaui.expello,expuli.pecco,peccaui.ſtrepo, ſtrepui.iubeo,iuſſi.Et etiam à barytonis:ut dixi,cepi, traxi,uidi,ueni,inueni,ueni,egi,tuli, uulneratus ſum corporaliter,ſtupui autem anima,occidi.

De primo futuro.

Futurũ primũ fit à præſenti,& coincipit ei:ut ſcribo,ſcribã.dico,dicã.eaſdẽ ſyllabas habens.Sed in unũ lambda deſinentia barytona,ſuperans futurũ faciunt: ut curo, curabo. uolo, uolam. debeo, debebo. Etiam augeo, augebo facit. & elixo, elixabo, & auxilior, auxilia-

οἷον παύω, ἔπαον. ὁμοίως εἰ ἔστιν ει, ἀποβάλλεται τὸ ε. οἷον λείπω, ἔλιπον. πείθω, ἔπιθον. ὀφείλω, ὤφιλον. ἔτι εἰ ἔστιν αι, ἀποβάλλεται τὸ ι. οἷον φαίνω, ἔφανον. καίω, ἔκαον. δαίω, ἔδαον. εἰ δὲ ἔστιν η, τρέπεται εἰς α. οἷον λήβω, ἔλαβον. πήθω, ἔπαθον. λήχω, ἔλαχον. φήγω, ἔφαγον. δήκω, ἔδακον. ὅτε δὲ ὁ μέσος παρακείμενος τὸ α ἀμετάβολον ἔχει, ἀπὸ ἐνεστῶτος δύο ἀμετάβολα ἔχοντος γινόμενος, ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος τὸ α ἔχει. οἷον κάμνω, κέκαμα, ἔκαμον. δάμνω, δέδαμα, ἔδαμον. τάμνω, τέταμα, ἔταμον. ὅτε δὲ ἐν δισυλλάβοις ἐνεστῶσιν εὑρεθῇ τὸ ε, ἢ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ ι, ἀμεταβόλου προηγουμένου ἢ ἐπιφερομένου. ὡς ἐπιτοπλεῖστον τρέπεται τὸ ε εἰς α ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ. οἷον στέλλω, ἔσταλον. τέμνω, ἔταμον. δέρω, ἔδαρον. πέρθω, ἔπαρθον, καὶ ἔπραθον. δέρκω, ἔδαρκον, καὶ ἔδρακον. κλέπτω, ἔκλαπον. πλέκω, ἔπλακον. τρέπω, ἔτραπον. τρέφω, ἔτραφον. βρέχω, ἔβραχον. κείρω, ἔκαρον. φθείρω, ἔφθαρον. σπείρω, ἔσπαρον. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὕρηνται ἀόριστοι δεύτεροι ἀπὸ περισπωμένων μακροπαραληκτοῦντες. οἷον χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. δουπῶ, ἔδουπον. ἀνωγῶ, ἤνωγον. καὶ ἔτι ἀπὸ βαρυτόνων. οἷον εἶπον, εἷλον, εἷλκον, εἶδον, ἧκον, εὗρον, ἦλθον, ἦγον, ἤνεγκον, ἔπληγον σωματικῶς, ἔπλαγον δὲ ψυχικῶς, ἔπεφνον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΛλοντος.

Ὁ μέλλων πρῶτος γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ συνάρχεται αὐτῷ. οἷον γράφω, γράψω. λέγω, λέξω, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἔχων. τὰ δὲ εἰς ἓν λ λήγοντα βαρύτονα, περιττεύοντα μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον μέλω, μελήσω. θέλω, θελήσω. ὀφείλω, ὀφειλήσω. Ἔτι τὸ αὔξω, αὐξήσω ποιεῖ. ἕψω, ἑψήσω. ἀλέξω,

auxiliabor. quoniam apud antiquos circunflexa exiſtentia, Athenienſes *barytona fecerunt. retinent tamen circunflexorum declinationem.* Etiam *omnia circunflexa: ut facio, faciam. clamo, clamabo. inauro, inaurabo.* Sed *in mi contrariũ patientia, abijciunt in principio geminationem in futuro: ut ſto, ſtabo. do, dabo.* Retinet *uero futurum penultimam proprij præſentis, ut ſcribo, ſcribam. relinquo, relinquã.* Præter *quintæ coniugationis barytonorũ: huius enim futura abijciunt unã immutabilem, uel iota diphthongi, ut penultimam ipſorum breuem faciant: ut cano, canam. uulnero, uulnerabo. oſtendo, oſtendam. ſemino, ſeminabo. & præter notata: ut nauigo, nauigabo. fluo, fluam. fundo, fundam. ſpiro, ſpirabo. nam horum futura aſſumũt e pſilon ab antiquis præſentibus facta, nauigo, fluo, fundo, ſpiro.* Etiam *& uro, uram. & ploro, plorabo, uel ab uro & ploro fiunt: uel quoniam* Athenienſibus *abijcientibus iota præſentis, uro & ploro dicentibus, ſuperabundat y pſilon in futuro.* Etiam Athenienſes *in zo barytonis ſuperbiſſyllabis, breue iota habentibus, abiectione ſigma, circunflexum futurum faciunt: ut puto, putabo communiter, & putabo attice. porto, portabo, portabo. exerceor, exercebor, exercebor. uado, uadam, uadam.*

De ſecundo futuro.

Secundum *futurum uerberabo circunflexum, à ſecundo indefinito, unde & conſonantem ipſius ſemper retinet. coincipit autem primo futuro.* Et *quidem de actiuis ſatis. nunc autem de paſſiuis dicamus.*

De

ἀλεξήσω. ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς περισπώμενα ὄντα, οἱ ἀθηναῖοι βαρύτονα πεποιήκασι. φυλάττουσι μέντοι τὴν τῶν περισπωμένων κλίσιν. Ετι πάντα τὰ περισπώμενα. οἷον ποιῶ, ποιήσω. βοῶ, βοήσω. χρυσῶ, χρυσώσω. Τὰ εἰς μι δὲ τοὐναντίον πάσχοντα ἀποβάλλουσι τὴν κατ᾽ ἀρχὴν ἀναδίπλωσιν ἐν τῷ μέλλοντι. οἷον ἵστημι, στήσω. δίδωμι, δώσω. Φυλάττει δὲ ὁ μέλλων τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος. οἷον γράφω, γράψω. λείπω, λείψω. Πλὴν τῶν τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων. ταύτης γὰρ οἱ μέλλοντες ἀποβάλλουσιν ἓν ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου, ἵνα τὴν παραλήγουσαν αὐτῶν βραχεῖαν ποιήσωσιν. οἷον ψάλλω, ψαλῶ. βάλλω, βαλῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Καὶ πλὴν τῶν σεσημειωμένων. οἷον πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. χέω, χεύσω. πνέω, πνεύσω. οἱ γὰρ τούτων μέλλοντες προσλαμβάνουσιν υ ἀπὸ ἀρχαίων ἐνεστώτων γινόμενοι, πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. Ετι καὶ τὸ καίω, καύσω. καὶ κλαίω, κλαύσω, ἢ ἀπὸ τοῦ καύω καὶ κλαύω γίνονται. ἢ ὅτι τῶν ἀθηναίων ἐκβαλλόντων τὸ ι τοῦ ἐνεστῶτος, κάω καὶ κλάω λεγόντων, πλεονάζει τὸ υ ἐν τῷ μέλλοντι. Ετι οἱ ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν εἰς ζω βαρυτόνων ὑπερδισυλλάβων, βραχὺ τὸ ι ἐχόντων, ἀποβολῇ τοῦ σ, περισπώμενον μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον νομίζω, νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. κομίζω, κομίσω, κομιῶ. ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι. βαδίζομαι, βαδίσομαι, βαδιοῦμαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ μέλλοντος.

Ο δεύτερος μέλλων τυπῶ περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ ἀεὶ φυλάττει. συνυπάρχεται δὲ τῷ πρώτῳ μέλλοντι. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν ἱκανῶς. νῦν δὲ περὶ τῶν παθητικῶν λέγωμεν.

De formatione paſsiuorum.

Præſens uerberor, à uerbero, mutatione o magni in o paruum, & additione me.

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum, ab actiuo præterito, imperfecto, additione mi: ut uerberabam, uerberabar. Ponitur autem incipientibus à conſonantibus e pſilon augmentum. Sed Attici augmentum ſuper augmētum facientes, uolebam pro uolebam, & poteram pro poteram, & etiam debebam pro debebam dicunt.

De paſsiuo præterito perfecto.

Paſsiuum præteritum perfectum, ab actiuo, mutatione pha in me: ut uerberaui, uerberatus ſum. Cum uero actiuum ante alpha phi habet, paßiuum deſinens ſemper in me, ante mi aſſumit aliud mi: ut ſcripſi, ſcriptus ſum. uerberaui, uerberatus ſum. Cum uero actiuum habet chi, paßiuum aſſumit gamma: ut plicui, implicitus ſum. Cum autem actiuum habet cappa, ſiquidem longa penultimat, à circunflexo themate exiſtens, paßiuum nihil aſſumit: ut facio, feci, factus ſum. clamo, clamaui, clamatus ſum. Si autem breui penultimat paßiuum, aſſumit ſigma: ut perficio, perfeci, perfectus ſum. Item cum in ca præteritum perfectū à barytono themate fit tertiæ & quartæ coniugationis, ſimiliter paßiuum aſſumit ſigma: ut perſuadeo, perſuaſi, perſuaſus ſum. calcitro, calcitraui, calcitratus ſum. Quintæ autem coniugationis ab in lo & rho facti, ante mi ſeruant immutabilem: ut cano, cantatus ſum. ſemino, ſeminatus ſum. Sed in no, ut plurimum mutant gni in gamma in actiuo præterito perfecto.

Quoniam

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ παθητικῶν.

Ὁ ἐνεστὼς τύπτομαι, ἀπὸ τοῦ τύπτω, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν, καὶ προσθέσει μαι.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ὁ παρατατικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρατατικοῦ, προσθέσει μην. οἷον ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Τίθεται δὲ τοῖς ἀρχομένοις ἀπὸ συμφώνων, ἡ αὔξησις. οἱ ἀττικοὶ δὲ αὔξησιν ἐπ' αὐξήσει ποιοῦντες, ἠβουλόμην, ἀντὶ ἐβουλόμην, καὶ ἠδυνάμην, ἀντὶ ἐδυνάμην, καὶ ἔτι ἤμελλον, ἀντὶ ἔμελλον λέγουσι.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ φα εἰς μαι. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς πρὸ τοῦ α φ ἔχει, ὁ παθητικὸς λήγων ἀεὶ εἰς μαι, πρὸ τοῦ μ λαμβάνει καὶ ἕτερον μ. οἷον γέγραφα, γέγραμμαι. τέτυφα, τέτυμμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει χ, ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει γ. οἷον πέπλεχα, πέπλεγμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει κ, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγει, ἀπὸ περισπωμένου θέματος ὢν, ὁ παθητικὸς οὐδὲν προσλαμβάνει, οἷον ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι. βοῶ, βεβόηκα, βεβόημαι. Εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγει ὁ παθητικὸς, προσλαμβάνει σ. οἷον τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. ἔτι ὅτε ὁ εἰς κα παρακείμενος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γίνεται τῆς τρίτης καὶ τετάρτης συζυγίας, ὁμοίως ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει σ. οἷον πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. λακτίζω, λελάκτικα, λελάκτισμαι. Οἱ δὲ τῆς πέμπτης συζυγίας ἀπὸ τῶν εἰς λω καὶ ρω γινόμενοι, πρὸ τοῦ μ φυλάττουσι τὸ ἀμετάβολον. οἷον ψάλλω, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρμαι. Τὰ δὲ εἰς νω ὡς ἐπιτοπλεῖστον τρέπουσι τὸ ν εἰς γ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ.

Quoniam gni ante gamma, uel cappa, uel xi, uel chi, in gamma mutatur: ut fœdo, fœdaui. inquino, inquinaui. Hoc autem conuerſum gamma in gni, uertitur communiter in mi in paſſiuo præterito perfecto: ut fœdaui, fœdatus ſum. pollui, pollutus ſum. Attici uero mi in ſigma uertentes, fœdatus ſum & pollutus ſum dicunt. Sed ſextæ coniugationis præteritorum perfectorum hæc quidẽ aſſumũt ſigma: ut extinguo, extinctus ſum: rado, raſus ſum. iubeo, iuſſus ſum. pulſo, pulſatus ſum. hæc uero non: ut regno, regnatus ſum. Semper autem paſſiuum præteritum perfectum ab ijs quæ in o mega factum, eandem penultimam habet actiuo: ut uerberaui, uerberatus ſum. feci, factus ſum. perſuaſi, perſuaſus ſum. Præterea quæ facta ſunt à diſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis barytonorum. hæc enim accipiunt penultimam præſentis, quæ uertitur in o micron in actiuo præterito perfecto, ut dictum eſt, more attico: ut dico, dixi, dictus ſum. furor, furatus ſum, furatus ſum, & furatus ſum inuenitur. Et item præter habentia rho cum complicatione conſonantis. horum enim paſſiua præterita perfecta mutant e pſilon in alpha: ut uerto, uerti, uerſus ſum. nutrio, nutriui, nutritus ſum. uerto, uerti, uerſus ſum. Notatur irrigo, irrigaui, irrigatus ſum. & item dedi, datus ſum.

De præterito pluſquamperfecto.

Præteritum pluſquamperfectum, à præterito perfecto, conuerſione me in min. Aſſumit autem e pſilon augmentum, ut & actiuum, retinens omnia præteriti perfecti: ut uerberatus ſum, uerberatus fueram, ſcriptus ſum, ſcriptus fueram.

ἐπειδὴ τὸ ν πρὸ τοῦ γ, ἢ κ, ἢ ξ, ἢ χ, εἰς γ τρέπεται. οἷον μιαίνω, μεμίαγκα. μολύνω, μεμόλυγκα. Τοῦτο δὲ τὸ τραπὲν γ ἀπὸ τοῦ ν, τρέπεται κοινῶς εἰς μ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον μεμίαγκα, μεμίαμμαι. μεμόλυγκα, μεμόλυμμαι. Οἱ δὲ ἀττικοὶ τὸ μ εἰς σ τρέποντες, μεμίασμαι, καὶ μεμόλυσμαι λέγουσι. Τῶν δὲ τῆς ἕκτης συζυγίας παρακειμένων, οἱ μὲν προσλαμβάνουσι σ. οἷον σβέω, ἔσβεσμαι. ξέω, ἔξεσμαι. κελεύω, κεκέλευσμαι. κρούω, κέκρουσμαι. οἱ δὲ οὔ. οἷον βασιλεύω, βεβασίλευμαι. Ἀεὶ δὲ ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἀπὸ τῶν εἰς ω γινόμενος, τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεργητικῷ. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. πέπεικα, πέπεισμαι. Πλὴν τῶν γινομένων ἀπὸ δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. οὗτοι γὰρ ἀναλαμβάνουσι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἐνεστῶτος, ἥτις τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ὡς εἴρηται ἔθει ἀττικῷ. οἷον λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι, καὶ κέκλαμμαι εὕρηται. Καὶ ἔτι πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνου. τούτων γὰρ οἱ παθητικοὶ παρακείμενοι τρέπουσι τὸ ε εἰς α. οἷον στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέθρεφα, τέθραμμαι. τρέπω, τέτρεφα, τέτραμμαι. Σεσημείωται τὸ βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι. καὶ ἔτι δέδωκα, δέδομαι.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕ-
λικοῦ.

Ὁ ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς μην. Προσλαμβάνει δὲ τὸ ε αὔξησιν, ὥσπερ καὶ ὁ ἐνεργητικὸς, φυλάττων πάντα τὰ τοῦ παρακειμένου. οἷον τέτυμμαι, ἐτετύμμην. γέγραμμαι, ἐγεγράμμην.

De paſsiuo primo indefinito.

Paſsiuum primum indefinitum, à paſsiuo præterito perfecto, mutatione me in thin, deſinens ſemper in thin. Et ſiquidem præteritũ perfectũ incipit à uocali, uel diphthongo abuſiua, coincipit ipſi & indefinitũ: ut armatus ſum, armatus ſum. electus ſum, electus ſum. Si aũt incipit præteritũ perfectũ à cõſonãte, abijcit indefinitum conſonantẽ geminationis: ut factus ſum, factus fui. uerberatus ſum, uerberatus fui. & inuentam cõſonantẽ ante mi paſsiui præteriti perfecti retinet: ut tonſus ſum, tonſus fui. cantatus ſum, cãtatus fui. raſus ſum, raſus fui. Niſi fuerit mi uel gãma. cũ enim inuẽtũ ſit mi à phi mutatũ, uertit ipſum in phi: ut uerberaui, uerberatus ſum, uerberatus ſum. ſcripſi, ſcriptus ſum, ſcriptus ſum. Cũ uero gamma à chi mutatũ, uertit ipſum in chi: ut dixi, dictus ſum, dictus ſum. ſed inquinatus ſum, et fœdatus ſum, habet gni propter illationẽ thita. Eãdẽ penultimã habet aoriſtus cũ paſsiuo præterito perfecto: ut uerberatus ſum, uerberatus fui. factus ſum, factus fui. Præter inuẽtus ſum, inuentus fui. unde & inuẽtor. et laudatus ſum, fui. et corrũpo, corruptus ſum, fui. et memini, memini aſſumẽs ſigma. et ſaluatus ſum, fui, abijciens ipſum. Sed ualui, nõ à roboro, ſed à ualeo. & præter habeo, habebo, habitus ſum, habitus ſum. & à tollo circunflexa: ut deſtructus ſum, deſtructus ſum. ablatus ſum, ablatus ſum. & præter habẽtia rho cũ cõplicatione conſonantiũ, et uertẽtia e pſilon in alpha in paſsiuo præterito perfecto: ut uerſus ſum, uerſus ſum, uerſus ſum, uerſus ſum. Nota memini, memini, cuius contrarium ſaluatus ſum, ſaluatus ſum.

De

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ἀορίστου.

Ο παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς θην, λήγων ἀεὶ εἰς θην. καὶ εἰ μὲν ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ἢ διφθόγγου καταχρηστικῆς, συνάρχεται αὐτῷ καὶ ὁ ἀόριστος. οἷον ὥπλισμαι, ὡπλίσθην. ἤρημαι, ἠρέθην. Εἰ δὲ ἄρχεται ὁ παρακείμενος ἀπὸ συμφώνου, ἀποβάλλει ὁ ἀόριστος τὸ σύμφωνον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. οἷον πεποίημαι, ἐποιήθην. τέτυμμαι, ἐτύφθην. Καὶ τὸ εὑρεθὲν σύμφωνον πρὸ τοῦ μ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου φυλάττει. οἷον κέκαρμαι, ἐκάρθην. ἔψαλμαι, ἐψάλθην. ἔξεσμαι, ἐξέσθην. πλὴν εἰ μὴ εἴη μ ἢ γ. ὅτε γὰρ εὑρεθῇ μ ἀπὸ τοῦ φ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ φ. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην. γέγραφα, γέγραμμαι, ἐγράφθην. ὅτε δὲ τὸ γ ἀπὸ τοῦ χ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ χ. οἷον λέλεχα, λέλεγμαι, ἐλέχθην. Τὸ δὲ ἐμολύνθην, καὶ ἐμιάνθην, ἔχει ν διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ θ. τὴν αὐτὴν δὲ παραλήγουσαν ἔχει ὁ ἀόριστος τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον τέτυμμαι, ἐτύφθην. πεποίημαι, ἐποιήθην. Πλὴν τοῦ εὕρημαι, εὑρέθην, ὅθεν καὶ εὑρετής. καὶ ἐπήνημαι, ἐπηνέθην. καὶ ῥῶ, ἔρρημαι, ἐρρέθην. καὶ τοῦ μέμνημαι, ἐμνήσθην, προσλαμβάνοντος τὸ σ. καὶ σέσωσμαι, ἐσώθην, ἀποβάλλοντος αὐτό. Τὸ δὲ ἐρρώσθην, οὐκ ἀπὸ τοῦ ῥῶ, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ῥώζω. Καὶ πλὴν τοῦ χῶ, χήσω, ἔχηκα, ἔχημαι, ἐχέθην. Καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αἱρῶ περισπωμένων. οἷον καθήρημαι, καθηρέθην. ἀφήρημαι, ἀφηρέθην. Καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνων, καὶ τρεπόντων τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον ἔστραμμαι, ἐστρέφθην. τέτραμμαι, ἐτρέφθην. Σημείωσαι τὸ μέμνημαι, ἐμνήσθην. οὗ ἐναντίον τὸ σέσωσμαι, ἐσώθην.

De paſsiuo ſecundo indefinito.

Paſſiuum ſecundum indefinitum, ab actiuo ſecundo indefinito, mutatione on in in. unde et illius retinet cõſonantem: ut uerberaui, uerbèratus ſum.

De medio indefinito primo.

Medium primum indefinitium, ab actiuo primo, additione min: ut uerberaui, uerberaui.

De medio indefinito ſecundo.

Itẽ mediũ indefinitũ ſecũdũ, à ſecũdo, additione mi: ut uerberaui, uerberatus ſum. ſcripſi, ſcriptus ſum.

De medio futuro primo.

Medium futurum primum, ab actiuo, mutatione o magni in o paruum, et additione me: ut uerberabo, uerberabo. ſcribam, ſcribam.

De medio futuro ſecundo.

Medium futurum ſecundum, ab actiuo ſecúndo futuro, mutatione o magni in u, & additione me: ut uerberabo, uerberabo. cantabo, cantabo. ſeminabo, ſeminabo. Item paulo poſt futurum, à ſecunda perſona paſſiui præteriti perfecti. ut uerberatus es, uerberabor. Et à uerberatus eſt indefinito primo, futurum primũ uerberabor, uerberaberis, uerberabitur. Et à uerberatus eſt indefinito ſecundo, futurum ſecundũ uerberabor, uerberaberis, uerberabitur.

De baritonorum coniugationibus.

His ſic formatis, dicendũ ſane eſſet et de barytonorũ cõiugationibus. quas ſex exiſtẽtes apud antiquos, ſi quis quatuor faciet, nõ erraret. Harũ prima eſt ante o mega uita, uel pi, uel phi, uel pt habẽs: ut ſacrifico, linquo,

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ὁ παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου ἀορίστου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ην. ὅθεν καὶ τὸ ἐκείνου φυλάττει σύμφωνον. οἷον ἔτυπον, ἐτύπην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ Α.

Ὁ μέσος πρῶτος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ πρώτου, προσθέσει μην. οἷον ἔτυψα, ἐτυψάμην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ Β.

Ἔτι ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει μην. οἷον ἔτυπον, ἐτυπόμην. ἔγραφον, ἐγραφόμην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Α.

Ὁ μέσος μέλλων πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν, καὶ προσθέσει μαι. οἷον τύψω, τύψομαι. γράψω, γράψομαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Β.

Ὁ μέσος μέλλων δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς ου, καὶ προσθέσει τοῦ μαι. οἷον τυπῶ, τυποῦμαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι. σπερῶ, σπεροῦμαι. Ἔτι ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου. οἷον τέτυψαι, τετύψομαι. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύφθη ἀορίστου πρώτου, μέλλων πρῶτος τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύπη ἀορίστου δευτέρου, μέλλων δεύτερος τυπήσομαι, τυπήσῃ, σεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ συζυγιῶν.

Τούτων οὕτως ἐσχηματισμένων, ῥητέον ἂν εἴη καὶ περὶ τῶν βαρυτόνων συζυγιῶν, ἃς ἓξ οὔσας κατὰ τοὺς παλαιοὺς, εἴ τις τέσσαρας ποιήσῃ, οὐκ ἂν ἁμάρτοι. Τούτων ἡ πρώτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω, β, ἢ π, ἢ φ, ἢ πτ ἔχουσα. οἷον λείβω,

λείπω,

linquo, ſcribo, incido. Quorum futurum ante o mega pſi habet: ut ſacrificabo, relinquam, ſcribam, incidam. Præteritum perfectum ante alpha phi: ut ſacrificaui, reliqui, ſcripſi, incidi.

Secunda.

Secũda eſt ante o mega gãma, uel cappa, uel chi, uel cappa taf, uel zita, uel duo ſſ habẽs: ut dico, plico, habeo, pario, ludo, fodio. Quorum futurũ ante o mega xi habet: ut dicã, plicabo, habebo, pariã, ludã, fodiã. Præteritũ perfectũ ante alpha chi habet: ut dixi, plicui, habui, peperi, luſi, fodi. Oportet aũt ſcire, quòd quæcũq; in zo uerborũ faciũt futurũ in xo, ſecũdæ ſint cõiugationis. quæcũq; aũt in ſo, tertiæ. diſcernemus uero ipſa ſic. In zo ſuperbiſyllaba, in ſo futurũ faciũt: ut mutuo, mutuabo. fiſtula cano, fiſtula canã. uado, uadã. leuo, leuabo. ſpero, ſperabo. calcitro, calcitrabo. præparo, rabo. dominor, dominabor. cõgruo, cõgruam. rapio, rapiam. Præter ploro, plorabo. firmo, firmabo. lamẽtor, lamentabor. ſuſpiro, ſuſpirabo. ululo, ululabo. populor, populabor. tero, terã. Sed diſyllaba aliquãdo quidẽ in xo futurũ faciũt: ut ludo, ludã, & ludã attice. clamo, clamabo. iugulo, iugulabo. Aliquãdo aũt in ſo: ut ædifico, ædificabo. dico, dicã. incido ſecuri, incidã. ſedere facio, faciam. Etiam in duo ſigma, quæ attice per duo taf ſcribuntur, in xi futurũ faciunt. ut fodio, et fodio, fodiam. pungo, & pũgo, pungã. Præter notata, in unum ſigma futurũ facientia, quæ tertiæ ſint coniugationis: ut fingo, & fingo, fingã. unde finxi, indefinitũ primũ. remigo, remigabo. flagris cædo, cædam. fortifico, fortificabo. ſpargo, ſpargam. uideo, uidebo. uideo, uidebo.

Tertia.

λείπω, γράφω, κόπτω. ὧν ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω, ψ ἔχει. οἷον λείψω, λείψω, γράψω, κόψω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α, φ. οἷον λέλειφα, λέλειφα, γέγραφα, κέκοφα.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δευτέρα ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω γ, ἢ κ, ἢ χ, ἢ κτ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ ἔχουσα. οἷον λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, παίζω, ὀρύσσω. ὧν ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω ξ ἔχει. οἷον λέξω, πλέξω, ἕξω, τέξω, παίξω, ὀρύξω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α τὸ χ ἔχει. οἷον λέλεχα, πέπλεχα, εἶχα, τέτεχα, πέπαιχα, ὤρυχα. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ὅσα τῶν εἰς ζω ῥημάτων ποιοῦσι τὸν μέλλοντα εἰς ξω, τῆς δευτέρας ἔστωσαν συζυγίας. ὅσα δὲ εἰς σω, τῆς τρίτης. διακρινοῦμεν δὲ αὐτὰ οὕτω. Τὰ εἰς ζω ὑπερδισύλλαβα, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον δανείζω, δανείσω. συρίζω, συρίσω. βαδίζω, βαδίσω. κουφίζω, κουφίσω. ἐλπίζω, ἐλπίσω. λακτίζω, λακτίσω. ἑτοιμάζω, ἑτοιμάσω. δεσπόζω, δεσπόσω. ἁρμόζω, ἁρμόσω. ἁρπάζω, ἁρπάσω. Χωρὶς τοῦ οἰμώζω, οἰμώξω. στηρίζω, στηρίξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. ἀλαπάζω, ἀλαπάξω. θρυλλίζω, θρυλλίξω. Τὰ δὲ δισύλλαβα, ποτὲ μὲν εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. ποτὲ δὲ εἰς σω. οἷον κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω. πρίζω, πρίσω. ἵζω, ἵσω. ἔτι τὰ εἰς δύο σσ, ἅπερ ἀττικῶς διὰ δύο ττ γράφονται, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. νύσσω, καὶ νύττω, νύξω. Πλὴν τῶν σεσημειωμένων εἰς ἓν σ τὸν μέλλοντα ποιούντων, ἃ τῆς τρίτης ἔστωσαν συζυγίας. οἷον πλάσσω, καὶ πλάττω, πλάσω. ὅθεν ἔπλασα ἀόριστος πρῶτος. ἐρέσσω, ἐρέσω. ἱμάσσω, ἱμάσω. ἰνάσσω, ἰνάσω. πάσσω, πάσω. λάσσω, λάσω. λαίσσω, λαίσω.

ΤΡΙΤΗ.

Tertia.

Tertia eſt ante o magnũ delta,uel thita,uel duo tt, uel zita,uel duo ſſ,uel o mega purũ habens:ut cãto,impleo,perficio,dico, fingo, audio.quorum futurũ ante o mega ſigma habet:ut cantabo,implebo, perficiã, dicã, fingã, audiã. Præteritum *perfectum ante alpha cappa habet:ut cecini,impleui,perfeci, dixi,finxi, audiui.* Et *circunflexa,et item in mi, in ca præteritum perfectum faciunt.* Nota *autem, quòd à perficio factum eſt perficio, deinde perficio attice. & ab haurio, haurio, & haurio.unde & in ſo talia futurum faciunt.*

Quarta.

Quarta eſt ante o mega quatuor immutabiles,lambda, mi,gni,rho habẽs:ut canto,tribuo, iudico, ſemino. Quorũ futurum circunflexũ ante o mega ipſam immutabilẽ retinens,corripit penultimã immutabilẽ,uel iota diphthongi abijciens:ut canã,tribuã,iudicabo,ſeminabo. Præterıtũ *perfectũ ante alpha cappa habet, & ante cappa immutabilẽ:ut cecini,ſeminaui.* Nota *aũt tribui aſſumens ita.tribui enim debebat eſſe, ſed propter diſſonãtiã additũ eſt ita.* Sic *et incido,incidã,incidi.ædifico,ædificabo, ædificaui.fremo, fremã, fremui.* Itẽ *notantur in no diſſyllaba nõ retinentia immutabilem:ut iudico,iudicabo,iudicaui.lauo, lauabo,laui.* In *polluo autem,polluam,pollui:inquino, inquinabo, inquinaui,uertitur gni in gamma,ſequente cappa.*

De Circunflexis.

His ſic dictis, etiam de circunflexis dicamus.quibus tribus exiſtentibus, prima per eo prolata, in penultima futuri ita uel e pſilon habet. Cun enim

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω δ, ἢ θ, ἢ δύο ττ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ, ἢ ω καθαρὸν ἔχουσα. οἷον ᾄδω, πλήθω, ἀνύττω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. ὧν ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω τὸ σ ἔχει. οἷον ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω, φράσω, πλάσω, ἀκούσω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α κ ἔχει. οἷον ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα, πέφρακα, πέπλακα, ἤκουκα. Καὶ τὰ περισπώμενα, καὶ ἔτι τὰ εἰς μι, εἰς κα τὸν παρακείμενον ποιοῦσι. Σημειώσῃ δὲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀνύω ἐγένετο ἀνύτω, ἔπειτα ἀνύττω ἀττικῶς. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρύω, ἀρύτω, καὶ ἀρύττω. ὅθεν καὶ εἰς σω τὰ τοιαῦτα τὸν μέλλοντα ποιοῦσι.

ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τετάρτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω τὰ τέσσαρα ἀμετάβολα λ, μ, ν, ρ ἔχουσα. οἷον ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. ὧν ὁ μέλλων περισπώμενος πρὸ τοῦ ω αὐτὸ τὸ ἀμετάβολον φυλάττων, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἀμετάβολον, ἢ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλων. οἷον ψαλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α τὸ κ ἔχει, καὶ πρὸ τοῦ κ τὸ ἀμετάβολον. οἷον ἔψαλκα, ἔσπαρκα. Σημειώσῃ δὲ τὸ νενέμηκα προσλαμβάνον η. νένεμκα γὰρ ὤφειλεν εἶναι. ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον προσετέθη η. Οὕτω καὶ τέμω, τεμῶ, τετέμηκα. δέμω, δεμῶ, δεδέμηκα. βρέμω, βρεμῶ, βεβρέμηκα. Ἔτι σεσημείωνται τὰ εἰς νω δισύλλαβα, μὴ φυλάττοντα τὸ ἀμετάβολον. οἷον κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. πλύνω, πλυνῶ, πέπλυκα. ἐν δὲ τῷ μιαίνω, μιανῶ, μεμίαγκα. καὶ μολύνω, μολυνῶ, μεμόλυγκα, τρέπεται τὸ ν εἰς γ, ἑπομένου κ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, καὶ περὶ τῶν περισπωμένων λέγωμεν. ὧν τριῶν οὐσῶν, ἡ πρώτη διὰ τοῦ εω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ η, ἢ τὸ ε ἔχει, ὅτε μὲν ὁ

ἐνεστὼς

præſens longa penultimat, tunc & futurum ita penultimat: ut facio, faciã. inuẽio, inueniã. habito, habitabo. ſeruo, ſeruabo. certo, certabo. Excipitur *dominor, dominabor. uitupero, uituperabo. uerecũdor, uerecundabor. laudo, laudabo. unde et laudo, laudabo.* Apud *aũt antiquos, laudabo, & laudabo. unde et* Homerus *uerbũ laudãtes* Vlyſſis *diuini.* Cũ *uero præſens breui penultimat, tũc futurũ aliquãdo quidẽ ita habet: ut amo amabo. intelligo, intelligã. aliquãdo aũt e: ut perficio, perficiã. uoco, uocabo. perdo, perdã.* Aliqua *aũt utrũq; habẽt: ut geſto, geſtabo, & geſtabo. laboro, laborabo, & laborabo. ſapio, ſapiã, et ſapiã.* Sed *penultimã futuri retinet præteritũ perfectũ, & pluſquãperfectum, et indefinitum primũ in omni coniugatione circunflexa.*

Secunda.

Secũda *per ao prolata, aliquando alpha, aliquando aũt ita in penultima futuri habet, ſic.* In *o mega purũ, præcedẽte e pſilon uel iota, per aſo futurũ faciũt: ut dimitto, dimittã. ſpecto, ſpectabo. cõtriſto, cõtriſtabo. rubeſco, rubeſcã. percutio aũt, percutiã, ionicum.* Etiã *penultimãtia o micrõ: ut audio, audiã.* Excipitur *clamo, clamabo. lugeo, lugebo. tero, terã, & terã.* Etiã *in rho ſupra unã ſyllabã, nõ præcedẽte conſonãte: ut trãſeo, trãſibo. ſubigo, ſubigã. ſeneſco, ſeneſcam. rado aũt, radis.* Itẽ *in lo ſupra unã ſyllabã, e pſilon penultimãtia: ut rideo, ridebo. impello, impellã.* Itẽ *quæ in rho & lo monoſyllaba, nõ faciẽtia deriuatiua in mi: ut facio, faciã. incido, incidã. rũpo, rumpã. frãgo, frangã.* Sed *penultimantia y, per iſo futurũ faciũt: ut promitto, promittam. ſeditione agito, agitabo. populor, populabor.*

Etiam

ἐνεστὼς μακρᾷ παραλήγει, τότε καὶ ὁ μέλλων τῷ η παραλήγει. οἷον ποιῶ, ποιήσω. ἀρῶ, ἀρήσω. οἰκῶ, οἰκήσω. τηρῶ, τηρήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Ἐξαιρεῖται τὸ ἀρκῶ, ἀρκέσω. νεικῶ, νεικέσω. αἰδῶ, αἰδέσω. αἰνῶ, αἰνέσω. ὅθεν καὶ ἐπαινῶ, ἐπαινέσω. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, αἰνήσω, καὶ ἐπαινήσω. ὅθεν καὶ Ὅμηρος, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσῆος θείοιο. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς βραχείᾳ παραλήγει, τότε ὁ μέλλων ποτὲ μὲν τὸ η ἔχει. οἷον φιλῶ, φιλήσω. νοῶ, νοήσω. ποτὲ δὲ τὸ ε. οἷον τελῶ, τελέσω. καλῶ, καλέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. ἔνιοι δὲ ἀμφότερον ἔχουσιν. οἷον φορῶ, φορήσω, καὶ φορέσω. πονῶ, πονήσω, καὶ πονέσω. φρονῶ, φρονήσω, καὶ φρονέσω. Τὴν δὲ παραλήγουσαν τοῦ μέλλοντος φυλάττει ὁ παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος πρῶτος, ἐν πάσῃ συζυγίᾳ περισπωμένῃ.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἡ δευτέρα διὰ τοῦ αω προφερομένη, ποτὲ μὲν τὸ α, ποτὲ δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος ἔχει, οὕτω. Τὰ εἰς ω καθαρὸν προηγουμένης ε, ἢ ι, διὰ τοῦ ασω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. ἐρυθριῶ, ἐρυθριάσω. ἀλλοιῶ δὲ, ἀλλοιήσω, ἰωνικόν. ἔτι τὰ παραληγόμενα τῷ ο. οἷον ἀκροῶ, ἀκροάσω. Ἐξαιρεῖται τὸ βοῶ, βοήσω. γοῶ, γοήσω. ἀλοῶ, ἀλοήσω, καὶ ἀλοάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω ὑπερμονοσύλλαβα, μὴ προηγουμένου συμφώνου. οἷον περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γηρῶ, γηράσω. ξυρῶ δὲ, ξυρεῖς. ἔτι τὰ εἰς λω ὑπερμονοσύλλαβα, τῷ ε παραληγόμενα. οἷον γελῶ, γελάσω. ἐλῶ, ἐλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω μονοσύλλαβα, μὴ ποιοῦντα παράγωγα εἰς μι. οἷον δρῶ, δράσω. κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. θλῶ, θλάσω. Τὰ δὲ παραληγόμενα τῷ υ, διὰ τοῦ ησω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. λυῶ, λυήσω. δυῶ, δυήσω.

Etiam in lo ſola, uel cum conſonante, per comprehenſionem, ſiue per diuiſionem: ut prædor, prædabor. crapulor, crapulabor. iraſci facio, iraſci faciã. iraſcor, iraſcar. exerceo, exercebo. clamo, clamabo. podagras patior, podagras patiar. Excipitur deprimo, deprimã. propitius ſum, propitius ero. Item in rho & lo, deriuatiua in mi faciẽtia: ut uaticinor, uaticinor, uaticinabor emo, emo, emã. impleo, impleo, implebo. tolero, tolero, tolerabo. Item in aliam conſonantẽ deſinentia: ut purgo, purgabo. ſcabo, ſcabã. uiuo, uiuam. uinco, uincam. guberno, gubernabo. honoro, honorabo. pubeſco, pubeſcã. delicior, deliciabor. uindemio, uindemiabo. ſitio, ſitiam. taceo, tacebo. taceo, tacebo. ſequor, ſequar, quod ſequor. euello autem, euellam, euello.

Tertia.

Tertia eſt per oo prolata, in penultima futuri o magnũ uel o paruũ habet. Quæcunq; igitur uerba habẽt præexiſtens uerberale, o magno penultimãt in futuro: ut aurũ, inauro, inaurabo. argentũ, argẽto, argentabo. gypſus, gypſo, gypſabo. manus, mãcipo, mãcipabo. ignis, igne examino, igne examinabo. corona, corono, coronabo. rectus, dirigo, dirigã. prauus, torqueo, torquebo. malus, uexo, uexabo. humilis, humilio, humiliabo. Quæcũq; uero nõ habẽt, penultimãt o micrõ: ut iuro iurabo. aro, arabo. uitupero, uituperabo. His ſic dictis. quatuor ſunt & eæ quæ in mi. quarũ prima ita habet in penultima actiui præſentis, & futuri, & indefiniti: ut pono, ponã, poſui. ſed poſui & poſuerã, per e iota diphthongũ ſcribitur, more Bœotorum. Et ſecũda aũt ita habet: ut ſto, ſtabo, ſteti. ſteti aũt præteritũ perfectum,

ἔτι τὰ εἰς λω μόνα, ἢ μετὰ συμφώνου, κατὰ σύλληψιν, εἴτε κατὰ διάστασιν. οἷον συλῶ, συλήσω. κραιπαλῶ, κραιπαλήσω. χολῶ, χολήσω. μελαγχολῶ, μελαγχολήσω. ἀχολῶ, ἀχολήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. Ἐξαιρεῖται τὸ χαλῶ, χαλάσω. ἱλῶ, ἱλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω, παράγωγα εἰς μι ποιοῦντα. οἷον χρῶ, χρῆμι, χρήσω. πρῶ, πρῆμι, πρήσω. πλῶ, πίμπλημι, πλήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. ἔτι τὰ εἰς ἄλλο σύμφωνον λήγοντα. οἷον σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. τιμῶ, τιμήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυφῶ, τρυφήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. διψῶ, διψήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω, τὸ ἀκολουθῶ. σπῶ δὲ, σπάσω, τὸ ἀνασπῶ.

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ ω μέγα ἢ ο μικρὸν ἔχει. ὅσα μὲν οὖν τῶν ῥημάτων ἔχουσιν προεπικείμενον ῥηματικὸν, τῷ ω μεγάλῳ παραλήγουσιν ἐν τῷ μέλλοντι. οἷον χρυσὸς, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρῶ, χειρώσω. πῦρ, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινῶ, ταπεινώσω. ὅσα δὲ οὐκ ἔχουσι, παραλήγουσι τῷ ο μικρῷ. οἷον ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνῶ, ὀνόσω. Τούτων οὕτως εἰρημένων, τέσσαρές εἰσι καὶ αἱ τῶν εἰς μι. ὧν ἡ πρώτη τὸ η ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος, καὶ μέλλοντος, καὶ ἀορίστου. οἷον τίθημι, θήσω, ἔθηκα. Τὸ δὲ τέθεικα, ἐτεθείκειν, διὰ ει διφθόγγου γράφεται, ἔθει βοιωτικῷ. Καὶ ἡ δευτέρα δὲ τὸ η ἔχει. οἷον ἵστημι, στήσω, ἔστησα. ἕστακα δὲ ὁ

fectum,& non ſteti,ad differentiã extiti ab exiſto facti. & amplius præteritũ pluſquamperfectũ ſteterã. Tertia autẽ,o magnũ: ut do,dabo,dedi, dederam,dedi. Quarta uero y pſilon: ut coniungo. Nota autẽ in his duo: Vnũ quidẽ,quia in futuro prima ſyllaba præſentis aufertur: ut pono,ponam. ſto,ſtabo. do,dabo. Alterum uero, quoniam in paſſiuis corripitur penultima: ut pono,ponor. ſto,ſto. do,tribuor. iũgo,iũgor. Sed de his,ut poßibile fuit nobis, breuiter & utiliter introducẽdis dictum eſt. Sed in de uerbo tertio libro latißime dicetur.

De uerbis uſque ad præteritum imperfectum declinatis.

Per ano uerba barytona,uſq; ad præteritũ imperfectum declinãtur: ut accipio, accipiebã. diſco,diſcebã.lateo,latebã.Item per atho,& etho,& ytho: ut ulciſcor,ulciſcebar.ardeo,ardebã. minuo,minuebã.Inſu per in uo,habẽtia ante uita conſonantẽ,uel e: ut circũ uerto,tebã.colo,colebã. Itẽ in ſco,ut placeo,placebã. uendo, uendebã. Præter morior,moriar. & fugio,fugiã. Sed docebo,non à doceo, ſed à doceo. Itẽ per ino ſupra duas ſyllabas: ut interrogo,interrogabã. ſplendeo,ſplẽdebã. Itẽ per io deriuatiua à præſenti uel futuro: ut ab inuenio,cõſequor,cõſequebar.perficio,perficiã,perficiebã,à comedebã,comedo,comedebã. bellabo,bello.uidebo,uideo. Itẽ per yo ſupra duas ſyllabas, faciẽtia in mi deriuatiua,& etiam ab ipſis deducta: ut conglutino,cõglutino. iuro,iuro. perdo,perdo.Itẽ omnia quintæ coniugationis ſecundũ ueteres primã ſyllabam geminatã habentia: ut luceo,lucebam.murmuro, murmu-

παρακείμενος, καὶ οὐχ ἔστηκα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἕστηκα ἀπὸ τοῦ ἑστήκω γινομένου. καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἑστάκειν. ἡ δὲ τρίτη τὸ ω. οἷον δίδωμι, δώσω, δέδωκα, ἐδεδώκειν, ἔδωκα. ἡ δὲ τετάρτη τὸ υ. οἷον ζώγνυμι. Σημειώσῃ δὲ ἐν τούτοις δύο. ἓν μὲν, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐνεστῶτος ἀφαιρεῖται. οἷον τίθημι, θήσω. ἵστημι, στήσω. δίδωμι, δώσω. ἕτερον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς παθητικοῖς συστέλλεται ἡ παραλήγουσα. οἷον τίθημι, τίθεμαι. ἵστημι, ἵσταμαι. δίδωμι, δίδομαι. ζώγνυμι, ζώγνυμαι. ἀλλὰ περὶ τούτων, ὡς οἷόν τε ἦν ἡμῖν, συντόμως καὶ ὠφελίμως τοῖς εἰσαγωγικοῖς εἴρηται. ἐν δὲ τῷ περὶ ῥήματος γ΄ βιβλίῳ, διεξοδικώτατα ῥηθήσεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

Τὰ διὰ τοῦ ανω ῥήματα βαρύτονα, μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. οἷον λαμβάνω, ἐλάμβανον. μανθάνω, ἐμάνθανον. λανθάνω, ἐλάνθανον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ αθω, καὶ εθω, καὶ υθω. οἷον ἀμυνάθω, ἠμυνάθον. φλεγέθω, ἐφλέγεθον. μινύθω, ἐμίνυθον. ἔτι τὰ εἰς βω, ἔχοντα πρὸ τοῦ β σύμφωνον, ἢ ε. οἷον ῥέμβω, ἐρέμβον. σέβω, ἔσεβον. ἔτι τὰ εἰς σκω. οἷον ἀρέσκω, ἤρεσκον. πιπράσκω, ἐπίπρασκον. χωρὶς τοῦ θνήσκω, θνήξω, καὶ ἀλύσκω, ἀλύξω. Τὸ δὲ διδάξω, οὐκ ἀπὸ τοῦ διδάσκω, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἔτι τὰ διὰ τοῦ εινω ὑπερδισύλλαβα, οἷον ἐρεείνω, ἠρέεινον. φαείνω, ἐφάεινον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ειω παράγωγα, ἀπὸ ἐνεστῶτος, ἢ μέλλοντος. οἷον ἀπὸ τοῦ κίχω, κιχείω, ἐκίχειον. τελῶ, τελείω, ἐτέλειον. ἀπὸ τοῦ βρώσω, βρωσείω, ἐβρώσειον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ υω ὑπερδισύλλαβα, ποιοῦντα εἰς μι παράγωγα, καὶ ἔτι τὰ ἀπ᾽ αὐτῶν παραγόμενα. οἷον πηγνύω, πήγνυμι. ὀμνύω, ὄμνυμι. ὀλλύω, ὄλλυμι. καὶ τὰ τῆς πέμπτης συζυγίας, κατὰ παλαιοὺς τὴν πρώτην συλλαβὴν διπλασιαζομένην ἔχοντα. οἷον μορμύρω,

murmurabam. Item *ante o mega duas conſonantes ha bentia per cõnexıonem, quarum ſecunda immutabilis eſſet : ut curo, debeo, ſurgo, mordeo.* Etiam *in o mega purum, u diphthongo penultimantia: ut coeo, uio.* Item *in do, ante delta gni habentia : ut uoluo, ſacrifico.*

De pronominibus.

Pronomen *eſt pars orationis declinabilis, pro nomine aſſumpta.* Huius *autem aliquod primitiuum, aliquod poſſeßiuum, aliquod demõſtratiuum, aliquod relatiuum, aliquod compoſitum.* Accidunt *autem ipſi quatuor : genus, numerus, caſus, perſona.*

De primitiuis primæ *perſonæ.*

Ego, *mei, mihi, me. nos, noſtrum. nos, noſtrum, nobis, nos.* Secundæ *perſonæ :* Tu, *tui, tibi, te. uos, ueſtrum. uos, ueſtrum, uobis, uos.* Tertiæ *perſonæ*, ὅς, *ſui, ſibi, ſe. ſui, ſe.* σφεῖς, *ſui, ſibi, ſe.*

De poſſeſsiuis.

Poſſeßiua *aũt à primitiuis deriuata, octo :* Meus, *tuus, ſuus, noſter, ueſter, noſter, ueſter, ſuus. quæ trige nerice declinãtur: meus, mea, meũ. tuus, tua, tuũ. et ma ſculina quidem & neutra, ſecundũ quartã declinãtur declinationem, ſed feminina ſecundum ſecundam.*

De demonſtratiuis.

Demonſtratiua *autem duo: hic, ille. trigenerice & ipſa declinata, ſic :* Hic, *huius, huic, hunc, ò tu. hi, horum, ò uos. hi, horũ, his, hos, ò uos.* Hæc, *huius, huic, hanc, ò tu. hæ, harum, ò uos. hæ, harũ, his, has, ò uos.* Hoc, *huius, huic, hoc, ò tu. hæc, horũ, ò uos. hæc, horum, his, hæc, ò uos.* Ille, *illius. illa, illius. illud, illius.*

De

ἐμόρμυρον. ἔτι τὰ πρὸ τοῦ ω δύο σύμφωνα ἔχοντα κατ' ἐπιπλοκὴν, ὧν τὸ δεύτερον ἀμετάβολον εἴη. οἷον μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω. ἔτι τὰ εἰς ω καθαρὸν τῇ υ διφθόγγῳ παραληγόμενα. οἷον ὀπύω, ἀγύω. ἔτι τὰ εἰς δω, πρὸ τοῦ δ, ν, ἔχοντα. οἷον κυλίνδω, σπένδω.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανόμενον. Ταύτης δὲ ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. Παρέπονται δὲ αὐτῇ τέσσαρα. γένος, ἀριθμὸς, πτῶσις, πρόσωπον.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩτου προσώπου.

Ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμέ. νῷ, νῷν. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Τοῦ δευτέρου προσώπου. Σὺ, σοῦ, σοὶ, σέ. σφῷ, σφῷν. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. Τοῦ τρίτου προσώπου. Ος, οὗ, οἷ, ἕ. σφὲ, σφῖν. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ.

Κτητικαὶ δὲ ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων παραγόμεναι ὀκτώ. Ἐμὸς, σὸς, ἑὸς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. αἳ τριγενῶς κλίνονται. Ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμόν. Σὸς, σὴ, σόν. Καὶ αἱ μὲν ἀρσενικαὶ καὶ οὐδέτεραι, κατὰ τὴν τετάρτην κλίνονται κλίσιν. αἱ δὲ θηλυκαὶ κατὰ τὴν δευτέραν.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ.

Δεικτικαὶ δὲ δύο. οὗτος, ἐκεῖνος. τριγενῶς καὶ αὗται κλινόμεναι οὕτως. Οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι. Αὕτη ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη. ταῦτα, ταύταιν, ὦ ταῦτα. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα. Ἐκεῖνος, ἐκείνου. ἐκείνη, ἐκείνης. ἐκεῖνο, ἐκείνου.

De relatiuo.

Relatiuum autem unum trigenerice dictum, ſic: Ipſe, ipſius, ipſi, ipſum. ipſi, ipſorum. ipſi, ipſorum, ipſis, ipſos. Ipſa, ipſius, ipſi, ipſam. ipſæ, ipſarum. ipſæ, ipſarum, ipſis, ipſas. Ipſum, ipſius, ipſi, ipſum. ipſa, ipſorũ. ipſa, ipſorũ, ipſis, ipſa. Proprium aũt huius, triũ perſonarũ ſignificatio. ipſe enim, pro ego, tu, ille.

De compoſitis.

Compoſita autem tria, nominatiuos non habentia.

Primæ perſonæ.

Meiïpſius, mihiïpſi, meipſum. meiïpſius, mihiïpſi, meipſam. meiïpſius, mihiïpſi, meipſum.

Secundæ perſonæ.

Tuiïpſius, tibiïpſi, teipſum. tuiïpſius, tibiïpſi, teipſam. tuiïpſius, tibiïpſi, teipſum. Et quidem primæ & ſecundæ perſonæ uſq; huc ſolum flectuntur. ſed tertiæ et pluraliter, coniunctimq; ſimul, & diuiſim ſic.

Tertiæ.

Suiïpſius, ſibiïpſi, ſeipſum. ſuiïpſius, ſibiïpſi, ſeipſam. ſuiïpſius, ſibiïpſi, ſeipſum. ſuiïpſorum, & ſuiïpſorum. ſibiïpſis, & ſibiïpſis. ſeipſos, & ſeipſos.

De præpoſitionibus.

Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis, præpoſita omnibus orationis partibus, & in compoſitione, & cõſtructione. Præpoſitionibus octo et decem exiſtentibus, ſex ſunt monoſyllabæ: in, in, ex, cũ, ad, præ. duodecim autem diſſyllabæ: per, ſecundum, per, cum, apud, contra, in, circum, circũ, ab, ſub, ſuper. Sed de harum conſtructione, in fine compendii dicemus.

De

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Αναφορικὴ δὲ μία τριγενῶς λεγομένη, ὧδε. Αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτὼ, αὐτοῖν. αὐτοὶ, αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτούς. Αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτὰ, αὐταῖν. αὐταὶ, αὐτῶν, αὐταῖς, αὐτάς. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. αὐτὼ, αὐτοῖν. αὐτὰ, αὐτῶν. αὐτοῖς, αὐτά. ἴδιον δὲ ταύτης, ἡ τριπρόσωπος σημασία. αὐτὸς γὰρ, ἀντὶ ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Σύνθετοι δὲ τρεῖς, ὀνομαστικὰς οὐκ ἔχουσαι.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Εμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό. Καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, μέχρι τούτου μόνου κλίνονται. αἱ δὲ τοῦ τρίτου, καὶ πληθυντικῶς, συνθέτως τε ἅμα, καὶ διῃρημένως ὧδε.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

Εαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν, καὶ ἐν τῇ συνθέσει, καὶ συντάξει. Τῶν δὴ προθέσεων ὀκτωκαίδεκα οὐσῶν, ἓξ εἰσὶ μονοσύλλαβοι. ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. δυοκαίδεκα δὲ δισύλλαβοι. ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ. Αλλὰ περὶ μὲν τῆς τούτων συντάξεως, ἐν τῷ τέλει τῆς ἐπιτομῆς ἐροῦμεν.

De aduerbio.

Aduerbium eſt pars crationis indeclinabilis, iuxta uerbum dicta, uel poſt dicta. Huius autem *aliqua uocantur tẽporis: ut nunc, tunc, rurſus, tunc, quamdiu, uſq;, quãdo, deinde, poſtea, hodie, cras, heri, quod et heri dicitur, iam, diu ſemper.* Aliqua *aũt loci: ut ſupra, infra, extra, intra, intus, prope, lõge, corã, humi, ibi, unde, ulterius, lõge.* Aliqua *aũt qualitatis: ut bene, pulchre, iucunde, ſapiẽter, canine, racematim, gregatim.* Harũ *aũt quæcũq; fiunt à genitiuo plurali, et medietatis appellãtur: ut ſapiẽter, à ſapientibus. bene, à bonis.* Aliqua *aũt quantitatis: ut ſemel, bis, ter, quater, ſæpe, raro.* Aliqua *aũt congregationis: ut ſimul, una, collectum, cõfertim.* Aliqua *aũt exhortationis: ut eia, age, age, agite.* Aliqua *aũt diuiſionis: ut ſine, abſq; diuiſim.* Aliqua *aũt exceptionis: ut præter.* Aliqua *autẽ ordinis: ut deinceps, deinceps.* Aliqua *ſimilitudinis: ut ſicut, ſicut, ſicut, ſicut.* Aliqua *ſeparationis: ut itaq;.* Aliqua *cõparationis: ut magis, minus.* Aliqua *expoſitiua: ut uidelicet, uidelicet, uidelicet.* Aliqua *quãtitatis infinitæ, et qualitatis: ut aliquomodo, quomodocunq; aliquomodo, utcũq;, utũcq;.* Aliqua *ſublationis: ut raro, minime, uix.* Aliqua *electionis: ut quin immo.* Aliqua *deprecatiua: ut hercules, apollo.* Aliqua *gẽtilia, ut græce, romane, hebraice, ſyriace, phrygie, armeniace.* Aliqua *difficultatis: ut uix, uix.* Aliqua *autẽ dubitationis: ut forſan.* Aliqua *organica: ut mordicus, calcibus.* Aliqua *depoſitiua & præconſtitutiua, ut eſto.* Aliqua *intẽtionis: ut ualde, nimis, ualde, maxime, uehemẽter.* Aliqua *remißionis: ut paulatim, ſenſim.* Aliqua *cõfirmationis:*

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ τοῦ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον. Τούτου δὲ τὰ μὲν καλοῦνται χρόνου. οἷον νῦν, τότε, αὖθις, τόφρα, τέως, ἕως, πηνίκα, ἔπειτα, μετέπειτα, σήμερον, αὔριον, χθὲς, ὃ καὶ ἐχθὲς λέγεται, ἤδη, πάλαι, ἀεί. Τὰ δὲ τόπου. οἷον, ἄνω, κάτω, ἔξω, ἔσω, ἔνδον, ἐγγὺς, πόῤῥω, ἐναντίον, χαμαὶ, ἔνθα, ὅθεν, ἐπέκεινα, μακράν. Τὰ δὲ ποιότητος. οἷον εὖ, καλῶς, ἡδέως, σοφῶς, κυνηδὸν, βοτρυδὸν, ἀγεληδόν. Τούτων δὲ ὅσα γίνονται ἀπὸ τῆς γενικῆς πληθυντικῆς, καὶ μεσότητος προσαγορεύονται. οἷον σοφῶς, ἀπὸ τῶν σοφῶν. καλῶς, ἀπὸ τῶν καλῶν. Τὰ δὲ ποσότητος. οἷον ἅπαξ, δὶς, τρὶς, τετράκις, πολλάκις, ὀλιγάκις. Τὰ δὲ ἀθροίσεως. οἷον ἅμα, ὁμοῦ. συλλήβδην, ἀθρόως. Τὰ δὲ παρακελεύσεως. οἷον εἶα, ἄγε, φέρε, δεῦτε. Τὰ δὲ διαιρέσεως. οἷον ἄνευ, χωρὶς, δίχα. Τὰ δὲ ἐξαιρέσεως. οἷον πλήν. Τὰ δὲ τάξεως. οἷον ἑξῆς, ἐφεξῆς. Τὰ δὲ ὁμοιώσεως. οἷον ὡς, ὥσπερ, καθὰ, καθάπερ. Τὰ δὲ ἀποστάσεως. οἷον ὥστε. Τὰ δὲ συγκρίσεως. οἷον μᾶλλον, ἧττον. Τὰ δὲ ἐξηγηματικά. οἷον δηλονότι, δηλαδὴ, ἤγουν, οἷον. Τὰ δὲ ποσότητος ἀορίστου, καὶ ποιότητος. οἷον ἀμηγέπως, ὁπωσοῦν, ἀμηγέπη, ὁπωσδήποτε, ὁπωσδηποτοῦν. Τὰ δὲ ὑφαιρέσεως. οἷον σπανίως, ἐλάχιστα, μόγις. Τὰ δὲ ἐκλογῆς. οἷον μενοῦν γε. Τὰ δὲ ἀποτρεπτικά. οἷον ἡράκλεις, ἄπολλον. Τὰ δὲ ἐθνικά. οἷον ἑλληνιστὶ, ῥωμαϊστὶ, ἑβραϊστὶ, συριστὶ, φρυγιστὶ, ἀρμενιστί. Τὰ δὲ βιασμοῦ. οἷον μόλις, μόγις. Τὰ δὲ διστάσεως. οἷον σχεδόν. Τὰ δὲ ὀργανικά. οἷον ὀδὰξ, λάξ. Τὰ δὲ ἀποθετικὰ, καὶ προκαταστατικά. οἷον εἶεν. Τὰ δὲ ἐπιτάσεως. οἷον λίαν, ἄγαν, πάνυ, μάλιστα, σφόδρα. Τὰ δὲ ἀνέσεως. οἷον ἠρέμα, ἡσυχῆ. Τὰ δὲ βεβαιώσεως.

ut uidelicet, certe, ſane, quidẽ, profectò. Aliqua affirmationis: ut næ. Aliqua aũt adiurationis, ut per, per. Aliqua abiurationis, ut per. Aliqua negationis: ut nõ, nequaquã, minime. Aliqua aũt prohibitiõis: ut ne, neu tiquã. Aliqua aũt euẽtus, ut forſitan, forte, fortuitu. Aliqua interrogationis: ut unde, ubi, quãdo, quomodo. Aliqua demõſtrationis: ut en, ecce. Aliqua uocationis, ut ò. Aliqua declarationis, ut ueluti. Aliqua poſitionis: ut legendũ, nauigandũ, ſcribendũ, ſciendũ. Aliqua doloris, ut ò, heu, heu, heu. Aliqua admiratiõis, ut papæ, papæ. Aliqua terroris, ut a. Aliqua furoris: ut euæ, euan. Accidit ei ſpecies, & figura, hæc quidẽ primitiua, uelut nũc: hæc deriuatiua, ut nunc. & hæc quidem ſimplex, uelut diu: ſed compoſita, ut iamdiu.

De coniunctionibus.

Cõiũctio eſt pars orationis indeclinabilis, cõiungẽs alias partes orationis in ſentẽtiã cũ ordine. Huius aũt aliæ quidẽ copulatiuæ: ut quidẽ, aũt, et, ſed, at. Aliæ ãt diſiũctiuæ, ut, quã ideſt. aliquæ aũt cõtinuatiuæ ut ſi, ſiquidẽ, quidẽ. Aliæ aũt ſubcontinuatiuæ: ut quoniã, quoniã, quoniã, quoniã. Aliæ aũt cauſales: ut, ut, ut, ut, propter, quoniã, enim, quoniã. Aliæ aũt dubitatiuæ: ut forſan, poſtea, an, nunquid. Aliæ aũt collectiuæ: ut igitur, ſed, uerum, igitur, ergo, itaq;. Aliæ aũt cõpletiuæ: ueluti quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidẽ, quidem, quidem. Aliæ autem potẽtiales, ut, ut quã. Aliæ aũt diſcretiuæ, ſiue collectiuæ, ut utiquã. Aliæ ãt diminutiuæ, ut certe, ſaltẽ. Aliæ aduerſatiuæ, ut tamen, quãuis, quanquã, tamen.

Accidit

οἷον δηλαδὴ, δήπουθεν, πάντως, ὄντως, ἦ. Τὰ δὲ καταφάσεως οἷον ναί. Τὰ δὲ κατομώσεως. οἷον νὴ, μά. Τὰ δὲ ἀπομώσεως. οἷον μά. Τὰ δὲ ἀρνήσεως. οἷον οὐ, οὐδαμῶς, ἥκιςα. Τὰ δὲ ἀπαγορεύσεως. οἷον μὴ, μηδαμῶς. Τὰ δὲ εἰκασμοῦ. οἷον ἴσως, τάχα, τυχόν. Τὰ δὲ ἐρωτήσεως. οἷον πόθεν, ποῦ, πηνίκα, πῶς. Τὰ δὲ δείξεως, οἷον ἰδοὺ, ἠνί. Τὰ δὲ κλίσεως. οἷον ὦ. Τὰ δὲ διασαφήσεως. οἷον οἷον. Τὰ δὲ θέσεως. οἷον ἀναγνωςέον, πλευςέον, γραπτέον, ἰςέον. Τὰ δὲ σχετλιασμοῦ. οἷον ὢ, ἰού, οἴμοι, φεῦ. Τὰ δὲ θαυμασμοῦ. οἷον φεῦ, βαβαί. Τὰ δὲ ἐκπλήξεως. οἷον ἆ. Τὰ δὲ θειασμοῦ. οἷον εὐοῖ, εὐάν. Παρέπεται δὲ αὐτῷ εἶδος, καὶ σχῆμα. τὸ μὲν γὰρ πρωτότυπον, οἷον νῦν. τὸ δὲ παράγωγον. οἷον νυνί. καὶ τὸ μὲν ἁπλοῦν, οἷον πάλαι. τὸ δὲ σύνθετον, οἷον πρόπαλαι.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Συνδεσμός ἐςι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. Τούτου δὲ οἱ μὲν συμπλεκτικοί. οἷον μὲν, δὲ, τὲ, καὶ, ἀλλὰ, ἀτάρ. Οἱ δὲ διαζευκτικοί. οἷον ἢ, ἤτοι. Οἱ δὲ συναπτικοί. οἷον εἰ, εἴπερ, εἰδὴ, εἰδήπερ. Οἱ δὲ παρασυναπτικοί. οἷον ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Οἱ δὲ αἰτιολογικοί. οἷον ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἕνεκα, οὕνεκα, γὰρ, ὅτι, διότι. Οἱ δὲ ἀπορηματικοί. οἷον ἆρα, εἶτα, μῶν, μή. Οἱ δὲ συλλογιςικοί. οἷον ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, οὖν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν. Οἱ δὲ παραπληρωματικοί. οἷον δὴ, πὲρ, τοι, δῆτα, περ, πω, μὴν ἂν, αὖ, οὖν, γε. Οἱ δὲ δυνητικοί. οἷον ἄν. Οἱ δὲ διακριτικοί. εἴτ' οὖν ἐπιλεκτικοί. οἷον ἤ. Οἱ δὲ ἐλαττωτικοί. οἷον γοῦν, γε. Οἱ δὲ ἐναντιωματικοί. οἷον ὅμως, καίτοι, καίπερ, ἔμπης.

Παρέπε-

Accidit autem ei figura, hæc quidem ſimplex, ut poſtquam. hæc autem compoſita, ut poſtquam. His ſic *cognitis, conſequens eſſet & de alijs quibuſdam neceſſarijs dicere, & primum de ſpeciebus deductorum.*

De ſpeciebus deriuatiuorum.

Species deriuatiuorum ſeptem: patronymicum, poſſeſsiuum, comparatiuum, ſuperlatiuum, diminutiuum, denominatiuum, & uerbale.

De patronymico.

Patronymicũ nomẽ *proprie eſt, quod à patre formatũ, filiũ patris ſignificat: ut à peleus, pelei, pelides, achilles.* Abuſiue aũt *& ab auo dicitur: ut æacus, æaci, æacides, idẽ.* Huius aũt *aliqua quidẽ maſculina, aliqua aũt feminina.* Et *quidẽ maſculinorũ tres terminationes ſunt: des cõmunis, ut pelides. on ionica, ut peleon. adios, ut hyrradios. Cũ aũt genitiuus nominis deſinit in os, uel in us, uel in os, tunc in idis cõmuniter formatur patronymicũ: ut peleus, pelei, peleides, & per ſynæreſin pelides.* Demoſthenes, *demoſthenis, demoſthenides.* Agamemnon, *agamẽnonis, agamẽnonides.* Itẽ *ſi genitiuus deſinit in u, quartæ declinationis exiſtens, non penultimans iota, in ides formatur patronymicum: ut priamus, priami, priamides:* Tantalus, *tantali, tantalides.* Si aũt *ipſe penultimat iota, in ades formatur patronymicũ: ut ſol, ſolis, heliades.* Item *primæ declinationis, in adis formant: ut æneas, æneæ, æneades. hippotes, hippotæ, hippotades.* Omme aũt *patronymicũ deſinit uel in iota, ut ſaturnius. uel e pſilon iota diphthongo: ut pelides per ſynæreſin. uel alpha, ut*

Παρέπεται δὲ αὐτῷ σχῆμα, ὁ μὲν γὰρ ἁπλοῦς, οἷον ἐπεί. ὁ δὲ σύνθετος, οἷον ἐπειδή. Τούτων οὕτως ἐγνωσμένων, ἑπόμενον ἂν εἴη καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἀναγκαίων εἰπεῖν, καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰδῶν τῶν παραγώγων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ παραγώγων.

Εἴδη τῶν παραγώγων ἑπτά. πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικόν.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΩΝΥΜΙΚΟΥ.

Πατρωνυμικὸν ὄνομα κυρίως ἐστὶ, τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐσχηματισμένον, υἱὸν πατρὸς σημαίνει. οἷον ἀπὸ τοῦ πηλεὺς, πηλέως, πηλείδης, ὁ ἀχιλλεύς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πάππου λέγεται. οἷον αἰακὸς, αἰακοῦ, αἰακίδης, ὁ αὐτός. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἀρσενικὰ, τὰ δὲ θηλυκά. Καὶ τῶν μὲν ἀρσενικῶν τρεῖς καταλήξεις εἰσί. δης κοινὴ, οἷον πηλείδης. ων ἰωνικὴ, οἷον πηλείων. αδιος, οἷον ὑρράδιος. ὅτε δὲ ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος λήγει εἰς ως, ἢ εἰς ους, ἢ εἰς ος, τότε εἰς ιδης κοινῶς σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον πηλεὺς, πηλέως, πηλεΐδης, καὶ κατὰ συναίρεσιν πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ἀγαμεμνονίδης. ἔτι εἰ ἡ γενικὴ λήγει εἰς ου, τῆς τετάρτης κλίσεως οὖσα, μὴ παραληγομένη τῷ ι, εἰς ιδης σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. τάνταλος, ταντάλου, ταντα λίδης. εἰ δὲ αὕτη παραλήγει τῷ ι, εἰς αδης σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. ἔτι τὰ τῆς πρώτης κλίσεως εἰς αδης σχηματίζουσιν. οἷον αἰνείας, αἰνείου, αἰνειάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης. Πᾶν δὲ πατρωνυμικὸν παραλήγει ἢ ι, οἷον κρονίδης. ἢ ει διφθόγγῳ, οἷον πηλείδης κατὰ συναίρεσιν. ἢ α, οἷον

ut æneades.uel o iota diphthõgo per ſynæreſin,ut pan thoides,panthœdes. Sed femininorum tres terminatio nes ſunt,as, is, ni.et quædã in as et is,à propriis maſcu linis formãtur,abiectiõe di,ut helias,ab heliades. pri- amis, à priamides. Sed in ni æolica ens, à gtõ forma- tur,ut adraſtina, ab adraſto. acriſione, ab acriſione.

De poſſeſsiuo.

Poſſeßiuum nomen eſt, poſſeßionem alicuius rei ſi- gnificans. Terminationes autem eius duæ. cos,ut mu- ſicus.cuius terminationes tres. iota,ut muſicus.alpha, ut cyprianus. y,ut femininus. Et os. cuius terminatio nes ſex.iota,ut eloquẽs.e pſilon,ut hectoreus.ει ut he raclius. αι,ut romanus.οι,ut uarius.ω ut paternus.

De comparatiuo.

Comparatiuum nomẽ eſt, per quod comparatio fit ad ea quæ ſunt eiuſdem generis, & diuerſi generis. Terminationes autem ipſius duæ. on anomala,ut ma- ior,melior. & eros communis, ut ditior, prudentior. Formatur autem à trium generum nominibus, quæ- cunq; magis intentionem ſuſcipiunt. Sed à deſinenti- bus in os, abiectiõe ſigma,et additiõe teros formãtur, ut manſuetus,manſuetior. antiquus,antiquior.utilis, utilior.prudẽs,prudentior. Itẽ à neutro eorũ quæ in is duũ generũ: ut uerũ,uerior.diligens,diligentior. for- tunatum,fortunatior. Item ab in on,& in is,et in us: ut caſtus, caſti, caſtior. gratioſus, gratioſi, gratio- ſior. beneuolus,beneuoli,beneuolentior. Et à partici- pio,ut robuſtior.Itẽ ab in ys non ſeruato ſigma,ut ſua- uis, ſuauitor.acutus,acutior.grauis,grauior. et à uer bis facta: ut melior,& melior. et à præpoſitionibus,et

aduer

οἷον αἰνειάδης. ἢ οἱ διφθόγγῳ κατὰ συναίρεσιν, οἷον πανθοΐδης, πανθοίδης. Τῶν δὲ θηλυκῶν τρεῖς καταλήξεις εἰσίν. ας, ις, νη. Καὶ αἱ μὲν εἰς ας καὶ ις, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν σχηματίζονται, ἀποβολῇ τοῦ δη. οἷον ἠλιὰς, ἀπὸ ἠλιάδης, πριαμὶς, ἀπὸ πριαμίδης. ἡ δὲ εἰς νη αἰολικὴ οὖσα, ἀπὸ τῆς γενικῆς σχηματίζεται. οἷον ἀδραςίνη, ἀπὸ τοῦ ἀδράςου. ἀκρισιώνη, ἀπὸ τοῦ ἀκρισίωνος.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΟΥ.

Κτητικὸν ὄνομα ἐςὶ τὸ κτῆσίν τινος πράγματος δηλοῦν. καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο. κος, οἷον μυστικός. οὗ παραλήξεις τρεῖς. ι, οἷον μυστικός. α, οἷον κυπριακός. υ, οἷον θηλυκός. καὶ ος, οὗ παραλήξεις ἕξ. ι, οἷον λόγιος. ε, οἷον ἑκτόρεος. ει, οἷον ἡράκλειος. αι, οἷον ῥωμαῖος. οι, οἷον ἀλλοῖος. ῳ, οἷον πατρῷος.

ΠΕΡΙ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΥ.

Συγκριτικὸν ὄνομα ἐςὶ, δι' οὗ σύγκρισις γίνεται πρὸς ὁμοφυεῖς, καὶ ἑτεροφυεῖς. Καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο. ων ἀνόμαλος, οἷον μείζων, βελτίων. καὶ ερος κοινὸς, οἷον πλουσιώτερος, φρονιμώτερος. Σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τῶν τριγενῶν ὀνομάτων, ὅσα τὴν τοῦ μᾶλλον ἐπίτασιν ἀναδέχονται. ἀπὸ δὲ τῶν ληγόντων εἰς ος, ἐκβολῇ τοῦ σ, καὶ προσθέσει τοῦ τερος σχηματίζονται. οἷον πρᾷος, πρᾳότερος. παλαιὸς, παλαιότερος. ὠφέλιμος, ὠφελιμώτερος. φρόνιμος, φρονιμώτερος. ἔτι ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου τῶν εἰς ης διγενῶν. οἷον ἀληθὲς, ἀληθέςερος. ἀκριβὲς, ἀκριβέςερος. εὐτυχὲς, εὐτυχέςερος. ἔτι ἀπὸ τῶν εἰς ων, καὶ εἰς εις, καὶ εἰς ους. οἷον σώφρων, σώφρονος, σωφρονέςερος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέςερος. εὔνους, εὔνου, εὐνούςερος. καὶ ἀπὸ μετοχῆς, οἷον ἐῤῥωμενέςερος. ἔτι ἀπὸ τῶν εἰς υς, μὴ φυλαττομένου τοῦ σ. οἷον ἡδὺς, ἡδύτερος. ὀξὺς, ὀξύτερος. βαρὺς, βαρύτερος. καὶ τὰ ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, οἷον φέρτερος, καὶ βέλτερος. καὶ τὰ ἀπὸ προθέσεων καὶ

aduerbijs: ut ſuperior, propior. Conſtruuntur autem genitiuo: ut Achilles erat fortior Aiace, et idem erat robuſtior Troianis. et datiuo exceſſum ſignificãti: ut Crœſus fuit ditior Cyro centum talentis.

De ſuperlatiuo.

Superlatiuũ nomẽ eſt, per quod ſuperlatio fit. Terminationes aũt ipſius duæ, tatos in teros cõparatiui, ab ipſo formata: ut manſuetus, mãſuetior, manſuetißimus. prudens, prudentior, prudentißimus. diligẽs, diligentior, diligentißimus, gratioſißimus, beneuolentißimus, ſupremus, acutißimus. Et in ſtos in on cõparatiui anomalũ: ut bonus, melior, optimus. malus peior, uel peior, peßimus. magnus, maior, maximus. bonus, melior, melior, melior, melior, optimus, optimus, optimus. multus, plus, plurimus. iucundus, iucundior, iucundißimus. uelox, uelocior, uelocißimus. paruus, minor, uel minor, minimus. inimicus, inimicior, inimicißimus. turpis, turpior, turpißimus. facilis, facilior, facillimus. amicus, amicior, amicißimus. Cõſtruuntur aũt ſuperlatiua genitiuo: ut Homerus fuit ſapientißimus omnium poetarũ. Itẽ quæ per oteros, & otatos, ſiquidẽ habeãt ante o micron ſyllabã breuẽ, per o mega ſcribuntur: ut ſapiẽs, ſapientior, ſapiẽtißimus. Si uero longã natura, uel poſitione, per o micron: ut manſuetus, manſuetior, manſuetißimus. glorioſus, glorioſior, glorioſißimus.

De diminutiuo.

Diminutiuũ nomẽ, eſt diminutionẽ primitiui ſignificãs. Huius aũt aliqua quidẽ maſculina, aliqua aũt feminina, aliqua aũt neutra, à proprijs & appellatiuis deducta. Et maſculinorũ terminationes ſunt quinque:

as, ut

ἐπιῤῥημάτων. οἷον ὑπέρτερος, ἐγγύτερος. Συντάσσονται δὲ γενικῇ. οἷον ἀχιλλεὺς ἦν ἀνδρειότερος τοῦ αἴαντος, καὶ ὁ αὐτὸς ἦν ἰσχυρότερος τῶν ἡρώων. καὶ τῇ δοτικῇ ὑπερβολὴν σημαινούσῃ. οἷον ὁ Κροῖσος ἦν πλουσιώτερος Κύρου ἑκατὸν ταλάντοις.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΘΕΤΙΚΟΥ.

Ὑπερθετικὸν ὄνομα ἐστὶ, δι᾽ οὗ ὑπέρθεσις γίνεται. Καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο, τατος τοῦ εἰς τερος συγκριτικοῦ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σχηματιζομένη. οἷον πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος. φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. ἀκριβὴς, ἀκριβέστερος, ἀκριβέστατος. χαριέστατος, εὐνούστατος, ὑπέρτατος, ὀξύτατος. Καὶ εἰς στος τοῦ εἰς ων συγκριτικοῦ ἀνόμαλος. οἷον καλὸς, καλλίων, κάλλιστος. κακὸς, κακίων, ἢ χείρων, κάκιστος. μέγας, μείζων, μέγιστος. ἀγαθὸς, βελτίων, ἀρείων, κρείττων, ἀμείνων, βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος. πολὺς, πλείων, πλεῖστος. ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος. ταχὺς, ταχίων, τάχιστος. μικρὸς, μείων, καὶ ἥττων, ἐλάττων, ἐλάχιστος. ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος. αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος. ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος. φίλος, φίλτερος, φίλτατος. Συντάσσονται δὲ τὰ ὑπερθετικὰ γενικῇ. οἷον, ὁ ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν. ἔτι τὰ διὰ τοῦ οτερος καὶ οτατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. οἷον φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Εἰ δὲ μακρὰν φύσει, ἢ θέσει, διὰ τοῦ ο μικροῦ. οἷον πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΚΟΡΙΣΤΙΚΟΥ.

Ὑποκοριστικὸν ὄνομα, ἐστὶ τὸ μείωσιν τοῦ πρωτοτύπου δηλοῦν. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἀρσενικὰ, τὰ δὲ θηλυκὰ, τὰ δὲ οὐδέτερα, ἀπὸ κυρίων καὶ προσηγορικῶν παραγόμενα. Καὶ τῶν μὲν ἀρσενικῶν καταλήξεις εἰσὶ πέντε.

as,ut menas.on,ut morion. ax,ut lapillus. ſcos,ut homuncio. los,ut nauta. Sed *femininorum duæ: is,ut ancillula. & ſci,ut ancillula.* Sed *neutrorum penultimationes octo in on deſinentium: ni,ut obſonium. ci,ut adoleſcentulus. eieci,ut ſermunculus. li,ut adoleſcentulus. phi,ut animalculum. chni,ut ciuitatula. pi,ut homullulus. di, ut caruncula.*

De denominatiuo.

Denominatiuum, *nomẽ eſt à nomine deductum: ut* Theon, *à deus.* Tryphon, *à delicijs.* Plato, *à latus.*

De uerbali.

Verbale *autẽ,ſimiliter à uerbo deriuatum: ut intelligens,ab intellectus ſum. et philemon,ab amatus ſum.*

De ſubiectis ſpeciebus nomini.

In*ſuper nominũ aliqua quidem propria uocantur, ut* Socrates, Plato. *Alia autem appellatiua,ut hic & hæc homo. hic & hæc uirgo. Alia aũt adiectiua,ut fortis,fortis,forte. ſapiens,ſapiens,ſapiens. Alia aũt ad aliquid,ut pater,filius. ſeruus,dominus. Alia aũt tanquam ad aliquid,ut nox,dies. mors,uita. Alia aũt gentilia, ut* Phryx, Perſes. *Alia autem interrogatiua, ut quis,qualis,quantus,qualis. Alia aũt infinita,ut quiſquis, quicunq; quantuſcũq;. Alia aũt collectiua, ut populus,chorus,turba. Alia autẽ partitiua, ut alter, uterq;,quiſq;,alius.* Partiuntur *aũt hæc quadrifariam: unus ex duobus,ut alter. duo ad unũ,ut uterq;. unus ex multis,ut alius. & multi ad unũ,ut quiſq;. Alia autem contentiua,ut lauretũ,cubiculũ,oliuetum. Alia autem tãquã cõtentiua, ut deceptor,potio ex melle & uino.*

Alia

ας, οἷον μηνᾶς. ων, οἷον μαρίων. αξ, οἷον λίθαξ. σκος, οἷον ἀνθρωπίσκος. λος, οἷον ναυτίλος. Τῶν δὲ θηλυκῶν δύο. ις, οἷον θεραπαινίς. καὶ σκη, οἷον παιδίσκη. Τῶν δὲ οὐδετέρων παραλήξεις ὀκτὼ εἰς ον ληγόντων. νι, οἷον ὀψώνιον. κι, οἷον μειράκιον. δρι, οἷον λογύδριον. λλι, οἷον μειρακύλλιον. φι, οἷον ζωύφιον. χνι, οἷον πολίχνιον. πι, οἷον ἀνθρώπιον. δι, οἷον κρεάδιον.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΝΥΜΟΥ.

Παρώνυμον ὄνομα, ἐστὶ τὸ ἀπὸ ὀνόματος παραγόμενον. οἷον Θέων, ἀπὸ τοῦ θεός. τρύφων, ἀπὸ τῆς τρυφῆς. πλάτων, ἀπὸ τοῦ πλατύς.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΙΚΟΥ.

Ρηματικὸν ὁμοίως τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήματος παραγόμενον, οἷον νοήμων, ἀπὸ τοῦ νενόημαι. καὶ φιλήμων, ἀπὸ τοῦ πεφίλημαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΠΕΠΤΩΚΟΤΩΝ εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

Ἔτι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν κύρια καλοῦνται, οἷον Σωκράτης, Πλάτων. Τὰ δὲ προσηγορικά. οἷον ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ὁ καὶ ἡ παρθένος. Τὰ δὲ ἐπίθετα. οἷον ἀνδρεῖος, ἀνδρεία, ἀνδρεῖον. σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Τὰ δὲ πρός τι. οἷον πατὴρ, υἱός. δοῦλος, δεσπότης. Τὰ δὲ ὡς πρός τι. οἷον νὺξ, ἡμέρα. θάνατος, ζωή. Τὰ δὲ ἐθνικά. οἷον φρὺξ, πέρσης. Τὰ δὲ ἐρωτηματικά. οἷον τίς, ποῖος, πόσος, πηλίκος. Τὰ δὲ ἀόριστα. οἷον ὅστις, ὁποῖος, ὁπόσος. Τὰ δὲ περιληπτικά. οἷον δῆμος, χορὸς, ὄχλος. Τὰ δὲ ἐπιμεριζόμενα. οἷον ἕτερος, ἑκάτερος, ἕκαστος, ἄλλος. Μερίζονται δὲ ταῦτα τετραχῶς. εἷς ἐκ δύο, ὡς ἕτερος. δύο καθ' ἕνα, ὡς ἑκάτερος. εἷς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος. πολλοὶ καθ' ἕνα, ὡς ἕκαστος. τὰ δὲ περιεκτικά. οἷον δαφνὼν, κοιτὼν, ἐλαιών. Τὰ δὲ ὡς περιεκτικά. οἷον ἀπατεὼν, κυκεών.

Alia factitia, ut ſonus fluctum, ſtridor ſibili. Alia autem generalia, ut animal, planta. Alia aũt ſpecialia, ut bos, equus, canis. Alia aũt ordinalia, ut primus, ſecundus. Alia aũt numeralia, ut unus, duo tres. Alia autẽ abſoluta, ut deus, uerbũ, angelus. Alia aũt cõſubſtantialia, ut triticeus, lapideus, quernus. Alia aũt æquiuoca, ut Aiax Telamonis, & Aiax Oilei. Alia uero uniuoca, ſiue multinomina, ut enſis, mucro, ſpatha, machæra, gladius. Alia aũt pheronyma, ut megapẽthes. Alia aũt binomina, ut Alexander, qui & Paris: Scamander, qui & Xanthus. Alia autem agnomina, ut terram quatiens Neptunus, & illuſtris Apollo.

De accentibus.

Accentus eſt extenſio literatæ uocis, uel tenor ad quem cantamus. Sunt aũt accentus decem, ut dictum eſt, & diuiduntur in quatuor: in tonos, in tẽpora, in ſpiritus, & in paßiones. Toni ſunt tres: acutus, grauis, & circunflexus. quibus utimur in dictionibus. Omnis enim dictio ſuſcipit tonũ unũ, uel in ultima, uel penultimã, uel antepenultima. In ultima quidẽ ſuſcipit acutũ, grauem, & circunflexũ. Acutũ, quãdo ſuſcipiens fuerit incontractũ: ut ſpectator, bonus. Grauẽ ſimiliter, ut oliuetũ, lauretũ. & maxime in conſequẽtia. Omnis enim nominatiuus & accuſatiuus incõtractus per ſeipſum, acuitur. in cõſequentia aũt pro acuto grauem ſuſcipit. Circunflexũ autem, cum ſuſcipiens fuerit longum à cõtractione, ut à lumen, lumen. & à xenophon, xenophon. Omnis enim ſynæreſis ex acuto & graui, circunflexũ facit. In penultima aũt, acutum & circunflexum. Acutum quidem, cum uel ſuſcipiens fuerit

breue,

Τὰ δὲ πεποιημένα. οἷον φλοῖσβος, ῥοῖζος. Τὰ δὲ γενικά. οἷον ζῶον, φυτόν. Τὰ δὲ εἰδικά. οἷον βοῦς, ἵππος, κύων. Τὰ δὲ τακτικά. οἷον πρῶτος, δεύτερος. Τὰ δὲ ἀριθμητικά. οἷον εἷς, δύο, τρεῖς. Τὰ δὲ ἀπολελυμένα. οἷον θεὸς, λόγος, ἄγγελος. Τὰ δὲ μετουσιαστικά. οἷον πύρινος, λίθινος, δρυΐινος. Τὰ δὲ ὁμώνυμα. οἷον αἴας ὁ τοῦ τελαμῶνος καὶ αἴας ὁ τοῦ ὀϊλέως. Τὰ συνώνυμα, εἴτε πολυώνυμα. οἷον ἄορ, ξίφος, σπάθη, μάχαιρα, φάσγανον. Τὰ δὲ φερώνυμα, οἷον μεγαπένθης. Τὰ δὲ διώνυμα, οἷον ἀλέξανδρος, ὁ καὶ πάρις. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Τὰ δὲ ἐπώνυμα. οἷον ἐνοσίχθων ὁ ποσειδῶν, καὶ φοῖβος ἀπόλλων.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ.

Προσῳδία ἐστὶ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς, ἢ τόνος πρὸς ὃν ᾄδομεν. Εἰσὶ δὲ προσῳδίαι δέκα, ὡς εἴρηται. καὶ διαιροῦνται εἰς τέσσαρα. εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Τόνοι εἰσὶ τρεῖς. ὀξεῖα, βαρεῖα, καὶ περισπωμένη. οἷς χρώμεθα ἐπὶ ταῖς λέξεσι. Πᾶσα γὰρ λέξις ἐπιδέχεται τόνον ἕνα, ἢ ἐν τῇ ληγούσῃ, ἢ παραληγούσῃ, ἢ προπαραληγούσῃ. ἐν μὲν τῇ ληγούσῃ ἐπιδέχεται ὀξεῖαν, βαρεῖαν, καὶ περισπωμένην. ὀξεῖαν, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ ἀσυναίρετον. οἷον θεατὴς, ἀγαθός. βαρεῖαν δὲ ὁμοίως, ὡς ἐλαιὼν, δαφνών. καὶ μάλιστα ἐν τῇ συνεπείᾳ. πᾶσα γὰρ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος καθ' ἑαυτὴν, ὀξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ, ἀντὶ τῆς ὀξείας, βαρεῖαν ἐπιδέχεται. περισπωμένην δὲ, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ μακρὸν ἀπὸ συναιρέσεως. οἷον ἀπὸ τοῦ φάος, φῶς. καὶ ἀπὸ τοῦ ξενοφάων, ξενοφῶν. πᾶσα γὰρ συναίρεσις ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας, περισπωμένην ποιεῖ. Ἐν τῇ παραληγούσῃ δὲ, ὀξεῖαν καὶ περισπωμένην. ὀξεῖαν μὲν, ὅταν ᾖ τὸ δεχόμενον ᾖ

breue, ut laches, ſermo. ſupra enim breuem circunflexus non ponitur. Vel cum ſuſcipiens longum, & poſt ipſum longum: ut æneas, chryſes. longa enim ante longam penacuitur. Vel cum fuerit poſitione longum, ut perſes. ſupra enim poſitione longũ circunflexus nõ ponitur. Circunflexum uero, cum ſuſcipiens fuerit natura longum, & poſt ipſum breue: ut maia, terra, muſa. omne enim natura longum ante breue poſitum, circunflectitur. Inſuper & ſi contractione longũ ſit, ut clamatur, ſit. In antepenultima autem ſemper acutũ ponimus, ut philoſophus, philocalus. ante duas enim ſyllabas ſemper acutus ponitur. In tempora, longũ & breue. quibus utebantur antiqui in bitemporeis, ut ſignis declarantes longum & breue, ut audio, incito, incito, mars. In ſpiritus, aſpiratum & tenuem. quibus utimur in uocalibus & diphthongis. Omnis enim dictio à uocali uel diphthongo incipiens, uel attenuatur, uel aſpiratur. Quomodo autem hoc ſit, in de ſpiritibus libro Georgij Gheroboſchi querendum. Aſpiratur autem & rho in principio dictionis, ut rhetor, rhetorice. duobus autem exiſtentibus, ubicunq; fuerint, primum attenuatur, & ſecundum aſpiratur ſecũdum ueteres: ut ſecretum, ægrotus. In paßiones: auerſionem, ſubunionem, & ſubdiſtinctionẽ. Vtimur autem auerſione in paßionibus dictionum, in fine ſequente uocali, pro quatuor literis. pro breui alpha, ut utiq; hic, pro utiq; hic. pro e pſilon, ut age dic, pro age dic. pro o paruo, ut hoc meum, pro hoc meum. pro breui iota, ut in littoribus, pro in littoribus. Poetæ autem pro alpha iota, & o iota diphthongo hac utuntur: ut uolo ego, &

heu

βραχὺ, ὡς λάχης, λόγος. ἐπάνω γὰρ βραχέος περισπωμένη οὐ τίθεται. ἢ ὅταν τὸ δεχόμενον μακρὸν, καὶ τὸ μετ' αὐτὸ μακρόν. ὡς αἰνείας, χρύσης. μακρὸν γὰρ πρὸ μακροῦ παροξύνεται. ἢ ὅταν ᾖ θέσει μακρὸν, οἷον πέρσης. ἐπάνω γὰρ θέσει μακροῦ περισπωμένη οὐ τίθεται. Περισπωμένην δὲ, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ φύσει μακρὸν, καὶ τὸ μετ' αὐτὸ βραχύ. οἷον μαῖα, γαῖα, μοῦσα. πᾶν γὰρ φύσει μακρὸν πρὸ βραχέος κείμενον, περισπᾶται. Ἔτι καὶ εἰ ἀπὸ συναιρέσεως μακρὸν εἴη. οἷον βοᾶται, ποιεῖται. Ἐν τῇ προπαραληγούσῃ δὲ ἀεὶ ὀξεῖαν τίθεμεν, ὡς φιλόσοφος, φιλόκαλος. πρὸ δύο γὰρ συλλαβῶν, ἀεὶ ὀξεῖα τίθεται. Εἰς χρόνους, μακρὰν καὶ βραχεῖαν, οἷς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῖς διχρόνοις, ὡς σημείοις δηλοῦντες τὸ μακρὸν καὶ τὸ βραχύ. οἷον ἀκούα, ὀρίνω, ὀτρύνω, ἄρης. Εἰς πνεύματα, δασεῖαν καὶ ψιλὴν, οἷς χρώμεθα ἐπὶ τῶν φωνηέντων καὶ διφθόγγων. πᾶσα γὰρ λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου ἀρχομένη, ἢ ψιλοῦται, ἢ δασύνεται. Πότε δὲ τοῦτο γίνεται, ἐν τῷ περὶ πνευμάτων βιβλίῳ Γεωργίου τοῦ χοιροβοσκοῦ ζητητέον. Δασύνεται δὲ καὶ τὸ ρ ἐν ἀρχῇ λέξεως: οἷον ῥήτωρ, ῥητορική. Δυοῖν δὲ ὄντοιν, ὅπου ἂν τύχωσι, τὸ πρῶτον ψιλοῦται, καὶ τὸ δεύτερον δασύνεται κατὰ τοὺς παλαιούς. οἷον ἄῤῥητον, ἄῤῥωστος. Εἰς πάθη, ἀπόστροφον, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολήν. Χρώμεθα δὲ τῇ ἀποστρόφῳ ἐν τοῖς πάθεσι τῶν λέξεων, ἐν τέλει ἑπομένου φωνήεντος, ἀντὶ τεσσάρων γραμμάτων. ἀντὶ βραχέος α, οἷον ἄρ' οὗτος, ἀντὶ ἄρα οὗτος. ἀντὶ ε, οἷον φέρ' εἰπὲ, ἀντὶ φέρε εἰπέ. ἀντὶ ο μικροῦ, οἷον τοῦτ' ἐμὸν, ἀντὶ τοῦτο ἐμόν. ἀντὶ βραχέος ι, οἷον ἐπ' ἀκταῖς, ἀντὶ ἐπὶ ἀκταῖς. Οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἀντὶ αι καὶ οι διφθόγγου ταύτῃ χρῶνται, οἷον βούλομ' ἐγώ. καὶ

heu quàm triſtor. Subunione autem utimur in coniunctione duarum dictionum natura diuiſarũ. & in compoſitis nominibus, ut ab initio, primum, philoſophus, philodorus. Subdiſtinctione autem utimur in diſtinctionibus coniunctarum dictionum, ut quodcunque, hocq;. & in interrogationibus cum puncto, ut Tu hæc dicis?

De puncto.

Punctum eſt ſententiæ perfectæ ſignum. Diuiditur autem in perfectum punctum, medium, & ſuppunctum. Perfectum punctum eſt, quando ſententia perfecta eſt. Medium, cum ſententia medians, & imperfecta. Suppunctum, cum pendens, & quærit reliqua.

De locis tonorum.

Loci acuti tres, ultima, penultima, & antepenultima. Habens acutum in ultima, uocatur acutitonum, ut ſpectator. Habens in penultima, penacutitonum & grauitonum, ut aiax. Habens in antepenultima, penacutitonum & grauitonum, ut philodemus. Locus grauis unus, ultima. & omnis autem dictio ipſum ſuſcipiens, ſecundum æqualitatem legitur. Eſt autem tonus ſyllabice, & non proprie. Loci circunflexi duo, ultima, & penultima. Habens circunflexum in ultima, uocatur anflexum, ut demophon. Habens in penultima, antanflexum, ut populus, hortus. Sed de his quidem ſatis. nunc autem de conſtructione præpoſitionum dicamus, neceſſaria exiſtente introducendis.

οἴμ' ὡς ἄχθομαι. Τῇ δὲ ὑφὲν χρώμεθα ἐν συναφείᾳ δυοῖν λέξεων φύσει διῃρημένων, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ὀνόμασιν. οἷον τηναρχὴν, τοπρῶτον, φιλόσοφος, φιλόδωρος. Τῇ ὑποδιαστολῇ δὲ χρώμεθα ἐν ταῖς διαστολαῖς τῶν συνημμένων λέξεων. οἷον ὅ, τι. τό, τε. καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι μετὰ στιγμῆς. οἷον, σὺ ταῦτα λέγεις;

ΠΕΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ.

Στιγμὴ ἐστὶ διανοίας τελείας σημεῖον. Διαιρεῖται δὲ εἰς τελείαν στιγμὴν, μέσην, καὶ ὑποστιγμήν. Τελεία στιγμὴ ἐστὶν, ὅτε ἡ διάνοια τελεία ὑπάρχει. Μέση, ὅτε ἡ διάνοια μεσάζουσα, καὶ ἀτελής. Υποστιγμὴ, ὅτε κρεμασμένη, καὶ ζητεῖ τὸ ἐπίλοιπον.

ΠΕΡΙ ΤΟΠΩΝ ΤΩΝ τόνων.

Τόποι τῆς ὀξείας τρεῖς. ἡ λήγουσα, ἡ παραλήγουσα, καὶ ἡ προπαραλήγουσα. Τὸ ἔχον τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς ληγούσης, καλεῖται ὀξύτονον. οἷον θεατής. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, παροξύτονον καὶ βαρύτονον. οἷον αἴας. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, προπαροξύτονον, καὶ βαρύτονον. οἷον φιλόδημος. Τόπος τῆς βαρείας εἷς, ἡ λήγουσα. καὶ πᾶσα δὲ λέξις αὐτὴν δεχομένη, καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγινώσκεται. ἔστι δὲ τόνος συλλαβικῶς, καὶ οὐ κυρίως. Τόποι τῆς περισπωμένης δύο, ἡ λήγουσα, καὶ ἡ παραλήγουσα. Τὸ ἔχον τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς ληγούσης, καλεῖται περισπώμενον. οἷον δημοφῶν. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, προπερισπώμενον. οἷον δῆμος, κῆπος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου ἄλις. νῦν δὲ περὶ τῆς συντάξεως τῶν προθέσεων λέγωμεν, ἀναγκαίας οὔσης τοῖς εἰσαγωγικοῖς.

ΠΕΡΙ

De præpoſitionibus, quibus caſibus conſtruuntur. et quid ſignificant.

De monoſyllabis. In.

In, ſemper datiuo cõſtruitur, in quodam declarans: ut in domo, in argo. Attice autem & genitiuo, per defectum datiui: ut in inferni, pro in loco inferni. apud poetas autem dicitur in, & in. ſed in, uim eſt habet.

In.

In, quæ attice in dicitur, accuſatiuo conſtruitur: in templum, in forum. attice autem & genitiuo, per defectum accuſatiui: ut in magiſtri, pro in domũ magiſtri. Vtimur autem hac in inanimatis. ut eo in forum.

Ex.

Ex, quæ & ec dicitur, ſemper genitiuo conſtruitur: ut ex foro, ex ſenatu. Habet autem xi ſequente uocali, cappa uero ſequente conſonante.

Cum.

Cum, quæ & cũ attice dicitur, datiuo ſoli cõſtruitur, conſenſum ſignificans: ut cum Deo, *cum* Ioanne.

Ad.

Ad, genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo conſtruitur. Genitiuo, *quum à perſona ſignificet motum: ut à* Deo *bona, pro à. uel quando in iuramento ponitur, ut fac per* Deum. *uel coram ſignificat, ut coramq; deis immortalibus, coramq; mortalibus hominibus. uel officium, ut non eſt medici ſapientis.* Datiuo *autem, quando prope: ut prope pedes, ad hoc.* Accuſatiuo *uero, quando motum ad aliquod animatum ut plurimum ſignificet, ut ad* Ioannem. *uel unionem,*

ut ad

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ, ΤΙΣΙ πτώσεσι συντάσσονται, καὶ τί σημαίνουσι.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΩΝ.

ΕΝ.

Η ἐν, ἀεὶ δοτικῇ συντάσσεται, τὸ ἔν τινι δηλοῦσα. οἷον ἐν οἴκῳ, ἐν ἀγρῷ. Απλικῶς δὲ καὶ γενικῇ, κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς. οἷον ἐν ᾅδου, ἀντὶ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ᾅδου. Παρὰ ποιηταῖς δὲ λέγεται ἐνὶ, καὶ εἰν. τὸ δὲ ἔνι, δύναμιν τοῦ ἔστιν ἔχει.

ΕΙΣ.

Η εἰς, ἥτις ἁπλικῶς ἐς λέγεται, αἰτιατικῇ συντάσσεται. εἰς ναὸν, εἰς ἀγοράν. Απλικῶς δὲ καὶ γενικῇ, κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς. οἷον εἰς διδασκάλου. ἀντὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. Χρώμεθα δὲ ταύτῃ ἐπὶ ἀψύχων, οἷον πορεύομαι εἰς ἀγοράν.

ΕΞ.

Η ἐξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται, ἀεὶ γενικῇ συντάσσεται. οἷον ἐξ ἀγορᾶς, ἐκ τοῦ βουλευτηρίου, ἔχει δὲ τὸ ξ ἑπομένου φωνήεντος. τὸ κ δὲ, ἑπομένου συμφώνου.

ΣΥΝ.

Η σὺν, ἥτις καὶ ξὺν ἁπλικῶς λέγεται, δοτικῇ μόνῃ συντάσσεται, ὁμόνοιαν σημαίνουσα. οἷον σὺν θεῷ, σὺν τῷ ἰωάννῃ.

ΠΡΟΣ.

Η πρὸς, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ, ὅταν τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνῃ κίνησιν. οἷον πρὸς θεοῦ τ' ἀγαθὰ, ἀντὶ παρά. ἢ ὅτ' ἐπὶ ὅρκου κεῖται, οἷον ποίησον πρὸς θεοῦ. ἢ τὸ ἐνώπιον δηλοῖ, οἷον πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. ἢ τὸ καθῆκον, οἷον οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ. Δοτικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλησίον. οἷον πρὸς τοῖς ποσὶ, πρὸς τῷδε. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅταν κίνησιν πρός τι ἔμψυχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνῃ, ὡς πρὸς τὸν ἰωάννην. ἢ ἕνωσιν

ὡς πρὸς

ut ad deum,pro cum deo. Vel *rationem quandam,ut ſicut duo ad quatuor, ſic quatuor ad octo.* Vel *exemplum,ut ad tibiam canit.*

Ante.

Ante, ſemper genitiuo conſtruitur, locum & tempus ſignificans: ut ante ianuam, ante Perſicum *bellum fuit* Troianum.

De diſyllabis. Per.

Per,*accuſatiuo cõmuniter cõſtruitur: ut per uiam, per exercitũ,per ciuitatem. pro in uia,per exercitum, in ciuitatẽ.* Sed *aureo cum ſceptro, poeticũ, pro cum.*

Secundum.

Secundum,*genitiuo & accuſatiuo conſtruitur.* Genitiuo *quidem,cum inuectionẽ & accuſationem ſignificat: ut impius* Neſtorius *contra omnes bonos & ſapientes & dicit & ſcribit.* Vel *ſuper,& circa quid: ut ſuper terra ſedeo.* Sed *ab olympi cacuminibus iratus, pro ab.* Accuſatiuo *autem,cum ſimilitudinem: ut ſecundum* Demoſthenem *ſcribit, ſecundum* Homerum. *uel tempus, ut noſtro tempore fuit homo ſapiens. uel motum,ut ſecundum naues* Achiuorum.

Per.

Per,*genitiuo & accuſatiuo conſtruitur.* Genitiuo *quidem,actionem, uel mediũ ſignificans:ut per te hoc fiat,per forum ibat.* Accuſatiuo *autẽ,cauſam: ut propter pecunias omnia fiunt.* Et *medium raro, ut perq; arma & nigrum ſanguinem.*

Cum.

Cum,*genitiuo,& datiuo,& accuſatiuo cõſtruitur.* Genitiuo *quidẽ,cũ unionẽ ſignificat: ut tecũ.* Datiuo *autem,*

ὡς πρὸς τὸν θεὸν, ἀντὶ μετὰ θεοῦ. ἢ λόγον τινά. οἷον, ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέτταρα, οὕτω τὰ τέτταρα πρὸς τὰ ὀκτώ. ἢ παράδειγμα, οἷον πρὸς αὐλὸν ᾄδει.

ΠΡΟ.

Η πρὸ, ἀεὶ γενικῇ συντάσσεται, τόπον καὶ χρόνον σημαίνουσα. οἷον πρὸ τῆς θύρας, πρὸ τοῦ περσικοῦ πολέμου ἐγένετο ὁ τρωϊκός.

ΠΕΡΙ ΔΙΣΥΛΛΑΒΩΝ ΑΝΑ.

Η ἀνὰ, αἰτιατικῇ κοινῶς συντάσσεται. οἷον ἀνὰ τὴν ὁδὸν, ἀνὰ τὸ στρατόπεδον, ἀνὰ τὴν πόλιν. ἀντὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, διὰ τοῦ στρατοπέδου, εἰς τὴν πόλιν. Τὸ δὲ χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ποιητικὸν, ἀντὶ σύν.

ΚΑΤΑ.

Η κατὰ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. γενικῇ μὲν, ὅταν ἐπιφορὰν καὶ κατηγορίαν σημαίνῃ. οἷον ὁ ἄθεος Νεστόριος κατὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν καὶ λέγει καὶ γράφει. ἢ τὸ ἐπάνω, καὶ περί τι. οἷον κατὰ γῆς κάθημαι. Τὸ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος, ἀντὶ ἀπό. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε ὁμοιότητα. οἷον κατὰ Δημοσθένη γράφει. καθ' Ὅμηρον. ἢ χρόνον. οἷον καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ἀνὴρ σοφός. ἢ κίνησιν. ὡς κατὰ νῆας ἀχαιῶν.

ΔΙΑ.

Η διὰ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ἐνέργειαν ἢ τὸ μέσον σημαίνουσα. ὡς διὰ σοῦ τοῦτο γένοιτο. διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐβάδιζον. Αἰτιατικῇ δὲ, αἰτίαν. οἷον διὰ τὰ χρήματα πάντα γίνονται. καὶ τὸ μέσον σπανίως. ὡς διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

ΜΕΤΑ.

Η μετὰ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἕνωσιν δηλοῖ. ὡς μετὰ σοῦ. Δοτικῇ

δὲ, τὸ

autem, idem poetice: ut cum hominibus tertiæ ætatis regnabat. Accuſatiuo autem, cum poſtea: ut poſt te ego ueni.

Apud.

Apud, genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo conſtruitur. Et genitiuo quidē, cum ab aliquo motū ſignificat: ut apud regem iuſtitia. Datiuo autē, cum iuxta cum animato: ut apud regem ſedet, apud te uerſor. Accuſatiuo autem: cum uel prope cum inanimato: ut apud mare. uel motum ad aliquid, ut apud te uenio. uel propter quid, ut propter iniuriam ultio. uel extra, ut præter iuſtum facit, & præter ſententiam contingit.

Pro.

Pro, genitiuo conſtruitur: ut pro te, pro illo, pro multis. In compoſitione autem interdum æquum ſignificat, ut æquideum Polyphemum, pro æquideum. Interdum autem contrarium, ut antichriſtus, antidem dogma, quod contrarium Deo.

In.

In, genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo conſtruitur. Genitiuo quidem, cum ſupra ſignificat: ut animalia in terra. uel tempus, ut principe Pythocle. uel circa quid, & in aliquo: ut in multis, uel motū attice, ut in regionem Datiuo autem, cum cauſam: ut cauſa boni concionabatur. uel ſupra, ut in carina nauis. uel poſt, ut poſt hæc & alia narrabat. uel poteſtatem quandam, ut in pontifice eccleſiæ negocia. uel inſidias, ut in populum, pro contra populum. Accuſatiuo autem, quando motum ſignificat: ut ad atticam ibat. uel dolum, ut in nos impetum fecit.

δὲ, τὸ αὐτὸ ποιητικῶς. οἷον μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσεν. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τὸ ὕστερον. οἷον, μετὰ σὲ ἐγὼ ἦλθον.

ΠΑΡΑ.

Η παρὰ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Καὶ γενικῇ μὲν, ὅτε τὴν ἀπό τινος κίνησιν δηλοῖ. ὡς παρὰ τοῦ βασιλέως ἡ δικαιοσύνη. Δοτικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλησίον μετ᾽ ἐμψύχου. οἷον παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθηται, παρὰ σοὶ διατρίβω. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε ἢ τὸ ἐγγὺς μετὰ ἀψύχου. ὡς παρὰ τὴν θάλατταν. ἢ κίνησιν ἐπί τι, οἷον παρὰ σὲ ἔρχομαι. ἢ τὸ διά τι, ὡς παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία. ἢ τὸ ἔξω, οἷον παρὰ τὸ δίκαιον πράττει, καὶ παρὰ γνώμην συμβαίνει.

ΑΝΤΙ.

Η ἀντὶ, γενικῇ συντάσσεται. οἷον ἀντὶ σοῦ, ἀντὶ ἐκείνου, ἀντὶ πολλῶν. Εν τῇ συνθέσει δὲ, ποτὲ μὲν τὸ ἴσον σημαίνει. ὡς ἀντίθεον Πολύφημον, ἀντὶ ἰσόθεον. ποτὲ δὲ τοὐναντίον, ὡς ἀντίχριστος, καὶ ἀντίθεον δόγμα, τὸ ἐναντίον τῷ θεῷ.

ΕΠΙ.

Η ἐπὶ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε τὸ ἐπάνω δηλοῖ. οἷον τὰ ζῶα ἐπὶ γῆς. ἢ χρόνον, οἷον ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοκλέους. ἢ τὸ περί τι, καὶ ἔντινι. οἷον ἐπὶ πολλῶν. ἢ κίνησιν ἁπλικῶς, οἷον ἐπὶ τῆς χώρας. Δοτικῇ δὲ, ὅτε αἰτίαν. οἷον ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἐδημηγόρει. ἢ τὸ ἐπάνω, οἷον ἐπὶ τρόπιδι ἡ ναῦς. ἢ τὸ ὕστερον, ὡς ἐπὶ τούτοις καὶ ἕτερα διηγεῖτο. ἢ αὐτεξουσιότητά τινα, ὡς ἐπὶ τῷ ἀρχιερεῖ τὰ τῆς ἐκκλησίας πράγματα. ἢ ἐπιβουλὴν, οἷον ἐπὶ τῷ δήμῳ, ἀντὶ κατὰ τοῦ δήμου. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε κίνησιν δηλοῖ, οἷον ἐπὶ τὴν ἁπλικὴν ἐπορεύετο. ἢ δόλον, οἷον ἐφ᾽ ἡμᾶς ὥρμησε.

De.

De, genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo conſtruitur. Genitiuo quidem, quando cauſam ſignificat: ut pugno pro te. Datiuo autem, quaſi idem poetice: ut timui de flauo Menelao. *Etiam & fluet de haſta, pro in & de turri, pro circa. Accuſatiuo autem, quãdo circum, & defenſiuum, & congregatiuum: ut circum ciuitatem exercitus. quid ad me negocium?*

Circum.

Circum, idem ſignificans, & ſimiliter conſtructa eſt huc de. Vſitatior quidem de. ſæpe autem apud poetas ſimul ponũtur: ut Hector *autem circumuertebat pulchripilos equos.*

Ab.

Ab, ſemper genitiuo conſtruitur, à loco motum ſignificans: ut ab urbe, à iuſto.

Sub.

Sub, genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo cõſtruitur. Genitiuo quidẽ, cum uel cauſam ſignificat: ut propter morbum non ambulat. Vel ſub, ut ſub ueſte. Datiuo autem, & accuſatiuo, idem: ut ſub arbore, & ſub arborem. & miles ſub imperatorem.

Super.

Super, genitiuo & accuſatiuo conſtruitur. Genitiuo quidẽ, cum uel auxiliũ ſignificat: ut pro Cteſiphonte *oratio. Vel cauſam, ut de quibus dixi, iterũ dicam. Vel ſupra, ut ſupra fumũ ponit clauum. Accuſatiuo aũt, cum plus uel ulterius ſignificat: ut ſupra hominẽ ſapit, ſuper* Thraciam Macedonia. *Accidunt autem præpoſitionibus quinq;: acui, in breuem deſinere,*

præter

ΠΕΡΙ.

Η περὶ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε τὸ αἴτιον δηλοῖ. οἷον μάχομαι περὶ σοῦ. Δοτικῇ δὲ, σχεδὸν τὸ αὐτὸ ποιητικῶς. οἷον δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. ἔτι καὶ τὸ, ἐρωήσει περὶ δουρὶ, ἀντὶ ἐν. καὶ περὶ πύργῳ, ἀντὶ κύκλῳ. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τῷ κύκλῳ, καὶ περιποιητικὸν, καὶ συστατικόν. οἷον περὶ τὴν πόλιν τὸ στράτευμα. τί τὸ περὶ ἐμὲ πρᾶγμα.

ΑΜΦΙ.

Η ἀμφὶ, ὁμοιόσημος, καὶ ὁμοιοσύντακτός ἐστι τῇ περί. Συνηθεστέρα μέν τοι ἡ περί. πολλάκις δὲ παρὰ ποιηταῖς ὁμοῦ κεῖνται, ὡς Εκτωρ δ' ἀμφιπεριστρόφα καλλίτριχας ἵππους.

ΑΠΟ.

Η ἀπὸ, ἀεὶ τῇ γενικῇ συντάσσεται, τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν σημαίνουσα. οἷον ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀπὸ τοῦ δικαίου.

ΥΠΟ.

Η ὑπὸ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἢ τὸ αἴτιον σημαίνει. οἷον ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ. ἢ τὸ ὑποκάτω, οἷον ὑφ' εἵματος. Δοτικῇ δὲ καὶ αἰτιατικῇ, τὸ αὐτό. οἷον ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον. καὶ ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν.

ΥΠΕΡ.

Η ὑπὲρ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἢ βοήθειαν σημαίνει. οἷον ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος. ἢ αἰτίαν, οἷον ὑπὲρ ὧν ἔλεξα, πάλιν λέξω. ἢ τὸ ἐπάνω, οἷον ὑπὲρ καπνοῦ τίθησι τὸ πηδάλιον. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλέον ἢ ἐπέκεινα δηλοῖ, οἷον ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ. ὑπὲρ τὴν θρᾴκην ἡ μακεδονία. Παρέπονται δὲ ταῖς προθέσεσι πέντε. τὸ ὀξύνεσθαι, τὸ βραχυκαταληκτεῖν,

præter in,& ex. uſq; ad duas ſyllabas augeri. per leuem conſonantem proferri,præter circum. attenuari, præter ſub & ſuper. nam y præcedens dictionem, aſpiratur. Sunt autem & multa aduerbia genitiuo conſtructa: ut extra,ſine,ſine,præter,ſatis,intus,intro. Sed congregatiua, datiuo. poſitiua autem datiuo & accuſatiuo. Et quibuſcunq; caſibus ſua conſtruuntur uerba: ſed per,& per, accuſatiuo. & quidẽ per,ut plurimum negat: ſed per affirmat. Et hæc quidem introducẽdis ſatis,ut in compendij ſpecie. ſed in ſecundo latiſsime de nomine & uerbo tractabimus.

Finis compendii.

DE PASSIONIBVS DIctionum,ex ſcriptis grammatici Tryphonis.

Dictionum paſsiones in duo generaliſsima diuiduntur, quantitatemq;, & qualitatem. Ac quantitatis quidem ſpecies,defectus,& ſuperabundantia.qualitatis autem,trãſpoſitio,& tranſumptio. ambobus autem ſimul conuenientibus, ſectio fit. Sunt autem,ut ſummatim dicam,paſsiones quinq;:ſuperabundãtia,defectus, tranſpoſitio, tranſumptio, ſectio. Superabundantia igitur eſt ſuperfluitas temporum, uel temporis,elementorum, uel elementi.

Defectus.

Defectus autem, contra, temporis, uel temporum, elementi, uel elementorum diminutio.

Tranſpoſitio.

Tranſpoſitio autẽ,eſt elementi mutatio ex proprio ordine

πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ. τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὔξεσθαι. τὸ διὰ ψιλοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι, πλὴν τῆς ἀμφί. τὸ ψιλοῦσθαι, πλὴν τῆς ὑπὸ, καὶ ὑπέρ. τὸ γὰρ υ προηγούμενον τῆς λέξεως, δασύνεται. Εἰσὶ δὲ καὶ πολλὰ ἐπιρρήματα γενικῇ συντασσόμενα, οἷον ἔξω, χωρὶς, ἄνευ, πλὴν, ἅλις, ἔνδον, εἴσω. Τὰ δὲ ἀθροιστικὰ, δοτικῇ. τὰ δὲ θετικὰ, δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ. Καὶ αἷς ἂν πτώσεσι τὰ αὐτῶν συντάσσονται ῥήματα. τὸ δὲ μὰ, καὶ νὴ, αἰτιατικῇ. καὶ τὸ μὲν μὰ, ὡς τὰ πολλὰ ἀποφάσκει, τὸ δὲ νὴ καταφάσκει. Καὶ ταῦτα μὲν τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἱκανὰ, ὡς ἐν ἐπιτομῆς εἴδει, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ διεξοδικώτατα περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος διαληψόμεθα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΟΜΗΣ.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΕΚ τῶν τοῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε, καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, ἔνδεια, καὶ πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, μετάθεσις, καὶ μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, πάθη πέντε. πλεονασμὸς, ἔνδεια, μετάθεσις, μετάληψις, τμῆσις. Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ περισσότης χρόνων, ἢ χρόνου στοιχείων, ἢ στοιχείου.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ενδεια δὲ, τοὐναντίον, χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας

ordine in alterum ordinem: ut excoriata, pro excoriata. & cor, pro cor. fortitudo, pro fortitudo. Vocatur autem & immutatio, & ſuperpoſitio.

Tranſumptio.

Tranſumptio autem eſt elementi mutatio: ut debilis, pro debilis. ſanguipotor, pro ſanguipotor.

Sectio.

Sectio autem, eſt compoſiti ſermonis reſolutio in duas dictiones: ut arx, pro arx. Harum aũt quinque paßionum, aliquæ quidẽ in ſpecies ſecantur, & ſuperabundantia, & defectus. aliquæ uero ſunt inſecabiles. Sed ſuperabundantiæ ſpecies ſunt nouem: additio, geminatio, productio, porrectio, diuiſio, interpoſitio, duplicatio, inſertio, & adfiguratio. Sed indigentiæ ſpecies ſunt nouem: ablatio, ademptio, correptio, conciſio, colliſio, defectus, prætermißio, eliſio, amputatio. Oppoſita igitur ſunt inter ſe, additio ablationi, geminatio ademptioni, productio correptioni, porrectio conciſioni, diuiſio colliſioni, interpoſitio defectioni, duplicatio prætermißioni, inſertio eliſioni, adfiguratio amputationi.

Additio.

Additio igitur, eſt additio elementi in principio ſyllabæ: ut una paſſa, pro una paſſa. ſpica, pro ſpica. ſimul, pro ſimul.

Geminatio.

Geminatio autem, eſt primarũ uel ſecundarũ ſyllabarum per eaſdem conſonãtes, uel ſimiles alterna prolatio. fit aũt in aduerbijs, & participijs, et nominibus. abũdat aũt apudq; Ionas & Aeoles, ut laborauerint, pro

τάξεως ἐφ᾽ ἑτέρας. οἷον δρατὰ, ἀντὶ δαρτά. καὶ κραδία, ἀντὶ καρδία. κάρτος, ἀντὶ κράτος. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις, καὶ ὑπέρθεσις.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανὸς, ἀντὶ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ αἱμοπότης.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις δὲ ἐστὶ συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ ἀκρόπολις. Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν, τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε πλεονασμὸς καὶ ἡ ἔνδεια. τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα. πρόσθεσις, ἀναδίπλωσις, ἔκτασις, ἐπέκτασις, διαίρεσις, παρένθεσις, διπλασιασμὸς, παρέμπλωσις, καὶ προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα. ἀφαίρεσις, ἄρσις, συστολὴ, συγκοπὴ, συναλοιφὴ, ἔλλειψις, παρέλλειψις, ἔκθλιψις, καὶ ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν πρόσθεσις μὲν ἀφαιρέσει, ἀναδίπλωσις δὲ ἄρσει, ἔκτασις συστολῇ, ἐπέκτασις συγκοπῇ, διαίρεσις συναλοιφῇ, παρένθεσις ἐλλείψει, διπλασιασμὸς παρελλείψει, παρέμπλωσις ἐκθλίψει, προσχηματισμὸς ἀποκοπῇ.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις μὲν οὖν ἐστὶ προσθήκη στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, οἷον ἀσαφὶς, ἀντὶ σαφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ στάχυς. θαμὰ, ἀντὶ ἅμα.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις δὲ ἐστὶν ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων, μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει δὲ παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν,

pro laborauerint. ſortiti fuerint, pro ſortiti fuerint. conuiciatorius, pro conuiciatorius. uerum, pro uerum.

Productio.

Productio, *eſt quando correptæ bitemporeæ producuntur, uel breues in longas ſimiles earum mutantur: ut bonus, bonus. puella, puella.*

Porrectio.

Porrectio, *eſt ſuperabundantia ſyllabæ in medio eiuſdem accentus, cum non generalis obſeruatio prohibeat: ut munitum, pro munitum. frater, pro frater. bellica, pro bellica.*

Diuiſio.

Diuiſio, *eſt ſyllabæ reſolutio, uel diſiunctio in duo. ſed paßio* Ionum *&* Theſſalorum*: ut puer, pro puer. cauum, pro cauum. ſagitta, pro ſagitta.*

Interpoſitio.

Interpoſitio, *eſt additio uocalis in medio, non facientis ſyllabam: ut ſpirantes, pro ſpirantes. uacua, pro uacua. morbus, pro morbus. hoſpes, pro hoſpes. profectus, pro profectus. ſed paßio* Ionum.

Duplicatio.

Duplicatio, *eſt eiuſdem conſonantis additio in medio, non efficientis ſyllabã: ut quoniam, pro quoniam. ſatis, pro ſatis. medium, pro medium. dic, pro dic. quando, pro quando. ſed paßio* Ionum.

Inſertio.

Inſertio, *eſt additio conſonantiũ in medio, non perficientium ſyllabam: ut ciuitas, pro ciuitas. bellum, pro bellum.*

Adfigu-

ἀντὶ κάμωσι. λελάχωσιν, ἀντὶ λάχωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ ἀτηρός. ἐτήτυμον, ἀντὶ ἔτυμον.

ΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις ἐστὶν, ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. οἷον καλὸς, καλός. κόρη, κώρη.

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον εὐτύχεον, ἀντὶ εὔτυχον. ἀδελφεὸς, ἀντὶ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, ἐστὶ συλλαβῆς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο. τὸ δὲ πάθος ἰώνων καὶ θετταλῶν. οἷον πάϊς, ἀντὶ παῖς. κοΐλον, ἀντὶ κοῖλον. βέλεος, ἀντὶ βέλους.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον πνείοντες, ἀντὶ πνέοντες. κεινὴ, ἀντὶ κενή. νοῦσος, ἀντὶ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ ξένος. εἰληλυθὼς, ἀντὶ ἐληλυθώς. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμὸς, ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον ὅττι, ἀντὶ ὅτι. ἄδδην, ἀντὶ ἄδην. μέσσον, ἀντὶ μέσον. ἔννεπε, ἀντὶ ἔνεπε. ὁππότε, ἀντὶ ὁπότε. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, ἐστὶ προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ πόλις. πτόλεμος, ἀντὶ πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗ-

Adfiguratio.

Adſiguratio, eſt additio ſyllabæ in fine. eſt autem quatuor linguarum propria: ut uerbis, pro uerbis. muſis, pro muſis. perſonæ, pro perſonæ. ego, pro ego. Dicendum autem & de defectu.

Defectus.

Defectus, eſt ablatio in principio elementi: ut feſtũ, pro feſtum. terra, pro terra. ille, pro ille. Sed hæc paſſio Ionum.

Sublatio.

Sublatio, eſt abiectio in principio geminatæ ſyllabæ: ut iaci, pro iaci. ſuſcipi, pro ſuſcipi. uulneratus, pro uulneratus.

Correptio.

Correptio, eſt quando productæ bitemporeæ corripiuntur, uel longæ in breues contrarias ſuas mutantur: ut alma, pro alma. aridum, pro aridum.

Conciſio.

Conciſio, eſt abiectio ſyllabæ in medio: ut infelix, pro infelix. opacum, pro opacum.

Colliſio.

Colliſio, eſt duarum ſyllabarũ ad uocalẽ unitas, depreßione tonorũ. Fit aũt per modos ſeptem, ſimplices quidẽ tres, per eliſionẽ, per craſin, per ſynæreſin. compoſitos aũt quatuor. per eliſionẽ & miſtionẽ, per eliſionem & contractionẽ, per craſin & ſynæreſin, per eliſionẽ et craſin et ſynæreſin. Per eliſionẽ, aduerſum me, pro aduerſum me. per craſin, mea pro mea. per ſynæreſin, neredes, pro nereides. per eliſionẽ & craſin, & ego, pro & ego. per eliſionem & ſynæreſin, me ſubit, pro

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμὸς, ἐςὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἔςι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις. μούσαισιν, ἀντὶ μούσαις. προσώπατα, ἀντὶ πρόσωπα. ἐγών, ἀντὶ, ἐγώ. λεκτέον δὲ καὶ περὶ ἐνδείας.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ενδεια, ἐςὶν ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν ςοιχείου. οἷον ὀρτή, ἀντὶ ἑορτή. αἶα, ἀντὶ γαῖα. κεῖνος, ἀντὶ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΑΡΣΙΣ.

Αρσις, ἐςὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ βεβλῆσθαι. δέχθαι, ἀντὶ δεδέχθαι. βλήμενος, ἀντὶ βεβλημένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συςολὴ ἐςὶν, ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συςαλῆ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίςοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. οἷον φυσίζοος. ἀντὶ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπὴ, ἐςὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος, ἀντὶ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ δασύσκιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφὴ, ἐςὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις καταβολῇ τόνου. Γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτὰ, ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ θλίψιν, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ συναίρεσιν. συνθέτους δὲ τέσσαρας. κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κατὰ θλίψιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. κατὰ θλίψιν, ἐπ' ἐμὲ, ἀντὶ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῆδες, ἀντὶ νηρηΐδες. κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ ἀντὶ καὶ ἐγώ. κατὰ θλίψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοὶ ποδωκείης

ἀντὶ

pro me ſubit. per craſin & ſynæreſin, caprarius, pro caprarius. per eliſionem & craſin & ſynæreſin, in Aethiopia, pro in Aethiopia.

Defectus.

Defectus, eſt abiectio uocalis in medio, non faciẽtis ſyllabam: ut cruentare, pro cruentare. ſenem, pro ſenem.

Prætermiſsio.

Prætermiſſio, eſt quando una aliqua geminatarum conſonantium omittitur: ut pulchrius, pro pulchrius. citius, pro citius.

Eliſio.

Eliſio, eſt abiectio unius conſonantis inter primam & ultimam ſyllabam, non facientis ſyllabam: ut ſceptrum, pro ſceptrum.

Amputatio.

Amputatio, eſt ablatio ſyllabæ in fine: ut domus, pro domus. Apollinem, pro Apollinem. Neptunum, pro Neptunum.

De anomalis uerbis per ordinem literarum. Principium alpha.

Sicco, unde aoriſtus I. ſiccatus fui, & ſiccatus fui.

Miror. Futurum, mirabor. Indefinitum, miratus fui. Medium indefinitum, miratus fui, à miror.

Ago. Futurum, agam. Indefinitum ſecundum, egi, & attice egi. Præteritũ perfectum, egi, & attice egi.

Dico, Futurum, dicam. Indefinitum, dixi.

Cano. Futurum, canam. Indefinitũ primũ, cecini.

Eligo.

ἀντὶ ἐμοὶ ὑποδυύει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὠἰπόλος, ἀντὶ ὁ αἰπόλος. κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ελλειψις, ἐσὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον ἀμύξαι, ἀντὶ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ γεραιόν.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις ἐσὶν, ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. οἷον κάλιον, ἀντὶ κάλλιον, θᾶτον. ἀντὶ θᾶπλον.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Εκθλιψις, ἐσὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον σκῆπλον, ἀντὶ σκῆπρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Αποκοπὴ, ἐσὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ δῶμα. Απόλλω, ἀντὶ Απόλλωνα. Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα.

ΠΕΡΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ κατὰ σοιχεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Αζω. ὅθεν ἀόρισος πρῶτος, ἄσθην, καὶ ἀάσθην.

Αγαμαι. Μέλλων, ἀγάσομαι. Αόρισος πρῶτος, ἠγάσθην. Μέσος ἀόρισος πρῶτος, ἠγασάμην.

Αγω. Μέλλων, ἄξω. Αόρισος δεύτερος, ἦγον, καὶ ἀπλικῶς ἤγαγον. Παρακείμενος, ἦχα, καὶ ἀπλικῶς ἀγήοχα.

Αγοράζω. Μέλλων, ἀγοράσω. Αόρισος α. ἠγόρασα.

Αἴδω. Μέλλων, ᾄσω. Αόρισος πρῶτος, ᾖσα.

Αἱροῦμαι.

Eligo. Futurum, eligam. Præteritum perfectum, elegi. Indefinitum primum, elegi. Medium indefinitum ſecundum, elegi, ab eligo, inuſitato.

Capio, capio. Futurum, capiam.

Sẽtio. Mediũ futurũ, ſentiã. Præteritũ perfectũ, ſenſi. Medium indefinitum, ſenſi, à ſentio, inuſitato.

Pecco. Præterituũ imper. peccabã. & plus minime. Futurum, peccabo. Præteritũ perfectũ, peccaui. Aoriſtus ſecundus, peccaui, a pecco, pecco, inuſitato.

Aperio. Futurum, aperiam. Indefinitum primum, aperui attice.

Odio ſum. Futurum, odio ero. Præteritum perfectum, odio fui. Medium indefinitum primum, odio fui, ab odio ſum, odio ſum, inuſitato.

Augeo, & augeo. Futurũ, augebo, tanquam ab antiquo themate augeo, augeo. Indefinitum primum, auxi, & augeo. Præteritum imperfectum, augebam.

Capio, capio. Futurum, capiam. Indefinitum ſecundum, cepi, à capio. Participium, hic captus, capti.

Induo, & induo. Futurum, induam.

Lego. Præteritum imperfectũ, legebã ſolum. Medium futurum, legam. Præteritũ perfectum, legi. Indefinitum ſecundum, legi, à lego, & lego, lego.

Moueo caſtra. Futurum, mouebo caſtra.

Exclamo. Futurũ, exclamabo. Mediũ præteritum perfectũ, exclamaui. Indefinitũ ſecundum, exclamaui.

Reſpiro. Futurum, reſpirabo. Aoriſtus, reſpiraui, à reſpiro antiquo.

Reſcindo, et reſcindo. futurũ, reſcindã, à reſcindo.

Euello. Futurum, euellam.

Capior.

Αἱροῦμαι. Μέλλων, αἱρήσομαι. Παρακείμενος, ᾕρημαι. Αόριστος πρῶτος, ἡρέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλωμαι, ἀχρήστου.

Αἱρέω, ῶ. Μέλλων, αἱρήσω.

Αἰσθάνομαι. Μέσος μέλ. αἰσθήσομαι. Παρακεί. ᾔσθημαι. Μέσος ἀόριστος β. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι.

Αμαρτάνω. Παρατατικὸς, ἡμάρτανον, καὶ πλέον οὔ. Μέλλων, ἁμαρτήσω. Παρακείμενος, ἡμάρτηκα. Αόριστος δεύτερος, ἥμαρτον, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ, ἀχρήστου.

Ανοίγω, Μέλλων, ἀνοίξω. Αόριστος α. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Απεχθάνομαι. Μέλλων, ἀπεχθήσομαι. Παρακείμενος ἀπήχθημαι. Μέσος ἀόριστος, ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, ἀπεχθοῦμαι, ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. Μέλλων, αὐξήσω, ὡς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ θέματος τοῦ αὐξέω, ῶ. Αόριστος πρῶτος, ηὔξησα, καὶ αὐξάνω. Παρατατικὸς, ηὔξανον.

Αλόω, ῶ, Μέλλων, ἀλώσω. Αόριστος δεύτερος, ἥλων, ἀπὸ τοῦ ἁλῶμι. Η μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Αμφίημι, καὶ ἀμφιέννυμι. Μέλλων, ἀμφιέσω.

Αναγινώσκω. Παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον μόνον. Μέσος μέλλων, ἀναγνώσομαι. Παρακείμενος, ἀνέγνωκα. Αόριστος δεύτερος, ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνῶμι, καὶ ἀναγνόω, ῶ.

Αναζευγνύω. Μέλλων, ἀναζεύξω.

Ανακράζω. Μέλλων, ἀνακράξω. Μέσος παρακείμενος, ἀνακέκραγα. Αόριστος δεύτερος, ἀνέκραγον.

Αναπνέω. Μέλλων, ἀναπνεύσω. Αόριστος, ἀνέπνευσα. ἀπὸ τοῦ ἀναπνεύω παλαιοῦ.

Αναῤῥηγνύω, καὶ ἀναῤῥήγνυμι. Μέλλων, ἀναῤῥήξω, ἀπὸ τοῦ ἀναῤῥήγω.

Αναπτάω, ῶ. Μέλλων, ἀναπτάσω.

Αλίσκο-

Capior. Futurum primum, *capiar*, *à capior*. futurum, *capiar*. Indefinitum primum, *captus fui*. Indefinitum ſecundum, *captus ſum*, *à capio*, *capio*.

Renuo. Indefinitum primum, *renui*.

Sufficit. Futurum, *ſufficiet*. Indefinitum, *ſuffecit*.

Dimitto. Futurum, *dimittam*. Indefinitum, *dimiſi*.

Conuerto. Futurum, *conuertam*. Medium præteritum perfectum, *conuerti*.

Explico, & *explico*. Futurum, *explicabo*, ab *explico*, *explico*.

Abſtineo. Futurũ, *abſtinebo*. quoniam *habebo* aſpiratur, mutatur *pi* in *phi*. Præteritum perfectũ, *abſtinui*. Indefinitum ſecundum, *abſtinui*, ab *abſtineo*, *abſtineo*.

Aufugio. Futurum, *aufugiam*. Indefinitum primum, *aufugi*.

Oſtendo, & *oſtendo*. Futurũ, *oſtendã*, ab *oſtendo*.

Perdo, *perdo*. Futurum, *perdam*. Præteritum perfectum, *perdidi*. & attice, *perdidi*. & *perdo*, *perdam*, *perdidi*. & attice, *perdidi*. & *perdo*, & *perdo*.

Extinguo, & *extinguo*. Futurum, *extinguam*. Indefinitum ſecundum, *extinctus ſum*.

Abſcindo. Futurum, *abſcindam*, & *abſcindam*. Indefinitum ſecundum, *abſcidi*.

Extendo. Futurum, *extendam*.

Fruor. Indefinitum primum, *fruitus ſum*.

Amoueo. Futurum, *amouebo*.

Deploro. Futurum, *deplorabo*, *à ploro*, *antiquo*.

Contentus ſum. Futurum, *contentus ero*. Et imperſonale, *placet*. Præteritum imperfectum, *placebat*.

Inhonoro. Futurum, *Inhonorabo*.

Peruenio.

Αλίσκομαι. Μέλλων πρῶτος, ληφθήσομαι, ἀπὸ τοῦ λήβομαι. μέλλων, λήψομαι. Αόριστος πρῶτος, ἐλήφθην. Αόριστος δεύτερος. ἑάλων, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ῶ.

Απαναίνομαι. Αόριστος πρῶτος, ἀπηνηνάμην.

Απόχρη. Μέλλων, ἀποχρήσει. Αόριστος, ἀπέχρησε.

Αφίημι. Μέλλων, ἀφήσω. Αόριστος, ἀφῆκα.

Αντιστρέφω. Μέλλων, ἀντιστρέψω. Μέσος παρακείμενος, ἀντέστροφα.

Αναπεταννύω, καὶ ἀναπετάννυμι. Μέλλων, ἀναπετάσω, ἀπὸ τοῦ ἀναπετάω, ῶ.

Απέχω. Μέλλων, ἀφέξω. διότι τὸ ἕξω δασύνεται, τρέπεται τὸ π εἰς φ. Παρακείμενος, ἀπέσχηκα. Αόριστος δεύτερος, ἀπέσχον, ἀπὸ τοῦ ἀποσχέω, ῶ.

Αποδιδράσκω. Μέλ. ἀποδράσκω. Αόριστος α. ἀπέδρα.

Αποδεικνύω, καὶ ἀποδείκνυμι. Μέλλων, ἀποδείξω, ἀπὸ τοῦ ἀποδείκω.

Απολέω, ῶ. Μέλλων, ἀπολέσω. Παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. καὶ ἀπόλλω, ἀπολῶ, ἀπῶλα, καὶ ἀττικῶς ἀπόλωλα. καὶ ἀπολλύω. καὶ ἀπόλλυμι.

Αποσβεννύω, καὶ ἀπόσβημι. Μέλλων, ἀποσβέσω. Αόριστος δεύτερος. ἀπέσβην.

Αποτέμνω. Μέλλων, ἀποτεμῶ, καὶ ἀποτμήσω. Αόριστος δεύτερος, ἀπέτεμον.

Αποτανύω. Μέλλων, ἀποτάσω.

Απαυράω, ῶ. Αόριστος πρῶτος, ἀπηῦρα.

Αποσυφελίζω. Μέλλων, ἀποσυφελίξω.

Αποκλαίω. Μέλ. ἀποκλαύσω, ἀπὸ τοῦ κλαύω παλαιοῦ.

Αρέσκομαι. Μέλλων, ἀρέσομαι, καὶ τὸ ἀπρόσωπον ἀρέσκει. Παρατατικὸς, ἤρεσκε.

Ατίζω. Μέλλων, ἀτίξω.

peruenio. Futurum, perueniam. Præteritum perfectum, perueni. Medius aoriſtus, perueni.

Euolo. Indefinitum ſecundum, euolaui. Medium indefinitum primum, euolaui.

Triſtor. Futurum, triſtabor. Indefinitũ primum, triſtatus ſum.

Principium uita.

Mitto. Futurũ, mittam. Indefinitum ſecundũ, miſi. Præteritum perfectum, miſi, à mitto futurũ mittam.

Germino, & germino. Indefinitum, germinaui.

Clamo. Futurum, clamabo.

Volo. Futurum, uolam. Præteritum perfectum, uolui, uolueram, uolui.

Principium gamma.

Duco uxorem. Futurum, ducam uxorem. Indefinitum primum, duxi uxorem.

Gigno. Futurũ, gignã. Medius aoriſtus 1. genui.

Lætor. Futurum, lætabor. Medium præteritum perfectum, lætatus ſum. & lætor, lætabor.

Seneſco, & ſeneſco. Futurum, ſeneſcam.

Vigilo. Futurum, uigilabo. Medium præteritum perfectum, uigilaui. Præteritum pluſquamperfectum, uigilaueram.

Fio, & fio. Futurum, fiam, à fio. Præteritum perfectũ, factus ſum. Medius aoriſtus primus, feci. Medius aoriſtus ſecundus, factus ſum. Medium præteritum perfectum, factus ſum. à gigno, gignam.

Cognoſco, cognoſcebã, & amplius non. Mediũ futurum, cognoſcã. Præteritũ perfectũ, cognoui. Aoriſtus 2. cognoui, à cognoſco, cognoſco, & cognoſco.

Princi-

Αφικνοῦμαι. Μέλλων, ἀφίξομαι. Παρακείμενος, ἀφῖγμαι. Μέσος ἀόριστος, ἀφικόμην.

Αφίπταμαι. Αόριστος δεύτερος, ἀπέπτην. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἀπεπτάμην.

Αχθομαι. Μέλλων, ἀχθήσομαι. Αόριστος πρῶτος, ἠχθέσθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βάλλω. Μέλλων, βαλῶ. Αόριστος δεύτερος, ἔβαλον. Παρακείμενος, βέβληκα, ἀπὸ τοῦ βλῶ. Μέλλων, βλήσω.

Βλαστάνω, καὶ βλαστέω, ῶ. Αόριστος δεύτερος, ἔβλαστον.

Βόω, ῶ. Μέλλων, βόσω.

Βούλομαι. Μέλλων, βουλήσομαι. Παρακείμενος, βεβούλημαι, ἐβεβουλήμην, ἐβουλήθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ. Μέλλων, γαμήσω. Αόριστος πρῶτος, ἔγημα.

Γείνομαι. Μέλλων, γενοῦμαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐγεινάμην.

Γήθω. Μέλλων, γήσω. Μέσος παρακείμενος, γέγηθα. καὶ γηθέω, ῶ. γηθήσω.

Γηράσκω, καὶ γηράω, ῶ. Μέλλων, γηράσω.

Γρηγορέω, ῶ. Μέλλων, γρηγορήσω. Μέσος παρακείμενος, ἐγρήγορα. Υπερσυντελικὸς, ἐγρηγόρειν.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. Μέλλων, γενήσομαι, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι. Παρακείμενος, γεγένημαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐγενησάμην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐγγενόμην. Μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω, γενῶ.

Γινώσκω, ἐγίνωσκον, καὶ πλέον οὐ. Μέσος μέλλων, γνώσομαι. Παρακείμενος, ἔγνωκα. Αόριστος δεύτερος, ἔγνων, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. καὶ γνῶμι.

Principium delta.

Diuido. Futurũ, diuidam. & ſcio, ſciam. Diuidor.

Mordeo, mordebam. Futurũ, mordebo. Aoriſtus ſecundus, momordi, à mordeo.

Domo. Futurum, domabo.

Scio. Futurum, ſciam. Indefinitum, ſciui.

Oportet. Futurum, oportebit. Aoriſtus, oportuit. Præteritũ imperfectũ, oportebat. Infinitum, oportere.

Timeo. Futurum, timebo. Præteritum perfectum, timui. Præteritum pluſquamperfectum, timueram.

Medium præteritum perfectũ, timui. Medium præteritum pluſquamperfectum, timueram.

Ligo. Futurum, ligabo, & ligabo.

Rogo. Futurum rogabo. Præteritum perfectum, rogaui, à rogo, rogo.

Suſcipio. Futurum, ſuſcipiam. Præteritum perfectum, ſuſcepi. Medius aoriſtus primus, ſuſcepi.

Combuſſi, à comburo, medium præteritum perfectum.

Diſcingo, & diſcingo. Futurũ, diſcingam, à diſcingo, diſcingo.

Sortior. Aoriſtus ſecundus, ſortitus ſum, à ſortior.

Doceo, docebam, & plus nequaquam. Futurum, docebo, à doceo. Aoriſtus primus, docui.

Aufugio, & aufugio. Aoriſtus primus, aufugi.

Corrumpo. Futurum, corrumpam. Medium præteritum perfectum, corrupi.

Exiſtimo, exiſtimo. Futurum, exiſtimabo, ab exiſtimo. Aoriſtus primus, exiſtimaui. ſed exiſtimaui, ab exiſtimo, exiſtimo.

Facio.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαΐζω. Μέλλων, δαΐξω. καὶ δαΐω, δαΐσω, δαΐζομαι.

Δάκνω, ἔδακνον. Μέλλων, δήξω. Αόριστος δεύτερος, ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω, ἀχρήστου.

Δαμάζω. Μέλλων, δαμάσω.

Δαίω. Μέλλων, δαήσω. Αόριστος, ἐδάην.

Δεῖ. Παρατατικὸς, ἔδει. Μέλλων, δεήσει. Αόριστος, ἐδέησι. Απαρέμφατον, δεῖν.

Δείδω. Μέλλων, δείσω. Παρακείμενος, δέδοικα. Υπερσυντελικὸς, ἐδεδοίκειν. Μέσος παρακείμενος, δέδια. Μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἐδεδίειν.

Δέω. Μέλλων, δέσω, καὶ δήσω.

Δέομαι. Μέλλων, δεήσομαι. Παρακείμενος, δεδέημαι, ἀπὸ τοῦ δεέομαι, οῦμαι.

Δέχομαι. Μέλλων, δέξομαι. Παρακείμε. δέδεγμαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐδεξάμην.

Δέδηα, ἀπὸ τοῦ δαίω, μέσος παρακείμενος.

Διαζωννύω, καὶ διαζώννυμι. Μέλλων, διαζώσω, ἀπὸ τοῦ διαζόω, ῶ.

Διαλαγχάνω. Αόριστος δεύτερος, διέλαχον, ἀπὸ τοῦ διαλήχω.

Διδάσκω, ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. Μέλλων, διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. Αόριστος πρῶτος, ἐδίδαξα.

Διδράσκω, καὶ διαδιδράσκω. Αόριστος πρῶτος, διέδρα, καὶ ἀπέδρα.

Διαφθείρω. Μέλλων, διαφθερῶ. Μέσος παρακείμενος, διέφθορα.

Δοκέω, ῶ. Μέλλων, δόξω, ἀπὸ τοῦ δόκω. Αόριστος πρῶτος, ἔδοξα. Τὸ δὲ δεδόκηκα, ἀπὸ τοῦ δοκέω, ῶ.

Facio. Futurum, faciam. Præteritum perfectum, feci. Aoriſtus primus, feci.

Subeo, & ſubeo, & ſubeo. Futurum, ſubibo, Aoriſtus ſecundus, ſubiui, à ſubeo.

Principium epſili.

Sino, ſino. Futurum, ſinam. Aoriſtus primus, ſiui.

Cucurri, à curro, curram. Aor. 2. cucurri, à curro.

Criminor, criminor. Futurum, criminabor. Præteritum perfectum, criminatus ſum.

Erigo. Futurum, erigam. Aoriſtus primus, erexi.

Infundo. Futurũ, infundam, ab infundo. Aoriſtus primus, infudi, & infudi æolice.

Scio. Futurũ, ſciã. Mediũ præteritũ perfectũ, ſciui. Præteritũ plusquãperfectũ, ſciuerã. debebat autem eſſe ſciuerã. uertitur aũt e in ita, & iota ſubſcribitur.

Dixi aoriſtus 1. & dixi aoriſtus 2. à dico, nõ in uſu.

Annauigo. Futurum, annauigabo, à nauigo.

Venio. Futurum, ueniam. Medium præteritum perfectum, ueni. & attice, ueni. Aoriſtus ſecundus, ueni, & ueni, ueniſti, uenit.

Interrogo. Futurum, interrogabo. Medius aoriſtus, interrogaui.

Sedeo. Futurum, ſedebo. Aoriſtus primus, ſedi.

Exuro & exuro attice. Futurum, exuram.

Teneo, unde aoriſtus ſecundus, tenui.

Sortitus ſum, medium præteritum perfectum, à ſortior, ſortior, ſortitus ſum, & ſortitus ſum. uel à ſortior, ſortiar, ſortitus ſum, & ſortitus ſum.

Incido. Futurum, incidam. Præteritũ perfectum, incidi. Aoriſtus ſecundus, incidi.

Incendo.

Δράω, ῶ. Μέλλων, δράσω. Παρακείμενος, δέδρακα. Αόριστος πρῶτος, ἔδρασα.

Δυώω, καὶ δύω, καὶ δῦμι. Μέλλων, δύσω. Αόριστος δεύτερος, ἔδυν, ἀπὸ τοῦ δῦμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εάω, ῶ. Μέλλων, ἐάσω. Αόριστος πρῶτος, εἴασα.

Εδραμον, ἀπὸ τοῦ τρέχω, δραμοῦμαι. Αόριστος δεύτερος, ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω.

Εγκαλέω, ῶ. Μέλλων, ἐγκαλέσω. Παρακεί. ἐγκέκληκα.

Εγείρω. Μέλλων, ἐγερῶ. Αόριστος πρῶτος, ἤγειρα.

Εγχέω. Μέλλων, ἐγχεύσω, ἀπὸ τοῦ ἐγχεύω. Αόριστος πρῶτος, ἐνέχεα, καὶ ἐνέχευα αἰολικῶς.

Εἴδω. Μέλλων, εἴσω. Μέσος παρακείμενος, οἶδα. Υπερσυντελικὸς, ᾔδειν, ὤφειλε δὲ εἶναι εἴδειν. τρέπεται δὲ τὸ ε εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται.

Εἶπα, ἀόριστος πρῶτος. καὶ εἶπον, ἀόριστος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἔπω ἀχρήστου.

Εἰσπλέω. Μέλλων, εἰσπλεύσω, ἀπὸ τοῦ πλεύω.

Ελεύθω. Μέλλων, ἐλεύσομαι. Μέσος παρακείμενος, ἤλυθα, καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα. Αόριστος δεύτερος, ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἦλθες, ἦλθε.

Ερομαι. Μέλλων, ἐρήσομαι. Μέσος ἀόριστος, ἠρόμην.

Εζω. Μέλλων, ἔσω. Αόριστος πρῶτος, εἶσα.

Εκκαίω, καὶ ἐκκάω ἀττικῶς. Μέλλων, ἐκκαύσω.

Ελω, ὅθεν ἀόριστος δεύτερος, εἷλον.

Εμμορα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μορέω, μορῶ, μέμορα, καὶ ἔμμορα. ἢ ἀπὸ τοῦ μείρω, μερῶ, μέμορα, καὶ ἔμμορα.

Εμπίπτω. Μέλλων, ἐμπεσοῦμαι. Παρακείμενος, ἐμπέπτωκα. Αόριστος δεύτερος, ἐνέπεσον.

Incendo. Futurum, incendam.

Curo. Futurum, curabo.

Speraui, à ſpero. Medium præteritum perfectum, ſperaui, & ſperaui.

Laudo. Futurum, laudabo. Præteritum perfectum, laudaui. Aoriſtus, laudaui.

Dico. Futurũ, dicam. Præteritum perfectum, dixi.

Inuenio. Futurum, inueniam. Præteritũ perfectum, inueni. Aoriſtus ſecundus, inueni, ab inuenio, inuenio.

Vado. Futurum, uadam. Præteritum perfectum, iui. Medium præteritum perfectum, iui. Præteritum pluſquamperfectum, iueram.

Habeo. Futurũ, habebo. Præteritum perfectum, habui. Aoriſtus ſecundus, habui, ab habeo, habeo. Et quidẽ habeo attenuatur, ſed habebo aſpiratur, ad differentiam extra, aduerbij attenuati.

Principium zita.

Iungo, & iungo. Futurum, iungam, à iungo.

Cingo, & cingo. Futurum cingam.

Principium ita.

Iueram, præteritum pluſquamperfectum, iueras, iuerat, ab eo.

Triſtauit, à triſto.

Inclino. Futurum, inclinabo.

Principium thita.

Sepelio. Futurum, ſepeliam. Aoriſtus, ſepeliui.

Volo. Futurum, uolam. Aoriſtus, uolui. & uolo, uolam. aoriſtus, uolui.

Morior, moriebar. Futurum, moriar. Præteritum perfectũ, mortuus ſum. Aoriſtus ſecundus, mortuus ſum. Optatiuum, moriar. Infinitum, mori.

Princi-

Εμπίμπρημι. Μέλλων, ἐμπρήσω.

Εμπάζω. Μέλλων, ἐμπάξω.

Εολπα, ἀπὸ τοῦ ἔλπω. Μέσος παρακείμενος, ἤλπα, καὶ ἔολπα.

Επαινέω, ῶ. Μέλλων, ἐπαινέσω. Παρακείμενος, ἐπήνεκα. Αόριστος, ἐπήνεσα.

Εἴρω. Μέλλων, ἐρῶ. Παρακείμενος, εἴρηκα.

Εὑρίσκω. Μέλλων, εὑρήσω. Παρακείμενος, εὕρηκα. Αόριστος δεύτερος, εὗρον, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, ῶ.

Εἴω. Μέλλων, εἴσω. Παρακείμενος, εἶκα. Μέσος παρακείμενος, εἶα. Υπερσυντελικὸς, ἤειν.

Εχω. Μέλλων, ἕξω. Παρακείμενος, ἔσχηκα. Αόριστος δεύτερος, ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ. Καὶ τὸ μὲν ἔχω ψιλοῦται, τὸ δ' ἕξω δασύνεται, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω, ἐπιρρήματος ψιλουμένου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνυμι, καὶ ζευγνύω. Μέλλων, ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. Μέλλων, ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ηἴειν. Υπερσυντελικὸς, ἤεις, ἤει, ἀπὸ τοῦ εἴω.

Ηκαχεν, ἀπὸ τοῦ ἄχω.

Ημύω. Μέλλων, ἠμύσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. Μέλλων, θάψω. Αόριστος, ἔθαψα.

Θέλω. Μέλλων, θελήσω. Αόριστος, ἐθέλησα. καὶ ἐθέλω, ἐθελήσω. Αόριστος, ἠθέλησα.

Θνήσκω, ἔθνησκον. Μέλλων, θανοῦμαι. Παρακείμενος, τέθνηκα. Αόριστος δεύτερος, ἔθανον. Εὐκτικὸν, τεθναίην. Απαρέμφατον, τεθνάναι.

ΑΡΧΗ

Principium iota.

Peruenio Futurũ, perueniam. Aoriſtus ſecundus, perueni. Præteritum perfectum, perueni, à peruenio.

Placo. Futurum, placabo. Medius aoriſtus primus, placaui.

Volo. medius aoriſtus 1. uolaui, uolauiſti, uolauit.

Vidi, aoriſtus ſecundus poeticus, à uideo, & à uideo, uidi purus.

Principium cappa.

Incendo, & incendo. Futurum, incendam.

Sedeo, & ſedeo. Futurum, ſedebo.

Sedeo. Futurum, ſedebo.

Subuerto, ſubuertam. Aoriſtus ſecundus, ſubuerti, à ſubuerto.

Purgo. Aoriſtus ſecundus, purgaui.

Demitto. Aoriſtus primus, demiſi.

Clango. Futurũ, clangam. Aoriſtus primus, clanxi. Præteritum perfectum, clanxi.

Laboro, & laboro. Indefinitum ſecundum, laboraui. Præteritum perfectum, laboraui, à laboro. futurum, laborabo.

Tondeo. Futurum, tondebo. Indefinitum primum, totondi. Præteritum perfectum, totondi.

Satio, ſatio, & ſatio, ſatio. Futurum, ſatiabo.

Clamo. Futurum, clamabo. Præteritum perfectum medium, clamaui. Indefinitum ſecundum, clamaui.

Suſpendo, & ſuſpendo, ſuſpendo, & ſuſpendo. Futurum, ſuſpendam.

Abſconditus, & abſconditus fui, ab abſcondor, uel abſcondor, antiquo.

Princi-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἱκνοῦμαι. Μέλλων, ἵξομαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἱκόμην. Παρακείμενος, ἷγμαι, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι.

Ἱλάσκομαι. Μέλλων, ἱλάσομαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἱλασάμην.

Ἵπταμαι. Μέσος ἀόριστος α. ἱπτάμην, ἵπτω, ἵπτατο.

Ἴδον, ἀόριστος δεύτερος ποιητικὸς, ἀπὸ τοῦ εἴδω. καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἶδον καθαρός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω, καὶ κάω. Μέλλων, καύσω.

Καθέζω, καθέζομαι. Μέλλων, καθεδοῦμαι.

Κάθημαι, Μέλλων, καθήσομαι.

Καθαιρέω, καθαιρῶ. Ἀόριστος δεύτερος, καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καθαίρω. Ἀόριστος πρῶτος, ἐκάθηρα.

Καθίημι. Ἀόριστος πρῶτος, καθῆκα.

Κλάγγω. Μέλλων, κλάγξω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔκλαγξα. Παρακείμενος, κέκληγα.

Κάμνω, καὶ κάμω. Ἀόριστος δεύτερος, ἔκαμον. Παρακείμενος, κέκμηκα, ἀπὸ τοῦ κμῶ. μέλλων, κμήσω.

Κείρω. Μέλλων, κερῶ. Ἀόριστος πρῶτος, ἔκειρα. Παρακείμενος, κέκαρκα.

Κορέω, κορῶ, καὶ κορέννυμι, καὶ κορεννύω. Μέλλων, κορέσω.

Κράζω. Μέλλων, κράξω. Παρακείμενος μέσος, κέκραγα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔκραγον.

Κρεμάζω, καὶ κρεμάω, ῶ. καὶ κρέμαμαι. Μέλλων, κρεμάσω.

Κρυβεὶς, καὶ ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύπτομαι, ἢ κρύβομαι παλαιοῦ.

Principium lambda.

Sortior. *Futurum, ſortiar, à ſortior, ſortior.* In*definitum ſecundum, ſortitus ſum. Medium præteritum perfectum, ſortitus ſum, à ſortior. Futurum, ſortiar. Indefinitum ſecundum, ſortitus ſum.*

Capio, *capiebã. Futurũ, capiam, à capio. unde indefinitum ſecundum, cepi. Præteritũ perfectum, cepi, et attice cepi. Præteritum pluſquam perfectũ, ceperam.*

Lateo, *latebam. Futurũ, latebo, à lateo. Medium præteritum perfectum, latui. Indefinitum ſecundum, latui. Præteritum perfectum, abſconditus ſum. Medium indefinitum ſecundum, latui.*

Relinquo. *Futurum, relinquam. Indefinitum primum, reliqui. Indefinitum ſecundum, reliqui.*

Principium mi.

Inſanio. *Medium præteritum perfectum, inſaniui.*

Diſco, *diſcebam. Futurum, diſcam, à diſco, diſco. Præteritum perfectum, didici. Indefinitũ ſecundum, didici, à diſco.*

Pugno. *Futurum, pugnabo, à pugno. Medium indefinitum primum, pugnaui.*

Partior. *Medium præteritum perfectum, partitus ſum, & partitus ſum.*

Curo. *Futurum, curabo, à curæ eſt. Præteritum perfectum, curæ fuit. Futurum, curæ erit.*

Recordor, *à recordor. Præteritum pluſquam perfectum, memineram. Indefinitum primum, memini. Futurum primum, recordabor.*

Maneo. *Futurum, manebo. Indefinitum primum, manſi. Præteritum perfectum, manſi.*

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. Μέλλων, κληρώσομαι, ἀπὸ τοῦ κληρόω, ῶ. Ἀόριστος δεύτερος, ἔλαχον. Μέσος παρακείμενος, λέλογχα, ἀπὸ τοῦ λήχω. μέλλων, λήξω. ἀόριστος δεύτερος, ἔλαχον.

Λαμβάνω, ἐλάμβανον. Μέλλων, λήψομαι, ἀπὸ τοῦ λήβω, ὅθεν ἀόριστος δεύτερος ἔλαβον. Παρακείμενος, λέληφα, καὶ ἀττικῶς εἴληφα. ὁ ὑπερσυντελικὸς, εἰλήφειν.

Λανθάνω, ἐλάνθανον. Μέλλων, λήσομαι, ἀπὸ τοῦ λήθω. μέσος παρακείμενος, λέληθα. ἀόριστος δεύτερος, ἔλαθον. Παρακείμενος, λέλησμαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐλαθόμην.

Λείπω. Μέλλων, λείψω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔλειψα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔλιπον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μαίνομαι. Μέσος παρακείμενος, μέμηνα.

Μανθάνω, ἐμάνθανον. Μέλλων, μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. Παρακείμενος, μεμάθηκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔμαθον, ἀπὸ τοῦ μήθω.

Μάχομαι. Μέλλων, μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐμαχεσάμην.

Μείρω. Μέσος παρακείμενος, μέμορα, καὶ ἔμμορα.

Μέλω. Μέλλων, μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω. Παρακείμενος, ἔμελε. Μέλλων, μελήσει.

Μέμνημαι, ἀπὸ τοῦ μνάομαι. Ὑπερσυντελικὸς, ἐμεμνήμην. Ἀόριστος πρῶτος, ἐμνήσθην. Μέλλων πρῶτος, μνησθήσομαι.

Μένω. Μέλλων, μενῶ. Ἀόριστος πρῶτος, ἔμεινα. Παρακείμενος, μεμένηκα.

Curaui, medium præteritum perfectum, à curo.

Promptus fui, medium præteritum perfectum, à promptus ſum.

Miſceo, & miſceo. Futurum, miſcebo.

Abſtergo. Futurum, abſtergam.

Principium ni.

Nuo. Futurum, nuam.

Paſco. Præteritum perfectum, paui. Indefinitum primum, paui.

Principium xi.

Intelligo. Futurum, intelligam. Indefinitum, intellexi, & intellexi.

Principium o parui.

Oleo. Futurum, olebo. Medium præteritum perfectum, oliui, & attice, oliui.

Eo. Futurum, ibo. Medium indefinitum, iui.

Puto, et craſi, puto, putas, putat. Futurũ, putabit. Indefinitum primum, putaui.

Scio, à ſcio, medium præteritum perfectum.

Lamentor. Futurum, lamentabor. Indefinitũ primum, lamentatus ſum.

Iuro, & iuro, & iuro, iuro. Futurũ, iurabo & iurabo: Præteritum perfectum, iuraui. & attice, iuraui.

Vlulo. Futurum, ululabo.

Abſtergo. Futurum, abſtergam.

Inquino. Futurum, inquinabo.

Debeo. Futurum, debebo, & debebo, debebo. Præteritum perfectum, debui. Indefinitum, debui.

Video. Futurum, uidebo. Indefinitum primũ, uidi

Video,

Μέμηλα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μέλω.

Μέμαα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μάω, ῶ.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. Μέλλων, μίξω.

Μοργνύω. Μέλλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νέω. Μέλλων, νάσω.

Νέμω. Παρακείμενος, νενέμηκα. Ἀόριστος πρῶτος, ἔνειμα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξυνίημι. Μέλλων, ξυνήσω. Ἀόριστος, ξυνῆκα, καὶ ξυνέηκα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ὄζω. Μέλλων, ὄσω. Μέσος παρακείμενος, ὦδα, καὶ ἀττικῶς ὄδωδα.

Οἴχομαι. Μέλλων, οἰχήσομαι. Μέσος ἀόριστος, ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ κράσει οἶμαι, οἴει, οἴεται. Μέλλων, οἰήσεται. Ἀόριστος πρῶτος, ᾠήθην.

Οἶδα, ἀπὸ τοῦ εἴδω, μέσος παρακείμενος.

Οἰμώζω. Μέλλων, οἰμώξω. Ἀόριστος πρῶτος, ᾤμωξα.

Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι, καὶ ὀμόω, ῶ. Μέλλων, ὀμόσω, καὶ ὀμοῦμαι. Παρακείμενος, ὤμοκα, καὶ ἀττικῶς ὀμώμοκα.

Ὀλολύζω. Μέλλων, ὀλολύξω.

Ὀμόργνυμι. Μέλλων, ὀμόρξω.

Ὀνόω, ῶ. Μέλλων, ὀνόσω.

Ὀφείλω. Μέλλων, ὀφειλήσω. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω. Παρακείμενος, ὤφληκα. Ἀόριστος, ὤφλησα.

Ὄπτομαι. Μέλλων, ὄψομαι. Ἀόριστος πρῶτος, ὤφθην.

Ὁράω,

Video,uideo. Præteritum imperfectum, uidebam, bam attice. Præteritum perfectum,uidi. Præteritum pluſquamperfectum, uideram.

Principium pi.

Prætereo. Præteritum imperfectum, præteribam.

Adſum,ades,adeſt.

Patior, patiebar. Futurum, patiar, à patior. Præteritum perfectum, paſſus ſum. Indefinitũ ſecundum, paſſus ſum, à patior.

Mitto. Futurum, mittam. Præteritum perfectum, miſi. Indefinitum primum, miſi. (extendi.

Extendo. Futurũ,extendã. Præteritũ perfectum,

Digero,et digero,et digero poetice.futu. digeram.

Acquiro, acquiro. Futurum, acquiram. Præteritum perfectum, acquiſiui.

Penetro. Futurum, penetrabo. Indefinitum primum,penetraui.

Horrui, ab horreo. Futurum, horrebo. Præteritum perfectum per errorem, horrui.

Figo,& figo. futurũ, figã. Indefinitũ, fixi,à figo.

Bibo, bibebam. Futurum, bibam. Præteritum perfectum, bibi. Indefinitum ſecundum, bibi.

Cado. Futurum,cadam. Præteritũ perfectum,cecidi. Indefinitum ſecundum, cecidi.

Incendo.Futurum, incendam.

Fingo, fingo. Futurũ, fingã. Indefinitum I.finxi.

Nauigo. Futurum,nauigabo,à nauigo. ſic & ſpiro. futurum, ſpirabo.

Vendo, quod uendo. Futurum,uendam. Præteritum perfectum, uendidi.

præmitto.

Οράω,ῶ.Παρατατικὸς,ἑώραον,ων ἀπλικῶς. Παρακείμενος,ἑώρακα.Υπερσυντελικὸς,ἑωράκειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παρίημι.Παρατατικὸς,παρῆν.

Πάρειμι,πάρει,πάρεσι.

Πάσχω,ἔπασχον.Μέλλων,πείσομαι,ἀπὸ τοῦ πείθω.Παρακείμενος,πέπονθα.Αόριστος δεύτερος,ἔπαθον,ἀπὸ τοῦ πήθω.

Πέμπω.Μέλλων,πέμψω.Παρακείμενος,πέπομφα.Αόριστος πρῶτος,ἔπεμψα.

Πεταννύω.Μέλλων,πετάσω.Παρακείμενος,πέπτακα.

Πέπτω, καὶ πέσσω, καὶ πέμπτω ποιητικῶς. Μέλλων, πέμψω.

Πάομαι,ῶμαι.Μέλλων,πάσομαι.Παρακείμενος,πέπαμαι.

Πείρω.Μέλλων,περῶ.Αόριστος πρῶτος, ἔπειρα.

Πέφρικα,ἀπὸ τοῦ φρίττω.Μέλλων,φρίξω. Παρακείμενος,ἡμαρτημένως,πέφρικα.

Πηγνύω,καὶ πήγνυμι.Μέλλων,πήξω.Αόριστος,ἐπάγην,ἀπὸ τοῦ πήγω.

Πίνω,ἔπινον.Μέλλων,πώσω.Παρακείμενος,πέπωκα.Αόριστος δεύτερος,ἔπιον.

Πίπτω.Μέλλων,πεσοῦμαι.Παρακείμενος,πέπτωκα. Αόριστος δεύτερος,ἔπεσον.

Πίμπρημι.Μέλλων,πρήσω.

Πλάττω,πλάσσω.Μέλλων,πλάσω.Αόριστος πρῶτος, ἔπλασα.

Πλέω.Μέλλων,πλεύσω,ἀπὸ τοῦ πλεύω.οὕτω καὶ πνέω, μέλλων,πνεύσω.

Πράττω,τὸ πολῦ.μέλλων,πράσω.Παρακεί.πέπραχα.

Præmitto, præmiſi, medium indefinitum primum.

Extendo. Futurum, *extendam.*

Accurro. Futurum, *accurram,* Indefinitum ſecundum, *accurri, ab accurro.*

Populor. Indefinitum ſecundum, *populatus ſum.*

Volo, *uolo.* Medium indefinitum primum, *uolaui.*

Timeo. Futurum, *timebo.*

Interrogo. Futurum, *interrogabo, ab interrogo.* Præteritum perfectum, *interrogaui.* Indefinitum ſecundum, *interrogaui.*

Principium rho.

Facio. Futurum, *faciam.*

Rumpo, & *rumpo.* Futurum, *rumpam.*

Roboro, & *roboro.* Futurum, *roborabo.*

Valeo. Futurũ, *ualebo.* Præteritũ perfectũ, *ualui, ualuiſti, ualuit.* Imperatiuũ, *uale, ualeat. ualete, ualẽto.*

Principium ſigma.

Extinguo. Futurum, *extinguam,* & *extinguam.* Indefinitum ſecundum, *extinxi, ab extinguo.*

Concitor. Indefinitum primum, *concitatus ſum.* Indefinitum ſecundum, *concitaui.*

Putreſco. Futurũ, *putreſcam.* Indefinitũ, *putrui.*

Libo. Futurum, *libabo.* Indefinitũ primum, *libaui.*

Stillo, & *ſtillo.* Futurum, *ſtillabo.*

Gemo, & *gemo.* Futurum, *gemam.*

Pungo. Futurum, *pungam.*

Sterno. Futurum, *ſternam.* Indefinitum I. *ſtraui.*

Sterno. Futurum, *ſternam.* Indefinitum I. *ſtraui.*

Miſceo. Futurum, *miſcebo.* Præteritum perfectum, *miſcui.*

Contingo.

Προΐεμαι, προηκάμην, μέσος ἀόριστος πρῶτος.

Πετάω, ῶ. Μέλλων, πετάσω.

Προστρέχω. Μέλλων, προσδραμοῦμαι. Ἀόριστος δεύτερος, προσέδραμον, ἀπὸ τοῦ προσδρέμω.

Πέρθω. Ἀόριστος δεύτερος, ἔπραθον.

Πτάω, ῶ. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐπτάμην.

Πτήσσω. Μέλλων, πτήξω.

Πυνθάνομαι. Μέλλων, πεύσομαι, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι. Παρακείμενος, πέπυσμαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἐπυθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέζω. Μέλλων, ῥέξω.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. Μέλλων, ῥήξω.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. Μέλλων, ῥώσω.

Ῥωννύομαι. Μέλλων, ῥώσομαι. Παρακείμενος, ἔῤῥωμαι, ἔῤῥωσαι, ἔῤῥωται. Προσακτικὸν, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. ἔῤῥωσθε, ἐῤῥώσθωσαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω. Μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι.

Σεύομαι. Ἀόριστος, πρῶτος, ἐσύθην. Ἀόριστος δεύτερος, ἔσσευα.

Σήπομαι. Μέλλων, σήψομαι. Ἀόριστος, ἐσάπην.

Σπένδω. Μέλλων, σπείσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔσπεισα.

Στάζω, καὶ σταλάζω. Μέλλων, στάξω.

Στένω, στενάζω. Μέλλων, στενάξω.

Στίζω. Μέλλων, στίξω.

Στορέννυμι. Μέλλων, στορέσω. Ἀόριστος α. ἐστόρεσα.

Στρωννύω. Μέλλων, στρώσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔστρωσα.

Συγκεραννύω. Μέλλων, συγκεράσω. Παρακείμενος, συγκέκρακα.

Contingo. Futurum, contingam. Præteritum perfectum, contigi. Indefinitum primum, contigi.

Cohibeo, cohibeo. Futurũ, cohibebo. Indefinitum 2. cohibui, unde imperatiuum, cohibe, cohibeto.

Principium taf.

Præteritum perfectum, mortuus ſum, & mortuus ſum, à morior.

Seco. Futurũ, ſecabo. Indefinitum ſecundũ, ſecui.

Fabrico. Indefinitum ſecundum, fabricaui.

Extendo. Futurum, extendam. Indefinitum ſecundum, extendi. unde hic extendens.

Liquefacio. Futurũ, liquefaciam. Præteritũ perfectum, liquefeci.

Pario. Futurum, pariam. Indefinitum 2. peperi.

Vulnero, uulnerabam. Futurum, uulnerabo. Indefinitum primum, uulneraui. Præteritum perfectum, uulneratus ſum, à uulnero, uulnero.

Soluo, & ſoluo. Futurum, ſoluam.

Tolero, à tolero. Futurum, tolerabo. Indefinitũ ſecundum, toleraui, à tolero.

Nutrio. Futurum, nutriam. Indefinitum primum, nutriui. Medium præteritum perfectum, nutriui.

Timeo. Futurum, timebo.

Sum, eram. Futurũ, ero, à fabrico. Præteritũ perfectũ, fui, à conſequor, conſequor. Indefinitũ 2. fui.

Principium y pſili.

Suſtineo. Futurum, ſuſtinebo. Præteritum perfectum, ſuſtinui. Indefinitum ſecundum, ſuſtinui.

Promitto. Futurum, promittam. Præteritũ perfectum, promiſi. Medius aoriſtus ſecundus, promiſi.

Subeo.

Συμβαίνω. Μέλλων, συμβήσομαι. Παρακείμενος, συμβέβηκα. Αόριστος δεύτερος, συνέβην.

Σχέω, ῶ. Μέλλων, σχήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔσχον, ὅθεν τὸ προστακτικὸν, σχὲς, σχέτω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Παρακείμενος, τέθνηκα, καὶ τέθναα, ἀπὸ τοῦ θνήσκω.

Τέμνω. Μέλλων, τμήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔταμον.

Τεύχω. Αόριστος δεύτερος, ἔτυχον.

Τάζω. Μέλλων, τάξω. Αόριστος δεύτερος, ἔταγον, ὅθεν ὁ ταγών.

Τήκω. Μέλλων, τήξω. Παρακείμενος, τέτηκα.

Τίκτω. Μέλλων, τέξω. Αόριστος δεύτερος, ἔτεκον.

Τιτρώσκω, ἐτίτρωσκον. Μέλλων, τρώσω. Αόριστος πρῶτος, ἔτρωσα. Παρακείμενος, τέτρωκα, ἀπὸ τοῦ τρόω, ῶ.

Τίνω, καὶ τίω. Μέλλων, τίσω.

Τλάω, ῶ. Μέλλων, τλήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔτλην, ἀπὸ τοῦ τλῆμι.

Τρέφω. Μέλλων, θρέψω. Αόριστος πρῶτος, ἔθρεψα. Μέσος παρακείμενος, τέτροφα.

Τρέω. Μέλλων, τρέσω.

Τυγχάνω, ἐτύγχανον. Μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. Παρακείμενος, τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, ῶ. Αόριστος δεύτερος, ἔτυχον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Υπέχω. Μέλλων, ὑφέξω. Παρακείμενος, ὑπέσχηκα. Αόριστος δεύτερος, ὕπεσχον.

Υπισχνοῦμαι. Μέλλων, ὑποσχήσομαι. Παρακείμενος, ὑπέσχημαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, ὑπεσχόμην.

Subeo. Futurum, ſubibo. Aoriſtus, ſubij, à ſubeo.

Priuo. Futurum, priuabo,

Dormito. Futurum, dormitabo.

Pluit. Futurum, pluet. Aoriſtus primus, pluit.

Principium phi.

Dico. Præteritū imperfectū, dicebā. et amplius nō.

Fugio. Futurum, fugiam. Medium præteritū perfectum, fugi. Aoriſtus ſecundus, fugi.

Fero. Futurum, feram, à fero. Præteritum perfectum, tuli. Aoriſtus primus, tuli. Aoriſtus ſecundus, tuli, à fero.

Dico, dicis, dicit. dicitis duo, dicunt duo. dicimus, dicitis, dicunt. Futurum, dicam. Aoriſtus primus, dixi.

Aoriſtus ſecundus, dixi. Infinitum, dicere.

Præuenio, præueniebam. Futurum, præueniam, à præuenio. Præteritum perfectum, præueni. Aoriſtus primus, præueni. Aoriſtus ſecundus, præueni, à præuenio. Participium, hic præueniens.

Corrumpo. Futurū, corrumpam. Præteritum perfectum, corrupi. Mediū præteritū perfectū, corrupi.

Tabeſco. Futurum, tabeſcam.

Cruento, & cruento. Futurum, cruentabo.

Produco. Futurum, producam. Præteritum perfectum, produxi. indefinitum ſecundum, produxi, à produco.

Principium chi.

Gaudeo. Futurū, gaudebo. Aoriſtus, gauiſus ſum.

Sæuio. Futurum, ſæuiam. Aoriſtus, ſæuij.

Fundo. Futurū, fundam, à fundo. Aoriſtus, fudi.

Coloro. Futurum, colorabo.

Princi-

Ὑποδύω. Μέλλων, ὑποδύσω. Ἀόριστος, ὑπέδυν, ἀπὸ τοῦ ὑποδῦμι.

Ὑποστερίσκω. Μέλλων, ὑποστερίσω.

Ὑπνώττω. Μέλλων, ὑπνώσω.

Ὕει. Μέλλων, ὕσει. Ἀόριστος πρῶτος, ὗσεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φάσκω. Παρατατικὸς, ἔφασκον. καὶ πλέον οὔ.

Φεύγω. Μέλλων, φεύξουμαι. Μέσος παρακείμενος, πέφευγα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφυγον.

Φέρω. Μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω. Παρακείμενος, ἐνήνοχα. Ἀόριστος πρῶτος, ἤνεγκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Φημὶ, φὴς, φησί. φατὸν, φατόν. φαμὲν, φατὲ, φασί. Μέλλων, φήσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔφησα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφην. Ἀπαρέμφατον, φάναι.

Φθάνω, ἔφθανον. Μέλλων, φθάσω, ἀπὸ τοῦ φθάω, ῶ. Παρακείμενος, ἔφθακα. Ἀόριστος πρῶτος, ἔφθασα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφθην, ἀπὸ τοῦ φθῆμι. Η μετοχὴ, ὁ φθάς.

Φθείρω. Μέλλων, φθερῶ. Παρακείμενος, ἔφθαρκα. Μέσος παρακείμενος, ἔφθορα.

Φθίνω. Μέλλων, φθίσω.

Φοινίκω, καὶ φοινίζω. Μέλλων, φοινίξω.

Φύω. Μέλλων, φύσω. Παρακείμενος, πέφυκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χαίρω. Μέλλων, χαρήσομαι. Ἀόριστος, ἐχάρην.

Χαλεπαίνω. Μέλλων, χαλεπανῶ. Ἀόριστος, ἐχαλέπηνα

Χέω. Μέλλων, χεύσω, ἀπὸ τοῦ χεύω. Ἀόριστος, ἔχεα.

Χρωννύω. Μέλλων χρώσω.

Principium pſi.

Cano, Futurum, canam. Præteritum perfectum, cecini Aoriſtus primus, cecini.

Principium o magni.

Pello, & pello. Futurum, pellam, pellam.

Emo, emo. Futurum, emam. Præteritum perfectum, emi, & emi attice. unde emptus.

Concitaui, à concito. Futurum, concitabo. Aoriſtus primus, concitaui, & per ſyncopen, concitaui. uel concito, concitabo, concitaui æolice.

FINIS ANOMALORVM VERborum.

De ſpiritibus.

Quot ſpiritus? duo: denſus, & lenis. Omnis dictio à uocali uel diphthongo incipiens, aſpiratur, uel attenuatur. Sed à conſonantibus, ſolum rho in principio dictionis exiſtens, aſpiratur, ut rhetor. quando autem ſunt duo, primũ quidem attenuatur, ſecundum autem aſpiratur apud antiquos: ut aduerbium. Nota uniuerſaliter, quod nominatiui ſpiritus retinetur & in reliquis caſibus. Et in uerbis uero ſpiritus thematis ſeruatur, & in ijs quæ ab illo inflectuntur: ut pecco, peccabam. traho, trahebam. præter habeo, habebo, quod in præſenti quidem attenuatur, in futuro uero aſpiratur, ad differentiam extra, quod eſt aduerbium. In uerbis in præteritis, e pſilon præcedens & excedens, attenuatur: ſicut ſcripſi, ſcripſi. ſi præcedit quidem, non decidit autem, & ſpiritum præſentis habet: ut ſto, ſtabo, ſteti, qui ſtetit. Omnis articulus à uocali incipiens, aſpiratur: ut hic, hæc, hi, hæ. Omne pronomen

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψάλλω. Μέλλων, ψαλῶ. Παρακείμενος, ἔψαλκα. Αόριστος πρῶτος, ἔψηλα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὤθω, καὶ ὠθέω, ῶ. Μέλλων, ὤσω, καὶ ὠθήσω.

Ὠνέομαι, οῦμαι. Μέλλων, ὠνήσομαι. Παρακείμενος ὤνημαι, καὶ ἑώνημαι ἀττικῶς. ὅθεν ἑωνημένος.

Ὦρσα, ἀπὸ τοῦ ὀρούω. Μέλλων, ὀρούσω. Αόριστος πρῶτος, ὤρουσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὦρσα. ἢ ὄρω, ὄρσω, ὦρσα αἰολικῶς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ῥημάτων.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Πόσα πνεύματα; δύο. ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. Πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου ἀρχομένη, δασύνεται, ἢ ψιλοῦται. Ἀπὸ δὲ τῶν συμφώνων, μόνον τὸ ρ ἐν ἀρχῇ λέξεως ὂν, δασύνεται. οἷον ῥήτωρ. ὅτε δὲ ἐστὶ δύο, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται κατὰ παλαιοὺς, οἷον ἐπίῤῥημα. Σημείωσαι καθόλου, ὅτι τὸ τῆς εὐθείας πνεῦμα φυλάσσεται καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι. Καὶ ἐν τοῖς ῥήμασι δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος φυλάσσεται, καὶ ἐν τοῖς ἀπ᾽ ἐκείνου κλινομένοις. οἷον ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον. ἕλκω, εἷλκον. πλὴν τοῦ ἔχω, ἕξω. ὅπερ ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι ψιλοῦται, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι δασύνεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἔξω, ὅπερ ἐστὶν ἐπίῤῥημα. Ἐπὶ τῶν ῥημάτων τὸ ἐν τοῖς παρῳχημένοις ε προερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται. οἷον ἔγραψα, γράψον. Εἰ δὲ προέρχεται μὲν, οὐκ ἀποπίπτει δὲ, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει. οἷον ἵστημι, στήσω, ἕστακα, ἑστακώς. Πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. οἷον ὁ, ἡ, οἱ, αἱ. Πᾶσα

ἀντωνυμία

pronomen ab e pſilo incipiens,attenuatur: ut ego,præter ſe; & quæ ex eo,ut ſeipſum. Ab alia autem uocali incipiens aſpiratur: ut hic,hæc. præter ipſe,& quæ ab eo:ut homicida ſui,per ſe quid faciens. Omnis præpoſitio à uocali incipiens, attenuatur: ut ab, per. præter ſub, & ſuper. Omnis coniunctio à uocali incipiens,attenuatur:ut ſed,ſi,quoniã. præter cauſales:nam cauſales omnes aſpirantur,ut ut,propter,ut.præter ut. Deriuatiua, ſi retinent principium, ſpiritum proprij primitiui habent: ut amo,amor,ulcero,ulcus. præter ſudor,à labor, quod eſt laboro. ſimul, à ſimul. ſeries, à necto. carcer, à prohibeo. Per aphæreſin tenuis conſonantis facta relatiua,aſpirantur: ut tãtus,quantus, tunc quando. præter tunc,quando,tunc,quando. Aeolica omnia attenuantur: nam Aeoles ignorant aſpirationem. Numeralia omnia aſpirantur, ut unus, ſex, ſeptem. præter octo,& nouem, & quæ ex ipſis: ut octoginta, nonaginta. Alpha ſiue intentionem ſignificat,ſiue priuationem,ſiue ſimul,ſiue malum,ſiue modicum,ſiue abundat,attenuatur: præter catena,ex priuatiuo alpha. & ſoluo. & infernus,ex priuatiuo alpha. & uideo. Sed congregatiuum alpha aſpiratur, ſimul, uniuerſus.

Principium alpha.

Alpha ante alpha attenuatur, ut Aaron, intangibilis.

Alpha ante uita attenuatur, ut innocuus. niſi rho inferatur, ut ancilla.

Alpha ante gamma attenuatur,ut agon. præter caſtus, & ſanctus: & ab his deducta, ut ſanctitas.

Alpha

ἀντωνυμία ἀπὸ τοῦ ε ἀρχομένη, ψιλοῦται. οἷον ἐγώ. πλὴν τῆς ἕ, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. οἷον ἑαυτόν. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου φωνήεντος ἀρχομένη, δασύνεται. οἷον οὗτος, αὕτη. πλὴν τοῦ αὐτὸς, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς. οἷον αὐτόχειρ, καὶ αὐτόματος. Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, ψιλοῦται. οἷον ἀπὸ, ἀνά. πλὴν τῆς ὑπὸ, καὶ ὑπέρ. Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, ψιλοῦται. οἷον ἀλλὰ, εἰ, ἐπεί. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. Οἱ γὰρ αἰτιολογικὴ πάντες δασύνονται. οἷον ἵνα, ἕνεκα, ὅπως. πλὴν τοῦ ὄφρα. Τὰ παράγωγα εἰ σώζει τὴν ἀρχὴν, τὸ πνεῦμα τοῦ ἰδίου πρωτοτύπου ἔχει. οἷον ἀγαπῶ, ἀγάπη. ἕλκω, ἕλκος. πλὴν τοῦ ἱδρὼς, ἀπὸ τοῦ ἰδίω, τὸ κοπιῶ. ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς, ἀπὸ τοῦ εἴρω. εἱρκτὴ, ἀπὸ τοῦ εἵργω. Τὰ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ψιλοῦ συμφώνου γινόμενα ἀναφορικὰ, δασύνονται. οἷον τόσος, ὅσος. πηνίκα, ἡνίκα. πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. τῆμος, ἦμος. Τὰ αἰολικὰ πάντα ψιλοῦται. οἱ γὰρ αἰολεῖς ἀγνοοῦσι τὴν δασεῖαν. Τὰ ἀριθμητικὰ πάντα δασύνεται. οἷον εἷς, ἕξ, ἑπτά. πλὴν τῶν ὀκτὼ, καὶ ἐννέα, καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν. οἷον ὀγδοήκοντα, ἐνενήκοντα. Τὸ α εἴτε ἐπίτασιν δηλοῖ, εἴτε στέρησιν, εἴτε ὁμοῦ, εἴτε κακὸν, εἴτε ὀλίγον, εἴτε πλεονάζει, ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἅλυσις, ἐκ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ τοῦ λύω. καὶ τοῦ ᾅδης, ἐκ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ τοῦ ἴδω. Τὸ δὲ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. ἅμα, ἅπας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Τὸ α πρὸ τοῦ α ψιλοῦται, οἷον ἀαρὼν, ἄαπτος.

Τὸ α πρὸ τοῦ β ψιλοῦται, οἷον ἀβλαβής. εἰ μὴ τὸ ρ ἐπιφέροιτο, οἷον ἅβρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, οἷον ἀγών. πλὴν τοῦ ἁγνὸς, καὶ ἅγιος, καὶ τῶν ἀπὸ τούτων παραγομένων, οἷον ἁγιότης.

Alpha ante delta attenuatur, ut canto. præter infernus, & adultus.

Alpha ante e pſilon attenuatur, ut aquila, aerem.

Alpha ante zita, pſilen habet, ut inæmulus. præter ueneror, quod eſt ueneror.

Alpha ante thita, iota, cappa, attenuatur, ut pulſ, moueor, incitor, arx.

Alpha ante lambda attenuatur, ut alius, ungo. niſi mi inferatur, ut ſalſus. & præter ſal ſalis. capio, quod eſt capio. ſatis, ſalio, area, catena, halicarnaſus, ſalio.

Alpha ante mi attenuatur, ut plauſtrum. præter ſimul, pecco, concertatio, funis, quod eſt funis. placenta, matula. conſonante autem illata cum mi, ſemper attenuatur: ut circum, ambroſia, indumentum.

Alpha ante gni attenuatur, ut per. præter placeo, quod eſt placeo.

Alpha ante xi & o micron attenuatur, ut dignus, enſis, quod eſt enſis.

Alpha ante pi, pſilen habet: ut ab. præter ſemel, ſimplex, uniuerſus, tener, tango.

Alpha ante rho attenuatur, ut arabs. niſi mi ſequatur, uel pi: ut currus, rapio. præter mollem.

Alpha ante ſigma attenuatur ſemper, ut exerceo, urbs.

Alpha ante taf attenuatur, ut ſine. præter quæ, pro quæ. & alter, pro alter.

Alpha ante chi, phi, cappa, attenuatur: ut ſpuma, achiuus, altus.

Alpha ante pſi attenuatur, ut poſt. præter hapſis, membra, quæ membra.

Alpha

Τὸ α πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ᾄδω. πλὴν τοῦ ᾅδης, καὶ ἁδρός.

Τὸ α πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἀετὸς, ἀέρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ ζ ψιλοῦται, οἷον ἄζηλος. πλὴν τοῦ ἅζομαι, τὸ σέβομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ θ, ι, κ, ψιλοῦται. οἷον ἀθάρα. ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ. ἄκρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἄλλος, ἀλείφω. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, οἷον ἁλμυρός. καὶ πλὴν τοῦ ἅλς, ἁλῶ τὸ κρατῶ, ἅλις, ἁλίζω, ἅλως, ἅλυσις, ἁλικαρνασὸς, ἅλλομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἄμαξα. πλὴν τοῦ ἅμα, ἁμαρτάνω, ἅμιλλα, ἅμμα, τὸ χοινίον. ἅμης, ἁμίς. συμφώνου δὲ ἐπιφερομένου μετὰ τὸ μ, ἀεὶ ψιλοῦται. οἷον ἀμφὶ, ἀμβροσία, ἀμπεχόνη.

Τὸ α πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἀνά. πλὴν τοῦ ἁνδάνω, τὸ ἀρέσκω.

Τὸ α πρὸ τοῦ ξ καὶ ο ψιλοῦται, οἷον ἄξιος, ἄορ, τὸ ξίφος.

Τὸ α πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ἀπό. πλὴν τοῦ ἅπαξ, ἁπλοῦς, ἅπας, ἁπαλὸς, ἅπτομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἄρα. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, ἢ τὸ π. οἷον ἅρμα, ἁρπάζω. πλὴν τοῦ ἀραιόν.

Τὸ α πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται ἀεὶ, οἷον ἀσκῶ. ἄσυ.

Τὸ α πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἄτερ. πλὴν τοῦ ἅττα, ἀντὶ ἅτινα. καὶ ἅτερος, ἀντὶ ἕτερος.

Τὸ α πρὸ τοῦ χ, φ, κ, ψιλοῦται. οἷον ἀφροδίτη, ἀχαιὸς, ἄκρος.

Τὸ α πρὸ τοῦ ψ ψιλοῦται. οἷον ἄψ. πλὴν τοῦ ἁψίς. ἅψεα, τὰ μέλη.

Τὸ α

Alpha ante o mega attenuatur, ut flos.

Regulæ e pſili.

E *pſilon abundans in principio dictionis, præſentis ſpiritum aſſumit: ut uideo, uidebam. uiginti, uiginti.*

E *pſilon ante alpha aſpiratur, ut ſeipſum. præter uer, bonorum, ſi.*

E *pſilon ante uita attenuatur, ut ieci. præter ſeptimus, ſeptuaginta, hebræus.*

E *pſilon ante gamma attenuatur, ut excito.*

E *pſilon ante delta attenuatur, ut edo. præter pauimentum, quod pauimentum. ſedebit, pro ſedebit. ſedes.*

E *pſilon ante e pſilon attenuatur, ut facile, pro facile. præter deſiderium, quod deſiderium.*

E *pſilon ante zita aſpiratur, ut ſedeo.*

E *pſilon ante ita non inuenitur, niſi à declinatione: ut bonus, pro bono, à bonus.*

E *pſilon ante thita attenuatur, ut conſuetudo.*

E *pſilon ante iota attenuatur, ut ſimilis.*

E *pſilon ante cappa aſpiratur, ut hecuba. præter ſocer, induciæ.*

E *pſilō ante lambda, uel unum, uel duplex, tenuem habet: ut arguo, eloquens. niſi cappa inferatur, ut traho. & præter græcus, caliditas, helleſpontus, helenus, helene, palus, capio, uerto, helicon, uermis.*

E *pſilon ante mi attenuatur, ut empeodcles.*

E *pſilon ante gni attenuatur. propter autem, & unius, excipitur.*

E *pſilon ante xi attenuatur, ut licet. præter ſex, habebo, habebis, habitus, deinceps.*

E *pſilon ante o micron aſpiratur, ut feſtum.*

E *pſilon*

Τὸ α πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται, οἷον ἄυτος.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ Ε.

Τὸ ε πλεονάζον ἐν ἀρχῇ λέξεως, τὸ τοῦ ἐνεστῶτος πνεῦμα λαμβάνει. οἷον ὁράω, ἑώρων, ἑώρων. εἴκοσιν, ἐείκοσι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ α δασύνεται, οἷον ἑαυτόν. πλὴν τοῦ ἔαρ, ἐάων, ἐάν.

Τὸ ε πρὸ τοῦ β ψιλοῦται, οἷον ἔβαλον. πλὴν τοῦ ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, ἑβραῖος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, οἷον ἐγείρω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἔδω. πλὴν τοῦ ἕδος, τὸ ἔδαφος. ἑδεῖται, ἀντὶ καθεδεῖται. ἕδρα.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. πλὴν τοῦ ἑέλδιωρ, ἡ ἐπιθυμία.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ζ δασύνεται, οἷον ἕζομαι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ η οὐχ εὑρίσκεται, πλὴν ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἐῆος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐΰς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ θ ψιλοῦται. οἷον ἔθος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ι ψιλοῦται, οἷον εἰκτός.

Τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεται, οἷον ἑκάθη. πλὴν τοῦ ἐκυρὸς, καὶ ἐκεχειρία.

Τὸ ε πρὸ τοῦ λ, ἢ ἑνὸς, ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται. οἷον ἐλέγχω, ἐλλόγιμος. εἰ μὴ τὸ κ ἐπάγοιτο, οἷον ἕλκω. καὶ πλὴν τοῦ ἕλλην, ἕλη, ἑλλήσποντος, ἕλενος, ἑλένη, ἕλος, ἑλῶ, ἑλίσσω, ἑλικὼν, ἕλμινς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἐμπεδοκλῆς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται. ἕνεκα δὲ, καὶ ἑνὸς, ἐξαιρεῖται.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ξ ψιλοῦται, οἷον ἔξεσι. πλὴν τοῦ ἕξ, ἕξω, ἕξεις, ἕξις, ἑξῆς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ο δασύνεται, οἷον ἑορτή.

Τὸ ε

Epſilon ante pi attenuatur, ut uerbum. præter ſequor.

Epſilon ante rho, tenuem habet: ut contendo. præter ſeptum, mercurius, ros, facio.

Epſilon antè ſigma attenuatur, ut ultimus. præter habentia ipſum cum taf, ut conuiuor.

Epſilon ante taf attenuatur, ut annus. præter paratus, alter, ſocius.

Epſilon ante y pſilon attenuatur, ut bonus.

Epſilon ante chi & phi attenuatur, ut ephesus, habeo. præter ſolidus.

Epſilon ante pſi aſpiratur, ut coquo.

Epſilon ante o mega aſpiratur, ut mane. præter ſum, quod eſt ſum, & permitto.

Regulæ de ita.

Ita ante alpha à declinatione ſolũ inuenitur, ut iui, pro iui.

Ita ante uita aſpiratur, ut bebe. præter paululum, pro paululum, quod à pleonaſmo fit. nam ita abundat.

Ita ante gamma aſpiratur, ut puto. præter diuinus.

Ita ante delta, pſilen habet, ut iam. præter lætor, uoluptas, ſuauis.

Ita ante e pſilon, zita, ita, thita, iota, attenuatur: ut ſol, mos, iuuenis.

Ita ante cappa aſpiratur, ut minime. præter quiete, pro quiete.

Ita ante lambda attenuatur, ut fatus. præter clauus, ſol.

Ita ante mi attenuatur, ut dies. præter dies, domeſticus, dimidium, iaculator, quod eſt iaculator.

Τὸ ε πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ἔπος. πλὴν τοῦ ἕπομαι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἐρίζω. πλὴν τοῦ ἕρκος, ἑρμῆς, ἕρση, ἕρδω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται, οἷον ἔσχατος. πλὴν τῶν ἐχόντων αὐτὸ μετὰ τοῦ τ, οἷον ἑστιάω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἔτος. πλὴν ἕτοιμος, ἕτερος, ἑταῖρος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται, οἷον ἐῢς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ χ καὶ φ ψιλοῦται, οἷον ἔφεσος, ἔχω. πλὴν τοῦ ἑφθός.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ψ δασύνεται, οἷον ἕψω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ω δασύνεται, οἷον ἕωθεν. πλὴν τοῦ ἔω, τὸ ὑπάρχω. καὶ ἐῶ.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Η.

Τὸ η πρὸ τοῦ α ἀπὸ κλίσεως μόνον εὑρίσκεται, οἷον ἦα, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθην.

Τὸ η πρὸ τοῦ β δασύνεται, οἷον ἥβη. πλὴν τοῦ ἠβαιὸν, ἀντὶ τοῦ βαιόν. ὅπερ ἀπὸ πλεονασμοῦ γίνεται. τὸ γὰρ η πλεονάζει.

Τὸ η πρὸ τοῦ γ δασύνεται, οἷον ἡγοῦμαι. πλὴν ἠγάθεος,

Τὸ η πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἤδη. πλὴν ἥδομαι, ἡδονὴ, ἡδύς.

Τὸ η πρὸ τοῦ ε, ζ, η, θ, ι, ψιλοῦται. οἷον ἠέλιος, ἦθος, ἠΐθεος.

Τὸ η πρὸ τοῦ κ δασύνεται, οἷον ἥκιστα. πλὴν τοῦ ἦκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως.

Τὸ η πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἠλίθιος. πλὴν τοῦ ἧλος, ἥλιος.

Τὸ η πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἦμαρ. πλὴν ἡμέρα, ἥμερος, ἥμισυ, ἥμων, ὁ ἀκοντιστής.

Ita ante gni attenuatur, ut ſi, quando.

Ita ante xi non inuenitur, niſi à declinatione: ut ago, egi.

Ita ante o micron attenuatur.

Ita ante pi attenuatur, ut epirus. præter iecur.

Ita ante rho attenuatur, ut paulatim. præter herodes, iuno, herodianus, heron, hercules, herodotus, heros, herophilus.

Ita ante ſigma aſpiratur, ut heſiodus, quies, emiſſio, lætatus ſum. præter dicit, pro dicit. & quæ à declinatione, ut comedi fuiſti. (co

Ita ante taf attenuatur, ut cor. præter uinco, uin-

Ita ante ypſilon attenuatur, ut bonus, bonus.

Ita ante phi attenuatur, ut ſpuma, quod eſt ſpuma. præter uulcanus, hephæſtion.

Ita ante pſi nõ inuenitur, niſi à declinatione: ut incendo, incendi.

Ita ante chi attenuatur, ut ſono, ſono.

Ita ante o mega attenuatur, ut aurora.

Regulæ de iota.

Iota ante alpha, uita, gamma, attenuatur.

Iota ante delta attenuatur, ut uideo. niſi rho inferatur, ut firmo. præter ſciens.

Iota ante e pſilon attenuatur, ut ire. præter ſacer, accipiter.

Iota ante zita attenuatur, ut ſedeo.

Iota ante ita attenuatur, ut medicus, medicus. præter mitto.

Iota ante thita attenuatur, ut ithaca.

Iota ante iota non inuenitur.

Τὸ η πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἦν, ἡνίκα.

Τὸ η πρὸ τοῦ ξ οὐχ εὑρίσκεται, πλὴν ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἄγω, ἦξα.

Τὸ η πρὸ τοῦ ο ψιλοῦται.

Τὸ η πρὸ τοῦ π ψιλοῦται. οἷον ἤπειρος. πλὴν ἧπαρ.

Τὸ η πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἠρέμα. πλὴν ἡρώδης, ἥρα, ἡρωδιανὸς, ἥρων, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, ἥρως, ἡρόφιλος.

Τὸ η πρὸ τοῦ σ δασύνεται, οἷον ἡσίοδος, ἡσυχία, ἧσις, ἥσθην. πλὴν τοῦ ἠσὶ, ἀντὶ φησί. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως, ἤσθιον, ἦσθα.

Τὸ η πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἦτορ. πλὴν τοῦ ἡττάω, ῶ.

Τὸ η πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται, οἷον ἠΰς, ὁ ἀγαθός.

Τὸ η πρὸ τοῦ φ ψιλοῦται, οἷον ἠφλοισμὸς, ὁ ἀφρός. πλὴν τοῦ ἥφαιστος, ἡφαιστίων.

Τὸ η πρὸ τοῦ ψ οὐχ εὑρίσκεται, εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἅπτω, ἧψα.

Τὸ η πρὸ τοῦ χ ψιλοῦται, οἷον ἠχέω, ἠχῶ.

Τὸ η πρὸ τοῦ ω ψιλοῦται, οἷον ἠώς.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ α, β, γ, ψιλοῦται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἴδε. εἰ μὴ τὸ ρ ἐπάγοιτο, οἷον ἱδρύω. πλὴν τοῦ ἴδρις.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἰέναι. πλὴν τοῦ ἱερὸς, ἱέραξ.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ζ δασύνεται, οἷον ἱζάνω.

Τὸ ι πρὸ τοῦ η ψιλοῦται, οἷον ἰητὴρ, ὁ ἰατρός. πλὴν τοῦ ἵημι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ θ ψιλοῦται, οἷον ἰθάκη.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ι οὐχ εὑρίσκεται.

Iota ante cappa attenuatur, ut icarus. præter ſuffi-ciens. ſupplico, peruenio, peruenio. *(pitus.*

Iota ante lambda attenuatur, ut ilium. præter pro-

Iota ante mi, ſiquidem inferatur uocalis, aſpiratur: ut deſiderium. ſi autem conſonans, attenuatur.

Iota ante gni attenuatur, ut indus.

Iota ante xi, & o micron, attenuatur: ut uiſcum, iolaus.

Iota ante pi unũ quidem, attenuatur: per duo uero, aſpiratur.

Iota ante ſigma attenuatur, ut æqualis, niſi taf inferatur, ut ſto: præter iſter.

Iota ante taf, ypſilon, phi, chi, pſi, o mega, attenuatur: ut italia, iynx, fortiter, piſcis, ips, eo.

Regula de o micro.

O micron per ſuperabundantiam additum, aſpiratur: quomodocunq;, uter.

O micron ante alpha, uita, gamma, attenuatur: ut mulier, uerulum, tumor. *(uia.*

O micron ante delta attenuatur, ut ulyſſes. præter

O micrõ ante zita, thita, attenuatur, ut oleo, uelũ.

O micron ante cappa attenuatur, ut ocium: præter qualis, quantus,

O micrõ ante lambda attenuatur, ut perdo. præter totus, pila, pondus, nauis.

O micron ante mi attenuatur, ut iuro: præter ſimul, ſimilis, tamen, clamor, cætus.

O micron ante gni attenuatur, ut aſinus.

O micron ante xi attenuatur, ut acutus.

O ante pi attenuatur, ut fructus, præter ſcutum.

O *ante*

Τὸ ι πρὸ τοῦ κ ψιλοῦται, οἷον ἴκαρος. πλὴν τοῦ ἱκανὸς, ἱκετεύω, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἴλιον. πλὴν τοῦ ἵλεως.

Τὸ ι πρὸ τοῦ μ, εἰ μὲν ἐπιφέρεται φωνῆεν, δασύνεται. οἷον ἵμερος. εἰ δὲ σύμφωνον, ψιλοῦται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἰνδός.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ξ, καὶ ο, ψιλοῦται. οἷον ἰξὸς, ἰόλαος.

Τὸ ι πρὸ τοῦ π ἑνὸς μὲν ψιλοῦται, διὰ δύο δὲ δασύνεται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται, οἷον ἴσος. εἰ μὴ τὸ τ ἐπάγοιτο, οἷον ἵστημι. πλὴν τοῦ ἵστρος.

Τὸ ι πρὸ τοῦ τ, υ, φ, χ, ψ, ω, ψιλοῦται. οἷον ἰταλία, ἴυγξ, ἴφι, ἰχθὺς, ἴψ, ἴω.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ο.

Τὸ ο κατὰ πλεονασμὸν προστιθέμενον δασύνεται, ὁπωσοῦν, ὁπότερος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ α, β, γ, ψιλοῦται. οἷον ὄαρος, ὀβελίσκος, ὄγκος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ὀδυσσεύς. πλὴν τοῦ ὁδός.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ζ, θ, ψιλοῦται, οἷον ὄζω, ὀθόνη.

Τὸ ο πρὸ τοῦ κ ψιλοῦται, οἷον ὄκνος. πλὴν τοῦ ὁκοῖος, ὁκόσος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ὀλλύω. πλὴν τοῦ ὅλος, ὅλμος, ὁλκὴ, ὁλκάς.

Τὸ ο πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ὀμνύω. πλὴν τοῦ ὁμοῦ, ὅμοιος, ὅμως, ὁμοκλὴ, ὅμιλος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ὄνος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ξ ψιλοῦται, οἷον ὀξύς.

Τὸ ο πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ὀπώρα. πλὴν τοῦ ὅπλον.

O ante rho attenuatur, ut mons. præter uideo, terminus: & præter, in quibus cappa, uel mi cum rho ſequitur, ut ſeries, impetum facio, iuro, ordo.

O micron ante ſigma, ſiquidem uocalis ſequatur, aſpiratur: ut ſanctus, præter oſiris. Si *autem conſonans attenuatur: ut legumen.*

O micron ante taf attenuatur: ut ſonitus. præter quod, quando, quando.

O micron ante phi, chi, pſi, attenuatur: ut ſerpens, uehiculum, ſero.

O micron ante o micron, y pſilon, o mega, non inuenitur.

Regulæ de y pſilo.

Y pſilon aſpiratur ſemper, ſiue ante uocalem, ſiue ante conſonantem, præter æolica. nam Aeoles *ignorant aſpirationem.*

Regulæ de o megalo.

O mega attenuatur ſemper, ut pello, humerus, et reliqua. præter hora, & quæ ab eo, ut formoſus, ſic morior.

De diphthongis.

Alpha iota diphthõgus in ultra unam ſyllabam dictiõnibus attenuatur, ut æuum, ærumnæ: niſi mi inferatur, ut ſanguis. præter capio, eligo.

Alpha y pſilõ diphthongus attenuatur, ut tibia. præter hæc: ſuipſius, pro ſui ipſius.

E iota diphthongus attenuatur, ut in præpoſitio, temere. præter uoluo, fatũ, ueſtis, ueſtis, indutus, unus, uſq;, ſeries, carcer.

E ypſilon diphthongus attenuatur, ut bene: præter illumino, illumino, & inflammo, inuenio, inuenio.

O iota

Τὸ ο πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ὄρος. πλὴν τοῦ ὁρῶ, ὅρος. καὶ πλὴν ἐφ' ὧν τὸ κ ἢ τὸ μ μετὰ τοῦ ρ ἐπάγοιτο, οἷον εἱρμὸς, ὁρμῶ, ὁρκίζω, ὁρμαθός.

Τὸ ο πρὸ τοῦ σ, εἰ μὲν φωνῆεν ἐπάγοιτο, δασύνεται. οἷον ὅσιος. πλὴν ὄσιρις. εἰ δὲ σύμφωνον, ψιλοῦται. οἷον ὄσπριον.

Τὸ ο πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ὄτοβος. πλὴν τοῦ ὅ, τι, ὅταν, ὅτε.

Τὸ ο πρὸ τοῦ φ, χ, ψ, ψιλοῦται. οἷον ὄφις, ὄχημα, ὀψέ.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ο, υ, ω, οὐχ εὑρίσκεται.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Υ.

Τὸ υ δασύνεται ἀεὶ, εἴτε πρὸ φωνήεντος, εἴτε πρὸ συμφώνου. πλὴν τῶν αἰολικῶν. οἱ γὰρ αἰολεῖς ἀγνοοῦσι τὴν δασεῖαν.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ω.

Τὸ ω ψιλοῦται ἀεὶ, οἷον ὠθέω, ὦμος, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὥρα, καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ, οἷον ὡραῖος, ὧδε, ὡρακιῶ.

ΠΕΡΙ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Η αι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται, οἷον αἰὼν, αἰκίαι. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, οἷον αἷμα. πλὴν τοῦ αἱρέω, αἱροῦμαι.

Η αυ δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον αὐλός. πλὴν αὕτη, αὑτοῦ, ἀντὶ ἑαυτοῦ.

Η ει δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον εἰς πρόθεσις, εἰκῆ. πλὴν τοῦ εἱλύω, εἱμαρμένη, εἷμα. τὸ ἔνδυμα. εἱμένος, εἷς, εἵως, εἱρμὸς, εἱρκτή.

Η ευ δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον εὖ. πλὴν τοῦ εὕω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὕρω, εὑρίσκω.

O iota diphthõgus in ultra unam ſyllabã dictionibus attenuatur, ut uinum: præter uia. ouis autem, ex ouis, attenuatur.

O ypſilon diphthõgus attenuatur, ut nequaquam. præter quoniam, cauſalem coniunctionem: & cuius, pro cuius, & ſic aduerbium, & hic pronomen.

Finis cum deo ſancto, de Spiritibus.

PROOEMIVM SEcundi.

Poſt cognitionem octo partium orationis, conſequẽs eſſet, de conſtructione quorundam uerborum tractanti, quæ ex ipſis actiua, quæ paſſiua dicere, quæ neutra, communia, & deponentia, quotq; modis horum tranſitio ſit: ut ſtatim introductitij naturam uerborum edocti, themata ſcribere incipiant, & græcam uocem deguſtent, antequam poetas audiãt. Sed huiuſmodi materia ab Apollonio difficili, & Syngelo ſtudioſo generaliter tractata eſt. à Maximo autem Planude, et alijs ſpecialiter: non per genera, ſed per literarum ordinem. ad quos, cum tempus fuerit, recurrere diſcipulos oportet, diligentius omnia ſcituros. hic enim non multitudo uerborum, ſed paucorum quorũdam. Per genera tranſitio tradita eſt, quibus reliqua uolenti conferre licebit.

Con-

Η οι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται, οἷον οἶνος. πλὴν τοῦ οἷμος. οἷς δὲ ἐκ τοῦ ὄϊς, ψιλοῦται.

Η ου δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον οὐδαμῶς. πλὴν τοῦ οὕνεκα αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ οὗ, ἀντὶ τοῦ οὗ τινος. καὶ οὕτως ἐπίρρημα, καὶ οὗτος ἀντωνυμία.

ΤΕΛΟΣ ΣΥΝ ΘΕΩ ΑΓΙΩ, ΤΟΥ περὶ πνευμάτων.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΔΕΥτέρου.

Μετὰ τὴν γνῶσιν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, ἐχόμενον ἂν εἴη περὶ συντάξεως τινῶν ῥημάτων διαλαβόντι, τίνα μὲν αὐτῶν ἐνεργητικὰ, τίνα δὲ παθητικὰ εἰπεῖν, τίνα δ' οὐδέτερα, κοινὰ καὶ ἀποθετικὰ, ποσαχῶς τε ἡ τούτων μετάβασις γίγνεται, ἵν' εὐθὺς οἱ εἰσαγωγικοὶ τὴν φύσιν τῶν ῥημάτων μαθόντες, θεματογραφεῖν ἄρξωνται, καὶ τῆς ἑλλάδος φωνῆς ἀπογεύσονται, πρὶν ἂν τῶν ποιητῶν ἀκροάσασθαι. ἡ δὲ τοιαύτη ὑπόθεσις Απολλωνίῳ μὲν τῷ δυσκόλῳ, καὶ Συγγέλῳ τῷ σπουδαίῳ γενικῶς πεπραγμάτευται. Μαξίμῳ δὲ τῷ Πλανούδῃ, καὶ ἄλλοις, εἰδικῶς, οὐ κατὰ γένη, ἀλλὰ κατὰ στοιχεῖον. πρὸς οὓς, ὅτε καιρὸς, ἀναπέμπειν τοὺς μαθητὰς δεῖ, ἀκριβέστερον περὶ πάντων εἰσομένους. ἐνταῦθα γὰρ οὐ πλῆθος ῥημάτων, ἀλλ' ὀλίγων τινῶν κατὰ γένη μετάβασις ἐξέδοτο. ὅις τὰ λοιπὰ τῷ βουλομένῳ παραβάλλειν ἔξεσαι.

CONSTANTINI LASCARIS BYzantini de conſtructione quorundam uerborum per genera.

LIBER SECVNDVS.

QVoniam nobis ſermo de uerbo, definiendum eſt primum ipſum, deinde diuidendum. Verbum igitur eſt pars orationis declinabilis in proprijs transfigurationibus, diuerſorum temporum demonſtratiua, cum actione, uel paßione, uel neutralitate perſonarum ſignificatiua. Huius autem aliquod perſonale, ut dico, ſcribo: aliquod imperſonale, ut oportet, oportet. & aliquod uoluntatem & rem ſignificat, ut ſcribo, lego: aliquod uoluntatẽ ſolũ, ut uolo, uolo: aliquod rem ſolum, ut infinita, uerberare, uerberari. Itẽ uerborum quædam cum nominatiuo conſtructa per ſe perfectionem ſignificant, ut Ariſtoteles deambulat, Theon uiuit, quæ appellantur incompoſitæ prædicationes. quædam uero cum eo conſtructa, non ſignificant per ſe perfectionem, ut Socrates amat: deeſt quẽ, quæ uocantur minores prædicationes. Quædam uero cum obliquo poſita, obliquam perfectam orationẽ perficiunt, ut Socratem pœnitet, quæ uocantur incongruentiæ. Quædam autem cum obliquo conſtructa, obliquam perfectam orationem non perficiunt, ut Socrati curæ eſt: deeſt enim, cuius, quæ uocantur minores incongruentiæ. Item genera, ſiue diſpoſitiones uerbi, quinq;: Actiuum, paßiuum, neutrum, commune, ſiue medium, & deponens. & actiuũ quidẽ deſinens ſemper

in o,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ Βυζαντίου περὶ συντάξεως τινῶν ῥημάτων κατὰ γένη.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ε Πειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ λόγος περὶ ῥήματος, διοριστέον ἂν πρῶτον αὐτὸ, ἔπειτα διαιρετέον. Ῥῆμα τοίνυν ἐστὶ μέρος λόγου κλητὸν ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς, διαφόρων χρόνων δηλωτικὸν, μετ᾽ ἐνεργείας, ἢ πάθης, ἢ οὐδετερότητος προσώπων σημαντικόν. Τούτου δὲ τὸ μὲν προσωπικὸν, οἷον λέγω, γράφω. τὸ δὲ ἀπρόσωπον, οἷον δεῖ, χρή. καὶ τὸ μὲν βούλησιν καὶ πρᾶγμα σημαίνει, οἷον γράφω, ἀναγινώσκω. τὸ δὲ βούλησιν μόνον, οἷον θέλω, βούλομαι. τὸ δὲ πρᾶγμα μόνον, ὡς τὰ ἀπαρέμφατα, τύπτειν, τύπτεσθαι. Ετι τῶν ῥημάτων τινὰ μὲν μετὰ ὀνομαστικῆς συνταττόμενα, αὐτοτέλειαν δηλοῖ. οἷον ἀριστοτέλης περιπατεῖ, Θέων ζῇ. ἅτινα καλεῖται ἀσύνθετα κατηγορήματα. Τινὰ δὲ μετ᾽ αὐτῆς συνταττόμενα, οὐ δηλοῖ αὐτοτέλειαν. οἷον Σωκράτης φιλεῖ, λείπει τίνα. ἅτινα καλεῖται ἐλάττονα κατηγορήματα. Τινὰ δὲ μετὰ πλαγίας τιθέμενα, πλάγιον τέλειον λόγον ἀποτελεῖ. οἷον Σωκράτει μεταμέλει. ἅπερ καλεῖται παρασυμβάματα. Τινὰ δὲ μετὰ πλαγίας ταττόμενα, πλάγιον τέλειον λόγον οὐκ ἀποτελεῖ, οἷον Σωκράτει μέλει. λείπει γὰρ, τίνος. ἅπερ καλοῦνται ἐλάττονα παρασυμβάματα. Ετι γένη εἴτε διαθέσεις τοῦ ῥήματος πέντε. ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, εἴτε μέσον, καὶ ἀποθετικόν. Καὶ τὸ μὲν ἐνεργητικὸν λῆγον ἀεὶ

εἰς ω,

in o, format paſsiuum in mæ, ut diligo, diligor: quod et tranſitiuum, & rectum, & actiuum uocatur. paſsiuũ uero deſinens in mæ, paſsionem ſignificat ab actiuo factam. quod ut plurimum mediũ fit, uocatur autem & ſupinum. Neutrum *autem proprie deſinens in o, non format paſsiuum, neque actionem, neque paſsionem ſignificat: unde & tranſitiuum, & abſolutum appellatum eſt.* Diuiditur *autem in ſubſtãtiuum, ut ſum, ſum, ſum. in per ſe neutrum, ut uiuo, diteſco. in totum actiuum, ſiue per ſe actiuum, ut aſcendo, deſcendo. in per ſe paſsiuum, ſiue per ſe paſſum, ſiue ſui paſsiuum, ſiue totum paſsiuum, ut doleo, patior. commune autem, ſiue medium, deſinens in mæ, aliquando quidem actionem, aliquando uero paſsionem ſignificat: ut cogo amicum, & cogor ab eo.* Deponens *autem proprie deſinens in mæ, non formatur ab actiuo: ut plurimum autem actionem ſignificat, quod paſsiue quidem ſcriptum dicitur. ſignificans autem actionem: ideo & per ſe actiuum uocatur, ut pugno, obſto, contrarius ſum. raro autem et paſsionem ſignificat: quare & per ſe paſſum uocatur, ut fio, corrumpor, quod corrumpor.* Sed *de his in proprijs locis dicemus, cum ſpeciales ipſorum conſtructiones manifeſtabimus. nunc autem primum de denominationibus uerborum, & de generali ipſorum conſtructione ſecundum doctum* Apollonium *dicamus.*

De

εἰς ω, σχηματίζει παθητικὸν εἰς μαι. οἷον φιλῶ, φιλοῦμαι. ὅπερ καὶ μεταβατικὸν, καὶ ὀρθὸν, καὶ δραστήριον καλεῖται. Τὸ δὲ παθητικὸν λῆγον εἰς μαι, πάθος σημαίνει ἀπὸ ἐνεργητικοῦ γινόμενον. ὅπερ ὡς ταπολλὰ μέσον γίνεται. καλεῖται δὲ καὶ ὕπτιον. Τὸ δὲ οὐδέτερον κυρίως λῆγον εἰς ω, οὐ σχηματίζει παθητικὸν, οὔτε δὲ ἐνέργειαν, οὔτε πάθος σημαίνει. ὅθεν καὶ ἀμετάβατον καὶ ἀπολελυμένον προσηγόρευται. Διαιρεῖται δὲ εἰς ὑπαρκτικὸν, οἷον εἰμὶ, ὑπάρχω, τυγχάνω. εἰς αὐτοουδέτερον, οἷον ζῶ, πλουτῶ. εἰς ὁλοενεργητικὸν, εἴτ' αὐτενέργητον. οἷον ἀναβαίνω, καταβαίνω. εἰς αὐτοπαθητικὸν, εἴτ' αὐτοπαθὲς, εἴτε ἰδιοπαθητικὸν, ἢ ὁλοπαθητικόν. οἷον ἀλγῶ, πάσχω. Τὸ δὲ κοινὸν εἴτε μέσον, λῆγον εἰς μαι, ὅτε μὲν ἐνέργειαν, ὅτε δὲ πάθος σημαίνει. οἷον βιάζομαι τὸν φίλον, καὶ βιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀποθετικὸν κυρίως λῆγον εἰς μαι, οὐ σχηματίζεται ἀπὸ ἐνεργητικοῦ. ὡς τὰ πολλὰ δὲ ἐνέργειαν σημαίνει. ὅπερ παθητικῶς μὲν γραφόμενον λέγεται, σημαῖνον δὲ ἐνέργειαν. διὸ καὶ αὐτενέργητον καλεῖται. οἷον μάχομαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι. σπανίως δὲ καὶ πάθος σημαίνει. διὸ καὶ αὐτοπαθὲς καλεῖται. οἷον γίνομαι, οἴχομαι, τὸ φθείρομαι. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις ἐροῦμεν, ὅτε τὰς εἰδικὰς αὐτῶν συντάξεις διασαφήσομεν. νῦν δὲ πρῶτον περὶ τῆς τῶν ὀνομασιῶν τῶν ῥημάτων, καὶ τῆς γενικῆς αὐτῶν συντάξεως, κατὰ τὸν δεινὸν Ἀπολλώνιον λέγωμεν.

ΠΕΡΙ

De denominatione uerborum, & generali conſtructione ſecundum antiquos.

QVAE CVM ACCVSATIVO.

Verborum quæ ad corporalem affectionem referuntur, cum accuſatiuo conſtruuntur, ut exerceo, tero, remitto, lauo, traho, uiolo, irrigo, uerbero, ſoluo, ligo, percutio, interficio, uro, comburo, meto, offendo, multo, noceo, quod animæ & corpori commune. Item *quæ in animalem & moralē affectionē: amo, diligo, amo, iuſtifico, iniurior, proſum, contumelior, teſtifico, dolorifico, conuicior, maledico.* Item *demonſtratiua, ſiue laudatiua appellata, celebro, laudo, laudo, benedico, magnifico, canto, cano, glorifico, benedico.* Item *adoratiua, honoro, colo, adoro, acclamo, adulor, blandior, ueneror, uerecundor, ueneror.* Item *deluſiua, deludo, decipio, ſeduco, cauillor, fraudo, lacto, ludo, derideo.* Item *obtentiua, habeo, cuſtodio, ſeruo, teneo, cogo, prohibeo, impello, uinco.* Item *excogitatiua, & opinatiua, & cognitiua, puto, & exiſtimo, deprehendo, ſit ſpicor, opinor, autumo.* Item *interrogatiua, & percontatiua, et quæſitiua, ut ſcrutor, percōtor, exquiro, interrogo, interrogo, inuenio.* Itē *miſeratiua, lugeo, ploro, fleo, lamētor, ululo, miſereſco, miſereor.* Itē *uocatiua, uoco, uoco, appello, nomino.* Item *ſcitiua, ædifico, coriincido, aurifundo, medicor.* Itē *hortatiua, ſiue impulſiua, ut conſolor, irrito, hortor, impello, incito.* Itē *præceptoria, et affectiua, doceo, erudio, moderor, ſuadeo, frigefacio, calefacio, ſicco, humecto, diſpono.* Item *ſupplicatiua, ſupplico, ſupplico, deprecor, ſupplico.*

Item

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ῥημάτων, καὶ γενικῆς συντάξεως κατὰ παλαιούς.

ΤΑ ΕΙΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ.

Τῶν ῥημάτων τὰ εἰς σωματικὴν διάθεσιν ἀναφερόμενα, αἰτιατικῇ συντάσσεται. οἷον γυμνάζω, τρίβω, χαλῶ, νίπτω, ἕλκω, βιάζομαι, βρέχω, τύπτω, λύω, δεσμεύω, πλύπτω, φονεύω, καίω, φλέγω, θερίζω, ζημιῶ, βλάπτω, ὅπερ ψυχῇ καὶ σώματι κοινόν. Ετι τὰ εἰς ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν διάθεσιν. φιλῶ, ἀγαπῶ, στέργω, δικαιῶ, ἀδικῶ, ὠφελῶ, ὑβρίζω, ἀνιῶ, λυπῶ, λοιδορῶ, κακολογῶ. Ετι τὰ ἐπιδεικτικά, εἴτ' ἐγκωμιαστικὰ καλούμενα. ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημίζω, μεγαλύνω, ᾄδω, μέλπω, δοξάζω, εὐλογῶ. Ετι τὰ σεπτικά. τιμῶ, σέβομαι, προσκυνῶ, προσβοῶ, κολακεύω, θωπεύω, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι, ἅζομαι. Ετι τὰ διακρουστικά, κλέπτω, πλανῶ, παραλογίζομαι, σοφίζομαι, ἐξαπατῶ, φενακίζω, παίζω, περιγελῶ. Ετι τὰ ἐπικρατητικά. ἔχω, φυλάσσω, τηρῶ, κρατῶ, ἀναγκάζω, εἴργω, ἐλαύνω, νικῶ. Ετι τὰ ἐπινοητικά, καὶ δοξαστικά, καὶ γνωστικά. οἴομαι, καὶ οἶμαι, ὑπολαμβάνω, ὑφορῶμαι, δοξάζω, νομίζω. Ετι τὰ ἀνακριτικά, καὶ ἐρωτηματικά, καὶ ζητητικά. οἷον ἐξετάζω, ἀνακρίνω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ἔρομαι, εὑρίσκω. Ετι τὰ οἰκτικά. μύρομαι, ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνῶ, γοῶ, οἰκτίζω. ἐλεῶ. Ετι τὰ κλητικά. κλῶ, καλῶ, φωνῶ, προσαγορεύω, ὀνομάζω. Ετι τὰ ἐπιστημονικά. οἰκοδομῶ, σκυτοτομῶ, χρυσοχοῶ, ἰατρεύω. Ετι τὰ προτρεπτικά, εἴτε παρορμητικά. οἷον παρακαλῶ, ἐρεθίζω, προτρέπω, παρορμῶ, παροξύνω. Ετι τὰ διδασκαλικά, καὶ διαθετικά. διδάσκω, παιδεύω, σωφρονίζω, πείθω, ψύχω, θερμαίνω, ξηραίνω, ὑγραίνω, διατίθημι. Ετι τὰ ἱκετικά. λιτανεύω, ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ, ἀντιβολῶ.

Ετι τὰ

Item commerciorum ſignificatiua, uendo, uenundo, uendo, emo, emo, emo, confero. Item naturalia, produco, augeo, gigno.

Quæ ad genitiuum.

Senſitiua uero, ſiue per ſenſum apprehenſiua appellata, cum genitiuo conſtruuntur, ſentio, & ſentio, audio, guſto, olfacio, tango: quæ ſæpe etiam cum accuſatiuo. Sed uiſus ſolus, cum accuſatiuo, uideo, aſpicio, conſidero, uidi. Secundum enim doctum Apollonium, alij ſenſus per immiſsionem facti, hoc eſt, ex exterioribus in ſeipſos accepti, agunt: uiſus autem per emiſsionem, hoc eſt à ſeipſo in res uiſas actum mittit. Item participatiua paſsionis, ut amo, cupio, curo, curo, parco. Item cogitatiuaq́;, & poſſeſsiua, cogito, curam gero, curo, fruor, participo, communico, memini. Item dominatiua, ſiue poſſeſsiua, regno, dominor, dominor, tyranniſſo, poteſtate utor, dominor, dux ſum, princeps ſum, dominor, quod dominor. Item differentiua, differo, ſeparo. Item diſtantiua, abſum, diſto.

Quæ ad datiuum.

Sed acquiſitiua uocata, cum datiuo conſtruuntur: do, dico, mitto, fero, porto, gratificor, dono. Item reacquiſitiua, ut contradico, dubito. Item contraperſuaſiua, ut contendo, litigo, luctor, bello, certo, contrarior, pugno. Electiua autem, & uoluntaria, ut rerum ſignificatiua: cum infinitis ceu rerum ſignificatiuis conſtruuntur, ut præeligo legere, uolo ſcribere, uolo docere. Itē & deſideratiua cū aſſumptione articuli, deſidero legere, cupio diſcere. His ſic denominatis &

conſtructis

Ἔτι τὰ συμβολαίων σημαντικά. πωλῶ, πιπράσκω, ἀποδίδομαι, ἀγοράζω, πρίαμαι, ὠνοῦμαι, συμβάλλω. Ἔτι τὰ φυσικά. φύω, αὐξάνω, γεννῶ.

ΤΑ ΕΙΣ ΓΕΝΙΚΗΝ.

Τὰ δὲ αἰσθητικὰ εἴτε κατ' αἴσθησιν ἀναληπτικὰ καλούμενα, γενικῇ συντάσσεται. αἴσθομαι, καὶ αἰσθάνομαι, ἀκούω, γεύομαι, ὀσφραίνομαι, ἅπτομαι. ἅπερ πολλάκις καὶ αἰτιατικῇ. Τὰ δὲ τῆς ὁράσεως μόνα, αἰτιατικῇ. ὁρῶ, βλέπω, σκοπῶ, εἶδον. κατὰ γὰρ τὸν δεινὸν Ἀπολλώνιον, αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις κατ' εἰσπομπὴν γινόμεναι, τουτέστιν ἐκ τῶν ἐκτὸς εἰς ἑαυτὰς λαμβάνουσαι, ἐνεργοῦσιν. ἡ δὲ ὅρασις κατ' ἐκπομπὴν, τουτέστιν ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὰ ὁρώμενα τὴν ἐνέργειαν πέμπει. Ἔτι τὰ μετοχικὰ πάθους, οἷον ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, μεριμνῶ, κήδομαι, φείδομαι. Ἔτι τὰ φροντιστικά τε καὶ κτητικά. φροντίζω, ἐπιμέλομαι, ἐπιμελοῦμαι, ἀπολαύω, μετέχω, κοινωνῶ, μέμνημαι. Ἔτι τὰ ἀρχικὰ, εἴτε κτητικά. βασιλεύω, δεσπόζω, ἄρχω, τυραννῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω, ἡγεμονεύω, δυναστεύω, κρατῶ, τὸ ἄρχω. Ἔτι τὰ διαφορικά. διαφέρω, χωρίζομαι. Ἔτι τὰ ἀποστηματικά. ἀπέχω, διΐστημι.

ΤΑ ΕΙΣ ΔΟΤΙΚΗΝ.

Τὰ δὲ περιποιητικὰ καλούμενα, δοτικῇ συντάσσεται. δίδωμι, λέγω, πέμπω, φέρω, κομίζω, χαρίζομαι, δωροῦμαι. Ἔτι τὰ ἀντιπεριποιητικὰ, οἷον ἀντιλέγω, ἀμφισβητῶ. Ἔτι τὰ ἀντιπτωτικὰ, οἷον φιλονεικῶ, ἐρίζω, παλαίω, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, ἐναντιοῦμαι, μάχομαι. Τὰ δὲ προαιρετικὰ, καὶ βουλητικὰ, ὡς πραγμάτων δηλωτικὰ, τοῖς ἀπαρεμφάτοις ὡς πραγμάτων δηλωτικοῖς συντάσσονται. οἷον προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν, βούλομαι γράφειν, θέλω διδάσκειν. Ἔτι τὰ ἐφετικὰ μετὰ τῆς προσλήψεως τοῦ ἄρθρου. ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν, ἐπιθυμῶ τοῦ μανθάνειν. Τούτων οὕτως ὀνομαζομένων, καὶ

conſtructis generaliter ab antiquis, iuniores plurimas ſpecies conſtructionis uerborū fecerunt, quas cum nos collegerimus, in ſex ſpecies cōtraximus, quarum. Pri*ma in accuſatiuum,* Secunda *in datiuum tranſit.* Ter*tia, in genitiuum. Quarta poſt accuſatiuum, in alium accuſatiuum. Quinta, poſt accuſatiuum in datiuum.* Sexta, *poſt accuſatiuum in genitiuum. de quibus dicendum eſt in compendij ſpecie: & primum de ijs, quæ in accuſatiuum tranſeunt.*

Quæ in accuſatiuum primæ ſpeciei.

Verbum *actiuū proprie deſinens in o mega, & formans paſſiuum in mæ, ut diligo, diligor. hoc autem ſe xifariam conſtructo.* Prima *ſpecies actiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum perſonæ agentis, qui natura in omni uerbo præintellgitur, & poſt ſe accuſatiuum perſonæ patientis: ut præceptor diligit diſcipulum.* Amo. Præ*teritum imperfectum, amabam.* Præteri*tum perfectum, amaui.* Inde*finitum, amaui.* Futurū, *amabo. conſtruitur etiam cum datiuo quando aliquid ſufficere ſignificat, ut ſtat factis, pro contentus eſt.* Diligo. Præ*teritum perfectum, dilexi.* Inde*finitum, dilexi.* Futurum, *diligam. cōſtruitur etiam cum infinitiuo, cum ſolet ſignificat, ut ſolet legere, pro ſolet.* Amo. Inde*finitum, amaui.* Futurum, *amabo, pro amo, cum accuſatiuo.* Amo *autem, id quod permaneo, & acquieſco, cum datiuo.* Deſidero. Præ*teritum perfectum, deſideraui.* Inde*finitum, deſideraui.* Futurū, *deſiderabo. ſed amo pluſquā diligere ſignificat: et diligo quidem præſentem, deſidero uero abſentem.* Amo *aūt uniuocum exiſtens, ut plurimū in calumnia accipitur.*

&

συνταςσομένων γενικῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν, οἱ νεώτεροι πλεῖςα εἴδη τῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων πεποιήκασιν. ἃ ἡμεῖς συναγαγόντες, εἰς ἓξ εἴδη συνεςείλαμεν. ὧν τὸ πρῶτον εἰς αἰτιατικὴν, τὸ δεύτερον εἰς δοτικὴν μεταβαίνει. τὸ τρίτον εἰς γενικήν. τὸ τέταρτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰς ἑτέραν αἰτιατικήν. τὸ πέμπτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικήν. τὸ ἕκτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰν γενικήν. Περὶ ὧν λεκτέον ἐν ἐπιτομῆς εἴδει. καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς αἰτιατικὴν μεταβαινόντων.

ΤΑ ΕΙΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ ΤΟΥ πρώτου εἴδους.

Ῥῆμα ἐνεργητικὸν κυρίως τὸ λῆγον εἰς ω, καὶ σχηματίζον παθητικὸν εἰς μαι. οἷον φιλῶ, φιλοῦμαι. τούτε δ᾽ ἔξαχῶς συνταςσομένου, τὸ πρῶτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαςικὴν προσώπε ἐνεργοῦντος, ἥτις φύσει παντὶ ῥήματι προεπινοεῖται. καὶ μεθ᾽ αὐτὸ αἰτιατικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον, ὁ καθηγητὴς φιλεῖ τὸν μαθητήν. Ἀγαπάω, ῶ. ὁ παρατατικὸς, ἠγάπαον, ων. ὁ παρακείμενος, ἠγάπηκα. ὁ ἀόριςος, ἠγάπησα. ὁ μέλλων, ἀγαπήσω. Συντάσσεται δὲ καὶ δοτικῇ, ὅτε τὶ ἀρκεῖσθαι σημαίνει. οἷον ἀγαπᾷ τοῖς πεπραγμένοις, ἀντὶ ἀρκεῖσθαι. φιλέω, ῶ. ὁ παρακείμενος πεφίληκα. ὁ ἀόριςος, ἐφίλησα. ὁ μέλλων, φιλήσω. Συντάσσεται δὲ καὶ ἀπαρεμφάτῳ, ὅτε τὸ εἴωθε σημαίνει. οἷον φιλεῖ ἀναγινώσκειν, ἀντὶ εἴωθε. ςέργω. ὁ ἀόριςος, ἔςερξα. ὁ μέλλων, ςέρξω, ἀντὶ ἀγαπῶ, αἰτιατικῇ. ςέργω δὲ τὸ ἐμμένω, καὶ πρόσκειμαι, δοτικῇ. Ποθέω, ποθῶ. ὁ παρακείμενος, πεπόθηκα. ὁ ἀόριςος, ἐπόθησα. ὁ μέλλων, ποθήσω. τὸ δὲ ἀγαπῶ πλέον τοῦ φιλεῖν σημαίνει. καὶ φιλῶ μὲν παρόντα, ποθῶ δὲ ἀπόντα. τὸ δὲ ἐρῶ συνώνυμον ὂν, ὡς τὰ πολλὰ ἐπὶ διαβολῆς λαμβάνεται.

& propterea cũ genitiuo cõſtruitur, inquit Apollonius. cum aũt boni gratia poſitũ eſt, pluſquã diligere ſignificat. Vnde & bonum regẽ aiunt non ſolum ab hominibus diligi, uerum etiam amari. Odio habeo. Præteritum perfectum, odi. Indefinitum, odi. Futurum, odio habebo. Lædo. Indefinitum, læſi. Futurum, lædã. Verbero. Indefinitum, uerberaui. Futurum, uerberabo. Diſſoluo. Præteritũ perfectum, diſſolui. Indefinitum, diſſolui. Futurũ, diſſoluam, pro deleo. Diuerto autem ad hoſpitiũ, & diuerto apud hoſpitem, pro hoſpitor: unde & diuerſorum, temporaria habitatio. Habeo, inæquale, cuius futurũ, habebo. Præteritũ perfectum, habui. Secundũ indefinitũ, habui. ab habeo: cuius futurũ, habebo. habeo autẽ id quod poßideo, quod teneo, quod habito, quod porto, quod pello, accuſatiuo. habeo quod poſſum, cũ infinitiuo. habeo facere, pro poſſum. habeo quod affectus ſum, cum aduerbio & genitiuo. bene habeo, & ſic ſententiam habeo, & bene ualeo corpore, & bene ualeo corpus: & bene habet mihi quidam, pro familiaris mihi eſt. habeo uero te, pro tango, commune cum genitiuo. Admiror. Præteritum perfectum, admiratus ſum. Indefinitum, admiratus ſum. Futurum, admirabor, pro laudo. Miror uero de uiro, ad accuſationem, & amplius miror uirum, raro. Laudo, ad deum. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabo. Laudo uerbis. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabo. Laudo ſcripto. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabor. Aemulor, quod laudo, & imitor, & inuideo. Indefinitum, æmulatus ſum. Futurum, æmulabor. Cognoſco, inæquale. Præteritum imperfectum, cogno-

καὶ διὰ τοῦτο γενικῇ συντάσσεσθαι φησὶν ὁ ἀπολλώνιος. ὅτι δ' ἐπ' ἀγαθῷ κεῖται, πλέον τοῦ φιλεῖν σημαίνει. ὅθεν καὶ τὸν ἀγαθὸν βασιλέα φασὶ μὴ μόνον ὑπ' ἀνθρώπων φιλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐρᾶσθαι. Μισέω, μισῶ. ὁ παρακείμενος, μεμίσηκα. ὁ ἀόριστος, ἐμίσησα. ὁ μέλλων, μισήσω. Βλάπτω. ὁ ἀόριστος, ἔβλαψα. ὁ μέλλων, βλάψω. Τύπτω. ὁ ἀόριστος, ἔτυψα. ὁ μέλλων, τύψω. Καταλύω. ὁ παρακείμενος, καταλέλυκα. ὁ ἀόριστος, κατέλυσα. ὁ μέλλων, καταλύσω, ἀντὶ ἀφανίζω. Καταλύω δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ καταλύω παρὰ τῷ ξένῳ, ἀντὶ τοῦ ξενίζομαι. ὅθεν καὶ κατάλυμα, ἡ πρόσκαιρος κατοικία. Εχω, ἀνώμαλον, οὗ ὁ μέλλων, ἕξω. ὁ παρακείμενος, ἔσχηκα. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ. οὗ ὁ μέλλων, σχήσω. ἔχω δὲ τὸ κέκτημαι, τὸ κρατῶ, τὸ οἰκῶ, τὸ φορῶ, τὸ ἐλαύνω, αἰτιατικῇ. ἔχω τὸ δύναμαι, ἀπαρεμφάτῳ. ἔχω ποιεῖν, ἀντὶ δύναμαι. ἔχω τὸ διάκειμαι, ἐπιῤῥήματι καὶ γενικῇ. εὖ ἔχω, καὶ οὕτω γνώμης ἔχω. καὶ καλῶς ἔχω τοῦ σώματος, καὶ καλῶς ἔχω τὸ σῶμα. καὶ καλῶς ἔχει μοι ὁ δεῖνα, ἀντὶ ἐπιτήδειός μοι ἐστίν. ἔχομαι δέ σου, ἀντὶ ἅπτομαι, κοινὸν μετὰ γενικῆς. Θαυμάζω. ὁ παρακείμενος, τεθαύμακα. ὁ ἀόριστος, ἐθαύμασα. ὁ μέλλων, θαυμάσω, ἀντὶ τοῦ ἐπαινῶ. Θαυμάζω δὲ τοῦ ἀνδρὸς, ἐπὶ κατηγορίας. Καὶ ἔτι θαυμάζω τὸν ἄνδρα, σπανίως. Υμνῶ ἐπὶ θεοῦ. ὁ ἀόριστος, ὕμνησα. ὁ μέλλων, ὑμνήσω. Επαινῶ λόγοις. ὁ ἀόριστος, ἐπῄνεσα. ὁ μέλλων, ἐπαινέσω. Εγκωμιάζω γραφῇ. ὁ ἀόριστος, ἐνεγκωμίασα. ὁ μέλλων, ἐγκωμιάσω. Ζηλόω, ζηλῶ, τὸ ἐπαινῶ, καὶ μιμοῦμαι, καὶ φθονῶ. ὁ ἀόριστος, ἐζήλωσα. ὁ μέλλων, ζηλώσω. Γινώσκω, ἀνώμαλον. ὁ παρατατικὸς,

cognoſcebam, & amplius non. Sed à cognoſco, & cognoſco, præteritũ perfectũ, cognoui. Secundum indefinitum, cognoui. Futurum cognoſcã, & etiã lego libellum, & diſcerno, & cognoſco. ignoſco uero tibi peccatum, & condemno tuã ineruditionẽ, & pœnitet factorũ. deſpero autẽ aliquando quidẽ cum genitiuo, aliquando uero cũ accuſatiuo. Video. Præteritũ imperfectũ, uidebã. Præteritũ perfectũ, uidi. item uideo, et uidi. Indefinitũ 1. Decipio. Indefinitum, decepi. Futuro decipiã. Inhonoro. Indefinitum, inhonoraui. Futurum, inhonorabo. Mitto. Præteritũ imperfectũ, mittebam. Futurũ, mittã. Indefinitũ ſecundũ, miſi. Præteritum perfectũ, miſi, à percutio, cuius futurũ percutiam. eodẽ modo, & deſtruo, et criminor: committo autem, & appono, cum datiuo. Impono uero tibi hoc: ſimiliter et tingo, mergo, iudico, et dijudico, et adiudico, & recenſeo, & adiudico, porto, exquiro. cõgrego, ſuffoco, iaculor, mæſtifico, dolorifico, piſcor, ungo, accedo, & accẽdo ignẽ, lauo manus ante prandiũ: abluo uero poſt prandiũ. ſcalpo, mordeo, domo, ineſco, iudico, iuſtũ facio, iniurior, probo, & reprobo, et alia permulta, de quibus dicere nõ præſentis conſiderationis: ſufficienter enim ab alijs dictum eſt per alphabetum, & à Maximo Planude in libro de Tranſitiuis & intranſitiuis. Sciendum quod his uerbis ponitur datiuus ante accuſatiuum, gratiam, uel acquiſitionem ſignificans, ut diligo tibi filium, uerbero tibi puerum, uidelicet tibi gratificans, & poſt accuſatiuum ponitur datiuus inſtrumentaliter, diligo te tota anima, peta te malis. ſæpe autem & genitiuus deficiente gratia,

diligo

ἐγίνωσκον, καὶ πλέον οὔ. ἀπὸ δὲ τοῦ γνόω, ῶ, καὶ γνῶμι. ὁ παρακείμενος, ἔγνωκα. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔγνων. ὁ μέλλων, γνώσομαι. Καὶ ἔτι ἀναγινώσκω τὸ βιβλίον, καὶ διαγινώσκω, καὶ ἐπιγινώσκω. Συγγινώσκω δέ σοι τῆς ἁμαρτίας, καὶ καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, καὶ μεταγινώσκω ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις. τὸ δὲ ἀπογινώσκω, ποτὲ μὲν γενικῇ, ποτὲ δὲ αἰτιατικῇ. Ὁράω, ῶ. ὁ παρατατικὸς, ἑώραον, ων. ὁ παρακείμενος, ἑώρακα. Ἔτι τὸ βλέπω καὶ εἶδον, ἀόριστος δεύτερος. Ἀπατάω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἠπάτησα. ὁ μέλλων, ἀπατήσω. Ἀτιμάζω. ὁ ἀόριστος, ἠτίμασα. ὁ μέλλων, ἀτιμάσω. Βάλλω. ὁ παρατατικὸς, ἔβαλλον. ὁ μέλλων, βαλῶ. ἀόριστος δεύτερος, ἔβαλον. παρακείμενος, βέβληκα, ἀπὸ τοῦ βλῶ, οὗ ὁ μέλλων, βλήσω. Ὡσαύτως καὶ καταβάλλω, καὶ διαβάλλω. συμβάλλω δὲ, καὶ προσβάλλω, δοτικῇ. ὑποβάλλω δέ σοι τόδε. ὁμοίως καὶ τὸ βάπτω, βαπτίζω. Κρίνω, καὶ διακρίνω, καὶ ἐκκρίνω, καὶ ἀνακρίνω, καὶ ἐπικρίνω. Βαστάζω, βασανίζω, ἀγείρω, ἄγχω, ἀκοντίζω, λυπῶ, ἀνιῶ, ἀλινδῶ, ἀλείφω, ἅπτω, καὶ ἀνάπτω πῦρ. νίπτω τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ ἀρίστου. ἀπονίπτω δὲ μετὰ τὸ ἄριστον. γλύπτω, δάκνω, δαμάζω, δελεάζω, δικάζω, δικαιῶ, ἀδικῶ, δοκιμάζω, καὶ ἀποδοκιμάζω. Καὶ ἄλλα πάμπολλα, περὶ ὧν εἰπεῖν οὐ τοῦ παρόντος σκοποῦ. ἱκανῶς γὰρ ἄλλοις εἴρηται κατὰ στοιχεῖον, καὶ Μαξίμῳ τῷ Πλανούδῃ ἐν τῷ περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβάτων. Ἰστέον ὅτι τοῖς τοιούτοις ῥήμασι τίθεται δοτικὴ πρὸ τῆς αἰτιατικῆς, χάριν ἢ περιποίησιν δηλοῦσα. οἷον φιλῶ σοι τὸν υἱὸν, τύπτω σοι τὸν παῖδα, ἤτοι σοὶ χαριζόμενος. Καὶ μετὰ τὴν αἰτιατικὴν τίθεται δοτικὴ ὀργανικῶς. φιλῶ σε ὅλῃ ψυχῇ, βάλλω σε μήλοις. πολλάκις δὲ καὶ γενικῇ κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ἕνεκα.

diligo te uirtute, odi te prauitate, miror te mente.

Quæ in datiuum ſecunde ſpeciei.

Secunda ſpecies actiuorum exigit ante ſe nominatiuum perſonæ agentis, & poſt ſe datiuum perſonæ patientis: ut, eruditus Aldus maxime iuuat græcorum ſtudioſos imprimens libros. Iuuo. Præteritum perfectum, iuui. Indefinitum, iuui. Futurum, iuuabo. Bello. Indefinitum, bellaui. Futurum, bellabo. quod et cum accuſatiuo conſtruitur. Sed dobello, cum accuſatiuo. & committo alterum cum altero, pro hoſtem facio. Faſcino. Indefinitum, faſcinaui. Futurum, faſcinabo, pro inuideo. Calumnior autem te, pro calumnior, & increpo. Inuideo. Indefinitum, inuidi. Futurum, inuidebo. Credo, credidi, credam. Diffido, diffiſus ſum, diffidam. Miniſtro, miniſtraui, miniſtrabo. ſimiliter & miniſtro, & miniſtro. & miniſtro. Turbo, & diſturbo. Indefinitum, turbaui, duplex habens augmentum. Futurum, turbabo. & turbo te. Illudo tibi. Indefinitũ, illuſi. Futurum, illudam. Accuſo. Futurum, accuſabo: & accuſo te cæde. Inſpicio. Inſidior. Incumbo, id quod cõuerſor. lucror autem, id quod colligo pecunias, cum accuſatiuo. Crucio, quod punio. punio, pro punio, cum accuſatiuo. ulciſcor, & ulciſcor, quod iuuo & punio. obuio, & alia plurima. Sciendum, in his poni datiuum inſtrumentaliter, ut iuuo te armis: & genitiuũ defectiue, ut dictũ eſt. Iuuo te ob uirtutem, bello te ob malitiam, inuideo tibi felicitate, pro cauſa.

Quæ

φιλῶ σε τῆς ἀρετῆς. μισῶ σε τῆς κακίας. θαυμάζω σε τοῦ νοῦ.

ΤΑ ΕΙΣ ΔΟΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΔΕΥτέρου εἴδους.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος, καὶ μετ' αὐτὸ δοτικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον, ὁ σοφὸς Ἄλδος τὰ μέγιστα βοηθεῖ τοῖς φιλέλλησιν ἐντυπῶν τὰ βιβλία. Βοηθέω, ῶ. ὁ παρακείμενος, βεβοήθηκα. ὁ ἀόριστος, ἐβοήθησα. ὁ μέλλων, βοηθήσω. Πολεμέω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἐπολέμησα. ὁ μέλλων, πολεμήσω. ὅπερ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. τὸ δὲ καταπολεμῶ, αἰτιατικῇ. καὶ ἐκπολεμῶ ἕτερον ἑτέρῳ, ἀντὶ πολέμιον ποιῶ. Βασκαίνω. ὁ ἀόριστος, ἐβάσκηνα. ὁ μέλλων, βασκανῶ, ἀντὶ τοῦ φθονῶ. Βασκαίνω δέ σε, ἀντὶ τοῦ διαβάλλω, καὶ αἰτιῶμαι. Φθονέω, φθονῶ. ὁ ἀόριστος, ἐφθόνησα. ὁ μέλλων, φθονήσω. Πιστεύω, πεπίστευκα, πιστεύσω. Ἀπιστέω, ῶ. ἠπίστησα, ἀπιστήσω. Λειτουργέω, ῶ. ἐλειτούργησα, λειτουργήσω, ὡσαύτως καὶ διακονέω, ῶ. καὶ ὑπουργέω, ῶ. καὶ ὑπηρετέω, ῶ. Ἐνοχλέω, ῶ. καὶ διοχλέω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἠνώχλησα, διπλῶς αὐξανόμενος. ὁ μέλλων, ἐνοχλήσω. καὶ ἐνοχλῶ σε. Ἐμπαίζω σοι. ὁ ἀόριστος, ἐνέπαιξα. ὁ μέλλων, ἐμπαίξω. Ἐγκαλέω, ῶ. ὁ μέλλων, ἐγκαλέσω. καὶ ἐγκαλῶ σοι φόνου. Ἐμβλέπω. Ἐπιβουλεύω. Χρηματίζω, τὸ ὁμιλῶ. Χρηματίζομαι δὲ, τὸ συλλέγω χρήματα, αἰτιατικῇ. Τιμωρῶ, τὸ ἐκδικῶ. τιμωροῦμαι δὲ, τὸ κολάζω, αἰτιατικῇ. Ἀμύνω, καὶ ἐπαμύνω, τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ, προσκρούω, καὶ ἄλλα πλεῖστα. Ἰστέον, ὅτι καὶ ἐν τούτοις τίθεται δοτικὴ ὀργανικῶς. οἷον βοηθῶ σοι ὅπλοις. καί γενικῇ ἐλλειπτικῶς, ὡς εἴρηται. βοηθῶ σοι τῆς ἀρετῆς, πολεμῶ σοι τῆς κακίας. φθονῶ σοι τῆς εὐτυχίας, ἀντὶ ἕνεκα.

ΤΑ ΕΙΣ

Quæ in genitiuum tertiæ ſpeciei.

Tertia ſpecies actiuorum exigit ante ſe nominatiuum perſonæ agentis, & poſt ſe genitiuum perſonæ patientis, ut illuſtriſsimum imperium Venetorum imperat Cretæ. Impero. *Indefinitum, imperaui. Futurum, imperabo, quod regno & imperium facio, & incipio librum, medium.* Regno. *Indefinitum, regnaui. Futurum, regnabo. Regnifico uero te apud diuinam ſcripturam, pro regem te facio: pari modo & herifico te, & dominifico te, pro herum & dominum te conſtituo.* Dominor. *Indefinitum, dominatus ſum. Futurum, dominabor.* Duco, *duxi, ducã.* Poſſum, *potui. Futurum, potero.* Dominor, *pro dominor: uinco autem te, pro uinco.* Accuſo te, *pro contra te concionor: & accuſo te cæde, & etiam cædis.* Negligo, *neglexi, negligam.* Cogito, *& excogito te, & te ſæpe.* Paruifacio te, *pro paruifacio, paruifeci. Futurum, deſpiciam. ponitur autem & in his datiuus inſtrumentaliter, dominatur populo armis: & genitiuus defectiue, dominatur illis crudelitate & ingratitudine.*

Quæ poſt accuſatiuum in accuſatiuum. Quarta ſpecies.

Quarta ſpecies actiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum agentem, et poſt ſe accuſatiuum patientem, poſt quem alium accuſatiuum: ut Conſtantinus *in Meſſana* Siciliæ *docet ſuos diſcipulos, poeticas & rhetoricas diſciplinas.* Doceo te grammaticã, *& doceo te ſermones. Præteritum imperfectum, docebam, & amplius non.* Nam *quæ in ſco, uſque ad præteritum imperfectum declinantur. à doceo autem non in uſu,*

ΤΑ ΕΙΣ ΓΕΝΙΚΗΝ ΤΟΥ ΤΡΙ του εἴδους.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ γενικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον ἡ ἐκλαμπροτάτη ἀρχὴ τῶν ἐνετῶν ἄρχει τῆς κρήτης. Ἄρχω. ὁ ἀόριστος, ἦρξα. ὁ μέλλων, ἄρξω, τὸ βασιλεύω, καὶ τὸ ἀρχὴν ποιῶ. ὁ ἀόριστος, ἐβασίλευσα. ὁ μέλλων, βασιλεύσω. βασιλεύω δέ σε παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, ἀντὶ τοῦ βασιλέα σε ποιῶ. ὡσαύτως καὶ δεσπόζω σε, καὶ κυριεύω σε, ἀντὶ δεσπότην καὶ κύριόν σε καθιστῶ, Κυριεύω. ὁ ἀόριστος, ἐκυρίευσα. ὁ μέλλων, κυριεύσω. ἡγεμονεύω, ἡγεμόνευσα, ἡγεμονεύσω. Δυναστεύω, ἐδυνάστευσα. ὁ μέλλων, δυναστεύσω. Κρατέω, ῶ. τὸ κυριεύω. κρατῶ δέ σε, ἀντὶ νικῶ. Κατηγορῶ σου, ἀντὶ κατὰ σοῦ ἀγορεύω. καὶ κατηγορῶ σου φόνον, καὶ ἔτι φόνου. Ἀμελέω, ῶ. ἠμέλησα, ἀμελήσω. Φροντίζω, καὶ ἐκφροντίζω σου, καί σε πολλάκις. ὀλιγωρέω, ῶ. σου, ἀντὶ καταφρονῶ, ὠλιγώρησα. ὁ μέλλων, ὀλιγωρήσω. Τίθεται δὲ καὶ τούτοις δοτικὴ ὀργανικῶς, τυραννεῖ τοῦ δήμου ὅπλοις. καὶ γενικὴ ἐλλειπτικῶς, τυραννεῖ ἐκείνων τῆς ὠμότητος. καὶ ἀχαριστίας.

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ εἰς αἰτιατικήν.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν δρῶσαν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ αἰτιατικὴν πάσχουσαν. μεθ᾽ ἣν ἑτέραν αἰτιατικήν. οἷον ὁ κωνσταντῖνος ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας διδάσκει τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς ποιητικὰ καὶ ῥητορικὰ μαθήματα. διδάσκω σε γραμματικὴν, καὶ διδάσκω σοι λόγους. ὁ παρατατικὸς, ἐδίδασκον. Τὰ δὲ εἰς σκω, μέχρι παρατατικοῦ κλίνονται. ἀπὸ δὲ τοῦ διδάχω ἀχρήστου,

ἐδίδαξα,

docui,docebo. Erudio te diſciplinam. Indefinitum, erudiui. Futurum, erudiam. Moneo te admonitionis. Indefinitum,monui. Futurum,monebo. multo te aureo,& etiam aureo: multaui,multabo. Furor tibi ueſtem. Præteritum perfectum, furatus ſum. Futurum, furabor. Cælo te mea. Priuo te pecunijs,& etiam pecunijs, priuaui, priuabo. Aufero, et aufero à te libros, & etiam libros. & aufero tibi hoc, & aufero tibi hoc. Præteritum perfectum, abſtuli. Futurum, auferam. Item induo te ueſtem,& circuminduo te, & exuo, & deinduo. Initio te myſterijs. exigo à te pecunias. repeto à te debitum. & alia plurima.

Quinta ſpecies,quæ poſt accuſatiuum,datiuum.

Quinta ſpecies actiuorum requirit ante ſe nominatiuum agẽtem, & poſt ſe accuſatiuum, poſt quem datiuum: uel etiam ex contrario,ut do tibi librum. nuncio tibi hoc, nunciaui, nunciabo. Significo tibi noua, ſignificaui, ſignificabo. Do tibi pecunias, dedi, dabo. Dico tibi ſermonem,& dico te ſermonibus ſtudere,dixi,dicam. Facio tibi bonum communiter, & facio tibi bonum attice,feci,feci,faciam. Facio tibi hoc,& facio tibi hoc,attice: feci,faciam. Porto tibi aurum, & porto te in agrum. accipio autem te commune, pro accipio: portaui, portabo. Fero tibi canem, & fero ipſum in tuam domum:intuli,tuli. feram,futurum,à fero. Duco tibi hominem,& duco te in ciuitatem. ſecundus aoriſtus,duxi: & attice,duxi. futurum, ducam. Nota autem, fero, de inanimatis: ſed duco, de animatis: porto autem,de utriſque. Remitto tibi depoſitum,

&

ἐδίδαξα, καὶ διδάξω. Παιδεύω σε παιδείαν. ὁ ἀόριστος, ἐπαίδευσα. ὁ μέλλων, παιδεύσω. Νουθετῶ σε νουθεσίαν. ὁ ἀόριστος, ἐνουθέτησα. ὁ μέλλων, νουθετήσω. Ζημιόω, ῶ, σε χρυσίον, καὶ ἔτι χρυσίῳ. ἐζημίωσα, ζημιώσω. Κλέπτω σε τοὐνδύμα. ὁ παρακείμενος, κέκλοφα. ὁ μέλλων, κλέψω. Κρύπτω σε τὰ ἐμά. Ἀποστερῶ σε χρήματα, καὶ ἔτι τῶν χρημάτων. ἀπεστέρησα, ἀποστερήσω. Ἀφαιρέω, ῶ. καὶ ἀφαιρέομαι, οῦμαί, σε τὰ βιβλία, καὶ ἔτι τῶν βιβλίων. καὶ ἀφαιρῶ σε τόδε, καὶ ἀφαιρῶ σοι τόδε. ὁ παρακείμ. ἀφήρηκα. ὁ μέλλων, ἀφαιρήσω. ἔτι ἐνδύω σε τὸ ἱμάτιον, καὶ περιδύω σε. καὶ ἐκδύω, καὶ ἀποδύω. Μυέω, ῶ, σε τὰ μυστήρια. Εἰσπράττω σε χρήματα. ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. καὶ ἄλλα πάμπολλα.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ, ΤΑ ΜΕΤΑ τὴν αἰτιατικὴν, δοτικήν.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν ἐνεργοῦσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικήν. μεθ' ἣν δοτικὴν, ἢ καὶ ἀντιστρόφως. οἷον δίδωμί σοι βιβλίον. Ἀγγέλλω σοι τόδε. ἤγγειλα, ἀγγελῶ. Μηνύω σοι καινά. ἐμήνυσα, μηνύσω. Δίδωμί σοι χρήματα. δέδωκα, δώσω. Λέγω σοι λόγον, καὶ λέγω σε περὶ λόγους σπουδάζειν. ἔλεξα, λέξω. Ποιῶ σοι ἀγαθὸν κοινῶς, καὶ ποιῶ σε ἀγαθὸν ἁπλικῶς. πεποίηκα, ἐποίησα, ποιήσω. Δράω, ῶ, σοι, τόδε, καὶ δρῶ σε τόδε ἁπλικῶς. δέδρακα, δράσω. Κομίζω σοι χρυσίον, καὶ κομίζω σε εἰς τὸν ἀγρόν. Κομίζομαι δέ σε κοινὸν, ἀντὶ τοῦ λαμβάνω. ἐκόμισα, κομίσω. Φέρω σοι τὸν κύνα, καὶ φέρω αὐτὸν εἰς τὸν σὸν οἶκον. ἐνήνοχα, ἤνεγκον. οἴσω μέλλων, ἀπὸ τοῦ οἴω. Ἄγω σοι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν. ὁ β. ἀόρ. ἦγον, καὶ ἁπλικῶς ἤγαγον. μέλ. ἄξω. Σημειωτέον δὲ, τὸ μὲν φέρω ἐπὶ ἀψύχων, τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ κομίζω ἐπ' ἀμφοτέρων. Ἀφίημί σοι παρακαταθήκην,

καὶ

& remitto te ſimpliciter, & remitto tibi debitum: pro abſoluo, remiſi, remittam. Mitto tibi literas, & mitto te ad Romam. Præteritum perfectum, miſi: mittam, futurum. Scribo tibi epiſtolam, & ex contrario, ſcribo te ciuibus. & ſcribo te, pro accuſo: unde &, ſcripſit hominem impietate uel tranſgreßionibus. Mitto tibi literas, & res: & mitto te in hortum. Sacrifico deo ſacrificium exangue, ſacrificaui, ſacrificaui, ſacrificabo.

Sexta ſpecies, quæ poſt accuſatiuum, genitiuum.

Sexta ſpecies, & ultima actiuorum petit ante ſe nominatiuum agentem, & poſt ſe accuſatiuum, poſt quem genitiuũ, uel ex ipſa natura uerbi reſoluti in nomen, à quo genitiuus fit: ut dignor te honore, pro dignum puto te honore: denudo te bonis, pro nudum te ſtatuo. Vel intellecta extra præpoſitione defectiue, ut ſoluo te uinculis, uidelicet à uinculis. expello te domo, pro è domo. dignor te honore, pro dignum te iudico honore. & dignor te, pro rogo. rogo te imprimere libellum, rogaui, rogabo. Nudo te principatu, pro nudum te conſtituo, nudaui, nudabo. Minuo te ſocio, pro minorem oſtendo, minui, minuam. Expertem facio te cædis, pro innocentem te facio. Vacuo te pecunijs, pro uacuum te facio. Impleo te bonis, pro plenum te facio. Impleo phialam aqua. Saturo te cibo. In his & ſimilibus fit uerbi diſſolutio in nomen, & uerbum, ut dictum eſt. In ſequentibus autem deficit præpoſitio. Sedo te malis, & quieſco te ludere, & etiam ludere. Indefinitum, ſedaui.

καὶ ἀφίημί σε ἁπλῶς. καὶ ἀφίημί σε τοῦ χρέους, ἀντὶ τοῦ ἀπολύω. ἀφῆκα, ἀφήσω. Πέμπω σοι γράμματα, καὶ πέμπω σε εἰς τὴν ῥώμην. παρακ. πέπομφα. μέλλ. πέμψω. Γράφω σοὶ ἐπιστολήν. καὶ ἀντιστρόφως, γράφω σε τοῖς πολίταις. καὶ γράφομαί σε, ἀντὶ τοῦ αἰτιῶμαι. ὅθεν καὶ τὸ ἐγράψατο τὸν ἄνθρωπον ἀσεβείας ἢ παρανόμων. Ἐπιστέλλω σοι γράμματα, καὶ πράγματα. καὶ ἐπιστέλλω σε εἰς τὸν κῆπον. Θύω τῷ θεῷ θυσίαν ἀναίμακτον. τέθυκα, ἔθυσα, θύσω.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ αἰτιατικὴν, γενικήν.

Τὸ ἕκτον εἶδος, καὶ τελευταῖον τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν δρῶσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικήν. ἢ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ῥήματος διαλυομένου εἰς ὄνομα, ἀφ' οὗ ἡ γενικὴ ποιεῖται. οἷον ἀξιῶ σε τιμῆς, ἀντὶ ἄξιον ἡγοῦμαί σε τιμῆς. γυμνῶ σε τῶν ἀγαθῶν, ἀντὶ γυμνόν σε καθιστῶ. ἢ νοουμένης ἔξωθεν τῆς προθέσεως ἐλλειπτικῶς. οἷον λύω σε τῶν δεσμῶν, δηλονότι ἀπὸ τῶν δεσμῶν. διώκω σε τῆς οἰκίας, ἀντὶ ἐκ τῆς οἰκίας. ἀξιόω, ῶ, σε τιμῆς, ἀντὶ ἄξιόν σε κρίνω τιμῆς. καὶ ἀξιῶ σε, ἀντὶ παρακαλῶ. καὶ ἀξιῶ σε ἐντυπῶσαι τὸ βιβλίον. ἠξίωσα, ἀξιώσω. Γυμνόω, ῶ, σε τῆς ἀρχῆς, ἀντὶ τοῦ γυμνόν σε καθιστῶ. ἐγύμνωσα, γυμνώσω. Ἐλαττόω, ῶ, σε τοῦ ἑτέρου, ἀντὶ ἐλάττω δείκνυμι. ἠλάττωσα, ἐλαττώσω. Ἀθῳόω, ῶ, σε τοῦ φόνου, ἀντὶ τοῦ ἀθῷόν σε ποιῶ. Κενόω, κενῶ, σε, τῶν χρημάτων, ἀντὶ τοῦ κενόν σε ποιῶ. Πληρόω, πληρῶ, σε, τῶν ἀγαθῶν, ἀντὶ πλήρη σε ποιῶ. Γεμίζω τὴν φιάλην ὕδατος. Κορέννυμί σε τροφῆς. ἐν τούτοις καὶ τοῖς ὁμοίοις γίνεται τοῦ ῥήματος διάλυσις εἰς ὄνομα καὶ ῥῆμα, ὡς εἴρηται. ἐν δὲ τοῖς ἑπομένοις, ἐνδεῖ προθέσεως. Παύω σε τῶν κακῶν. καὶ παύω σε παίζειν, καὶ ἔτι τοῦ παίζειν. ὁ ἀόριστος.

ſedaui. Futurum, ſedabo. Perſequor te, pro quæro: & expello te domo, pro expello. & accuſo te furto, pro accuſo: quod & expello dicitur. Pello te ab urbe, & expello te ab altari. Excludo te à domicilio. Leuo te onere, leuo te debito. Libero te periculis: pro abſoluo. Abeo uero à te, pro diſcedo. unde, ò amici diſcedite à me, pro abite. Libero te ſeruitute impiorum. Produco tibi uiam. Eripio te ab igni. Excito te, & excito te à ſomno. Purgo te ſorde. Suſpendo te pede. Et cõmerciorum ſignificantia, uidelicet uendo equum decem aureis, & uendo bouem tritico, & uendo domum centum talentis, & emo maurum triginta libris. & emo, & emo. uel per ſimilitudinem priorum, quoniam precium in genitiuo, & in datiuo in quibuſdam. uel per defectum per præpoſitionis attice, ut quibuſdam uiſum eſt, quod non placet. Et principales ſpecies conſtructionis, hæ: in quas & quæ uidentur quidem, ſed non ſunt, referuntur. nam audio tuos ſermones, ſuſcipio tuos mores. eadem eſt, quod prima in accuſatiuum tranſiens. nam uerbum in accuſatiuum tranſit: genitiuus autem, uel ab accuſatiuo fit, uel à præpoſitione in quibuſdam, uel defectiue. Item ab accuſatiuo in genitiuum, idem eſt per defectum cauſa. admiror te ob prudentiam. laudo te ob mentem. admiror te ſapientia. Hæc autem & conuerſiue ponuntur. admiror tuam prudentiam. laudo tuam mentem. miror tuam ſapientiam. Item quod ab accuſatiuo in datiuum idem eſt primæ, uel inſtrumentaliter: ut retribuo te muneribus. accipio te menſa. Vel reſolutorie, exæquo te

Herculi

ἔπαυσα. ὁ μέλλων, παύσω. Διώκω σε, ἀντὶ τοῦ ζητῶ. καὶ διώκω σε τῆς οἰκίας, ἀντὶ ἐλαύνω. καὶ διώκω σε κλοπῆς, ἀντὶ κατηγορῶ. ὅπερ καὶ διωκάθω λέγεται. Ἐλαύνω σε τῆς πόλεως, καὶ ἀπελαύνω σε τοῦ βωμοῦ. Ἐκκλείω σε τοῦ οἰκήματος. Ἐλαφρύνω σε τοῦ βάρους. Κουφίζω σε τοῦ χρέους. Ἀπαλλάττω σε τῶν δεινῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπολύω, ἀπαλλάττομαι δὲ ἀπὸ σοῦ, ἀντὶ τοῦ ἄπειμι. ὅθεν τὸ ὦ τᾶν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἄπιτε. Ἐλευθερῶ σε τῆς δουλείας τῶν ἀσεβῶν. Μακρύνω σε τῆς ὁδοῦ. Ἁρπάζω σε τοῦ πυρός. Ἐγείρω σε, καὶ ἐξεγείρω σε τοῦ ὕπνου. Καθαίρω σε τοῦ ῥύπου. Κρεμῶ σε τοῦ ποδός. Καὶ τὰ συμβολαίων δὲ σημαντικά, δηλαδὴ τὸ πωλῶ τὸν ἵππον δέκα χρυσίων, καὶ ἀποδίδομαι βοῶν σίτου, καὶ πιπράσκω τὴν οἰκίαν ἑκατὸν ταλάντων, καὶ πρίαμαι μαῦρον τριάκοντα στατήρων, καὶ ὠνοῦμαι, καὶ ἀγοράζω. ἢ καθ' ὁμοιότητα τῶν προτέρων, ὅτι τὸ τίμημα ἐπὶ γενικῆς καὶ ἐπὶ δοτικῆς ἔν τισιν. ἢ κατ' ἔλλειψιν τῆς διὰ προθέσεως ἀττικῶς, ὥς τισιν ἔδοξεν. ὅπερ οὐκ ἀρέσκει. Καὶ τὰ μὲν ἀρκτικὰ εἴδη τῆς συντάξεως, ταῦτα. εἰς ἃ καὶ τὰ δοκοῦντα μέν, μὴ ὄντα δέ, ἀνάγονται. τὸ γὰρ ἀκούω σοῦ τοὺς λόγους, ἀποδέχομαι σου τὸν τρόπον, ταυτόν ἐστι τῷ πρώτῳ τῷ εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνοντι. τὸ γὰρ ῥῆμα εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνει. ἡ δὲ γενική, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς ποιεῖται, ἢ ἀπὸ προθέσεως ἐπί τισιν, ἢ ἐλλειπτικῶς. Ἔτι τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταυτόν ἐστι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἕνεκα. ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος. ἐπαινῶ σε τοῦ νοῦ. θαυμάζω σε τῆς σοφίας. ταῦτα δὲ καὶ ἀντιστρόφως τίθενται. ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα. ἐπαινῶ σου τὸν νοῦν. θαυμάζω σου τὴν σοφίαν. ἔτι τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν ταυτόν ἐστι τῷ πρώτῳ, ἢ ὀργανικῶς. οἷον ἀμείβομαί σε δώροις. δεξιοῦμαί σε τραπέζῃ. ἢ διαλυτικῶς. ἐξισῶ σε

Herculi, aßimulo te Achilli, pro ſimilem te illis iudico etiam in accuſatiuum ſolum tranſiens, poſt quem ponimus genitiuum cum præpoſitione: ut audio poetas à Conſtantino. hoc autem & cum accuſatiuo aliter, ſecerno lolium à tritico, traho furem ab aſylo. Quæ uero à datiuo in genitiuũ, eadem eſt ſecundæ in datiuũ tranſeunti: ut dubito de tuo principatu, & de principatu. ignoſco tibi ob dementiã, perfectiue. Sed opus eſt mihi pecunijs reſolutorie, pro indigentia mihi eſt pecuniarum. particeps ſum tecum gloriæ, pro particeps tibi fio gloriæ: participo tecum paßionis, pro particeps tibi fio paßionis. & etiam participo tuam paßionẽ, unde et illud Comici: Nõ enim participabas pares plagas mecum. His ſic dictis conſequens eſſet eodem modo & de paßiuis tractare.

DE PASIVIS.

Prima ſpecies.

Verbum paßiuum proprie eſt, quod deſinens in mæ, ab actiuo formatum, paßionem ſignificat. amor, quia amo. uincor, quia uinco. Plurima autem paßiua communiter accipiuntur actionem & paßionem ſignificantia, more attico, & maxime quæ uocantur media tempora eorum, & ſi pleraque in actiuum uergunt. Paßiuo autem ſexquiſariam conſtructo, ut & actiua: prima ſpecies ipſorum exigit ante ſe nominatiuum perſonæ patientis, & poſt ſe genitiuum perſonæ agentis, cum interueniente præpoſitione à, uel ab, uel áb: ut diſcipulus amatur à magiſtro: Notandum, quod ſicut in actiuis præintelligitur nominatiuus agens, ſic in paßiuis patiens: & quemadmodum in

actiuis

τῷ ἡρακλεῖ. ὁμοιῶ σε τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀντὶ τοῦ ὅμοιόν σε ἐκεί-νοις κρίνω. Ἔτι τὸ εἰς αἰτιατικὴν μόνον μεταβαῖνον, μεθ' ἣν τίθεμεν γενικὴν μετὰ προθέσεως. οἷον ἀκούω τοὺς ποιη-τὰς παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου. τοῦτο δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἄλλως. μερίζω τὴν αἶραν ἀπὸ τοῦ σίτου. ἕλκω τὸν κλέπτην ἀπὸ τοῦ ἀσύλου. Τὸ δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ταυτόν ἐστι τῷ δευτέρῳ τῷ εἰς δοτικὴν μεταβαίνοντι. οἷον ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς. Συγγινώσκω σοι τῆς ἀνοί-ας, ἐλλειπτικῶς. δεῖ δέ μοι χρημάτων διαλυτικῶς, ἀντὶ ἔνδειά μοι ἐστὶ χρημάτων. Κοινωνῶ σε τῆς δόξης, ἀντὶ τοῦ κοινωνός σοι γίνομαι τῆς δόξης. Μετέχω σοι τοῦ πάθους, ἀν-τὶ μέτοχός σοι γίνομαι τοῦ πάθους. καὶ ἔτι μετέχω σοι τὸ πάθος. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Τούτων οὕτως εἰρημένων, ἐχόμενον ἂν εἴη τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ περὶ τῶν παθητικῶν διαλαβεῖν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ.

Πρῶτον εἶδος.

Ῥῆμα παθητικὸν κυρίως ἐστὶν, ὅπερ λῆγον εἰς μαι ἀπὸ ἐ-νεργητικοῦ σχηματιζόμενον, πάθος σημαίνει. φιλοῦμαι, ὅτι φιλῶ. νικῶμαι, ὅτι νικῶ. πλεῖστα δὲ τῶν παθητικῶν κοινῶς λαμβάνονται, ἐνέργειαν καὶ πάθος σημαίνοντα ἔθει ἀττικῷ. καὶ μάλιστα οἱ καλούμενοι μέσοι χρόνοι αὐτῶν, εἰ καὶ πλέ-ον εἰς τὸ ἐνεργητικὸν ῥέπουσι. Τοῦ δὲ παθητικοῦ ἐξαχῶς συν-τασσομένου, ὥσπερ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ, τὸ πρῶτον εἶδος αὐτῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου πάσχον-τος, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος μετὰ τῆς προσηκούσης προθέσεως τῆς ὑπὸ, ἢ παρὰ, ἢ πρός. οἷον ὁ μαθητὴς φιλεῖται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς προεπινοεῖται ὀνομαστικὴ δρῶ-σα, οὕτως ἐν τοῖς παθητικοῖς πάσχουσα. καὶ ὥσπερ ἐν τοῖς

actiuis obliquus patitur, & ſic in paßiuis agit cũ præpoſitione, & conuenit conuerſe cum extremis: magiſter amant diſcipulum, diſcipulis amatur à magiſtro, & docetur ab eo, & iuuatur ab ipſo.
Amor, *amatus ſum, amabor.*
Diligor, *dilectus ſum, diligar.*
Amor, *amatus ſum, amabor.*
Deſideror, *deſideratus ſum, deſiderabor.*
Odio habeor, *odio habitus ſum, odio habebor.*
Offendor, *offenſus ſum, offendar.*
Verberor, *uerberatus ſum, uerberabor.*
Dißoluor, *diſſolutus ſum, diſſoluar.*
Habebor, *habitus ſum, habebor.*
Admirationi ſum, *admirationi fui, admirationi ero.*
Laudor, *laudatus ſum, laudabor.*
Laudor, *laudatus ſum, laudabor.*
Laudor, *laudatus ſum, laudabor.*
Aemulationi ſum, *æmulationi fui, æmulationi ero.*
Cognoſcor, *cognitus ſum, cognoſcar.*
Videor, *uiſus ſum, uiſus ſum.*
Decipior, *deceptus ſum, decipiar.*
Inhonoror, *inhonoratus ſum, inhonorabor.*
Iacior, *iactus ſum, iaciar.* Sic *& mergor, indicor, baiulor, torqueor, triſtificor, mæſtificor, & alia ſimiliter ſecundum paßiuorum formam.*
Oportet *autem ſcire, in paßiuis poni datiuum idem ſignificantem, quod genitiuus cum præpoſitione: ut amor tibi, pro à te.* Item *inſtrumentaliter, petor malis, & genitiuum defectiue: ſicut in actiuis.* Amor *à te*

ἐνεργητικοῖς ἡ πλαγία πάσχει, οὕτως ἐν τοῖς παθητικοῖς δρᾷ μετὰ προθέσεως. καὶ συμβαίνει ἀντεστραμμένως τοῖς ἄκροις. ὁ διδάσκαλος φιλεῖ τὸν μαθητὴν, ὁ μαθητὴς φιλεῖται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, καὶ διδάσκεται πρὸς αὐτοῦ, καὶ ὠφελεῖται παρ' αὐτοῦ.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι. ἠγάπημαι, ἀγαπήσομαι.

Φιλέομαι, οῦμαι. πεφίλημαι, φιλήσομαι.

Στέργομαι, ἐστερξάμην, στέρξομαι.

Ποθέομαι, οῦμαι. πεπόθημαι, ποθήσομαι.

Μισέομαι, οῦμαι. μεμίσημαι, μισήσομαι.

Βλάπτομαι, βέβλαμμαι, βλάψομαι.

Τύπτομαι, τέτυμμαι, τύψομαι.

Καταλύομαι, καταλέλυμαι, καταλύσομαι.

Ἔχομαι, ἔσχημαι, ἕξομαι.

Θαυμάζομαι, τεθαύμασμαι, θαυμάσομαι.

Ὑμνέομαι, οῦμαι. ὕμνημαι, ὑμνήσομαι.

Ἐπαινέομαι, οῦμαι. ἐπῄνεμαι, ἐπαινέσομαι.

Ἐγκωμιάζωμαι, ἐνεκωμιασάμην, ἐγκωμιάσομαι.

Ζηλόομαι, οῦμαι. ἐζήλωμαι, ζηλώσομαι.

Γινώσκομαι, ἔγνωσμαι, γνώσομαι.

Ὁρῶμαι, ἑώραμαι, ὠράθην.

Ἀπατάομαι, ῶμαι. ἠπάτημαι, ἀπατήσομαι.

Ἀτιμάζομαι, ἠτίμασμαι, ἀτιμάσομαι.

Βάλλομαι, βέβλημαι, βλήσομαι. ὁμοίως καὶ τὸ βαπτίζομαι, κρίνομαι, βασάζομαι, βασανίζομαι, λυποῦμαι, ἀνιῶμαι. καὶ τἆλλα ὡσαύτως κατὰ τῶν παθητικῶν τύπον. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἐν τοῖς παθητικοῖς τίθεται δοτικὴ τὸ αὐτὸ σημαίνουσα ὅπερ ἡ γενικὴ, μετὰ προθέσεως. οἷον φιλοῦμαί σοι, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. ἔτι ὀργανικῶς, βάλλομαι μήλοις. καὶ γενικὴ ἐλλειπτικῶς, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. φιλοῦμαι

à te uirtute,uel ob uirtutẽ. odio habeor prauitate, pro cauſa. Item proprium paſſiuorum conceptiue aſſumere accuſatiuum, cum patientem locum ſignificant: ut uulneror pedem, delector mentem.

Secunda ſpecies.

Secunda ſpecies paſſiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum perſonæ patientis, & poſt ſe genitiuum perſonæ agentis, cum conueniente præpoſitione.

Iuuor, iutus ſum, iuuabor.

Bellor, bellatus ſum, bellabor.

Faſcinor, faſcinatus ſum, faſcinabor.

Inuideor, inuiſus ſum, inuidebor.

Credor, creditus ſum, credar.

Non credor, non creditus ſum, non credar.

Miniſtror, miniſtratus ſum, miniſtrabor.

Miniſtror, miniſtratus ſum, miniſtrabor.

Perturbor, perturbatus ſum, perturbabor.

Illudor, incuſor, inſidijs afficior, offendor, & alia.

Similiter & hæc ſequuntur, quæ ſunt primæ. adiuuor, tibi, pro à te, bellor armis, credor bonus, nõ credor malus. Inuideor felicitate.

Tertia ſpecies.

Tertia ſpecies paſſiuorum poſtulat ante ſe conſuetum nominatiuum patientem, & poſt ſe genitiuum cum præpoſitione: ut, Sicilia dominatur à rege Aragoniæ.

Dominor, dominatus ſum, dominabor.

Regnor, regnatus ſum, regnabor.

Regnor, regnatus ſum, regnabor.

Imperor

ὑπὸ σοῦ τῆς ἀρετῆς, ἢ διὰ τὴν ἀρετήν. Μισοῦμαι τῆς κακίας, ἀντὶ ἕνεκα. Ετι ἴδιον τῶν παθητικῶν συνεκδοχικῶς λαμβάνειν αἰτιατικὴν, ὅτε τὸν πάσχοντα τόπον δηλοῦσιν. οἷον πλήττομαι τὸν πόδα, τέρπομαι τὴν φρένα.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου πάσχοντος, καὶ μετ᾽ αὐτὸ γενικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος μετὰ τῆς προσηκούσης προθέσεως.

Βοηθέομαι, οῦμαι. βεβοήθημαι, βοηθήσομαι.
Πολεμέομαι, οῦμαι. πεπολέμημαι, πολεμήσομαι.
Βασκαίνομαι, ἐβασκηνάμην, βασκανοῦμαι.
Φθονέομαι, οῦμαι. ἐφθόνημαι, φθονήσομαι.
Πιστεύομαι, πεπίστευμαι, πιστεύσομαι.
Απιστέομαι, οῦμαι. ἠπίστημαι, ἀπιστήσομαι.
Λυτουργέομαι, οῦμαι. λελειτούργημαι, λειτουργήσομαι.
Υπηρετέομαι, οῦμαι. ὑπηρέτημαι, ὑπηρετήσομαι.
Ενοχλοῦμαι, ἠνώχλημαι, ἐνοχλήσομαι.
Εμπαίζομαι, ἐγκαλοῦμαι, ἐπιβουλεύομαι, προσκρούομαι, καὶ τἄλλα. Ομοίως καὶ τούτοις ἕπεται, τὰ τοῦ πρώτου. Βοηθοῦμαί σοι, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. Πολεμοῦμαι ὅπλοις. Πιστεύομαι τῆς καλοκαγαθίας. Απιστοῦμαι τῆς κακίας. Φθονοῦμαι τῆς εὐτυχίας.

ΤΡΙΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ τὴν συνήθη ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μετ᾽ αὐτὸ γενικὴν μετὰ προθέσεως. οἷον ἡ Σικελία ἄρχεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αραγονίας.

Αρχομαι, ἠρξάμην, ἄρξομαι.
Βασιλεύομαι, βεβασίλευμαι, βασιλεύσομαι.
Κυριεύομαι, κεκυρίευμαι, κυριεύσομαι.

Imperor, imperatus ſum, imperabor.
In poteſtate ſum, in poteſtate fui, in poteſtate ero.
Dominor, dominatus ſum, dominabor.
Accuſor, accuſatus ſum, accuſabor.
Negligor, neglectus ſum, negligar.
Cogitor, cogitatus ſum, cogitabor.
Paruipendor, paruipenſus ſum, paruipendar.

Ponuntur & his eadem: regnor tibi, pro à te. Tyranniſſor à te armis: & defectiue, paruipendor ingratitudiue; negligor parſimonia.

Quarta ſpecies.

Quarta ſpecies paßiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, et poſt ſe genitiuum agentem, poſt quem exiſtentem accuſatiuum in actiuis: ut, diſcipuli docentur à Conſtantino grammaticam. Doceor à te orationes, doctus ſum, doctus ſum, docebor, doctus ſum: & doceor tibi rhetoricē, pro à te. & illud Comici, Miſi ad præceptorem certe te per Iouē, ò miſer: pro ad magiſtrum miſi docendum. Inſtruor à te eruditionem. Inſtructus ſum, inſtruar. Admoneor à te admonitionis honeſte uiuendi. damno afficior à te auro, & aureo. priuor à te pecunijs. priuor à te libris, uel libris: priuatus ſum, priuabor. priuor à te ueſte, uel ueſte, priuatus ſum, priuabor, priuatus ſum doctrina & ſermonibus, quos poßidere potuiſſem, & neglexi. Priuatus ſum autem meis inuitus. Induor à te tunicam, & circum induor, & exuor. Initior à te ſacris literis. Exigor à te pecunias. poſtulor à te debitum.

Quinta

Ηγεμονδύομαι, ἡγεμόνδυμαι, ἡγεμονδύσομαι.
Δυνασδύομαι, δεδυνάσδυμαι, δυνασδύσομαι.
Κρατοῦμαι, κεκράτημαι, κρατήσομαι.
Κατηγοροῦμαι, κατηγόρημαι, κατηγορήσομαι.
Αμελοῦμαι, ἠμέλημαι, ἀμελήσομαι.
Φροντίζομαι, πεφρόντισμαι, φροντίσομαι.
Ολιγωροῦμαι, ὠλιγώρημαι, ὀλιγωρήσομαι.

Τίθεται καὶ τούτοις τὰ αὐτά. βασιλδύομαί σοι, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. τυραννοῦμαι ὑπὸ σοῦ ὅπλοις. καὶ ἐλλειπτικῶς, ὀλιγοροῦμαι τῆς ἀχαριςίας, ἀμελοῦμαι τῆς φειδωλίας.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαςικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ γενικὴν ἐνεργοῦσαν. μεθ᾽ ἣν τὴν οὖσαν αἰτιατικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. οἷον, οἱ μαθηταὶ διδάσκονται ὑπὸ Κωνςαντίνϰ γραμματικήν. Διδάσκομαι παρὰ σοῦ λόγους. δεδίδαγμαι, ἐδιδάχθην, διδάξομαι, ἐδιδαξάμην. καὶ διδάσκομαί σοι ῥητορικὴν, ἀντὶ ὑπὸ σϋ. καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ, ἐδιδαξάμην μέν τοι σε νὴ δί᾽ ὦ μέλε, ἀντὶ εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα διδαχθῆναι. Παιδδύομαι ὑπὸ σοῦ παιδείαν. πεπαίδδυμαι, παιδδύσομαι. Νυτεθοῦμαι πρὸς σϋ νυθεσίαν σεμνῶς ζῆν. Ζημιϋμαι παρὰ σϋ χρυσίον, ἢ χρυσίῳ. Κλέπτομαι παρὰ σϋ τὰ χρήματα. Αποςεροῦμαι παρὰ σϋ τὰς βίβλους, ἢ τῶν βίβλων. ἀποςέρημαι, ἀποςερήσομαι. Αφαιρϋμαι ὑπὸ σϋ τὴν ἐσθῆτα, ἢ τῆς ἐσθῆτος. ἀφῄρημαι, ἀφαιρήσομαι. Αφῄρημαι παιδείας καὶ λόγων, οὓς κτήσασθαι ἠδυνάμην, καὶ ἠμέλησα. ἀπεςέρημαι δὲ τῶν ἐμῶν ἄκων. Ενδύομαι ὑπὸ σοῦ χιτῶνα, καὶ περιδύομαι, καὶ ἐκδύομαι. Μυοῦμαι ὑπὸ σοῦ τὰ ἱερὰ γράμματα. Εἰσπράττομαι παρὰ σοῦ χρήματα. Απαιτοῦμαι παρὰ σοῦ τὸ χρέος.

ΠΕΜΠΤΟΝ

Quinta ſpecies.

Quinta ſpecies paßiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, & poſt ſe conſuetum genitiuum, & qui erat in actiuis datiuum: ut libellus miſſus eſt mihi à te. Nuncior, *nunciatus ſum, nunciabor.* Nuncior, *nunciatus ſum, nunciatus ſum, nunciabor.* Tribuor, *datus ſum, datus ſum, dabor.* Dicor, *dictus ſum, dicar.* fio, *factus ſum: & facta eſt ab illo oratio, pro ab illo compoſita eſt, fiam.* Fio, *fiam.* Portor, *portatus ſum, portabor.* Feror, *latus ſum, ferar.* Ducor, *ductus ſum, ductus ſum, ducar.* Deſideror, *deſideratus ſum, cupitus ſum, cupiar.* Mitior, *miſſus ſum, mittar.* Scribo, *ſcriptus ſum, ſcribar.* Mittor, *miſſus ſum, mittar.* Sacrificor, *ſacrificatus ſum, ſacrificabor.*

Sexta ſpecies.

Sexta ſpecies poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, & poſt ſe conſuetum genitiuum, poſt quem exiſtentem accuſatiuum in actiuis. Quidam dignus exiſtimatur à rege honore. Dignus putor honore, *pro dignus iudicor honore. dignus putatus ſum, putatus ſum, putabor.* Nudor principatu, *nudatus ſum, nudabor.* Minuor ſocio, *diminutus ſum, diminuar.* Abſoluor accuſatione. Vacuor pecunia, impleor *bonis: impletur phiala aqua.* Satior cibo, *in omnibus reſolutorie, ut dictum eſt.* Sedor malis. Expellor domo. Expellor ab urbe. Excludor domo. Leuor onere, *leuor debito.* Liberor ſeruitute: & *liberor à te, pro diſcedo.* Liberor malis. Producor *uia.* Eripior ab igni. Suſpendor pede. Purgor ſorde.

& de

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτῦ ὀνομαςἴκὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ τὴν συνήθη γενικὴν, καὶ τὴν οὖσαν δοτικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. οἷον τὸ βιβλίον ἐςάλη μοι παρὰ σῦ. Αγγέλλομαι, ἤγγελμαι, ἀγγελῦμαι. Μηνύομαι, μεμήνυμαι, ἐμηνύθην, μηνύσομαι. Δίδομαι, δέδομαι, ἐδόθην, δώσομαι. Λέγομαι, ἐλέχθην, λέξομαι. Ποιοῦμαι, πεποίημαι. καὶ πεποίηται τῷ δεῖνι λόγος, ἀντὶ ὑπ' ἐκείνῦ συνετέθη. ποιήσομαι. Δρῶμαι, δράσομαι. Κομίζομαι, κεκόμισμαι, κομίσομαι. Φέρομαι, ἐνήνεγμαι, οἴσομαι. Αγομαι, ἦγμαι, ἤχθην, ἄξομαι. Αφιέμαι, ἀφεῖμαι, ἀφέθην, ἀφήσομαι. Πέμπομαι, ἐπέμφθην, πέμψομαι. Γράφομαι, γέγραμμαι, γράψομαι. Επιςέλλομαι, ἐπέςαλμαι, ἐπιςελοῦμαι. Θύομαι, τέθυμαι, θύσομαι.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ ἕκτον εἶδος ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτῦ ὀνομαςικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ τὴν συνήθη γενικήν. μεθ' ἣν τὴν οὖσαν αἰτιατικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. ὁ δεῖνα ἀξιοῦται παρὰ τῦ βασιλέως τιμῆς. Αξιοῦμαι τιμῆς, ἀντὶ ἄξιος κρίνομαι τιμῆς. ἠξίωμαι, ἠξιώθην, ἀξιώσομαι. Γυμνοῦμαι τῆς ἀρχῆς. γεγύμνωμαι, γυμνώσομαι. Ελαττοῦμαι τοῦ ἑταίρου. ἠλάττωμαι, ἐλαττώσομαι. Αθωοῦμαι τοῦ ἐγκλήματος. Κενοῦμαι τῶν χρημάτων. Πληροῦμαι τῶν ἀγαθῶν. Γεμίζεται ἡ φιάλη ὕδατος. Κορέννυμαι τροφῆς. ἐν πᾶσι διαλυτικῶς, ὡς εἴρηται. Παύομαι τῶν κακῶν. Διώκομαι τῆς οἰκίας. Ελαύνομαι τῆς πόλεως. Εκκλείομαι τῆς οἰκίας. Ελαφρύνομαι τοῦ βάρους. Κουφίζομαι τοῦ χρέους. Απαλλάττομαι τῆς δουλείας. καὶ ἀπαλλάττομαι ἀπὸ σοῦ, ἀντὶ ἀπέρχομαι. Ελευθεροῦμαι τῶν δεινῶν. Μακρύνομαι τῆς ὁδῦ. Αρπάζομαι τῦ πυρός. Κρεμῶμαι τῦ ποδός. Καθαίρομαι τῦ ῥύπου,

καὶ περὶ

& de paſſiuis hæc. Sunt autem *& quædam uerba, quæ in actiuis in tribus perſonis flectuntur, in paſſiuis autem in tertia ſolum: ut,* Semino *terram, terra ſeminatur ab agricolis. aro agrum, ager aratur à ſolitis. meto ſegetes, ſegetes metuntur à meſſoribus. fodio uites, uites fodiuntur à foſſoribus. ſuo ueſtem, ueſtis ſuitur à ſutoribus. nauigo mare, mare nauigatur à nautis. habitamus urbem, urbs habitatur à nobis. habitare facio locum, locus ad habitãdum datur à nobis.* Item *ſunt quædam uerba, quorũ tertia ſolum perſona inuenitur in deo intellecta: ningit, tempeſtat, irrorat, pluit, tonat: et tonẽt nebulæ,* Comicus *iniquit: fulgurat, fulget, fulminat.*

De neutris uerbis.
Subſtantiua.

Neutrum uerbum eſt proprie deſinens in o mega*, & non formans paſſiuum in mæ: ut, uiuo, diteſco, ſanus ſum, patior, erubeſco.* Huius *autem quædam, ſubſtantiua uocantur, quæ & ante ſe, & poſt ſe nominatiuum poſtulant, ut ego ſum indoctus, tu es doctus. ille eſt iuſtus: atque etiam attice cum genitiuo, ille eſt ex iuſtis, ex bonis.* Sum, *es, eſt: eram, eras, erat: fueram, fueras, fuerat: ero, eris, erit, et erit. ſuperſtes ſum, pro adhuc uiuo. ineſt uero mihi, & licet mihi hoc, & ſimul eſt, & adeſt, & adeſt mihi quidam. participat autem mecũ diuitiarum, pro participatio mihi eſt diuitiarum, imperſonaliter.* Sum. Indefinitum*, fui* Futurum*, ero: à quo & exiſtentium inuenitur paſſiue.* Sum, *pro ſum: & aſſequor hoc, pro aſſequor.* Etiam *extiti, pro ſum,*

καὶ περὶ μὲν τῶν παθητικῶν ταῦτα. Εἰσὶ δὲ καί τινα ῥήματα, ἃ ἐν μὲν τοῖς ἐνεργητικοῖς τριπροσώπως κλίνονται, ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς κατὰ τὸ τρίτον μόνον. οἷον σπείρω τὴν γῆν, ἡ γῆ σπείρεται ὑπὸ τῶν γεωργῶν. ἀροτριῶ τὸν ἀγρὸν, ὁ ἀγρὸς ἀροτριᾶται ὑπὸ τῶν συνήθων. θερίζω τὸ λήϊον, τὸ λήϊον θερίζεται ὑπὸ τῶν θεριστῶν. σκάπτω τὰς ἀμπέλους, αἱ ἄμπελοι σκάπτονται ὑπὸ τῶν σκαφέων. ῥάπτω τὸ ἱμάτιον, τὸ ἱμάτιον ῥάπτεται ὑπὸ τῶν ῥαπτῶν. πλέω τὴν θάλατταν, ἡ θάλαττα πλεῖται ὑπὸ τῶν ναυτῶν. οἰκοῦμεν πόλιν, ἡ πόλις οἰκεῖται ὑφ' ἡμῶν. οἰκίζομεν τόπον, ὁ τόπος οἰκίζεται ὑφ' ἡμῶν. Ετι εἰσὶν ἔνια ῥήματα, ὧν τρίτον μόνον πρόσωπον εἴρηται ἐπὶ θεοῦ νοούμενον. νίφει, χειμάζει, βρέχει, ὕει, βροντᾷ. βροντῶσιν αἱ νεφέλαι, ὁ κωμικός φησιν. ἀστράπτει. λάμπει. κεραυνοῖ.

ΠΕΡΙ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Υπαρκτικά.

Οὐδέτερον ῥῆμα ἐστὶ κυρίως, τὸ λῆγον εἰς ω, καὶ μὴ σχηματίζον παθητικὸν εἰς μαι. οἷον ζῶ, πλουτῶ, ὑγιαίνω, πάσχω, ἐρυθριῶ. Τούτου δὲ τὰ μὲν ὑπαρκτικὰ καλοῦνται, ὅσα καὶ περὶ ἑαυτῶν, καὶ μεθ' αὑτὰ ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσιν. οἷον, ἐγώ εἰμι ἀμαθὴς, σὺ εἶ σοφὸς, ἐκεῖνος ὑπάρχει δίκαιος. καὶ ἔτι ἀττικῶς μετὰ γενικῆς, ἐκεῖνος ὑπάρχει τῶν δικαίων, τῶν ἀγαθῶν. Εἰμὶ, εἶ, ἐστί. ἦν, ἦς, ἦ. ἤμην, ἦσο, ἦτο. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, καὶ ἔσται. περίειμι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔτι ζῶ. ἔνεστι δέ μοι, καὶ ἔξεστί μοι τόδε, καὶ σύνεστι, καὶ πρόσεστι, καὶ πάρεστί μοι ὁ δεῖνα. μέτεστι δέ μοι πλούτου, ἀντὶ μετουσία μοι ἐστὶ πλούτου, ἀπροσώπως. Υπάρχω. ὁ ἀόριστος, ὑπῆρξα. ὁ μέλλων, ὑπάρξω. ἀφ' οὗ καὶ ὑπηργμένων εἴρηται παθητικῶς. τυγχάνω, ἀντὶ τοῦ εἰμί. καὶ τυγχάνω τοῦδε, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνω. ἔτι καθέστηκα, ἀντὶ τοῦ

εἰμὶ,

ſum, & perficio ſimiliter. Sed *ſum, & ſum, & ſum, poetica.* Sed *talia ſubſtantiua, & participia aſſumũt attice.* Si *fueris præſens, ſcribe:* Sin *uero abſens fueris, redi.*

Per ſe neutra.

Per *ſe neutra autem uocantur, quæ ante ſe nominatiuum per ſe neutralitatis poſtulant.* Viuo, *et uiuo, uitam, attice, uixi, uiuam. ſed uiuificabis me tranſitiuũ, diuinæ eſt ſcripturæ.* Diteſco *ego, pro diues ſum. dito uero alium, pro diuitem facio, tranſitiuum.* Sanus *ſum ego, & ſanus ſum corpore, & corpus conceptiue.* Sano *uero alium, tranſitiuum.* Prudens *ſum ego pro prudens ſum, prudentifico uero alium.* Purus *ſum, pro durus ſum, purifico uero alium.* virgo *ſum.* Verus *ſum.* Felix *ſum. felix ſum. felix ſum.* Pius *ſum.* Impius *ſum in deum.*

Neutra tranſitiua.

Q*uædam uero uocantur* Neutra *tranſitiua, quæ ante ſe nominatiuum poſtulant, & poſt ſe accuſatiuum cum præpoſitione.* A*ſcendo in montem, deſcendo in campum, conſcendo in nauim, & etiam conſcendo nauem: ueni in urbem, ueni in forum. uado in ſtudium.* Inueniuntur *autem & proficiſcor, & proficiſcere deponentia.* Accedo *ad opus.* Deambulo *in hortum.* Eo *præceptori, & eo in præceptorium.* Curro; *quod ſimpliciter curro, & curro ad præceptorem: ſimiliter & curro, & curro ad præmium, & adeo periculum capitis: uio in ciuitatem, occuro in iudicium, transfugio ad hoſtes.* Frequento *forum: eo ad hoc; pro diſcedo.*

εἰμὶ, καὶ διατελῶ ὁμοίως. Τὸ δὲ κυρῶ, καὶ πέλω, καὶ τελέθω, ποιητικά. Τὰ δὲ τοιαῦτα ὑπαρκτικὰ, καὶ μετοχὰς προσλαμβάνει ἁπλικῶς. εἰ μὲν ἔτυχες παρὼν, γράψον. εἰ δὲ ἀπὼν τυγχάνεις, ἐπάνηκε.

ΑΥΤΟΟΥΔΕΤΕΡΑ.

Τὰ δὲ αὐτουδέτερα καλοῦνται, ἃ πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν αὐτοουδετερότητος ἀπαιτοῦσι, ζῶ, καὶ ζῶ ζωὴν ἀπλικῶς. ἔζηκα, ζήσω. Τὸ δὲ ζήσεις με, μεταβατικὸν, τῆς θείας ἐστὶ γραφῆς. Πλουτῶ ἐγὼ, ἀντὶ πλούσιός εἰμι. πλουτίζω δὲ ἕτερον, ἀντὶ τοῦ πλούσιον ποιῶ, μεταβατικόν. Υγιαίνω ἐγὼ, καὶ ὑγιαίνω τῷ σώματι, καὶ τὸ σῶμα συνεκδοχικῶς. Υγιάζω δὲ ἕτερον, μεταβατικόν. Σωφρονῶ ἐγὼ, ἀντὶ σώφρων εἰμί. σωφρονίζω δὲ ἕτερον. Αγνεύω, ἀντὶ ἁγνός εἰμι. ἁγνίζω δὲ ἕτερον. Παρθενεύω. Αληθεύω. Εὐτυχῶ. Εὐδαιμονῶ. Εὐημερῶ. Εὐσεβῶ. Ασεβῶ εἰς θεόν.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα μεταβατικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ αἰτιατικὴν μετὰ προθέσεως. Αναβαίνω εἰς τὸ ὄρος. Καταβαίνω εἰς τὸ πεδίον. Εμβαίνω εἰς τὴν ναῦν. καὶ ἔτι ἐπιβαίνω νεώς. ἦλθον εἰς τὴν πόλιν. ἦλθον εἰς τὴν ἀγοράν. Βαδίζω εἰς τὸ φροντιστήριον. Εὕρηται δὲ καὶ βαδιοῦμαι, καὶ βαδιοίμην ἀποθετικά. Χωρῶ πρὸς ἔργον. Περιπατῶ εἰς τὸν κῆπον. Φοιτῶ τῷ διδασκάλῳ, καὶ φοιτῶ εἰς τὸ διδασκαλεῖον. Θέω, τὸ ἁπλῶς τρέχω, καὶ θέω πρὸς τὸν διδάσκαλον. ὁμοίως καὶ τὸ τρέχω. καὶ τρέχω ἐπὶ τὸ βραβεῖον, καὶ τρέχω τὴν περὶ ψυχῆς. ὁδεύω εἰς τὴν πόλιν. ἀπαντῶ πρὸς τὸ δικαστήριον. Αὐτομολῶ πρὸς τοὺς πολεμίους. Θαμίζω περὶ τὴν ἀγορὰν, εἶμι πρὸς τόδε, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

ΟΥΔΕ-

Neutra acquiſitiua.

Quædam autem uocãtur neutra acquiſitiua, quæ ante ſe nominatiuum poſtulant, et poſt ſe datiuum acquiſitionem ſignificantem. Seruio *tibi, ſeruiui, ſeruiã. cedo, & decedo, pro decedo.* Placeo *tibi, & diſpliceo tibi, & placeo inuenitur.* Iuuo, *pro iuuo: auxilior, ſequor, gratificor commune. habeo tibi gratiam, habeo tibi gratiam. ago tibi gratiam, græcum. conuerſor, parco, conſentio, occurro, occurro, occurro.*

Neutra poſſeſsiua.

Quædam autem uocantur neutra poſſeßiua, quæ ante ſe nominatiuum poſtulant, & poſt ſe genitiuum. Indigeo *libris, pro indigentiam habeo: & uolo lucrari, pro uolo.* Expers *ſum cibi.* Abundo *amicis.* Indigeo *ueſtibus, pro priuor, & dubito hanc quæſtionem, pro in dubitationem propono.* Careo *pecunijs.* Aßequor *propoſitum, & aſſequor.* Fruſtor *ſpe.* Aberro *uia pro aberro: & pecco peccatum.* Fruor *bonis, & præterfruor, & ſuperfruor, quæ raro: et cum accuſatiuo, fruar, fruebar, & fruebar attice.*

Neutro paſſiua.

Quædam autem uocantur neutro paßiua, ſiue ſui paßiua, & per ſe paſſa, quæ ante ſe nominatiuum poſtulant, & ſignificant ſui paßionem, & poſt ſe uarios caſus. Patior *ab inimicis.* Doleo, *pro triſtor: & doleo malis amicorum, uel ſuper malis: & doleo caput, conceptiue. doleo caput, tibi uero non eſt curæ.* Lætor, *pro lætor: & gaudeo felicitate amici, uel ſuper felicitate, uel ob felicitatem.*

&

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα περιποιητικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ δοτικὴν περιποίησιν σημαίνουσαν. Δουλεύω σοι. δεδούλευκα, δουλεύσω. Εἴκω, καὶ ὑπείκω, τὸ ὑποχωρῶ. Αρέσκω σοι, καὶ ἀπαρέσκω σοι. καὶ ἀρέσκομαι εὕρηται. Αρήγω, τὸ βοηθῶ. ἐπικουρῶ. ἀκολουθῶ. εὐχαριστῶ κοινόν. ἔχω σοι χάριν. οἶδά σοι χάριν. ὁμολογῶ σοι χάριν, ἑλληνικόν. ὁμιλῶ. πειθαρχῶ. ὁμοφρονῶ. ὑπαντῶ. ξυναντῶ. ἐντυγχάνω.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΚΤΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα κτητικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ γενικήν. Χρήζω βιβλίων, ἀντὶ χρείαν ἔχω. καὶ χρήζω κερδᾶναι, ἀντὶ θέλω. ἀμοιρῶ τροφῆς. εὐπορῶ φίλων. ἀπορῶ ἱματίων, ἀντὶ στεροῦμαι. καὶ ἀπορῶ τόδε τὸ πρόβλημα, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπορίαν προτίθεμαι. σπανίζω χρημάτων. τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, καὶ ἐπιτυγχάνω. ἀποτυγχάνω τῆς ἐλπίδος. ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω. καὶ ἁμαρτάνω ἁμαρτίαν. ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν, καὶ παραπολαύω, καὶ ἐπαπολαύω. ἅπερ σπανίως καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. ἀπολαύσω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον ἁπλικῶς.

ΟΥΔΕΤΕΡΟΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδετεροπαθητικὰ, εἴτε ἰδιοπαθητικὰ, καὶ αὐτοπαθῆ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ σημαίνουσιν αὐτοπάθειαν, καὶ μεθ' αὐτὰ διαφόρους πτώσεις. Πάσχω ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἀλγῶ, τὸ λυποῦμαι. καὶ ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, ἢ ἐπὶ τοῖς κακοῖς. καὶ ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, συνεκδοχικῶς. ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, τὶν δ' οὐ μέλει. χαίρω, τὸ εὐφραίνομαι. καὶ χαίρω τῇ εὐτυχίᾳ τοῦ φίλου, ἢ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, ἢ διὰ τὴν εὐτυχίαν.

& gaudeo lectione, pro incumbo, Gaudeo dices, non gaudeo, ſicut Datis Perſa exiſtimans atticiſſare. à quo datiſmus error, quoniam primus dixit gaudeo. Aegroto, & ægroto ægritudine, ægroto ægritudine.. debilitor debilitate, conceptiue. lippio lippitudinibus. eſurio. ſitio. inebrior. inebrio alium. fameſco. eſurio. lippio, mæreo, quod mæreo. erubeo. palleo. ſeneſco, et ſeneſco. morior. fleo, & fleo mortuũ. eodẽ modo & lugeo, & lachrymo cõceptiue. horreo. tremo. fugio. et reus ſum cædis, pro accuſor. fugio autem latrones, & timeo mortem, & timeo inimicos, ſiue propter latrones, & inimicos, intellecta extrinſecus per præpoſitione conceptiue. Sic enim uidetur dicere, docto Apollonio. Notandum, in huiuſmodi etiam uariam conſtructionem inueniri, & paſſiuas uoces, licentia diuinæ ſcripturæ, & poetarum, quibus licet communem cõſuetudinem immutare.

De mediis uerbis.

Cõmune uerbũ ſiue mediũ, eſt deſinens in mæ, interdum quidẽ actũ, interdum uero paſſionẽ ſignificat. & actum quidem ſignificans, actiue conſtrues ſecundum ſpecies actiuorũ. et paſſionẽ uero, paſſiue: ut uiolo amicum, & uiolor ab amico. ago hominem, & agor ab homine. porto uirum, & portor ab eo. Oportet autem ſcire, pura communia pauca eſſe, ſed plurima paſſiua communiter accipi more attico. & quæ appellantur media tempora ipſorum, ut uerbero, pro uerbero, & uerberor. uerberaui, pro uerberaui, & uerberatus ſum. uerberabo, pro uerberabo, & uerberabor. et alia ſimiliter, ut uſus poſtulauerit. Peto, petam,

petij.

καὶ χαίρω τῇ ἀναγνώσει, ἀντὶ τοῦ πρόσκειμαι. Χαίρω ἐρεῖς, οὐχὶ χαίρομαι, ὥσπερ Δάτις ὁ Πέρσης οἰόμενος ἀττικίζειν. ἀφ' οὗ δατισμὸς ἁμάρτημα, διότι πρῶτος εἶπε χαίρομαι. Νοσῶ, καὶ νοσῶ νόσον. ἀῤῥωστῶ ἀῤῥωστίαν, ἀσθενῶ ἀσθένειαν, συνεκδοχικῶς. λιμῶ λίμοις. πεινῶ. διψῶ. μεθύω. μεθύσκω δὲ ἕτερον. λιμώττω. βουλιμιῶ. ὀφθαλμιῶ. ἀλύω. τὸ ἀδημονῶ. ἐρυθριῶ. ὠχριῶ. γηρῶ, καὶ γηράσκω. θνήσκω. κλαίω, καὶ κλαίω τὸν ἀποθανόντα. ὡσαύτως καὶ τὸ θρηνῶ, καὶ δακρύω συνεκδοχικῶς. φρίττω, τρέμω. φεύγω, καὶ φεύγω φόνου, ἀντὶ κατηγοροῦμαι. Τὸ δὲ φεύγω τοὺς λῃστὰς, καὶ τρέμω τὸν θάνατον, καὶ δέδοικα τοὺς ἐχθροὺς, ἤτοι διὰ τοὺς λῃστὰς, καὶ ἐχθροὺς, νοουμένης ἔξωθεν τῆς διὰ προθέσεως συνεκδοχικῶς. οὕτω γὰρ δοκεῖ λέγειν τῷ δεινῷ Ἀπολλωνίῳ. Ἰστέον ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ διάφορος σύνταξις εὑρίσκεται, καὶ παθητικαὶ φωναὶ, ἀδείᾳ τῆς θείας γραφῆς, καὶ τῶν ποιητῶν, οἷς ἔξεστι τὸ κοινὸν ἔθος μεταβάλλειν.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Κοινὸν ῥῆμα, εἴτε μέσον ἐστὶ τὸ λῆγον εἰς μαι, καὶ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος σημαίνει. καὶ τὸ μὲν ἐνέργειαν σημαῖνον, ἐνεργητικῶς συντάξεις κατὰ τὰ εἴδη τῶν ἐνεργητικῶν. τὸ δὲ πάθος, παθητικῶς. οἷον βιάζομαι τὸν φίλον, καὶ βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου. ἄγομαι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄγομαι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. κομίζομαι τὸν ἄνδρα, καὶ κομίζομαι ὑπ' αὐτοῦ. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι καθαρὰ κοινὰ ὀλίγα εἰσί. τὰ δὲ πλεῖστα τῶν παθητικῶν κοινῶς λαμβάνονται ἔθει ἀττικῷ. καὶ μάλιστα οἱ καλούμενοι μέσοι χρόνοι αὐτῶν. οἷον τύπτομαι, ἀντὶ δαίρω, καὶ δαίρομαι. ἐτυψάμην, ἀντὶ ἔτυψα, καὶ ἐτύφθην. τύψομαι, ἀντὶ τύψω, καὶ τυφθήσομαι. καὶ τἄλλα ὡσαύτως, ὡς ἂν ἡ χρῆσις ἀπαιτεῖ. Αἰτοῦμαι, αἰτήσομαι,

petij. Mercede conduco, mercede conducam, conduxi. Curo, curaui, curabo. Fingo, finxi, fingam. Laudo, laudaui, laudabo. Facio, feci, faciam. Amo, amaui, amabo. Gigno, genui, gignam: & alia permulta exiſtentia, quæ conſtrues ut ſenſus orationis poſtulauerit. Sciendum etiam & hoc, quod ex ijs quæ uocantur media tempora, aliqua quidẽ actiue ſcribũtur: ut uerberaui, & uerberaueram, ideo & in actiuis ordinata ſunt. aliqua uero paßiue, & in paßiuis ordinata: ut uerberaui, uerberaui, uerberabo, & uerberabo. De quibus uariæ opiniones noſtrorum grammaticorum. alij enim dicunt, media uerba ſemper actum & paßionem ſignificare. alij uero, & ſi media dicuntur, attamen aliqua quidem actum, aliqua uero paßionem: ut, uerberaui, et uerberabam, actum: ſed liquefactus fui, & fueram, paßionem: & feceram, actionem. ſed locutus ſum, paßionem. Alij autem hac fuerunt opinione, quod duo media tempora quæ actiue ſcribuntur, plerunque uergunt in paßiuum, ut liquefactus ſum, fueram. Inſaniui, inſanieram. ſed quæ ſcribuntur paſſiue, quatuor, plerunque uergunt in actiuum: feci faciam. laudaui, laudabo. Inueniuntur autem paßiue accepta. Opus autem magis diligentia in his, quam arte.

Deponentibus actiuis.

Deponens uerbum proprie eſt, quod paßiue ſcribitur, actum autem ſignificat, ut pleraque. Raro uero et paßionem. Et actum ſignificans, per ſe actiuum appellatur: paßionem uero, per ſe paſſum. Hoc autem ſexquifariam conſtructo, ſicut & actiua, prima

ſpecies

ᾐτησάμην. μισθοῦμαι, μισθώσομαι, ἐμισθωσάμην. ἐπιστρέφομαι, ἐπεστρεψάμην, ἐπιστρέψομαι. πλάττομαι, ἐπλασάμην, πλάσομαι. ἐπαινοῦμαι, ἐπῃνεσάμην, ἐπαινέσομαι. ποιοῦμαι, ἐποιησάμην, ποιήσομαι. φιλοῦμαι, ἐφιλησάμην, φιλήσομαι. γεννῶμαι, ἐγεννησάμην, γεννήσομαι. καὶ τἆλλα πάμπολλα ὄντα, ἃ συντάξεις καθὰ ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ἀπαιτεῖ. Ἰστέον καὶ τοῦτο, ὅτι τῶν καλουμένων μέσων χρόνων, οἱ μὲν ἐνεργητικῶς γράφονται. οἷον ὁ τέτυπα, καὶ ὁ ἐτετύπειν. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς τετάχαται. οἱ δὲ παθητικῶς, καὶ ἐν παθητικοῖς τεταγμένοι. οἷον ὁ ἐτυψάμην, ὁ ἐτυπόμην, ὁ τύψομαι, καὶ ὁ τυποῦμαι. περὶ ὧν διάφοροι αἱ δόξαι τῶν ἡμετέρων γραμματικῶν. οἱ μὲν γάρ φασι τὰ μέσα ῥήματα ἀεὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος σημαίνειν. οἱ δὲ, εἰ καὶ μέσα λέγονται, ἀλλ' ὅμως τινὰ μὲν ἐνέργειαν, τινὰ δὲ πάθος. ὡς ὁ τέτυπα, καὶ ὁ ἐτετύπειν ἐνέργειαν. ὁ δὲ τέτηκα, καὶ ἐτετήκειν, πάθος. καὶ τὸ μὲν ἐποιησάμην, ἐνέργειαν. τὸ δὲ ἐλουσάμην, πάθος. ἄλλοι δὲ ταύτης ἐγένοντο τῆς δόξης, ὅτι οἱ δύο μέσοι χρόνοι οἱ ἐνεργητικῶς γραφόμενοι, πλεῖον ῥέπουσιν εἰς τὸ παθητικὸν, ὡς τέτηκα, ἐτετήκειν. μέμηνα, ἐμεμήνειν. οἱ δὲ γραφόμενοι παθητικῶς τέσαρες, πλεῖον ῥέπουσιν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν, ἐποιησάμην, ποιήσομαι. ἐπῃνεσάμην, ἐπαινέσομαι. εὕρηνται δὲ καὶ παθητικῶς λαμβανόμενοι. δεῖ δὲ μᾶλλον περιεργείας ἐν τούτοις, ἢ τέχνης.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΤΙΚΩΝ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΩΝ.

Ἀποθετικὸν ῥῆμα κυρίως ἐστὶ, τὸ παθητικῶς μὲν γραφόμενον, ἐνέργειαν δὲ σημαῖνον ὡς τὰ πολλά. σπανίως δὲ καὶ πάθος. καὶ τὸ μὲν σημαῖνον ἐνέργειαν, αὐτενέργητον καλεῖται. τὸ δὲ πάθος, αὐτοπαθές. Τούτου δὲ ἑξαχῶς συνταττομένου, ὥσπερ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ, τὸ πρῶτον

ſpecies poſtulat ante ſe nominatiuũ agentem, et poſt ſe accuſatiuum patientem.

Prima ſpecies deponentium.

Cauſor te, & cauſor te malitiæ. & cauſor hoc huius, pro cauſam puto. Accuſo, *& accuſo te ingratitudine, & accuſo te accuſatione iuſta, illud comici.* Increpo *autem te.* Animaduerto. Poſsideo. Amplector, *quod amo, & ſaluto.* Accipio, *& ſuſcipio tuum morem.* Specto. Conieƈto. Prædor. Vlciſcor, *quod punio.* Exiſtimo, *id quod puto. & puto te bonum eſſe.* Dux *ſum autẽ, id quod dominor, cum genitiuo. & dux ſum tibi uiæ, pro præeo.* Enarro *ſcripta, & ſubenarro: & introduco tibi hoc, pro admoneo.* Scio, *idẽ quod cognoſco.* Cogito. Conſidero, *idem quod cogito.* Expurgo, *idem quod excuſo.* Paſco. Affirmo. Fruƈtum capio. Medeor. Renuo. *inficior.* Lædo *te, et te.* Deterreo. *idẽ quod terreo.* Machinor. *Aſtute facio.* Imitor. Interrogo, *idem quod intelligo, & audio.* Interrogo, *idem quod interrogo, cum genitiuo.* Interrogo, *pro interrogo.* Obſcure *loquor.* Vaticinor. Interficio, *pro occido.*

Secunda ſpecies.

Secunda ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, & poſt ſe datiuum. Pugno *tibi.* Aduerſor *tibi, & tueor, & adſiſto.* Contendo *tibi.* Aduerſor *ſermonibus tuis.* Incumbo, *& incumbo ſapientiæ.* Precor, *& deprecor deum. & precor pro homine, pro quo precem facio. contraprecor autem te, & deprecor te.* Imprecor *autem te.* Iraſcor *tibi.* Iraſcor *tibi.* Sequor *te, & ſequere me puelle, illud Comici.*

εἶδος ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν ἐνεργοῦσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικὴν πάσχουσαν.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟθετικῶν.

Αἰτιῶμαί σε, καὶ αἰτιῶμαί σε τῆς κακίας. καὶ αἰτιῶμαι τόδε τοῦδε, ἀντὶ τοῦ αἴτιον ἡγοῦμαι. Μέμφομαι, καὶ διαμέμφομαί σε τῆς ἀχαριστίας, καὶ μέμφομαί σοι μέμψιν δικαίαν, τὸ τοῦ κωμικοῦ. καταμέμφομαι δέ σου. ἐνθυμοῦμαι. κτῶμαι. ἀσπάζομαι, τὸ φιλῶ, καὶ προσαγορεύω. δέχομαι, καὶ ἀποδέχομαί σου τὸν τρόπον. θεῶμαι. τεκμαίρομαι. ληΐζομαι. τιμωροῦμαι, τὸ κολάζω. ἡγοῦμαι, τὸ νομίζω. καὶ ἡγοῦμαί σε ἀγαθὸν εἶναι. ἡγοῦμαι δὲ, τὸ ἄρχω, γενικῇ. καὶ ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ προηγοῦμαι. ἐξηγοῦμαι τὰ γεγραμμένα, καὶ ὑφηγοῦμαι, καὶ εἰσηγοῦμαί σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ παραινῶ. ἐπίσταμαι, τὸ γινώσκω. λογίζομαι. σκέπτομαι, τὸ φροντίζω. σκήπτομαι, τὸ προφασίζομαι. σιτοῦμαι. διαχωρίζομαι. καρποῦμαι. ἰῶμαι. ἀναίνομαι. ἀρνοῦμαι. λυμαίνομαί σε, καί σοι. δεδίττομαι, τὸ ἐκφοβῶ. μηχανῶμαι. παλαμῶμαι. μιμοῦμαι. πυνθάνομαι, τὸ νοῶ καὶ ἀκούω. πυνθάνομαι, τὸ ἐρωτῶ, μετὰ γενικῆς. ἔρομαι, τὸ ἐρωτῶ. αἰνίττομαι. μαντεύομαι. διαχειρίζομαι, τὸ φονεύω.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ' αὐτὸ δοτικήν. μάχομαί σοι. ἀνθίσταμαί σοι, καὶ προσίσταμαι, καὶ παρίσταμαι. ἁμιλλῶμαί σοι, ἐναντιοῦμαι τοῖς λόγοις. ἀσχολοῦμαι, καὶ ἐνασχολοῦμαι τῇ σοφίᾳ. εὔχομαι, καὶ προσεύχομαι τῷ θεῷ, καὶ εὔχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ οὗ τὴν εὐχὴν ποιῶ. κατεύχομαι δέ σε, καὶ ὑπερεύχομαί σου. ἐπεύχομαι δέ σε. θυμοῦμαί σοι. ὀργίζομαί σοι. ἕπομαί σοι. καὶ ἕπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον, τὸ τοῦ κω-

mici. Congregor tibi. Concilior tibi. Vtor tuis, & tua. Illud autem Viſis ſæpenumero paßiue. Tolero te. Reſpondeo tibi interrogatus. Reſpondeo tibi accuſatus. Conuicior tibi, et te raro. Componor tecum, et oppono tibi, & impono tibi, & ſuppono tibi hoc.

Tertia ſpecies.

Tertia ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, & poſt ſe genitiuum. Cupio te. Dimitto te. Cupio. Opto, hoc eſt cupio. Adſto, & ſuperſto, & diſto. Curo, & curo tuas res. Memini rei, & etiã rem, raro utilitatem. Aſſecutus, & aſſecutus diſciplinas. Sentio, et ſentio. odoro. guſto. tango. Quæ autẽ ſunt ſenſus, ſæpe et cum accuſatiuo. Sentio, hoc eſt cognoſco, cũ participio. cognoſco latus extra tempus: & ſi ad alteram perſonam fertur, cum accuſatiuo. cognoſco te facientem hoc. Sentio, hoc eſt, ſenſum habeo, cum genitiuo. ſentio ſermonũ ſuauitatem. Pari modo & guſto, odoro, appeto, præuideo, præcognoſco, coniecto, curo, hoc eſt curam habeo. parco, hoc eſt, accurate ago, & miſeror. Audio res naturales. Abſtineo carnibus. Obliuiſcor tui, & te. Experior te. Aſſero, & uendico tua. Indigeo tui, & indigeo tui iuſtis, id eſt propter iuſta.

Quarta ſpecies.

Quarta ſpecies deponentiũ requirit ante ſe nominatiuum, & poſt ſe accuſatiuũ: poſt quem aliũ. Exigo à te pecunias. Hoc uero et mediũ eſſet, redimo te à tributo. Aufero autem eruditionẽ, uel ſermones, quos ualens poßidere, paruifeci. Priuatus autem ſum meis inuitus.

μικοῦ συναγελάζομαί σοι. φιλοῦμαί σοι. χρῶμαι τοῖς σοῖς, καὶ τὰ σά. τὸ δὲ κεχρημένοις, πολλάκις παθητικῶς. ἀνέχομαί σοι. ἀποκρίνομαί σοι ἐρωτηθείς. ἀπολογοῦμαί σοι αἰτιαθείς. λοιδοροῦμαί σοι, καί σε σπανίως. συντίθεμαί σοι, καὶ προστίθεμαί σοι, καὶ ἐπιτίθεμαί σοι, καὶ ὑποτίθεμαί σοι τό (δε.

ΤΡΙΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικήν. ἐφίεμαί σου. μεθίεμαί σου. γλίχομαι. ἱμείρομαι, τὸ ἐπιθυμῶ. προΐσαμαι, καὶ ὑπερίσαμαι, καὶ διΐσαμαι. ἐπιμελοῦμαι, καὶ ἐπιμέλομαι τῶν σῶν πραγμάτων. μέμνημαι τοῦ πράγματος, καὶ ἔτι τὸ πρᾶγμα σπανίως. ὠνάμην, καὶ ἀπωνάμην τῶν μαθημάτων. αἰσθάνομαι, καὶ αἴσθομαι. ὀσφραίνομαι. γεύομαι. ἅπτομαι. τὰ δὲ τῶν αἰσθήσεων πολλάκις καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. αἰσθάνομαι, τὸ νοῶ, μετὰ μετοχῆς. αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ. εἰ δὲ πρὸς ἕτερον πρόσωπον φέρεται, μετὰ αἰτιατικῆς. αἰσθάνομαί σε ποιοῦντα τόδε. αἰσθάνομαι, τὸ αἴσθησιν ἔχω, μετὰ γενικῆς. αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος. ὡσαύτως καὶ τὸ γεύομαι, ὀσφραίνομαι, ὀρέγομαι, προμηθοῦμαι, προνοοῦμαι, στοχάζομαι. κήδομαι, τὸ φροντίζω. φείδομαι, τὸ ἀκριβολογοῦμαι, καὶ τὸ ἐλεῶ. ἀκροῶμαι τῶν φυσικῶν. ἀπέχομαι κρεῶν. ἐπιλανθάνομαί σου, καί σε. πειρῶμαί σου. μεταποιοῦμαι, καὶ ἀντιποιοῦμαι τῶν σῶν. δέομαί σου, καὶ δέομαί σου τὰ δίκαια, ἤτοι διὰ τὰ δίκαια.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικὴν, μεθ' ἣν ἑτέραν. πράττομαί σε χρήματα. τοῦτο δὲ καὶ μέσον ἂν εἴη. εἰσπράττομαί σε φόρον. ἀφῄρημαι δὲ παιδείας ἢ λόγων, οὓς δυνάμενος κτήσασθαι, ὠλιγώρησα. ἐστερήθην δὲ τῶν ἐμῶν ἄκων.

inuitus. *Aufero à te pecuinas*, *uel pecunias*. *Facio tibi malum attice*, *&* *facio tibi malum communiter*.

Quinta ſpecies.

Quinta ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, *&* *poſt ſe accuſatiuum*. *poſt quem datiuum*. *uel conuerſiue*. *Dono tibi librum*, *&* *dono te libro*. *Dono tibi equum*. *Remitto tibi debitum*. *Annuncio tibi uictoriam*. *Duco te uia*. *Accuſo te accuſatione*. *Polliceor tibi pecunias ſine rogatu*. *Promitto uero tibi hoc*, *&* *promitto non rogatus*. *Efficio tibi hoc*. *communico tibi*, *&* *impertio tibi mea*.

Sexta ſpecies.

Sexta ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, *&* *poſt ſe accuſatiuum*. *poſt quem*, *genitiuum*. *Eligo*, *&* *prælig o uitam morte*. *Eripio te à periculo*. *Remoueo te à calumnia*. *Libero te debito*. *Redimo te à pena*. *Commuto uinun tritico*. *Emo ſeruum uiginti minis*. *Emo librum decem ducatis*. *Emo ueſtem multo*.

De deponentibus. paſſiuis.

Deponens paßiuum eſt, *ſignificans per ſe paßionem*, *&* *poſtulans ante ſe nominatiuum patientem*, *&* *poſt ſe genitiuum*, *&* *alios caſus*. *Fio à quodam*. *Conuerſor uero cum quodam*, *&* *ſupero hunc*. *Conſumor*, *quod corrumpor*. *Venio ad hoc*, *pro eo*. *Doleo*, *&* *doleo malis amicorũ*. *Delector*, *&* *delector bonis*. *Exulto tibi gratia mali*, *&* *gratulor tibi boni gratia*. *Exulto*. *Superbio*. *Iaceo*. *Pauper ſum*. *Lætor*.

Dormio.

ἄκων. ἀφαιροῦμαί σε χρήματα, ἢ χρημάτων. ἐργάζομαί σε κακὸν ἁπλῶς, ἐργάζομαι δέ σοι κακὸν κοινῶς.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικὴν, μεθ' ἣν δοτικὴν, ἢ καὶ ἀντιστρόφως. δωροῦμαί σοι βίβλον, καὶ δωροῦμαί σε βίβλῳ. χαρίζομαί σοι ἵππον. ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος. Εὐαγγελίζομαί σοι νίκην. ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν. μέμφομαί σοι μέμψιν. ἐπαγγέλλομαί σοι χρήματα δίχα ἀξιώσεως. ὑπισχνοῦμαί σοι τόδε, καὶ ὑπόσχομαι ἀξιωθείς. ἀπεργάζομαί σοι τόδε. κοινωνοῦμαί σοι, καὶ ἀνακοινωνοῦμαί σοι τὰ ἐμά.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ ἕκτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικὴν, μεθ' ἣν γενικήν. αἱροῦμαι καὶ προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου. ἐξαιροῦμαί σε τοῦ κινδύνου. παραιτοῦμαί σε τῆς διαβολῆς, ῥύομαί σε τοῦ χρέους. λυτροῦμαί σε τῆς ποινῆς. ἀλλάττομαι οἶνον σίτου. πρίαμαι δοῦλον εἴκοσι μνῶν. ὠνοῦμαι βίβλον δέκα χρυσῶν. ἀποδίδομαι τὸ ἱμάτιον πολλοῦ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΤΙΚΩΝ ΠΑ-θητικῶν.

Ἀποθετικὸν παθητικόν ἐστι τὸ σημαῖνον αὐτοπάθειαν, καὶ ἀπαιτοῦν πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν, καὶ ἄλλας πτώσεις. γίνομαι ὑπὸ τοῦ δεῖνος. συγγίνομαι δὲ τῷ δεῖνι, καὶ περιγίνομαι τοῦδε. οἴχομαι τὰ φθείρομαι. οἴχομαι πρὸς τόδε, ἀντὶ πορεύομαι. ἄχθομαι, καὶ ἄχθομαι τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. ἥδομαι, καὶ ἥδομαι τοῖς ἀγαθοῖς. ἐφήδομαί σοι ἐπὶ κακῷ. καὶ συνήδομαί σοι ἐπὶ ἀγαθῷ. ἀγαλλιῶμαι. βρενθύομαι. κεῖμαι. πένομαι. θρύπτομαι. κοιμῶμαι.

Dormio. Sedeo. Doleo. Ocior. *Mentior ego, et decipio te, pro decipio. Mentior uero contra te, timeo, & timeo inimicos, ſiue propter inimicos, conceptiue, ut in neutro paßiuis. Similiter & reuereor, & caueo, & erubeſco, & quæcunq; conſtruuntur cum accuſatiuo. Sciendum, multa communia uerba habere etiam actiua, & plurima paßiua communia fieri.* Item *deponentium actiuorum quædam actiua habere illud quid ſignificantia: cum uero actum ſignificant, nequaquam ſignificare paßionem, niſi ſolum in indefinitis. ſuſceptus ſum, tutatus ſum, & in præteritis perfectis raro. his autem maxime accedunt, quæcunq; media indefinita habent.* Item *multa uerba ad infinitum reddunt conſtructionem.* Impotens *ſum ſcribere ob ſenectutem.* Erube*ſco quærere iuuenis exiſtens.* Poſſum *currere.* Cupio *diſcere, uideris bonus eſſe.* Periclitor *mori: et periclitatur, pro uidetur.* Cogito *meos ipſius nutrire filios.* Itẽ *multa uerba in nomen & infinitum tranſeunt.* Præpono *uitam morti: & præeligo magis uiuere, quam mori. recuſo expeditiouem, & recuſo bellare.* Noui *literas, & noui ſcribere.* Item *multa uerba in nomina tranſeunt, non ſine præpoſitione.* Acce*do ab urbem, proficiſcor ad hoc. uenio ad te, eo ad* Ioannem, *debacchor in conuiuas, & alia plurima.* Sed *de perſonalibus hæc.* Nunc *dicendum eſt pauca de imperſonalibus.*

De imperſonalibus uerbis.

Imper*ſonale uerbum eſt, quod caret triperſonatu, & una terminatione hunc complet.* Oportet *me legere, oportet te audire, oportet illum ſtudere.* Poſtulant

autem

κοιμῶμαι. κάθημαι. ὀδυνῶμαι. βασανίζομαι. ψεύδομαι ἐγὼ, καὶ ψεύδομαί σε, ἀντὶ ἀπατῶ. καταψεύδομαι δέ σου. φοβοῦμαι. καὶ φοβοῦμαι τοὺς ἐχθροὺς, ἤτοι διὰ τοὺς ἐχθροὺς, συνεκδοχικῶς, ὥσπερ ἐν τοῖς οὐδετεροπαθητικοῖς. ὡσαύτως καὶ αἰδοῦμαι, καὶ εὐλαβοῦμαι, καὶ αἰσχύνομαι, καὶ ὅσα συντάσσονται αἰτιατικῇ. Ἰστέον, ὅτι πολλὰ τῶν κοινῶν ῥημάτων ἔχουσι καὶ ἐνεργητικά. καὶ πλεῖστα τῶν παθητικῶν κοινὰ γίνονται. Ἔτι τῶν ἀποθετικῶν ἐνεργητικῶν ἔνια ἐνεργητικὰ ἔχουσιν ἄλλό τι σημαίνοντα. ὅτε δὲ ἐνέργειαν σημαίνουσιν, οὐδαμῶς σημαίνουσι πάθος, εἰ μὴ μόνον ἐν τοῖς παθητικοῖς ἀορίστοις. ἐδέχθην. ἠσφαλίσθην. καὶ ἐν τοῖς παρακειμένοις σπανίως. τούτοις δὲ μάλιστα προσγίνεται, ὅσα μέσους ἀορίστους ἔχουσιν. Ἔτι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ἀπαρέμφατον ἀποδιδοῦσι τὴν σύνταξιν. ἀδυνατῶ γράφειν διὰ τὸ γῆρας, αἰδοῦμαι ζητεῖν νέος ὤν. δύναμαι τρέχειν. ἐπιθυμῶ μανθάνειν. ἔοικας τῶν ἀγαθῶν εἶναι. κινδυνεύω ἀποθανεῖν. καὶ κινδυνεύει, ἀντὶ τοῦ δοκεῖ. μεριμνῶ τοὺς ἐμαυτοῦ θρέψαι παῖδας. Ἔτι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ὄνομα καὶ ἀπαρέμφατον μεταβαίνουσι. προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου. καὶ προαιροῦμαι μᾶλλον ζῆν ἢ θανεῖν. ἀρνοῦμαι τὴν στρατείαν, καὶ ἀρνοῦμαι στρατεύειν. γινώσκω γράμματα, καὶ γινώσκω γράφειν. Ἔτι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ὄνομα μεταβαίνουσιν οὐκ ἄνευ προθέσεως. παραγίνομαι εἰς τὴν πόλιν. καταγίνομαι εἰς τόδε. ἔρχομαι πρὸς σέ. πορεύομαι πρὸς τὸν ἰωάννην. παροινῶ εἰς τοὺς συμπότας. καὶ ἄλλα πλεῖστα. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν προσωπικῶν ταῦτα. νῦν δὲ λεκτέον ὀλίγα περὶ τῶν ἀπροσώπων.

ΠΕΡΙ ΑΠΡΟΣΩΠΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἀπρόσωπον ῥῆμά ἐστι, τὸ σπανίζον τριπροσωπίας, καὶ μιᾷ καταλήξει ταύτην ἀποπληροῦν. Δεῖ ἐμὲ ἀναγινώσκειν, δεῖ σε ἀκούειν, δεῖ ἐκεῖνον σπουδάζειν. ἀπαιτοῦσι

δὲ τὰ

autē imperſonalia diuerſos caſus poſt ſe,et duos accuſatiuos ſæpe poſt infinitū, unū ex uerbi natura, alterū uero ex natura infinitiui: ut oportet præceptorē diligenter docere ſuos diſcipulos, et oportet diſcipulos amare et honorare magiſtrū. oportet me amare te,& oportet te redamare me. et in ſimilibus eodē modo, cū maxime uerbū in accuſatiuum fertur. Præſens, oportet. Præteritū imperf. oportebat. Infinitiuū, oportere,pro decere. Opus eſt mihi pecunijs, reſolutiue, pro opus eſt mihi pecunia. Præſens, oportet. præteritū imperf. oportebat, et oportebat. Infinitiuū oportere,pro decere. Quid uero opus eſt amicis? pro quis uſus amicorū? decet filios honorare parētes, et decet me hoc, pro conuenit,decebat,decere. Curæ eſt mihi homo,et curæ eſt mihi hominis: & curæ eſt mihi ſcribere.curæ erat, curæ eſſe.Conuenit mihi hoc,& conuenit mihi dormire:conueniebat. conuenire.ſimiliter & contingit.Placet mihi bonum,& diſplicet mihi malum: & placet mihi ſtudere,& diſplicet mihi ludere.Confert mihi hoc, & confert mihi ſanum eſſe: ſimiliter & ſufficit, & ſufficit, & ſufficit, & ſufficit, & congruit, & licet. contingit mihi hoc, & contingit mihi dormire die. uidetur mihi hoc, & uidetur mihi optimum philoſophari. & in alijs multis. Licet mihi, hoc. adeſt. Pars eſt autem mihi huius, pro participatio eſt. Eodem modo & in paſsiua uoce. Contingit cras pluere. Poteſt hodie hoc fieri. Dicitur hoc, & dicitur amicum uenire. dictum eſt mihi hoc. & acquiſitiua: auditum eſt mihi, cognitum eſt mihi, & auditum eſt ab illis. Et hæc ſatis, ut in breuitatis ſpecie.

Apud

δὲ τὰ ἀπρόσωπα διαφόρους πτώσεις μεθ' ἑαυτὰ, καὶ δύο αἰτιατικὰς πολλάκις μετὰ ἀπαρεμφάτου, μίαν μὲν ἐκ τῆς τοῦ ῥήματος φύσεως, ἑτέραν δὲ ἐκ τῆς τοῦ ἀπαρεμφάτου. οἷον δεῖ τὸν καθηγητὴν ἐπιμελῶς διδάσκειν τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς. καὶ δεῖ τοὺς μαθητὰς φιλεῖν καὶ τιμᾶν τὸν διδάσκαλον. χρή με φιλεῖν σε, καὶ χρή σε ἀντιφιλεῖν ἐμέ. Καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως, ὅτε μάλιστα τὸ ῥῆμα ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται. Ὁ ἐνεστὼς, δεῖ. ὁ παρατατικὸς, ἔδει. τὸ ἀπαρέμφατον, δεῖν, ἀντὶ τοῦ πρέπειν. δεῖ δέ μοι χρημάτων διαλυτικῶς, ἀντὶ τοῦ ἔνδειά μοι ἐστὶ χρημάτων. ὁ ἐνεστὼς, χρή. ὁ παρατατικὸς, χρῆν, καὶ ἐχρῆν. τὸ ἀπαρέμφατον, χρῆναι, ἀντὶ τοῦ πρέπειν. τί δὲ χρὴ φίλων, ἀντὶ τίς χρεία φίλων, πρέπει τοὺς παῖδας τιμᾶν τοὺς γονεῖς. καὶ πρέπει μοι τόδε, ἀντὶ ἁρμόζει. ἔπρεπε, πρέπειν. Μέλει μοι ἄνθρωπος, καὶ μέλει μοι τοῦ ἀνθρώπου. καὶ μέλει μοι γράφειν. ἔμελε, μέλειν. προσήκει μοι τόδε, καὶ προσήκει μοι καθεύδειν. προσῆκε, προσήκειν. ὁμοίως καὶ ἀνήκει. ἀρέσκει μοι τὸ καλὸν, καὶ ἀπαρέσκει μοι τὸ κακόν. καὶ ἀρέσκει μοι σπουδάζειν, καὶ ἀπαρέσκει μοι παίζειν. συμφέρει μοι τόδε, καὶ συμφέρει μοι ὑγιαίνειν. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀρκεῖ, καὶ ἐξαρκεῖ, καὶ διαρκεῖ, καὶ καταρκεῖ. καὶ τὸ ἁρμόζει, καὶ τὸ ἔξεστι. συμβαίνει μοι τόδε, καὶ συμβαίνει μοι καθεύδειν ἡμέρας. δοκεῖ μοι τόδε, καὶ δοκεῖ μοι ἄριστον φιλοσοφεῖν. καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. ἔξεστί μοι τόδε. πάρεστι. μέτεστι δέ μοι τοῦδε, ἀντὶ μετουσία ἐστίν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παθητικῆς φωνῆς. ἐνδέχεται αὔριον βρέξαι. δύναται σήμερον τόδε γενέσθαι. λέγεται τοῦτο, καὶ λέγεται τὸν φίλον ἐλθεῖν, εἴρηταί μοι τόδε. καὶ τὰ περιποιητικά. ἤκουσταί μοι. ἔγνωσταί μοι. καὶ ἤκουσται ὑπ' ἐκείνων. καὶ ταῦτα μὲν ἱκανὰ, ὡς ἐν ἐπιτομῆς εἴδει.

πα-

Apud alios autem latiſsime hæc inuenietis. Valete qui legeritis, & mementote. In Meſſana Siciliæ *editum eſt,* Anno *à natiuitate* Dei M.CCCCLXVI.

De per ſe ſubiunctiuis, et inſubiunctiuis uerbis.

Verborum aliquæ per ſe ſubiunctiua uocantur, aliqua uero inſubiunctiua. & per ſe ſubiunctiuorum aliqua quidem actiue, aliqua uero paßiue proferuntur. pari modo et inſubiunctiua. Sunt *autem per ſe ſubiunctiua, actiua, quorum uerbum grauatur, & participium acuitur, & infinitiuum circunflectitur.* Horum *ſingulares ſecundæ, & tertiæ perſonæ, & plurales primæ, per ſe ſubiunctiue dicuntur: ut, mordeo, qui mo mordit, mordere. ſi ris, rit. ſi momorderimus. cucurrero, qui cucurrit, currere. ſi ris, rit. ſi cucurrerimus.* Latuero, *qui latuit; latere, ſi latueris, rit. ſi latuerimus.* Bibero, *qui bibit, bibere. ſi ris rit. ſi rimus.* Eleua*uero, qui eleuauit, eleuare. ſi eleuaueritis, eleuauerit. ſi eleuauerimus.* Sic *et alia plurima.* Paßiue *autem prolata, hæc,* Retẽtus *fuero, pro tẽtus fuero: abſtinuero, peruenero, factus fuero, oblitus fuero, præmiſſus fuero, et huiuſmodi.* Inſubiũctiua *actiua uocãtur, quorum indefinita nõ ſeruant futuri conſonantẽ nõ habentes aũt, neq; ſubiunctiua faciũt. dabo, dabis, dabit, dabimus.* Inueniã, *peccabo, dimittã, ponã, tranſibo.* Itẽ *in ſubiũctiua, et habebo, habebis, habebit: ueniã, nies, ueniet: ferã, feres, feret. ſic neq; paßiua media indefinita prima, neq; futura: eligã, perueniã, accedam, uolam, fiã.* Neq; *attica futura, quæ ab in* ζο *ſubiunguntur. delebo, portabo, cognoſcã, certabo, uadã, & cætera.*

CON-

παρ' ἄλλοις δὲ διεξοδικώτατα ταῦτα εὑρήσετε. ἔῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν Μεσσήνῃ τῆς Σικελίας ἐξέδοτο, ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ, ἑξηκοστῷ ἕκτῳ.

ΠΕΡΙ ΑΥΘΥΠΟΤΑΚΤΩΝ ΚΑΙ ἀνυποτάκτων ῥημάτων.

Τῶν ῥημάτων τὰ μὲν αὐθυπόταχτα καλεῖται, τὰ δὲ ἀνυπότακτα, καὶ τῶν αὐθυποτάκτων τὰ μὲν ἐνεργητικῶς, τὰ δὲ παθητικῶς προφέρονται. ὡσαύτως καὶ τὰ ἀνυπότακτα. Εἰσὶ δὲ αὐθυπόταχτα ἐνεργητικά, ὧν τὸ ῥῆμα βαρύνεται, καὶ ἡ μετοχὴ ὀξύνεται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον περισπᾶται. τούτων τὰ ἑνικὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, καὶ τὰ πληθυντικὰ πρῶτα αὐθυπότακτα λέγονται. οἷον δάκω, δακὼν, δακεῖν, ἐὰν δάκῃς, δάκῃ, ἐὰν δάκωμεν. δράμω, δραμὼν, δραμεῖν, ἐὰν δράμῃς, δράμῃ, ἐὰν δράμωμεν. λάθω, λαθὼν, λαθεῖν, ἐὰν λάθῃς, λάθῃ, ἐὰν λάθωμεν. πίω, πιὼν, πιεῖν, ἐὰν πίῃς, πίῃ, ἐὰν πίωμεν. ἀνάσχω, ἀνασχὼν, ἀνασχεῖν, ἐὰν ἀνάσχῃς, ἀνάσχῃ, ἐὰν ἀνάσχωμεν. ὡσαύτως καὶ ἄλλα πλεῖστα. Τὰ δὲ παθητικῶς προφερόμενα, ταῦτα, ἀνάσχωμαι, ἀντισχῶμαι, ἀπόσχωμαι, ἀφίκωμαι, γένωμαι, ἐπιλάθωμαι, πρόωμαι, καὶ τὰ ὅμοια. Ἀνυπότακτα ἐνεργητικὰ καλοῦνται, ὧν οἱ ἀόριστοι οὐ φυλάττουσι τὸ τοῦ μέλλοντος σύμφωνον. μὴ ἔχοντες δὲ, οὐδὲ ὑποτακτικὰ ποιοῦσι. δώσω, δώσεις, δώσει, δώσομεν. εὑρήσω, ἁμαρτήσω, ἀφήσω, θήσω, παρήσω. ἔτι ἀνυπότακτα καὶ τὸ ἕξω, ἕξεις, ἕξει. ἥξω, ἥξεις, ἥξει. οἴσω, οἴσεις, οἴσει. ὡσαύτως οὐδὲ οἱ παθητικοὶ μέσοι ἀόριστοι πρῶτοι, οὐδὲ οἱ μέλλοντες. αἱρήσομαι, ἀφίξομαι, βήσομαι, βουλήσομαι, γενήσομαι. οὐδὲ οἱ ἀττικοὶ μέλλοντες τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ζω ὑποτάσσονται. ἀφανιῶ, κομιῶ, γνωριῶ, ἀγωνιοῦμαι, βαδιοῦμαι, καὶ τἄλλα.

CONSTANTINI LASCARIS Conſtantinopolitani procœmium de nomine et uerbo.

LIBER TERTIVS.

I N *præeditis à nobis duobus libris, & octo partium orationis traditio edita eſt, & uerborum in caſus tranſitio, et alia neceſſaria introductitijs græcis, & latinis: hæc autem omnia breuiſsime compoſita ſunt, & propter latinorum alienam uocem: & quoniam qui in ætate ſunt, uerſantur cum ſuis, & non poſſunt facile noſtra diſcere. Quoniam autem ab umbratili ad ueram picturam peruenerunt, per uiuam uocem, & diligentiam, & linguæ elegantia demulcti, optant diligenter ſcire profunditatem: oportere exiſtimaui, percurſis omnibus reliquijs antiquorum grammaticorum, & nouorum, & omnibus poetis, & tertium componere de nomine & uerbo, in quo latiſsime orationis artẽ quandam faciam de declinatione omnium nominum, generumq; & terminationum, & formationum caſuum, non ſolum ſecundum communem linguam, ſed & alias linguas, & poeticum uſum. ſimili modo & de uerbo.* Puto *autem hoc utiliſsimum introductitijs in actiuã grammaticam, & factiuam, permulta diſperſa continens. opus eſt autem diſcipulis, non ſolũ grammatices principijs, ſed & poeticæ, & metricæ artis, ut diligenter intelligãt: multas enim cõtinent dignitates poetarum, ad confirmationem ueritatis.* Nullus *autem admiretur, neq; detractet, antequã librũ legerit.*

non

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ Βυζαντίου προοίμιον τοῦ περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ν τοῖς προεκδοθεῖσιν ἡμῖν δυσὶ βιβλίοις, ἥ, τε τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου παρά-
B δοσις ἐξέδοτο, ἥτε τῶν ῥημάτων εἰς τὰς πτώσεις μετάβασις, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἕλλησι καὶ λατίνοις. ταῦτα δὲ πάντα βραχύτατα συνετέθειτο, διά τε τὸ τῶν λατίνων ἀλλόφωνον, καὶ διὰ τὸ ἐν ἡλικίᾳ ὄντας συζῆν τοῖς οἰκείοις, καὶ μὴ δύνασθαι εὐχερῶς τὰ ἡμέτερα μανθάνειν. ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῆς σκιαγραφίας εἰς ἀληθῆ ζωγραφίαν ἀνῆλθον, διὰ ζώσης φωνῆς καὶ ἐπιμελείας, καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐμουσίᾳ κατακηληθέντες, γλίχονται ἐπιμελῶς εἰδέναι τὸ βάθος, δεῖν ᾠήθην διεξιὼν πάντα τὰ λείψανα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, καὶ νέων, καὶ πάντα τῶν ποιητῶν, καὶ τρίτον συνθεῖναι περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος, ἐν ᾧ διεξοδικώτατα τεχνολογίαν τινὰ ποιήσομαι περὶ τῆς κλίσεως πάντων τῶν ὀνομάτων, γενῶν τε καὶ καταλήξεων, καὶ σχηματισμῶν τῶν πτώσεων, οὐ μόνον κατὰ τὴν κοινὴν γλῶτταν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας διαλέκτους, καὶ ποιητικὴν χρῆσιν. ὁμοιοτρόπως καὶ περὶ τοῦ ῥήματος. οἶμαι δὲ τουτὶ πολυωφελέστατον τοῖς εἰσαγωγικοῖς εἰς πρακτικὴν γραμματικὴν καὶ ποιητικὴν, πάμπολλα διεσπαρμένα περιέχον. δεῖ δὲ ὅμως τοῖς μαθηταῖς, οὐ μόνον γραμματικῆς ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ ποιητικῆς, καὶ μετρικῆς τέχνης, ἵν' ἀκριβῶς ἐπαΐωσι. πολλὰ γὰρ περιέχει ἀξιώματα τῶν ποιητῶν, εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. μηδεὶς δὲ θαυμαζέτω, μήτε διασυρέτω, πρὶν ἂν τὸ βιβλίον ἀν[illegible]

non enim gloria uana, neque pecuniarum ſpe, neque laudis tãtum ſuſcepi laborem, ſed utilitatis gratia ſtudioſorum, quos ſi quis potens iuuare, torpeat, inuidus & proditor iudicari poßet, talentũm occultans. Quid enim lucrati fuerimus, alijs nõ impertientes quæ didicimus? uel quomodo non mali, & pauciſcij iudicemur, ſi quæ cum labore cognouimus, communia facere nolimus oratione, uel ſcriptura? & maxime hoc tempore, quo & præceptorum, & librorum defectus, propter infelicitatem generis. Si qua autem utilitas latinis, aut græcis ex hoc libro fiat, grauibus quidem, & in his iudicibus, hoc relinquo. mihi autem ut uiſum eſt, ita etiam dictum eſt. Studendum, & continue legendum eſt, multorum utilium, & neceſſariorum actiue grammaticæ cauſa. Poſt quam in ſpeculatiuam deduci opus eſt, quam continent quatuor libri docti & difficilis Apollonij: qui licet difficiles intellectu ſint, tamen ualde neceſſarij. Etiam liber de conſtructione octo partium orationis Michaelis Syngeli Hieroſolymitani, paruus, clarus et utilis: et alij multi doctorum hominum, à quibus hauriens doctus Teodorus, optime & elegantißime quartum ſuæ grammaticæ compoſuit, breuem quidem, & Delio natatore indigentem, ſed laudabilẽ ſcientibus, & perutilem, umbras antiquorum continentem. Poſt actiua utique, in ſpeculatiua deducendum eſt, & concinnitatem, & ſonoritatem, & congruitatem græcæ elegantiæ deguſtandum eſt: quam neſcio quo pacto heu mala fortuna cum alijs bonis Græcorũ extinguens, quaſi in non ens commutauit. Sed nõ ſunt negligenda bona in infortunijs.

οὔτε γὰρ δόξῃ κενῇ, οὔτε χρημάτων ἐλπίδι, οὔτε ἐπαίνου τοσοῦτον ἀνέλαβον πόνον, ἀλλ᾽ ὠφελείας χάριν τῶν φιλολόγων. οὓς εἴ τις δυνάμενος ὠφελεῖν, ἀποκνοίη, φθονερὸς ἂν καὶ προδότης κριθείη, τὸ τάλαντον ἀποκρύψας. τί γὰρ ἂν κερδαίνοιμεν, ἄλλοις μὴ κοινωνοῦντες ἃ μεμαθήκαμεν; ἢ πῶς οὐ κακοὶ καὶ ὀλιγομαθεῖς κριθείημεν, τὰ μετὰ πόνου ἐγνωσμένα κοινὰ μὴ ποιεῖν ἐθέλειν λόγῳ, ἢ γραφῇ; καὶ μάλιστα ἐν τῷ παρόντι, ἐν ᾧ καὶ διδασκάλων, καὶ βιβλίων ἔλλειψις, διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ γένους. εἴ τις δ᾽ ὄνησις λατίνοις, ἢ γραικοῖς ἐκ τοῦ παρόντος γένοιτο, τοῖς δεινοῖς μὲν περὶ ταῦτα κριταῖς τοῦτο ἀφίημι. ἐμοὶ δὲ ὡς δέδοκται, οὕτω καὶ εἴρηται. σπουδαστέον δὴ, καὶ συνεχῶς ἀναγνωστέον, τῶν πολλῶν χρησίμων καὶ ἀναγκαίων τῆς πρακτικῆς γραμματικῆς χάριν. μεθ᾽ ἣν εἰς τὴν θεωρητικὴν ἀναχθῆναι χρεὼν, ἣν περιέχει τὰ τέτταρα βιβλία τοῦ σοφοῦ καὶ δυσκόλου Ἀπολλωνίου. ἃ εἰ καὶ δυσνόητα τυγχάνει γε ὄντα, ὅμως ἀναγκαιότατα. ἔτι τὸ περὶ συντάξεως τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου Μιχαήλου Συγγέλου τοῦ ἱεροσολυμίτου, μικρὸν, σαφὲς, καὶ ὠφέλιμον. καὶ ἄλλα πολλὰ λογίων ἀνδρῶν. ἀφ᾽ ὧν ἀρυσάμενος ὁ σοφὸς Θεόδωρος, κάλλιστα, καὶ ἐλλογιμότατα τὸ τέταρτον τῆς ἑαυτοῦ γραμματικῆς συνέταξε, βραχὺ μὲν, καὶ δηλίου κολυμβητοῦ δεόμενον, ἐπαινετὸν δὲ τοῖς εἰδόσι, καὶ ἐπωφελὲς, τὰς σκιὰς τῶν παλαιῶν περιέχον. μετὰ τὰ πρακτικὰ δὴ, εἰς τὰ θεωρητικὰ ἀνακτέον. τῆς δὲ εὐρυθμίας, καὶ ἁρμονίας, καὶ καταλληλότητος τῆς ἑλληνικῆς εὐγλωττίας ἀπογευστέον. ἣν οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, φεῦ κακὴ τύχη σὺν τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς τῶν ἑλλήνων ἀποσβέσασα, σχεδὸν εἰς τὸ μὴ ὂν μετέβαλεν. ἀλλ᾽ οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλὰ ἐν ταῖς

infortunijs. nã bonũ, iuxta qui dixit, nõ eſt quãdo nõ bonũ: præſertimq́; cum docti rari ſint ob infortunium generis, quanto pauciores tanto laudabiliores.

LIBER TERTIVS DE NOMIne & uerbo.

SECTIO PRIMA.

Quoiam autem nobis oratio de nomine, definiendum eſt primum ipſum, hinc diuidendum. Nomen *igitur eſt pars orationis caſualis, ſignificans ſubſtantiam communem, & propriam ſubiectorũ corporumq́; & rerum.* Huius *autem aliqua quidem ſimplicia, & impaſſa: aliqua autem contracta, & paſſa. ac ſimplicium aliqua pariſyllaba, aliqua pluriſyllaba. ac pariſyllaborum quatuor ſunt declinationes, pluriſyllaborum uero una. ideo & quinq; declinationes ſunt: quæ prima, ſecũda, tertia, quarta, quinta, uocãtur. de quibus dicemus, incepturi à prima.*

De prima declinatione.

Prima *declinatio, duas terminationes habet, in as tantum maſculinorum pariſyllaborum nominum, & in is maſculinorum & communium: ut, hic æneas, papias: Chryſes, perſa: hic & hæc latro, hic & hæc uolẽs.* Sed *communia, antiqui diuiſim declinabãt, hic uolens & hæc uolens dicentes.* Inueniens *autẽ apud poetas nominatiuos in as, & in is, nominum primæ declinationis, ſimiles ſuis uocatiuis, deſinentes in a breuẽ, more æolico, & bœotico, & theſſalico: ut, hybragora, pro hybragoras: thyeſta, pro thyeſtes: nubicoga, pro nubicongrega: conſiliarius, pro conſiliarius: reſonans, pro reſonans eques, pro eques.*

De

δυσπραγίαις. τὸ γὰρ καλὸν, κατὰ τὸν εἰπόντα, οὐκ ἔσθ' ὅτ' οὐ καλόν. ἄλλως τε καὶ τῶν εἰδότων σπανίων ὄντων διὰ τὴν δυσυχίαν τοῦ γένους ὅσον ὀλίγοι, τοσοῦτον ἐπαινετώτερον.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΠΕΡΙ ΟΝΟματος καὶ ῥήματος.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ λόγος περὶ ὀνόματος, διοριστέον ἂν εἴη πρῶτον αὐτὸ, ἔπειτα διαιρετέον. Ὄνομα τοίνυν ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, σημαντικὸν οὐσίας κοινῆς, καὶ ἰδίας τῶν ὑποκειμένων σωμάτων τε καὶ πραγμάτων. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἁπλᾶ καὶ ἀπαθῆ, τὰ δὲ συνηρημένα καὶ ἐμπαθῆ. Καὶ τῶν ἁπλῶν τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα. Καὶ τῶν μὲν ἰσοσυλλάβων τέσσαρες εἰσὶ κλίσεις, τῶν δὲ περιττοσυλλάβων μία. ταῦτά τοι καὶ πέντε κλίσεις εἰσὶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη, ἡ δὲ τετάρτη, ἡ δὲ πέμπτη καλεῖται. περὶ ὧν ἐροῦμεν, ἀρξόμενοι ἀπὸ τῆς πρώτης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ κλίσεως.

Ἡ πρώτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ας μόνον ἀρσενικῶν καὶ κοινῶν. οἷον ὁ αἰνείας, ὁ παπίας. ὁ χρύσης, ὁ πέρσης, ὁ καὶ ἡ λῃστὴς, ὁ καὶ ἡ ἐθελοντής. τὰ δὲ κοινὰ, οἱ παλαιοὶ διῃρημένως ἔκλινον, ὁ ἐθελοντὴς, καὶ ἡ ἐθελοντὴς λέγοντες. Εὑρήσεις δὲ παρὰ ποιηταῖς ὀνομαστικὰς τῶν εἰς ης ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως ὁμοίας ταῖς αὐτῶν κλητικαῖς, ληγούσας εἰς α βραχὺ, ἔθει αἰολικῷ, καὶ βοιωτικῷ, καὶ θεσσαλικῷ. οἷον ὑβραγόρα, ἀντὶ ὑβραγόρας. θυέστα, ἀντὶ θυέστης. νεφεληγερέτα, ἀντὶ νεφεληγερέτης. μητιέτα, ἀντὶ μητιέτης. ἠχέτα, ἀντὶ ἠχέτης. ἱππότα, ἀντὶ ἱππότης.

De in as pariſyllabis nominibus primæ declinationis.

Aeneas cuius partis orationis eſt? nominis. Cuius generis? *maſculini.* Cuius ſpeciei? *deriuatiuæ.* Vnde deriuatur? *à laudo, æneas: & abundantia iota, æneas.* Cuius figuræ? *ſimplicis.* Cuius neutri? *ſingularis.* Cuius caſus? *nominatiui, qui rectus, & rectus dicitur.* Genitiuus aũt, *patriusq;, & poſſeßiuus.* Datiuus autem, *miſſiuus, & gratificatiuus.* Vocatiuus autem, *appellatiuus.* Illud o? *paruum. nam articuli nominatiui, & uocatiui ſingulares, maſculini & neutri generis, per o paruum ſcribuntur.* Supra o? *aſpirationem. omnis enim articulus præpoſitiuus purus aſpiratur tantum.* Subiunctiuus *autem aſpiratur, et tonum ſuſcipit.* Illud æ? *diphthongũ. laude, laus, æneas, grauis, diphthonga. unio, unitas. annus, tenuia.* Supra æ? *tenuis. nam æ diphthongus in multiſyllabis dictionibus attenuatur: ut aiax, æneas, laus, lamẽtor, uerbero, iuuenis: niſi m inferatur. tũc enim aſpiratur: ut ſanguis, uarius, ſepes. præter ſciens, pro ſciens.* Notatum *eſt teneo pro teneo, & uolo pro uolo, & propono, aſpirata.* Illud ni? *diphthongũ: æneas enim. & ſuperabundantia i, æneas.* Supra ni? *acutus. longa enim ante longam penacuitur.* Illud as? *longum. nam in as maſculina nomina grauiſona, uel pariſyllaba, uel pluriſyllaba, & in as participia longum as habent: ut, æneas, aiax, qui fecit, qui ſcripſit. excipitur magnus, cum adiectiuum eſt: & lapis, quando appellatiuum. cum autem hæc propria ſunt, longum as habent. raro autem inuenies as breue apud poetas more* Dorico,

ſequente

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως.

Ὁ αἰνείας ποίου μέρους λόγου ἐστίν; ὀνόματος. ποίου γένους; ἀρσενικοῦ. ποίου εἴδους; παραγώγου. πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ αἰνῶ, αἰνέας. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰνείας. ποίου σχήματος; ἁπλοῦ. ποίου ἀριθμοῦ; ἑνικοῦ. ποίας πτώσεως; ὀνομαστικῆς, ἥτις ὀρθὴ καὶ εὐθεῖα καλεῖται. ἡ δὲ γενική, πατρική τε καὶ κτητική. ἡ δὲ δοτική, ἐπισταλτική, καὶ χαριστική. ἡ δὲ κλητική, προσαγορευτική. τὸ ο; μικρόν. τὰ γὰρ ἄρθρα τῆς ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου γένους, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. ἐπὶ τῷ ο; δασεῖαν. πᾶν γὰρ ἄρθρον προτακτικὸν καθαρὸν, δασύνεται μόνον. ὑποτακτικὸν δὲ δασύνεται, καὶ τόνον ἐπιδέχεται. τὸ αι; δίφθογγον. αἰνῶ, αἶνος, αἰνείας αἰνὸς, δίφθογγα. ἐνῶ, ἔνωσις, ἔνος, ψιλά. ἐπὶ τῷ αι; ψιλή. ἡ γὰρ αι δίφθογγος ἐν ταῖς πολυσυλλάβοις λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον, αἴας, αἰνείας, αἶνος, αἰάζω, αἰακίζω. αἰζηός. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο. τότε γὰρ δασύνεται. οἷον, αἷμα. αἱμύλος, αἱμασιά. πλὴν τοῦ αἴμων, ὁ ἐπιστήμων. σεσημείωται, αἱρῶ τὸ κρατῶ, καὶ αἱροῦμαι τὸ βούλομαι, καὶ προκρίνω, δασυνόμενα. τὸ νει; δίφθογγον. αἰνέας γάρ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰνείας. ἐπὶ τῷ νει; ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ ας; μακρόν. τὰ γὰρ εἰς ας ἀρσενικὰ ὀνόματα βαρύτονα, εἴτε ἰσοσύλλαβα, εἴτε περιττοσύλλαβα, καὶ αἱ εἰς ας μετοχαὶ, ἐκτεταμένον τὸ ας ἔχουσιν. οἷον ὁ αἰνείας, ὁ αἴας, ὁ ποιήσας, ὁ γράψας. ἐξαιρεῖται τὸ μέγας ὅτε ἐπίθετον εἴη, καὶ τὸ λάας ὅτε προσηγορικόν. ὅτε δὲ ταῦτα κύρια εἰσὶν, ἐκτεταμένον τὸ ας ἔχουσι. σπανίως δὲ εὑρήσεις τὸ ας βραχὺ παρὰ ποιηταῖς, ἔθει δωρικῷ,

ἑπομένου

ſequente uocali, & apud Heſiodum in Theog. Cum ligaſſet indeſinentibus uinculis Promethea uariconſultum. et apud Alcmanem, ut ſcriptum eſt: Haſta autem dolata inſanuit Aiax, ſanguinesq; manens.

De in as acutiſonis.

In as autem acutiſona, ſiue feminina, ſiue communia, & in as neutra, correptum as habent: ut, trinitas, hic & hæc arcas, hic & hæc exul, hæc caro, hoc cornu, hoc lorum, & ſtatua. & ſi acuuntur, tamen maſculina exiſtentia producunt as: & quæcunq; à miſcendo, helicras, mulſum. Iones autem, a in ita uertunt, hermees pro hermeas, & augees pro augeas dicentes.

De communi ſingulari genitiuo.

Genitiuus communiter, huius æneæ. nam in as purum ſimplicia, ſubdiſyllaba grauiſona, in u faciunt genitiuum: ut, æneas, æneæ, limaca, limacæ. ſed de his, in prima terminatione diligentius dicemus. Et æneæ dorice. Dores enim, in as deſinentium genitiuos, in a longum faciunt: ut, æneæ, pro æneæ. limacæ, pro limacæ. Bæoti autem, & Aeoles, æneæ dicunt, a longũ ſeruantes. & Iones impaſſe, æneæ, illud a in e, & o in o magnum uertentes: & æneæ paſſe, ſicut mercurij, pro mercurij. Illud tu? longum. diphthongi enim omnes natura longæ ſunt. apud poetas autẽ, omnis diphthongus, ſimiliter & ita & o magnum in fine, ſequente uocali, communis eſt. Supra tu? circunflexus. Omnis enim genitiuus, & datiuus omnis articuli, circunflectitur: nominatiuus autem & accuſatiuus acuitur.

De

ἑπομένου φωνήεντος, καὶ παρ' Ησιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, Δῆσας ἀληκτοπέδησι Προμηθέα ποικιλόβουλον. καὶ παρ' Αλκμᾶνι ὡς γέγραπται, Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν αἴας αἵματά τε μίμνων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΟΞΥΤΟΝΩΝ.

Τὰ δὲ εἰς ας ὀξύτονα, εἴτε θηλυκὰ, εἴτε κοινὰ, καὶ τὰ εἰς ας οὐδέτερα, συνεσταλμένον τὸ ας ἔχουσιν. οἷον ἡ τριὰς, ὁ καὶ ἡ ἀρκὰς, ὁ καὶ ἡ φυγὰς, τὸ κρέας, τὸ κέρας. ὁ δὲ ἱμὰς, καὶ ἀνδριὰς, εἰ καὶ ὀξύνονται, ὅμως ἀρσενικὰ ὄντα, ἐκτείνουσι τὸ ας. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ κεκρᾶσθαι. ἐλικρὰς, μελικράς. οἱ ἴωνες δὲ τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ἑρμείης ἀντὶ ἑρμείας, καὶ αὐγείης ἀντὶ αὐγείας λέγοντες.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΕΝΙΚΗΣ γενικῆς.

Η γενικὴ κοινῶς, τοῦ αἰνείου. τὰ γὰρ εἰς ας καθαρὸν ἁπλᾶ, ὑπερδισύλλαβα βαρύτονα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον αἰνείας, αἰνείου. κοχλίας, κοχλίου. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, ἐν τῇ πρώτῃ καταλήξει ἀκριβέστερον ἐροῦμεν. καὶ αἰνεία δωρικῶς. οἱ γὰρ δωριεῖς, τὰς εἰς ας ληγόντων γενικὰς εἰς α μακρὸν ποιοῦσιν. οἷον αἰνεία, ἀντὶ αἰνείου. κοχλία, ἀντὶ κοχλίου. οἱ δὲ βοιωτοὶ καὶ αἰολεῖς, αἰνείαο λέγουσι, τὸ α μακρὸν φυλάττοντες. καὶ οἱ ἴωνες ἀπαθῶς, αἰνείεω, τὸ α εἰς ε, καὶ τὸ ο εἰς ω τρέποντες. καὶ αἰνείω ἐμπαθῶς, ὥσπερ ἑρμείω, ἀντὶ τοῦ ἑρμείεω. Τὸ του; μακρόν. αἱ δίφθογγοι γὰρ πᾶσαι φύσει μακραί εἰσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πᾶσα δίφθογγος, ὁμοίως καὶ τὸ η καὶ τὸ ω μέγα, ἐπὶ τέλους ἑπομένου φωνήεντος, κοινή ἐστιν. ἐπὶ τὸ του; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ γενικὴ καὶ δοτικὴ παντὸς ἄρθρου, περισπᾶται. ὀνομαστικὴ δὲ καὶ αἰτιατικὴ, ὀξύνεται.

ΠΕΡΙ

De datiuo ſingulari.

Datiuus ſingularis, æneæ communiter, à nominatiuo abiectione s. unde & a longum habet: hic æneas, huic æneæ, & Ionice æneæ. Illud to? magnum. Articuli enim datiui ſingularis, et genitiui pluralis, in maſculino, et neutro genere, per o magnũ ſcribuntur. Sub to? iota. omni enim articulo datiui ſingularis ſubſcribitur iota, quod apud ueteres adſcribebatur, quemadmodum & omni diphthongo abuſiue. Sub a? iota, omni enim datiuo in a & in ita & o deſinenti, ſubſcribitur iota nõ prolatum: ut huic æneæ, huic muſæ, huic ſermoni. Aeoles autem & Bæoti, non ſubſcribebant, quod ſeruant poetæ in paßis transformationem datiuis. ut Antimachus, Patriq; nigricomo Neptuno fretus. nigricomo, pro nigricomo, propter uerſum dixit, ut dactylum faceret.

De accuſatiuo ſingulari.

Accuſatiuus, hunc æneam communiter, à nominatiuo, mutatione s in n, unde & an lõgum habet. hic æneas, hunc æneam, & Ionice æneam, ut mercurium pro mercurium: & æneam ſimiliter, ut amyntam apud Herodotum, pro Amyntam.

De uocatiuo ſingulari.

Vocatiuus, ò ænea communiter. in as enim pariſyllaba à nominatiuo, abiectione s, faciũt uocatiuum. unde & a longum eſt: hic æneas, ò ænea. Pindarus tamen, propter concurſum uocalium, ò indefeſſe pugna aiax, dixit, pro ò indefeſſe pugna, ut effugeret diſſonantiam. Omnis autem uocatiuus par tempus habet proprio nominatiuo, uel minus, nunquã aũt maius. Et ò

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η δοτικὴ ἑνικὴ, τῷ αἰνείᾳ κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχει. ὁ αἰνείας, τῷ αἰνείᾳ. καὶ ἰωνικῶς, αἰνείῃ. τὸ τω ; μέγα. τὰ γὰρ ἄρθρα τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, καὶ γενικῆς πληθυντικῆς, ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. ὑπὸ τῷ τω ; ι. παντὶ γὰρ ἄρθρῳ δοτικῆς ἑνικῆς ὑπογράφεται ι. ὅπερ παρὰ τοῖς παλαιοῖς προεγράφετο, ὥσπερ καὶ πάσῃ διφθόγγῳ καταχρηστικῇ. ὑπὸ τῷ α ; ι. πάσῃ γὰρ δοτικῇ εἰς α καὶ εἰς η καὶ ω ληγούσῃ, ὑπογράφεται ι ἀνεκφώνητον. οἷον τῷ αἰνείᾳ, τῇ μούσῃ, τῷ λόγῳ. οἱ αἰολεῖς δὲ καὶ βοιωτοὶ, οὐχ ὑπέγραφον. ὅπερ φυλάττουσιν οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς πεπονθυίαις μεταπλασμὸν δοτικαῖς. ὡς ἀντίμαχος, πατρί τε κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι πεποιθώς. κυανοχαῖτα, ἀντὶ κυανοχαίτῃ, διὰ τὸ μέτρον ἔλεξεν, ἵνα δάκτυλον ποιήσηται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η αἰτιατικὴ τὸν αἰνείαν κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ὅθεν καὶ τὸ αν μακρὸν ἔχει. ὁ αἰνείας, τὸν αἰνείαν, καὶ ἰωνικῶς αἰνείην. ὥσπερ ἑρμείην, ἀντὶ ἑρμείαν. καὶ αἰνείεα ὁμοίως, ὥσπερ ἀμυύτεα παρ' Ηροδότῳ, ἀντὶ ἀμύνταν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΛΗΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η κλητικὴ, ὦ αἰνεία κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ας ἰσοσύλλαβα, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς ἐκβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὅθεν καὶ τὸ α μακρόν ἐστιν. ὁ αἰνείας, ὦ αἰνεία. Πίνδαρος μέν τοι, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, ἀκαματοχάρμαν αἴαν ἔλεξεν, ἀντὶ ἀκαματοχάρμα, ἵν' ἐκφύγῃ τὴν κακοφωνίαν. πᾶσα δὲ κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ, ἢ ἐλάττονα, οὐδέποτε δὲ μείζονα. καὶ ὦ

αἰνείας

ænea attice. nam Attici eſdem habẽt nominatiuos et uocatiuos. Illud *o ? magnũ. nam o uocatiui ſemper per o magnũ ſcribitur, & attenuatur, & circunflectitur.*

De nominatiuo et uocatiuo duali.

N*ominatiuus & accuſatiuus dualis, et uocatiuus ? à ſingulari datiuo. ideo & a longum ſeruãt: huic æneæ, æneæ, ò æneæ.* Differt *autẽ nominatiuus à datiuo, quia illius quidem to circunflectitur, & ſubſcriptum habet iota, ſimiliter & a: huius autem non.*

De genitiuo et datiuo.

Genitiuus et datiuus dualis, à nominatiuo duali, appoſitione iota et n: hi æneæ, horũ ænearum. uocatur autem nominatiuus, & accuſatiuus, & genitiuus, & datiuus, quia cognationẽ inter ſe huiuſmodi caſus habent: quare & tranſmutati, potentiã ſuam accipiũt, ut, hi æneæ, pro hi æneæ, & hos æneas, horum ænearum, pro ænearum, & his æneis.* Duali *autem uocatiuus in omni declinatione ſimilis eſt ſuo nominatiuo.*

De nominatiuo et uocatiuo plurali.

N*ominatiuus pluralis, & uocatiuus ? à nominatiuo duali appoſitione iota: hi æneæ, hi æneæ, ò æneæ.* Supra *illud ni ? circunflexus. omnis enim natura longa ante breuem poſita, circunflectitur.* Illud *æ ? breue. nam αι, & οι diphthongus in fine harum & ſimiliũ inuentæ dictionum, pro breuibus exiſtimantur: ut, æneæ, muſæ, ſermones, homeri: factus ſum, factus es, factus eſt, facti ſunt. uerberor, uerberatur. ſi uerberer, uerberetur, uerberẽtur, uerberari, uerberaſſe, facere, fac.*

αἰνείας ἀτ|τικῶς. οἱ γὰρ ἀτ|τικοὶ, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς καὶ κλητικάς. Τὸ ω· μέγα. τὸ γὰρ ω τῆς κλητικῆς ἀεὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, καὶ ψιλοῦται, καὶ περισπᾶται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ κλητικῆς δυϊκῆς.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ καὶ κλητικὴ· ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν φυλάττουσι. τῷ αἰνείᾳ. τὼ αἰνεία, ὦ αἰνεία. διαφέρει δὲ ἡ ὀνομαστικὴ τῆς δοτικῆς. ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ τω περισπᾶται, καὶ ὑπογραφόμενον ἔχει τὸ ι, ὁμοίως καὶ τὸ α. ταύτης δὲ οὔ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, καλεῖται δὲ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, καὶ ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, διά τι συγγένειαν πρὸς ἀλλήλας αἱ τοιαῦται πτώσεις ἔχουσιν. ὅθεν καὶ μεταβαλλόμεναι, τὴν δύναμιν αὐτῶν λαμβάνουσιν. οἷον τὼ αἰνεία, ἀντὶ οἱ αἰνεῖαι, καὶ τοὺς αἰνείας. τοῖν αἰνείαιν, ἀντὶ τῶν αἰνειῶν. καὶ τοῖς αἰνείαις. ἡ δὲ δυϊκὴ κλητικὴ ἐν πάσῃ κλίσει ὁμοία ἐστὶ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ κλητικῆς πληθυντικῆς.

Η ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητικὴ· ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὼ αἰνεία, οἱ αἰνεῖαι, ὦ αἰνεῖαι. ἐπὶ τῷ νει· περισπωμένη. πᾶσα γὰρ φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας κειμένη, περισπᾶται. τὸ αι· βραχύ. ἡ γὰρ αι καὶ οι δίφθογγος ἐν τέλει τούτων καὶ τῶν ὁμοίων εὑρισκόμεναι λέξεων, ἀντὶ βραχέων νομίζονται. οἷον αἰνεῖαι, μοῦσαι, λόγοι, ὅμηροι. πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται, πεποίηνται. τύπτομαι, τύπτεται. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτηται, τύπτωνται, τύψασθαι, τύψαι. ποιῆσαι,

ποίησαι,

ſac. prætet optatiua: ut uerberaret, uerberaſſet. & cõtractos datiuos, ut latonæ, uerecundiæ. & aduerbia, ut domi: papæ, heu, humi. Excipiuntur olim, et quæ ab eo, iamdiu, iampridem.

De genitiuo plurali.

Genitiuus, horum ænearum communiter. Omnis enim genitiuus pluralis omnis generis, in on deſinit, ut horum ænearum, harum muſarum, horum graduum. idcirco & medius appellatur: & ab eo aduerbia medietatis, ut bene, à bonorum: & ſapienter, à ſapientum. Aeoles autem apponunt a longum, ænearum pro ænearum, & nympharum pro nympharum dicentes. Sed Dores, circunflexos genitiuos per an longum proferunt: ut ænearum pro ænearum, & muſarum pro muſarum. Supra on? circunflexus. omnis enim genitiuus pluralis nominatiui deſinẽtis in αι, circũflectitur: ut æneæ ænearũ, chryſæ chryſarũ. præter apri aprorum, & debitores debitorũ: et eteſiæ eteſiarũ. etiamſi femininus ſoligena ſit, ſimiliter circũflectitur: ut muſæ muſarũ, linguæ linguarũ. præter aphyæ, aphyarum. Si uero trigeneris, ſimiliſonat genitiuo ſuo maſculino: ut ſancti ſanctorũ, ſanctæ ſanctarũ, iuſti iuſtorũ. Si uero genitiuus femininus differet à maſculino genitiuo ſecundũ uocẽ, circunflectitur: ut ueloces uelocium, ueloces uelocium, nigri nigrorũ, nigræ nigrarũ.

De datiuo plurali.

[illegible]s pluralis? à ntõ plurali, appoſitione s: ut hi [illegible] æneis. et per aſſormationẽ, æneis. ſit autem [illegible] poetas, et rhetores ionicos, in deſinẽtibus in [illegible] ois datiuis. ut æneis, pro æneis. ſermonib. pro [illegible]onibus.

De

ποίησαι. πλὴν τῶν εὐκτικῶν. οἷον τύψοι, τύψαι. καὶ τῶν συνῃρημένων δοτικῶν. οἷον λητοῖ, αἰδοῖ. καὶ τῶν ἐπιῤῥημάτων. οἷον οἴκοι, παπαὶ, βαβαὶ, χαμαί. ἐξαιρεῖται τὸ πάλαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἔκπαλαι, πρόπαλαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Ἡ γενικὴ, τῶν αἰνειῶν κοινῶς. πᾶσα γὰρ γενικὴ πληθυντικὴ παντὸς γένους, εἰς ων λήγει. οἷον τῶν αἰνειῶν, τῶν μουσῶν, τῶν βημάτων. ὅθεν καὶ μέση ὀνομάζεται. καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτῆς ἐπιῤῥήματα μεσότητος. οἷον καλῶς, ἀπὸ καλῶν. καὶ σοφῶς, ἀπὸ σοφῶν. οἱ αἰολεῖς δὲ προστιθέασιν α μακρὸν, αἰνειάων ἀντὶ αἰνειῶν, καὶ νυμφάων ἀντὶ νυμφῶν λέγοντες. οἱ δὲ δωριεῖς, τὰς περισπωμένας γενικὰς διὰ τοῦ αν μακροῦ προφέρουσιν. οἷον αἰνειᾶν, ἀντὶ αἰνειῶν. καὶ μουσᾶν, ἀντὶ μουσῶν. ἐπὶ τὸ ων; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ γενικὴ πληθυντικὴ, ὀνομαστικῆς ληγούσης εἰς αι, περισπᾶται. οἷον αἰνεῖαι, αἰνειῶν. χρύσαι, χρυσῶν. πλὴν τοῦ χλουῦαι, χλουύων. καὶ χρῆσαι, χρήσων. καὶ ἐτήσιαι, ἐτησίων. ἔτι εἰ μὲν θηλυκὴ μονογενὴς εἴη, ὁμοίως περισπᾶται. οἷον μοῦσαι, μουσῶν. γλῶσσαι, γλωσσῶν. χωρὶς τοῦ ἀφύαι, ἀφύων. εἰ δὲ τριγενὴς, ὁμοτονεῖ τῇ γενικῇ τοῦ ἰδίου ἀρσενικοῦ. οἷον ἅγιοι ἁγίων, ἅγιαι ἁγίων, δίκαιοι δικαίων. εἰ δὲ ἡ γενικὴ θηλυκὴ διείσει τῆς ἀρσενικῆς γενικῆς κατὰ τὴν φωνὴν, περισπᾶται. οἷον ταχεῖς, ταχέων, ταχεῖαι, ταχειῶν. μέλανες μελάνων, μέλαιναι μελαινῶν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἷον, οἱ αἰνεῖαι, τοῖς αἰνείαις. καὶ κατὰ προσχηματισμὸν, αἰνείαισι. γίνεται δὲ οὗτος παρὰ ποιηταῖς καὶ ῥήτορσιν ἰωνικοῖς ἐν ταῖς ληγούσαις εἰς αις καὶ εἰς οις δοτικαῖς. οἷον αἰνείαισιν, ἀντὶ αἰνείαις. λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις.

De acuſatiuo plurali.

Accuſatiuus pluralis? à nominatiuo plurali, mutatione i in s: hi æneæ, hos æneas. Illud *as? longũ. nam pariſyllaborum accuſatiuorum as producitur: ut, æneas, perſas muſas. pluriſyllaborum autẽ, corripitur: ut aiaces, thoantes.* Dores *uero ſequente uocali, corripiunt as pariſyllaborum accuſatiuorum. huius teſtis* Theocritus *in primo* Idyll. *Omnia permutata fiãt, & pinus apia ferat. nam chnas breuis eſt, ut quintus, dactylus fiat.* Vocatiuus *autem pluralis, in omni declinatione ſimilis eſt ſuo nominatiuo. hic æneas, huius æneæ communiter, & æneæ dorice, & æneæ æolice, & æneæ ionice. huic æneæ communiter, & æneæ ionice. hunc æneam communiter, & æneam ionice, & æneam.* vocatiuus? *ò ænea communiter, et ò ænea attice. hi æneæ, horum ænearum, ò æneæ. hi æneæ, horum ænearum communiter, & ænearum æolice, & ænearum dorice. his æneis, & æneis: hos æneas, ò æneæ.*

De in is pariſyllaborum nominum primæ declinationis.

Chryſes unde deducitur? ab auro. aurum uero? à libero. Illud *chry? tenue. nam libero, annuncio, libero, traho, probibeo, ſacrifico, lachrymo, finio, ploro, per y tenue ſcribũtur. ſed uoluo, puluero, iraſcor, commendo, per ı.* Illud *chry longum, an breue? longum. nam ſacrifico, libero, ſoluo, lachrymo, ploro, in præſenti, longum & breue y habent: in futuro autem, longum.* Supra *chry? acutus. longa enim ante longã penacuitur.* Illud *ſis? ita, nã in is nomina, in u, et in tos, &*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς σ. οἱ αἰνεῖαι, τὰς αἰνείας. τὸ ας; μακρόν. τῶν γὰρ ἰσοσυλλάβων αἰτιατικῶν τὸ ας ἐκτείνεται, οἷον αἰνείας, πέρσας, μέσας. τῶν δὲ περιττοσυλλάβων, συστέλλεται. οἷον αἴαντας, θόαντας. οἱ δωριεῖς δὲ ἑπομένου φωνήεντος, συστέλλουσι τὸ ας τῶν ἰσοσυλλάβων αἰτιατικῶν. τούτου μάρτυς Θεόκριτος ἐν τῷ πρώτῳ εἰδυλλίῳ. πάντα δ᾽ ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι. τὸ γὰρ χνας βραχύ ἐστιν, ἵνα ὁ πέμπτος, δάκτυλος γένοιτο. ἡ δὲ κλητικὴ πληθυντικὴ, ἐν πάσῃ κλήσει ὁμοία ἐστὶ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου κοινῶς, καὶ αἰνεία δωρικῶς, καὶ αἰνείαο αἰολικῶς, καὶ αἰνείεω ἰωνικῶς. τῷ αἰνείᾳ κοινῶς, καὶ αἰνείῃ ἰωνικῶς. τὸν αἰνείαν κοινῶς, καὶ αἰνείην ἰωνικῶς, καὶ αἰνείεα. ἡ κλητικὴ ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν κοινῶς, καὶ αἰνειάων αἰολικῶς, καὶ αἰνειᾶν δωρικῶς. τοῖς αἰνείαις, καὶ αἰνείαισι. τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως.

Ο χρύσης πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ χρυσός. τὸ δὲ χρυσός; ἀπὸ τοῦ ῥύομαι. τὸ χρυ; ψιλόν. τὸ γὰρ ῥύομαι, μηνύω, ἐρύω, ἑλκύω, κωλύω, θύω, δακρύω, ἀνύω, κωκύω, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται. τὸ δὲ κυλίω, κονίω, μηνίω, ἐσθίω, διὰ τοῦ ι. τὸ χρυ μακρὸν, ἢ βραχύ; μακρόν. τὸ γὰρ θύω, ῥύομαι, λύω, δακρύω, κωκύω, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ υ ἔχουσιν, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι μακρόν. ἐπὶ τῷ χρυ; ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ σης; η. τὰ γὰρ εἰς ης ὀνόματα, εἰς ου, καὶ εἰς τος.

*& us faciẽtia genitiuũ,per ita ſcribũtur.ſed in dos,& in os faciẽtia,per iota.*Dores *aũt ita in a longũ mutan tes,chryſes pro chryſes dicunt . ſicut apud* Pind.*bellanodica,& amphitryonida, pro bellanodice & amphitryonide.*

De genitiuo ſingulari.

Genitiuus,*huius chryſæ cõmuniter.nã in is grauiſona,ſpõdaica,in u faciũt genitiuũ:ut chryſes,chryſæ. perſa,perſæ,& dorice chryſæ:ut pelidæ pro pelidæ,& bæotice & æolice chryſæ,& ionice chryſæ.*

De datiuo.

Datiuus? *à ntõ cõmuniter,abiectiõe s,hic chryſes, huic chryſæ:& dorice chryſæ,à longa ente.*Illud *autẽ apud* Antimachum , Patriq; *nigricomo* Neptuno *fretus,notatum eſt,ſecundũ transfigurationẽ à nigricomo factum eſt propter metrum , unde & a breue eſt.*

De accuſatiuo.

Accuſatiuus? *ſimiliter à nominatiuo,mutatione s in n communiter : hic chryſes,hunc chryſen : & dorice, chryſam,ut apud* Pyndarũ,*herum pro herũ. & ionice chryſen: ut apud* Herodotum Xerxem,*pro* Xerxem.

De uocatiuo.

Vocatiuus? *ò chryſæ communiter . nam in is pariſyllaba in ita faciunt uocatiuum : hic chryſes,ò chryſæ , & ò chryſæ attice.* Notatum eſt *laſciuus , huius laſciui,ò laſciue , & pyræchmes, pyræchmæ, ò pyræchme .* Et illud,Beate ò Strepſiade, *apud* Ariſtophanem *luſum eſt . & ò* Heraclide . Sed *in tis deſinentia pariſyllaba,in breuem faciunt uocatiuum : ut hic poeta,huius poetæ,ò poeta . hic arcitenens,huius arcitenentis,ò arcitenens . hic propheta, huius prophetæ, ò propheta.*

καὶ ους ποιοῦντα τὴν γενικὴν, διὰ τοῦ η γράφονται. τὰ δὲ εἰς δος καὶ ος ποιοῦντα, διὰ τοῦ ι. οἱ δωριεῖς δὲ τὸ η εἰς α μακρὸν τρέποντες, χρύσας ἀντὶ χρύσης λέγουσιν. ὥσπερ παρὰ Πινδάρῳ, ἑλλανοδίκας, καὶ ἀμφιτρυωνίδας, ἀντὶ ἑλλανοδίκης, καὶ ἀμφιτρυωνίδης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η γενική, τοῦ χρύσου κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ης βαρύτονα ἀνομοιοδειακὰ, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον χρύσης, χρύσου. πέρσης, πέρσου. καὶ δωρικῶς χρύσα. ὥσπερ πηλείδα, ἀντὶ πηλείδου. καὶ βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, χρύσαο. καὶ ἰωνικῶς, χρύσεω.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Η δοτική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς κοινῶς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ὁ χρύσης, τῷ χρύσῃ. καὶ δωρικῶς, χρύσᾳ, τοῦ α μακροῦ ὄντος. τὸ δὲ παρ' Αντιμάχῳ σεσημειωμένον, Πατρί τε κυανοχαῖτα ποσειδάονι πεποιθὼς, κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ κυανοχαίτῃ γέγονε, διὰ τὸ μέτρον. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύ ἐστι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ.

Η αἰτιατική; ὁμοίως ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν κοινῶς. ὁ χρύσης, τὸν χρύσην. καὶ δωρικῶς, χρύσαν. ὥσπερ παρὰ Πινδάρῳ δεσπόταν, ἀντὶ δεσπότην, καὶ ἰωνικῶς χρύσεα. ὥσπερ παρ' Ηροδότῳ ξέρξεα, ἀντὶ ξέρξην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΛΗΤΙΚΗΣ.

Η κλητική; ὦ χρύση κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰς η ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. σεσημείωται ὁ λάγνης, τοῦ λάγνου, ὦ λάγνα. καὶ πυραίχμης, πυραίχμου, ὦ πυραίχμα. καὶ τὸ, μάκαρ ὦ στρεψίαδες, παρ' Αριστοφάνει πέπαικται, καὶ Ηράκλειδες. τὰ δὲ εἰς της λήγοντα ἰσοσύλλαβα, εἰς α βραχὺ ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, ὦ ποιητά. ὁ τοξότης, τοῦ τοξότου, ὦ τοξότα. ὁ προφήτης, τοῦ προφήτου, ὦ προφῆτα.

propheta. hic latro. huius latronis, ò latro. Notatum *eſt, hic æeta, huius æetæ, ò æeta. hic callipeta, huius callipetæ, ò callipeta. hic ænareta, huius ænaretæ, ò ænareta. hic philotherſita, huius philotherſitæ, ò philotherſita: ſicut apud poetam,* O *philotherſita conuiciator. cuius ſimplex per a dixit: ut,* Ther*ſita uililoque.* Item *in is gentilia, in a faciunt uocatiuum: ut hic ſcytha, ò ſcytha. hic cappadox. ò cappadox. hic perſa, ò perſa, & ò perſa raro.* Quando *autem proprium eſt, in ita facit uocatiuum: unde ſæpe &* Heſiodus*, ò perſa, dixit.* Item *compoſita à menſuro & uendo & tero, in a faciunt uocatiuum: ut metior, geometra, ò geometra. uendo, bibliopola, ò bibliopola. tero, ut pædotriba, ò pædotriba.* Inſuper *in pis poetica: ut, impudens, ò impudens.* Vnde *& poeta,* Honorē *acquirentes menelao, tibiq; impudēs. inimicus, ò inimice. unde &* Sophocles*, inimice* Atridis. Etiam *in tis pluriſyllaba, ſiquidem per tos declinantur, eundē habēt rectum et uocatiuum: laches, lachetis, ò laches.* Si *autem per nt, in n faciunt uocatiuū: honoratus, honorati, honorate.* No*minatiuus et uocatiuus dualis? à ſingulari datiuo, mutatione ita in a, unde & a longum habēt. huic chryſæ, hi chryſæ, ò chryſæ.* Genitiuus *& datiuus dualis? à nominatiuo duali, additione iota & n: hi chryſæ, horum chryſarū.* Nominatiuus *& uocatiuus pluralis? à nominatiuo duali, additione iota: hi chryſæ, hi chryſæ, ò chryſæ.* Genitiuus? *chryſarum communiter, & chryſarū dorice, & chryſarum ionice, & chryſarum æolice.* Datiuus *pluralis? à nominatiuo plurali, appoſitiōe s: hi chryſæ, his chryſis. et afformatiōe, chryſis,*

&

προφῆτα. ὁ λῃστὴς, τοῦ λῃστοῦ, ὦ λῃστά. σεσημείωται ὁ αἰήτης, τοῦ αἰήτου, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, τοῦ καλλιπέτου, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, τοῦ αἰναρέτου, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, τοῦ φιλοθερσίτου, ὦ φιλοθερσίτη. ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, ὦ φιλοθερσίτη φιλοκέρτομε. οὐ τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ α ἔλεξεν. οἷον, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. ἔτι τὰ εἰς της ἐθνικὰ, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ καππαδόκης, ὦ καππαδόκα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα, καὶ ὦ πέρση σπανίως. ὅτε δὲ κύριον εἴη, εἰς η ποιεῖ τὴν κλητικήν. ὅθεν πολλάκις καὶ Ἡσίοδος. ὦ πέρση, εἴρηκεν. ἔτι τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ μετρῶ καὶ πωλῶ καὶ τρίβω, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον μετρῶ, γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα. πωλῶ, βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. τρίβω, οἷον παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ἔτι τὰ εἰς πης ποιητικά. οἷον ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. ὁ ἐχθοδόπης, ὦ ἐχθοδόπα. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς, ἐχθοδόπ' ἀτρείδαις. ἔτι τὰ εἰς της περισπώμενα καὶ ὑπερδισύλλαβα, εἰ μὲν διὰ τοῦ τος κλίνεται, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν. λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. εἰ δὲ διὰ τοῦ ντ, εἰς ν ποιεῖ τὴν κλητικὴν, τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ η εἰς α. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχουσι. τῷ χρύσῃ, τὼ χρύσα, ὦ χρύσα. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὼ χρύσα, οἱ χρύσαι, ὦ χρῦσαι. ἡ γενική; τῶν χρυσῶν κοινῶς, καὶ χρυσᾶν δωρικῶς, καὶ χρυσέων ἰωνικῶς, καὶ χρυσάων αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἱ χρῆσαι, τοῖς χρύσαις. καὶ προσχηματισμῷ, χρύσαισι,

ſequente uocali, & apud Heſiodum in Theog. Cum ligaſſet indeſinentibus uinculis Promethea uariconſultum. et apud Alcmanem, ut ſcriptum eſt: Haſta autem dolata inſanuit Aiax, ſanguineſq́; manens.

De in as acutiſonis.

In as autem acutiſona, ſiue femmina, ſiue communia, & in as neutra, correptum as habent: ut, trinitas, hic & hæc arcas, hic & hæc exul, hæc taro, hoc cornu, hoc lorum, & ſtatua. & ſi acuuntur, tamen maſculina exiſtentia producunt as: & quæcunq; à miſcendo, helicras, mulſum. Iones autem, a in ita uertunt, hermees pro hermeas, & augees pro augeas dicentes.

De communi ſingulari genitiuo.

Genitiuus communiter, huius æneæ. nam in as purum ſimplicia, ſubdiſyllaba grauiſona, in u faciunt genitiuum: ut, æneas, æneæ, limaca, limacæ. ſed de his, in prima terminatione diligentius dicemus. Et æneæ dorice. Dores enim, in as deſinentium genitiuos, in a longum faciunt: ut, æneæ, pro æneæ. limacæ, pro limacæ. Bœoti autem, & Aeoles, æneæ dicunt, a longũ ſeruantes. & Iones impaſſe, æneæ, illud a in e, & o in o magnum uertentes: & æneæ paſſe, ſicut mercurij, pro mercurij. Illud tu? longum. diphthongi enim omnes natura longæ ſunt. apud poetas autẽ, omnis diphthongus, ſimiliter & ita & o magnum in fine, ſequente uocali, communis eſt. Supra tu? circunflexus. Omnis enim genitiuus, & datiuus omnis articuli, circunflectitur: nominatiuus autem & accuſatiuus acuitur.

De

ἑπομένου φωνήεντος, καὶ παρ' Ησιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, Δῆσας ἀληκτοπέδησι Προμηθέα ποικιλόβουλον. καὶ παρ' Αλκμᾶνι ὡς γέγραπται, Δουρὶ δὲ ξυσῷ μέμηνεν αἴας αἵματά τε μίμνων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΟΞΥΤΟΝΩΝ.

Τὰ δὲ εἰς ας ὀξύτονα, εἴτε θηλυκά, εἴτε κοινὰ, καὶ τὰ εἰς ας οὐδέτερα, συνεσταλμένον τὸ ας ἔχουσιν. οἷον ἡ τριὰς, ὁ καὶ ἡ ἀρκὰς, ὁ καὶ ἡ φυγὰς, τὸ κρέας, τὸ κέρας. ὁ δὲ ἱμὰς, καὶ ἀνδριὰς, εἰ καὶ ὀξύνονται, ὅμως ἀρσενικὰ ὄντα, ἐκτείνουσι τὸ ας. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ κεκρᾶσθαι. ἑλικρὰς, μελικράς. οἱ ἴωνες δὲ τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ἑρμείης ἀντὶ ἑρμείας, καὶ αὐγείης ἀντὶ αὐγείας λέγοντες.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΕΝΙΚΗΣ γενικῆς.

Η γενικὴ κοινῶς, τοῦ αἰνείου. τὰ γὰρ εἰς ας καθαρὸν ἁπλᾶ, ὑπερδισύλλαβα βαρύτονα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον αἰνείας, αἰνείου. κοχλίας, κοχλίου. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, ἐν τῇ πρώτῃ καταλήξει ἀκριβέστερον ἐροῦμεν. καὶ αἰνεία δωρικῶς. οἱ γὰρ δωριεῖς, τὰς εἰς ας ληγόντων γενικὰς εἰς α μακρὸν ποιοῦσιν. οἷον αἰνεία, ἀντὶ αἰνείου. κοχλία, ἀντὶ κοχλίου. οἱ δὲ βοιωτοὶ καὶ αἰολεῖς, αἰνείαο λέγουσι, τὸ α μακρὸν φυλάττοντες. καὶ οἱ ἴωνες ἀπαθῶς, αἰνείεω, τὸ α εἰς ε, καὶ τὸ ο εἰς ω τρέποντες. καὶ αἰνείω ἐμπαθῶς, ὥσπερ ἑρμείω, ἀντὶ τοῦ ἑρμείεω. Τὸ του; μακρόν. αἱ δίφθογγοι γὰρ πᾶσαι φύσει μακραί εἰσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πᾶσα δίφθογγος, ὁμοίως καὶ τὸ η καὶ τὸ ω μέγα, ἐπὶ τέλους ἑπομένου φωνήεντος, κοινή ἐστιν. ἐπὶ τὸ του; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ γενικὴ καὶ δοτικὴ παντὸς ἄρθρου, περισπᾶται. ὀνομαστικὴ δὲ καὶ αἰτιατικὴ, ὀξύνεται.

ΠΕΡΙ

De datiuo ſingulari.

Datiuus ſingularis, æneæ communiter, à nominatiuo abiectione s. unde & a longum habet: hic æneas, huic æneæ, & Ionice æneæ. Illud to? magnum. Articuli enim datiui ſingularis, et genitiui pluralis, in maſculino, et neutro genere, per o magnũ ſcribuntur. Sub to? iota. omni enim articulo datiui ſingularis ſubſcribitur iota, quod apud ueteres adſcribebatur, quemadmodum & omni diphthongo abuſiue. Sub a? iota. omni enim datiuo in a & in ita & o deſinenti, ſubſcribitur iota nõ prolatum: ut huic æneæ, huic muſæ, huic ſermoni. Aeoles autem & Bæoti, non ſubſcribebant, quod ſeruant poetæ in paßis transformationem datiuis: ut Antimachus, Patriq; nigricomo Neptuno fretus. nigricomo, pro nigricomo, propter uerſum dixit, ut dactylum faceret.

De accuſatiuo ſingulari.

Accuſatiuus, hunc æneam communiter, à nominatiuo, mutatione s in n, unde & an lõgum habet. hic æneas, hunc æneam, & Ionice æneam, ut mercurium pro mercurium: & æneam ſimiliter, ut amyntam apud Herodotum, pro Amyntam.

De uocatiuo ſingulari.

Vocatiuus, ò ænea communiter. in as enim pariſyllaba à nominatiuo, abiectione s, faciũt uocatiuum. unde & a longum eſt: hic æneas, ò ænea. Pindarus tamen, propter concurſum uocalium, ò indefeſſe pugna aiax, dixit, pro ò indefeſſe pugna, ut effugeret diſſonantiam. Omnis autem uocatiuus par tempus habet proprio nominatiuo, uel minus, nunquã aũt maius. Et ò

ænea

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η δοτικὴ ἑνικὴ, τῷ αἰνείᾳ κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχει. ὁ αἰνείας, τῷ αἰνείᾳ. καὶ ἰωνικῶς, αἰνείῃ. τὸ τῳ; μέγα. τὰ γὰρ ἄρθρα τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, καὶ γενικῆς πληθυντικῆς, ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. ὑπὸ τῷ τῳ; ι. παντὶ γὰρ ἄρθρῳ δοτικῆς ἑνικῆς ὑπογράφεται ι. ὅπερ παρὰ τοῖς παλαιοῖς προεγράφετο, ὥσπερ καὶ πάσῃ διφθόγγῳ καταχρηστικῇ. ὑπὸ τῷ α; ι. πάσῃ γὰρ δοτικῇ εἰς α καὶ εἰς η καὶ ω ληγούσῃ, ὑπογράφεται ι ἀνεκφώνητον. οἷον τῷ αἰνείᾳ, τῇ μούσῃ, τῷ λόγῳ. οἱ αἰολεῖς δὲ καὶ βοιωτοὶ, οὐχ ὑπέγραφον. ὅπερ φυλάττουσιν οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς πεπονθυίαις μεταπλασμὸν δοτικαῖς. ὡς ἀντίμαχος, πατρί τε κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι πεποιθώς. κυανοχαῖτα, ἀντὶ κυανοχαίτῃ, διὰ τὸ μέτρον ἔλεξεν, ἵνα δάκτυλον ποιήσηται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η αἰτιατικὴ τὸν αἰνείαν κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ὅθεν καὶ τὸ αν μακρὸν ἔχει. ὁ αἰνείας, τὸν αἰνείαν, καὶ ἰωνικῶς αἰνείην. ὥσπερ ἑρμείην, ἀντὶ ἑρμείαν. καὶ αἰνείεα ὁμοίως, ὥσπερ ἀμιώτεα παρ' Ηροδότῳ, ἀντὶ ἀμιώταν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΛΗΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η κλητικὴ, ὦ αἰνεία κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ας ἰσοσύλλαβα, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς ἐκβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὅθεν καὶ τὸ α μακρόν ἐστιν. ὁ αἰνείας, ὦ αἰνεία. Πίνδαρος μέντοι, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, ἀκαματοχάρμαν αἴαν ἔλεξεν, ἀντὶ ἀκαματοχάρμα, ἵν' ἐκφύγῃ τὴν κακοφωνίαν. πᾶσα δὲ κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ, ἢ ἐλάττονα, οὐδέποτε δὲ μείζονα. καὶ ὦ

ænea attice. nam Attici eſdem habẽt nominatiuos et uocatiuos. Illud o ? magnũ. nam o uocatiui ſemper per o magnũ ſcribitur, & attenuatur, & circunflectitur.

De nominatiuo et uocatiuo duali.

Nominatiuus & accuſatiuus dualis, et uocatiuus ? à ſingulari datiuo. ideo & a longum ſeruãt: huic æneæ, æneæ, ò æneæ. Differt autẽ nominatiuus à datiuo, quia illius quidem to circunflectitur, & ſubſcriptum habet iota, ſimiliter & a: huius autem non.

De genitiuo et datiuo.

Genitiuus et datiuus dualis, à nominatiuo duali, appoſitione iota et n: hi æneæ, horũ ænearum. uocatur autem nominatiuus, & accuſatiuus, & genitiuus, & datiuus, quia cognationẽ inter ſe huiuſmodi caſus habent: quare & tranſmutati, potentiã ſuam accipiũt, ut, hi æneæ, pro hi æneæ, & hos æneas, horum ænearum, pro ænearum, & his æneis. Duali autem uocatiuus in omni declinatione ſimilis eſt ſuo nominatiuo.

De nominatiuo et uocatiuo plurali.

Nominatiuus pluralis, & uocatiuus ? à nominatiuo duali appoſitione iota: hi æneæ, hi æneæ, ò æneæ. Supra illud ni ? circunflexus. omnis enim natura longa ante breuem poſita, circunflectitur. Illud æ ? breue. nam αι, & οι diphthongus in fine harum & ſimiliũ inuentæ dictionum, pro breuibus exiſtimantur: ut, æneæ, muſæ, ſermones, homeri: factus ſum, factus es, factus eſt, facti ſunt. uerberor, uerberatur. ſi uerberer, uerberetur, uerberẽtur, uerberari, uerberaſſe, facere, fac.

αἰνείας ἀττικῶς. οἱ γὰρ ἀττικοὶ, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς καὶ κλητικάς. Τὸ ω; μέγα. τὸ γὰρ ω τῆς κλητικῆς ἀεὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, καὶ ψιλοῦται, καὶ περισπᾶται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ κλητικῆς δυϊκῆς.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ καὶ κλητικὴ; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν φυλάττουσι. τῷ αἰνείᾳ. τὼ αἰνεία, ὦ αἰνεία. διαφέρει δὲ ἡ ὀνομαστικὴ τῆς δοτικῆς. ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ τω περισπᾶται, καὶ ὑπογραφόμενον ἔχει τὸ ι, ὁμοίως καὶ τὸ α. ταύτης δὲ οὔ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαν, καλεῖται δὲ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, καὶ ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, διότι συγγένειαν πρὸς ἀλλήλας αἱ τοιαῦται πτώσεις ἔχουσιν. ὅθεν καὶ μεταβαλλόμεναι, τὴν δύναμιν αὐτῶν λαμβάνουσιν. οἷον τὼ αἰνεία, ἀντὶ οἱ αἰνεῖαι, καὶ τοὺς αἰνείας. τοῖν αἰνείαιν, ἀντὶ τῶν αἰνειῶν. καὶ τοῖς αἰνείαις. ἡ δὲ δυϊκὴ κλητικὴ ἐν πάσῃ κλίσει ὁμοία ἐστὶ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ κλητικῆς πληθυντικῆς.

Η ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητικὴ; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὸ αἰνεία, οἱ αἰνεῖαι, ὦ αἰνεῖαι. ἐπὶ τῷ νει; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας κειμένη, περισπᾶται. τὸ αι; βραχύ. ἡ γὰρ αι καὶ οι δίφθογγος ἐν τέλει τούτων καὶ τῶν ὁμοίων εὑρισκόμεναι λέξεων, ἀντὶ βραχέων νομίζονται. οἷον αἰνεῖαι, μοῦσαι, λόγοι, ὅμηροι. πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται, πεποίηνται. τύπτομαι, τύπτεται. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτηται, τύπτωνται, τύψασθαι, τύψαι. ποιῆσαι, ποίησαι,

ſac. prætet optatiua: ut uerberaret, uerberaſſet. & cō tractos datiuos, ut latonæ, uerecundiæ. & aduerbia, ut domi: papæ, heu, humi. Excipiuntur olim, et quæ ab eo, iamdiu, iampridem.

De genitiuo plurali.

Genitiuus, horum ænearum communiter. Omnis enim genitiuus pluralis omnis generis, in on deſinit, ut horum ænearum, harum muſarum, horum graduum. idcirco & medius appellatur: & ab eo aduerbia medietatis, ut bene, à bonorum: & ſapienter, à ſapientum. Aeoles autem apponunt a longum, ænearum pro ænearum, & nympharum pro nympharum dicentes. Sed Dores, circunflexos genitiuos per an longum proferunt: ut ænearum pro ænearum, & muſarum pro muſarum. Supra on? circunflexus. omnis enim genitiuus pluralis nominatiui deſinētis in αι, circūflectitur: ut æneæ ænearū, chryſæ chryſarū. præter apri aprorum, & debitores debitorū: et eteſiæ eteſiarū. etiamſi femininus ſoligena ſit, ſimiliter circūflectitur: ut muſæ muſarū, linguæ linguarū. præter aphyæ, aphyarum. Si uero trigeneris, ſimiliſonat genitiuo ſuo maſculino: ut ſancti ſanctorū, ſanctæ ſanctarū, iuſti iuſtorū. Si uero genitiuus femininus differet à maſculino genitiuo ſecundū uocē, circunflectitur: ut ueloces uelocium, ueloces uelocium, nigri nigrorū, nigræ nigrarū.

De datiuo plurali.

Datiuus pluralis? à ntō plurali, appoſitione s: ut hi æneæ, his æneis. et per afformationē, æneis. fit autem hæc apud poetas, et rhetores ionicos, in deſinētibus in αις et in οις datiuis. ut æneis, pro æneis. ſermonib. pro ſermonibus.

De

ποίησαι. πλὴν τῶν εὐκτικῶν. οἷον τύψαι, τύψαι. καὶ τῶν συνῃρημένων δοτικῶν. οἷον λητοῖ, αἰδοῖ. καὶ τῶν ἐπιῤῥημάτων. οἷον οἴκοι, παπαὶ, βαβαὶ, χαμαί. ἐξαιρεῖται τὸ πάλαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἔκπαλαι, πρόπαλαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η γενικὴ, τῶν αἰνειῶν κοινῶς. πᾶσα γὰρ γενικὴ πληθυντικὴ παντὸς γένους, εἰς ων λήγει. οἷον τῶν αἰνειῶν, τῶν μουσῶν, τῶν βημάτων. ὅθεν καὶ μέση ὀνομάζεται. καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἐπιῤῥήματα μεσότητος. οἷον καλῶς, ἀπὸ καλῶν. καὶ σοφῶς, ἀπὸ σοφῶν. οἱ αἰολεῖς δὲ προστιθέασιν α μακρὸν, αἰνειάων ἀντὶ αἰνειῶν, καὶ νυμφάων ἀντὶ νυμφῶν λέγοντες. οἱ δὲ δοριεῖς, τὰς περισπωμένας γενικὰς διὰ τοῦ αν μακροῦ προφέρουσιν. οἷον αἰνειᾶν, ἀντὶ αἰνειῶν. καὶ μουσᾶν, ἀντὶ μουσῶν. ἐπὶ τὸ ων; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ γενικὴ πληθυντικὴ, ὀνομαστικῆς ληγούσης εἰς αι, περισπᾶται. οἷον αἰνεῖαι, αἰνειῶν. χρύσαι, χρυσῶν. πλὴν τοῦ χλούναι, χλουνάων. καὶ χρῆσαι, χρήσων. καὶ ἐτήσιαι, ἐτησίων. ἔτι εἰ μὲν θηλυκὴ μονογενὴς εἴη, ὁμοίως περισπᾶται. οἷον μοῦσαι, μουσῶν. γλῶσσαι, γλωσσῶν. χωρὶς τοῦ ἀφύαι, ἀφύων. εἰ δὲ τριγενὴς, ὁμοτονεῖ τῇ γενικῇ τοῦ ἰδίου ἀρσενικοῦ. οἷον ἅγιοι ἁγίων, ἅγιαι ἁγίων, δίκαιοι δικαίων. εἰ δὲ ἡ γενικὴ θηλυκὴ διοίσει τῆς ἀρσενικῆς γενικῆς κατὰ τὴν φωνὴν, περισπᾶται. οἷον ταχεῖς, ταχέων, ταχεῖαι, ταχειῶν. μέλανες μελάνων, μέλαιναι μελαινῶν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η δοτικὴ πληθυντικὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἷον, οἱ αἰνεῖαι, τοῖς αἰνείαις. καὶ κατὰ προσχηματισμὸν, αἰνείαισι. γίνεται δὲ οὗτος παρὰ ποιηταῖς καὶ ῥήτορσιν ἰωνικοῖς ἐν ταῖς ληγούσαις εἰς αις καὶ εἰς οις δοτικαῖς. οἷον αἰνείαισιν, ἀντὶ αἰνείαις. λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις.

De acuſatiuo plurali.

Accuſatiuus pluralis? à nominatiuo plurali, mutatione i in s: hi æneæ, hos æneas. Illud as? longũ. nam pariſyllaborum accuſatiuorum as producitur: ut, æneas, perſas muſas. pluriſyllaborum autẽ, corripitur: ut aiaces, thoantes. Dores uero ſequente uocali, corripiunt as pariſyllaborum accuſatiuorum. huius teſtis Theocritus in primo Idyll. Omnia permutata ſiãt, & pinus apia ferat. nam chnas breuis eſt, ut quintus, dactylus fiat. Vocatiuus autem pluralis, in omni declinatione ſimilis eſt ſuo nominatiuo. hic æneas, huius æneæ communiter, & æneæ dorice, & æneæ æolice, & æneæ ionice. huic æneæ communiter, & æneæ ionice. hunc æneam communiter, & æneam ionice, & æneam. vocatiuus? ò ænea communiter, et ò ænea attice. hi æneæ, horum ænearum, ò æneæ. hi æneæ, horum ænearum communiter, & ænearum æolice, & ænearum dorice. his æneis, & æneis: hos æneas, ò æneæ.

De in is pariſyllaborum nominum primæ declinationis.

Chryſes unde deducitur? ab auro. aurum uero? à libero. Illud chry? tenue. nam libero, annuncio, libero, traho, probibeo, ſacrifico, lachrymo, finio, ploro, per y tenue ſcribũtur. ſed uoluo, puluero, iraſcor, commendo, per ι. Illud chry longum, an breue? longum. nam ſacrifico, libero, ſoluo, lachrymo, ploro, in præſenti, longum & breue y habent: in futuro autem, longum. Supra chry? acutus. longa enim ante longã penacuitur. Illud ſis? ita, nã in is nomina, in u, et in tos,

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς σ. οἱ αἰνεῖαι, τοὺς αἰνείας. τὸ ας; μακρόν. τῶν γὰρ ἰσοσυλλάβων αἰτιατικῶν τὸ ας ἐκτείνεται, οἷον αἰνείας, πέρσας, μούσας. τῶν δὲ περιττοσυλλάβων, συστέλλεται. οἷον αἴαντας, θόαντας. οἱ δωριεῖς δὲ ἑπομένου φωνήεντος, συστέλλουσι τὸ ας τῶν ἰσοσυλλάβων αἰτιατικῶν. τούτου μάρτυς Θεόκριτος ἐν τῷ πρώτῳ εἰδυλλίῳ. πάντα δ᾽ ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁπίτυς ὄχνας ἐνείκαι. τὸ γὰρ χνας βραχύ ἐστιν, ἵνα ὁ πέμπτος, δάκτυλος γένοιτο. ἡ δὲ κλητικὴ πληθυντικὴ, ἐν πάσῃ κλήσει ὁμοία ἐστὶ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου κοινῶς, καὶ αἰνεία δωρικῶς, καὶ αἰνείαο αἰολικῶς, καὶ αἰνείεω ἰωνικῶς. τῷ αἰνείᾳ κοινῶς, καὶ αἰνείῃ ἰωνικῶς. τὸν αἰνείαν κοινῶς, καὶ αἰνείην ἰωνικῶς, καὶ αἰνείεα. ἡ κλητικὴ ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν κοινῶς, καὶ αἰνειάων αἰολικῶς, καὶ αἰνειᾶν δωρικῶς. τοῖς αἰνείαις, καὶ αἰνείαισι. τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλήσεως.

Ο χρύσης πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ χρυσός. τὸ δὲ χρυσός; ἀπὸ τοῦ ῥύομαι. τὸ χρυ; ψιλόν. τὸ γὰρ ῥύομαι, μηνύω, ἐρύω, ἑλκύω, κωλύω, θύω, δακρύω, ἀνύω, κωκύω, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται. τὸ δὲ κυλίω, κονίω, μηνίω, ἐσθίω, διὰ τοῦ ι. τὸ χρυ μακρὸν, ἢ βραχύ; μακρόν. τὸ γὰρ θύω, ῥύομαι, λύω, δακρύω, κωκύω, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ υ ἔχουσιν, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι μακρόν. ἐπὶ τῷ χρυ; ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ σης; η. τὰ γὰρ εἰς ης ὀνόματα, εἰς ου, καὶ εἰς τος.

*& us faciētia genitiuū,per ita ſcribūtur.ſed in dos,& in os faciētia,per iota.*Dores *aūt ita in a longū mutantes,chryſes pro chryſes dicunt.ſicut apud* Pind.*bellanodica,& amphitryonida, pro bellanodice & amphitryonide.*

De genitiuo ſingulari.

Genitiuus,*huius chryſæ cōmuniter.nā in is grauiſona,ſpōdaica,in u faciūt genitiuū:ut chryſes,chryſæ. perſa,perſæ,& dorice chryſæ:ut pelidæ pro pelidæ,& bœotice & æolice chryſæ,& ionice chryſæ.*

De datiuo.

Datiuus*? à ntō cōmuniter,abiectiōe s,hic chryſes, huic chryſæ:& dorice chryſæ,à longa ente.*Illud *autē apud* Antimachum, Patriq; *nigricomo* Neptuno *fretus,notatum eſt,ſecundū transfigurationē à nigricomo factum eſt propter metrum, unde & a breue eſt.*

De accuſatiuo.

Accuſatiuus*?ſimiliter à nominatiuo,mutatione s in n communiter: hic chryſes,hunc chryſen: & dorice, chryſam,ut apud* Pyndarū,*herum pro herū. & ionice chryſen: ut apud* Herodotum Xerxem,*pro* Xerxem.

De uocatiuo.

Vocatiuus*? ò chryſæ communiter. nam in is pariſyllaba in ita faciunt uocatiuum: hic chryſes,ò chryſæ, & ò chryſæ attice.* Notatum *eſt laſciuus, huius laſciui,ò laſciue, & pyræchmes, pyræchmæ, ò pyræchme.* Et *illud,*Beate *ò* Strepſiade, *apud* Ari*ſtophanem luſum eſt. & ò* Heraclide. Sed *in tis deſinentia pariſyllaba,in breuem faciunt uocatiuum: ut hic poeta,huius poetæ,ò poeta. hic arcitenens,huius arcitenentis,ò arcitenens. hic propheta, huius prophetæ, ò propheta.*

καὶ ους ποιοῦντα τὴν γενικὴν, διὰ τοῦ η γράφονται. τὰ δὲ εἰς δος καὶ ος ποιοῦντα, διὰ τοῦ ι. οἱ δωριεῖς δὲ τὸ η εἰς α μακρὸν τρέποντες, χρύσας ἀντὶ χρύσης λέγουσιν. ὥσπερ παρὰ Πινδάρῳ, ἑλλανοδίκας, καὶ ἀμφικτυωνίδας, ἀντὶ ἑλλανοδίκης, καὶ ἀμφικτυωνίδης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η γενικὴ, τοῦ χρύσου κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ης βαρύτονα απο δεικνυ(?)κά, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον χρύσης, χρύσου. πέρσης, πέρσου. καὶ δωρικῶς χρύσα. ὥσπερ πηλείδα, ἀντὶ πηλείδου. καὶ βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, χρύσαο. καὶ ἰωνικῶς, χρύσεω.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Η δοτική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς κοινῶς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ὁ χρύσης, τῷ χρύσῃ. καὶ δωρικῶς, χρύσᾳ, τοῦ α μακροῦ ὄντος. τὸ δὲ παρ' Αντιμάχῳ σεσημειωμένον, Πατρί τε κυανοχαῖτα ποσειδάονι πεποιθὼς, κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ κυανοχαίτῃ γέγονε, διὰ τὸ μέτρον. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύ ἐστι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ.

Η αἰτιατική; ὁμοίως ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν κοινῶς. ὁ χρύσης, τὸν χρύσην. καὶ δωρικῶς, χρύσαν. ὥσπερ παρὰ Πινδάρῳ δεσπόταν, ἀντὶ δεσπότην, καὶ ἰωνικῶς χρύσεα. ὥσπερ παρ' Ηροδότῳ ξέρξεα, ἀντὶ ξέρξην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΛΗΤΙΚΗΣ.

Η κλητική; ὦ χρύση κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰς η ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. σεσημείωται ὁ λάγνης, τοῦ λάγνου, ὦ λάγνα. καὶ πυραίχμης, πυραίχμου, ὦ πυραίχμα. καὶ τὸ, μάκαρ ὦ στρεψίαδες, παρ' Αριστοφάνει πέπαικται, καὶ Ηράκλειδες. τὰ δὲ εἰς της λήγοντα ἰσοσύλλαβα, εἰς α βραχὺ ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, ὦ ποιητά. ὁ τοξότης, τοῦ τοξότου, ὦ τοξότα. ὁ προφήτης, τοῦ προφήτου, ὦ

propheta. hic latro. huius latronis, ò latro. Notatum eſt, hic æeta, huius æetæ, ò æeta. hic callipeta, huius callipetæ, ò callipeta. hic ænareta, huius ænaretæ, ò ænareta. hic philotherſita, huius philotherſitæ, ò philotherſita: ſicut apud poetam, O philotherſita conuiciator. cuius ſimplex per a dixit: ut, Therſita uililoque. Item in is gentilia, in a faciunt uocatiuum: ut hic ſcytha, ò ſcytha. hic cappadox. ò cappadox. hic perſa, ò perſa, & ò perſa raro. Quando autem proprium eſt, in ita facit uocatiuum: unde ſæpe & Heſiodus, ò perſa, dixit. Item compoſita à menſuro & uendo & tero, in a faciunt uocatiuum: ut metior, geometra, ò geometra. uendo, bibliopola, ò bibliopola. tero, ut pædotriba, ò pædotriba. Inſuper in pis poetica: ut, impudens, ò impudens. Vnde & poeta, Honorẽ acquirentes menelao, tibiq; impudẽs. inimicus, ò inimice. unde & Sophocles, inimice Atridis. Etiam in tis pluriſyllaba, ſiquidem per tos declinantur, eundẽ habẽt rectum et uocatiuum: laches, lachetis, ò laches. Si autem per nt, in n faciunt uocatiuũ: honoratus, honorati, honorate. Nominatiuus et uocatiuus dualis? à ſingulari datiuo, mutatione ita in a, unde & a longum habẽt. huic chryſæ, hi chryſæ, ò chryſæ. Genitiuus & datiuus dualis? à nominatiuo duali, additione iota & n: hi chryſæ, horum chryſarũ. Nominatiuus & uocatiuus pluralis? à nominatiuo duali, additione iota: hi chryſæ, hi chryſæ, ò chryſæ. Genitiuus? chryſarum communiter, & chryſarũ dorice, & chryſarum ionice, & chryſarum æolice. Datiuus pluralis? à nominatiuo plurali, appoſitiõe s: hi chryſæ, his chryſis. et afformatiõe, chryſis,

&

προφῆτα. ὁ λῃστὴς, τοῦ λῃστοῦ, ὦ λῃστά. σεσημείωται ὁ αἰήτης, τοῦ αἰήτου, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, τοῦ καλλιπέτου, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, τοῦ αἰναρέτου, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, τοῦ φιλοθερσίτου, ὦ φιλοθερσίτη. ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, ὦ φιλοθερσίτη φιλοκέρτομε. οὐ τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ α ἔλεξεν. οἷον, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. ἔτι τὰ εἰς ης ἐθνικὰ, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ καππαδόκης, ὦ καππαδόκα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα, καὶ ὦ πέρση σπανίως. ὅτε δὲ κύριον εἴη, εἰς η ποιεῖ τὴν κλητικήν. ὅθεν πολλάκις καὶ Ἡσίοδος. ὦ πέρση, εἴρηκεν. ἔτι τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ μετρῶ καὶ πωλῶ καὶ τρίβω, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον μετρῶ, γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα. πωλῶ, βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. τρίβω, οἷον παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ἔτι τὰ εἰς πης ποιητικά. οἷον ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. ὁ ἐχθοδόπης, ὦ ἐχθοδόπα. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς, ἐχθοδόπ' ἀτρείδαις. ἔτι τὰ εἰς της περιττοσύλλαβα, εἰ μὲν διὰ τοῦ τος κλίνεται, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν. λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. εἰ δὲ διὰ τοῦ ντ, εἰς ν ποιεῖ τὴν κλητικὴν, τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ η εἰς α. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχουσι. τῷ χρύσῃ, τὼ χρύσα, ὦ χρύσα. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὼ χρύσα, οἱ χρύσαι, ὦ χρῦσαι. ἡ γενική; τῶν χρυσῶν κοινῶς, καὶ χρυσᾶν δωρικῶς, καὶ χρυσέων ἰωνικῶς, καὶ χρυσάων αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἱ χρῦσαι, τοῖς χρύσαις. καὶ προσχηματισμῷ, χρύσαισι,

& ionice chryſis, mutatione a in ita, & iota ſubſcripto. Accuſatiuus pluralis? *à nominatiuo, mutatione iota in s: hi chryſæ, hos chryſas.* Et *hæc quidem de in as & in is, quorum regula omnia formabis primæ declinationis maſculina, & communia.*

Regula.

Hic *chryſa, huius chryſæ communiter, & chryſæ dorice, & chryſæ æolice, & chryſæ ionice. huic chryſæ communiter, chryſæ dorice. hunc chryſen communiter, & chryſen dorice, & chryſen ionice. ò chryſe communiter, & chryſe attice.* Hi *chryſæ, horum chryſarum, ò chryſæ.* Hi *chryſæ, horum chryſarum, & chryſarum, & chryſarum, & chryſarum. his chryſis, & chryſis. hos chryſas, ò chryſæ.*

De ſecunda declinatione.

Secũda *declinatio duas terminationes habet, in a et ita femininorũ nominũ: ut muſa, maia, honor, helena.*

De in a femininis.

Muſa *unde deducitur? ab inuenire: uel à ſimul exiſtentes, ſimul exiſtentes, et muſæ.* Illud *ita? ita. nã feminini articuli per ita ſcribuntur.* Illud *mu? longum, diphthongi omnes.* Supra *mu? circunflexus; omnis enim natura longa ante breuem poſita, circunflectitur.* Illud *ſa? breue.* De *quo ſcire oportet, quod omne femininum in a deſinens acutum, aut circunflexum, productum habet illud: ut gaudium, mala formidoloſa, minerua, mina, nauſicaa, argentea, ferrea.* Etiam *ſi penacutũ per ia: ut accentus, alius, tragœdia, malicinium, comœdia.* Etiam *ſi ab euo uerbo fiũt: ut regno regnum, optimigero, optimificium, adulor,*

adulatio,

καὶ ἰωνικῶς χρύσησι, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ ; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ς. οἱ χρῦσαι, τοὺς χρύσας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ας καὶ εἰς ης. ὧν τῷ κανόνι πάντα σχηματίσεις τῆς πρώτης κλίσεως ἀρσενικά, καὶ κοινά.

ΚΑΝΩΝ.

Ο χρύσης, τοῦ χρύσου κοινῶς, καὶ χρύσα δωρικῶς, καὶ χρύσαο αἰολικῶς, καὶ χρύσεω ἰωνικῶς. τῷ χρύσῃ κοινῶς, καὶ χρύσᾳ δωρικῶς. τὸν χρύσην κοινῶς, καὶ χρύσαν δωρικῶς. καὶ χρύσεα ἰωνικῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. οἱ χρῦσαι, τῶν χρυσῶν, καὶ χρυσᾶν, καὶ χρυσάων, καὶ χρυσέων. τοῖς χρύσαις, καὶ χρύσησι. τοὺς χρύσας, ὦ χρῦσαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ κλίσεως.

Η δευτέρα κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει. εἰς α καὶ η θηλυκῶν ὀνομάτων. οἷον ἡ μοῦσα, ἡ μαῖα. ἡ τιμὴ, ἡ ἑλένη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α θηλυκῶν.

Η μοῦσα πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ μῶσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ οὖσαι, ὁμοοῦσαι, καὶ μοῦσαι. τὸ η; η. τὰ γὰρ θηλυκὰ ἄρθρα διὰ τοῦ η γράφονται. τὸ μου ; μακρόν. αἱ δίφθογγοι πᾶσαι. ἐπὶ τῷ μου ; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας κειμένη, περισπᾶται. τὸ σα; βραχύ. περὶ οὗ εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶν θηλυκὸν εἰς α λῆγον, ὀξύτονον, ἢ περισπώμενον, ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό. οἷον χαρὰ, πονηρὰ, φοβερὰ, ἀθηνᾶ, μνᾶ, ναυσικᾶ, ἀργυρᾶ, σιδηρᾶ. ἔτι εἰ παροξύτονον διὰ τοῦ ια, οἷον προσῳδία, κοιλία, τραγῳδία, κακῳδία, κωμῳδία. ἔτι εἰ ἀπὸ τοῦ ευω ῥήματος γίνεται. οἷον βασιλεύω, βασιλεία. ἀριστεύω, ἀριστεία. κολακεύω, κολακεία.

adulatio. ſeruio, ſeruitus. Etiã *ſi ſupra biſyllabũ ſit æ diphthõgo penultimãs: ut, minerua, luna.* Etiã *ſi in ra uniſona penultimans: ut, pera, uenatio, regio. uel cum cõnexione cõſonantis: ut, petra. piſcatio, cathedra. excepto tanagra, & centipeda.* Etiam *in da, & tha. ut, leda, ciſſætha. & in a feminina adiectiua, ab in os genitiuo proprij maſculini cõtemporãtia, productum habent: ut, fortis, fortis, fortis. diuinus, diuini, diuina: doctus, docti, docta. excepto maturus matura, diuus diua, ſolus ſola, et unus una.* Ab *in ys uero adiect iua genitiuo propriorũ maſculinorũ contemporantia, correptum habent a: ut, dulcis, dulcis, dulcis. iocundus, iocunda, iocundũ. acutus, acuti, acuta. grauis, grauis, grauis.* Etiã *diſſyllaba penultimãtia æ diphthongo, correptũ habent a: ut maia, terra, anus, tellus.* Etiã *in ra diphthongo penultimantia, ut experiẽtia, parca. excepto phædra, lacerta, aura, laura.* Etiã *in aliã quampiam conſonantem, ut muſa, fames, ſitis.* Etiam *ant epenacuta, ut hera, ægina, pietas, nobilitas, mare.*

De genitiuo.

Genitiuus? huius muſæ. nam in a & ita feminina, communiter in is faciunt genitiuum. Oportet *autem ſcire, quod ſala in a longum, & in a purum, & in ra, et in da, et in tha, nomina feminina, ſeruãt a in genitiuo & datiuo: ut minerua, mineruæ, mineruæ. maia, maiæ, maiæ. dies, diei, diei. leda, ledæ, ledæ. martha, marthæ, marthæ.* Alia *uero omnia uertunt communiter a in ita, ut muſa, muſæ, muſæ. gloria, gloriæ, gloriæ. radix, radicis, radici.* Iones *uero a longum eorum quæ in a, in ita uertentes, hiſtoria pro hiſtoria, & dies pro*

dies

κολακεία. δουλεύω, δουλεία. ἔτι εἰ ὑπερδισύλλαβον εἴη τῇ αι διφθόγγῳ παραλῆγον. οἷον ἀθηναία, σεληναία. ἔτι εἰ εἰς ρα μονοφθόγγῳ παραλῆγον. οἷον, πήρα, θήρα. ἢ μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνου. οἷον πέτρα, ἄγρα, καθέδρα. πλὴν τοῦ τάναγρα, καὶ σκολόπενδρα. ἔτι τὰ εἰς δα, καὶ εἰς θα. οἷον λήδα, κισσαίθα. καὶ τὰ εἰς α θηλυκὰ ἐπίθετα ἀπὸ εἰς ος τῇ γενικῇ τοῦ ἰδίου ἀρσενικοῦ ὁμοχρονοῦντα, ἐκτεταμένον ἔχουσιν. οἷον ἀνδρεῖος, ἀνδρείου, ἀνδρεία. θεῖος, θείου, θεία. λόγιος, λογίου, λογία. πλὴν τοῦ πέπειρος, πέπειρα. δῖος δῖα. ἴος, ἴα. καὶ μίος, μία. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς υς ἐπίθετα τῇ γενικῇ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν ὁμοχρονοῦντα, συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α. οἷον γλυκὺς, γλυκέος, γλυκεῖα. ἡδὺς, ἡδέος, ἡδεῖα. ὀξὺς, ὀξέος, ὀξεῖα. βαρὺς, βαρέος, βαρεῖα. ἔτι τὰ δισύλλαβα παραλήγοντα τῇ αι διφθόγγῳ, συσταλμένον ἔχουσι τὸ α. οἷον μαῖα, γαῖα, γραῖα. αἶα. ἔτι τὰ εἰς ρα διφθόγγῳ παραλήγοντα, οἷον πεῖρα, μοῖρα. πλὴν τοῦ φαίδρα, σαύρα, αὔρα, λαύρα. ἔτι τὰ εἰς ἄλλό τι σύμφωνον λήγοντα. οἷον μοῦσα, πεῖρα, δίψα. ἔτι τὰ προπαροξύτονα. οἷον δέσποινα, αἴγινα, εὐσέβεια, εὐγένεια, θάλασσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ.

Η γενική; τῆς μούσης. τὰ γὰρ εἰς α καὶ εἰς η θηλυκὰ, κοινῶς εἰς ης ποιοῦσι τὴν γενικὴν. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι μόνα τὰ εἰς α μακρὸν, καὶ εἰς α καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς δα, καὶ εἰς θα, ὀνόματα θηλυκὰ, φυλάττουσι τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς. οἷον ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. μαῖα, μαίας, μαίᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. τὰ δὲ ἄλλα πάντα, τρέπουσι κοινῶς τὸ α εἰς η. οἷον μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δόξα, δόξης, δόξῃ. ῥίζα, ῥίζης, ῥίζῃ. οἱ ἴωνες δὲ τὸ α μακρὸν τῶν εἰς α, εἰς η τρέποντες, ἱςόρίη ἀντὶ ἱςορία, καὶ ἡμέρη ἀντὶ

dies dicunt. ſimiliter & in ſingularibus alijs caſibus. Dores uero, contra ita in a longum uertentes, cantus pro cantus, & honor pro honor dicunt. Oportet autem & hoc ſcire, quod conſonantium aliæ quidem habēt finale a, aliæ autem ita, aliæ uero utraque. z, x, pſ, unum s, & duo, & duo lambda, a habent: ut, radix, gloria, ſitis, muſa, mare, procella, ſcylla. excepto helle, & mulctra. ſed b, g, d, unum l, m, t, ph, ch, ita habēt: ut thebe, teges, ida, aula, tribus. præter quies, & requies, cantilena, penelope, uirtus, nympha, anima. ſimiliter autē et l, in complicatione alterius conſonantis ita habet: ut turdella, mulus, nebula, pars iugi, & pars iugi apud antiquos. Sed th, & c, & n, a & i habent: ut martha, obliuio, nauſicaa, pharetra, minerua, pax: thecla autem & auguſta, latina. hi enim more æolico ita in a breuem uertentes, Thecla pro thecla, & nympha pro nympha, & uenus pro uenus dicunt. Et in ra ſoligena, ſiue adiectiua, a habent: ut dies, phalacra, podraga, terribilis, paura. præter ſumnitas, puella, gena, puls, collū, cyre, terpſichore, ephyre, holycre, catre, agre, antiſare, hire. & hæc de ſoligenis. Feminina autem in os purum adiectiuorum, a habent: ut eloquens, eloquens, precioſus, precioſa. Notata ſunt, octauus, octaua. Sed quæ non purum, i: ut ſapiens, pulcher, pulchra. præter in ra deſinentia: ut purus pura, malus mala. Similiter & uocalium, alpha quidem, ita habet finale: ut danae. Sed e, a: ut ſpectaculum, dea. Sed i, a: ut dementia, triſtitia. o autem a, & ita: ut porticus, auditus. y autem ita, ut lybia, uadimonium. o autem ita: ut uita, uox.

ἡμέρα λέγουσιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἑνικῶν ἄλλων πτώσεων. οἱ δωριεῖς δὲ, τοὐναντίον τὸ η εἰς α μακρὸν τρέποντες, ᾠδὰ ἀντὶ ᾠδὴ, καὶ τιμὰ ἀντὶ τιμὴ λέγουσι. Δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τῶν συμφώνων τὰ μὲν ἔχουσι τελικὸν τὸ α, τὰ δὲ τὸ η, τὰ δὲ ἀμφότερα. τὰ ζ, ξ, ψ, ἓν ς, καὶ δύο, καὶ δύο λλ, τὸ α ἔχουσιν. οἷον ῥίζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, θύελλα, σκύλλα. πλὴν τοῦ ἔλλη, καὶ πέλλη. τὸ δὲ β, γ, δ, ἓν λ, μ, π, τ, φ, χ, τὸ η ἔχουσιν. οἷον θήβη, στέγη, ἴδη, αὐλὴ, φυλή. πλὴν τοῦ παῦλα, καὶ ἀνάπαυλα. οἴμη, πηνελόπη, ἀρετὴ, νύμφη, ψυχή. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λ ἐν ἐπιπλοκῇ ἑτέρου συμφώνου τὸ η ἔχει. οἷον κίχλη, τρίγλη, ὁμίχλη, ζεῦγλη, καὶ ζεῦγλα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. τὸ δὲ θ, καὶ κ, καὶ ν, τὸ α καὶ η ἔχουσιν. οἷον μάρθα, λήθη, ναυσικᾶ, ἰοδόκη, ἀθηνᾶ, εἰρήνη. ἡ θέκλα δὲ, καὶ αὐγούστα, λατινικά. αὐτοὶ γὰρ ἔθει αἰολικῷ τὸ η εἰς α βραχὺ τρέποντες, θέκλα ἀντὶ θέκλη, καὶ νύμφα ἀντὶ νύμφη, καὶ ἀφροδίτα ἀντὶ ἀφροδίτη λέγουσι, καὶ τὰ εἰς ρα μονογενῆ, εἴτε ἐπίθετα, τὸ α ἔχουσιν. οἷον ἡμέρα, φαλάκρα, ποδάγρα, φοβερὰ, καθαρά. πλὴν τοῦ ἄκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, τερψιχόρη, ἐφύρη, ὀλυκρὴ, κάτρη, ἄγρη, ἀντισάρη, ἴρη. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μονογενῶν. τὰ δὲ θηλυκὰ τῶν εἰς ος καθαρὸν ἐπιθέτων, τὸ α ἔχουσιν. οἷον λόγιος λογία, τίμιος τιμία. σεσημείωται ὄγδοος, ὀγδόη. τὰ δὲ μὴ καθαρὸν, τὸ η. οἷον σοφὸς, σοφή. καλὸς, καλή. χωρὶς τῶν εἰς ρα ληγόντων. οἷον καθαρὸς, καθαρά. πονηρὸς, πονηρά. ὁμοίως καὶ τῶν φωνηέντων τὸ μὲν α, τὸ η ἔχω τελικόν. οἷον δανάη. τὸ δὲ ε, τὸ α. οἷον θέα, θεά. τὸ δὲ ι, τὸ α. οἷον μανία, ἀνία. τὸ δὲ ο, τὸ α, καὶ τὸ η. οἷον στοὰ, ἀκοή. τὸ δὲ υ, τὸ η. οἷον λιβύη, ἐγγύη. τὸ δὲ ω, τὸ η. οἷον ζωὴ,

uox. Datiuus? *buic muſæ, à genitiuo, abiectione s. mu ſæ, muſæ, & muſæ dorice.* Accuſatiuus? *à nominatiuo, additione s, unde & a breue habet: hæc muſa, hãc muſam.* Vocatiuus? *ò muſa. nam in a, & in ita feminina, eundem habent nominatiuum, & uocatiuum. hæc muſa, ò muſa. hic honor, ò honor.* Nominatiuus, *& uocatiuus dualis? à ſingulari datiuo, mutatione ita in a. unde & a longum habẽt, nõ ſubſcripto iota: huic muſæ, hæ muſæ, ò muſæ.* Genitiuus *& datiuus dualis? à nominatiuo duali, additione i, & n: hæ muſæ, harum muſarum.* Nomiuatiuus *pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, additione iota: hæ muſæ, hæ muſæ, ò muſæ.* Genitiuus *pluralis? harum muſarum, communiter, & muſarum dorice, & muſarum æolice, et muſarum ionice.* Datiuus *pluralis? à nominatiuo plurali, appoſitione s: hæ muſæ, his muſis. & præfiguratione, muſis: & ionice muſis, mutatione a in ita, & iota ſubſcripto.* Accuſatiuus *pluralis? à nominatiuo plurali, mutatione i in s. hæ muſæ, has muſas.*

Regula.

H*æc muſa, huius muſæ, huic muſæ, hanc muſam, ò muſa.* H*æ muſæ, harum muſarum, ò muſæ.* H*æ muſæ, harum muſarum, his muſis, has muſas, ò muſæ.*

De in ita finientibus.

Honor *unde deducitur? ab honoro. unde & ti longum habet.* Illud *ti? iota: honoro, iungo, uoluo, iraſcor.* Egeo *autem, claudo, & coquo, & ſortior, diphthongum ei.* Illud *mi? ita. cmnia in ita, feminina, per ita ſcribuntur.* Supra *mi? grauis. omnis enim nominatiuus, et accuſatiuus incontractus acuitur,*

in con-

ιωή. ἡ δοτική; τῇ μούσῃ, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τοῦ σ. μούσης, μούσῃ, καὶ μούσᾳ δωρικῶς. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, προθέσει τοῦ ν. ὅθεν καὶ τὸ α βραχὺ ἔχει. ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. ἡ κλητική; ὦ μοῦσα. τὰ γὰρ εἰς α, καὶ εἰς η θηλυκὰ, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ὀνομαστικὴν καὶ κλητικήν. ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα. ἡ τιμὴ, ὦ τιμή. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχουσι, μὴ ὑπογραφομένου ι. τῇ μούσῃ, τὰ μούσα, ὦ μούσα. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προθέσει τοῦ ι. τὰ μούσα, αἱ μοῦσαι, ὦ μοῦσαι. ἡ γενικὴ πληθυντική; τῶν μουσῶν κοινῶς, καὶ μουσᾶν δωρικῶς, καὶ μουσάων αἰολικῶς, καὶ μουσέων ἰωνικῶς. ἡ δοτικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προθέσει τοῦ σ. αἱ μοῦσαι, ταῖς μούσαις. καὶ προσχηματισμῷ, μούσαισι. καὶ ἰωνικῶς, μούσῃσι, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ς. αἱ μοῦσαι, τὰς μούσας.

ΚΑΝΩΝ.

Η μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Η ΛΗΓΟΝΤΩΝ.

Τιμὴ πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ τίω. ὅθεν καὶ τὸ τι μακρὸν ἔχει. τὸ τι; ι. τίω, χρίω, κυλίω, μηνίω. χρείω δὲ, καὶ κλείω, καὶ ὀφείω, καὶ κιχείω, δίφθογγον ει. τὸ μή; η. πάντα τὰ εἰς η θηλυκὰ, διὰ τοῦ η γράφονται. ἐπὶ τοῦ μη; βαρεῖα. πᾶσα γὰρ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος, ὀξύνεται.

in conſequentia uero, acutum in grauem uertimus. Genitiuus ? *honoris, à nominatiuo, appoſitione s, honor, honoris, & dorice honoris.* Supra mis ? *circunflexus. omnis genitiuus, & datiuus in longam deſinens, in fine habens accentum, circunflectitur: honoris honori, ſapientis ſapienti.* Datiuus ? *à genitiuo abiectione s: honoris honori, & dorice honori.* Inuenies *autem & apud poetas huiuſmodi datiuos, paſſos tranſformationem propter metrum: & apud poetam in octauo* Iliados, Pauciores *optauerunt autem uel ſic bello pugnare, pro bello. & fortitudini cõfiſus, pro fortitudini. & apud* Callimachum, Ne *me in* Dodona *dicat ſolum gratia æris: pro* Dodona. Similiter *autem fit ipſis, & afformatio apud poetas. unde & poeta in ſecundo* Iliados: Vt *cognatio cognationi auxilietur, tribus uero tribubus. eiuſmodi uero deductio fit in multis caſibus differentium nominum.* In *nominatiuo: ut alteri pro alteri.* In *genitiuo: ut æris,* Pro *æris.* In *datiuo: ut uiolentia, pro uiolentia.* In *accuſatiuo, ut primam menſis, pro primam menſis: & dextrum, pro dextrum.* In *uocatiuo: ut cæleſtis amica, pro cæleſtis amica.* Accuſatiuus ? *à nominatiuo, appoſitione n: honor honorem, & dorice honorem. eiuſmodi accuſatiuum* Theodoſius *in de accentibus, pati dicit transformationem: ut,* In *fugam uertit unungues equos, pro in fugam.* Poteſt *uero eſſe in fugam, pro in fugam, à fugitiuus, fugitiui.* Vocatiuus ? *ô honor.* Sed *dualia, & pluralia formabis per regulam muſæ, & omne nomen femininum in a, & in ita deſinens.*

ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ, τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν τρέπομεν. ἡ γενική; τῆς τιμῆς; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, προθέσει τοῦ ς, τιμὴ, τιμῆς, καὶ δωρικῶς, τιμᾶς. ἐπὶ τῷ μης; περισπωμένη. πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. τιμῆς, τιμῇ. σοφοῦ, σοφῷ. ἡ δοτική; ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ ς. τιμῆς, τιμῇ. καὶ δωρικῶς, τιμᾷ. εὑρήσεις δὲ παρὰ ποιηταῖς τοιαύτας δοτικὰς πεπονθυίας μεταπλασμὸν διὰ τὸ μέτρον. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ θ ἰλιάδος, Παυρότεροι μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι: ἀντὶ ὑσμίνῃ. καὶ ἀλκὶ πεποιθὼς, ἀντὶ ἀλκῇ. καὶ παρὰ καλλιμάχῳ, Μή με τὸν ἐν δωδῶνι λέγοι μόνον εἵνεκα χαλκοῦ. ἀντὶ δωδώνῃ. ὁμοίως δὲ γίνεται αὐταῖς καὶ προσχηματισμὸν παρὰ ποιηταῖς. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ β τῆς ἰλιάδος, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. ἡ τοιαύτη δὲ παραγωγὴ γίνεται ἐν πολλαῖς πτώσεσι διαφόρων ὀνομάτων. ἐν ὀνομαστικῇ, ὡς ἑτερήφιν, ἀντὶ ἑτέρη. ἐν γενικῇ, ὡς χαλκόφιν, ἀντὶ χαλκοῦ. ἐν δοτικῇ, ὡς βίηφι, ἀντὶ βίῃ. ἐν αἰτιατικῇ, ὡς εὐνηφιν, ἀντὶ εὐνην. καὶ δεξιόφιν, ἀντὶ δεξιόν. ἐν κλητικῇ, ὡς οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ οὐρανία φίλη. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, προθέσει τοῦ ν. τιμὴ, τιμὴν, καὶ δωρικῶς τιμάν. τὴν δὲ τοιαύτην αἰτιατικὴν ὁ Θεοδόσιος ἐν τῷ περὶ τόνων, πάσχειν φησὶ μεταπλασμόν. ὡς, φυγάδ᾽ ἔτραπε μώνυχας ἵππους, ἀντὶ εἰς φυγήν. δύναται δὲ εἶναι φυγαδ᾽, ἀντὶ εἰς φυγάδα, ἀπὸ τοῦ φυγὰς φυγάδος. ἡ κλητική; ὦ τιμή. τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ σχηματίσεις τῷ κανόνι τῆς μούσης. καὶ πᾶν ὄνομα θηλυκὸν εἰς α καὶ εἰς η λῆγον.

De tertia declinatione.

Tertia declinatio duas terminationes habet, in os maſculinorũ,& femininorũ,cõmunium,& promiſcuorum nominũ atticorũ,& in on neutrorum: ut,menelaus,area:hic & hæc ferax,& hoc ferax, Notabis aũt, quod attici in os purũ cõmunium nominum quartæ declinationis ultimam producentes,et penultimam corripientes,formant quæ in os,ſeruantes eundem accentũ: ut,hic menelaus,hic menelaus.hic nicolaus,hic nicolaus. hic iolaus, hic iolaus. hic populus,hic populus. hoc templum,hoc templũ.Excipitur funis,funis.hic talus,hic talus,eandem ſeruantes penultimã.& orphus piſcis,orphus,& lepus,lepus, permutarũt accentum.

De in os atticorum.

Menelaus unde deducitur? à fortitudo, & populus. Illud me? tenue.maneo,tenue.inſanio autem diphthongum.Illud ne? tenue. à fortitudo, mutatione o in e.propenacuitur autẽ,et longa exiſtente ultima. nam attici tranſgrediuntur communem regulam. Genitiuus? huius menelai:à nominatiuo,abiectione s.aſſumit autem ſæpe apud poetas propter metrũ. unde & poeta in quarto Iliados: ò fili Petei, à Ioue nutriti regis. Peteus enim,petei,& appoſitione o,petei. Similiter et talai, pro talai. & androgei, pro androgei. & minois,pro minois.Datiuus ſimiliter genitiuo,ſubſcripto & iota.Accuſatiuus? à nominatiuo,mutationes in n: hic menelaus,hunc menelaũ. Inueniũtur uero hi accuſatiui ſine n,more antiquo attico.athũ,leporẽ,co,ceũ, auroram.Ntũs,et uocatiuus dualis?ſimiliter ſingulari datiuo, non ſubſcripto i,illi o:hi menelai,o menelai.

Genitiuus

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Η τρίτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ως ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ἀττικῶν, καὶ εἰς ων οὐδετέρων. οἷον ὁ μενέλεως, ἡ ἅλως. ὁ καὶ ἡ ἄγεως, καὶ τὸ εὔγεων. Σημειώση δὲ, ὅτι οἱ ἀττικοὶ τῶν εἰς ος καθαρῶν κοινῶν ὀνομάτων τῆς τετάρτης κλίσεως τὴν λήγουσαν ἐκτείνοντες, καὶ τὴν παραλήγουσαν συστέλλοντες, σχηματίζουσι τὰ εἰς ως, φυλάττοντες τὸν αὐτὸν τόνον. οἷον ὁ μενέλαος, ὁ μενέλεως. ὁ νικόλαος, ὁ νικόλεως. ὁ ἰόλας. ὁ ἰόλεως. ὁ λαὸς, ὁ λεώς. ὁ ναὸς, ὁ νεώς. ἐξαιρεῖται ὁ κάλος, ὁ κάλως, ὁ τάλος, ὁ τάλως, τὴν αὐτὴν φυλάξαντες παραλήγουσαν. καὶ ὁ ὄρφος, ὀρφὼς, καὶ ὁ λάγος, λαγὼς, μετήλλαξαν τὸν τόνον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ ΑΤΤΙΚΩΝ.

Ο μενέλεως πόθεν παράγεται; παρὰ τὸ μένος, καὶ λεώς. τὸ με; ψιλόν. μένω, ψιλόν. μαίνω δὲ, δίφθογγον, τὸ νε; ψιλόν. ἀπὸ τοῦ μένος, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε. προπαροξύνεται δὲ, καὶ μακρᾶς οὔσης τῆς ληγούσης. οἱ γὰρ ἀττικοὶ παραβαίνουσι τὸν κοινὸν κανόνα. ἡ γενική; τοῦ μενέλεω. ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. προσλαμβάνει δὲ πολλάκις παρὰ ποιηταῖς ο, διὰ τὸ μέτρον. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ δ τῆς ἰλιάδος, ὦ υἱὲ πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος. πετεὼς γὰρ, πετεώ. καὶ προσθέσει τοῦ ο, πετεῶο. ὁμοίως καὶ ταλαῶο, ἀντὶ ταλαώ. καὶ ἀνδρογεῶο, ἀντὶ ἀνδρόγεω. καὶ μινῶο, ἀντὶ μίνω. ἡ δοτική; ὁμοίως τῇ γενικῇ, ὑπογραφομένου καὶ ι. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ὁ μενέλεως, τὸν μενέλεων. εὕρηνται δὲ αὗται αἱ αἰτιατικαὶ χωρὶς ν ἔθει ἀρχαίῳ ἀττικῷ. ἄθω, λαγὼ, κῶ. κέω, ἕω. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ δυϊκή; ὁμοίως τῇ ἑνικῇ δοτικῇ, μὴ ὑπογραφομένου ι, τῷ ω. τὼ μενέλεω, ὦ μενέλεω.

Genitiuus & datiuus dualis? à genitiuo, & datiuo communi, mutatione o parui in o magnum, ſubſcripto & iota his menelais, his menelais. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à communi nominatiuo, & uocatiuo plurali, mutatione o parui in o magnum, ſubſcripto & i. hi menelai. o menelai. hi menelai, o menelai. Genitiuus? horum menelaorum. Datiuus pluralis? à cõmuni datiuo plurali, mutatione o parui in o magnũ, ſubſcripto & i. his menelais, his menelais. Accuſatiuus pluralis? à communi accuſatiuo plurali, mutatione o parui in o magnum, & eiecto y. hos menelaos hos menelaos. Similiter huic regulæ formabis feminina, & communia, & promiſcua. & neutra autem ſic, quorũ tres caſus ſunt ſimiles, & nominatiuus autem, & accuſatiuus pluralis, & uocatiuus in o magnum deſinit attice, non ſubſcripto i. inuenitur autem et hoc debitũ, huius debiti, huic debito, hoc debitum attice.

Regula.

Hic menelaus, huius menelai, huic menelao, hunc menelaum, o menelae. hi menelai, horum menelaorum o menelai. hi menelai, horum menelaorum, his menelais, hos menelaos, o menelai.

Hoc ferax, huius feracis, huic feraci, hoc ferax, o ferax. hæc feracia, horum feracium, o feracia. hæc feracia, horũ feracium, his feracibus hæc feracia, o feracia.

De quarta declinatione.

Quarta declinatio duas terminationes habet, in os maſculinorum, & femininorum, & cõmuniũ, & promiſcuorum nominum, & in on neutrorum: ut hic ſermo, hæc uia, hic & hæc homo, hæc aquila, hoc lignum.

De

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς κοινῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. τοῖν μενελάοιν, τοῖν μενέλεῳν. Ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητικὴ, ἀπὸ τῆς κοινῆς ὀνομαστικῆς καὶ κλητικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. οἱ μενέλαοι, ὦ μενέλαοι. οἱ μενέλεῳ, ὦ μενέλεῳ. Ἡ γενική; τῶν μενέλεων. Η δοτικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς κοινῆς δοτικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. τοῖς μενελάοις, τοῖς μενέλεῳς. Ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τοῖς κοινῆς αἰτιατικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, καὶ ἐκβαλλομένου τοῦ υ. τοὺς μενελάους, τοὺς μενέλεως. Ὁμοίως τούτῳ τῷ κανόνι σχηματίσεις τὰ θηλυκὰ καὶ κοινὰ καὶ ἐπίκοινα. καὶ τὰ οὐδέτερα δὲ οὕτω, ὧν τρεῖς πτώσεις εἰσὶν ὅμοιαι. καὶ ἡ ὀνομαστικὴ δὲ, καὶ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ, καὶ κλητικὴ, εἰς ω μέγα λήγει ἁπλῶς. μὴ ὑπογεγραμμένου ι. εἴρηται δὲ καὶ τὸ χρέως, τοῦ χρέω, τῷ χρέῳ, τὸ χρέως ἁπλῶς.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέμεω. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεῳ. ὦ εὔγεω.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Ἡ τετάρτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ος ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων, καὶ εἰς ον οὐδετέρων. οἷον, ὁ λόγος, ἡ ὁδός. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ὁ ἀετός. τὸ ξύλον.

De in os.

Hic ſermo unde deducitur? à dico. Illud lo? paruum. à lego, mutatione e in o. Quando enim uerba e habent, tunc & ab ipſis nomina o proadiacentem habent. ut dico, ſermo. curro, thoas. uitupero, uituperium. curro, trochus. fero tributũ. illud gos? paruũ. In os. n. omnia communia entia, per o paruum ſcribũtur. ut, ſermo, uia, homo. attica autem, per o magnum. ut, menelaus. fanum, bona terra. Genitiuus? *huius ſermonis.* Nam *in os communiter, in u faciunt genitiuum. ut, ſermo, ſermonis. uirgo, uirginis. attici uero, & iones, per io proferunt eiuſdem genitiuos, ſermonis dicentes, pro ſermonis. & priami, pro priami & ſapientis, pro ſapientis, & pulchri, pro pulchri. ſeruantes tonum communis genitiui.* Dores *autem u in o uertentes, per o proferunt tales genitiuos. unde &* Theocritus *in primo* Idyllio, Vel *per penei pulchra tempe uel per pindi. pro penei, & pindi.* Datiuus? *à genitiuo, mutatione ut in o. huius ſermonis, huic ſermoni.* Inuenies *autem tales accuſatiuos transformatos in i. ut, ſemilunio, pro ſemilunio. & multiſtrepo, pro multiſtrepo. & ramo, pro ramo.* Accuſatiuus? *à nominatiuo, mutatione s, in n, hic ſermo. hunc ſermonem.* Vocatiuus? *o ſermo communiter.* Nam *in os, in e faciunt uocatiuum. hic ſermo, o ſermo, & o ſermo attice.* Nominatiuus, *& accuſatiuus dualis, & uocatiuus? à ſingulari datiuo. ſermoni, ſermones, ò ſermones.* Differt *autẽ nominatiuus à datiuo, quia illius illud to circunflectitur, & ſubſcriptum iota habet. ſimiliter & o. huius aũt, nõ.* Genitiuus, *& datiuus dualis? à nomi-*

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΣ.

Ο λόγος πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ λέγω. τὸ λος; μικρὸν, ἀπὸ τοῦ λέγω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο. ὅτε γὰρ τὰ ῥήματα τὸ ε ἔχουσι, τότε καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχουσιν. οἷον, λέγω, λόγος, θέω, θόας. ψέγω, ψόγος. τρέχω, τροχός. φέρω, φόρος. Τὸ γος; μικρόν. τὰ γὰρ εἰς ος πάντα κοινὰ μὲν ὄντα, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον, λόγος, ὁδὸς, ἄνθρωπος. ἀττικὰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου. οἷον, μενέλεως, νεώς. εὔγεως. ἡ γενική; τοῦ λόγου. τὰ γὰρ εἰς ος κοινῶς, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον λόγος, λόγου. παρθένος, παρθένου. οἱ δὲ ἀττικοὶ καὶ ἴωνες, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι τὰς τοιαύτας γενικὰς, λόγοιο λέγοντες, ἀντὶ λόγου. καὶ πριάμοιο, ἀντὶ πριάμου. καὶ σοφοῖο, ἀντὶ σοφοῦ. καὶ καλοῖο, ἀντὶ καλοῦ, φυλάττοντες τὸν τόνον τῆς κοινῆς γενικῆς. Οἱ δωριεῖς δὲ τὸ ου εἰς ω τρέποντες, διὰ τοῦ ω προφέρουσι τὰς τοιαύτας γενικάς. ὅθεν καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ πρώτῳ εἰδυλλίῳ, ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω. ἀντὶ πηνειοῦ, καὶ πίνδου. ἡ δοτική; ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ου εἰς ῳ. τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ. Εὑρήσεις δὲ τοιαύτας δοτικὰς μετα πεπλασμένας εἰς ι. οἷον, διχόμηνι, ἀντὶ διχομήνῳ. καὶ πολυπάταγι, ἀντὶ πολυπατάγῳ, καὶ κλαδὶ, ἀντὶ κλάδῳ. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ σ εἰς ν. ὁ λόγος, τὸν λόγον. ἡ κλητική; ὦ λόγε κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ος, εἰς ε ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ λόγος, ὦ λόγε, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς. τῷ λόγῳ, τὼ λόγω, ὦ λόγω. Διαφέρει δὲ ἡ ὀνομαστικὴ τῆς δοτικῆς, ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ τῷ περισπᾶται, καὶ ὑπογεγραμμένον τὸ ι ἔχει. ὁμοίως καὶ τὸ ω. ταύτης δὲ, οὔ. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή;

à nominatiuo duali mutatione ō *in* ἰν *. ſermones, ſermonum.* Notabis *autem quæ per extenſionem fiũt. ut, tantorum,& talium. pro tantorum, & talium.* Iones *autem apponunt iota huiuſmodi datiuis.unde ſæpe inuenies apud poëtas,humerorum, pro humerorum, & pugnantium, pro pugnantium, & pedum, pro pedum.* Nominatiuus *pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, mutatione o in i. ſermones, ſermones, o ſermones.* Genitiuus? *horum ſermonum.* Datiuus? *his ſermonibus, à nominatiuo plurali, appoſitione s. hi ſermones,his ſermonibus. & his ſermonibus, per præfigurationem.* Accuſatiuus *pluralis? à nominatiuo plurali mutatione* οι *in us. hi ſermones, hos ſermones,* Sed *inſulas apud* Pindarum *pro inſulas, abiectione y, propter metrum factum eſt. & dorice, hos ſermones, hi enim u, in o uertentes, hos lupos, pro lupos, & hos tauros, pro tauros dicunt, os breue ſeruantes, ſequente uocali. unde &* Theocritus, *Odi hirſuticaudas uulpes, quæ ea, quæ* Miconis. *& rurſus.* Et *enim ego odi ſcarabeos, qui* Philonidæ. *cos. enim & ros breue.* Hac *regula formabis omnia in os communia, maſculina, & feminina, & promiſcua.* De *in on neutris.*

Sed *in on neutra omnia,in u faciunt genitiuum cõmuniter.ut,hoc lignum,huius ligni.hoc bonũ, huius boni.excipiũtur in on neutra in on cõmuniũ adiectiuorũ, & in on inæqualia cõparatiua, & in on participialia. hæc enim ſequẽtia declinationẽ propriorũ maſculinorum, pluriſyllabice declinantur. ut, hoc felix, huius felicis,quia hic & hæc felix,huius felicis. hoc prudẽs,*

huius

ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ω εἰς οιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. σημειώσῃ δὲ τὰ κατ' ἐπέκτασιν γινόμενα. οἷον τοσοῖνδε, καὶ τοιοῖνδε, ἀντὶ τόσοιν, καὶ τοίοιν. οἱ Ἴωνες δὲ προστιθέασι τὸ ι ταῖς τοιαύταις, ὤμοιϊν ἀντὶ ὤμοιν, καὶ μαρναμένοιϊν ἀντὶ μαρναμένοιν, καὶ ποδοῖϊν ἀντὶ ποδοῖν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ω εἰς οι. τὼ λόγω, οἱ λόγοι, ὦ λόγοι. ἡ γενικὴ, τῶν λόγων. ἡ δοτικὴ, τοῖς λόγοις, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἱ λόγοι, τοῖς λόγοις, καὶ τοῖσι λόγοισι κατὰ προσχηματισμόν. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ οι εἰς ους. οἱ λόγοι, τοὺς λόγους. τὸ δὲ νᾶσος παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ νήσους, ἐκβολῇ τοῦ υ, διὰ τὸ μέτρον ἐγένετο. καὶ δωρικῶς, τὼς λόγως. αὐτοὶ γὰρ τὴν ου εἰς ω τρέποντες, τὼς λύκως ἀντὶ λύκους, καὶ τὼς ταύρως ἀντὶ ταύρους λέγουσι, τὸ ως βραχὺ φυλάττοντες, ἑπομένου φωνήεντος. ὅθεν καὶ Θεόκριτος, Μισέω τὰς δασυκέρκως ἀλώπεκας, αἳ τὰ μίκωνος. καὶ πάλιν, Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὰς κανθάρως, οἳ τὰ φιλώνδα. τὸ γὰρ κως καὶ ρως, βραχύ. τούτῳ τῷ κανόνι σχηματίσεις πάντα τὰ εἰς ος κοινὰ, ἀρσενικὰ, καὶ θηλυκὰ, καὶ ἐπίκοινα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΝ ΟΥδετέρων.

Τὰ δὲ εἰς ον οὐδέτερα πάντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικὴν κοινῶς. οἷον τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ ἀγαθὸν, τοῦ ἀγαθοῦ. ἐξαιροῦνται τὰ εἰς οὐδέτερα τῶν ων κοινῶν ἐπιθέτων, καὶ τὰ εἰς ον ἀνώμαλα συγκριτικὰ, καὶ τὰ εἰς ον μετοχικά. ταῦτα γὰρ ἑπόμενα τῇ κλίσει τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος, ὅτι καὶ ὁ εὐδαίμων εὐδαίμονος. τὸ σῶφρον

huius prudentis. quia hic & hæc prudens, tis. hoc maius, maioris. quia hic & hæc maior, maioris. hoc melius melioris, quia hic & hæc melior, melioris. hoc uerberans huius uerberantis, quia hic uerberans, huius tis.

Hoc lignum, genitiuus, huius ligni. datiuus, huic ligno, communiter, patitur autem & transformationẽ. ut, mulſo, pro mulſo. lineo panno, pro lineo panno. unde & in argonauticis illud orphei, panno lineo cooperta ſubtili per nocturnas tenebras pro panno lineo. Illud autem pingui oleo, ſæpe apud poetas pro pingui oleo per apocopeñ. Accuſatiuus? hoc lignum communiter, patitur autem & transfigurationem, ut pannuceã pro pannuceam, unde & poeta in primo odyſſeæ, ipſam autem ad thronum collocauit agens telam extendens pro telam. ò lignũ. hæc ligna. his lignis, ò ligna. hæc ligna, ligna. ò ligna. Omnis enim nominatiuus pluralis, et accuſatiuus & uocatiuus, ſiue pariſyllabi ſiue pluriſyllabi nominis in a breue deſinit, ut hæc ligna, hi gradus. Excipiuntur in on comparatiua. hæc enim more attico per craſin in o magnũ faciũt nominatiuos, & accuſatiuos. ut maiora, et maiora, meliora, et meliora, minora & minora, meliora et meliora, pulchriora, et pulchriora. peiora, et peiora. gtũs? horũ lignorũ. dtũs? his lignis à datiuo ſingulari, mutatiõe o magni in o paruũ, et interpoſitione ſubſcripti i et s. huic ligno his lignis. patitur autem & transformationem, ut ouibus, pro ouibus, mancipijs, pro mancipijs. perſonis, pro perſonis. aſtris pro aſtris. inteſtinis pro inteſtinis. hæc quidem de neutris. Oportet autem ſcire & hoc, multa eſſe nomina in os maſculine, & feminine declinata

τοῦ σώφρονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ σώφρων σώφρονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ μείζων μείζονος. τὸ κρεῖττον τοῦ κρείττονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ κρείττων κρείττονος. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος, ὅτι ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.

Τὸ ξύλον. ἡ γενικὴ, τοῦ ξύλου. ἡ δοτικὴ, τῷ ξύλῳ κοινῶς. πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον, μελίκρατι, ἀντὶ μελικράτῳ. λῖτι, ἀντὶ λιτῷ. ὅθεν καὶ τὸ ἐν ἀργοναυτικοῖς ἐκεῖνο ὀρφικὸν, λῖτι καλυψαμένη ἐπὶ γῇ διὰ νύκτερον ὄρφνην. ἀντὶ λιτῷ. τὸ δὲ λίπ' ἐλαίῳ πολλάκις παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ λιπαρῷ ἐλαίῳ κατὰ ἀποκοπήν. ἡ αἰτιατική, τὸ ξύλον κοινῶς. πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον, λῖτα, ἀντὶ λιτόν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν α τῆς ὀδυσσείας, αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων λῖτα πετάσας, ἀντὶ λιτόν. ὦ ξύλον. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. τὰ ξύλα, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα. πᾶσα δὲ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ, εἴτε ἰσοσυλλάβου εἴτε περιττοσυλλάβου ὀνόματος, εἰς α βραχὺ λήγει. οἷον. τὰ ξύλα, τὰ ῥήματα. ἐξαιρεῖται τὰ εἰς ον συγκριτικά. ταῦτα γὰρ ἔθει ἀττικῷ κατὰ κρᾶσιν εἰς ω μέγα ποιοῦσι τὰς ὀνομαστικὰς, καὶ αἰτιατικάς. οἷον, τὰ μείζονα, καὶ μείζω. τὰ κρείττονα, καὶ κρείττω. τὰ ἐλάττονα, καὶ ἐλάττω. τὰ ἀμείνονα, καὶ ἀμείνω. τὰ καλλίονα, καὶ καλλίω. τὰ χείρονα, καὶ χείρω. Ἡ γενική; τῶν ξύλων. Ἡ δοτική; τοῖς ξύλοις, ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ὑπογεγραμμένου ι καὶ σ. τῷ ξύλῳ, τοῖς ξύλοις. πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον προβάσιν, ἀντὶ προβάτοις. ἀνδραπόδεσσιν, ἀντὶ ἀνδραπόδοις. προσώπασιν ἀντὶ προσώποις. ἄστρασιν ἀντὶ ἄστροις. ἔγκασιν, ἀντὶ ἐγκάτοις. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν οὐδετέρων. Δεῖ δὲ εἰδέναι, καὶ τοῦτο, ὅτι πολλὰ εἰσὶν ὀνόματα εἰς ος ἀρσενικῶς, ἢ θηλυκῶς κλινόμενα

μὲν

quidem in ſingulari numero, ueutraliter autem in plurali, ut hic Tartarus, *& hæc tartarus, hæc tartara. hoc iugum. hæ iuga. hic humerus. hi humeri. hæc ſtatera, hæ ſtateræ. hic uectes, hi uectes. hic circulus, hi circuli. hoc frenum hæc frena. hic remus, hi remi. hæc lucerna, hæ lucernæ. hoc collum, hæc colla. hic currus, hi currus. hæc uia, hæ uiæ.*

De quinta declinatione.

Quinta declinatio diuerſas terminationes habet omnium pluriſyllaborum nominum. de quibus diligenter tractabimus poſt artiloquium Aiacis, *cuius formatio communis erit.*

De in as pluriſyllabis.

Hic Aiax *unde deducitur? à lamentando, uel ab impellendo.* Illud *æ? diphthongum, ut dictum eſt. ſupra æ?* Tenuis *ut prædictum eſt, & acutus. longa .n. ante lõgam penacuitur.* Illud *as? longũ, ut æneas.* Dores *autem interdũ apponentes i.* Thoas, *pro thoas. & niger, pro niger dicunt.* Genitiuus, *huius aiacis. Nam in as purum biſyllaba grauiſona, per nt faciunt genitiuum. ut,* Aias, *aiacis.* Thoas, *thoantis.* Hyas *hyantis.* Inuenies *autem & genitiuos in a apud poëtas propter metrum. aiacis, pro aiacis. & thoantis, pro thoantis.* Illud *an? longum poſitione.* Illud *tos? breue natura.* Omnis*.n. genitiuus pluriſyllabus quidẽ, breuideſinit. pariſyllabus uero, longideſinit.* Datiuus*? huic aiaci. à genitiuo, mutatione os in i.* Illud *ti? breue. ſemper. enim datiuus i, breuis eſt. apud poetas autem, etiam longum i. inuenies, communi facta ſyllaba.* Accuſatiuus*? à datiuo, mutatione i, in a. ut, aiaci, aiacem.*

Omnis

μὲν ἐν ἑνικῷ ἀριθμῷ, οὐδετέρως δὲ ἐν πληθυντικῷ. οἷον ὁ τάρταρος, καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ σαθμὸς, τὰ σαθμά. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ κύκλος, τὰ κύκλα. ὁ χαλινὸς, τὰ χαλινά. ὁ ἐρετμὸς, τὰ ἐρετμά. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ κλίσεως.

Η πέμπτη κλίσις διαφόρους καταλήξεις ἔχει, πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων. περὶ ὧν ἐπιμελῶς διαληψόμεθα μετὰ τὴν τεχνολογίαν τοῦ αἴαντος, οὗ ὁ σχηματισμὸς κοινῶς ἔσται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΠΕΡΙΤΤΟΣΥΛΛΑΒΩΝ.

Ο αἴας πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν. τὸ αι; δίφθογγον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ αι; ψιλὴ, ὡς προείρηται, καὶ ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ ας; μακρὸν, ὡς αἰνείας. οἱ δωριεῖς δὲ ἐνίοτε προστιθέντες ι, θόαις ἀντὶ θόας, καὶ μέλαις ἀντὶ μέλας λέγουσιν. ἡ γενικὴ, τοῦ αἴαντος. τὰ γὰρ εἰς ας καθαρὸν δισύλλαβα βαρύτονα, διὰ τοῦ ντ ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον αἴας αἴαντος, θόας θόαντος, ὕας ὕαντος. εὑρήσεις δὲ καὶ γενικὰς εἰς α παρὰ ποιηταῖς, διὰ τὸ μέτρον. αἴα ἀντὶ αἴαντος, καὶ θόα ἀντὶ θόαντος. τὸ αν; μακρὸν θέσει. τὸ τος; βραχὺ φύσει. πᾶσα γὰρ γενικὴ περιττοσύλλαβος μὲν βραχυκαταληκτεῖ. ἰσοσύλλαβος δὲ, μακροκαταληκτεῖ. ἡ δοτική; τῷ αἴαντι. ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. τὸ τι; βραχύ. ἀεὶ γὰρ τῆς δοτικῆς τὸ ι βραχύ ἐστι. παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ μακρὸν εὑρήσεις, κοινῆς γινομένης συλλαβῆς. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς α. οἷον αἴαντι αἴαντα.

πᾶσα δὲ

Omnis autẽ accuſatiuus pluriſyllabus, in a breuẽ deſinit, niſi abſciſio ſit. ut, neptunum, pro neptunum. & ſudorẽ, pro ſudorẽ. Patiuntur autẽ et miſtionem more attico in on cõparatiuorũ accuſatiui. ut, maiorem, & maiorem, minorem, & minorem, meliorem, & meliorem, meliorẽ, & meliorem, & minorẽ, & minorẽ. ſuauiorem, & uiorẽ. peiorem, et peiorẽ. Vocatiuus? à gtõ abiectione tos cõmuniter. huius aiacis, ò aiax. Illud an? breue. omnis enim uocatiuus æquale tẽpus habet proprio nominatiuo, uel minus, ut hic. Ideo & illud a circumflectitur. & aiax attice. Inueniũtur autẽ apud poetas & uocatiui in a in as ſuperbiſyllaborum, à domo compoſitorũ. ut, laodamas, huius laodamantis, ò laodama. hic polydamas, huius polydamantis, ò polydama. huius teſtis poeta in decimooctauo Iliadis. Polydama, tu quidẽ non amplius mihi grata hæc concionaris. & ò polydama apud Alcæum, ut ſcriptũ eſt. Nominatiuus & accuſatiuus dualis & uocatiuus? à datiuo ſingulari, mutatione i, in e. ut, huic Aiaci. hi aiaces. ò aiaces. Genitiuus & datiuus dualis? à nominatiuo duali, mutatione e in in. hi aiaces. horum aiacum. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, appoſitione s. hi aiaces, hi aiaces, ò aiaces. Omnis enim nominatiuus pluralis nominis pluriſyllabi, in es deſinit. præter neutra. in αι. aũt & ω & in οι pariſyllabi. In on autem comparatiua, per craſin more attico in us faciunt nominatiuos plurales. ut, hi maiores, & maiores: hi meliores, & meliores. hi peiores, & peiores. hi minores, & minores. hi minores, & minores. hi meliores, & meliores. Genitiuus horum aiacum. Omnis enim

genitiuus

πᾶσα δὲ αἰτιατικὴ περιττοσύλλαβος, εἰς α βραχὺ λήγει, εἰ μὴ ἀποκοπὴ εἴη· οἷον ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα, καὶ ἱδρῶ ἀντὶ ἱδρῶτα. πάσχουσι δὲ καὶ κρᾶσιν ἔθει ἀττικῷ αἱ τῶν εἰς ων συγκριτικῶν αἰτιατικαί. οἷον τὸν μείζονα, καὶ μείζω. τὸν ἐλάττονα, καὶ ἐλάττω. τὸν βελτίωνα καὶ βελτίω, τὸν κρείττονα καὶ κρείττω, τὸν ἥττονα καὶ ἥττω, τὸν ἡδίονα καὶ ἡδίω, τὸν χείρονα καὶ χείρω. ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ τος κοινῶς. τοῦ αἴαντος, ὦ αἶαν. τὸ αν βραχύ. πᾶσα γὰρ κλητικὴ, τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ, ἢ ἐλάττονα, ὡς ἐνταῦθα. διὸ καὶ τὸ αι περισπᾶται. καὶ αἶας ἀττικῶς. εἴρηνται δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ κλητικαὶ εἰς α τῶν εἰς ας ὑπερδισυλλάβων, παρὰ τὸ δάμνω συντεθειμένων. οἷον ὁ λαοδάμας, τοῦ λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμα. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμα. τούτου μάρτυς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ς τῆς ἰλιάδος, Πολυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. καὶ ὦ πολυδάμαν παρ' ἀλκαίῳ, ὡς γέγραπται. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δοτικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. οἷον τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε, ὦ αἴαντε. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ς. τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. πᾶσα δὲ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ ὀνόματος περιττοσυλλάβου, εἰς ες λήγει, πλὴν τῶν οὐδετέρων, εἰς αι δὲ καὶ α, καὶ εἰς οι, ἰσοσυλλάβων. τὰ δὲ εἰς ων συγκριτικὰ, κατὰ κρᾶσιν ἔθει ἀττικῷ εἰς ους ποιοῦσιν ὀνομαστικὰς πληθυντικάς. οἷον οἱ μείζονες, καὶ μείζους. οἱ κρείττονες, καὶ κρείττους. οἱ χείρονες, καὶ χείρους. οἱ ἐλάττονες, καὶ ἐλάττους. οἱ ἥττονες, καὶ ἥττους. οἱ βελτίονες, καὶ βελτίους. ἡ γενική; τῶν αἰάντων. πᾶσα γὰρ

γενικὴ

genitiuus pluralis, communiter in on deſinit, præter unicaſua. horum quinque. decem. uiginti. quinquaginta. centum. & extenſionem patientia, ut, talium, tantorum, iſtorum. Datiuus pluralis à nominatiuo ſingulari, & Datiuo. ſic. Omnis nominatiuus pluriſyllabus in s, deſinens. additione i, facit datiuum pluralem. ut, hic aiax, his aiacibus. hic lebes, his betibus. hic tros, his troibus. hic peleus. his peleis. hic bos. his bobus. Excipitur, pes pedibus. & filius, filijs, & curſor curſoribus, apud Callimachum. Similiter & in duplicem deſinentes nominatiui. ut, hic rapax, his rapacibus. hic arabs, his arabibus. Etiã cum ſingularis datiuus in, i, purum deſinit, aſſumptione s, datiuus pluralis fit. ut, huic ſerpenti, his tibus. huic ſuaui, his ſuauibus. huic demoſtheni, his demoſthenibus. Cũ autẽ ſingularis datiuus, n, habẽt, mutatiõe, n, in, s, datiuus pluralis fit. ut, huic platoni, his platõibus. huic paſtori, his paſtoribus. huic turturi, his turturibus. Cũ uero ſingularis datiuus cõſonantem habet ante, i, aſſumit, s, pluralis, & expellit non potentia proferri ſecum elementa. ut, aiaci, aiacibus. gratioſo, gratioſis. A ? longum. nam penultima datiui æquat temporibus alios obliquos. Interdum autem & maius tempus habet ut, leonis, leonibus. ſcribentis, ſcribentibus. Illud ſi? breue natura, niſi cũ cõmunis ſyllaba fit apud poetas. apponitur aũt n, in i, datiuis cũ uocalis infertur. ut, aiacibus donaui hoc. cũ uero conſonans, non. ut aiacibus dedi hoc. apud poetas uero ſæpe ponitur n, etiam conſonante ſequẽte propter metrum, ut i, longum fiat, Et ionice aiacibus per extenſionẽ, ipſi enim à deſinente in es nominatiuo, appoſitione ſi, formant

γενικὴ πληθυντικὴ, κοινῶς εἰς ων λήγει, χωρὶς τῶν μονοπτώτων. τῶν πέντε, τῶν δέκα, τῶν εἴκοσι, τῶν πεντήκοντα, τῶν ἑκατόν. καὶ τῶν ἐπέκτασιν παθόντων. οἷον τοιῶνδε, τοσῶνδε, τουτωνί. ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς ἑνικῆς καὶ δοτικῆς, οὕτω. πᾶσα ὀνομαστικὴ περιττοσύλλαβος εἰς ς λήγουσα, προσθέσει τοῦ ι ποιεῖ τὴν δοτικὴν πληθυντικήν. οἷον ὁ αἴας τοῖς αἴασιν, ὁ λέβης τοῖς λέβησιν, ὁ τρὼς τοῖς τρωσὶν, ὁ πλεὺς τοῖς πλεῦσιν, ὁ βοῦς τοῖς βουσίν. ἐξαιρεῖται πούς ποσὶ, καὶ υἱεὺς υἱέσι, καὶ δρομεὺς δρομέσι, παρὰ καλλιμάχῳ. ὁμοίως καὶ αἱ εἰς διπλοῦν λήγουσαι ὀνομαστικαί. οἷον ἅρπαξ τοῖς ἅρπαξιν, ὁ ἄραψ τοῖς ἄραψιν. ἔτι ὅτε ἡ ἑνικὴ δοτικὴ εἰς ι καθαρὸν λήγει, προσλήψει τοῦ ς, ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ γενικὴ γίνεται. οἷον τῷ ὄφισι. τῷ ἠδέϊ, τοῖς ἠδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσιν. ὅτε δὲ ἡ ἑνικὴ δοτικὴ ν ἔχει, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς, ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ γίνεται. οἷον τῷ πλάτωνι, τοῖς πλάτωσι. τῷ ποιμένι, τοῖς ποιμέσι. τῇ τρυγόνι, ταῖς τρυγόσιν. ὅτε δὲ ἡ ἑνικὴ δοτικὴ σύμφωνον ἔχει πρὸ τοῦ ι, προσλαμβάνει τὸ ς ἡ πληθυντικὴ, καὶ παραιτεῖται τὰ μὴ δυνάμενα προφέρεσθαι σὺν αὐτῇ στοιχεῖα. οἷον αἴαντι αἴασι, χαρίεντι χαρίεσι. τὸ α; μακρόν. ἡ γὰρ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς, ἰσοχρονεῖ ταῖς ἄλλαις πλαγίαις. ἐνίοτε δὲ καὶ μείζονα χρόνον ἔχει. οἷον λέοντος λέουσι, γράφοντος γράφουσι. τὸ σι; βραχὺ φύσει, εἰ μὴ ὅτε κοινὴ συλλαβὴ γίνεται παρὰ ποιηταῖς. προστίθεται δὲ ν ταῖς εἰς ι δοτικαῖς, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέρεται. οἷον, τοῖς αἴασιν ἐδωρησάμην τόδε. ὅτε δὲ σύμφωνον, οὔ. οἷον, τοῖς αἴασι δέδωκα τόδε. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις τίθεται τὸ ν καὶ συμφώνου ἑπομένου διὰ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ ι μακρὸν γένηται. καὶ ἰωνικῶς αἰάντεσσι, κατ' ἐπέκτασιν. αὐτοὶ γὰρ ἀπὸ τῆς ληγούσης εἰς ες ὀνομαστικῆς, προσθέσει σι,

& tantus,& hic,& tantus,per extenſionem fiunt. At Adam, Abraam, Iacob, Ioſeph, Daniel, Michael, *iudaica exiſtentia, transformāda ſunt in græcā termi nationē.non enim tales conſonantes finales græcorum nominum inueniuntur. ob hæc igitur iudæos permittentes ualere,* Adamus,, & Abramus, et Iacobus, et Ioſephus, & Danielus, & Michaelus *græce dicamus.*

De in as pariſyllabis. terminatio prima maſculinorum.

In *as purum pariſyllaba,ſimplicia, grauiſona,communiter in u faciunt genitiuum: ut hic æneas,huius æneæ.hic papias, huius papiæ. exceptis gentilibus à pi incipientibus: ut,* Picias *piciantis,peucetias peucetiantis.* At *aphias, phlegias, ſatyas, arias, parias, pariſyllabe & pluriſyllabe declinantur.*

De in a facientibus genitiuum.

In *as uniſyllaba circumflexa, in a faciunt genitiuum:ut hic gras,huius græ.hic lapis,huius lapidis.hic chnas,huius chnæ.*

In as circunflexa.

In *as multiſyllaba circunflexa, pariſyllaba quidem exiſtentia, in a faciunt genitiuū: ut,* Thomas *thomæ,* Coſmas *coſmæ, menas menæ.* Pluriſyllaba *uero in antos:ut,pellicanus pellicani.* Inuenta *ſunt autem & nōnulla ionica, in dos facientia genitiuū:ut,bittas bittadis, cyras cyradis.* Etiam *in bas ante baliam cōſonantem habentia, & non r,in a faciūt genitiuum,ſambas ſambæ,galbas galbæ,crisbas crisbæ.* His *ſimiliter & ibas ibæ, & banebas banebæ, &* Annibal *annibalis.*

Etiam

καὶ τοσόσδε, καὶ οὑτοσὶ, καὶ τηλικουτοσὶ, κατ᾽ ἐπέκτασιν γίνονται. τὸ δὲ Ἀδὰμ, Ἀβραὰμ, Ἰακὼβ, Ἰωσὴφ, Δανιὴλ, Μιχαὴλ, ἰουδαϊκὰ ὄντα, μετασχηματιστέα εἰσὶν εἰς τὴν ἑλλάδα κατάληξιν. οὐ γὰρ τὰ τοιαῦτα σύμφωνα τελικὰ τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων εὑρίσκονται. ταῦτά τοι ἰουδαΐους ἐάσαντες χαίρειν. Ἀδάμος καὶ Ἀβράμος, καὶ Ἰάκωβος, καὶ Ἰώσηπος, καὶ Δανιῆλος, καὶ Μιχαῆλος ἑλληνικῶς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ, κατάληξις πρώτη τῶν ἀρσενικῶν.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν ἰσοσύλλαβα, ἁπλᾶ βαρύτονα κοινῶς εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ αἰνείας τοῦ αἰνείου, ὁ παπίας τοῦ παπίου. πλὴν τῶν ἐθνικῶν ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων. οἷον πικίας πικίαντος, πλακετίας πλακετίαντος. ὁ δὲ ἀφίας, φλεγύας, σατύας, ἀρίας, παρίας, ἰσοσυλλάβως καὶ περιττοσυλλάβως κλίνονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΠΟΙΟΥΝΤΩΝ τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα περισπώμενα, εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ χνᾶς, τοῦ χνᾶ.

ΕΙΣ ΑΣ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΑ.

Τὰ εἰς ας πολυσύλλαβα περισπώμενα, ἰσοσύλλαβα μὲν ὄντα, εἰς α ποιοῦσιν τὴν γενικήν. οἷον θωμᾶς θωμᾶ, κοσμᾶς κοσμᾶ, μηνᾶς μηνᾶ. περιττοσύλλαβα δὲ εἰς αντος. οἷον πελεκᾶς πελεκᾶντος. εὕρηνται δὲ καί τινα ἰωνικὰ εἰς δος ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ὁ βιττᾶς τοῦ βιττᾶδος, ὁ κυρᾶς τοῦ κυρᾶδος. ἔτι τὰ εἰς βας πρὸ τοῦ β ἄλλο σύμφωνον ἔχοντα, καὶ μὴ ρ, εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν. ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. καὶ ὁ βανέβας, τοῦ βανέβα. καὶ ὁ ἀνίβας, τοῦ ἀνίβα.

Etiam in gas biſyllaba ſolum propria: ut migas migæ, megas megæ, & magnus magni heteroclite, cum adiectiuum. algas algæ. excipitur ſalgas, ſalgantis. Etiam ſuperbiſyllaba: ut ſaturgas ſaturgæ. excepto acragas acragantis, fluuius. à quo agrigentum, agrigenti, urbs Siciliæ. Etiam in das biſyllaba & ſuperbiſyllaba: ut ladas ladæ, idas idæ, leonidas leonidæ. Etiam in zas, xas, pſas, thas, cas: ut arizas arizæ, elixas elixæ, apſas apſæ, anthas anthæ, pelecas pelecæ. Etiam in las ſimplicia, biſyllaba ſoligenera, non penultimãtia natura longa: & ſuperbiſyllaba, duo lamda habentia: ut hylas hylæ, gelas gelæ, iollas iollæ, abollas abollæ. Etiam in mas, habentia conſonantem ante mi: ut ſilmas ſilmæ, acamantocharmas acamantocharmæ. excipitur tolmas tolmantis. Etiam in mas Perſica: ut ſalamas ſalamæ, ſpitamas ſpitamæ. Etiam in nas: ut pinas, pinæ. præterquam canas canantis. Etiam in pas, ſoligenera: ut papas papæ, lampas lampæ. excipitur cypas cypantis. Omnis uero, omnis, adiectiuum exiſtens. Etiam in ras, non habentia primam & ſecundam ſyllabam, ab eadem conſonante æqualementari incipientem: ut ſimmoras, ſimmoræ, cydras cydræ. Etiam in ſas, biſyllaba, nón penultimata e, ut chryſas chryſæ, cyrſas cyrſæ. Etiam in tas: ut, archytas archytæ, eurotas eurotæ. Præterquam teleutas, teleutantis. Etiam in phas biſyllaba, & in chas: ut, delphas delphæ, aphas aphæ. Excipitur cyphas cyphantis, callichas callichæ, lachas lachæ. Excipitur calchas calchantis.

ἔτι τὰ εἰς γας δισύλλαβα μόνον κύρια. οἷον ὁ μίγας, τοῦ μί-
γα. ὁ μέγας. τοῦ μέγα. καὶ ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου ἑτεροκλίτως.
ὅτε ἐπίθετον. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ἐξαιρεῖται ὁ σάλγας, τοῦ
σάλγαντος. ἔτι τὰ ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ σατύργας, τοῦ σα-
τύργα. χωρὶς τοῦ ἀκράγας, ἀκράγαντος, ποταμός. ἀφ' οὗ ἡ
ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος, πόλις τῆς σικελίας. ἔτι τὰ εἰς
δας δισύλλαβα, καὶ ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ λάδας, τοῦ λάδα.
ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ἔτι τὰ εἰς ζας, ξας,
ψας, θας, κας. οἷον ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἑλίξας, τοῦ ἑλίξα. ὁ
ἄψας τοῦ ἄψα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πέλεκας, τοῦ πέλεκα. ἔτι
τὰ εἰς λας ἁπλᾶ, δισύλλαβα, μονογενῆ, μὴ παραληγόμενα
φύσει μακρῷ, καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα δύο λλ ἔχοντα. οἷον ὁ ὕ-
λας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλ-
λας, τοῦ ἀβόλλα. ἔτι τὰ εἰς μας ἔχοντα σύμφωνον πρὸ τοῦ μ.
οἷον ὁ σίλμας, τοῦ σίλμα. ὁ ἀκαμαντοχάρμας, τοῦ ἀκαμαν-
τοχάρμα. ἐξαιρεῖται ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. ἔτι τὰ εἰς
μας περσικά. οἷον ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ
σπιτάμα. ἔτι τὰ εἰς νας. οἷον ὁ πίνας, τοῦ πίνα, πλὴν τοῦ ὁ κά-
νας, τοῦ κάναντος. ἔτι τὰ εἰς πας μονογενῆ. οἷον ὁ πάπας,
τοῦ πάπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. ἐξαιρεῖται ὁ κύπας, τοῦ κύ-
παντος. ὁ πᾶς δὲ τοῦ παντὸς, ἐπίθετον ὄν. ἔτι τὰ εἰς ρας μὴ ἔ-
χοντα πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώ-
νου, ἢ ἀντιστοίχου ἀρχομένην. οἷον ὁ συμμόρας, τοῦ συμμόρα. ὁ
κύδρας, τοῦ κύδρα. ἔτι τὰ εἰς σας δισύλλαβα, μὴ παραλη-
γόμενα τῷ ε. οἷον ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κύρσας, τοῦ κύρσα.
ἔτι τὰ εἰς τας. οἷον ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας, τοῦ
εὐρώτα. πλὴν τοῦ ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος. ἔτι τὰ εἰς
φας δισύλλαβα, καὶ τὰ εἰς χας. οἷον ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ
ἄφας τοῦ ἄφα. ἐξαιρεῖται ὁ κύφας, τοῦ κύφαντος. ὁ καλ-
λίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. ἐξαιρεῖται ὁ κάλχας,

calchantis. Etiam in as à circunflexis uerbis compoſita: ut patricida, cidæ, à cædo, id eſt uerbero. Etiam in as à femininis compoſita: ut hæc pharetra, hic eupharetras, huius eupharetræ. hæc uiolentia, hic eurybias, huius biæ. hoc forũ, hic pythagoras, huius pythagoræ & ræ. hic dolor. hic Pauſanias, huius niæ, et hæc quidẽ de pariſyllabis. ſed de pluriſyllabis deinceps dicamus.

De in as in antos facientib. genitiuum.

In as purum nomina, biſyllaba, grauiſona, non à Dorica lingua exiſtentia, per nt flectũtur: ut hic aiax, huius aiacis. hic thoas, huius thoantis. his bias, huius biantis. Excipitur lapis, huius lapidis, & commixtione duorum aa, lapidis, et lapis lapidis, lapidi, lapidem. Etiam in as ſoliſyllaba acutiſona, in tis faciunt genitiuum: ut, hic pras, huius prantis. hic zas, huius zantis hic phthas, huius phthantis. & pluriſyllaba ſimiliter: ut hæc ſtatua, huius ſtatuæ. hæc ſcutica, huius ſcuticæ. Etiam in bas habentia in penultima bitempoream correptam: ut, hic bibas, huius bibantis. hic annus, huius anni. hic alybas, huius alybæ. cuius penultima, & longa. Excipitur hic barnabas, huius barnabæ. hic labas, huius labæ. hic cabas, huius cabæ. hic abas, huius abæ, gentile. hic abas uero, huius abantis, proprium. Similiter & iobas iobæ, & rhebas, rhebæ. Etiam in bas, ante b habentia r, pluriſyllabice flectuntur: ut hic phorbas, huius phorbantis. hic cyrbas, huius cyrbantis. Etiam in gas biſyllaba propria, & appellatiua, uel gentilia: ut hic gigas, huius gigantis. hic brigas, , huius brigantis. Etiam in das biſyllaba diphthongo penultimantia: ut hic phidas, huius phidantis.

hic

τοῦ κάλχαντος. ἔτι τὰ εἰς ας ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων συντεθειμένα. οἷον ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ, τὸ τύπτω. ἔτι τὰ εἰς ας ἀπὸ θηλυκῶν συντεθειμένα. οἷον ἡ φαρέτρα, ὁ ἀφαρέτρας, τοῦ ἀφαρέτρα. ἡ βία, ὁ ἀρυβίας, τοῦ ἀρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἰσοσυλλάβων. περὶ δὲ τῶν περιττοσυλλάβων, ἑξῆς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΕΙΣ ΑΝΤΟΣ ποιούντων τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν ὀνόματα, δισύλλαβα, βαρύτονα, μὴ ἀπὸ δωρίδος διαλέκτου ὄντα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται. οἷον, ὁ αἴας τοῦ αἴαντος, ὁ θόας τοῦ θόαντος, ὁ βίας τοῦ βίαντος. ἐξαιρεῖται ὁ λάας, τοῦ λάαος, καὶ κράσει τῶν δύο αα, λᾶος. καὶ ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. ἔτι τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα ὀξύτονα εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ πρὰς τοῦ πράντος, ὁ ζὰς τοῦ ζαντὸς, ὁ φθὰς τοῦ φθάντος. καὶ τὰ πολυσύλλαβα ὁμοίως, οἷον ὁ ἀνδριὰς τοῦ ἀνδριάντος, ὁ ἱμὰς τοῦ ἱμάντος. ἔτι τὰ εἰς βας ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ δίχρονον συνεσταλμένον. οἷον ὁ βίβας τοῦ βίβαντος, ὁ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος, ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος. εἰ ἡ παραλήγουσα, καὶ μακρά. ἐξαιρεῖται ὁ βαρνάβας τοῦ βαρνάβα, ὁ λάβας τοῦ λάβα, ὁ κάβας τοῦ κάβα, ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. ὁ ἄβας δὲ τοῦ ἄβαντος, κύριον. ὁμοίως καὶ ἰόβας ἰόβα, καὶ ῥίβας ῥίβα. ἔτι τὰ εἰς βας πρὸ τοῦ β ἔχοντα ρ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον ὁ φόρβας τοῦ φόρβαντος, ὁ κύρβας τοῦ κύρβαντος. ἔτι τὰ εἰς γας δισύλλαβα κύρια, καὶ προσηγορικὰ, ἢ ἐθνικά. οἷον ὁ γίγας τοῦ γίγαντος, ὁ βρίγας τοῦ βρίγαντος. ἔτι τὰ εἰς δας δισύλλαβα διφθόγγῳ παραληγόμενα, οἷον ὁ φείδας τοῦ φείδαντος,

ὁ οἴδας,

hic ædas, huius ædantis. Etiã & ſuperbiſyllaba à grauiſonis uerbis facta: ut, gratificor, charidas charidantis, rideo, midas midãtis. Sed ſupergloriofos græcos, uel nomẽ eſt à ſuperglorior, ſupergloriofus, et conciſione ſupergloriofus, ſupergloriosi: uel participium primi indefiniti eſt, à ſuperglorior, ſupergloriabor, ſupergloriatus ſum. participiũ, hic ſupergl'orians, huius ſupergloriãtis. & per conciſionem, ſupergloriaus ſupergloriãtis, accuſatiuus ſupergloriantes. Etiã in zas habentia y ante z: ut hic byzas, huius byzantis: hic pyzas, huius pyzantis. Etiam in las biſyllaba, ſoligenera penultimãtia natura lõga: ut hic phylas, huius antis. hic chelas, huius chelantis. Similiter & habentia cõſonantẽ cũ l: ut hic atlas, huius atlãtis. Etiã duo ll habentia: ut hic pallas, huius pallãtis. hic ballas, huius ballantis. hic niger uero, huius nigri, & miſer miſeri, trigenerice. etiã quæ in mas biſyllaba, & ſuperbiſyllaba habẽtia ante m uocalẽ breuem, impariſyllabice declinãtur: ut hic adamas, huius adamãtis. hic athamas, huius athamãtis. hic polydamas, huius polydamãtis. cũ quib. et hic thaumas, huius thaumãtis. Etiã quæ in ras biſyllaba, habẽtia primã et ſecundã ſyllabã ab eadẽ cõſonãte, uel eiuſdem ordinis incipiẽtem: ut hic babras, huius babrãtis. hic prophras, huius prophrãtis. hic teuthras, huius teuthrantis. Similiter & coincidẽtia participio: ut hic piras, huius pirantis. hic aras, huius arantis. ſimiliter & habentia a ante r: ut hic taras, huius tarantis. hic caras, huius carantis. Etiam quæ in ſas ſuperbiſyllaba e penultimantia: ut hic apeſas, huius apeſantis. Etiã quæ in phas ſuperbiſyllaba: ut hic coryphas, huius

ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. ἔτι καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων γινόμενα. οἷον χαρίζομαι, χαρίδας, χαρίδαντος. μείδομαι, μείδας, μείδαντος. τὸ δὲ ὑπερκύδαντας ἀχαιοὺς, ἢ ὄνομά ἐστιν ἀπὸ τοῦ ὑπερκυδαίνω ὑπερκύδανας, καὶ συγκοπῇ ὑπερκύδας, ὑπερκύδαντος. ἢ μετοχὴ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ ὑπερκυδαίνω, ὑπερκυδανῶ, ὑπερκύδανα. ἡ μετοχὴ, ὁ ὑπερκυδάνας, τοῦ ὑπερκυδάναντος. καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερκύδας, ὑπερκύδαντος, ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς ὑπερκύδαντας. ἔτι τὰ εἰς ζας ἔχοντα υ πρὸ τοῦ ζ. οἷον ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. ἔτι τὰ εἰς λας δισύλλαβα μονογενῆ, παραληγόμενα φύσει μακρᾷ. οἷον ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χῆλας, τοῦ χήλαντος. ὁμοίως καὶ τὰ ἔχοντα σύμφωνον μετὰ τοῦ λ. οἷον ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. ἔτι τὰ δύο λλ ἔχοντα. οἷον ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας δὲ τοῦ μέλανος. καὶ ὁ τάλας, τοῦ τάλανος τριγενῆ. ἔτι τὰ εἰς μας δισύλλαβα καὶ ὑπερδισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ φωνῆεν βραχὺ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ ἀθάμας, τοῦ ἀθάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. μεθ' ὧν καὶ ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. ἔτι τὰ εἰς ρας δισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου ἀρχομένην. οἷον ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τάθρας, τοῦ τάθραντος. ὁμοίως καὶ τὰ συνεμπίπτοντα μετοχῇ. οἷον ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. ὁμοίως καὶ τὰ ἔχοντα α πρὸ τοῦ ρ. οἷον ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. ἔτι τὰ εἰς σας ὑπερδισύλλαβα τῷ ε παραληγόμενα. οἷον ὁ ἀπίσας, τοῦ ἀπέσαντος. ἔτι τὰ εἰς φας ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ κορύφας,

τοῦ κο-

Omnis autẽ accuſatiuus pluriſyllabus, in a breuẽ deſinit, niſi abſciſio ſit. ut, neptunum, pro neptunum. & ſudorẽ, pro ſudorẽ. Patiuntur autẽ et miſtionem more attico in on cõparatiuorũ accuſatiui. ut, maiorem, & maiorem, minorem, & minorem, meliorem, & meliorem, meliorẽ, & meliorem, & minorẽ, & minorẽ. ſuauiorem, & uiorẽ. peiorem, et peiorẽ. Vocatiuus? à gtõ abiectione tos cõmuniter. huius aiacis, ò aiax. Illud an? breue. omnis enim uocatiuus æquale tẽpus habet proprio nominatiuo, uel minus, ut hic. Ideo & illud a circumflectitur. & aiax attice. Inueniũtur autẽ apud poetas & uocatiui in a in as ſuperbiſyllaborum, à domo compoſitorũ. ut, laodamas, huius laodamantis, ò laodama. hic polydamas, huius polydamantis, ò polydama. huius teſtis poeta in decimooctauo Iliadis. Polydama, tu quidẽ non amplius mihi grata hæc concionaris. & ò polydama apud Alcæum, ut ſcriptũ eſt. Nominatiuus & accuſatiuus dualis & uocatiuus? à datiuo ſingulari, mutatione i, in e. ut, huic Aiaci. hi aiaces. ò aiaces. Genitiuus & datiuus dualis? à nominatiuo duali, mutatione e in in. hi aiaces. horum aiacum. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, appoſitione s. hi aiaces, hi aiaces, ò aiaces. Omnis enim nominatiuus pluralis nominis pluriſyllabi, in es deſinit. præter neutra. in αι. aũt & ω & in οι pariſyllabi. In on autem comparatiua, per craſin more attico in us faciunt nominatiuos plurales. ut, hi maiores, & maiores: hi meliores, & meliores. hi peiores, & peiores. hi minores, & minores. hi minores, & minores. hi meliores, & meliores. Genitiuus horum aiacum. Omnis enim

genitiuus

πᾶσα δὲ αἰτιατικὴ περιττοσυλλάβου, εἰς α βραχὺ λήγει, εἰ μὴ ἀποκοπὴ εἴη. οἷον ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα, καὶ ἱδρῶ ἀντὶ ἱδρῶτα. πάσχουσι δὲ καὶ κρᾶσιν ἔθει ἀττικῷ αἱ τῶν εἰς ων συγκριτικῶν αἰτιατικαί. οἷον τὸν μείζονα, καὶ μείζω. τὸν ἐλάττονα, καὶ ἐλάττω. τὸν βελτίωνα καὶ βελτίω, τὸν κρείττονα καὶ κρείττω, τὸν ἥττονα καὶ ἥττω, τὸν ἡδίονα καὶ ἡδίω, τὸν χείρονα καὶ χείρω. ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ τος κοινῶς. τοῦ αἴαντος, ὦ αἶαν. τὸ αν; βραχύ. πᾶσα γὰρ κλητική, τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ, ἢ ἐλάττονα, ὡς ἐνταῦθα. διὸ καὶ τὸ αι περισπᾶται. καὶ αἶας ἀττικῶς. εὕρηνται δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ κλητικαὶ εἰς α τῶν εἰς ας ὑπερδισυλλάβων, παρὰ τὸ δάμνω συντεθειμένων. οἷον ὁ λαοδάμας, τοῦ λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμα. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμα. τούτου μάρτυς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ς τῆς ἰλιάδος, Πολυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ᾽ ἐμοὶ φίλα ταῦτ᾽ ἀγορεύεις. καὶ ὦ πολυδάμαν παρ᾽ ἀλκαίῳ, ὡς γέγραπται. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δοτικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. οἷον τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε, ὦ αἴαντε. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ς. τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. πᾶσα δὲ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ ὀνόματος περιττοσυλλάβου, εἰς ες λήγει, πλὴν τῶν οὐδετέρων, εἰς αι δὲ καὶ α, καὶ εἰς οι, ἰσοσυλλάβων. τὰ δὲ εἰς ων συγκριτικά, κατὰ κρᾶσιν ἔθει ἀττικῷ εἰς ους ποιοῦσιν ὀνομαστικὰς πληθυντικάς. οἷον οἱ μείζονες, καὶ μείζους. οἱ κρείττονες, καὶ κρείττους. οἱ χείρονες, καὶ χείρους. οἱ ἐλάττονες, καὶ ἐλάττους. οἱ ἥττονες, καὶ ἥττους. οἱ βελτίονες, καὶ βελτίους. ἡ γενική; τῶν αἰάντων. πᾶσα γὰρ

γενικὴ

genitiuus pluralis, communiter in on deſinit, præter unicaſua. horum quinque. decem. uiginti. quinquaginta. centum. & extenſionem patientia, ut, talium, tantorum, iſtorum. Datiuus pluralis à nominatiuo ſingulari, & Datiuo. ſic. Omnis nominatiuus pluriſyllabus in s, deſinens. additione i, facit datiuum pluralem. ut, hic aiax, his aiacibus. hic lebes, his betibus. hic tros, his troibus. hic peleus. his peleis. hic bos. his bobus. Excipitur, pes pedibus. & filius, filijs, & curſor curſoribus, apud Callimachum. Similiter & in duplicem deſinentes nominatiui. ut, hic rapax, his rapacibus. hic arabs, his arabibus. Etiã cum ſingularis datiuus in, i, purum deſinit, aſſumptione s, datiuus pluralis fit. ut, huic ſerpenti, his tibus. huic ſuaui, his ſuauibus. huic demoſtheni, his demoſthenibus. Cũ autẽ ſingularis datiuus, n, habẽt, mutatiõe, n, in, s, datiuus pluralis fit. ut, huic platoni, his platõibus. huic paſtori, his paſtoribus. huic turturi, his turturibus. Cũ uero ſingularis datiuus cõſonantem habet ante, i, aſſumit, s, pluralis, & expellit non potentia proferri ſecum elementa. ut, aiaci, aiacibus. gratioſo, gratioſis. A? longum. nam penultima datiui æquat temporibus alios obliquos. Interdum autem & maius tempus habet ut, leonis, leonibus. ſcribentis, ſcribentibus. Illud ſi? breue natura, niſi cũ cõmunis ſyllaba fit apud poetas. apponitur aũt n, in i, datiuis cũ uocalis infertur. ut, aiacibus donaui hoc. cũ uero conſonans, non. ut aiacibus dedi hoc. apud poetas uero ſæpe ponitur n, etiam conſonante ſequẽte propter metrum, ut i, longum fiat, Et ionice aiacibus per extenſionẽ, ipſi enim à deſinente in es nominatiuo, appoſitione ſi, formant

γενικὴ πληθυντική, κοινῶς εἰς ων λήγει, χωρὶς τῶν μονοπτώτων· τῶν πέντε, τῶν δέκα, τῶν εἴκοσι, τῶν πεντήκοντα, τῶν ἑκατόν. καὶ τῶν ἐπέκτασιν πασχόντων. οἷον τοιῶνδε, τοσῶνδε, τουτωνί. ἡ δοτικὴ πληθυντική, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς ἑνικῆς καὶ δοτικῆς, οὕτω. πᾶσα ὀνομαστικὴ περιττοσύλλαβος εἰς ς λήγουσα, προσθέσει τοῦ ι ποιεῖ τὴν δοτικὴν πληθυντικήν. οἷον ὁ αἴας τοῖς αἴασιν, ὁ λέβης τοῖς λέβησιν, ὁ ἥρως τοῖς ἥρωσιν, ὁ πηλεὺς τοῖς πηλεῦσιν, ὁ βοῦς τοῖς βουσίν. ἐξαιρεῖται πούς ποσί, καὶ υἱεὺς υἱέσι, καὶ δρομεὺς δρομέσι, παρὰ καλλιμάχῳ. ὁμοίως καὶ αἱ εἰς διπλοῦν λήγουσαι ὀνομαστικαί. οἷον ἅρπαξ τοῖς ἅρπαξιν, ὁ ἄραψ τοῖς ἄραψιν. ἔτι ὅτε ἡ ἑνικὴ δοτικὴ εἰς ι καθαρὸν λήγει, προσλήψει τοῦ ς, ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ γενικὴ γίνεται. οἷον τῷ ὄφισι. τῷ ἤδεϊ, τοῖς ἤδεσι. τῷ δημοσθένει, τοῖς δημοσθένεσιν. ὅτε δὲ ἡ ἑνικὴ δοτικὴ ν ἔχει, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς, ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ γίνεται. οἷον τῷ πλάτωνι, τοῖς πλάτωσι. τῷ ποιμένι, τοῖς ποιμέσι. τῇ τρυγόνι, ταῖς τρυγόσιν. ὅτε δὲ ἡ ἑνικὴ δοτικὴ σύμφωνον ἔχει πρὸ τοῦ ι, προσλαμβάνει τὸ ς ἡ πληθυντική, καὶ παραιτεῖται τὰ μὴ δυνάμενα προφέρεσθαι σὺν αὐτῷ στοιχεῖα. οἷον αἴαντι αἴασι, χαρίεντι χαρίεσι. τὸ α, μακρόν. ἡ γὰρ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς, ἰσοχρονεῖ ταῖς ἄλλαις πλαγίαις. ἐνίοτε δὲ καὶ μείζονα χρόνον ἔχει. οἷον λέοντος λέουσι, γράφοντος γράφουσι. τὸ σι, βραχὺ φύσει, εἰ μὴ ὅτε κοινὴ συλλαβὴ γίνεται παρὰ ποιηταῖς. προστίθεται δὲ ν ταῖς εἰς ι δοτικαῖς, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέρεται. οἷον, τοῖς αἴασιν ἐδωρησάμην τόδε. ὅτε δὲ σύμφωνον, οὔ. οἷον, τοῖς αἴασι δέδωκα τόδε. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις τίθεται τὸ ν καὶ συμφώνου ἑπομένου διὰ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ ι μακρὸν γένηται. καὶ ἰωνικῶς αἰάντεσσι, κατ᾽ ἐπέκτασιν. αὐτοὶ γὰρ ἀπὸ τῆς ληγούσης εἰς ες ὀνομαστικῆς, προσθέσει σι,

formant datiuum pluralem: ut aiaces aiacibus, gigan tes gigantibus, heroes heroibus, turtures turturibus, philomelæ philomelis. niſi unum eijciatur propter metrum. Accuſatiuus pluralis? *ab accuſatiuo ſingulari appoſitione s, ut aiacem aiaces. ſemper enim pluriſyllabi ſimplices accuſatiui in as breuem deſinunt, præter accuſatiuos in on comparatiuorum. hi enim more attico per craſin in us deſinunt: ut hos meliores & meliores. hos maiores & maiores, hos minores & minores, hos minores & minores, hos meliores & meliores, hos peiores & peiores, hos plures & plures.* Et *hæc quidem formatio omnium pluriſyllaborum maſculinorum, & femininorum, & communium, & promiſcuorum nominum.*

Regula.

Hic *aiax, huius aiacis, huic aiaci, hunc aiacem, ò aiax, communiter: & ò aiax, attice.* Hi *aiaces, horum aiacum, ò aiaces.* Hi *aiaces, horum aiacum, his aiacibus, hos aiaces, ò aiaces.*

De generibus, ſiue terminationibus nominum.

SECTIO SECVNDA.

Q*uoniam uero nobis formatio nominũ quinq; ſimpliciũ declinationũ peracta eſt, conſequens fuerit diligenter de terminationib. pluriſyllaborũ nominũ ordine tractare, ut ſtudioſiſſimi ueteres tradiderũt, & primũ dc in os omnibus, quæq; ipſorum pariſyllaba exiſtẽtia in u & in a faciunt genitiuum, & quæ pluriſyllaba in antos.* Ante *hoc autem ſcire oportet, quòd quinque ſunt finales omnium maſculinorum nominum; n, x, r, s, pſ: ut* Dion*, phœnix, neſtor, aiax, arabs. at talis,*

σχηματίζουσι τὴν δοτικὴν πληθυντικήν. οἷον αἴαντες αἰάντεσσι, γίγαντες γιγάντεσσιν, ἥρωες ἡρώεσσι, τρυγόνες τρυγόνεσσιν, ἀηδόνες ἀηδόνεσσιν. εἰ μὴ τὸ ἐν ἐκβληθείη διὰ τὸ μέτρον. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἑνικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἷον αἴαντα, αἴαντας. ἀεὶ δὲ αἱ περιττοσύλλαβοι ἁπλαῖ αἰτιατικαὶ εἰς ας βραχὺ λήγουσι, πλὴν τῶν αἰτιατικῶν τῶν εἰς ων συγκριτικῶν. αὗται γὰρ ἔθει ἀττικῷ κατὰ κρᾶσιν εἰς ους λήγουσιν. οἷον τὰς κρείττονας, καὶ κρείττους. τοὺς μείζονας, καὶ μείζους. τοὺς ἐλάττονας, καὶ ἐλάττους. τοὺς ἥττονας, καὶ ἥττους. τοὺς βελτίονας, καὶ βελτίους. τοὺς χείρονας, καὶ χείρους. τοὺς πλείονας, καὶ πλείους. καὶ οὗτος μὲν ὁ σχηματισμὸς πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ, ΕΙΤΕ ΚΑΤΑΛΗξεων τῶν ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ σχηματισμὸς τῶν ὀνομάτων τῶν πέντε, ἁπλῶν κλίσεων ἤνυσται, ἑπόμενον ἂν εἴη ἐπιμελῶς περὶ τῶν καταλήξεων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων τάξει διαλαβεῖν, ὡς οἱ σπουδαιότατοι παλαιοὶ παρέδωκαν. καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς ας πάντων, τίνα τε αὐτῶν ἰσοσύλλαβα ὄντα εἰς ου καὶ εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν, καὶ τίνα περιττοσύλλαβα εἰς αντος. πρὸ τούτου δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι πέντε εἰσὶ τελικὰ πάντων τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ν, ξ, ρ, ς, ψ. οἷον δίων, φοῖνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ. τὸ δὲ τοιόσδε

& tantus, & hic, & tantus, per extenſionem fiunt. At Adam, Abraam, Iacob, Ioſeph, Daniel, Michael, iudaica exiſtentia, transformāda ſunt in græcā terminationē. non enim tales conſonantes finales græcorum nominum inueniuntur. ob hæc igitur iudæos permittentes ualere, Adamus, & Abramus, et Iacobus, et Ioſephus, & Danielus, & Michaelus græce dicamus.

De in as pariſyllabis. terminatio prima maſculinorum.

In as purum pariſyllaba, ſimplicia, grauiſona, communiter in u faciunt genitiuum: ut hic æneas, huius æneæ. hic papias, huius papiæ. exceptis gentilibus à pi incipientibus: ut, Picias piciantis, peucetias peucetiantis. At aphias, phlegias, ſatyas, arias, parias, pariſyllabe & pluriſyllabe declinantur.

De in a facientibus genitiuum.

In as uniſyllaba circumflexa, in a faciunt genitiuum: ut hic gras, huius græ. hic lapis, huius lapidis. hic chnas, huius chnæ.

In as circunflexa.

In as multiſyllaba circunflexa, pariſyllaba quidem exiſtentia, in a faciunt genitiuū: ut, Thomas thomæ, Coſmas coſmæ, menas menæ. Pluriſyllaba uero in antos: ut, pellicanus pellicani. Inuenta ſunt autem & nōnulla ionica, in dos facientia genitiuū: ut, bittas bittadis, cyras cyradis. Etiam in bas ante baliam cōſonantem habentia, & non r, in a faciūt genitiuum, ſambas ſambæ, galbas galbæ, crisbas crisbæ. His ſimiliter & ibas ibæ, & banebas banebæ, & Annibal annibalis.

Etiam

καὶ τοσόσδε, καὶ οὑτοσὶ, καὶ τηλικουτοσὶ, κατ᾽ ἐπέκτασιν γίνονται. τὸ δὲ Αδὰμ, Αβραὰμ, Ιακὼβ, Ιωσὴφ, Δανιὴλ, Μιχαὴλ, ἰουδαϊκὰ ὄντα, μετασχηματιστέα εἰσὶν εἰς τὴν ἑλλάδα κατάληξιν. οὐ γὰρ τὰ τοιαῦτα σύμφωνα τελικὰ τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων εὑρίσκονται. ταῦτά τοι ἰουδαΐοις ἐάσαντες χαίρειν. Αδαμος καὶ Αβραμος, καὶ Ιάκωβος, καὶ Ιώσηπος, καὶ Δανιῆλος, καὶ Μιχαῆλος ἑλληνικῶς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ, κατάληξις πρώτη τῶν ἀρσενικῶν.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν ἰσοσύλλαβα, ἁπλᾶ βαρύτονα κοινῶς εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ αἰνείας τοῦ αἰνείου, ὁ παπίας τοῦ παπίου. πλὴν τῶν ἐθνικῶν ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων. οἷον πικίας πικίαντος, παλκετίας παλκετίαντος. ὁ δὲ ἀφίας, φλεγίας, σατύας, ἀρίας, παρίας, ἰσοσυλλάβως καὶ περιττοσυλλάβως κλίνονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΠΟΙΟΥΝΤΩΝ τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα περισπώμενα, εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ χνᾶς, τοῦ χνᾶ.

ΕΙΣ ΑΣ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΑ.

Τὰ εἰς ας πολυσύλλαβα περισπώμενα, ἰσοσύλλαβα μὲν ὄντα, εἰς α ποιοῦσιν τὴν γενικήν. οἷον θωμᾶς θωμᾶ, κοσμᾶς κοσμᾶ, μηνᾶς μηνᾶ. περιττοσύλλαβα δὲ εἰς αντος. οἷον πελεκᾶς πελεκᾶντος. εὕρηνται δὲ καί τινα ἰωνικὰ εἰς δος ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ὁ βιττᾶς τοῦ βιττᾶδος, ὁ κυρᾶς τοῦ κυρᾶδος. ἔτι τὰ εἰς βας πρὸ τοῦ β ἄλλο σύμφωνον ἔχοντα, καὶ μὴ ρ, εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν. ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. καὶ ὁ βανίβας, τοῦ βανίβα. καὶ ὁ ἀνίβας, τοῦ ἀνίβα.

Etiam in gas biſyllaba ſolum propria : ut migas migæ , megas megæ , & magnus magni heteroclite, cum adiectiuum . algas algæ . excipitur ſalgas, ſalgantis . Etiam ſuperbiſyllaba : ut ſaturgas ſaturgæ . excepto acragas acragantis, fluuius. à quo agrigentum, agrigenti , urbs Siciliæ . Etiam in das biſyllaba & ſuperbiſyllaba : ut ladas ladæ , idas idæ , leonidas leonidæ . Etiam in zas, xas, pſas, thas, cas : ut arizas arizæ, elixas elixæ, apſas apſæ, anthas anthæ, pelecas pelecæ. Etiam in las ſimplicia , biſyllaba ſoligenera , non penultimãtia natura longa: & ſuperbiſyllaba, duo lamda habentia: ut hylas hylæ, gelas gelæ, iollas iollæ, abollas abollæ . Etiam in mas , habentia conſonantem ante mi : ut ſilmas ſilmæ , acamantocharmas acamantocharmæ . excipitur tolmas tolmantis . Etiam in mas Perſica: ut ſalamas ſalamæ, ſpitamas ſpitamæ. Etiam in nas : ut pinas , pinæ . præterquam canas canantis . Etiam in pas , ſoligenera : ut papas papæ , lampas lampæ . excipitur cypas cypantis . Omnis uero , omnis , adiectiuum exiſtens . Etiam in ras , non habentia primam & ſecundam ſyllabam , ab eadem conſonante æqualementari incipientem : ut ſimmoras, ſimmoræ , cydras cydræ . Etiam in ſas , biſyllaba , nón penultimata e , ut chryſas chryſæ, cyrſas cyrſæ . Etiam in tas : ut , archytas archytæ , eurotas eurotæ . Præterquam teleutas , teleutantis . Etiam in phas biſyllaba , & in chas : ut , delphas delphæ , aphas aphæ . Excipitur cyphas cyphantis , callichas callichæ , lachas lachæ . Excipitur calchas calchantis.

ἔτι τὰ εἰς γας δισύλλαβα μόνον κύρια. οἷον ὁ μέγας, τοῦ μέγα. ὁ μέγας. τοῦ μέγα. καὶ ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου ἑτεροκλίτως. ὅτε ἐπίθετον. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ἐξαιρεῖται ὁ σάλγας, τοῦ σάλγαντος. ἔτι τὰ ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. χωρὶς τοῦ ἀκράγας, ἀκράγαντος, ποταμός. ἀφ' οὗ ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος, πόλις τῆς σικελίας. ἔτι τὰ εἰς δας δισύλλαβα, καὶ ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ἔτι τὰ εἰς ζας, ξας, ψας, θας, κας. οἷον ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἐλίξας, τοῦ ἐλίξα. ὁ ἄψας τοῦ ἄψα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πέλεκας, τοῦ πέλεκα. ἔτι τὰ εἰς λας ἁπλᾶ, δισύλλαβα, μονογενῆ, μὴ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ, καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα δύο λλ ἔχοντα. οἷον ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. ἔτι τὰ εἰς μας ἔχοντα σύμφωνον πρὸ τοῦ μ. οἷον ὁ σίλμας, τοῦ σίλμα. ὁ ἀκαμαντοχάρμας, τοῦ ἀκαμαντοχάρμα. ἐξαιρεῖται ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. ἔτι τὰ εἰς μας περσικά. οἷον ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. ἔτι τὰ εἰς νας. οἷον ὁ πίνας, τοῦ πίνα, πλὴν τοῦ ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. ἔτι τὰ εἰς πας μονογενῆ. οἷον ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. ἐξαιρεῖται ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. ὁ πᾶς δὲ τοῦ παντὸς, ἐπίθετον ὄν. ἔτι τὰ εἰς ρας μὴ ἔχοντα πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου ἀρχομένην. οἷον ὁ συμμόρας, τοῦ συμμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. ἔτι τὰ εἰς σας δισύλλαβα, μὴ παραληγόμενα τῷ ε. οἷον ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κύρσας, τοῦ κύρσα. ἔτι τὰ εἰς τας. οἷον ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. πλὴν τοῦ ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος. ἔτι τὰ εἰς φας δισύλλαβα, καὶ τὰ εἰς χας. οἷον ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ ἄφας τοῦ ἄφα. ἐξαιρεῖται ὁ κύφας, τοῦ κύφαντος. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. ἐξαιρεῖται ὁ κάλχας,

calchantis. Etiam *in as à circunflexis uerbis compoſita:ut patricida, cidæ,à cædo,id eſt uerbero.* Etiam *in as à femininis compoſita: ut hæc pharetra,hic eupharetras,huius eupharetræ.hæc uiolentia, hic eurybias, huius biæ.hoc forũ,hic pythagoras, huius pythagoræ & ræ.hic dolor.hic* Pauſanias,*huius niæ,et hæc quidẽ de pariſyllabis. ſed de pluriſyllabis deinceps dicamus.*

De in as in antos facientib.genitiuum.

In *as purum nomina, biſyllaba, grauiſona, non à* Dorica *lingua exiſtentia,per nt flectũtur:ut hic aiax, huius aiacis. hic thoas, huius thoantis. his bias, huius biantis.* Excipitur *lapis, huius lapidis,& commixtione duorum aa,lapidis,et lapis lapidis,lapidi,lapidem.* Etiam *in as ſoliſyllaba acutiſona, in tis faciunt genitiuum: ut, hic pras, huius prantis. hic zas,huius zantis bic phthas,huius phthantis. & pluriſyllaba ſimiliter: ut hæc ſtatua, huius ſtatuæ. hæc ſcutica, huius ſcuticæ.* Etiam *in bas habentia in penultima bitempoream correptam: ut, hic bibas, huius bibantis. hic annus, huius anni. hic alybas, huius alybæ.cuius penultima, & longa.* Excipitur *hic barnabas,huius barnabæ. hic labas,huius labæ. hic cabas, huius cabæ.hic abas,huius abæ, gentile. hic abas uero, huius abantis, proprium.* Similiter *& iobas iobæ, & rhebas, rhebæ.* E*tiam in bas,ante b habentia r, pluriſyllabice flectuntur:ut hic phorbas, huius phorbantis. hic cyrbas, huius cyrbantis.* Etiam *in gas biſyllaba propria, & appellatiua,uel gentilia:ut hic gigas,huius gigantis.hic brigas,, huius brigantis.* Etiam *in das biſyllaba diphthongo penultimantia: ut hic phidas,huius phidantis.*

τοῦ κάλχαντος. ἔτι τὰ εἰς ας ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων συντεθειμένα. οἷον ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ, τὸ τύπτω. ἔτι τὰ εἰς ας ἀπὸ θηλυκῶν συντεθειμένα. οἷον ἡ φαρέτρα, ὁ ἀφαρέτρας, τοῦ ἀφαρέτρα. ἡ βία, ὁ ἀρυβίας, τοῦ ἀρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἰσοσυλλάβων. περὶ δὲ τῶν περιττοσυλλάβων, ἑξῆς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΕΙΣ ΑΝΤΟΣ ποιούντων τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν ὀνόματα, δισύλλαβα, βαρύτονα, μὴ ἀπὸ δωρίδος διαλέκτου ὄντα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται. οἷον, ὁ αἴας τοῦ αἴαντος, ὁ θόας τοῦ θόαντος, ὁ βίας τοῦ βίαντος. ἐξαιρεῖται ὁ λάας, τοῦ λάαος, καὶ κράσει τῶν δύο αα, λᾶος. καὶ ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. ἔτι τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα ὀξύτονα εἰς ντος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ πρὰς τοῦ πραντὸς, ὁ ζὰς τοῦ ζαντὸς, ὁ φθὰς τοῦ φθάντος. καὶ τὰ πολυσύλλαβα ὁμοίως, οἷον ὁ ἀνδριὰς τοῦ ἀνδριάντος, ὁ ἱμὰς τοῦ ἱμάντος. ἔτι τὰ εἰς βας ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ δίχρονον συνεσταλμένον. οἷον ὁ κίβας τοῦ κίβαντος, ὁ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος, ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος. εἰ ἡ παραλήγουσα, καὶ μακρά. ἐξαιρεῖται ὁ βαρνάβας τοῦ βαρνάβα, ὁ λάβας τοῦ λάβα, ὁ κάβας τοῦ κάβα, ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. ὁ ἄβας δὲ τοῦ ἄβαντος, κύριον. ὁμοίως καὶ ἰόβας ἰόβα, καὶ ῥήβας ῥήβα. ἔτι τὰ εἰς βας πρὸ τοῦ β ἔχοντα ρ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον ὁ φόρβας τοῦ φόρβαντος, ὁ κύρβας τοῦ κύρβαντος. ἔτι τὰ εἰς γας δισύλλαβα κύρια, καὶ προσηγορικὰ, ἢ ἐθνικά. οἷον ὁ γίγας τοῦ γίγαντος, ὁ βρίγας τοῦ βρίγαντος. ἔτι τὰ εἰς δας δισύλλαβα διφθόγγῳ παραληγόμενα, οἷον ὁ φείδας τοῦ φείδαντος,

ὁ οἴδας,

hic ædas, huius ædantis. Etiã & ſuperbiſyllaba à gra uiſonis uerbis facta: ut, gratificor, charidas charidantis, rideo, midas midãtis. Sed ſupergloriosos græcos, uel nomẽ eſt à ſuperglorior, ſupergloriosus, et conciſione ſuperglorioſus, ſuperglorioſi: uel participium primi indefiniti eſt, à ſuperglorior, ſupergloriabor, ſupergloriatus ſum. participiũ, hic ſupergloriãs, huius ſupergloriãtis. & per conciſionem, ſupergloriãs ſupergloriãtis, accuſatiuus ſupergloriantes. Etiã in ʒas habentia y ante ʒ: ut hic byʒas, huius byʒantis: hic pyʒas, huius pyʒantis. Etiam in las biſyllaba, ſoligenera penultimãtia natura lõga: ut hic phylas, huius antis. hic chelas, huius chelantis. Similiter & habentia cõſonantẽ cũ l: ut hic atlas, huius atlãtis. Etiã duo ll habentia: ut hic pallas, huius pallãtis. hic ballas, huius ballantis. hic niger uero, huius nigri, & miſer miſeri, trigenerice. etiã quæ in mas biſyllaba, & ſuperbiſyllaba habẽtia ante m uocalẽ breuem, impariſyllabice declinãtur: ut hic adamas, huius adamãtis. hic athamas, huius athamãtis. hic polydamas, huius polydamãtis. cũ quib. et hic thaumas, huius thaumãtis. Etiã quæ in ras biſyllaba, habẽtia primã et ſecundã ſyllabã ab eadẽ cõſonãte, uel eiuſdem ordinis incipiẽtem: ut hic babras, huius babrãtis. hic prophras, huius prophrãtis. hic teuthras, huius teuthrantis. Similiter & coincidẽtia participio: ut hic piras, huius pirantis. hic aras, huius arantis. ſimiliter & habentia a ante r: ut hic taras, huius tarantis. hic caras, huius carantis. Etiam quæ in ſas ſuperbiſyllaba e penultimantia: ut hic apeſas, huius apeſantis. Etiã quæ in phas ſuperbiſyllaba: ut hic coryphas, huius

ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. ἔτι καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων γινόμενα. οἷον χαρίζομαι, χαρίδας, χαρίδαντος. μείδομαι, μείδας, μείδαντος. τὸ δὲ ὑπερκύδαντας ἀχαιοὺς, ἢ ὄνομά ἐστιν ἀπὸ τοῦ ὑπερκυδαίνω ὑπερκύδανας, καὶ συγκοπῇ ὑπερκύδας, ὑπερκύδαντος. ἢ μετοχὴ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ ὑπερκυδαίνω, ὑπερκυδανῶ, ὑπερκύδανα. ἡ μετοχὴ, ὁ ὑπερκυδάνας, τοῦ ὑπερκυδάναντος. καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερκύδας, ὑπερκύδαντος. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς ὑπερκύδαντας. ἔτι τὰ εἰς ζας ἔχοντα υ πρὸ τοῦ ζ. οἷον ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. ἔτι τὰ εἰς λας δισύλλαβα μονογενῆ, παραληγόμενα φύσει μακρᾷ. οἷον ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χῆλας, τοῦ χήλαντος. ὁμοίως καὶ τὰ ἔχοντα σύμφωνον μετὰ τοῦ λ. οἷον ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. ἔτι τὰ δύο λλ ἔχοντα. οἷον ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας δὲ τοῦ μέλανος. καὶ ὁ τάλας, τοῦ τάλανος τριγενῆ. ἔτι τὰ εἰς μας δισύλλαβα καὶ ὑπερδισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ φωνῆεν βραχὺ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ ἀθάμας, τοῦ ἀθάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. μεθ' ὧν καὶ ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. ἔτι τὰ εἰς ρας δισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου ἀρχομένην. οἷον ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τάθρας, τοῦ τάθραντος. ὁμοίως καὶ τὰ συνεμπίπτοντα μετοχῇ. οἷον ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. ὁμοίως καὶ τὰ ἔχοντα α πρὸ τοῦ ρ. οἷον ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. ἔτι τὰ εἰς σας ὑπερδισύλλαβα τῷ ε παραληγόμενα. οἷον ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. ἔτι τὰ εἰς φας ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ κορύφας,

τοῦ κο-

huius coryphantis.hic elephas,huius elephantis.hic onophas uero,onophæ. Et *quæ in has compoſita, ſimplicium ſeruant declinationẽ:ut lycothoas lycothoantis, qu oniã thoas thoantis.uniuerſus uniuerſi, quoniã omnis omnis*. Sed *de ijs quæ in, as, ſatis.* Nunc *autem de ijs quæ in is, eodem dicamus modo.*

De iis quæ in is omnibus, & primum de pariſyllabicis.

DECLINATIO SECVNDA.

Quæ in is grauiſona ſpondaica, in u faciunt genitiuum: ut hic chryſes, huius chryſæ. hic xerxes, huius xerxis. Excipitur *hic uerbero, huius uerberonis. hic morges,huius morgetis.hic næes,huius næetis. hic cures,huius curetis.hic pigres,huius pigretis. hic tigris, huius tigris fluuius,qui et tigris tigridis, et tigridis ionice dicitur. phagres phagretis,magnes magnetis ignes ignetis, maſſes maſſetis, mendes mendetis, glæes glæetis.* Etiã *quæ in is circunflexa, in u faciunt genitiuũ:ut hic thales,huius thalæ.et hic thales,huius thaletis.hic mercurius,huius mercurij.hic ſoſes,huius ſoſæ.hic moſes, huius moſæ.& hic moyſes:huius moyſæ. et hic moſeus,huius moſei attice.et hic moyſeus,huius moyſei,apud diuinã ſcripturã.* Etiã *quæ in is grauiſona,ab ijs quæ in i, feminina compoſita: ut hæc confabulatio, hic leſches, ſchæ. hæc aranea, hic arachnes, chnæ.coma, hic nigricomus, huius nigricomi.* Etiam *quæ in dis patronymica: ut hic atrides, huius atridæ. hic pelides, huius pelidæ.* Et *quæ in dis propria, formã patronymici habẽtia:ut hic thucydides, huius thucydidæ. miltiades, huius miltiadæ.hic pylades, huius*

pyladæ.

τοῦ κορύφαντος. ὁ ἔλεφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὁ ὀνόφαρ δὲ, τοῦ ὀνόφα. τὰ εἰς ας σύνθετα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λυκοθόας, λυκοθόαντος, ὅτι θόας θόαντος. σύμπας, σύμπαντος, ὅτι πᾶς παντός. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν εἰς ας, ἅλις. νῦν δὲ περὶ τῶν εἰς ης, τὸν αὐτὸν λέγωμεν τρόπον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΠΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ πρῶτον περὶ τῶν ἰσοσυλλάβων.

ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τὰ εἰς ης βαρύτονα σπονδειακὰ, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ χρύσης τοῦ χρύσου, ὁ ξέρξης τοῦ ξέρξου. ἐξαιρεῖται ὁ μάσθλης τοῦ μάσθλητος, ὁ μόργης τοῦ μόργητος, ὁ ναίης τοῦ ναίητος, ὁ κούρης τοῦ κούρητος, ὁ πίγρης τοῦ πίγρητος, ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος, ποταμός. ὁ καὶ τίγρις τίγριδος, καὶ τίγριος ἰωνικῶς λέγεται. φάγρης φάγρητος, μάγνης μάγνητος, ἴγνης ἴγνητος, μάστης μάστητος, μένδης μένδητος, γλοίης γλοίητος. ἔτι τὰ εἰς ης περισπώμενα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ θαλῆς τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ, ὁ σωσῆς τοῦ σωσοῦ, ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ, καὶ ὁ μωϋσῆς τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως ἀττικῶς. καὶ ὁ μωϋσεὺς τοῦ μωϋσέως, παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ἔτι τὰ εἰς ης βαρύτονα ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν συντεθειμένα. οἷον, ἡ λέσχη, ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη, ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη, ὁ κυανοχαίτης τοῦ κυανοχαίτου. Ἔτι τὰ εἰς δης πατρωνυμικά. οἷον ὁ ἀτρείδης τοῦ ἀτρείδου, ὁ πηλείδης τοῦ πηλείδου. καὶ τὰ εἰς δης κύρια τύπον πατρωνυμικοῦ ἔχοντα. οἷον ὁ θουκυδίδης τοῦ θουκυδίδου, ὁ μιλτιάδης τοῦ μιλτιάδου, ὁ πυλάδης τοῦ πυλάδου.

pyladæ. Etiam *in is grauiſona ſimplicia, ſiue decompoſita, ab in os facta: ut araxus, hic araxes, huius araxæ: lapithus, hic lapitha, huius lapithæ. ædibus ædipodis, hic ædipodes, huius ædipodæ.* Etiam *in tis non compoſita à teneo: ut hic dator, huius datoris. hæc charta, huius chartæ. hic ſacerdos, huius ſacerdotis.* Et *in tis ſimiliter: ut hic ſcytha, huius ſcythæ.* Etiam *per anis, & inis, & onis, & ynis, & onis, & olis: ut, hic iordanes, huius iordanis. hic æſchines, huius æſchinæ. hic meryones, huius meryonæ. hic geryones, huius geryonæ, & geryon geryonis, & geryoneus geryonei communiter. ſæpe uero & apud poetas, & apud* He*ſiodum in* Theogonia, *Chryſaor autem peperit tricipitem* Geryoneum*. hic cerynes, huius næ. hic publicanus, huius publicani. hic ozola, huius ozolæ.* Etiam *in is grauiſona ſuperbiſyllaba, ante is duas eaſdem immutabiles habentia: ut* Ioannes*, huius* Ioannis*. hic caballes, huius caballæ.* Excipitur *hic polles, huius polletis: biſyllabũ enim. & hic aelles, huius aellæ: acutiſonũ enim.* Etiã *in his ſoligenera à uerbis compoſita: ut uendo, hic bibliopola, huius bibliopolæ. metior, hic terrimẽſor, huius terrimenſoris. tero, hic pueritritor, huius pueritritoris. uerbero, hic patripulſor, huius patripulſoris. eo, funambulus, huius funambuli.* In *is poliſyllaba circumflexa, abiectione s faciunt genitiuũ: ut hic dres, huius dræ: hic tres, huius træ.* Et *quidem hæc de impariſyllabis. ſed de pluriſyllabis nunc dicendum.*

De in is pluriſyllabis.

In *is grauiſona iambica, à præſenti facta, cuius conſonantem ſeruant, in tos faciunt genitiuum: ut*

ſacrifico,

πυλάδου. ἔτι τὰ εἰς ης βαρύτονα ἁπλᾶ, εἴτε παρασύνθετα, ἀπὸ τῶν εἰς ος γινόμενα. οἷον ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. οἰδίπους. οἰδίποδος, ὁ οἰδιπόδης, τοῦ οἰδιπόδου. ἔτι τὰ εἰς της μὴ συντεθειμένα ἀπὸ τοῦ κρατῶ. οἷον ὁ δότης τοῦ δότου, ὁ χάρτης τοῦ χάρτου, ὁ θύτης τοῦ θύτου. καὶ τὰ εἰς θης ὁμοίως, οἷον ὁ σκύθης τοῦ σκύθου. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ανης, καὶ ινης, καὶ ονης, καὶ ωνης, καὶ υνης, καὶ ολης. οἷον ἰορδάνης τοῦ ἰορδάνου, ὁ αἰσχίνης τοῦ αἰσχίνου, ὁ μηρυόνης τοῦ μηρυόνου, ὁ γηρυόνης τοῦ γηρυόνου, καὶ γηρυὼν γηρυόνος, καὶ γηρυονεὺς γηρυονέος κοινῶς. πολλάκις δὲ καὶ παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, Χρυσάορ δ' ἔτεκε τρικέφαλον γηρυονῆα. ὁ κερυώνης, τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. ἔτι τὰ εἰς ης βαρύτονα ὑπερδισύλλαβα, πρὸ τοῦ ης δύο τὰ αὐτὰ ἀμετάβολα ἔχοντα. οἷον ὁ Ιωάννης, τοῦ Ιωάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. ἐξαιρεῖται ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος. δισύλλαβον γάρ. καὶ ὁ ἀελλῆς τοῦ ἀελλοῦ, ὀξύτονον γάρ. ἔτι τὰ εἰς ης μονογενῆ ἀπὸ ῥημάτων συντεθειμένα. οἷον πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης τοῦ γεωμέτρου. τρίβω, ὁ παιδοτρίβης τοῦ παιδοτρίβου. τύπτω ὁ πατροτύπτης τοῦ πατροτύπτου. βαίνω, ὁ σχοινοβάτης τοῦ σχοινοβάτου. τὰ εἰς ης μονοσύλλαβα περισπώμενα, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ δρῆς τοῦ δρῆ, ὁ τρῦς τοῦ τρῆ. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ης ἰσοσυλλάβων. περὶ δὲ τῶν περιττοσυλλάβων νῦν λεκτέον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΠΕΡΙΤτοσυλλάβων.

Τὰ εἰς ης βαρύτονα ἰαμβικὰ, ἀπὸ ἐνεστῶτος γινόμενα, τὸ σύμφωνον φυλάττουσιν, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον

λείβω,

ſacrifico,hic lebes lebetis. ſortior,hic laches huius lachetis.pauper ſum,hic pauper,huius pauperis.decipio, hic deceptor,huius deceptoris.& hic erro,huius erronis.teneo,hic tenẽs,huius tenentis.hic dares autem,daretis,& dare . hic comes,huius cometis,& comæ . hic gyes,huius gyetis.& gyæ.hic fungus,huius fungi,& fugi.hic pydes,huius pydetis & pydæ.hic chares,huius charetis,& charæ . hic pyles,huius pyletis,& pylæ.hic mynes,huius mynetis,& mynæ. hic meges,huius megetis,& megæ. Etiam in is ſoliſyllaba acutiſona,in tos faciunt genitiuum: ut hic cretenſes,huius cretenſis . hic gnes,huius gnetis . hic ſeruus,huius ſerui. Etiam in is multiſyllaba communia : ut arges argetis, iniectus iniecti,indomitus,miti:ſemimortuus,ſemimortui.hæc uero cõpoſita exiſtentia, ſeruãt præteriti perfecti ſyllabam.Etiam quædam in is habẽtia ante is immutabilem,& ante immutabilem uocalem: ut,epiales epialetis,hyperes hyperetis , aceles aceletis , cephales cephaletis.Etiã in is circũflexa ab in is : ut lauraceus, lauracei,à lauroſus:honoratus honorati,ab honorato. Etiam notata ſunt hæc in is, in entos facientia genitiuum : ut clemens clementis.hic manẽs,huius manẽtis. hic ualens,huius ualentis. hic creſcens,huius creſcentis . Sed reliqua ſunt nobis quæ in is contracta , primæ circunflexorum declinationis.

De in is,in us per commixtionem facientibus genitiuum.

In is circumflexa,à gloria compoſita,in us faciunt genitiuum per commixtionem : ut,hic hercules, huius herculis , lis. Etiam in is propria à uerbis compoſita, in us

λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ πένης, τοῦ πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. ὁ δάρης δὲ, δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μιώης, τοῦ μιώητος, καὶ μιώου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. ἔτι τὰ εἰς ης μονοσύλλαβα ὀξύτονα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ κρὴς, τοῦ κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. ἔτι τὰ εἰς ης πολυσύλλαβα κοινά. οἷον ἀργὴς ἀργῆτος, ἀβλὴς ἀβλῆτος, ἀδμὴς ἀδμῆτος, ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. ταῦτα δὲ σύνθετα ὄντα, φυλάττουσι τὴν τοῦ παρακειμένου συλλαβήν. ἔτι τινὰ εἰς ης, ἔχοντα πρὸ τοῦ ης ἀμετάβολον, καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν. οἷον ἐπιάλης ἐπιάλητος, ὑπέρης ὑπέρητος, ἀκέλης ἀκέλητος, κεφάλης κεφάλητος. ἔτι τὰ εἰς ης περισπώμενα ἀπὸ τῶν εἰς εις. οἷον δαφνῆς δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. τιμῆς τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. ἔτι σεσημείωνται ταῦτα τῶν εἰς ης, εἰς εντος ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ὁ κλήμης τοῦ κλήμεντος, ὁ μάνης τοῦ μάνεντος, ὁ οὐάλης τοῦ οὐάλεντος, ὁ κρήσκης τοῦ κρήσκεντος. ὑπόλοιπα δὲ ἡμῖν τὰ εἰς ης συνῃρημένα τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων κλίσεως.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΕΙΣ ΟΥΣ ΚΑΤΑ κρᾶσιν ποιούντων τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ης περισπώμενα, ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένα, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, οῦς. ἔτι τὰ εἰς ης κύρια ἀπὸ ῥημάτων συντεθειμένα,

in us faciunt genitiuum per cõmixtionẽ. ut dulcifico, hic pollux, huius pollucis, cis. conſulo, hic Diomedes, *huius* Diomedis, *dis. monſtro, hic* Ariſtophanes, *huius ariſtophanis, nis.* Etiam *in his ab in os neutris compoſita: ut robur,* Demoſthenes, Demoſthenis, *nis. genus,* Diogenes, *diogenis, nis. finis,* Ariſtoteles, *ariſtotelis, lis. mos, uitioſos uitioſi, ſi longitudo, longus longi, gi.* Excipitur *hic ameles, huius ameletis: & hic amenes, huius amenetis.* Etiam *in is adiectiua, communia, acutiſona, & grauiſona, neutrum in es habentia: ut hic et hæc uerax ueracis, cis. beneuolus beneuoli, li. benemoratus, benemorati, ti.* Etiam *in ris biſyllaba: ut plenus. hic mars uero, martis, & mars, tis, et mars, tis, tis.* Et *mars martis communiter, et martis ionice, et martis attice, et martis æolice.* Etiam *per oris, & iris, & odis: ut diores, triremis, peſtilentialis.* Etiam *in is acutiſona: ut ſaphenes, galenes.* Et *in is, ab in ys facta: ut grauis, leuis, uelox, uelocipes.* Oportet *antẽ ſcire & hoc, quod in is compoſita, ab in os neutris, ſi ſint propria, grauãtur: ut* Demoſthenes, Diogenes, Ariſtoteles*: ſed ſi ſint adiectiua, acuuntur: ut benignus, inimicus, nobilis, glorioſus, infamis. biennis, triennis, quadriennis, quinquennis.* Sed *ab anno,* Athenienſes *grauant, biennis, & triennis, & quadriennis dicentes.* Etiam *ab in os triſyllabo adiectiua compoſita, & à biſyllabo habente in penultima ita, poſt quod conſonans ſequitur, grauantur: ut, magnitudo, permagnus. cete, magna cete habens, mos, uicioſus. magnitudo, longus.* His *uero ſic dictis, deinceps de in is dicamus.*

Regula.

εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, ους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, ους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ους. ἔτι τὰ εἰς ης ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων συντεθειμένα. οἷον σθένος, δημοσθένης, δημοσθένεος, ους. γένος, διογένης, διογένεος, ους. τέλος, ἀριστοτέλης, ἀριστοτέλεος, ους. ἦθος, κακοήθης, κακοήθεος, ους. μῆκος, ἐπιμήκης, ἐπιμήκεος, ἐπιμήκους. ἐξαιρεῖται ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. καὶ ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. ἔτι τὰ εἰς ης ἐπίθετα κοινά, ὀξύτονα, καὶ βαρύτονα, οὐδέτερον εἰς ες ἔχοντα. οἷον ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, οῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενὴς, εὐμενέος, οῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης κακοήθεος, ους, ἔτι τὰ εἰς ρης δισύλλαβα. οἷον ὁ πλήρης. ὁ ἄρης δὲ ἄρου, καὶ ἄρης ἄρητος, καὶ ἄρης ἄρεος, ους. καὶ ἄρους, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ωρης, καὶ ηρης, καὶ ωδης, οἷον διώρης, τριήρης, λοιμώδης. ἔτι τὰ εἰς νης ὀξύτονα. οἷον σαφηνὴς, γαληνής. καὶ τὰ εἰς ης, ἀπὸ τῶν εἰς υς γινόμενα. οἷον βαρὺς, ἀβαρὴς, ὠκὺς, ποδώκης, δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ εἰς ης σύνθετα ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων, εἰ μὲν ὦσι κύρια, βαρύνονται. οἷον δημοσθένης, διογένης, ἀριστοτέλης. εἰ δὲ ὦσιν ἐπίθετα, ὀξύνονται. οἷον εὐμενὴς, δυσμενὴς, εὐγενὴς, εὐκλεὴς, δυσκλεὴς, διετὴς, τριετὴς, τετραετὴς, πενταετής. τὰ δὲ παρὰ τὸ ἔτος, οἱ ἀθηναῖοι βαρύνουσι, διέτης, καὶ τριέτης, καὶ τετραέτης λέγοντες. ἔτι τὰ ἀπὸ εἰς ος τρισυλλάβου ἐπίθετα σύνθετα, καὶ τὰ ἀπὸ δισυλλάβου ἔχοντος ἐν τῇ παραληγούσῃ η, μεθ' ὃ σύμφωνον ἕπεται, βαρύνονται. οἷον μέγεθος, παμμεγέθης. κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης. τούτων δὲ οὕτως εἰρημένων, ἑξῆς περὶ τῶν εἰς ις λέγωμεν.

Regula.

Hic laches, huius lachetis, huic lacheti, hunc lachetem, ò laches. hi lachetes, horum lachetum, ò lachetes. hi lachetes, horum lachetum, his lachetibus, hos lachetas, ò lachetes.

DE IN IS, ET PRIMVM DE IN OS *facientibus genitiuum.*

Terminatio tertia.

In is ſoliſyllaba longum habentia i, additione os faciunt genitiuum: ut uermis uermis, leo leonis. cuius illud li, et breue inuẽtum eſt. Quidam autem, cuiuſdã. illud enim ti breue. Etiam in is appellatiua breui penultimantia, non exiſtentia denominatiua, per purum os faciunt genitiuum: ut ſerpens ſerpentis, uates uatis, uipera uiperæ. Etiam, ut ait Orus et Archadius grammatici, per purum os faciunt genitiuum hæc propria: ut zenis zenis, iphis iphis, ſendis ſendis, polis polis, anacarſis anacarſis, ſybaris ſybaris, trallis trallis, taxis taxis, agis agis & agidis, thamyris thamyris & thamyridis, ageſipolis ageſipolis & ageſipolidis, gaoſis gaoſis, buſiris buſiris & buſiridis.

De in dos facientibus. genitiuum.

In is propria maſculina, ſiue in ris, ſiue in nis, ſiue in aliam quandam cõſonantem deſinentia, in dos communiter faciunt genitiuum: ut paris paridis, adonis adonidis, theognis theognidis. Etiam in longam penultimantia denominatiua: ut, femniuir, uiri, ancilla ancillæ, uxor uxoris. Etiam à ciuitate compoſita maſculina ſola, uel communia: ut, hic ſopolis, huius ſopolidis.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχης. τὼ λάχητε, τοῖν λαχήτοιν, ὦ λάχητε. οἱ λάχητες, τῶν λαχήτων, τοῖς λάχησι, τοὺς λάχητας, ὦ λάχητες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΣ, ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΝ περὶ τῶν εἰς ος ποιούντων τὴν γενικήν.

Κατάληξις τρίτης.

Τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα, μακρὸν ἔχοντα τὸ ι, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κὶς κιὸς, λὶς λιός. οὗ τὸ λι- καὶ βραχὺ εὕρηται. τίς δὲ, τίνος. τὸ γάρ τι, βραχύ. ἔτι τὰ εἰς ις προσηγορικὰ βραχυκατάληκτα, μὴ ὄντα παρώνυμα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, ἔχις ἔχιος. ἔτι ὥς φησιν Ὧρος καὶ Ἀρκάδιος οἱ γραμματικοὶ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν ταῦτα τὰ κύρια. οἷον ζῆνις ζήνιος, ἶφις ἴφιος, σέντις σέντιος, πόλις πόλιος, ἀνάχαρσις ἀναχάρσιος, σύβαρις συβάριος, τράλλις τράλλιος, τάξις τάξιος, ἄγις ἄγιος καὶ ἄγιδος, θάμυρις θαμύριος καὶ θαμύριδος, ἀγησίπολις ἀγησιπόλιος καὶ ἀγησιπόλιδος, γαόζις γαόζιος, βούσιρις βουσίριος καὶ βουσίριδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΟΣ ΠΟΙΟΥΝΤΩΝ τὴν γενικήν.

Τὰ δὲ εἰς ις κύρια ἀρσενικὰ, εἴτε εἰς ρις, εἴτε εἰς νις, εἴτε εἰς ἄλλό τι σύμφωνον λήγοντα, εἰς δος κοινῶς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον πάρις πάριδος, ἄδωνις ἀδώνιδος, θεόγνις θεόγνιδος. ἔτι τὰ μακροπαράληκτα παρώνυμα. οἷον γωύνις γωύνιδος, λάτρις λάτριδος, εὖνις εὔνιδος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ πόλις σύνθετα ἀρσενικὰ μόνα ἢ κοινά. οἷον ὁ σώπολις τοῦ

στωπόλιδος. ὁ ἀγησίπολις, τοῦ ἀγησιπόλιδος. ὁ καὶ ἡ φυγόπολις φυγοπόλιδος, καὶ ἡ ἄπολις ἀπόλιδος, φθοῖς φθοῖδος, φθοῖδες καὶ φθόις. φθοΐδας, καὶ φθοῖς. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Αριστοφάνους, τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα. οὕτω καὶ ὄϊς ὄϊδος. ἔτι τὰ εἰς. ις σύνθετα παρὰ τὸ μάντις κοινῶς. οἷον κοσκινόμαντις κοσκινομάντιδος, πρόμαντις προμάντιδος. ἔτι τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ις ἓν σύμφωνον, οἷον κρᾶθις κράθιδος. τὰ δὲ ἔχοντα δύο ἀμετάβολα, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος, μέρμις μέρμιθος. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι πάντα τὰ εἰς ις βαρύτονα, φύσει βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν ἐν πάσαις ταῖς πλώσεσι. τὸ ὄρνις δὲ, καὶ τὸ εὐκνῆμις, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα, οἱ ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν. ἔτι αἱ ἄλλαι πλώσεις φυλάττουσι τὸ σύμφωνον τῆς γενικῆς. ἂν δὲ αὕτη καθαρὰ ᾖ, ὁμοίως καὶ αὗται. ὁ πάρις τοῦ πάριδος κοινῶς, καὶ πάριος ἰωνικῶς. τὰ γὰρ εἰς δος ποιοῦντα τὴν γενικὴν κοινῶς, καὶ εἰς ος ποιοῦσιν ἰωνικῶς. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ γ τῆς ἰλιάδος, Ἀ⸸ ὁρόων, πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσε. τῷ πάριδι καὶ πάριϊ, καὶ πάρι παρὰ ποιηταῖς. τὸν πάριδα, καὶ πάριν. ἰστέον δὲ, ὅτι ἐνιοί φασιν ὡς τὰ εἰς ις κύρια ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰς δος, καὶ ος, ποιοῦσι δύο αἰτιατικάς. εἰς δα τῆς εἰς δος γενικῆς, οἷον πάριδος πάριδα. εἰς ιν τῆς εἰς ος, οἷον πάριος πάριν. τὰ δὲ προσηγορικὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ος μόνον ποιοῦντα τὴν γενικὴν, εἰς ιν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τὸν ὄφιν. ὁ μάντις, τοῦ μάντιος, τὸν μάντιν. ἡ κλητική, ὦ πάρι κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ις, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. καὶ ὦ πάρις ἀττικῶς. τὰ δὲ λοιπὰ σχηματίσεις τῷ σχηματισμῷ τοῦ αἴαντος.

ΚΑΝΩΝ.

Ο πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις. τὼ πάριδε, τοῖν πάριδοιν, ὦ

parides. Hi *parides*, *horum paridum*, *his paridibus*, *hos parides*, *ò parides*.

De in is, terminatio quarta.

In *is ſoliſyllaba maſculina per enos faciunt genitiuum: ut unus unius, pecten pectinis, ullus ullius. à quo nullus nullius, & nullus nullius.* Notandum *eſt clauis clauis, femininum enim. ſed multiſyllaba ſoligenera, & trigenera in entos faciunt genitiuum, ſoligenera quidem: ut, ſimois ſimoentis, ſeleis ſeleentis. trigenera uero, ut gratioſus gratioſi, honoratus honorati, uocalis uocalis.* Similiter *& in is participia, ut uerberatus uerberati.* Huius *gratioſi, huic gratioſo, hunc gratioſum, ò gratioſe communiter, à nominatiuo, abiectione s, & ò gratioſe attice. & ò gratioſe, à genitiuo, abiectione tos, ut ab aiace, aiax. unde et neutrũ, hoc gratioſum.*

Regula.

Hic *gratioſus, huius gratioſi, huic gratioſo, hunc gratioſum, ò gratioſe, & ò gratioſe, & ò gratioſe.* Hi *gratioſi, horum gratioſorum, o gratioſi.* Hi *gratioſi, horum gratioſorum, his gratioſis, & gratioſis, hos gratioſos, ò gratioſi.*

De in ys nominibus terminatio quinta.

In *ys ſoliſyllaba, circunflexa exiſt entia, per purũ os faciunt genitiuum, ſeruantia y in obliquis, ut mus muris, ſus ſuis, quercus quercus.* Etiam *pluriſyllaba circunflexa, ut hic piſcis, huius piſci.* Sed *horum illud y in nominatiuo ſolum eſt lõgum, in obliquis uero breue.* Etiam *in ys grauiſona, ſoligenera quidem exiſtentia,*

πάριδε. οἱ πάριδες, τῶν παρίδων, τοῖς πάρισι, τοὺς πάριδας, ὦ πάριδες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΣ, ΚΑΤΑληξις τετάρτη.

Τὰ εἰς εις μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ, διὰ τοῦ ενος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον εἷς ἑνὸς, κτεὶς κτενὸς, δεὶς δενός. ἀφ' οὗ οὐδεὶς οὐδενὸς, καὶ μηδεὶς μηδενός. σεσημείωται ἡ κλεὶς τῆς κλειδὸς, θηλυκὸν γάρ. τὰ δὲ πολυσύλλαβα μονογενῆ, καὶ τριγενῆ, εἰς εντος ποιοῦσι τὴν γενικήν. μονογενῆ μέν. οἷον σιμόεις σιμόεντος, σελήεις σελήεντος. τριγενῆ δὲ, οἷον χαρίεις χαρίεντος, τιμήεις τιμήεντος, φωνήεις φωνήεντος. ὁμοίως καὶ αἱ εἰς εις μετοχαὶ, οἷον τυφθεὶς τυφθέντος. τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ ὦ χαρίεις ἀττικῶς, καὶ ὦ χάριεν, ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ τος, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἴαντος, αἶαν. ὅθεν καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ χάριεν.

ΗΑΝΩΝ.

Ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν. τὼ χαρίεντε, τοῖν χαριέντοιν, ὦ χαρίεντε. οἱ χαρίεντες, τῶν χαριέντων, τοῖς χαρίεισι, καὶ χαρίεσι, τοὺς χαρίεντας, ὦ χαρίεντες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ΟΝΟΜΑτων, κατάληξις πέμπτη.

Τὰ εἰς υς μονοσύλλαβα, περισπώμενα ὄντα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον μῦς μυὸς, σῦς συὸς, δρῦς δρυός. ἔτι τὰ πολυσύλλαβα περισπώμενα. οἷον ὁ ἰχθῦς, τοῦ ἰχθύος. τούτων δὲ τὸ υ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνον ἐστὶ μακρὸν, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις βραχύ. ἔτι τὰ εἰς υς βαρύτονα, μονογενῆ μὲν ὄντα,

ὄντα, διὰ τοῦ υος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ υ. οἷον τίφυς τίφυος, βότρυς βότρυος, νέκυς νέκυος, ὁ ῥαδάμανθυς τοῦ ῥαδαμάνθυος. ἐξαιρεῖται ὁ πῆχυς τοῦ πήχεως, ὁ πέλεκυς τοῦ πελέκεως, ὁ πρέσβυς τοῦ πρέσβεως. ἐν τούτοις γὰρ, ὥς φησιν ὁ πολυμαθὴς Ἡρωδιανὸς, μεταβληθέντος τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ἔθει ἀττικῷ, μετεβλήθη καὶ τὸ υ εἰς ε. τριγενῆ δὲ ὄντα ὀξύτονα τρέπουσι τὸ υ εἰς ε ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ὁ ἡδὺς τοῦ ἡδέος, ὁ ταχὺς τοῦ ταχέος, ὁ βραδὺς τοῦ βραδέος, ὁ ὠκὺς τοῦ ὠκέος, ὁ ὀξὺς τοῦ ὀξέος. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα πανταχοῦ τὸ υ βραχὺ ἔχουσι. τὰ εἰς υς σύνθετα συντεθειμένα μὲν ἀπὸ τῶν εἰς υς ἁπλῶν, τὴν κλίσιν αὐτῶν φυλάττουσιν. οἷον κάλλιχθυς καλλίχθυος, ὅτι ἰχθῦς ἰχθύος. τρίβραχυς τριβράχεος, ὅτι βραχὺς βραχέος. συντεθειμένα δὲ ἀπὸ ἄλλων, εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἔπηλυς ἐπήλυδος, ὁ καὶ ἡ νέηλυς νεήλυδος. τὰ εἰς υς ὑποκοριστικὰ περισπώμενα, πολυσύλλαβα, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καμῦς τοῦ καμῦ, ὁ διονῦς τοῦ διονῦ, ὁ κλαυσῦς τοῦ κλαυσῦ. ἐπειδὴ δὲ τὰ εἰς υς ἐπίθετα καὶ μονογενῆ, ὀλιγοπαθῆ ὄντα, συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν ἐπιδέχονται, λεκτέον ἂν εἴη περὶ αὐτῶν ἐπιμελῶς, καὶ πρῶτον περὶ τῶν ὀξυτόνων ἐπιθέτων. ὁ ἡδὺς τοῦ ἡδέος. ἡ δοτική; τῷ ἡδέϊ, καὶ συναιρέσει ἡδεῖ. τὸ γὰρ ε καὶ ι εἰς ει δίφθογγον συναιρεῖται. καὶ ἡ αἰτιατική; τὸν ἡδέα, ἀπὸ τῆς δοτικῆς τροπῇ τοῦ ι εἰς α. καὶ κράσει, ἡδὺν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ἡ κλητική; ὦ ἡδὺ κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ καὶ κλητική; τὼ ἡδέε, ὦ ἡδέε, ἀσυναίρετοι. εὕρηται μέντοι, ὥς φησι Θεοδόσιος, παρὰ Ἴωνι τῷ κωμικῷ τραχῆ, ἀπὸ τοῦ τραχέε, καὶ κράσει τραχῆ. ἡ γενικὴ δυϊκή; τοῖν ἡδέοιν, ἀσυναίρετος. ὅτε γὰρ ἡ γενικὴ ἑνικὴ συναιρεῖ-

cõtrabitur, tunc et genitiuus dualis et pluralis cõtrabitur. ſed quãdo ille incõtractus ſit, tunc & bi incõtracti ſunt. Nominatiuus pluralis et uocatiuus? bi ſuaues, ò ſuaues, et commixtione ſuaues. nam duo ee in bis in ei diphthongũ cõmiſcentur. Genitiuus? borum ſuauium. Datiuus? bis ſuauibus, incontracti. Accuſatiuus? bos ſuaues, & cõmixtione ſuaues. Nam e & a in boc, in ei diphthongũ commiſcentur. & ſic quidẽ formabis in ys trigenera. Sed ſoligenera, ſic. Racemus racemi, racemo, racemum tantum. Omnis enim genitiuus purus bitemporeo penultimans, in n ſolum format accuſatiuum, ut racemi racemum, ſerpentis ſerpentẽ. Inuenies autem raro apud poetas racemum, & quercum, & uentrem. ò raceme, & ò raceme. Hi racemi, borum racemorum, ò racemi incontracta. Hi racemi, ò racemi, & cõmixtione racemi. nam y & e in bis in y longum commiſcentur: borum racemorum, bis racemis, bos racemos, & commixtione racemos.

De in us nominibus, terminatio ſexta.

In us cõtracta, pariſyllaba entia, perfectorũ ſeruãt declinatũ. ut aureus aurei, quoniam aureus aurei. argentus argentei, quia argenteus argentei. mens mentis, quia mẽs mentis, et hæc mens, huius mẽtis. Etiã in plus pariſyllaba exiſtẽtia, in u faciũt genitiuũ ut: ſimplex plicis, duplex plicis, triples plicis. Etiam in dus: ut fratris filius fratris filij, nepos nepotis. Sed in us ſimplicia pluriſyllaba exiſtentia, in os faciũt genitiuũ: ut, bos bouis, mens mẽtis, cutis cutis, lanugo lanuginis. excipitur hic pes, huius pedis: & hic dens, huius dentis.

Etiam

συναιρεῖται, τότε καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντικὴ συναιρεῖται. ὅτε δὲ ἐκείνη ἀσυναίρετος εἴη, τότε καὶ αὗται ἀσυναίρετοι τυγχάνουσιν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητική; οἱ ἡδέες, ὦ ἡδέες, καὶ κράσει ἡδεῖς. τὰ γὰρ δύο εε ἐν ταύταις εἰς ει δίφθογγον κιρνῶνται. ἡ γενική; τῶν ἡδέων. ἡ δοτική; τοῖς ἡδέσιν, ἀσυναίρετος. ἡ αἰτιατική; τοὺς ἡδέας, καὶ κράσει ἡδεῖς. τὸ γὰρ ε καὶ α ἐν ταύτῃ, εἰς ει δίφθογγον κιρνᾶται. καὶ οὕτω μὲν σχηματίσεις τὰ εἰς υς τριγενῆ. τὰ δὲ μονογενῆ, ὧδε. ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τὸ βότρυϊ, τὸν βότρυν μόνως. πᾶσα γὰρ γενικὴ καθαρᾷ διχρόνῳ παραληγομένη, εἰς ν μόνον σχηματίζει τὴν αἰτιατικήν. οἷον βότρυος βότρυν, ὄφιος ὄφιν. εὑρήσεις δὲ σπανίως παρὰ ποιηταῖς βότρυα, καὶ δρύα, καὶ νηδύα. ὦ βότρυς, καὶ ὦ βότρυ. τὸ βότρυε, τοῖν βοτρύοιν, ὦ βότρυε, ἀσυναίρετα. οἱ βότρυες, ὦ βότρυες, καὶ κράσει βότρυς. τὸ γὰρ υ καὶ ε ἐν τούτοις. εἰς ῡ μακρὸν κιρνᾶται. τῶν βοτρύων, τοῖς βότρυσι, τοὺς βότρυας, καὶ κράσει βότρυς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ ΟΝΟΜΑτων, κατάληξις ἕκτη.

Τὰ εἰς ους συνηρημένα ἰσοσύλλαβα ὄντα, τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον χρυσοῦς χρυσοῦ, ὅτι χρύσεος, χρυσέου. ἀργυροῦς ἀργυροῦ, ὅτι ἀργύρεος, ἀργυρέου. νοῦς νοῦ, ὅτι νόος νοῦ, καὶ ὁ νοῦς τοῦ νοός. ἔτι τὰ εἰς πλοῦς ἰσοσύλλαβα ὄντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἁπλοῦς ἁπλοῦ, διπλοῦς διπλοῦ, τριπλοῦς τριπλοῦ. ἔτι τὰ εἰς δους, οἷον ἀδελφιδοῦς ἀδελφιδοῦ, θυγατριδοῦς θυγατριδοῦ. τὰ δὲ εἰς ους ἁπλᾶ περιττοσύλλαβα ὄντα εἰς ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον βοῦς βοὸς, νοῦς νοὸς, χροῦς χροὸς, χνοῦς χνοός. ἐξαιρεῖται ὁ ποὺς τοῦ ποδὸς, καὶ ὁ ὀδοὺς τοῦ ὀδόντος.

ἔτι τὰ

ἔτι τὰ παρὰ τὸ πυς σύνθετα, τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττοντα κλίσιν. εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον δίπους δίποδος, τρίπους τρίποδος, καὶ τρίπου ἀττικῶς, ἑπτάπους ἑπτάποδος, καὶ ἑπταπόδης ἑπταπόδου. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Ἀξονάθ' ἑπταπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν. οἰδίπους οἰδίποδος, καὶ οἰδίπου ἀττικῶς. καὶ οἰδιπόδης, οἰδιπόδου πολλάκις παρὰ ποιηταῖς. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐν ἡμέραις, Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' οἰδιπόδαο, ἀντὶ οἰδιπόδου. καὶ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ ὕμνῳ Ἀπόλλωνος, ἐκ μέν σε σπάρτης ἕκτον γένος οἰδιπόδαο, ἀντὶ οἰδιπόδου. ἔτι τὰ εἰς ους περισπώμενα, ἀπὸ τῶν εἰς εις. οἷον πλακόεις, πλακοῦς, πλακοῦντος. σιμόεις, σιμοῦς, σιμοῦντος. ὁ δὲ πάντων δημιουργὸς, ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, παρὰ τῇ ἱερᾷ γραφῇ. πάντα δὲ τὰ εἰς ους ἁπλᾶ μὲν, περισπῶνται. οἷον νοῦς, βοῦς. πλὴν τοῦ πούς, καὶ ὀδούς. ταῦτα γὰρ ἀλλάξαντα τὴν κλίσιν, ἤλλαξεν καὶ τόνον. σύνθετα δὲ, βαρύνονται. οἷον εὔπλους, εὔχρους, εὔνους, σύνους, κακόνους. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα διαιροῦνται εἰς ὁλοπαθῆ, καὶ ὀλιγοπαθῆ, λεκτέον ἂν εἴη καὶ περὶ αὐτῶν. καὶ πρῶτον περὶ τῶν ὀλιγοπαθῶν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ ΟΛΙΓΟπαθῶν.

Ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, καὶ βοῦ παρὰ ποιηταῖς. τῷ βοΐ. τὸν βόα, ἀπὸ τῆς δοτικῆς. καὶ βοῦν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς. εὐχρηστοτέρα δὲ ἡ δευτέρα τῆς πρώτης. ἡ κλητική, ὦ βοῦ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἀποβολῇ τοῦ ς. τὰ γὰρ εἰς ς λήγοντα μετὰ διφθόγγου, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ βοῦς, ὦ βοῦ. ὁ πλακοῦς, ὦ πλακοῦ. ὁ πηλεὺς, ὦ πηλεῦ. τὼ βόε, τοῖν βόοιν, ὦ βόε, ἀσυναίρετα. οἱ βόες, καὶ κράσει βοῦς. ὥσπερ σπανίως εὕρηται. τῶν βοῶν, τοῖς βουσὶ, τοὺς βόας, καὶ βοῦς κατὰ κρᾶσιν, ὁμοφώνως

conſonanter nominatiuo plurali. Quando enim hic in es deſinit contractus ens, cõuocem accuſatiuum & uocatiuum habet: ut, hi boues & boues, hos boues & boues, ò boues et boues. hi piſces & piſces, hos piſces & piſces, ò piſces & piſces. His ſic habentibus, formandum eſt, et quæ in us contracta multipaſſa. Quæ in os ſiue ſoligenera, ſiue trigenera cõtracta, ſimpliciterq́; & contracte flectuntur, ſic. Hæc mens & mens, huius mentis & mentis huic menti & menti, hanc mentẽ & mentem, ò mens, ò mens. Hæ mentes & mentes, harum mentium & tium, ò mentes, ò tes. Hæ mentes, tes, harum mentium, & tium, his mentibus, tibus, has mentes, & tes, ò mẽtes et tes. Et hæc mens, huius mentis, huic menti. et hæc cutis, huius cutis, huic cuti. Illud uero Sophoclis in Aiace, Radit enim in cute hoc ut non gaudeat quidam: uel ab eo quod eſt hæc cutis, huius cutis, huic cuti: uel à cutis cutis, cuti attice. uel & ab hæc cutis, huius cutis, huic cuti, & cuti.

De in os, terminatio ſeptima.

In os ſoliſyllaba circũflexa, abiectiõe s, faciũt genitiuũ: ut hic ſoſpes, huius ſoſpitis. hic crous, huius croi. hic cous, huius coi. hic notus, huius noti. Etiam in os omnia attica: ut, hic menelaus, huius menelai. hic populus, huius populi. hic funis, huius funis. & hic funis, huius funis, communiter. & hic funis, huius funis. In os acutiſona ſoliſyllaba, & pluriſyllabice in os faciunt genitiuum: ut hic tros, huius trois. hic ſeruus, huius ſerui. Excipitur hic uiuens, huius uiuentis. Etiam in os ſoliſyllaba habentia conſonantem tertiæ coniugationis grauiſonorum, id eſt, d, th, t: ut ſeruus ſerui,

ὁμοφώνως τῇ ὀνομαστικῇ πληθυντικῇ. ὅτε γὰρ αὕτη εἰς ες λήγει, συνῃρημένη οὖσα, ὁμόφωνον τὴν αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει. οἷον οἱ βόες καὶ βοῦς, τοὺς βόας καὶ βοῦς, ὦ βόες καὶ βοῦς. οἱ ἰχθύες καὶ ἰχθῦς, τοὺς ἰχθύας καὶ ἰχθῦς, ὦ ἰχθύες καὶ ἰχθῦς. τούτων δὴ οὕτως ἐχόντων, χηματιςέον ἐςὶ καὶ τὰ εἰς ους συνῃρημένα πολυπαθῆ. τὰ εἰς οος εἴτε μονογενῆ, εἴτε τριγενῆ συνῃρημένα, ἁπλῶς τε καὶ συνῃρημένως κλίνονται. οὕτως ὁ νόος καὶ νοῦς, τοῦ νόου καὶ νοῦ, τῷ νόῳ καὶ νῷ, τὸν νόον καὶ νοῦν, ὦ νόε ὦ νοῦ. τὼ νόω καὶ νῶ, τοῖν νόοιν καὶ νοῖν, ὦ νόω καὶ νῶ. οἱ νόοι καὶ νοῖ, τῶν νόων καὶ νῶν, τοῖς νόοις καὶ νοῖς, τοὺς νόους καὶ νοῦς, ὦ νόοι ὦ νοῖ. καὶ ὁ νοῦς τοῦ νοὸς, τῷ νοΐ. καὶ ὁ χοῦς, τοῦ χοὸς, τῷ χοΐ. τὸ δὲ Σοφοκλέους ἐν αἴαντι, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, ὥςε μὴ χαίρειν τινά. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁ χροὺς, τοῦ χροῦ, τῷ χρῷ. ἢ ἀπὸ τοῦ χρὼς, χρὼ, χρῷ ἀττικῶς. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁ χρὼς, τοῦ χρωτὸς, τῷ χρωτὶ καὶ χρῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ, ΚΑΤΑ-ληξις ἑβδόμη.

Τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα περισπώμενα, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσιν τὴν γενικήν. οἷον ὁ σῶς τοῦ σῶ, ὁ κρῶς τοῦ κρῶ, ὁ κῶς τοῦ κῶ, ὁ γνῶς τοῦ γνῶ. ἔτι τὰ εἰς ως πάντα ἀττικά. οἷον ὁ μενέλεως τοῦ μενέλεω, ὁ λεὼς τοῦ λεὼ, ὁ κάλως τοῦ κάλω, καὶ ὁ κάλος τοῦ κάλου κοινῶς, καὶ ὁ κάλως τοῦ κάλαος. τὰ εἰς ως ὀξύτονα μονοσύλλαβα, περιττοσυλλάβως εἰς ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ τρὼς τοῦ τρωὸς, ὁ δμὼς τοῦ δμωός. ἐξαιρεῖται ὁ ζῶς, τοῦ ζῶ. ἔτι τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα ἔχοντα σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἤγουν δ, θ, τ. οἷον δμὼς δμωὸς,

panthera pantheræ, tros trois. At *non habentia, in tos faciũt genitiuũ : ut, hoc corpus, huius corporis. hic uir, huius uiri, pro uir. hoc lumẽ uero, huius luminis.* Etiã *in os acutiſona multiſyllaba : ut indecidẽs dentis, ignotus ignoti, ſudor doris.* In *os grauiſona, ſi quidẽ breui penultimãt, in tos faciunt genitiuũ: ut, riſus riſus, et riſus attice. amor amoris, & amoris attice, & amor amoris æolice : ſæpe apud poëtas. unde et* Heſiodus *in* Theogonia, Hãc *amor ſecuta eſt, & cupido ſecutus eſt pulcher. ſic longa per purũ os faciunt genitiuũ : ut, heros herois, minos minois. præter ſeruus ſerui : ſeruus enim erat.* Athenienſes *aũt, heroem, & minoẽ dicũt, pariſyllabã in huiuſmodi faciẽtes declinationẽ.* In *os cõpoſita cõmuniter quidẽ ſimpliciũ ſeruant declinationẽ : ut, ſoluiſudor ſoluiſudoris, auricola, auricolæ. attice aũt in o faciũt genitiuũ : ut, riſus amator, riſus amatoris, infortunatus amator, toris. hic ſudor, huius doris, huic ſudori, et per abſciſionẽ ſudori, ſæpe apud poetas : & apud poetã in* 16. Iliadis, Labore *aũt & ſudore aßidue ſemper, pro ſudore. hunc ſudorẽ, et per abſciſionẽ, ſudorẽ : ut apud eũdem ſæpe. et in* 10. Iliadis, Ipſi *autẽ ſudorem multũ abluebant mari, pro ſudorẽ. ò ſudor. hi ſudores, horum ſudorum, ò ſudores. hi ſudores, horum ſudorum, his ſudoribus, hos ſudores, ò ſudores.* Hic *heros, huius herois, huic heroi, hunc heroem, ò heros. hi heroes, horum heroum, ò heroes. hi heroes, & commixtione heroes. ut apud* Ariſtophanem *in* Auibus, Nã *heroes prope ſunt : pro heroes.* Semel *uero dicto ob metrum, non eſt utẽdum. horum heroũ, his heroibus, hos heroas, & heroas, ò heroes.*

De

θῶς θωὸς, τρῶς τρωός. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ χρὼς τοῦ χρωτὸς, ὁ φὼς τοῦ φωτὸς, ὁ ἀνήρ. τὸ φῶς δὲ, τοῦ φωτός. ἔτι τὰ εἰς ως ὀξύτονα πολυσύλλαβα. οἷον ὁ ἀπλὼς τοῦ ἀπλῶτος, ὁ ἀγνὼς τοῦ ἀγνῶτος, ὁ ἱδρὼς τοῦ ἱδρῶτος. τὰ εἰς ως βαρύτονα, εἰ μὲν βραχείᾳ παραλήγουσιν, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον γέλως γέλωτος, καὶ γέλω ἀττικῶς. ἔρως ἔρωτος, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου αἰολικῶς, πολλάκις παρὰ ποιηταῖς, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. τῇ δ' ἔρος ὡμάρτησε, καὶ ἵμερος ἕσπετο καλός. εἰ δὲ μακρᾷ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἥρως ἥρωος, μίνως μίνωος. πλὴν τοῦ εἵλως εἵλωτος, ἕλως γὰρ ἦν. οἱ ἀθηναῖοι δὲ, ἥρω καὶ μίνω λέγουσιν, ἰσοσύλλαβον ἐπὶ τῶν τοιούτων ποιοῦντες κλίσιν. τὰ εἰς ως σύνθετα, κοινῶς μὲν τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λυσίδρως λυσίδρωτος, χρυσέρως χρυσέρωτος. ἀττικῶς δὲ, εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ φιλόγελως, τοῦ φιλογέλω. ὁ δύσερως, τοῦ δύσερω. ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι. καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἱδρῷ πολλάκις παρὰ ποιηταῖς. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ ρ τῆς ἰλιάδος, Καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰέν. ἀντὶ ἱδρῶτι. τὸν ἱδρῶτα, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἱδρῶ, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ πολλάκις, καὶ ἐν τῷ κ τῆς ἰλιάδος, Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ, ἀντὶ ἱδρῶτα. ὦ ἱδρώς. τὼ ἱδρῶτε, τοῖν ἱδρώτοιν, ὦ ἱδρῶτε. οἱ ἱδρῶτες, τῶν ἱδρώτων, τοῖς ἱδρῶσι, τοὺς ἱδρῶτας, ὦ ἱδρῶτες. ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως. τὼ ἥρωε, τοῖν ἡρώοιν, ὦ ἥρωε, οἱ ἥρωες, καὶ κράσει ἥρως, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ὄρνισιν, οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσιν, ἀντὶ ἥρωες. τῷ δὲ ἅπαξ ῥηθέντι, διὰ τὸ μέτρον, οὐ χρηστέον. τῶν ἡρώων, τοῖς ἥρωσι, τοὺς ἥρωας, καὶ ἥρως, ὦ ἥρωες.

De in duas conſonantes deſinentibus nominibus terminatio octaua.

Duas conſonantes finales habentia nomina, uel in s deſinũt, ut mare: uel in xi, ut caro. & habẽtia quidẽ finale x, ante ipſum uel l habent, ſulcus: uel r, ut caro: uel g, ut ſphinx. Sed de his quidẽ in alio. habẽtia autem finale s, aut l habent ante ipſum, ut mare: uel n, ut tiryns: uel r, ut beatus, de quibus nũc dicendum. In duas conſonantes deſinentia pluriſyllabice, per duas conſonantes declinantur: ut, tiryns tirynthis, lumbribus lumbrici, beatus beati. mare autem debens eſſe maris, maris factum eſt, ut ſeruetur aſpiratio nominatiui, ſpiritus enim nominatiui obliqui ſeruant. Si igitur fuiſſet maris, tenuaretur. Omnis enim uocalis præcedens liquidam, poſt quam conſonans tertiæ coniugationis grauiſonorum ſequitur, tenuatur. Propterea igitur abiectum eſt t, & effectũ eſt maris, ut obliqui aſpirationem nominatiui habeãt. Hoc mare, huius maris, huic mari, hoc mare, ò mare. Hi ſales, horum ſalium, ò ſales. Hi ſales, horum ſalium, his ſalibus, hos ſales, ò ſales. ſignificat autem ſal ſalis: mare autem maris, mari, mare ſolum, mare. Habentia a ante duas cõſonantes, in tos faciunt genitiuum: ut beatus ſecũdum ueteres, beati. & hic beatus, huius beati. unde hic beatus, huius beati. At non habentia a, in tos faciunt genitiuum: ut tiryns tirynthis, lumbricus lumbrici.

De in an nominibus terminatio nona.

In an nomina, appoſitione os, faciunt genitiuum, etiam ſeruant ubiq; a longum: ut pæan pæanis, titan titanis, pelicanus pelicani, pan panis Deus. Omne autem

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΥΜΦΩΝΑ ληγόντων ὀνομάτων, κατάληξις ὀγδόη.

Τὰ δύο σύμφωνα τελικὰ ἔχοντα ὀνόματα, ἢ εἰς τὸ ς λήγουσιν, ὡς ἅλς. ἢ εἰς τὸ ξ, ὡς σάρξ. καὶ τὰ μὲν ἔχοντα τελικὸν ξ, πρὸ αὐτοῦ ἢ λ ἔχουσιν, ὡς ὅλξ. ἢ ρ, ὡς σάρξ. ἢ γ, ὡς σφίγξ. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, ἐν ἄλλῳ. τὰ δὲ ἔχοντα τελικὸν τὸ ς, ἢ λ ἔχουσι πρὸ αὐτοῦ, ὡς ἅλς. ἢ ν, ὡς τίρυνς. ἢ ρ, ὡς μάκαρς, περὶ ὧν ῥητέον. τὰ εἰς δύο σύμφωνα λήγοντα περιττοσυλλάβως, διὰ δύο συμφώνων κλίνονται. οἷον τίρυνς τίρυνθος, ἕλμινς ἕλμινθος, μάκαρς μάκαρτος. ὁ δὲ ἅλς ὀφείλων εἶναι ἁλτὸς, ἁλὸς ἐγένετο, ἵνα φυλαχθῇ ἡ δασεῖα τῆς ὀνομαστικῆς. τὰ γὰρ πνεύματα τῆς ὀνομαστικῆς αἱ πλάγιαι τηροῦσιν. εἰ γοῦν ἦν ἁλτὸς, ἐψιλοῦτο. πᾶν γὰρ φωνῆεν προηγούμενον ἀμεταβόλου, μεθ᾽ ὃ σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἕπεται, ψιλοῦται. ταῦτά τοι ἐξεβλήθη τὸ τ, ἐγένετο ἁλὸς, ἵνα αἱ πλάγιαι τὴν δασεῖαν τῆς ὀνομαστικῆς σχῶσιν. ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς. τὼ ἅλε, τοῖν ἁλοῖν, ὦ ἅλε. οἱ ἅλες, τῶν ἁλῶν, τοῖς ἁλσὶ, τοὺς ἅλας, ὦ ἅλες. σημαίνει δὲ τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος. ἡ ἅλς δὲ, τῆς ἁλὸς, τῇ ἁλὶ, τὴν ἅλα μόνον, ἡ θάλαττα. τὰ ἔχοντα α πρὸ τῶν δύο συμφώνων, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον μάκαρς, κατὰ παλαιοὺς μάκαρτος. καὶ ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος. ὅθεν ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα α, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τίρυνς τίρυνθος, ἕλμινς ἕλμινθος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ, κατάληξις ἐννάτη.

Τὰ εἰς αν ὀνόματα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ α μακρόν. οἷον παιὰν παιᾶνος, τιτὰν τιτᾶνος, πελεκὰν πελεκᾶνος. πὰν πανὸς, ὁ θεός. τὸ πᾶν

autem omnis. & ſimplicia quidem exiſtẽtia, acuũtur: ut, titan, pæan. compoſita uero penacuuntur: ut, eupæan, titanopan, hermopan. Notandum *hic carbam. compoſitum enim ens, à caris uocem habere, acuitur.*

De in in, terminatio decima.

In in uniſyllaba maſculina, appoſitiõe os, faciũt genitiuum, ſeruãtia ita in obliquo ut ſplen ſplenis, Iupiter Iouis, *anſer anſeris, menſis menſis, et menſis æolice. unde &* Heſiodus, *menſis enim peſsimus iſte. mens autem, mentis: femininum enim.* Etiam *in in multiſyllaba acutiſona, ſi habent m, uertunt ita in e in obliquis: ut paſtor paſtoris, portus portus, hymen hymenis, fundum fundi.* Excipitur *damen damenis.* Si *non habent m, ſeruant ita: ut aquæductus aquæductus, impetigo impetiginis.* Excipitur *azen azenis, aden adenis, & collum colli, quia collum erat.* In *in grauiſona ſi ſint ſoligenera, ſeruant ita in obliquis, ut græcus græci, geren gerenis, ſeuen ſeuenis, iren irenis, & irenis, apud* Callimachum*, propter metrum.* Sed *ſi ſint adiectiua bigenera, uertunt ita in alios caſus: ut hic & hæc mas, maris. hic & hæc iuuenis, iuuenis.*

De in in, terminatio undecima.

In in maſculina, & feminina biterminata, appoſitione os faciunt genitiuum, et ſeruant i longum ubiq;, ut delphin delphinis, telchin telchinis, radius radij, eleuſin eleuſinis. Et *ſimplicia quidem acuuntur: ut, delphin, radius: ſed compoſita penacuuntur, ut auriradius, tricuſpis, boniradius.* Vocantur *autem biterminata,*

δὲ τοῦ παντός. καὶ ἁπλᾶ μὲν ὄντα, ὀξύνονται. οἷον τιτὰν, παιάν. σύνθετα δὲ, παροξύνονται. οἷον δὴ παίαν, τιτανόπαν, ἑρμόπαν. σεσημείωται ὁ καρβάν. σύνθετον γὰρ ὂν, ἀπὸ τοῦ καρὸς βοὴν ἔχειν, ὀξύνεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΝ, ΚΑΤΑΛΗξις δεκάτη.

Τὰ εἰς ην μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον σπλὴν σπληνὸς, ζὴν ζηνὸς, χὴν χηνὸς, μὴν μηνὸς, καὶ μεὶς αἰολικῶς. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος, μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος. ἡ φρὴν δὲ, τῆς φρενὸς, θηλυκὸν γάρ. ἔτι τὰ εἰς ην πολυσύλλαβα ὀξύτονα, ἐὰν μὲν ἔχωσι τὸ μ, τρέπουσι τὸ η εἰς ε ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ποιμὴν ποιμένος, λιμὴν λιμένος, ὑμὴν ὑμένος, πυθμὴν πυθμένος. ἐξαιρεῖται δαμὴν δαμῆνος. ἐὰν δὲ μὴ ἔχωσι τὸ μ, φυλάττουσι τὸ η. οἷον σωλὴν σωλῆνος, λειχὴν λειχῆνος. ἐξαιρεῖται ἀζὴν ἀζένος, ἀδὴν ἀδένος, καὶ αὐχὴν αὐχένος, ὅτι αὐχμὴν ἦν. τὰ εἰς ην βαρύτονα, εἰ μὲν ὦσι μονογενῆ, φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ἕλλην ἕλληνος, γέρην γέρηνος, στέβην στέβηνος εἴρην εἴρηνος, καὶ εἴρενος παρὰ Καλλιμάχῳ διὰ τὸ μέτρον. εἰ δὲ ὦσιν ἐπίθετα διγενῆ, τρέπουσι τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἄρσην, ἄρσενος. ὁ καὶ ἡ τέρην τέρενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΝ ΚΑΤΑληξις ἐνδεκάτη.

Τὰ εἰς ιν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ δικατάληκτα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ι μακρὸν παντάχου. οἷον ὁ δελφὶν τοῦ δελφῖνος, ὁ τελχὶν τοῦ τελχῖνος, ἡ ἀκτὶν τῆς ἀκτῖνος, ἡ ἐλευσὶν τῆς ἐλευσῖνος. καὶ τὰ μὲν ἁπλᾶ, ὀξύνονται. οἷον δελφὶν, ἀκτίν. τὰ δὲ σύνθετα παροξύνονται. οἷον χρυσάκτιν, τριγλώχιν, δυάκτιν. καλοῦνται δὲ δι

terminata, quoniam apud ueteres in is deſinebant: ut, delphin, radius: ſed apud iuniores, in in, ut delphin, radius. uſitatior autem quæ in is, ea quæ in in. Excipi*tur aliquis, alicuius. non biterminatum enim exiſtens, correptum natura iota habet.*

De in yn, terminatio duodecima.

In *yn, appoſitione os faciunt genitiuum: ut, moſyn moſynis, poltyn poltynis,* Phorcyn *phorcynis, phorcyni, phorcynem: & hic phorcys, huius cynis, huic phorcyni, hũc cynem. & hic phorcys, huius phorci, huic phorco. unde &* Heſiodus *in theogonia,* Ceto *autem natu minimum* Phorcum *amore mixta. hunc phorcum, unde &* Homericus Quintus *in ſexto,* Pa*ris autem* Moſynumq; *percußit, & fortem* Phorcum. *& hic phorcus, huius phorci.* Illud *uerò ys, alij longum, alij breue ſemper exiſtimarunt.* Ac *doctus* He*rodianus, in nominatiuo quidẽ ſolum eſſe breue ait, in obliquis autem longum, quod uſus poetarum cõfirmat.* Nam *antiquus ille* Orpheus *in* Argonauticis *ſic ait,* Protheum & Phorcyna, & *fortem* Tritonem. *ſic ſimiliter & poeta in primo* Odyſſeæ, Phorcynis *filia maris immenſi regnatoris.* Et *rurſus in tertiodecimo eiuſdem,* Phorcynis *uero quidam eſt portus marini ſenis. & in tertio eiuſdẽ,* Extremitate Gortynis *in obſcuro ponto &* Dionyſius *enarrator,* Apudq; *ſacram* Gortynem, & *epirocidem phæſtum. phorcys autem, phorcyos.* Illud *cy? breue, quæ enim in ys, breuem bitempoream habent. unde &* Heſiodus *in* Theogonia,

Phorcyi autem rurſus Geto *anus peperit*
pulchrigenas.

De

κατάληκτα, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς, εἰς ις ἔληγον. οἷον δελφὶς, ἀκτίς. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, εἰς ιν. οἷον δελφὶν, ἀκτίν. εὐχρηστοτέρα δὲ ἡ εἰς ις, τῆς εἰς ιν. ἐξαιρεῖται τὶς, τινός. μὴ δικατάληκτον γὰρ ὄν, συνεσταλμένον φύσει τὸ ι ἔχει.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΝ, ΚΑΤΑΛΗξις δυοκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς υν προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον μόσυν μόσυνος, πόλτυν πόλτυνος, φόρκυν φόρκυνος, φόρκυν, φόρκυνα. καὶ ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυος, τῷ φόρκυϊ, τὸν φόρκυν. καὶ ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυ, τῷ φόρκυ. ὅθεν καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κητὼ δ' ὁπλότατον φόρκυ φιλότητι μιγεῖσα. τὸν φόρκυν. ὅθεν καὶ ὁ ὁμηρικὸς κόϊντος ἐν ἕκτῳ, Αν δὲ πάρις μόσυνόντ' ἔβαλεν, καὶ ἀγήνορα φόρκυν. καὶ ὁ φόρκος, τοῦ φόρκου, τὸ δὲ υς, οἱ μὲν μακρὸν, οἱ δὲ βραχὺ ἀεὶ ἐνόμισαν. ὁ δὲ σοφὸς Ηρωδιανὸς ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ, μόνον εἶναι βραχύ φησιν. ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις, μακρόν. ὅπερ ἡ χρῆσις τῶν ποιητῶν ἐπιβεβαιοῖ. ὁ γὰρ παλαιὸς ἐκεῖνος Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς οὕτω φησὶ, Πρωτέα καὶ φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην τρίτωνα. οὕτως ὁμοίως καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ α τῆς ὀδυσσείας, Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος. καὶ πάλιν ἐν τῷ ν τῆς αὐτῆς, Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος. καὶ ἐν τῷ γ τῆς αὐτῆς, Εσχατιῇ γόρτυνος ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ. καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητὴς, Πάρθ' ἱερὴν γόρτυνα, καὶ ἠπειρώτιδα φαιστόν. τοῦ δὲ φόρκυς, φόρκυος, τὸ κυ; βραχύ. τὰ γὰρ εἰς υς, βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. ὅθεν καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, φόρκυϊ δ' αὖ κητὼ γραίας τέκε καλλιπαρήους.

De in on deſinentibus, terminatio 13.

In on deſinentia nomina aut acuuntur, ut ſarpedō, helicon: aut grauantur, ut theon, Plato: aut circunfle ctuntur, ut Xenophon, Neptunus. & acutiſona additione os facientia genitiuum, uel ſeruant o magnum in obliquis: ut helicon heliconis. uel uertūt o magnum in o paruum, ut ſarpedon ſarpedonis. Grauiſona autem uel additione os faciunt genitiuum, interdū uero o magnū ſeruantia: interdū autē uertētia, uel per nt, at circunflexa ut plurimū per nt, faciunt genitiuū, ſeruātia o magnū. Sed quoniā de his documentū uariūq; eſt, & paucis cognitum, dicendum fuerit diligentiſsime ſecundum ueteres, non parcentibus atramento.

De in on acutiſonis ſeruantibus o.

In on acutiſona ſoliſyllaba, additione o faciunt genitiuun, ſeruantia o magnum in obliquis: ut, ramus rami, collis collis. Etiam in on contentiua: ut, cubiculum cubiculi: uirginetum uirgineti, ſpinetum ſpineti. Etiam ut contentiua: ut certamen certaminis, æuum æui. Etiam menſium nomina: ut auguſtus auguſti, iunius iunij, februarius februarij. Etiam per eon ſuperbiſyllaba: ut, legio legionis, hercules herculis, typhon typhonis, neptunus neptuni. Aliqua uero in on purum breui bitempore penultimantia, mutant o magnum in o paruum in obliquis, ut, amphictyon amphictyonis, periction perictionis. Sed cnacyon, cnacyonis. illud enim cy longum. Etiam aliqua in don: ut, Sarpedon Sarpedonis, & Sarpedon Sarpedontis,

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΛΗΓΟΝ-των, κατάληξις ιγ΄.

Τὰ εἰς ων λήγοντα ὀνόματα, ἢ ὀξυνονται, ὡς σαρπηδὼν, ἑλικών. ἢ βαρυνονται, ὡς θέων, πλάτων. ἢ περισπῶνται, ὡς ξενοφῶν, ποσειδῶν. καὶ τὰ μὲν ὀξύτονα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦντα τὴν γενικὴν, ἢ φυλάττουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις, ὡς ἑλικὼν, ἑλικῶνος. ἢ τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν, ὡς σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. τὰ δὲ βαρύτονα, ἢ προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ποτὲ δὲ τὸ ω μέγα φυλάττοντα, ποτὲ δὲ τρέποντα, ἢ διὰ τοῦ ντ. τὰ δὲ περισπώμενα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ ντ ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ ω μέγα. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἡ περὶ τούτων διδασκαλία ποικίλη τέ ἐστι, καὶ ὀλίγοις γνωστὴ, λεκτέον ἂν εἴη ἀκριβέστατα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, μὴ φειδομένοις μέλανος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΟΞΥΤΟΝΩΝ φυλαττόντων τὸ ω.

Τὰ εἰς ων ὀξύτονα μονοσύλλαβα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις, οἷον κλὼν κλωνὸς, πρὼν πρωνὸς. ἔτι τὰ εἰς ων περιεκτικά. οἷον κοιτὼν κοιτῶνος, παρθενὼν παρθενῶνος, ἀκανθὼν ἀκανθῶνος. ἔτι τὰ ὡς περιεκτικὰ, οἷον ἀγὼν ἀγῶνος, αἰὼν αἰῶνος. ἔτι τὰ τῶν μηνῶν ὀνόματα, οἷον βοηδρομιὼν βοηδρομιῶνος, ἑκατομβαιὼν ἑκατομβαιῶνος, ἐλαφηβολιὼν ἐλαφηβολιῶνος. ἔτι τὰ διὰ τοῦ εων ὑπερδισύλλαβα. οἷον λεγεὼν λεγεῶνος, ἡρακλεὼν ἡρακλεῶνος, τυφεὼν τυφεῶνος, ποσειδεὼν ποσειδεῶνος. τὰ δὲ εἰς ων καθαρὸν βραχεῖ διχρόνῳ παραληγόμενα, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ἀμφικτυὼν ἀμφικτυόνος, περικτιὼν περικτιόνος. τὸ δὲ κνακυὼν κνακυῶνος. τὸ γὰρ κυ μακρόν. ἔτι τὰ εἰς δων. οἷον σαρπηδὼν σαρπηδόνος, καὶ σαρπήδων σαρπήδοντος,

dontis, macedo macedonis. excipitur hic calydo, huius calydonis, et hic amydō, huius donis, nomina propria, à quibus calydon ciuitas, & amidon. In on circunflexa omnia per nt flectũtur, ſeruantia o magnũ: ut xenophon xenophõtis, aglaophon phontis, demophon demophontis. excipitur hic neptunus, huius neptuni. & taõ taonis, & typhon typhonis, qui & typhon onis dicitur attice, & typho typhonis, & typhæus typhæi, & typhaon onis. poetæ uero propter metrum apponunt ò ſæpe in quibuſdam horũ nominũ, demophoon & democoon dicentes. unde & poeta in quinto Illiadis, Sed filium priamiſpurium percuſsit democoontem, pro democõtem. Etiam inuenitur his appoſitũ F digãma æolicum, in epigrammatis antiquis. hoc autem erat (ut ait Dionyſius Alicarnaſſeus in prima Romanarum historiarum) u ſyllaba una litera ſcripta duplicibus obliquis in unam rectam, coniuncta ſic, F. utebantur autem æoles in a uocali incipientibus dictionibus, ut Felena, Frex, Fir, F domus ſed quia ante r conſonantiam non facit, uertebant ipſum in b, t, uel d, uel c, exiſtente in ſecunda ſyllaba, ut ſcriptum eſt in æolica lingua: ut bretor pro rhetor, & ſaluator pro ſaluator, brodos pro rhodus, pannus uilis pro pannus uilis. ſemel uero Alcæus rũpes pro rumpes dixit, ut ait Tryphõ grammaticus:, qui & iones, & dores, et lacones, et bœotos ipſo uti ait. pro ipſo aũt nos denſo, uel tẽui utimur. ſed de hoc ſatis. nunc uero de in on grauiſonis dicamus.

De in om grauiſonis ſeruantibus o magnum in obliquis.

In on grauiſona denominatiua, ſeruant o magum in ob-

δοντος, μακεδὼν μακεδόνος. ἐξαιρεῖται ὁ καλυδὼν τοῦ καλυδῶνος, καὶ ὁ ἀμυδὼν τοῦ ἀμυδῶνος, ὀνόματα κύρια. ἀφ᾽ ὧν ἡ καλυδὼν πόλις, καὶ ἡ ἀμυδών. τὰ εἰς ων περισπώμενα πάντα διὰ τοῦ ντ κλίνονται, φυλάττοντα τὸ ω μέγα. οἷον ξενοφῶν ξενοφῶντος, ἀγλαοφῶν ἀγλαοφῶντος, δημοφῶν δημοφῶντος. ἐξαιρεῖται ὁ ποσειδῶν τοῦ ποσειδῶνος, καὶ ταῶν ταῶνος, καὶ τυφῶν τυφῶνος. ὃς καὶ τυφὼς τυφὼ λέγεται ἀττικῶς, καὶ τυφεὼν τυφεῶνος, καὶ τυφωεὺς τυφωέως, καὶ τυφάων τυφάωνος. οἱ ποιηταὶ δὲ διὰ τὸ μέτρον προστιθέασιν ο πολλάκις ἐνίοις τούτων τῶν ὀνομάτων, δημοφόων καὶ δημοκόων λέγοντες. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος, ἀλλ᾽ υἱὸν πριάμοιο νόθον βάλε δημοκόωντα, ἀντὶ δυμοκῶντα, ἔτι εὕρηται τούτοις προστιθέμενον F δίγαμμα αἰολικὸν ἐν ἐπιγράμμασι παλαιοῖς. τοῦτο δὲ ἦν, ὥς φησι Διονύσιος ὁ ἁλικαρνασεὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ῥωμαϊκῶν ἱστοριῶν, ου συλλαβὴ ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένη διτταῖς πλαγίαις ἐπὶ μίαν ὀρθὴν, ἐπιζευγνυμένη οὕτω, F. ἐχρῶντο δὲ οἱ αἰολεῖς ἐν ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν. οἷον Fελένη, Fάναξ, Fανὴρ, Fοῖκος. ἐπειδὴ δὲ πρὸ τοῦ ρ συμφωνίαν οὐ ποιεῖ, ἔτρεπον αὐτὸ εἰς β, τ, ἢ δ, ἢ κ, ὄντος ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ὡς γέγραπται ἐν τῷ αἰολικῷ ἰδιώματι. οἷον βρήτωρ ἀντὶ ῥήτωρ, βρυτὴρ ἀντὶ ῥυτὴρ, βρόδος ἀντὶ ῥόδος, βράκος ἀντὶ ῥάκος. ἅπαξ δὲ Ἀλκαῖος Fρήξεις ἀντὶ ῥήξεις εἶπεν, ὥς φησι Τρύφων ὁ γραμματικὸς, ὃ καὶ ἴωνας, καὶ δωριεῖς, καὶ λάκωνας, καὶ βοιωτοὺς αὐτῷ χρῆσθαί φησιν. ἀντ᾽ αὐτοῦ δὲ ἡμεῖς δασεία, ἢ ψιλῇ χρώμεθα. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου, ἱκανῶς. νῦν δὲ περὶ τῶν εἰς ων βαρυτόνων λέγομεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΒΑΡΥΤΟνων φυλαττόντων τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις.

Τὰ εἰς ων βαρύτονα παρώνυμα, φυλάττουσι τὸ ω μέγα

ἐν ταῖς

in obliquis: ut, deus, Theon theonis. delitiæ, Tryphon tryphonis. latus, Plato platonis. ſacer, hieron hieronis. litus, actæon actæonis, & act eonis per correptionem. Excipiuntur ab in os compoſitis facta: ut, exanguis, anæmon, onis. prædicatus, puer meritorius, pueri meritorij. Etiam in on gentilia ut, myton mytonis, cydon cydonis, cadmeon cadmeonis, argeon argeonis. Excipitur cycon cyconis: cycon uero cyconis, proprium. Etiam in bon: ut Strabo ſtrabonis, tribo tribonis. Etiam in gon biſyllaba, & ſuperbiſyllaba: ut, legon legonis, phlegon phlegonis, aregon aregonis. Etiam in don: ut, phædon phædonis, phædon phædonis, ladon ladonis. cnodon autem, cnodontis. Etiam in don denominatiua: ut, corydus, corydon, corydonis. cinædus, cinædus, cinædi. Etiam in zon, xon, ſon, biſyllaba, propria: ut, rhizon rhizonis, axis axis, thraxon thraxonis, æſon æſonis, & æſonis per correptionem. excipitur iaſon iaſonis. Etiam in thon, phon, chon, con, pon, ton, diſyllaba: ut, motho mothonis, trypho onis, glecho glechonis, glauco glauconis, dupo duponis, pluto plutonis. Etiam ante ou immutabilem habentia: ut, gelo gelonis, timo timonis, ſinon ſinonis, charon, onis. naron onis: per correptionem. Etiam in on habentia ante on bitemporem correptam: ut, eetion eetionis, deucalion deucalionis, amphitryon amphitryonis, ereuthalion ereuthalionis, eutrion eutronis, electryon electryonis, ephæſtion onis, endymion endimyonis, aſterion onis, orion orionis. huius uero illud ri longum, ut pleraque. & breue apud Euripidem inuenitur, Et aſtra & orionem uideo.

Etiam

ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον θεὸς, θέων, θέωνος. τρυφὴ, τρύφων, τρύφωνος. πλατὺς, πλάτων, πλάτωνος. ἱερὸς, ἵερων, ἵερωνος. ἀκτὴ, ἀκταίων, ἀκταίωνος, καὶ ἀκταίονος, κατὰ συστολήν. ἐξαιρεῖται τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος συνθέτων γινόμενα. οἷον ἄναιμος, ἀναίμων, ἀναίμονος. κατάπυγος, καταπύγων, καταπύγονος. ἔτι τὰ εἰς ων ἐθνικά. οἷον μύτων μύτωνος, κύδων κύδωνος, καδμείων καδμείωνος, ἀργείων ἀργείωνος. ἐξαιρεῖται κύκων κύκονος. κύκων δὲ κύκονος, κύριον. ἔτι τὰ εἰς βων. οἷον στράβων στράβωνος, τρίβων τρίβωνος. ἔτι τὰ εἰς γων δισύλλαβα, καὶ ὑπερδισύλλαβα. οἷον λήγων λήγωνος, φλέγων φλέγωνος, ἀρήγων ἀρήγωνος. ἔτι τὰ εἰς δων, οἷον φαίδων φαίδωνος, φείδων φείδωνος, λάδων λάδωνος, κνώδων δὲ κνώδοντος. ἔτι τὰ εἰς δων παρώνυμα. οἷον κόρυδος, κορύδων, κορύδωνος. κίναδος, κινάδων, κινάδωνος. ἔτι τὰ εἰς ζων, ξων, σων δισύλλαβα, κύρια. οἷον ῥίζων ῥίζωνος, ἄξων ἄξωνος, θράσων θράσωνος, αἴσων αἴσωνος, καὶ αἴσονος κατὰ συστολήν. ἐξαιρεῖται ὁ ἰάσων τοῦ ἰάσονος. ἔτι τὰ εἰς θων, φων, χων, κων, πων, των, δισύλλαβα. οἷον μόθων μόθωνος, τρύφων τρύφωνος, γλήχων γλήχωνος, γλαύκων γλαύκωνος, δούπων δούπωνος, πλούτων πλούτωνος. ἔτι τὰ πρὸ τοῦ ων ἀμετάβολον ἔχοντα. οἷον γέλων γέλωνος, τίμων τίμωνος, σίνων σίνωνος, χάρων χάρωνος, νάρων νάρονος, κατὰ συστολήν. ἔτι τὰ εἰς ων ἔχοντα πρὸ τοῦ ων δίχρονον συνεσταλμένον. οἷον ἠετίων ἠετίωνος, δευκαλίων δευκαλίωνος, ἀμφιτρύων ἀμφιτρύωνος, ἐριθαλίων ἐριθαλίωνος, εὐτρίων εὐτρίωνος, ἠλεκτρύων ἠλεκτρύωνος, ἡφαιστίων ἡφαιστίωνος, ἐνδυμίων ἐνδυμίωνος, ἀστερίων ἀστερίωνος, ὠρίων ὠρίωνος. τούτου δὲ τὸ ρι μακρὸν, ὡς τὰ πολλά. καὶ βραχὺ δὲ παρ' Εὐριπίδῃ εὕρηται, Τάτ' ἄστρα καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι.

Ετι τὰ

Etiam in on patronymica: ut, pelides pelidæ, atrides atridæ, ſaturnius ſaturnij. Illud uero in 15. Iliadis poetæ, Iouem uero non ego ſaturnium prope accedam, per correptionẽ propter metrum per o paruum ſcribitur. Etiam in on diminutiua: ut bacchulus li, ſimunculus li, lacunculus lacunculi, morion morionis.

De in on uertentibus o magnum in o paruum.

In on uerbalia, uel communia, uertunt o magnum in o paruum in obliquis: ut, amo, philemō philemonis. intelligo, ſolers ſolertis. miſereor, miſericos cordis. hic & hæc prudens prudentis, hic & hæc uicinus uicini. hic & hæc faber lignarius, fabri. Excipitur hic et hæc ardens ardentis, hic & hæc diſsimulator diſsimulatoris. Etiam in on bitempore longo penultimantia: ut machaon machaonis, hicetaon hicetaonis, aretaon aretaonis, amphion amphionis, ſol ſolis, echion echionis, pandion pandionis, dolion dolionis, ſeruus ſerui, cion cionis, pinguis pinguis, ſerra ſerræ. Item in on ſuperbiſyllaba, longa penultimantia: ut, pæon pæonis. Item in on comparatiua: ut, maior maioris, melior melioris, melior melioris. Item in on biſyllaba, non denominatiua, duas conſonantes per comprehenſionem habẽtia: ut faber fabri, ſcius ſcij, incus incudis. Item à mente compoſita, ut ſtultus ſtulti, prudens prudentis.

De in on per nt declinatis.

In on habentia femininum per æna, per nt flectuntur, uertentia o magnum in o paruum: ut, leo leonis, quia leæna. ſeruus ſerui, quia ſerua. draco

draconis,

Ἔτι τὰ εἰς ων πατρωνυμικά. οἷον πηλείων πηλείωνος, ἀτρείων ἀτρείωνος, κρονίων κρονίωνος. τὸ δὲ ἐν τῷ ξ τῆς ἰλιάδος τοῦ ποιητοῦ, Ζηνὸς δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίωνος ἆσσον ἱκοίμην, κατὰ συστολὴν διὰ τὸ μέτρον διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. ἔτι τὰ εἰς ων ὑποκοριστικά. οἷον βάκχων βάκχωνος, σίμων σίμωνος, λάκκων λάκκωνος, μωρίων μωρίωνος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ, ΤΡΕΠΟΝΤΩΝ τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν.

Τὰ εἰς ων ῥηματικὰ, ἢ κοινὰ, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον φιλῶ, φιλήμων, φιλήμονος. νοῶ, νοήμων, νοήμονος. ἐλεῶ, ἐλεήμων, ἐλεήμονος. ὁ καὶ ἡ σώφρων σώφρονος, ὁ καὶ ἡ γείτων γείτονος, ὁ καὶ ἡ τέκτων τέκτονος. ἐξαιρεῖται ὁ καὶ ἡ αἴθων αἴθωνος, ὁ καὶ ἡ εἴρων εἴρωνος. ἔτι τὰ εἰς ων διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ παραληγόμενα, οἷον μαχάων μαχάονος, ἱκετάων ἱκετάονος, ἀρετάων ἀρετάονος, ἀμφίων ἀμφίονος, ὑπερίων ὑπερίονος, ἐχίων ἐχίονος, πανδίων πανδίονος, δολίων δολίονος, ὀπάων ὀπάονος, κίων κίονος, πίων πίονος, ὠρίων ὠρίονος. ἔτι τὰ εἰς ων ὑπερδισύλλαβα, μακρᾷ παραληγόμενα, οἷον παιήων παιήονος. ἔτι τὰ εἰς ων συγκριτικά. οἷον μείζων μείζονος, κρείσσων κρείσσονος, καλλίων καλλίονος. ἔτι τὰ εἰς ων δισύλλαβα, μὴ παρώνυμα, δύο σύμφωνα κατὰ σύλληψιν ἔχοντα. οἷον τέκτων τέκτονος, ἴδμων ἴδμονος, ἄκμων ἄκμονος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ φρὴν σύνθετα. οἷον ἄφρων ἄφρονος, δαΐφρων δαΐφρονος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΔΙΑ τοῦ ντ κλινομένων.

Τὰ εἰς ων ἔχοντα θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τρέποντα τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον λέων λέοντος, ὅτι λέαινα. θεράπων θεράποντος, ὅτι θεράπαινα. δράκων

draconis,quia dracæna. lacon uero,laconis,diminutiuum enim. Item *in don ſuperbiſyllaba,non denominatiua: ut celadon,dontis,ſarpedon ſarpedontis.* Etiam *à dente compoſita: ut thermodon thermodontis,chalcodon chalcodontis, aper apri.hæc uero & per onos inueniuntur flexa: ut ambidẽto ambidentonis.* Etiam *in thon ſuperbiſyllaba participialia: ut phaethon thõtis, pyriphlegethon, thontis.*

De in on compoſitis.

In *on cõpoſita omnia ſimpliciũ ſeruãt flexionẽ: ut, chalcochitõ chalcochitonis, architectus architecti,miſopoſidõ miſopoſidonis.& hæc quidem de in on, quorũ accuſatiuus patitur ſæpe abſciſionem: ut, neptunum pro neptunum,apollinem pro apollinem.*

De uocatiuis in on.

De *uocatiuis autem ipſorũ in uniuerſum ſcire oportet,quod in on acutiſona eoſdem habent nominatiuos, & uocatiuos:ut,oliuetum,ò oliuetũ. ſimiliter & circũflexa: ut xenophon, ò xenophon.præter neptunum, ò neptune.ſed illud apud* Pindarum, O *neptune, ab hic neptunus,huius neptuni factum eſt.* Sed *grauiſona, à genitiuo,abiectione ultimæ faciunt uocatiuum: ut,tryphon tryphonis, ò tryphon: leo leonis, ò leo.* Notabis *tamẽ, quod quædam ſuperbiſyllaborum compoſitorum in on propenacutum faciunt uocatiuum: ut, agamemnon agamemnonis,ò agamemnon: apollo apollonis,ò apollo.hic & hæc infelix infelicis, ò infelix: & æoles uero ſimiliter, ut ſcriptum eſt in æolica lingua, corripiunt o magnum in uocatiuis: ut,hæc luſcinia, ò luſcinia: hæc hirundo, ò hirundo.*

δράκοντος, ὅτι δράκαινα. ὁ λάκων δὲ λάκωνος, ὑποκοριστικὸν γάρ. ἔτι τὰ εἰς δων ὑπερδισύλλαβα, μὴ παρώνυμα. οἷον κελάδων κελάδοντος, σαρπήδων σαρπήδοντος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ ὀδοὺς σύνθετα. οἷον θερμώδων θερμώδοντος, χαλκώδων χαλκώδοντος, χαυλιώδων χαυλιώδοντος. ταῦτα δὲ καὶ διὰ τοῦ ωνος εὕρηνται κλινόμενα. οἷον ἀμφώδων ἀμφώδωνος. ἔτι τὰ εἰς θων ὑπερδισύλλαβα μετοχικά. οἷον φαέθων φαέθοντος, πυριφλεγέθων πυριφλεγέθοντος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Τὰ εἰς ων σύνθετα πάντα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν, οἷον χαλκοχίτων χαλκοχίτωνος, ἀρχιτέκτων ἀρχιτέκτονος, μισοποσείδων μισοποσείδωνος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ων, ὧν ἡ αἰτιατικὴ πάσχει πολλάκις ἀποκοπήν. οἷον ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα, ἀπόλλω ἀντὶ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΛΗΤΙΚΩΝ ΕΙΣ ΩΝ.

Περὶ δὲ τῶν κλητικῶν αὐτῶν καθόλου εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ εἰς ων ὀξύτονα τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς, καὶ κλητικάς. οἷον ὁ ἐλαιὼν ὦ ἐλαιὼν. ὁμοίως καὶ τὰ περισπώμενα. οἷον ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. πλὴν τοῦ ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον. τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ, Ω ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ὁ ποσειδάων, τοῦ ποσειδάονος ἐγένετο. τὰ δὲ βαρύτονα, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τῆς ἐσχάτης ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ τρύφων, τοῦ τρύφωνος, ὦ τρύφων. ὁ λέων, τοῦ λέοντος, ὦ λέον. Σημειώσῃ μέν τοι, ὅτι ἔνια τῶν ὑπερδισυλλάβων συνθέτων εἰς ον προπαροξύτονον ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ ἀγαμέμνων, τοῦ ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ὁ ἀπόλλων, τοῦ ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον. καὶ οἱ αἰολεῖς δὲ ὁμοίως, ὡς γέγραπται ἐν τῷ αἰολικῷ ἰδιώματι, συστέλλουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς κλητικαῖς. οἷον ἡ ἀηδὼν, ὦ ἀηδόν. ἡ χελιδὼν, ὦ χελιδόν.

De in xi et pſi deſinentibus nominibus ſectio tertia.

In xi & pſi deſinentia nomina, ſeruant in obliquis nominatiui uocalem: ut hæc ferula, huius ferulæ. hic uermis, huius uermis. hic cyclops, huius cyclopis. præter quædam, quæ in ſuis locis notabimus. Omne uero nomen in duplicem deſinens, in obliquis uel dẽſam habet, uel tenuem, uel mediam: & ea quæ in xi deſinũt, habent ſecundæ coniugationis conſonantes, g, c, ch. Sed quæ in pſi, primæ b, p, ph. Sed & de his uarijs exiſtentibus, ſpecialiter dicendum eſt, & primum de in ax.

De in ax, terminatio decimaquinta.

In ax ſimplicia multiſyllaba, c habent in obliquis: ut, thorax thoracis, corcyræus corcyræi, coruus corui, cuſtos cuſtodis, rex regis: & abundantia t, regis. excipiuntur ea quæ à ζo deducuntur, quæ g habent: ut rapax rapacis, à rapio: uocator uocatoris, à uoco: iugulator iugulatoris, à iugulo. His ſimiliter & atrax atragis, & loquax loquacis. Ab in ax compoſita, ſimplicium ſeruant declinatum: ut linothorax linothoracis, amicirapax amicirapacis. Oportet quidem & hoc ſcire, quod in ax biſyllaba maſculina, natura quidem longa penultimantia, productum a habent: ut thorax, phæan, temo, ıllax, plutax. unde & grauantur. excipitur hylax, cyax, ſyax. poſitione uero longa penultimantia, correptum ipſum habent: ut, rapax, uociferator. Neax autem, & deceptor, & cordax, produ-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ ΚΑΙ Ψ ληγόντων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΩΝ.

Τὰ εἰς ξ καὶ ψ λήγοντα ὀνόματα, φυλάττουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις τὸ τῆς ὀνομαστικῆς φωνῆεν. οἷον ὁ νάρθηξ, τοῦ νάρθηκος. ὁ σκώληξ, τοῦ σκώληκος. ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος. πλὴν τινῶν ἃ ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις σημειωσόμεθα. πᾶν δὲ ὄνομα εἰς διπλοῦν λῆγον, ἐν ταῖς πλαγίαις ἢ δασὺ ἔχει, ἢ ψιλὸν, ἢ μέσον. καὶ τὰ μὲν εἰς ξ λήγοντα, ἔχουσι τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας σύμφωνα, γ, κ, χ. τὰ δὲ εἰς ψ, τὰ τῆς πρώτης, β, π, φ. ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων ποικίλων ὄντων, εἰδικῶς λεκτέον, καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς αξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΞ, ΚΑΤΑΛΗξις πεντεκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς αξ ἁπλᾶ πολυσύλλαβα, τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον θώραξ θώρακος, φαίαξ φαίακος, κόραξ κόρακος, φύλαξ φύλακος, ἄναξ ἄνακος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἄνακτος. ἐξαιροῦνται τὰ ἀπὸ τοῦ ζω παραγόμενα, ἅτινα τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ἅρπαξ ἅρπαγος, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζω. κέκραξ κέκραγος, ἀπὸ τοῦ κράζω. ἀπόσφαξ ἀπόσφαγος, ἀπὸ τοῦ σφάζω. τούτοις ὁμοίως καὶ ἄτραξ ἄτραγος, καὶ λάλαξ λάλαγος. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς αξ σύνθετα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λινοθώραξ λινοθώρακος, φιλοάρπαξ φιλοάρπαγος. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς αξ δισύλλαβα ἀρσενικὰ, φύσει μὲν μακρᾷ παραληγόμενα, ἐκτεταμένον τὸ α ἔχουσιν. οἷον θώραξ, φαίαξ, οἴαξ, ἴλαξ, πλούταξ. ὅθεν καὶ βαρύνονται. ἐξαιρεῖται ὗλαξ, κῦαξ, σῦαξ. θέσει δὲ μακρᾷ παραληγόμενα, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχουσιν. οἷον ἅρπαξ, κέκραξ. ὁ νέαξ δὲ, καὶ φέναξ, καὶ κόρδαξ,

productum a habent. ſed cauax, & longum & breue. Superbiſyllaba uero, & breui exiſtente penultima, producunt a: ut accipiter, domicuſtos. niſi compoſita ſint, à ſimplici a corripient: ut, hipponax, archianax. excipitur aſphalax correptũ habens a, quia ſphalax erat biſyllabum. A ſimplicibus producentibus a facta, ſeruant a longum: ut linothorax, philophæax. Hic thorax, huius thoracis, huic thoraci, hunc thoracem, ò thorax. Nam in ax eundem habent nominatiuum & uocatiuum, niſi abiecto x, fiat propter metrũ: ſicut, ò rex ſæpe apud poetas, pro ò rex. unde & poeta in decimoſexto Iliadis, Iupiter rex dodonæ e græce. & magnus Orpheus in hymno ſolis, Audi lucis gubernator uitæ ſufficiens ò rex fontis. pro ò rex. Idem incipiens Argonautica, ò rex pythoni imperans: pro ò rex dixit.

De in ix, terminatio decimaſexta.

In ix ſimplicia pluriſillaba, c in obliquis habent: ut formica formicæ, ferula ferulæ, uermis uermis, hic & hæc tußis tußis: ſoliſyllabum enim. In ix uero cõpoſita, communia, acutiſona, ſeruantia ſyllabam proprij uerbi g habent. ut uermis uermis, ſtultus ſtulti, à percutio. hæc formica, huius formicæ, huic formicæ, hanc formicam, ò formica.

De in ix, terminatio decimaſeptima.

In ix ſimplicia, ſupra unam ſyllabam, c in obliquis habent: ut perdix perdicis, phœnix phœnicis. & ab ipſis compoſita ſimiliter, ut libophœnix. Excipitur

cicada

ἐκτεταμένον τὸ α ἔχουσιν. ὁ κάβαξ δὲ καὶ μακρὸν, καὶ βραχύ. τὰ δὲ ὑπερδισύλλαβα, καὶ βραχείας οὔσης τῆς παραληγούσης, ἐκτείνουσι τὸ α. οἷον ἱέραξ, οἰκοφύλαξ. πλὴν εἰ μὴ σύνθετα εἶεν, ἀπὸ ἁπλοῦ τὸ α συστέλλοντος. οἷον ἱππώναξ, ἀρχιάναξ. ἐξαιρεῖται ἀσφάλαξ, συνεσταλμένον ἔχον τὸ α, διότι σφάλαξ ἦν δισύλλαβον. τὰ ἀπὸ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ α γινόμενα, φυλάττουσι τὸ α μακρόν. οἷον λινοθώραξ, φιλοφαίαξ. ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα, ὦ θώραξ. τὰ γὰρ εἰς αξ, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ὀνομαστικὴν καὶ κλητικὴν, εἰ μὴ ἀποβολὴ τοῦ ξ γένοιτο διὰ τὸ μέτρον, ὥσπερ ὦ ἄνα πολλάκις παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ ὦ ἄναξ. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ π τῆς ἰλιάδος, Ζεῦ ἄνα δωδωναῖε πελασγικέ. καὶ ὁ μέγας Ὀρφεὺς ἐν ὕμνῳ ἡλίου, κλῦθι φάους ταμία ζωαρκέος ὦ ἄνα πηγῆς, ἀντὶ ὦ ἄναξ. ὁ αὐτὸς ἀρχόμενος τῶν ἀργοναυτικῶν, Ὦ ναξ πυθῶνος μεδέων, ἀντὶ ὦ ἄναξ εἴρηκε.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΞ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑκκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ηξ ἁπλᾶ, πολυσύλλαβα, τὸ κ ἐν ταῖς πλαγίαις ἔχουσιν. οἷον μύρμηξ μύρμηκος, νάρθηξ νάρθηκος, σκώληξ σκώληκος. ὁ καὶ ἡ βὴξ βηχὸς, μονοσύλλαβον γάρ. τὰ δὲ εἰς ηξ σύνθετα, κοινὰ, ὀξύτονα, φυλάττοντα συλλαβὴν τοῦ ἰδίου ῥήματος, τὸ γ ἔχουσιν. οἷον οἰστροπλὴξ οἰστροπλῆγος, παραπλὴξ παραπλῆγος, ἀπὸ τοῦ πλήξω. ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος, τῷ μύρμηκι, τὸν μύρμηκα, ὦ μύρμηξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΞ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑπτακαιδεκάτη.

Τὰ δὲ ιξ ἁπλᾶ, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, τὸ κ ἐν ταῖς πλαγίαις ἔχουσιν. οἷον πέρδιξ πέρδικος, φοῖνιξ φοίνικος. καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν σύνθετα ὁμοίως. οἷον λιβοφοῖνιξ. ἐξαιρεῖται

cicada cicadæ, & hic & hæc auis auis dorice. communia autem quæ à femininis fiunt, ſimplicium ſeruauerunt inflexionem: ut hic & hæc pulchricomus pulchricomi, capillus capilli, æquacies æquaciei: quia tricentuuria tricenturiæ. ſed de quantitate ix, differentia quædam eſt apud poſteriores, aliqui quidem ipſum longũ, aliqui uero breue putarunt. antiquiores autem imitatores Apollonij *illius, &* Herodiani, *huiuſmodi fuerunt opinione, quod perdix, & cicada, & ſemodium, & phœnix, & quæcunq; longa penultimant, in nominatiuo quidem breue i habent, ſed in alijs caſibus natura longum. debebant enim per regulam & in nominatiuo producere i. nam in ix, & in yx ſimplicia, natura uel poſitione longa penultimantia, in longam deſinũt. ſed quoniam i, & y ante x nunquam ſunt natura longa, ut ſuffocabo, frigefaciam: propterea illatione x natura corripiuntur. unde & datiuus pluralis ipſorum* Phœnicibus, *ſequente x, poſitione, non natura bitemporeum longum habet. eadem ratione & aucupor poſitione longum ſed aucupabar, natura, ratione incipientis præteritorum.* Notantur *autem in lix ubiq; i correptum habentia, ut coætaneus coætanei, coætaneus coætanei.* Hic *perdix, huius perdicis, huic perdici, hunc perdicem, ò perdix.*

De in yx, terminatio 18.

In *yx maſculina ſimplicia, biſyllaba, natura longa penultimantia, c habent in obliquis: ut præco præconis, coclear coclearis, æthyx æthycis, thranyx cis.* Etiam *poſitione longa penultimantia, in ultima ſyllaba b, uel g, uel d, uel pt: ut bombyx bombycis.*

ὁ τέτλιξ τοῦ τέτλιγος, καὶ ὁ καὶ ἡ ὄρνιξ ὄρνιχος δωρικῶς. τὰ δὲ κοινὰ ἀπὸ θηλυκῶν γινόμενα, τὴν τῶν ἁπλῶν ἐφύλαξαν κλίσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ καλλίθριξ καλλίτριχος, ὅτι θρὶξ τριχός. ὁμόσιξ ὁμόσιχος, ὅτι σὶξ σιχός. περὶ δὲ τῆς ποσότητος τοῦ ιξ, διαφορά τις φαίνεται παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ μακρὸν, οἱ δὲ βραχὺ ἐνόμισαν. οἱ δὲ παλαιότεροι μιμηταὶ Ἀπολλωνίου ἐκείνου, καὶ Ἡρωδιανοῦ, τοιαύτης ἐγένοντο δόξης, ὅτι τὸ πέρδιξ, καὶ τέτλιξ, καὶ χοῖνιξ, καὶ φοῖνιξ, καὶ ὅσα μακρᾷ παραλήγει, ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πλώσεσι φύσει μακρόν. ὤφειλον δὴ κατὰ τὸν κανόνα καὶ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ ἐκτείνειν τὸ ι. τὰ γὰρ εἰς ιξ καὶ υξ ἁπλᾶ, φύσει ἢ θέσει μακρᾷ παραληγόμενα, μακροκαταληκτοῦσιν. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τὸ ι καὶ υ πρὸ τοῦ ξ οὐδέποτε εἰσὶ φύσει μακρὰ, οἷον πνίξω, ψύξω, διὰ τοῦτο τῇ ἐπιφορᾷ τοῦ ξ φύσει συστέλλονται. ὅθεν καὶ ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ αὐτῶν τοῖς φοίνιξιν ἑπομένου τοῦ ξ, θέσει, οὐ φύσει τὸ δίχρονον μακρὸν ἔχει. τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἰξδίῳ θέσει μακρὸν, τὸ δὲ ἴξαον φύσει, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης τῶν παρῳχημένων. σημειοῦνται δὲ τὰ εἰς λιξ, πανταχοῦ τὸ ι συνεσταλμένον ἔχοντα. οἷον ἧλιξ ἥλικος, ὁμῆλιξ ὁμήλικος. ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος, τῷ πέρδικι, τὸν πέρδικα, ὦ πέρδιξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΞ ΚΑΤΑΛΗξις ὀκτωκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς υξ ἀρσενικὰ, ἁπλᾶ δισύλλαβα, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον κῆρυξ κήρυκος, δοῖδυξ δοίδυκος, αἶθυξ αἴθυκος, θρᾶνυξ θράνυκος. ἔτι τὰ θέσει μακρᾷ παραληγόμενα, ἔχοντα ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ β, ἢ γ, ἢ δ, ἢ πλ. οἷον βόμβυξ βόμβυκος.

& penultimãtia e:ut eryx erycis.& habẽtia in penultima a, præter g ante x: ut andryx andrycis, genyx genycis. Habentia autem g, per g declinãtur: ut guttur gutturis, faux faucis. Sed non ſic habentia, ut plurimum g habent: ut coturnix coturnicis. Item in yx ſuperbiſyllaba penultimantia a, g habẽt, ut tarbaryx tarbarycis. Etiam penultimantia o, non illato n, uel b: ut cuculus cuculi, mortyx mortygis, coturnix coturnicis, & coturnicis, apud Philemonem. Item quæ à fugio, & iugo iugabo: ut profugus profugi, coniunx coniugis. Sed habentia n, ch habent in obliquis: ut unguis unguis, ſtonyx ſtonychis unde & quæ ab unguis & nox fiunt, ch habent: ut ſolunguis guis, biunguis biunguis, mediunguis mediũguis, ſummumguis ſummũguis. Item quæ à fodio: ut hæc rima, huius rimæ. In yx compoſita ſimplicium ſeruant declinationem: ut alatenſus alatenſi. Oportet autem ſcire, quod in yx ſimplicia longa natura uel poſitione penultimantia, ſecundum diligentiores in nominatiuo ſolo y natura corripiunt. In alijs autem caſibus, natura producunt. Compoſita autem, & penultimantia breui, ubique corripiunt y: ut coniux coniugis, profugus profugi, unguis unguis, eryx erycis: niſi productio fiat apud poetas, ſicut & correptio natura longorum. ut apud poetam, Præconi canoro. nam ry natura longum, correptum eſt. & huius bebrycis, bry, interdum quidem ut habet, lõgum ſeruat: ut bebrycum regis ſtrenui. interdum uero corripit: ut, Neque igitur bebryces uiri neglexerunt regem. Hic præco, huius præconis, huic præconi, hunc præconem, ò præco.

De

καὶ τὰ παραληγόμενα τῷ ε. οἷον ἔρυξ ἔρυκος. καὶ τὰ ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ α χωρὶς γ πρὸ τοῦ ξ. οἷον ἄδρυξ ἄδρυκος, γόνυξ γόνυκος. τὰ δὲ ἔχοντα γ, διὰ τοῦ γ κλίνονται. οἷον φάρυγξ φάρυγγος, λάρυγξ λάρυγγος. τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ὄρτυξ ὄρτυγος. ἔτι τὰ εἰς υξ ὑπερδισύλλαβα, παραληγόμενα τῷ α, τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ταρβάρυξ ταρβάρυγος. ἔτι τὰ παραληγόμενα τῷ ο μὴ ἐπιφερομένου ν, ἢ β. οἷον κόκκυξ κόκκυγος, μόρτυξ μόρτυγος, ὄρτυξ ὄρτυγος, καὶ ὄρτυκος κατὰ Φιλήμονα. ἔτι τὰ παρὰ τὸ φεύγω, καὶ ζεύγω, ζεύξω. οἷον πρόφυξ πρόφυγος, ὁμόζυξ ὁμόζυγος. τὰ δὲ ἔχοντα ν, τὸ χ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ὄνυξ ὄνυχος, σόνυξ σόνυχος. ὅθεν καὶ τὰ παρὰ τὸ ὄνυξ καὶ νὺξ γινόμενα, τὸ χ ἔχουσιν. οἷον μονώνυξ μονώνυχος, διώνυξ διώνυχος, μεσώνυξ μεσώνυχος, ἀκρώνυξ ἀκρώνυχος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ ὀρύσσω. οἷον ἡ διώρυξ, τῆς διώρυχος. τὰ εἰς υξ σύνθετα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τανυπτέρυξ τανυπτέρυγος. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς υξ ἁπλᾶ μακρᾶ φύσει ἢ θέσει παραληγόμενα, κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνῃ τὸ υ φύσει συστέλλουσιν. ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι, φύσει ἐκτείνουσι. τὰ δὲ σύνθετα καὶ τὰ παραληγόμενα βραχεία, πανταχοῦ συστέλλουσι τὸ υ. οἷον σύζυξ σύζυγος, πρόφυξ πρόφυγος, ὄνυξ ὄνυχος, ἔρυξ ἔρυκος. εἰ μὴ ἔκτασις γένοιτο παρὰ ποιηταῖς, ὥσπερ καὶ συστολὴ τῶν φύσει μακρῶν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Κήρυκι ἠπυτίδῃ. τὸ γὰρ ρυ φύσει μακρὸν, συνέστειλε. καὶ τοῦ βέβρυκος τὸ βρυ, ποτὲ μὲν ὡς ἔχει, μακρὸν φυλάττει. οἷον Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος. ποτὲ δὲ συστέλλει. οἷον οὐδ' ἄρα βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος. ὁ κῆρυξ, τοῦ κήρυκος, τῷ κήρυκι, τὸν κήρυκα, ὦ κῆρυξ.

De in ox, terminatio decimanona.

In ox ſimplicia cappa habent in alijs caſibus, ut lepus lepori, piſcis marinus marini. præter acinus acini. Item *compoſita à lepore, & perſequor, cappa habẽt: ut leporoſus leporoſi, feriſequus feriſequi, capriſequus capriſequi, fabiuorus autem, fabiuori, à comedo enim.* Hic *lepus, huius leporis, huic lepori, hunc leporem, ò lepus.*

De in ar, terminatio uigeſima.

In ar omnia appoſitione os faciunt genitiuum. & ſi fuerint monoſyllaba, longum habent a: ut car caris, par paris, ſturnus ſturni. hoc autem poeta interdum quidem per a profert: ut, ſturnorum nubes uadit. interdum autem per i: ut, graculosq́; ſturnosq́;. & hic ſturnus, huius ſturni. Sed *ſi ſint ſupra unam ſyllabam breue a habent, ut beatus beati, ſomnium ſomnij, cæſar cæſaris, latinum.* Hic *beatus, huius beati, huic beato, hũc beatum, ò beate.*

De in ir, terminatio uigeſima prima.

In ir ſoliſyllaba, appoſitione os faciunt genitiuum, & ſeruant i in obliquis caſibus: ut fera feræ, fera feræ, ſer ſeris. his ſimiliter & peſtis peſtis. Sed *pluriſyllaba acutiſona, ſi habent t ante ir, ſeruant i ubiq;: ut, peluis peluis, ſaluator ſaluatoris, perditor perditoris.* Excipitur *ſtella ſtellæ, & pater patris, & patris.* Sed *ſi non habent t, uertunt i nominatiui in e in obliquis caſibus: ut æther ætheris, aër aëris, leuir uiri,*

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΞ, ΚΑΤΑ-
ληξις ἐννεακαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ωξ ἁπλᾶ τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς ἄλλαις πλώσεσιν, οἷον πλὼξ πλωκὸς, βὼξ βωκός. πλὴν τῦ ῥὼξ ῥωγός. ἔτι τὰ σύνθετα ἀπὸ τῦ πλὼξ καὶ διώκω, τὸ κ ἔχυσιν. οἷον πολύπλωξ πολύπλωκος, θηροδίωξ θηροδίωκος, αἰγοδίωξ αἰγοδίωκος. κυαμοτρὼξ δὲ, κυαμοτρῶγος, ἀπὸ τοῦ τρώγω γάρ. ὁ πλώξ. τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΡ, ΚΑΤΑ-
ληξις εἰκοστή.

Τὰ εἰς αρ πάντα προσθέσει τοῦ ος ποιῦσι τὴν γενικήν. καὶ εἰ μὲν ὦσι μονοσύλλαβα, μακρὸν ἔχουσι τὸ α. οἷον κὰρ καρὸς, πὰρ παρὸς, ψὰρ ψαρός. τῦτο δὲ ὁ ποιητὴς ποτὲ μὲν διὰ τῦ α προφέρει. οἷον, Ψαρῶν νέφος ἔρχεται. ποτὲ δὲ διὰ τῦ η, οἷον Κολοιούς τε, ψῆράς τε. καὶ ὁ ψάρος, τῦ ψάρυ. εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, βραχὺ τὸ α ἔχουσιν. οἷον μάκαρ μάκαρος, ὄναρ ὄναρος, καῖσαρ καίσαρος, λατινικόν. ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι, τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΡ, ΚΑΤΑΛΗ-
ξις εἰκοστὴ πρώτη.

Τὰ εἰς ηρ μονοσύλλαβα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πλώσεσιν. οἷον θὴρ θηρὸς, φὴρ φηρὸς, σὴρ σηρός. τούτοις ὁμοίως καὶ ἡ κὴρ, τῆς κηρός. τὰ δὲ πολυσύλλαβα ὀξύτονα, εἰ μὲν ἔχωσι τὸ τ πρὸ τοῦ ηρ, φυλάττουσι τὸ η πανταχοῦ. οἷον λουτὴρ λουτῆρος, σωτὴρ σωτῆρος, ὀλετὴρ ὀλετῆρος. ἐξαιρεῖται ὁ ἀστὴρ τῦ ἀστέρος, καὶ πατὴρ πατέρος καὶ πατρός. εἰ δὲ μὴ ἔχωσι τὸ τ, τρέπυσι τὸ η τῆς ὀνομαστικῆς εἰς ε ἐν ταῖς ἄλλαις πλώσεσιν. οἷον αἰθὴρ αἰθέρος, ἀὴρ ἀέρος, δαὴρ δαέρος,

ἀνὴρ ἀνέ-

uir uiri,& appoſitione d,& conciſione, uiri. Excipi*tur ſcintilla ſcintillæ, & liberator liberatori.* Etiam *in ir grauiſona,ſi longa penultiment,uertunt i in e:ut pier pieris,tribulis tribulis.*Sed *ſi breui, ſeruãt ita: ut iber iberis,accommodatus accommodati, & panthera pantheræ, ſimplicis ſeruauit declinationem.* Scien*dum autem,quod in ir pluriſyllaba ſimplicia,non propria,neq; gentilia acuuntur:ut aër,æther.ſed gentilia & propria appellatiuis coincidentia,grauantur: ut iber,aſicher.*Oportet *autem & hoc ſcire,quod in ir deſinẽtia nomina,eoſdem habent nominatiuos & uocatiuos: ut hic iber,ò iber.præter quæ in maſculinis:ut hic pater,ò pater. hic ſaluator, ò ſaluator. hic uir, ò uir. hic leuir, ò leuir.*

Hic *uir,huius uiri & uiri, huic uiro & uiro, hunc uirum & uirum,ò uir.* Hi *uiri et uiri, horum uir orũ, horum uirorum,ò uiri & uiri.* Hi *uiri & uiri, & uirorum:his uiris ſolummodo,à datiuo ſingulari,mutatione e in a, & appoſitione d & s: ſimiliter & patribus.hos uiros & uiros, ò uiri & uiri.*

Hic *pater, huius patris & patris, huic patri & patri,hunc patrem,ò pater.* Hi *patres, horum patrum, ò patres.* Hi *patres, horum patrum, his patribus, hos patres, ò patres.*

Hic *aër communiter, & hic aër æolice. ſimiliter & hic æther communiter, & hic æther æolice, quod ſæpe inuenies apud poetas.*

De in ir, terminatio uigeſimatertia.

In *ir,per abſciſionẽ facta ſũt:ut hic ſuſurr or,huius ſuſur-*

ἀνὴρ ἀνέρος, καὶ προθέσει τοῦ δ, καὶ συγκοπῇ, ἀνδρός. ἐξαιρεῖται πινθὴρ πινθῆρος, καὶ ἐλαθὴρ ἐλαθῆρος. ἔτι τὰ εἰς ηρ βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγῃ, τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον πίηρ πίερος, φράτηρ φράτερος. εἰ δὲ βραχείᾳ, φυλάττουσι τὸ η. οἷον ἴβηρ ἴβηρος, ἐρίηρ ἐρίηρος. καὶ ὁ πάνθηρ δὲ, πάνθηρος, τὴν τοῦ ἁπλοῦ ἐφύλαξε κλίσιν. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς υρ πολυσύλλαβα ἁπλᾶ, μὴ κύρια, μὴ δὲ ἐθνικὰ, ὀξύνονται. οἷον ἀὴρ, αἰθήρ. τὰ δὲ ἐθνικὰ καὶ κύρια προσηγορικοῖς συνεμπίπτοντα, βαρύνονται. οἷον ἴβηρ, ἀσίχηρ. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ηρ λήγοντα ὀνόματα, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς καὶ κλητικάς. οἷον ὁ ἴβηρ, ὦ ἴβηρ. πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. οἷον ὁ πατὴρ ὦ πάτερ, ὁ σωτὴρ ὦ σῶτερ, ὁ ἀνὴρ ὦ ἄνερ, ὁ δαὴρ ὦ δάερ.

Ο ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρὸς, τῷ ἀνέρι καὶ ἀνδρὶ, τὸν ἀνέρα καὶ ἄνδρα, ὦ ἄνερ. τὼ ἀνέρε καὶ ἄνδρε, τοῖν ἀνέροιν καὶ ἀνδροῖν, ὦ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. οἱ ἀνέρες καὶ ἄνδρες, τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι μόνως, ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ προθέσει δ καὶ ς. ὁμοίως καὶ πατράσι. τοὺς ἀνέρας καὶ ἄνδρας, ὦ ἀνέρες καὶ ἄνδρες.

Ο πατὴρ, τοῦ πατέρος καὶ πατρὸς, τῷ πατέρι καὶ πατρὶ, τὸν πατέρα, ὦ πάτερ. τὼ πατέρε, τοῖν πατέροιν, ὦ πατέρε. οἱ πατέρες, τῶν πατέρων, τοῖς πατράσι, τοὺς πατέρας, ὦ πατέρες.

Ο ἀὴρ κοινῶς, καὶ ἡ ἀὴρ αἰολικῶς. ὁμοίως καὶ ὁ αἰθὴρ κοινῶς, καὶ ἡ αἰθὴρ αἰολικῶς. ὅπερ πολλάκις εὑρήσεις παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΡ, ΚΑΤΑΛΗξις εἰκοστὴ τρίτη.

Τὰ εἰς υρ κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένοντο. οἷον ὁ ψίθυρ τοῦ ψίθυρος,

ſuſurronis, à ſuſurrator ſuſurratoris. hic teſtis, huius teſtis: ab hic teſtis, huius teſtis. unde & magnus Orpheus *in* Argonauticis, Huius *autem teſtes ſint: & poeta,* Hi *ipſi teſtes ſint. & hic teſtis, huius teſtis, uetuſtum, quod latini ſeruauerunt. & hic teſtis, huius teſtis: & quod nunc in uſu, hic & hæc teſtis, teſtis, teſti, teſtem.*

De in ir, terminatio uigeſimaquarta.

In *ir ſoliſyllaba acutiſona, appoſitione os faciunt genitiuum: ut pediculus pediculi, procella procellæ. ſimiliter & pluriſyllaba grauiſona: ut pollex pollicis, multimanus, centimanus, lichir, ſamphir, bechir. ſed iudaica indeclinabilia.*

De in or, terminatio uigeſima quinta.

In *or acutiſona poſitione os faciunt genitiuum, & ſeruant o magnum ubique: ut fur furis, ſanies ſaniei.* Etiam *grauiſona ſi habent ante o, l, ſeruant o magnum: ut celor celoris, magnum magni. ſed ſi non habent, uertunt o magnum in o paruum: ut neſtor neſtoris, hector oris, mentor mentoris, mneſtor mneſtoris, proprium. procus autem, proci, adiectiuum. unde et poeta, procifugæ.* Inuenta *ſunt & alia apud poetas, productione habentia o magnum: ut per contrarium correptione uertentia, quibus non oportet uti in pedeſtri oratione.* Sed Romana *ſeruant o magnum: ut, quæſtoris, prætoris, mandatoris, dictatoris.* Sed *ſciendum eſt, quod in immutabilem deſinentia, ſeruãt immutabilem in obliquis: ut neſtor neſtoris, dion dionis.* Ideo *&*

immutabilis

ψίθυρος, ἀπὸ τοῦ ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου. ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος, ἀπὸ τοῦ ὁ μάρτυρος τοῦ μαρτύρου. ὅθεν καὶ ὁ μέγας Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων. καὶ ὁ ποιητὴς, τοὶ δ' αὐτοὶ μάρτυροι ἔστων. καὶ ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος παλαιὸν, ὅπερ οἱ λατῖνοι ἐφύλαξαν. καὶ ὁ μάρτυς, τοῦ μάρτυος. καὶ τὸ νῦν εὔχρηστον, ὁ καὶ ἡ μάρτυς, μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΡ, ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τὰ εἰς ειρ μονοσύλλαβα ὀξύτονα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον φθεὶρ φθειρὸς, εἶρ εἰρός. ὁμοίως καὶ τὰ πολυσύλλαβα βαρύτονα. οἷον ἀντίχειρ ἀντίχειρος, πολύχειρ, ἑκατοντάχειρ, λείχειρ, σάμφειρ, βέχειρ. τὰ δὲ ἰουδαϊκὰ, ἄκλιτα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΡ, ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Τὰ εἰς ωρ ὀξύτονα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ω μέγα πανταχοῦ. οἷον φὼρ φωρὸς, ἰχὼρ ἰχῶρος. ἔτι τὰ βαρύτονα, εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ τοῦ ω λ, φυλάττουσι τὸ ω μέγα. οἷον κέλωρ κέλωρος, πέλωρ πέλωρος. εἰ δὲ οὐκ ἔχουσι, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον νέστωρ νέστορος, ἕκτωρ ἕκτορος, μέντωρ μέντορος, μνήστωρ μνήστορος κύριον. μήστωρ δὲ, μήστορος, ἐπίθετον. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, Μηστωρεφόβοιο. εὕρηνται δὲ καὶ ἄλλα παρὰ ποιηταῖς ἐκτάσει ἔχοντα ω μεγα, ἃς τοὐναντίον συστολῇ τρέποντα, οἷς οὐ δεῖ χρῆσθαι ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. τὰ δὲ ῥωμαϊκὰ, φυλάττουσι τὸ ω μέγα. κοϊέστορος, πραίτωρος, μανδάτωρος, δικτάτωρος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα, φυλάττουσι τὸ ἀμετάβολον ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον νέστωρ νέστορος, δίων δίωνος. ταῦτά τοι καὶ

immutabilis appellata eſt. nam neq; in obliquis permutantur, neq; in futuris uerborum. Hic *neſtor, huius neſtoris, huic neſtori, hunc neſtorem, ò neſtor.*

De in pſi omnibus, terminatio uigeſimaſexta.

In *pſi pluriſyllaba, uel b, uel p, uel ph habent in obliquis. ut in uniuerſum aũt dicã, omnia in pſi per p flectũtur, ſiue ſoliſyllaba ſint, ſiue pluriſyllaba, ſiue ſimplicia, ſiue compoſita: ut oculus oculi, adulator adulatoris, cyclops pis, latificies latificiei. excipiuntur quatuor ſoliſyllaba, quæ per b declinantur: ut uena uenæ, phabs phabis, nips niuis, auſter auſtri. et quatuor pluriſyllaba: ut, arabs arabis, chalybs chalybis, chalybs bis, tharyps tharybis. & tria per ph declinata: ut cinyps cinyphis, catilips catiliphis, ſciraps ſciraphis.* Sed *compoſita à tero, per g flectuntur: ut pedotriba pedotribæ, ſeruus ſerui, à tero.* Sciendum *eſt, quod in ops multiſyllaba per o paruum ſcribuntur: ut æthiops, homo, cecrops, ater, pelops. præter intercus, cyclops, uibex, culex, luſcioſus, cercops, palus, tabanus, canops, et quæcunq; deducuntur ab oculus oculi, id eſt oculus, per o magnum ſcribũtur: ut nigroculus nigricoli. ſicut contra à uox uocis, id eſt uox: ut, homo hominis.*

De terminationibus femininorum nominum ſectio quarta.

De *terminationibus maſculinorũ nominũ, ut poßibile fuit, nobis diligẽter et breuiter ſecundũ antiquos dictum eſt. nunc autem eodem modo & de femininis dicetur.*

ἀμετάβολα προσηγόρευται. οὔτε γὰρ ἐν ταῖς πλαγίαις μεταβάλλονται, οὔτε ἐν τοῖς μέλλουσι τῶν ῥημάτων. ὁ νέστωρ, τοῦ νέστορος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα, ὦ νέστορ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ψ ΠΑΝΤΩΝ, ΚΑ-
τάληξις εἰκοστὴ καὶ ἕκτη.

Τὰ εἰς ψ πολυσύλλαβα, ἢ β, ἢ π, ἢ φ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. καθόλου δὲ εἰπεῖν, πάντα τὰ εἰς ψ, διὰ τοῦ π κλίνονται, εἴτε μονοσύλλαβα εἶεν, εἴτε πολυσύλλαβα, εἴτε ἁπλᾶ, εἴτε σύνθετα. οἷον ὢψ ὠπὸς, θὼψ θωπὸς, κύκλωψ κύκλωπος, εὐρύωψ εὐρύωπος. ἐξαιρεῖται τέσσαρα μονοσύλλαβα, διὰ τοῦ β κλινόμενα. οἷον φλὲψ φλεβὸς, φὰψ φαβὸς, νὶψ νιβὸς, λὶψ λιβός. καὶ τέσσαρα πολυσύλλαβα. οἷον ἄραψ ἄραβος, χάλυψ χάλυβος, χέρνιψ χέρνιβος, θάρυψ θάρυβος. καὶ τρία διὰ τοῦ φ κλινόμενα. οἷον κίνυψ κίνυφος, καθῆλιψ κατήλιφος, σκίραψ σκίραφος. τὰ δὲ σύνθετα ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ γ κλίνονται. οἷον παιδότριψ παιδότριβος, οἰκότριψ οἰκότριβος, ἀπὸ τοῦ τρίβω. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς οψ πολυσύλλαβα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον, αἰθίοψ, μέροψ, κέκροψ, οἴνοψ, πέλοψ. πλὴν τοῦ ὕδρωψ, κύκλωψ, μώλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, κέρκωψ, σκόλωψ, μύωψ, κάνωψ. καὶ ὅσα παράγονται ἀπὸ τοῦ ὢψ ὠπὸς, ὁ ὀφθαλμὸς, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. οἷον ἑλίκωψ ἑλίκωπος. ὥσπερ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ὂψ ὀπὸς, ἡ φωνή. οἷον μέροψ μέροπος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ ΤΩΝ
θηλυκῶν ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ μὲν καταλήξεων τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὡς οἷόν τε ἦν ἡμῖν, ἐπιμελῶς καὶ συντόμως κατὰ παλαιοὺς εἴρεται. νῦν δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ περὶ τῶν θηλυκῶν

dicetur. Ante hæc autem ſcire oportet, quod finales femininorum nominum ſunt octo, α, η, ν, ω, ξ, ρ, σ, ψ. de quibus dicendum, & primum de in α & η.

De in α et η.

In α & ιτα feminina pariſyllaba, ſecundæ flectionis ſunt, quorum formatio in ea dicta eſt. In ω contracta exiſtentia, in us faciunt genitiuum per mixtionē: de quibus in quarta contractorum dicetur. nunc autem de impariſyllabis dicamus. In αν femininum non habemus. nam eunam eunanis, maſculinū plures exiſtimarunt. ſi autē & ſupponamus feminina eſſe, appoſitione os genitiuum facient, ſicut & maſculina. Item in εν, neq; maſculinum, neq; femininū habemus. neutrum autem: ut hoc gratioſum.

De impariſyllabis in ιν, terminatio prima.

In ιν feminina appoſitione os faciunt genitiuum. & ſeruant ita in obliquis: ut træzen træzenis, ſiren ſirenis. excipitur mens mentis, quia ſoliſyllabum eſt. Inuenitur autem & pupilla indeclinabile, à pupilla per abſciſionem factum.

De in ιν, terminatio ſecunda.

In ιν feminina biterminata, ſimplicia, acuuntur, et appoſitione os faciunt genitiuum, & ſeruant ubique ι longum, quemadmodum & maſculina: ut ſalamin ſalaminis, radius radij, nares narium. In ου feminina, non habemus. Nam apud comicos formata, neutra ſunt: unde & ſecundum neutra flectuntur ſingulariter. ſolū autem femininus articulus ipſis apponitur: ut

ῥηθήσεται. πρὸ τούτων δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι τελικὰ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων εἰσὶν ὀκτώ, α, η, ω, ν, ξ, ρ, ς, ψ. περὶ ὧν ῥητέον, καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς α, καὶ η.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΚΑΙ Η.

Τὰ εἰς α καὶ η θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα, τῆς δευτέρας κλίσεώς εἰσιν, ὧν ὁ σχηματισμὸς ἐν αὐτῇ εἴρηται. τὰ εἰς α συνῃρημένα ὄντα, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. περὶ ὧν τῇ τετάρτῃ τῶν συνῃρημένων λεχθήσεται. νῦν δὲ περὶ τῶν περιττοσυλλάβων λέγομεν. εἰς αν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν. τὸ γὰρ εὐνὰν εὐνᾶνος, ἀρσενικὸν οἱ πλείους ἐνόμισαν. εἰ δὲ καὶ ὑποθώμεθα θηλυκὰ εἶναι, προσθέσει τοῦ ος τὴν γενικὴν ποιήσουσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρσενικά. ἔτι εἰς εν οὔτε ἀρσενικὸν, οὔτε θηλυκὸν ἔχομεν. οὐδέτερον δὲ, οἷον τὸ χαρίεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΤΤΟΣΥΛΛΑΒΩΝ εἰς ην, κατάληξις α.

Τὰ εἰς ην θηλυκὰ προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον τροιζὴν τροιζῆνος, σειρὴν σειρῆνος. ἐξαιρεῖται ἡ φρὴν τῆς φρενὸς, διότι μονοσύλλαβόν ἐστιν. εὑρίσκεται δὲ καὶ γλὴν ἄκλιτον, ἀπὸ τοῦ γλήνη κατὰ ἀποκοπὴν γινόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΝ, ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τὰ εἰς ιν θηλυκὰ δικατάληκτα, ἁπλᾶ, ὀξύνονται, καὶ προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ ι μακρὸν, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρσενικά. οἷον σαλαμὶν σαλαμῖνος, ἀκτὶν ἀκτῖνος, ῥὶν ῥινός. εἰς ον θηλυκὰ οὐκ ἔχομεν. τὰ γὰρ παρὰ τῶν κωμικῶν ἐσχηματισμένα, οὐδέτερά εἰσιν. ὅθεν καὶ κατὰ τὰ οὐδέτερα κλίνονται ἑνικῶς. μόνως δὲ θηλυκὸν ἄρθρον αὐτοῖς προστίθεται,

ut hæc ſophronium, hæc glycerium, hæc abrotonium, hæc leontium, hæc chryſium.

De in yn, terminatio tertia.

In yn feminina rara exiſtentia, appoſitione os faciunt genitiuum, ſimiliter ut maſculina lōgū y in obliquis ſeruantia: ut hæc gortyn, huius gortynis.

De in on, terminatio quarta.

In on feminina uel acuūtur, ut turtur, luſcinia: uel grauantur, ut columba, papauer. nunquā autem circū flectūtur, præter unū: hæc Cteſiphō*, huius Cteſiphontis. eſt aūt nomen urbis* Perſicæ*, ſeruans & tenorem & flexum proprij nominis, à quo appellata eſt.*

In on grauitenora.

In on feminina grauitenora appoſitione os faciunt genitiuum, & ſeruant o magnum in alijs caſibus: ut hoc papauer, huius papaueris. hæc columba, huius columbæ. Item et nomina urbiū, ſiue acutitenora ſint, ſiue grauitenora: ut hæc python, huius pythonis. hæc ſidon, huius ſidonis. hæc calydō, huius calydonis. hæc pleuron, huius pleuronis. hæc croton, huius crotonis. hæc iton, huius itonis. excipitur hæc lacedæmon huius lacedæmonis. ſeruauit enim ſimplicis flexum, hoc eſt dæmon dæmonis.

In on acutitenora.

In on acutitenora, non exiſtentia nomina urbiū, mutant o magnum in o paruū in alijs caſibus: ut hæc turtur, huius turturis. hæc hirundo, huius dinis. hæc philomela, huius læ. hæc imago, huius imaginis. hæc nix, huius niuis. hæc amazon, huius onis. excipitur hæc cura, huius

οἷον ἡ σωφρόνιον, ἡ γλυκέριον, ἡ ἀβροτόνιον, ἡ λεόντιον, ἡ χρύσιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΝ, ΚΑΤΑ-
ληξις τρίτη.

Τὰ εἰς υν θηλυκὰ σπάνια ὄντα, προθέσει τοῦ ος, ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὁμοίως τοῖς ἀρσενικοῖς μακρὸν τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις φυλάττοντα. οἷον ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ, ΚΑ-
τάληξις τετάρτη.

Τὰ εἰς ων θηλυκὰ ἢ ὀξυνόνται, ὡς τρυγὼν, ἀηδών. ἢ βαρυνόνται, ὡς τρήρων, μήκων. οὐδέποτε δὲ περισπῶνται, πλὴν ἑνὸς, ἡ κτησιφῶν τῆς κτησιφῶντος. ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως περσίδος, φυλάξαν καὶ τὸν τόνον, καὶ τὴν κλίσιν τοῦ κυρίου ὀνόματος, ἀφ' οὗ προσηγόρευτο.

ΕΙΣ ΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΑ.

Τὰ εἰς ων θηλυκὰ βαρύτονα προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάσσουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ἡ μήκων τῆς μήκωνος, ἡ τρήρων τῆς τρήρωνος. ἔτι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων, εἴτε ὀξύτονα εἶεν, εἴτε βαρύτονα. οἷον ἡ πυθὼν τῆς πυθῶνος, ἡ σιδὼν τῆς σιδῶνος, ἡ καλυδῶν τῆς καλυδῶνος, ἡ πλευρὼν τῆς πλευρῶνος, ἡ κρότων τῆς κρότωνος, ἡ ἴτων τῆς ἴτωνος. ἐξαιρεῖται ἡ λακεδαίμων τῆς λακεδαίμονος. ἐφύλαξε γὰρ τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίσιν, τὴν δαίμων δαίμονος.

ΕΙΣ ΩΝ ΟΞΥΤΟΝΑ.

Τὰ εἰς ων ὀξύτονα μὴ ὄντα ὀνόματα πόλεων, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ἡ τρυγὼν, τῆς τρυγόνος. ἡ χελιδὼν τῆς χελιδόνος. ἡ ἀηδὼν τῆς ἀηδόνος. ἡ εἰκὼν, τῆς εἰκόνος. ἡ χιὼν, τῆς χιόνος. ἡ ἀμαζὼν, τῆς ἀμαζόνος. ἐξαιρεῖται ἡ μελεδὼν,

huius curæ, & hæc incenſio, huius incenſionis per productionem. Item & in don nomina urbium, ita penultimantia, mutant o magnum in o paruum: ut ſedon ſedonis, aſpledon aſpledonis, anthedon anthedonis, ſteridon ſteridonis, Carchedon carchedonis, quæ in Li*bya, &* Calchedon *calchedonis, è regione nunc infelicis* Conſtantinopolis, *meæ patriæ: quæ & chalcedon chalcedonis dicitur. quibus ſimiliter et hæc hermō hermonis, bion bionis, littus littoris, olaſſon olaſſonis. & hæc quidem antiquorum regula de ijs quæ in on. Cum uero aliter inuentum fuerit apud poetas, per productionem, uel correptionem fit.*

De in ax femininis, terminatio quinta.

In *ax feminina ſimplicia multiſyllaba, per cappa flectuntur, & breue ax habent. quare & circunflectatur, quæcunq; penultimam natura longam habent: ut, hic ſulcus, huius ſulci. hic fons, huius fontis. hæc ſcala, huius ſcalæ. hæc lactuca, huius lactucæ. his ſimiliter et hæc noctua, huius noctuæ. & mulier non in uſu, mulieris. unde diuerſicliniū.* Hæc *mulier, huius mulieris, huic mulieri, hanc mulierē, ò mulier. ſed quæ inueniūtur duo cōmunia in ex, per g flectuntur: ut, hic & hæc capra capræ, hic & hæc grex gregis. thrax autem antiquum, thracis faciebat. unde nūc thrax thracis dicimus, i ſubſcripto. & hic dax, huius dacis.*

De in ix, terminatio ſexta.

In *ix ſimplicia feminina per c declinantur: ut hæc galea huius galeæ, ſilex ſilicis, carceres carcerum, & procarceres procarcerum, hic & hæc tuſsis tuſsis.*

ſeruant

τῆς μελεδῶνος. καὶ ἡ τυφεδὼν τῆς τυφεδῶνος, κατ᾽ ἔκτασιν. ἔτι καὶ τὰ εἰς δων ὀνόματα πόλεων τῷ η παραλήγοντα, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον σηδὼν σηδόνος, ἀσπληδὼν ἀσπληδόνος, ἀνθηδὼν ἀνθηδόνος, στριδὼν στριδόνος, καρχηδὼν καρχηδόνος, ἡ ἐν λυβύῃ. καὶ καλχηδὼν καλχηδόνος, ἡ ἀντικρὺ τοῦ νῦν δυστυχοῦς βυζαντίου, τῆς ἐμῆς πατρίδος. ἥτις καὶ χαλκιδὼν χαλκιδόνος λέγεται. οἷς ὁμοίως καὶ ἡ ἑρμηὼν ἑρμηόνος, βιὼν βιόνος, ἠϊὼν ἠϊόνος, ὀλαστὼν ὀλαστόνος. καὶ οὗτος μὲν ὁ τῶν παλαιῶν κανὼν περὶ τῶν εἰς ων. ὅταν δ᾽ ἄλλως εὑρεθῇ παρὰ ποιηταῖς, κατ᾽ ἔκτασιν, ἢ συστολὴν γίνεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΞ ΘΗΛΥΚΩΝ, κατάληξις πέμπτη.

Τὰ εἰς αξ θηλυκὰ ἁπλᾶ πολυσύλλαβα, διὰ τοῦ κ κλίνονται, καὶ βραχὺ τὸ αξ ἔχουσιν. ὅθεν καὶ προπερισπῶνται ὅσα τὴν παραλήγουσαν φύσει μακρὰν ἔχουσιν. οἷον ὁ αὖλαξ τῆς αὔλακος, ἡ πῖδαξ τῆς πίδακος, ἡ κλῖμαξ τῆς κλίμακος, ἡ θρῖδαξ τῆς θρίδακος. τούτοις ὁμοίως καὶ ἡ γλαῦξ τῆς γλαυκὸς, καὶ γυνὰξ ἄχρηστον, γυναικός. ὅθεν τὸ ἑτερόκλιτον, ἡ γυνὴ, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι. τὰ δὲ εὑρισκόμενα δύο κοινὰ εἰς αιξ, διὰ τοῦ γ κλίνονται. οἷον ὁ καὶ ἡ αἶξ αἰγὸς, ὁ καὶ ἡ γραῖξ γραιγός. ὁ θραὶξ δὲ τὸ παλαιὸν, θραικὸς ἐποίει. ὅθεν νῦν ὁ θρᾷξ τοῦ θρᾳκὸς λέγομεν, τοῦ ι ὑπογραφομένου. καὶ ὁ δὰξ τοῦ δακός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΞ, ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ἕκτη.

Τὰ εἰς ηξ ἁπλᾶ θηλυκὰ διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον ἡ πήληξ τῆς πήληκος, χάληξ χάληκος. ὕσπληξ δὲ ὕσπληγος. καὶ ἀντίσπληξ ἀντίσπληγος, καὶ ὁ καὶ ἡ βὴξ βηχός.

φυλάττουσι

ſeruant autem hæc ita in alijs caſibus, præter penultimantia o. hæc enim mutant i in e: ut hæc uulpes, huius uulpis.

De in ix, terminatio ſeptima.

In ix multiſyllaba feminina, ut plurimum per c declinantur: ut calix calicis, helix helicis: ſcutica uero, ſcuticæ, huic ſcuticæ & ſcuticæ, per abſciſionem: ſcuticam & ſcuticam. unde, Scuticam *ſemper cõcutiebat, ait: & equinam ſcuticã iniecit, & turma turmæ. unde conturmalis lis. & capillus autẽ, capilli: unde & communia, pulchricomus comi, & longicomus gicomi.* O*portet autem & hoc ſcire, quod in x, ſi habent ante x g, per g flectuntur: ut hæc ſphinx, huius ſphingis. hæc tuba, huius tubæ. ſingultus ſingulti, morbus. lynx autem lyncis, fera. ut apud* Callimachum, *Ille autem carnem lyncis incidebat. ſi autem ante x aliam conſonantem habent, per c declinantur: ut hæc caro, huius carnis. ſulcus ſulci, robur roboris robori. unde et* Homericum *illud,* R*obore fretus: uel à robur roboris, robori, ut quibuſdam uidetur: uel à robur roboris robori, et per tranſmutationem robori, quod melius.*

De in yx, terminatio octaua.

In yx feminina multiſyllaba per g flectuntur, niſi ratio alia prohibeat: ut fornix currus, fornicis currus, bulla bullæ, pẽna pennæ, grauiſonũ: pennæ. ſed ala alæ acutiſonum, totum membrum in quo naſcuntur pennæ. unde & apud poetã in ſecundo Iliadis, Hanc *obuolutus penna cœpit circumſtrepentem: pena-*

cutiſone

φυλάττουσι δὲ πάντα τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι, πλὴν τῶν παραληγομένων τῷ ω. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΞ, ΚΑΤΑΛΗ-ξις ἑβδόμη.

Τὰ εἰς ιξ πολυσύλλαβα θηλυκὰ, ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον κύλιξ κύλικος, ἕλιξ ἕλικος. ἡ μάστιξ δὲ τῆς μάστιγος, τῇ μάστιγι, καὶ μάστι κατὰ ἀποκοπήν. μάστιγα καὶ μάστιν. ὅθεν, Μάστιν αἰὲν ἔλαυνεν, ἤ. καὶ, ἐφ' ἱππείην μάστιν βάλε. καὶ ἡ στίξ, τῆς στιχός. ὅθεν ὁμόστιξ, ὁμόστιχος. καὶ ἡ τρὶξ δὲ, τῆς τριχός. ὅθεν καὶ τὰ κοινὰ, καλλίθριξ καλλίτριχος, καὶ τανύθριξ τανύθριχος. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ξ εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ τοῦ ξ, γ, διὰ γ κλίνονται. οἷον ἡ σφίγξ, τῆς σφιγγός. ἡ σάλπιγξ, τῆς σάλπιγγος. λύγξ λυγγὸς, τὸ πάθος. λύγκξ δὲ λυγκὸς, τὸ θηρίον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔλαμνεν. εἰ δὲ πρὸ τοῦ ξ ἕτερον σύμφωνον ἔχουσι, διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον ἡ σὰρξ τῆς σαρκὸς, ὅλξ ὁλκὸς, ἄλξ ἀλκὸς, ἀλκί. ὅθεν καὶ τὸ ὁμήρειον ἐκεῖνο, Αλκὶ πεποιθώς. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλξ, ἀλκὸς, ἀλκὶ, ὡς ἐνίοις δοκεῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἡ ἀλκὴ, τῆς ἀλκῆς, τῇ ἀλκῇ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκί. ὅπερ ἄμεινον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΞ, ΚΑΤΑ-ληξις ὀγδόη.

Τὰ εἰς υξ θηλυκὰ πολυσύλλαβα διὰ τοῦ γ κλίνονται, εἰ μὴ λόγος ἕτερος κωλύσῃ. οἷον ἄντυξ ἄντυγος, πομφόλυξ πομφόλυγος, πτέρυξ πτέρυγος βαρύτονον, τὰ πτερύγια. πτερὺξ δὲ, πτερύγος, ὀξύτονον, τὸ ὅλον μέρος ἐν ᾧ φύονται τὰ πτερά. ὅθεν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ β τῆς ἰλιάδος, τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτεργύρος λάβεν ἀμφιαχυῖαν, παρο-

ξυτόνως

cutiſone ſcribendum, non propenacutiſone. Etiam & ſoliſyllaba acutiſona, ut plurimum g habent: ut fex fe cis, ſtyx ſtygis, nox noctis: & mutatione aſpiratæ in tenuem, & additione t, noctis nocti, & noctem. & re ticulum autem, reticuli. Item ab in yx compoſita primitiuorum ſeruant declinationem.

De in ar, terminatio nona.

In ar femininum uxor habemus, quod appoſitione os facit genitiuũ: ut hæc uxor huius uxoris, & hæc uxor huius uxoris antiquum. unde et Euripides in Electra, ſiue Oreſte, Amare uxorem omnibus græcis ui deris. Illud uero poetæ, Vxorum cauſa ſuarũ, uel ab uxor uxoris uxores uxorum uxoribus, & uxoribus ionice, & cõmixtione uxoribus, ut apud ipſum in quinto Iliadis, & defendere uxores: uel ab uxor uxoris uxores, & per tranſmutationẽ uxores. & in reliquis.

De in ir, terminatio decima.

In ir ſoliſyllabũ femininũ, manus eſt. communia aũt multiſyllaba multa: ut pollex, multimanus, quæ appoſitione os faciunt genitiuum. hæc manus, huius manus, huic manui, hanc manum. hæ manus, non hæ manus di cimus. unde Ariſtophanes in Pluto, Ego aũt manibus applauſi ex uoluptate. & Philoſtratus in Her. Manus ambas extendẽs. ſimiliter et hæ mulieres, non hæ mulieres. hæ uiæ, et hæ urbes, apud Platonẽ et Aeſchinẽ Socraticũ. Et uidete has duas ſorores, pro has duas ſorores, apud Sopho. et alia multa inuenies anti quo more ſic facta. harũ manuũ, ut plurimũ, ò manus.

Hæ

ξυτόνως γράπτεον, ἢ προπαροξυτόνως. ἔτι καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀξύτονα, ὡς τὰ πολλὰ τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ἡ τρὺξ, τῆς τρυγός. ἡ ςὺξ, τῆς ςυγός. ἡ νὺξ, τῆς νυχός. καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν, καὶ προσθέσει τοῦ τ, νυκτὸς, νυκτὶ, νύκτα. καὶ ἡ ἄμπυξ δὲ, ἄμπυκος. ἔτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υξ σύνθετα, τὴν τῶν πρωτοτύπων φυλάττουσι κλίσιν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΡ, ΚΑΤΑ- ληξις ἐννάτη.

Εἰς αρ θηλυκὸν τὸ δάμαρ ἔχομεν, ὅπερ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικήν. οἷον ἡ δάμαρ τῆς δάμαρος, καὶ ἡ δάμαρς τῆς δάμαρτος παλαιόν. ὅθεν καὶ εὐριπίδης ἐν Ἠλέκτρᾳ, εἴτε Ὀρέςῃ, Φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν ἕλλησιν δοκεῖς. τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ, Ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄαρ, ὄαρος, ὄαρες. ὀάρων, ὄαρσι, καὶ ὀάρεσσιν ἰωνικῶς, καὶ κράσει ὤρεσσιν, ὡς παρ᾽ αὐτῷ ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν ἢ ἀπὸ τοῦ ὄαρος, ὀάρου, ὄαρι. καὶ διὰ μεταπλασμὸν ὄαρες, καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΡ, ΚΑ- τάληξις δεκάτη.

Εἰς ειρ μονοσύλλαβον θηλυκὸν ἡ χείρ ἐςι. κοινὰ δὲ πολυσύλλαβα πολλά. οἷον ἀντίχειρ, πολύχειρ. ἅτινα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα. τὼ χεῖρε, οὐ τὰ χεῖρε λέγομεν. ὅθεν καὶ Ἀριςοφάνης ἐν πλούτῳ, Ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ᾽ ἀνεκρότησ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς. καὶ Φιλόςρατος ἐν ἡρωϊκοῖς, τὼ χεῖρε ἄμφω προτείνας. ὁμοίως καὶ τὼ γυναῖκε, οὐ τὰ γυναῖκε. τὼ ὁδώ. καὶ τὤτω τὼ πόλιε, παρὰ πλάτωνι καὶ αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ, καὶ ἴδετε τώδε τὼ κασιγνήτα, ἀντὶ τάσδε τὰς ἀδελφὰς, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ ἄλλα πολλὰ εὑρήσεις, ἀρχαίῳ ἔθει οὕτω γινόμενα. ταῖν χεροῖν ὡς ἐπιτοπλεῖςον. ὦ χεῖρε. αἱ χεῖρες,

Hæ manus, harum manuum, his manibus, has manus, ò manus. apud poetas autē, per defectum inuenies manus, manui, manum: ſicut ſocius, pro ſocius.

De in ir, terminatio undecima.

In ir, *feminina multiſyllaba appoſitione os faciunt genitiuum, & mutant i in e: ut ianitrix ianitricis, ceres cereris, filia filiæ, mater matris, uenter uentris. patiuntur autem & conciſionem in femininis hæc ſingulariter.* Hæc *mater, huius matris & matris, huic matri et matri, hanc matrem, ò mater.* Hæc *ceres, huius cereris & cereris, huic cereri & cereri, hanc cererem & cererem, ò ceres.* Hæc *filia, huius filiæ & filiæ, huic filiæ & filiæ, hanc filiam & filiam poeticum, ò filia. horum ſolum uocatiuus in er.* Hic *uenter, huius uētris & uentris, huic uentri & uentri, hunc uentrem, ò uenter.* Datiuus *autem pluralis à datiuo ſingulari fit, appoſitione as: ut matri matribus, filiæ filiabus.*

De in or, terminatio duodecima.

In *or cōmunia habemus, quæ appoſitione os faciunt genitiuū: ut hic & hæc depater depatris, hic et hæc demater tris, hic & hæc omnidomans omnidomantis.*

De in as acutiſonis, terminatio decimatertia.

In *as feminina, & communia acutiſona exiſtentia, per delta declinantur, & corripiunt ubique alpha. ut hæc unitas, huius unitatis. hæc duitas, huius duitatis. hæc* Pallas, *huius palladis. hæc fax, huius facis. hic & hæc exul, huius exulis. hic & hæc*

arcas,

αἱ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας, ὦ χεῖρες. παρὰ ποιηταῖς δὲ, κατ' ἔλλειψιν εὑρήσεις χερὸς, χερὶ, χέρα. ὥσπερ ἑτάρος, ἀντὶ ἑταῖρος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΡ, ΚΑτάληξις ια΄.

Τὰ εἰς ηρ θηλυκὰ πολυσύλλαβα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον εἰνάτηρ εἰνάτερος, δημήτηρ δημήτερος, θυγάτηρ θυγατέρος, μήτηρ μητέρος, γαστὴρ γαστέρος. πάσχουσι δὲ καὶ συγκοπὴν ἐν τοῖς θηλυκοῖς ταῦτα ἑνικῶς. ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα, ὦ μῆτερ. ἡ δημήτηρ, τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος, τῇ δημήτερι καὶ δήμητρι, τὴν δημήτερα καὶ δήμητρα, ὦ δήμητερ. ἡ θυγάτηρ, τῆς θυγατέρος καὶ θυγατρὸς, τῇ θυγατέρι καὶ θυγατρὶ, τὴν θυγατέρα καὶ θύγατρα ποιητικὸν, ὦ θύγατερ. τούτων μόνον ἡ κλητικὴ εἰς ερ. ἡ γαστὴρ, τῆς γαστέρος καὶ γαστρὸς, τῇ γαστέρι καὶ γαστρὶ, τὴν γαστέρα, ὦ γαστήρ. ἡ δοτικὴ δὲ πληθυντικὴ ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς γίνεται, προσθέσει τοῦ ας. οἷον μητρὶ μητράσι, θυγατρὶ θυγατράσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΡ, ΚΑτάληξις ιβ.

Εἰς ωρ κοινὰ ἔχομεν, ἅτινα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορος, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ ἀμήτορος, ὁ καὶ ἡ πανδαμάτωρ πανδαμάτορος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΟΞΥΤΟνων, κατάληξις ιγ.

Τὰ εἰς ας θηλυκὰ καὶ κοινὰ ὀξύτονα ὄντα, διὰ τοῦ δ κλίνονται, καὶ συστέλλουσι πανταχοῦ τὸ α. οἷον ἡ μονὰς τῆς μονάδος, ἡ δυὰς τῆς διάδος, ἡ παλλὰς τῆς πολλάδος, ἡ λαμπὰς τῆς λαμπάδος, ὁ καὶ ἡ φυγὰς τῆς φυγάδος, ὁ καὶ ἡ

arcas,huius arcadis.hoc caput autem, huius capitis excipitur. duo autem ſola feminina grauiſona nomina ciuitatum habemus,hæc declinationẽ nominum,à quibus denominata ſunt,ſeruauerunt: hæc acragas,huius acragantis, urbs Siciliæ, ab inibi fluuio denominata eſt.& hoc tarentum, huius tarenti. In aus impariſyllaba exiſtentia, cum ſuis linguis flectuntur: ut hæc nauis & nauis,huius nauis & nauis,& nauis:huic naui & naui:hanc nauem & nauem,& nauem & nauẽ, ò nauis & nauis. Hæ naues & naues et naues, harũ nauium & nauium,his nauibus & nauib.& nauibus, has naues & naues & naues,ò naues & naues. ſic & hæc anus, huius anus & anus.

De in ais, terminatio quarta decima.

In aus maſculinum ſolum hæc fax. huius facis, per tos. ſed hic & hæc puer pueri, à puer pueri, & per cõtractionem puer. & quæ ab ipſo autem ſimiliter communia,delta habent:ut hic & hæc filioſus filioſi,hic et hæc defilius defilij.

De in ns, terminatio 15.

In ns feminina ſoligenera appoſitione tos faciũt genitiuũ,& ſeruãt ubiq; ita: ut hæc ueſtis,huius ueſtis. hæc potio,huius potionis. hic amor,huius amoris. hæc prauitas,huius prauitatis. hæc parnes,huius netis, & mutatione t in th,parnethis. unde & Ariſtophanes in Nebulis, Vide nũc huc ad parnethem. cum autẽ ſunt bigenera,in us faciunt genitiuum per commixtionem: ut hic & hæc procliuis, procliuis. Oportet autem ſcire quod quatuor in tis impariſyllaborum acuuntur:

ut,

ἀρκὰς, τῆς ἀρκάδος. ἡ κρὰς δὲ, τῆς κρατὸς, ἐξαιρεῖται. δύο δὲ μόνα θηλυκὰ βαρύτονα ὀνόματα πόλεων ἔχομεν, ἃ τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων ἀφ᾽ ὧν ὠνομάσθησαν ἐφύλαξαν. ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος, πόλις τῆς σικελίας, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ ὀνομασθεῖσα. καὶ ἡ τάρας, τῆς τάραντος. τὰ εἰς αυς περιττοσύλλαβα ὄντα, μετὰ ἰδιωμάτων κλίνονται. οἷον ἡ ναῦς, καὶ νηῦς τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν νῆα, καὶ νέα, καὶ ναῦν, καὶ νηῦν. ὦ ναῦς, καὶ νηῦς. αἱ νάες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν νηῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσσι. τὰς νῆας, καὶ ναῦς, καὶ νέας. ὦ νέες, καὶ νῆες. οὕτω καὶ ἡ γραῦς, τῆς γραὸς, καὶ γρηός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΙΣ, ΚΑΤΑΛΗξις τεσσαρεσκαιδεκάτη.

Εἰς αις θηλυκὸν μόνον ἡ δαὶς, τῆς δαιτὸς, διὰ τοῦ τος. τὸ δὲ ὁ καὶ ἡ παῖς παιδὸς, ἀπὸ τοῦ πάϊς πάϊδος, καὶ κατὰ συναίρεσιν παῖς. καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ ὁμοίως κοινὰ τὸ δ ἔχουσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ εὔπαις εὔπαιδος, ὁ καὶ ἡ ἄπαις ἄπαιδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΚΑτάληξις ιε.

Τὰ εἰς ης θηλυκὰ μονογενῆ προσθέσει τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ η. οἷον ἡ ἐσθὴς, τῆς ἐσθῆτος. ἡ ποτὴς, τῆς ποτῆτος. ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος. ἡ κακότης, τῆς κακότητος. ἡ πάρνης, τῆς πάρνητος. καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, πάρνηθος. ὅθεν καὶ Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν πάρνηθα, ὅτε δὲ εἰσι διγενῆ, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ προπετὴς, προπετέος, προπετοῦς. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τέσσαρα τῶν εἰς της ὑπερδισυλλάβων ὀξύνονται.

ut uelocitas, tarditas, plenitas, pugna. ſed alia omnia grauantur: ut quantitas, qualitas, eruditio, leuitas, breuitas.

De in is acutiſonis, terminatio ſextadecima.

In is acutiſona feminina multiſyllaba, non biuerminata, ſiue producunt i, ſiue corripiũt, per d impariſyllabice flectuntur: ut ocrea ocreæ, ſolea ſoleæ, ſigillum ſigilli, uinculum uinculi, gutta guttæ, pugna pugnæ, pugnæ, & per abſciſionem pugnæ: ut, in pugna triſti. excipitur ſpica ſpicæ, cuius i longũ. Sed de quantitate i huiuſmodi nominum differentia quædam uidetur: doctiores tamen hac opinione ſunt, quod in is acutiſona, feminina, biſſyllaba natura longa penultimantia, nõ propria exiſtentia, neq; diminutiua, in nominatiuo i breue habent, ſed in obliquis longum. unde et circunflectuntur: ut tibia tibiæ, ſordes ſordis, clauis clauis, fundamentum fundamenti, repagulum repaguli. ſed non ſic habẽtia, breue ubique i habẽt: ut themidis, iræ, doricæ, extremitatis, inſulæ. Etiam ſuperbiſyllaba adiectiua, i breue habent, ſiue longa, ſiue breui penultimant, ut ductrix ductricis, tibicina tibicinæ. tamen crinis crinis, & alia quædam, propter concurſum trium breuium producunt i. Poetæ autem his ita addentes, propter metrũ corripiunt i, fluuiuſculi, & pegaſiadis dicentes. unde & in Argonauticis illud Orphicum carmen, Velocibus pedibus ſupra pegaſida littora, pro pegaſida. Hæc in is acutiſona communiter in a faciunt accuſatiuum: ut fundamẽtũ, ſigillum,

οἷον ταχυτὴς, βραδυτὴς, ἁδροτὴς, δηϊοτὴς. τὰ δὲ ἄλλα πάντα, βαρύνονται. οἷον ποσότης, ποιότης, λογιότης, κουφότης, βραχύτης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΣ ΟΞΥΤΟΝΩΝ, κατάληξις ἑκκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ πολυσύλλαβα, μὴ δικατάληκτα, εἴτε ἐκτείνουσι τὸ ι, εἴτε συστέλλουσι, διὰ τοῦ δ περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον κνημὶς κνημῖδος, κρηπὶς κρηπῖδος, σφραγὶς σφραγῖδος, ἀψὶς ἀψῖδος, ῥανὶς ῥανίδος, δαῒς δαΐδος, δαΐδι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, δαΐ. εἰς ἐν δαῒ λυγρῇ. ἐξαιρεῖται ἀγλὶς ἀγλῖθος, οὗ τὸ ι μακρόν. Περὶ δὲ τῆς ποσότητος τοῦ ι τῶν τοιούτων ὀνομάτων διαφορά τις φαίνεται. οἱ λογιώτεροι μέντοι ταύτης τῆς δόξης εἰσὶν, ὅτι τὰ εἰς ις ὀξύτονα, θηλυκὰ, δισύλλαβα, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, μὴ κύρια ὄντα, μηδὲ ὑποκοριστικὰ, ἐπὶ μὲν τῆς ὀνομαστικῆς τὸ ι βραχὺ ἔχουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων, μακρόν. ὅθεν καὶ προπερισπῶνται. οἷον κνημὶς κνημῖδος, κηλὶς κηλῖδος, κληὶς κληῖδος, κρηπὶς κρηπῖδος, βαλβὶς βαλβῖδος. τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα, βραχὺ πανταχοῦ τὸ ι ἔχουσιν. οἷον θέμιδος, μήνιδος, δωρίδος, κορωνίδος, νησίδος. ἔτι τὰ ὑπερδισύλλαβα ἐπίθετα, τὸ ι βραχὺ ἔχουσιν, εἴτε μακρᾷ, εἴτε βραχείᾳ παραλήγονται. οἷον στρατηγὶς στρατηγίδος, αὐλητρὶς αὐλητρίδος, τό γε μὴν πλοκαμὶς πλοκαμῖδος, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν τριῶν βραχέων ἐκτείνουσι τὸ ι. οἱ ποιηταὶ δὲ τούτοις η προστιθέντες, διὰ τὸ μέτρον συστέλλουσι τὸ ι, ποταμηΐδος, καὶ παγασηΐδος λέγοντες. ὅθεν καὶ τὸ ἐν ἀργοναυτικοῖς ἐκεῖνο ὀρφικὸν ἔπος, Λαιψηροῖς ποδέεσσιν ὑπὲρ παγασηΐδας ἀκτὰς, ἀντὶ παγασίδας. ταῦτα δὲ τὰ εἰς ις ὀξύτονα, κοινῶς μὲν εἰς α ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον κρηπῖδα,

ſigillum, iaculum, teſtudinem. cum autem inuentus fuerit accuſatiuus in in, æolum eſt: ut, ſigillum, teſtudinē. unde & Heſiodus, Tripalmem autem teſtudinem incide decipalmo currui, pro teſtudinem. In is circumflexa feminina, per dos faciunt genitiuum, & in in accuſatiuum: ut, bendis bendidis bendidem, molis molidis molidem. In is propria grauiſona feminina, ſiue in ris, ſiue in tis, ſiue in mis, uel ſi aliam quandam conſonantem ante is habent, communiter in dos faciūt genitiuum: ut, uenus ueneris, thetis thetidis, themis themidis, memphis memphidis: ſed ionice in os. excipiuntur autem hæc propria, et non: hæc charybdis charybdis, ſardis ſardis, trallis trallis, excuſatio excuſationis, fictio fictionis, lacuſis lacuſis, inuidia inuidiæ, acquiſitio acquiſitionis, xois xois, aſthlibis aſthlibis, ſois ſoios, ſerua ſeruæ, thamiathis thamiathios. Etiam à ciuitate compoſita feminina, ſolum ſimplicis ſeruant declinationem: ut, arx arcis. In nis feminina grauiſona, ſi longa penultimant, per d flectuntur: ut, iuuenis iuuenis, ononis ononidis, ira iræ. Sed in tertio Odyſſeæ poetæ, Ira ex pernitioſa cæſiæ mineruæ, Ionicum eſt, ut thetios, & memphidis: ſed ſi breui penultimant, per purum os faciunt genitiuum: ut, puluis puluis, raritas raritatis. hic & hæc auis auis communiter. nam ante is duas immutabiles habentia, in thos faciunt genitiuum: ut, funis funis, dellis dellithis. excipitur trallis trallis. auis uero, auis doricum. Vnde & doctus Pindarus, doricus exiſtens ualde, Iouis aduerſus auem diuinam, dixit. In ris feminina, per dos faciunt genitiuum: ut diſcordia diſcordiæ, cithara citharæ,

Iris

σφραγῖδα, βολίδα, ἀψίδα. ὅταν δὲ ἀρεθῇ αἰτιατικὴ εἰς ιν, αἰολέων ἐστίν. οἷον σφράγιν, ἄψιν. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος, Τρισπίθαμον δ᾽ ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ, ἀντὶ ἀψίδα. τὰ εἰς ις περισπώμενα θηλυκὰ, διὰ τοῦ δος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ εἰς ιν τὴν αἰτιατικήν. οἷον βενδῖς βενδῖδος, βενδῖν. μολῖς, μολῖδος, μολῖν. τὰ εἰς ις κύρια βαρύτονα θηλυκὰ, εἴτε εἰς ρις, εἴτε εἰς τις, εἴτε εἰς μις, εἴτε ἄλλό τι σύμφωνον πρὸ τοῦ ις ἔχουσι, κοινῶς εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κύπρις κύπριδος, θέτις θέτιδος, θέμις θέμιδος, μέμφις μέμφιδος. ἰωνικῶς δὲ, εἰς ος. ἐξαιρεῖται δὲ ταῦτα τὰ κύρια, καὶ μή. χάρυβδις χαρύβδιος, σάρδις σάρδιος, τράλλις τράλλιος, σκῆψις σκήψιος, ἐπίσκηψις ἐπισκήψιος, λάχουσις λαχούσιος, νέμεσις νεμέσιος, ἐπίκτησις ἐπικτήσιος, ξόϊς ξόϊος, ἄθλιβις ἀθλίβιος, σόϊς σόϊος, δμῶϊς δμώϊος, ταμιάθις ταμιάθιος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ πόλις σύνθετα θηλυκὰ, μόνως τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττουσι κλίσιν. οἷον ἡ ἀκρόπολις, τῆς ἀκροπόλιος. τὰ εἰς νις θηλυκὰ βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγουσι, διὰ τοῦ δ κλίνονται. οἷον νεᾶνις νεάνιδος, ἰῶνις ἰώνιδος, μῆνις μήνιδος. τὸ δὲ ἐν τῷ γ τῆς ὀδυσσείας τοῦ ποιητοῦ, μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, ἰωνικόν ἐστιν, ὥσπερ θέτιος, καὶ μέμφιος. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγουσι, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κόνις κόνιος, σπάνις σπάνιος. ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος κοινῶς. τὰ γὰρ πρὸ τοῦ ις δύο ἀμετάβολα ἔχοντα, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον μέρμις μέρμιθος, δέλλις δέλλιθος. ἐξαιρεῖται τράλλις τράλλιος. ὄρνιξ δὲ ὄρνιχος, δωρικόν. ὅθεν καὶ ὁ δεινὸς Πίνδαρος δωρικὸς ὢν τὰ πολλὰ, Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον, εἴρηκε. τὰ εἰς ρις θηλυκὰ, διὰ τοῦ δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἔρις ἔριδος, κίθαρις κιθάριδος,

Iris iridis, gratia gratiæ, & gratiæ, & gratiæ, poetice. Similiter & fas, huius fas & fas, & fas. unde & Heſiodus, Iuſtitia autem dirige fas. excipitur iniuria iniuriæ, acris acris, congregatio congregationis. & ab eo feſtum feſti, congregatio congregationis, pumex pumicis. In is feminina ab in is maſculinis facta, d habent: ut hic arcitenens, hæc arcitenens, huius arcitenẽtis. hic ciuis, hæc ciuis, huius ciuis. hic herus, hæc hera, huius heræ. hic ſpartanus, hæc ſpartana, huius ſpartanæ. hic uenator, hæc uenatrix, huius uenatricis. recipiunt autem omnia feminina accentum in penultima, præter quæ à uendo & lecto compoſita ſunt. hæc enim propenacuuntur, ſuis maſculinis penacutis: ut hic piſtor, hæc piſtrix. hic herbarius, hæc herbaria. hic maritus, hæc uxor & uxor. Horum genitiuus cũ inuentus erit per os, ionicus eſt, ut dictum eſt. & datiuus ſimiliter, patiens & abſciſionem: ut thetidi pro thetidi, & carinæ pro carinæ. unde & Orphicum in Argonautis, Quæ ipſi ſub carina iacebant uno iunco extenſæ, pro carinæ propter metrum. & apud Heſiodum in Scuto, Vbi is domus habitabat cum pudica uxore: pro uxore. De accuſatiuo autem horum, quidam dicunt quod in is per d declinata communiter, in in faciunt accuſatiuum: ut ira iræ iram. unde & poeta, Irã cane dea: Chryſothemis chryſothemis, this, themin. cum uero inuentus erit in a, poeticus eſt: ut, Iupiter uero diſcordiam præmiſit, & elida diuam.

De in is, terminatio decimaſeptima.

In is feminina pluriſyllaba, rara exiſtẽtia ſimiliter maſcu-

ἴρις ἴριδος, χάρις χάριδος, καὶ χάριτος, καὶ χάρισος ποιητικῶς. ὁμοίως καὶ θέμις θέμιδος, καὶ θέμιτος, καὶ θέμισος, ὅθεν καὶ Ησίοδος, δίκῃ δ' ἰθεῖαι θεμιστάς. ἐξαιρεῖται ὕβρις ὕβριος, ἄκρις ἄκριος, ἄγυρις ἀγύριος. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, πανήγυρις πανηγύριος, ὁμήγυρις ὁμηγύριος, κίστηρις κιστήριος. τὰ εἰς ις θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν γινόμενα, τὸ δ ἔχουσιν. οἷον ὁ τοξότης, ἡ τοξότης, τῆς τοξότητος. ὁ πολίτης, ἡ πολῖτις, τῆς πολίτιδος. ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότις, τῆς δεσπότιδος. ὁ σπαρτιάτης, ἡ σπαρτιάτις, τιδος. κυνηγέτης, ἡ κυνηγέτις, τῆς κυνηγέτιδος. δέχονται δὲ πάντα τὰ θηλυκὰ τὸν τόνον ἐν τῇ παραληγούσῃ, πλὴν τῶν ἀπὸ τοῦ πωλῶ καὶ κοίτη συντεθειμένων. ταῦτα γὰρ προπαροξύνονται, τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν παροξυνομένων. οἷον ὁ ἀρτοπώλης, ἡ ἀρτόπωλις. ὁ λαχανοπώλης, ἡ λαχανόπωλις. ὁ ἀκοίτης, ἡ ἄκοιτις, καὶ παράκοιτις. τούτων ἡ γενικὴ ὅταν εὑρεθῇ διὰ τοῦ ος, ἰωνική ἐστιν, ὡς εἴρηται. καὶ ἡ δοτικὴ ὁμοίως, πάσχουσα καὶ ἀποκοπήν. οἷον θέτι ἀντὶ θέτιδι, καὶ τρόπι ἀντὶ τρόπιδι. ὅθεν καὶ τὸ ὀρφικὸν ἐκεῖνο ἐν ἀργοναυτικοῖς, αἱ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο μιᾶς χοίνοιο ταθεῖσαι, ἀντὶ τρώπιδι διὰ τὸ μέτρον. καὶ παρ' Ησιόδῳ ἐν ἀσπίδι, ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι, ἀντὶ παρακοίτιδι. περὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τούτων, ἔνιοί φασιν, ὅτι τὰ εἰς ις διὰ τοῦ δ κλινόμενα κοινῶς, εἰς ιν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον μῆνις, μήνιδος, μῆνιν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, Μῆνιν ἄειδε θεά. χρυσόθεμις, χρυσοθέμιδος, χρυσόθεμιν. ὅταν δὲ εὑρεθῇ εἰς α, ποιητική ἐστιν. οἷον Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλε, καὶ ἴλιδα δῖαν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΣ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑπτακαιδεκάτη.

Τὰ εἰς εις θηλυκὰ πολυσύλλαβα σπάνια ὄντα, ὁμοίως

maſculinis flectuntur: ut hæc opois, huius opoentis, ciuitas. unde, Aſperam opoentem relinquens, Orpheus *dixit. &* Homerus *in* 12. Iliadis, Dixerunt *uero ipſi in opoentem pergloriosum filium ducturum.* Notatũ *eſt hæc clauis, huius clauis, hanc clauem & clauẽ melius. unde &* Demoſthenes, Luxata *humeri iunctura dixit. & etiam equiſtrepens, equiſtrepentis.*

De in us, terminatio decima octaua.

In *us feminina nomina ciuitatũ, puriſyllabice flectuntur, ut maſculina, niſi hebraica ſint: ut, hæc opus, huius opuntis. hic & hæc anthemus, huius anthemuntis. hæc trapezus, huius trapezuntis. hæc ceraſus, huius ceraſuntis.* In *os omnia feminina pariſyllaba exiſtentia, in u faciunt genitiuum, ut dictum eſt.*

De in ys grauiſonis, terminatio decima nona.

In *ys feminina grauiſona ubique y breue habentia, per purum os faciunt genitiuum. ut, pinus pini, cithara cytharæ, barba barbæ, currus currus, & currus irregulariter* Sappho, *ut aiunt, dixit.* Excipitur *faſcis faſcis, & galea galeæ, per thos facientia genitiuum. & faſcis illud my, producitur in obliquis ſecundum regulam. nam omnis genitiuus in thos, in longam penultimat, ut, auis, funiculi, dellithis. affirmat tamen in quinta ſpeciecula* Theocriti *carmen,* Et *mollis herbæ bonum faſcem trado. nam longum illud my, quinto dactylo exiſtente. ſed galeæ corripitur, ut ſæpe quærens inuenies apud poetas: et in quinto* Iliados *poetæ,* Lucebat *ipſi ex galeaq; & ſcuto indefeſſus ignis.*

Sed

τοῖς ἀρσενικοῖς κλίνονται. οἷον ἡ ὀπόεις, τῆς ὀπόεντος, πόλις. ὅθεν. Τρηχείην ὀπόεντα λιπὼν, ὁ Ὀρφεὺς εἴρηκε. καὶ ὅμηρος ἐν τῷ ϛ τῆς ἰλιάδος, φὴν δὲ οἱ εἰς ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν. σεσημείωται δὲ ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν ἄμεινον. ὅθεν καὶ ὁ δημοσθένης, τὴν κλεῖν κατεαγότα εἴρηκε. καὶ ἔτι ἀντήρεις, ἀντήρειδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ, ΚΑΤΑληξις ὀκτωκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ους θηλυκὰ ὀνόματα πόλεων, περιττοσυλλάβως κλίνονται, ὁμοίως τοῖς ἀρσενικοῖς, εἰ μὴ ἑβραϊκὰ εἴησαν. οἷον ἡ ὀποῦς, τῆς ὀποῦντος. ὁ καὶ ἡ ἀνθεμοῦς, τῆς ἀνθεμοῦντος. ἡ τραπεζοῦς, τῆς τραπεζοῦντος. ἡ κερασοῦς, τῆς κερασοῦντος. τὰ εἰς ος πάντα θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα ὄντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς εἴρηται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ΒΑΡΥΤΟνων, κατάληξις ιθ.

Τὰ εἰς υς θηλυκὰ βαρύτονα πανταχοῦ τὸ υ βραχὺ ἔχοντα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον πίτυς πίτυος, χέλυς χέλυος, γένυς γένυος, ἁρμάμαξυς ἁρμαμάξυος, καὶ ἁρμαμάξυδος παραλόγως ἡ Σαπφὼ, ὥς φασιν, εἴρηκεν. ἐξαιρεῖται κώμυς κώμυθος, καὶ κόρυς κόρυθος, διὰ τοῦ θος ποιοῦντα τὴν γενικήν. καὶ τῆς μὲν κώμυθος τὸ μυ, ἐκτείνεται ἐν ταῖς πλαγίαις κατὰ τὸν κανόνα. πᾶσα γὰρ γενικὴ εἰς θος, μακροπαραληκτεῖ. οἷον ὄρνιθος, μέρμιθος, δέλλιθος. ἐπιβεβαιοῖ μέν τοι καὶ τὸ ἐν πέμπτῳ εἰδυλλίῳ τοῦ Θεοκρίτου ἔπος, καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι. μακρὸν γὰρ τὸ μυ, τοῦ πέμπτου δακτύλου ὄντος. τῆς δὲ κόρυθος συστέλλεται, ὡς πολλάκις ζητῶν εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς. καὶ ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος τοῦ ποιητοῦ, Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

τὰ δὲ

Sed per purum os declinata, communiter in yn ſolum faciunt accuſatiuum: ut pinus pinum, chelys chelyn: niſi poetica licentia inuenies in a.

De in ys acutiſonis.

In ys acutiſona feminina correptum y habentia, per d flectuntur, & in da ſolum faciunt accuſatiuum ut chlamys, mydis myda. pelamys piſcis, pelamydis, myda. crocys crocydis, crocyda. Sed acutiſona, & circunflexa, habentia quidem y ſolum longum in nominatiuo, in obliquis autem breue, per purum os faciunt genitiuum: ut uenter uentris, miſeria miſeriæ, erinnys erinnys, tethys tethys, eſca eſcæ, quercus quercus, ſupercilium ſupercilij. Excipitur aglys aglythis, quod eſt rotundus & perforatus lapis. & hæc quidem communiter in yn faciunt accuſatiuum: ut miſeriam, erinnyn, quercum, ſupercilium. ſed raro inuenies apud poetas uentrem, & quercum: ut apud Homericum Quintum *notaui dicentem,* Cecidit *ſicut in montibus circa firmam quercum frutex. Etiam inuenitur, & uenter correptum, & alia quædam ſimilia.*

De habentibus duas conſonantes.

Habentia duas conſonantes feminina rara ſunt, & ſi habent ante ſe a, in tos faciunt genitiuum, ut prædictum eſt: ut hæc uxor uetuſtum, uxoris. mare uero maris, mari, mare, excipitur. ſi uero non habent a, in thos faciunt: ut tiryns tirynthis, ciuitas.

De in os terminatio uigeſima.

In os feminina & cõmunia, grauiſona, & circunflexa,

τὰ δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινόμενα, κοινῶς εἰς υν μόνον ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον πίτυος πίτυν, χέλυος χέλυν, εἰ μὴ ποιητικῇ ἀδείᾳ εὑρήσεις εἰς α.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ὀξυτόνων.

Τὰ εἰς υς ὀξύτονα θηλυκὰ συνεσταλμένον τὸ υ ἔχοντα διὰ τοῦ δ κλίνονται, καὶ εἰς δα μόνον ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. πηλαμὺς, πηλαμύδος, πηλαμύδα. κροκὺς, κροκύδος, κροκύδα. τὰ δὲ ὀξύτονα καὶ περισπώμενα, ἔχοντα μὲν τὸ υ μόνον μακρὸν ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις βραχὺ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον νηδὺς νηδύος, ὀϊζὺς ὀϊζύος, ἐριννὺς ἐριννύος, τηθὺς τηθύος, ἐδητὺς ἐδητύος, δρῦς δρυὸς, ὀφρὺς ὀφρύος. ἐξαιρεῖται ἀγλὺς ἀγλῦθος, ὁ περιφερὴς καὶ τετρυπημένος λίθος. καὶ ταῦτα δὲ κοινῶς εἰς υν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν, οἷον ὀϊζὺν, ἐριννὺν, δρῦν, ὀφρύν. σπανίως δὲ εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς νηδύα, καὶ δρύα, ὡς παρὰ τῷ ὁμηρικῷ Κοΐντῳ ἐσημειωσάμην λέγοντι, Κάππεσεν εὖτ' ἐν ὄρεσι περὶ στερεὴν δρύα θάμνος. ἔτι εὕρηται καὶ νηδὺς συστελλόμενον, καὶ ἄλλ' ἅττα ὅμοια.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΧΟΝΤΩΝ δύο σύμφωνα.

Τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα θηλυκὰ, σπάνιά εἰσι. καὶ εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ αὐτῶν α, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς προείρηται. οἷον ἡ δάμαρς παλαιὸν, δάμαρτος. ἡ ἅλς δὲ ἁλὸς, ἁλὶ, ἅλα, ἐξαιρεῖται. εἰ δὲ μὴ ἔχουσιν α, εἰς θος ποιοῦσιν. οἷον τίρυνς, τίρυνθος, πόλις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ, καταληξις εἰκοστή.

Τὰ εἰς ως θηλυκὰ, καὶ κοινὰ, βαρύτονα, καὶ περισπώμενα,

ſlexa, & propenacutiſona attica, in o faciunt genitiuum, ut dictum eſt: ut, ara, aurora, ceus, cous. hic & hæc bonicornis: quorum tres accuſatiuos inuenies ſine n, auroram, coum, ceum. Duo *uero acutiſona feminina inueniũtur, per commixtionem in us facientia genitiuum: ut, hic pudor, huius pudoris. hæc aurora, huius auroræ. ſed* Heſiodi, Datio *uero bona, raptus autem malus: indeclinabilis.*

De in pſi, terminatio uigeſima prima.

In pſi feminina, uel p habent in obliquis, ut dictum eſt in maſculinis: ut, uox uocis, id eſt uox. hæc procella, huius procellæ: uel b, ut uena uenæ, purgatio purgationis: uel phi, ut cinyphis cinyphis.

De terminationibus neutrorum nominum, ſectio quinta.

His *ſic dictis, ſequens ſit et de terminationibus neutrorum nominũ tractare, quorum finales ſex ſunt, a, i, y, n, r, s: ut gradus, mel, grex, lignum, aqua, poculum. ſed illud, et hoc, et ipſum, & aliud, & tale, & tãtũ, et tantũ, abiecerunt n, more attico. Inueniuntur autem & cum o. Ideo non eſt o finale neutri nominis.*

De in a neutris, terminatio prima.

In a neutra correptum habent a, & pluriſyllaba exiſtentia, in tos faciunt genitiuum: ut, gradus gradus, unda undæ, domus domus. Omne *autem neutrum ſoligenere in a, ante a m habet: ut, gradus, litera, poema.* Nam *magnum, trigenere,*

&

μενα, καὶ προπαροξύτονα ἀπλικὰ, εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς εἴρηται. οἷον ἡ ἅλως, ἡ ἕως, ἡ κέως, ἡ κῶς. ὁ καὶ ἡ εὔκερως. ὧν τρεῖς αἰτιατικὰς εὑρήσεις χωρὶς ν ἕω, κῶ, κέω. δύο δὲ ὀξύτονα θηλυκὰ εὑρίσκονται κατὰ κρᾶσιν εἰς ους ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, οῦς. ἡ ἠὼς, τῆς ἠόος, οῦς. ἡ δὲ Ἡσιόδου, δὼς δ' ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, ἄκλιτος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ψ, ΚΑΤΑΛΗξις εἰκοστὴ πρώτη.

Τὰ εἰς ψ θηλυκὰ, ἢ τὸ π ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις, ὡς εἴρηται ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. οἷον ἡ ὂψ, τῆς ὀπὸς, ἡ φωνή. ἡ λαίλαψ, τῆς λαίλαπος. ἢ τὸ β, οἷον ἡ φλὲψ τῆς φλεβὸς, χέρνιψ χέρνιβος. ἢ τὸ φ, οἷον κίνυψ κίνυφος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ ΤΩΝ οὐδετέρων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΩΝ.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, ἑπόμενον ἂν εἴη καὶ περὶ τῶν καταλήξεων τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων διαλαβεῖν. ὧν τελικὰ ἓξ εἰσιν. α, ι, υ, ν, ρ, ς. οἷον τὸ βῆμα, τὸ μέλι. τὸ πῶϋ, τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ, τὸ δέπας. τὸ δὲ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο, καὶ αὐτὸ, καὶ ἄλλο, καὶ τοιοῦτο, καὶ τοσοῦτο, καὶ τηλικοῦτο, ἀπέβαλον τὸ ν ἔθει ἀπλικῷ. εὑρίσκονται μέντοι καὶ μετὰ τοῦ ν. διὸ οὐκ ἔστι τὸ ο τελικὸν οὐδετέρου ὀνόματος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΟΥΔΕΤΕρων, κατάληξις πρώτη.

Τὰ εἰς α οὐδέτερα συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α. καὶ περιττοσύλλαβα ὄντα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ βῆμα, τοῦ βήματος. τὸ κῦμα, τοῦ κύματος. τὸ δῶμα, τοῦ δώματος. πᾶν δὲ οὐδέτερον μονογενὲς εἰς α. πρὸ τοῦ α μ ἔχει. οἷον βῆμα, γράμμα, ποίημα. τὸ γὰρ μέγα, τριγενὲς

καὶ ἐτ-

& diuerſiclinium, hoc magnum, huius magni, huic magno, hoc magnum. Caput autem paſſum, à caput factum. unde & a longũ habet. eſt uero et diuerſicliniũ. Hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput. & hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput. & hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput, ut plurimũ apud eccleſiaſticos. & hoc paſcha uero indeclinabile, externum exiſtens. Nobis autem & quæ uidentur finalia neutrorum nominũ, paſſa abſciſionem: ut, pingui oleo, pro pingui oleo. niuem pro niuem, tegmẽ pro tegmen, textura pro textura, pinguedo pro pinguedo. lac à lac, unde lactis: & pleonaſmo c, lactis.

Hic gradus, genitiuus huius gradus: nam in ma appoſitione tos faciunt genitiuum: ut gradus gradus, domus domus: ſed fortis domus, per abſciſionem facta eſt. huic gradui, à genitiuo, mutatione os in i. hũc gradum, ò gradus. Hi gradus, ò gradus, à datiuo ſingulari mutatione i in e: horum graduum, à nominatiuo duali, mutatione e in οιν. Hi gradus, hos gradus, ò gradus, ta breui exiſtẽte. horum graduum, communiter: his gradibus, à ſingulari datiuo, mutatione t in s: & gradibus ionice, à genitiuo, mutatione o in e, & appoſitione ſi: ut gradus gradibus, literæ literis, carminis carminibus, ueri ueris.

De in i neutris, terminatio ſecunda.

In i neutra ſoligenera, in tos faciunt genitiuum, & breue i habent: ut hoc mel, huius mellis. et quæ ab eo ſimiliter: ut, acetimel acetimellis, merimel merimellis.

Sed

καὶ ἑτερόκλιτον, τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τὸ μέγα. τὸ δὲ κάρα πεπονθὸς, ἀπὸ τοῦ κάρηνον γεγονός. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἑτερόκλιτον. τὸ κάρα, τοῦ κρατὸς, τῷ κρατὶ, τὸ κάρα. καὶ ἡ κρὰς, τῆς κρατὸς, τῇ κρατὶ, τὴν κάρα. καὶ ἡ κάρα, τῆς κάρας, τῇ κάρᾳ, τὴν κάραν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς. καὶ τὸ πάσχα δὲ ἄκλιτον, ἀλλότριον ὄν. σημειώσῃ δὲ καὶ τὰ δοκοῦντα τελικὰ οὐδετέρων ὀνομάτων, πεπονθότα δὲ ἀποκοπήν, οἷον, Λίπ᾽ ἐλαίῳ, ἀντὶ λιπαρῷ ἐλαίῳ. νίφα, ἀντὶ νιφάδα. σκέπα, ἀντὶ σκέπασμα. ὗφα, ἀντὶ ὕφασμα. ἄλυφα, ἀντὶ ἄλειφαρ. γάλα, ἀπὸ τοῦ γάλαξ. ὅθεν γάλακος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ γάλακτος.

Τὸ βῆμα. γενικὴ, τοῦ βήματος. τὰ γὰρ εἰς μα προσθέσει τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον βῆμα βήματος, δῶμα δώματος. τὸ δὲ, Χαλκοβατὲς δῶ, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. τῷ βήματι, ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. τὼ βήματε, ὦ βήματε, ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. τοῖν βημάτοιν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. τὰ βήματα, τὰ βήματα, ὦ βήματα, τοῦ τα βραχὺ ὄντος. τῶν βημάτων κοινῶς. τοῖς βήμασιν, ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς τροπῇ τοῦ τ εἰς σ. καὶ βημάτεσσιν ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ προσθέσει σι. οἷον βήματος βημάτεσσι. γράμματος γραμμάτεσσιν, ἔπεος ἐπέεσσιν, ἀληθέος ἀληθέεσσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ι ΟΥΔΕΤΕρων, κατάληξις δευτέρα.

Τὰ εἰς ι οὐδέτερα μονογενῆ, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν. οἷον τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ὁμοίως. οἷον ὀξύμελι ὀξυμέλιτος, οἰνόμελι οἰνομέλιτος.

τὰ δὲ οὐ-

Sed neutrà in is cõmunium, ſuũ ſeruant declinatũ: ut amans patriã, amantis patriã: quia hic & hæc amans patriã, amantis patriã. hoc fugiens ciuitatẽ, tis ciuitatem: quia hic et hæc phygopolis, dis. ſimiliter et quidã, cuiuſdam: quia cõmuniter quidã, iuſdã, idã, endã, quidam, undã, uſdam, oſdã acutiſone, quando indefinitũ eſt. quis aũt, cuius, cui, quem, qui, quorum, quibus, quos grauiſone, quando interrogatiuum eſt. Similiter & *neutra: hoc piper uero, & ſinapi, & galla, & gummi, & cinnabary, & ſtimmi, barbara ſunt, & per ios communiter, & eos ionice, & eos attice ſortita ſunt declinationem: quorum ſinapi. exemplum in ſecunda contractorum erit.* Notabis *uero & quæ apocopen paſſa ſunt: ut, farinæ pro farinæ, lana pro lana, nutritum pro nutritum.* Ordeum *album comedentes, & ſiligines, pro ordeum album.*

De in y, terminatio tertia.

In y terminata neutra, breue y ubique habentia, ſi quidem lõga penultimant, per eos faciunt genitiuum: ut, hic grex, huius gregis. hæc urbs, huius urbis. excipitur hæc ſinapis, huius ſinapis, & ſi longum illud na habens. ſi autem breui penultimant, per yos declinantur: ut, hoc genu, huius genu. & per tranſpoſitionẽ genu. & hoc genu, huius genu: unde et genua. hæc haſta, huius haſtæ, & per tranſpoſitionem haſtæ. & hæc haſta, huius haſtæ: unde et hæc haſta, huius haſtæ: ex quo hæ haſtæ. et hæc haſta, huius haſtæ, huic haſtæ & haſtæ. unde & Ariſtophanicũ *illud notatum,* Cũ *haſta et cum ſcuto.* Sed *neutra trigenerũ adiectiuorum maſculinorum ſeruant flexum: ut, hoc ſuaue, huius ſuauis.*

hoc

τὰ δὲ οὐδέτερα τῶν εἰς ις κοινῶν, τὴν τῶν ἰδίων φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τὸ φιλόπατρι φιλοπάτριδος. ὅτι ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις φιλοπάτριδος. τὸ φυγόπολι, τοῦ φυγοπόλιος, ὅτι ὁ καὶ ἡ φυγόπολις φυγοπόλιος. ὁμοίως καὶ τὶς τινὸς ὅτι κοινῶς, τὶς, τινὸς, τινὶ, τινὰ, τινὲς, τινῶν, τισὶ, τινὰς ὀξυτόνως, ὅτε ἀόριστόν ἐστι. τίς δὲ, τίνος, τίνα, τίνες, τίνων, τίσι, τίνας, βαρυτόνως, ὅτε ἐρωτηματικόν ἐστιν. ὁμοίως καὶ τὰ οὐδέτερα. τὸ πέπερι δὲ, καὶ σίνηπι, καὶ κίκιϊ, καὶ κόμμι, καὶ κιννάβαρι, καὶ σίμμι, βαρβαρικά εἰσι, καὶ τὴν διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς ἔλαχον κλίσιν. ὧν τὸ σίνηπι, παράδειγμα ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν συνῃρημένων ἔσται. σημειώσῃ δὲ καὶ τὰ ἀποκοπὴν πεπονθότα, οἷον ἄλφι, ἀντὶ ἄλφιτον. ἔρι, ἀντὶ ἔριον. τρόφι, ἀντὶ τρόφιμον. κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας, ἀντὶ κρῖμνον λευκόν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Υ, ΚΑΤΑ-ληξις τρίτη.

Τὰ εἰς υ λήγοντα οὐδέτερα, βραχὺ τὸ υ πανταχοῦ ἔχοντα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγουσι, διὰ τοῦ εος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος. ἐξαιρεῖται τὸ νάπυ, τοῦ νάπυος, καί περ μακρὸν τὸ να ἔχον. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγουσι, διὰ τοῦ υος κλίνονται. οἷον τὸ γόνυ τοῦ γόνυος. καὶ κατὰ μετάθεσιν, γουνός. καὶ τὸ γόνας, τοῦ γόνατος, ὅθεν καὶ γόνατα. τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ κατὰ μετάθεσιν, δουρός. καὶ τὸ δόρας, τοῦ δόρατος. ὅθεν καὶ τὸ δούρας, τοῦ δούρατος. ἐξ οὗ τὰ δούρατα. καὶ τὸ δόρος, τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, δόρει. ὅθεν καὶ τὸ ἀριστοφάνειον ἐκεῖνο σεσημειωμένον, σὺν δόρει, καὶ σὺν ἀσπίδι. τὰ δὲ οὐδέτερα τῶν τριγενῶν ἐπιθέτων, τὴν τῶν ἀρσενικῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος.

hoc uelox, huius uelocis. hoc medium, huius dij. Illud *aũt* Heſiodicum, *Antrum petroſum, pro antrum, per abſciſionem factum. & hæc quidem de finales uocales habentibus neutris. nunc autem & de conſonantes habentibus dicamus, & primum de nominibus.* In *an neutra adiectiua exiſtentia, ſecundum flexum propriorũ maſculinorum declinantur. ut hoc omne, huius omnis: quia hic omnis, huius omnis. hoc nigrum, huius nigri: quia hic niger, huius nigri.* Item *participialia: ut, hoc uerberãs, huius uerberãtis.* Itẽ *in en omnia adiectiua, et participialia: ut, hoc gratioſum, huius gratioſi. hoc tenerũ, huius teneri. hoc uerberatũ, huius uerberati. hoc ponens, huius ponentis. hoc iungens, huius iungentis.* Item *in un: ut, hoc bipes, huius bipedis. hoc imprimens, huius imprimentis. hoc inaurans, huius inaurantis. præter pariſyllaba contractorum: ut, hoc os, ab os. hoc caniſtrum, hoc aureum, argenteum, æneũ, ferreum, plumbeum: quæ peculiarem ſortita ſunt declinationẽ: ut, hoc aureũ, huius aurei, huic aureo, hoc aureum.* Hæc *aurea, horum aureorum. his aureis, hæc aurea. ſit & ſimplex, & duplex, & triplex, & quadruplex.* In *on omnia neutra pariſyllabice, in u faciũt genitiuum: ut, hoc pulchrũ, huius pulchri. præter notata in quinta, ſimplici declinatione. nauigium autem, quãdo ſimplex eſt, nauigij facit. cum aũt comparatiuum, pluris.* Item *& hoc martium martij, & hoc melius melioris.* In *on attica neutra productionem paſſa, ab in on communibus in o faciunt genitiuũ attice, ut prædictum eſt.* In *on participialia contracta, impariſyllabice flectuntur: ut, hoc clamans, huius clamantis.* In *ar neutra*

τὸ ὠκὺ, τοῦ ὠκέος. τὸ ἥμισυ, τοῦ ἡμίσεος. τὸ δὲ ἡσιόδειον, Γλάφυ πετρῆεν, ἀντὶ γλαφυρὸν, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τελικὰ φωνήεντα ἐχόντων οὐδετέρων. νῦν δὲ καὶ περὶ τῶν σύμφωνα ἐχόντων λέγομεν, καὶ πρῶτον περὶ τῶν ν πάντων. τὰ εἰς αν οὐδέτερα ἐπίθετα ὄντα, κατὰ τὴν κλίσιν τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν κλίνονται. οἷον τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, ὅτι ὁ πᾶς παντός. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος, ὅτι ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. ἔτι τὰ μετοχικὰ, οἷον τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος. ἔτι τὰ εἰς εν πάντα ἐπιθετικὰ, καὶ μετοχικά. οἷον τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυθὲν, τοῦ τυθέντος. τὸ ζευγνὺ, τοῦ ζευγνύτος. ἔτι τὰ εἰς ουν. οἷον τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. τὸ χρυσοῦν, τοῦ χρυσοῦντος. πλὴν τῶν ἰσοσυλλάβων συνῃρημένων, οἷον τὸ ὀστοῦν ἀπὸ τοῦ ὀστέον, τὸ κανοῦν, τὸ χρυσοῦν, τὸ ἀργυροῦν, τὸ χαλκοῦν, τὸ σιδηροῦν, τὸ μολιβδοῦν, ἃ ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν. οἷον τὸ χρυσόον, οῦν. τοῦ χρυσόου, οῦ. τῷ χρυσόῳ, ῷ. τὸ χρυσόον, οῦν. τὰ χρυσόα, ᾶ. τῶν χρυσόων ῶν. τοῖς χρυσόοις, χρυσοῖς. τὰ χρυσόα, ᾶ. οὕτω καὶ ἁπλοῦν, καὶ διπλοῦν, καὶ τριπλοῦν, καὶ τετραπλοῦν. τὰ εἰς ον πάντα οὐδέτερα ἰσοσυλλάβως, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἐν τῇ τετάρτῃ ἁπλῇ κλίσει. τὸ πλεῖον δὲ ὅτε ἁπλοῦν ἐστὶ, πλείου ποιεῖ. ὅτε δέ συγκριτικόν, πλείονος. ἔτι καὶ τὸ ἄρειον, ἀρείου. καὶ τὸ ἄρειον, τοῦ ἀρείονος. τὰ εἰς ων ἁπλικὰ οὐδέτερα, ἔκτασιν πεπονθότα, ἀπὸ τῶν εἰς ον κοινῶν, εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικὴν ἁπλικῶς, ὡς προείρηται: τὰ δὲ εἰς ων μετοχικὰ συνῃρημένα, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος. Τὰ εἰς αρ οὐδέ-

neutra ſuperbiſyllaba, in tos faciunt genitiuum: ut, eſca eſcæ, ſomnium ſomnij, unguentum unguenti, caput capitis. unde capita, ſæpe apud alios inuenies, & apud Aratum, Capita autem ipſe lædit: & capitis per concisionem, à capite. Biſyllaborum autem aliqua natura longa penultimantia, in tos ſimiliter faciunt genitiuum: ut, dies diei, eſca eſcæ, epar epatis, uber uberis. Aliqua autem breui, uel poſitione longa, in ros faciunt genitiuum: ut ueritas ueritatis. hoc ir, huius ir, nectar nectaris, auxilium auxilij. Notatum eſt hic puteus putei, & adeps adipis, quæ adeps & puteus fuerant. unde & putei longi. uel quia in ar ſeruant r in obliquis, diuerſiclinia ſunt: ut, puteus putei, à puteus. adeps adipis, à pinguedine. eſca eſcæ, ab eſca. epar epatis, ab epar. Somnium autem indeclinabile. unde & Syneſius in libro de Somnijs, Si autem ſunt ſomnij prophetæ, & ſomnia uiſiones hominibus oſtendunt. Etiam in ar penultimantia o magno, ut ait multiſcius Herodianus, indeclinabilia ſunt: ut, uituperium, bocar, difficilimotus. Omnia autem in ar, breue a habent ubique. In ir rariſsima exiſtentia, ab in ar per mixtionem facta, appoſitione os, faciunt genitiuum: ut, cor cordis, à cor cordis. hoc uer, huius ueris, à uer ueris. adeps adipis, ab adeps adipis. Vnde & nominatiuus circunflectitur. Et in yr rariſsima, quæ appoſitione os, faciunt genitiuum: ut, hic ignis, huius ignis. Huius autem bitempus in nominatiuo ſolo producitur. In obliquis autem, corripitur. In or neutra, appoſitione os, faciunt

genitiuum,

τερα ὑπερδισύλλαβα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον δέλεαρ δελέατος, ὄνειαρ ὀνείατος, ἄλειφαρ ἀλείφατος, κάρηαρ καρήατος. ὅθεν καρήατα πολλάκις παρὰ τοῖς ἄλλοις εὑρήσεις, καὶ παρ' Ἀράτῳ, Καρήατα δ' αὐτὸς ἀγινεῖ, καὶ κάρητος κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ καρήατος. τῶν δὲ δισυλλάβων τὰ μὲν φύσει μακρᾷ παραλήγοντα, εἰς τος ὁμοίως ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἦμαρ ἤματος, εἶδαρ εἴδατος, ἧπαρ ἥπατος, οὖθαρ οὔθατος. τὰ δὲ βραχείᾳ ἢ θέσει μακρᾷ, εἰς ρος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὕπαρ ὕπαρος, θέναρ θέναρος, νέκταρ νέκταρος, ἄλκαρ ἄλκαρος. σεσημείωται τὸ φρέαρ τοῦ φρέατος, καὶ στέαρ στέατος, ἅπερ στεῖαρ καὶ φρεῖαρ ἦσαν. ὅθεν καὶ φρείατα μακρά. ἢ ὅτι τὰ εἰς αρ φυλάττοντα τὸ ρ ἐν ταῖς πλαγίαις, ἑτερόκλιτά εἰσιν. οἷον φρέαρ. φρέατος, ἀπὸ τοῦ φρέας. στέαρ στέατος, ἀπὸ τοῦ στέας. δέλεαρ δελέατος, ἀπὸ τοῦ δέλεας. ἧπαρ ἥπατος, ἀπὸ τοῦ ἧπας. τὸ ὄναρ δὲ ἄκλιτον. ὅθεν καὶ Συνέσιος ἐν τῷ περὶ ἐνυπνίων, εἰ δέ εἰσιν ὕπνοι προφῆται, καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγουσιν. ἔτι τὰ εἰς αρ παραληγόμενα τῷ ω μεγάλῳ, ὥς φησιν ὁ πολυμαθὴς Ἡρωδιανὸς, ἄκλιτά εἰσιν. οἷον μῶμαρ, βῶκαρ, νῶκαρ. πάντα δὲ τὰ εἰς αρ, βραχὺ τὸ α ἔχουσι πανταχοῦ. Τὰ εἰς ηρ σπανιώτατα ὄντα, ἀπὸ τῶν εἰς αρ κατὰ κρᾶσιν γινόμενα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ κέαρ κέαρος. τὸ ἦρ τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ ἔαρος. στῆρ στηρὸς, ἀπὸ τοῦ στέαρ στέαρος. ὅθεν καὶ ἡ ὀνομαστικὴ περισπᾶται. καὶ τὰ εἰς υρ σπανιώτατα, ἅτινα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ πῦρ, τοῦ πυρός. τούτου δὲ τὸ δίχρονον ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνῃ ἐκτείνεται. ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις, συστέλλεται. τὰ εἰς ωρ οὐδέτερα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν

genitiuum, & ſeruant o magnum in obliquis: ut laceratio lacerationis, finis finis. Illud *autem* Ariſtophani*cum,* Piſtam *merdam comeſſe: diuerſicliniũ, merda enim, merdæ, à merda nominatiuo. & hæc aqua autem, aquæ, diuerſicliniũ, ab aquæ.* Eſt *autem nunc in uſu, hæc aqua, huius aquæ, huic aquæ, hanc aquam. hæ aquæ, harum aquarum, his aquis, has aquas: ab aqua, huius aquæ. nam aqua aquæ debuit facere.* Eſt *autem apud poetas & hæc aqua, huius aquæ et aquæ. unde et* Callimachus, Eſt *aqua & terra: huic aquæ et aquæ. unde illud* Heſiodi, Terram *aqua miſcere. aqua autem in ſolo nominatiuo producit bitempus, in obliquis autem corripit.* Notabis *autem et hoc, quod latet multos, quod in or omnia per o magnum ſcribuntur. præter anor, calor, enſis, cor: unde & ab ipſis ſola compoſita per o paruum ſcribuntur, ut aurenſis, magnanimus. quidam autem & quædã hebraica indeclinabilia notarunt per o paruũ ſcripta: ut* Nabuchodonoſor, *boſor, uomor, chologodomor. & hæc quidẽ de in r.* Et *nunc autem de in s dicamus.* In *as neutra breue as habentia ubique, ſi quidem habẽt as purum, uel cum r, in tos faciunt genitiuum communiter, & in aos ionice, & in os attice: ut hæc caro, huius carnis. hæc ſenectus, huius ſenectutis. de quibus in quinta contractorum dicemus.* Et *in las autem in atos faciunt genitiuum: ut hoc ſal, huius ſalis. hic ignis ſacer, huius ignis ſacri.* Si *autem ante as aliam conſonantem habent, indeclinabilia ſunt: ut, hoc corpus, hoc lumen, idolum, promontorium, poculum. niſi poetica licentia, ut* Homericum *illud,* Aureis *autem pateris: ionice,*

pro

γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον τὸ ἔλωρ τοῦ ἔλωρος, τὸ τέκμωρ τοῦ τέκμωρος. τὸ δὲ ἀριστοφάνειον, Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, ἑτερόκλιτον. σκατὸς γὰρ, σκατὶ, ἀπὸ τῆς σκὰς ὀνομαστικῆς. καὶ τὸ ὕδωρ δὲ ὕδατος ἑτερόκλιτον, ἀπὸ τοῦ ὕδας. ἔστι δὴ τὸ νῦν εὔχρηστον, τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, τῷ ὕδατι, τὸ ὕδωρ, τὰ ὕδατα, τῶν ὑδάτων, τοῖς ὕδασι, τὰ ὕδατα. ἀπὸ τοῦ, τὸ ὕδας, τοῦ ὕδατος. τὸ γὰρ ὕδωρ, ὕδωρος ὤφειλε ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος, καὶ ὕδους. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος, Ἐστιν ὕδος καὶ γαῖα. τῷ ὕδεϊ, καὶ ὕδει. ὅθεν τὸ τοῦ Ἡσιόδου, Γαῖαν ὕδει φύρειν. τὸ ὕδωρ δὲ ἐν μόνῃ τῇ ὀνομαστικῇ ἐκτείνει τὸ δίχρονον. ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις, συστέλλει. σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅπερ λανθάνει πολλοὺς, ὅτι τὰ εἰς ωρ πάντα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. πλὴν τοῦ ἄνορ, κάλορ, ἄορ, ἦτορ. ὅθεν καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτῶν μόνα σύνθετα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον χρυσάορ, μεγαλῆτορ. ἔνιοι δὲ καί τινα ἑβραϊκὰ ἄκλιτα ἐσημειώσαντο, διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενα. οἷον ναβουχοδονόσορ, βοσὸρ, βομὸρ, χολογοδόμορ. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ρ. νῦν δὲ περὶ τῶν εἰς ς λέγωμεν. τὰ εἰς ας οὐδέτερα βραχὺ τὸ ας ἔχοντα πανταχοῦ, εἰ μὲν ἔχουσι τὸ ας καθαρὸν, ἢ μετὰ τοῦ ρ, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν κοινῶς, καὶ εἰς αος ἰωνικῶς, καὶ εἰς ως ἀττικῶς. οἷον τὸ κρέας, τοῦ κρέατος. τὸ γῆρας, τοῦ γήρατος. περὶ ὧν ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν συνῃρημένων ἐροῦμεν. καὶ τὰ εἰς λας δὲ εἰς ατος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος. τὸ ἐρυσίπελας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. εἰ δὲ πρὸ τοῦ ας ἄλλο σύμφωνον ἔχουσιν, ἄκλιτά εἰσιν. οἷον τὸ δέμας, τὸ σέλας, βρέτας, λέπας, δέπας. εἰ μή τις ποιητικῇ ἀδείᾳ, ὡς τὸ ὁμήρειον ἐκεῖνο, Χρυσείοις δεπάεσσιν. ἰωνικῶς,

pro pateris. In *es neutrũ unũ habemus. hæc farina, huius rinæ, id eſt farina.* In *es adiectiua exiſtẽtia propriorũ maſculinorũ ſeruant declinationẽ : ut nobile, huius bilis.* In *os neutra contracta exiſtẽtia, in us per mixtionem faciũt genitiuũ: ut hic finis, huius finis. quorũ formatio in prima contractorũ dicetur.* Notabis aũt *utilitas, & uoluptas indeclinabilia.* In *os aũt participialia impariliter flectuntur: ut hoc uerberatũ, huius uerberati.* In *os neutra duo ſunt circũflexa, quæ per tos faciũt genitiuũ: ut hoc lumẽ, huius minis. hæc auris, huius auris. unde hæc auricula, huius culæ. ſed debitũ, huius debiti, atticũ.* In *us neutrũ, hæc auris habemus, indeclinabile. eſt aũt et hæc auris, huius auris. unde et aures.* De *ſimplicibus autem declinationibus, & formatione caſuum ipſorũ, & terminationum generum, ut poßibile nobis in præſenti infortunatißimo tempore, dictum eſt.* Sequens *autem ſit nunc & de contractis declinationibus tractare, ut de nomine finem habeat.*

De quinque declinationibus contractorum nominum. ſectio ſexta.

Nominũ, *ut dictũ eſt, aliqua quidẽ ſimplicia et impaſſa uocantur, quæcũque nõ ſuſcipiunt paßionẽ, contractionẽ dico & mixtionẽ : ſed contracta, et patiẽtia, quæcũque paßionẽ ſuſcipiunt. horum autem aliqua uocantur totipatientia, quæcunque pariſyllaba exiſtentia, paßionẽ in omnibus caſibus ſuſcipiunt : ut in oos. ut mens, de quibus dictum eſt. aliqua autem paucipaſſa, & multipaſſa, quæcunque impariſyllaba exiſtentia, in paucis uel pluribus caſibus paßionem ſuſcipiũt :*

ἀντὶ δέπασιν. εἰς αις οὐδέτερον ἓν ἔχομεν, τὸ σταῖς, τοῦ σταιτὸς, τὸ ἄλειφρον. τὰ εἰς ες ἐπιθετικὰ ὄντα, τὴν τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον, τὸ εὐγενὲς, τοῦ εὐγενέος, οῦς. τὰ εἰς ος οὐδέτερα συνῃρημένα ὄντα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ τέλος, τοῦ τέλεος, ους. ὧν ὁ σχηματισμὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν συνῃρημένων λελέξεται. Σημειώσῃ δὲ τὸ ὄφελος, καὶ τὸ ἦδος, ἄκλιτα. τὰ δὲ εἰς ος μετοχικὰ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. εἰς ως οὐδέτερα δύο εἰσὶ περισπώμενα, ἅπερ διὰ τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτός. ὅθεν τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. τὸ δὲ χρέως, τοῦ χρέω, ἀττικόν. εἰς ους οὐδέτερον τὸ οὖς ἔχομεν ἄκλιτον. ἔστι δὲ καὶ τὸ οὖας, τοῦ οὔατος. ὅθεν καὶ οὔατα. περὶ μὲν οὖν τῶν ἁπλῶν κλίσεων, καὶ σχηματισμοῦ τῶν πτώσεων αὐτῶν, καὶ καταλήξεων τῶν γενῶν, ὡς οἷόν τε ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι δυσυχεστάτῳ καιρῷ, εἴρηται, ἑπόμενον δ' ἂν εἴη νῦν καὶ περὶ τῶν συνῃρημένων κλίσεων διαλαβεῖν, ἵνα τὸ περὶ ὀνόματος τέλος σχοίη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΚΛΙΣΕΩΝ ΤΩΝ συνῃρημένων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΩΝ.

Τῶν ὀνομάτων, ὡς εἴρηται, τὰ μὲν ἁπλᾶ καὶ ἀπαθῆ καλοῦνται, ὅσα μὴ ἐπιδέχονται πάθος, συναίρεσιν λέγω, καὶ κρᾶσιν. τὰ δὲ συνῃρημένα, καὶ ἐμπαθῆ ὅσα τὸ πάθος ἐπιδέχονται. τούτων δὲ τὰ μὲν καλοῦνται ὁλοπαθῆ, ὅσα ἰσοσύλλαβα ὄντα, τὸ πάθος ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἐπιδέχονται, ὡς τὰ εἰς οος. οἷον νόος, οῦς. περὶ ὧν εἴρηται. τὰ δὲ ὀλιγοπαθῆ, καὶ πολυπαθῆ, ὅσα περιττοσύλλαβα ὄντα, ἐν ὀλίγαις ἢ πλείοσι πτώσεσι τὸ πάθος δέχονται,

ὡς τὰ

ut in ys, & in us, de quibus dictũ eſt. præter hæc ſunt quæ impariſyllaba exiſtentia ſimpliciter, contractionem & mixtionẽ ſuſcipiunt, et quaſdam proprietates: unde & contracta peculiariter appellata ſunt. Diuiduntur *aũt in multipaſſa, quæcunq; in pluribus caſibus contrahuntur: & paucipaſſa, quæcunq; in paucis. horum: ut cognitum eſt, quinq; flexus ſunt, de quibus dicam, incipiens à primo.*

De prima declinatione contractorum.

Prima *flectio multipaſſorum contractorũ, tres terminationes habent: unã in is maſculinorum, & feminiorũ, et cõmunium nominũ. ut* Demoſt. *hæc triremis. hic & hæc uerax. duas aũt neutrorũ in es, et in os: ut, hoc uerũ, hic murus. in is propria à neutris in fine compoſita, in us per cõmixtionem faciũt genitiuũ: ut demoſthenes, diogenes, ariſtoteles, polynices. etiam in is propria compoſita à uerbis: ut pollux, ariſtophanes, diomedes, diopethes.* Etiam *à teneo: ut* Socrates, Hippocrates, Iſocrates. *etiam in is cõmunia, adiectiua, bigenera, neutrũ in es habẽtia: ut nobilis, pius, uitioſus. etiã quæ per oris, & iris, et odis.* Sed *de his diligẽtius in ſecunda terminatione dictũ eſt. nunc aũt formãda ſunt quæ primæ flexionis.* Hic *demoſthenes unde deducitur? à populo & robore.* Genitiuus? *huius demoſthenis ionice, & mixtione demoſthenis communiter, & attice. nam e & o in u miſcentur.* Datiuus? *huic demoſtheni ionice, à genitiuo, mutatione os in i: & per ſynæreſin* Demoſthenes. *communiter enim e & i, in ei diphthongum contrahuntur.* Illud *autem apud* Pindarum *in* Hymno, Ageſidami *apud glorioſam dircem,*

ὡς τὰ εἰς υς, καὶ εἰς ους, περὶ ὧν εἴρηται. χωρὶς δὲ τούτων εἰσὶν ἃ περιττοσύλλαβα ὄντα ἁπλῶς, συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν ἐπιδέχονται, καί τινα ἰδιώματα. ὅθεν καὶ συνῃρημένα ἰδίως προσηγορεύθησαν. διαιροῦνται δὲ εἰς πολυπαθῆ, ὅσα ἐν πλείοσι ταῖς πτώσεσι συναιροῦνται. καὶ ὀλιγοπαθῆ, ὅσα ἐν ὀλίγαις. τούτων ὡς ἔγνωσαι, πέντε κλίσεις εἰσὶ, περὶ ὧν ἐρῶ ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ τῶν συνῃρημένων.

Η πρώτη κλίσις τῶν πολυπαθῶν συνῃρημένων τρεῖς καταλήξεις ἔχει. μίαν εἰς ης ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν ὀνομάτων. οἷον ὁ Δημοσθένης, ἡ τριήρης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής. δύο δὲ οὐδετέρων εἰς ες, καὶ εἰς ος. οἷον τὸ ἀληθὲς, τὸ τεῖχος. τὰ εἰς ης κύρια παρ' οὐδετέρων ἐν τῷ τέλει συντεθειμένα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον Δημοσθένης, Διογένης, Αριστοτέλης, Πολυνείκης. ἔτι τὰ εἰς ης κύρια σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων, οἷον Πολυδεύκης, Αριστοφάνης, Διομήδης, Διοπείθης. ἔτι τὰ ἀπὸ τοῦ κράτους. οἷον Σωκράτης, Ιπποκράτης, Ισοκράτης. ἔτι τὰ εἰς ης κοινὰ, ἐπίθετα διγενῆ, οὐδέτερον εἰς ες ἔχοντα. οἷον εὐγενὴς, εὐσεβὴς, κακοήθης. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ωρης, καὶ ηρης, καὶ ωδης. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκριβέστερον ἐν τῇ δευτέρᾳ καταλήξει εἴρηται. νῦν δὲ σχηματιστέον ἐστὶ τὰ τῆς πρώτης κλίσεως. ὁ δημοσθένης πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ δῆμος, καὶ τοῦ σθένος. ἡ γενική; τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ κράσει δημοσθένους κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸ γὰρ ε καὶ ο εἰς ου κιρνᾶται. ἡ δοτική; τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. καὶ κατὰ συναίρεσιν δημοσθένει. κοινῶς γὰρ τὸ ε καὶ ι εἰς ει δίφθογγον συναιρεῖται. τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνῳ, ἀγησιδάμου παρ' εὐκλέϊ

δίρκᾳ,

dircẽ,per conciſionem factũ eſt,à glorioſo . accuſatiuus hunc demoſthenẽ ionice à datiuo, mutatione iota in a, & mixtione ſthenem . nam e & a in ita in ſingulari accuſatiuo miſcentur . Et attice *demoſthenẽ. nam attici in in is proprijs in us habentibus genitiuum , in in faciũt accuſatiuum : hunc demoſthenem, hunc ariſtophanem,hunc diomedẽ dicentes.in adiectiuis bigeneribus, in ita ſolum : ut,infortunatum,uerũ.* Nota *aũt et hoc, quod quando ante e huiuſmodi ionicorũ accuſatiuorũ inuenitur cõſonans, tunc ſolũ mixtio fit in ita : ut uerũ & uerũ, piũ & piũ .* Quando *aũt inuenitur cõſonans, fit mixtio in ita , & in a : ut ingenioſum & ingenioſũ, & ingenioſum : ſanũ & ſanũ , & ſanũ . ſed ſæpe dictũ illud* Homericũ, Inglorium Argos *ire poſtquam multũ perdidi populũ : ab inglorio per conciſionẽ factum eſt, propter metrum .* Vocatiuus *? ò demoſthenes . Nã in is cõtracta communiter,in es faciũt uocatiuũ : ut ò demoſthenes, ò diomedes, ariſtophanes .* Et *propria , et adiectiua grauiſona,propenacutũ habent uocatiuũ,ut ariſtoteles,ingens . adiectiua aũt acutiſona, acutiſonum : ut ò pie,ò uere.* Athenienſes *autem in in is proprijs,in n faciunt uocatiuum,ut ò demoſthene,ò ariſtophane.* In *ijs aũt quæ à gloria cõponuntur , ſimilem faciũt nominatiuo,ut ò hercules : & in adiectiuis ſimiliter,ut ò uere .* Ntũs *dualis , & uocatiuus? à datiuo, mutatione iota in e.huic demoſtheni,hi demoſthenes,ò nes ionice, & per mixtionem cõmuniter,demoſthenes. nã duo ee hic in ita miſcentur .* Rariſsime *autem in ei diphthongum , ut apud* Aeſchinem Socraticum *, hæ urbes , ab urbibus : & ſalſamenta , à ſalſamentis .* Genitiuus *?*

à no-

δίρκα, κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ εὐκλέεϊ. ἡ αἰτιατική· τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ κράσει, δημοσθένη. τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς η ἐν τῇ ἑνικῇ αἰτιατικῇ κιρνᾶται. καὶ ἀττικῶς δημοσθένην. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν, εἰς ην ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν, τὸν δημοσθένην, τὸν Ἀριστοφάνην, τὸν Διομήδην λέγοντες. ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθέτων διγενῶν, εἰς η μόνον. οἷον τὸν δυστυχῆ, τὸν ἀληθῆ. σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ὅτε πρὸ τοῦ ε τῶν τοιούτων ἰωνικῶν αἰτιατικῶν εὑρίσκεται σύμφωνον, τότε μόνον ἡ κρᾶσις γίνεται εἰς η. οἷον τὸν ἀληθέα, καὶ ἀληθῆ. τὸν εὐσεβέα, καὶ εὐσεβῆ. ὅτε δὲ εὑρίσκεται φωνῆεν, γίνεται ἡ κρᾶσις εἰς η, καὶ εἰς α. οἷον τὸν εὐφυέα καὶ εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. τὸν ὑγιέα, καὶ ὑγιῆ, καὶ ὑγιᾶ. τὸ δὲ πολλάκις ῥηθὲν ἐκεῖνο Ὁμηρικὸν, Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαὸν, ἀπὸ τοῦ δυσκλέεα κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον. ἡ κλητική· ὦ δημόσθενες. τὰ γὰρ εἰς ης συνῃρημένα κοινῶς, εἰς ες ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὦ δημόσθενες, ὦ διόμηδες, ὦ ἀριστόφανες. καὶ τὰ μὲν κύρια καὶ ἐπίθετα βαρύτονα προπαροξύτονον ἔχουσι τὴν κλητικήν. οἷον ἀριστότελες, μεγάκητες. τὰ δὲ ἐπίθετα ὀξύτονα, ὀξύτονον. οἷον ὦ εὐσεβὲς, ὦ ἀληθές. οἱ ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων εἰς η ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὦ δημοσθένη, ὦ ἀριστοφάνη. ἐπὶ δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένων, ὁμοίαν ποιοῦσι τῇ ὀνομαστικῇ. οἷον ὦ ἡρακλῆς. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ὁμοίως, οἷον ὦ ἀληθής. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ καὶ ἡ κλητική· ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. τῷ δημοσθένεϊ, τὼ δημοσθένεε, ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν κοινῶς δημοσθένη. τὰ γὰρ δύο εε ἐνταῦθα εἰς η κιρνῶνται. σπανιώτατα δὲ εἰς ει δίφθογγον, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ, τὼ πόλει ἀπὸ τοῦ πόλεε, καὶ ταριχεῖ ἀπὸ τοῦ ταρίχεε. ἡ γενικὴ

à nominatiuo mutatiõe e in in:ut, huic demoſtheni, horum demoſthenum ionice, & demoſthenũ cõmuniter. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, appoſitione s. hi demoſthenes, hi demoſthenes, ò demoſthenes ionice, & mixtione demoſthenes. Nam duo ee hic in ei diphthongum miſcentur. Illud autem Quinti in x. Inglorij ſedentes, poſtquam non robur erit ipſorum: ab inglorij factũ eſt, per conciſionem propter metrũ. Genitiuus, horũ demoſthenũ, & mixtione demoſthenũ. datiuus, his demoſthembus, à datiuo appoſitione s, & ionice demoſthenibus. Accuſatiuus, ab accuſatiuo ſingulari, appoſitione s, demoſthenem, demoſthenes: uel melius, à nominatiuo plurali, mutatione e in a. unde & contractum demoſthenes per ei diphthongum. ſi enim illinc eſſet, ſcriberetur per ita, quoniam e & a in ita miſcentur. Notabis autem & hoc, quòd antiqui Athenienſes, ut ſcriptum eſt, in in is proprijs & adiectiuis ab anno compoſitis, faciebant nominatiuum pluralem in ai, & in as accuſatiuum: ut, hi Ariſtophanæ, hos ariſtophanas. hi demoſthenæ, hos demoſthenas. hi ſeptennes, hos ſeptennes. bi duodecennes, hos duodecennes. feminina autem, & communia formabis hac regula. De in os nunc dicendum, à quibus & quæ in es manifeſta erunt. Hic murus, huius muri ionice, & muri communiter, & muri dorice: ſicut erebi pro erebi, apud poetam in octauo Iliadis,

Ex erebò ducentem canem miſero ex inferno.

Huic muro & muro. Illud, inuenit in ſpecu; à ſpelunca ſpeluncæ, ſpeluncæ, ſpeluncæ. & mixtione duo ee in ita, ſpeluncæ. hunc murum, ò mure. Hi muri,

&

ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. οἷον τὼ δημοσθένεε, τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητική· ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει ς. τὼ δημοσθένεε, οἱ δημοσθένεες, ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ κράσει δημοσθένεις. τὰ γὰρ δύο εε ἐνταῦθα εἰς ει δίφθογγον κιρνᾶται. τὸ δὲ Κοΐντου ἐν τῷ δεκάτῳ, Ἀκλέες ἑζόμενοι ἐπεὶ οὐ σθένος ἔσσεται αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἀκλέεες ἐγένετο, κατὰ συγκοπὴν διὰ τὸ μέτρον. ἡ γενικὴ τῶν δημοσθενέων, καὶ κράσει δημοσθενῶν. ἡ δοτικὴ, τοῖς δημοσθένεσιν, ἀπὸ τῆς δοτικῆς προσθέσει τοῦ ς. καὶ ἰωνικῶς δημοσθενέεσσιν. ἡ αἰτιατικὴ, ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἑνικῆς, προσθέσει ς, δημοσθένεα, δημοσθένεας. ἢ ἄμεινον, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α. ὅθεν καὶ τὸ συνῃρημένον δημοσθένεις, διὰ τῆς ει διφθόγγου. εἰ γὰρ ἐκεῖθεν ἐγένετο, ἐγράφετο ἂν διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ τὸ ε καὶ α εἰς η κιρνᾶται. Σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀθηναῖοι, ὡς γέγραπται, ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων καὶ ἐπιθέτων ἀπὸ τοῦ ἔτος συντεθειμένων ἐποίουν ὀνομαστικὴν πληθυντικὴν εἰς αι, καὶ εἰς ας αἰτιατικήν. οἷον οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. οἱ δημοσθέναι, τοὺς δημοσθένας. οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. οἱ δωδεκαέται, τοὺς δωδεκαέτας. τὰ δὲ θηλυκὰ καὶ κοινὰ σχηματίσεις τούτῳ τῷ κανόνι. περὶ δὲ τῶν εἰς ος νῦν λεκτέον, ἀφ' ὧν καὶ τὰ εἰς ες δῆλα ἔσται. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος ἰωνικῶς, καὶ τείχους κοινῶς, καὶ τείχευς δωρικῶς, ὥσπερ ἐρέβευς ἀντὶ ἐρέβους παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ θ τῆς ἰλιάδος, ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. τῷ τείχεϊ, καὶ τείχει. τὸ δ' εὗρεν ἐν σπῆϊ, ἀπὸ τοῦ τὸ σπέος, σπέος, ους. σπέεϊ, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, σπῆϊ. τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. τὼ τείχεε.

καὶ κρά-

et mixtione muri, per ita. ſed ſalſamenta, à ſalſamenta antiquum. illud ſæpe et apud poetam, Oculos lucidos. & apud Orpheum in Argonauticis, Somnus autem cito occupauit magni oculos draconis, ab oculi per abſciſionem factum eſt. hic oculus enim, huius oculi: & hic oculus, huius oculi, horum murorum & murorum ò muri & muri. hi muri & muri. illud autem in argonauticis Orphei, Montes relinquentes, à montes per productionem factum eſt. Notabis uero debita per conciſionem, à debita: & gloriæ, à gloriæ. unde & a breue eſt, ut uidetur à carminibus. nam poeta ſæpe, & in nono Iliadis, Hac ipſe animum delectabat, canebat uero laudes uirorum. nam a breue, tertia exiſtens dactyli. huic ſimiliter & Apollonius uocatus Rhodius, Alexandrinus autem exiſtens, incipiens Argonautica ſic ait, Incipiens à te Phœbe, antiquorum glorias uirorum. horum murorum & murorum, his muris communiter, & muris ionice, à genitiuo ſingulari, mutatione o in e, & appoſitione ſi. Apponitur uero iota & phi huiuſmodi datiuis: ut, mõtibus pro montibus, & pectoribus pro pectoribus, & curribus pro curribus, ut ait Didymus. ſed Tryphon contradicens, dicit non eſſe datiuum, ſed genitiuos ſingulares. nam à monte, pro à monte: & à curru, ex curru. Similiter ponitur & in aliis caſibus. & de his quidem ſatis. Quia uero in is propria à gloria compoſita propriam quandam ſortita ſunt declinationem, dicendum eſt & de his, quorum exemplum uirilis Hercules erit.

καὶ κράσει τείχη, διὰ τοῦ η. τὸ δὲ ταρίχει, ἀπὸ τοῦ ταρίχεε ἀρχαῖον. τὸ δὲ πολλάκις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὄσσε φαεινώ, καὶ παρ' Ορφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος, ἀπὸ τοῦ ὄσσεε, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. τὸ ὄσσος γὰρ, τοῦ ὄσσεος, καὶ ὁ ὄσσος, τοῦ ὄσσου. τοῖν τειχέοιν, καὶ τειχοῖν, ὦ τείχεε, καὶ τείχη. τὰ τείχεα, καὶ τείχη. τὸ δὲ ἐν ἀργοναυτικοῖς τοῦ Ορφέως, οὔρηα προλιποῦσαι, ἀπὸ τοῦ οὔρεα κατ' ἔκτασιν ἐγένετο. σημειώση δὲ τὰ χρέα κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ χρέεα. καὶ τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύ ἐστιν, ὡς φαίνεται ἀπὸ τῶν ἐπῶν. ὁ γὰρ ποιητὴς πολλάκις καὶ ἐν τῷ α τῆς ἰλιάδος, τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. τὸ γὰρ α βραχὺ, τρίτη ὂν τοῦ δακτύλου. τούτῳ ὁμοίως καὶ Απολλώνιος, ὁ κληθεὶς μὲν ῥόδιος, ἀλεξανδρεὺς δὲ ὢν, ἀρχόμενος τῶν ἀργοναυτικῶν οὕτω φησὶν, Αρχόμενος σέο φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν. τῶν τειχέων, καὶ τειχῶν, τοῖς τείχεσι κοινῶς, καὶ τειχέεσσιν ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ προσθέσει σι. προστίθεται δὲ ι καὶ φ ταῖς τοιαύταις δοτικαῖς. οἷον ὄρεσφιν, ἀντὶ ὄρεσι. καὶ στήθεσφιν, ἀντὶ στήθεσι. καὶ ὄχεσφιν, ἀντὶ ὄχεσιν, ὥς φησι Δίδυμος. ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιούμενος, λέγει μὴ εἶναι δοτικὰς, ἀλλὰ γενικὰς ἑνικάς. τὸ γὰρ, κατ' ὄρεσφιν, ἀντὶ ἀπὸ τοῦ ὄρεος. καὶ τὸ ὄχεσφιν, ἐκ τοῦ ὄχεος. ὁμοίως τίθεται καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. καὶ περὶ μὲν τούτων, ἅλις. ἐπειδὴ δὲ τὰ εἰς ης κύρια ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένα ἰδίαν τινὰ ἔλαχον κλίσιν, λεκτέον ἂν εἴη καὶ περὶ αὐτῶν, ὧν παράδειγμα ὁ ἀνδρεῖος Ηρακλῆς ἔστω.

De in is à gloria compoſitis.

In is compoſita à gloria, ſi ſint adiectiua, unam declinationem perfectam habent : ut glorioſus glorioſi, & glorioſi. ſed ſi ſint propria, unam perfectam, & aliam contractam ſic.

Declinatio perfecta.

Hic hercules apud poetas, & apud antiquiſſimum Orpheum in Argonauticis, Hercules *uero feſtinabat per ſyluoſa ſtabula.* Genitiuus? *hercules, ut apud eundem,* Cum *ipſo uero uenit amicus herculis diuini. & mixtione duo ee in ita, herculis: ut apud eundem,* Primum *quidem noui uim herculis diui. & herculis, ut apud eundem,* Et *tunc herculis habebant deſiderium. & herculis. datiuus, herculi & herculi & herculi: accuſatiuus, herculem & herculem, & herculem & herculem, & herculem & herculem.* Vocatiuus, *ò hercules communiter, & hercules per contractionem, & hercules per abſciſionem, ab hercules, & hercules attice.* Nominatiuus *dualis, hi hercules & hercules, & hercules & hercules.* Genitiuus *dualis, horum herculum & herculum, & herculum & herculum.* Vocatiuus *ſimiliter nominatiuo.* Nominatiuus *pluralis, hi hercules, & hercules, & hercules.* Genitiuus, *horum herculum & herculum, et herculum.* Datiuus *his herculibus, & herculibus.* Accuſatiuus, *hos hercules & hercules, & hercules & hercules.* Vocatiuus *ſimiliter nominatiuo.* Et *perfecta declinatio hæc: contracta uero hæc.*

Declinatio contracta.

Hic hercules, huius herculis & culis, huic herculi

&

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΑΠΟ ΤΟΥ κλέος συντεθειμένων.

Τὰ εἰς ης σιώθετα ἀπὸ τοῦ κλέος, εἰ μὲν ὦσιν ἐπίθετα μίαν κλίσιν ἐντελῆ ἔχουσιν. οἷον ὁ εὐκλεὴς, τοῦ εὐκλεέος καὶ εὐκλεοῦς. εἰ δὲ ὦσι κύρια, μίαν μὲν ἐντελῆ, καὶ ἑτέραν συνῃρημένην οὕτω.

ΚΛΙΣΙΣ ΕΝΤΕΛΗΣ.

Ο ἡρακλέης παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ Ορφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ηρακλέης δ' ἠπείγετ' ἂν ὑλήεντας ἐναύλυς. ἡ γενικὴ, τοῦ ἡρακλέεος, ὡς παρ' αὐτῷ, σὺν δὲ οἱ ἦλθ' ἑτάρος ἡρακλέεος θείοιο. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, ἡρακλῆος, ὡς παρ' αὐτῷ, πρῶτα δὲ οἶδα βίην ἡρακλῆος θείοιο. καὶ ἡρακλέηος, ὡς παρ' αὐτῷ, καὶ ῥατόθ' ἡρακλέηος ἔχον πόθον. καὶ ἡρακλέους. ἡ δοτικὴ, τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλέϊ, καὶ ἡρακλῆϊ. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλέη, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλῆα. ἡ κλητικὴ, ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ ἀποκοπὴν, ἀπὸ τοῦ ἡράκλεες, καὶ ἡρακλέη ἁπλικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέη, καὶ ἡρακλῆ. ἡ γενικὴ δυϊκὴ, τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ἡ κλητικὴ ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. ἡ γενικὴ, τῶν ἡρακλέεων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. ἡ δοτικὴ, τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλῆσιν. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλήας, καὶ ἡρακλᾶς. ἡ κλητικὴ ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. καὶ ἡ μὲν ἐντελὴς κλίσις αὕτη. ἡ δὲ συνῃρημένη, ἥδε.

ΚΛΗΣΙΣ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΗ.

Ο ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, καὶ ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ,

& herculi. hunc herculē & herculē, & herculē. ò hercules, et ò cules. hi hercules et hercules. horū herculū & herculū. ò hercules, & ò cules. Hi hercules et hercules, & attice hercules. horū herculū & herculū. his herculibus, hos hercules & hercules, & hercules attice. ò hercules, & ò hercules. tu autem oratorie ſic flectes. Hic hercules, huius herculis, huic herculi, hunc herculem, ò hercules. Similiter & hic themiſtocles, huius themiſtoclis, huic themiſtocli, hunc themiſtoclē. & hic pericles, huius periclis, huic pericli, hunc periclem.

De ſecunda flexione multipatientium.

Secunda flectio multipatientium contractorū nominum, & proprietates habentiū, duas terminationes habet, in is maſculinorū, & femininorū, & communium nominū, et i neutrorū: ut, ſerpens, urbs, amator urbis, ſinapi. Nominatiuus, hic ſerpens. genitiuus, huius ſerpentis: nā in is appellatiua in breuē deſinentia, non exiſtētia denominatiua, nec dupliciter deſinētia, in os purum faciunt genitiuū: ut, ſerpens ſerpentis, uates uatis, maritus mariti, et ſerpentis ionice, à cōmuni mutatione i in e: et ſerpentis attice, ab ionico, per productionem o in ω, unde & propenacuitur. datiuus huic ſerpēti communiter, & mixtione duorum ii breuium, in unum longum, ſerpenti, et ſerpenti ionice, & ſerpēti per contractionem communiter, & attice. Accuſatiuus, hunc ſerpentem ſolū communiter: quando enim genitiuus ſolum in os, tunc & accuſatiuus in in. Vocatiuus, ò ſerpens communiter, & ſerpens attice. Nominatiuus dualis, hi ſerpentes cōmuniter, et ſerpentes ionice, &

καὶ ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν, ὦ ἡρακλῆς, καὶ ὦ ἡρακλῆ. τὼ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, καὶ ὦ ἡρακλῆ. οἱ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλεῖς, καὶ ἀττικῶς ἡρακλάς. τῶν ἡρακλέων, καὶ ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, καὶ ἡρακλεῖς, καὶ ἡρακλεῦς ἀττικῶς. ὦ ἡρακλέες, καὶ ὦ ἡρακλεῖς. σὺ δὲ ῥητορικῶς οὕτω κλινεῖς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέους, τῷ ἡρακλεῖ, τὸν ἡρακλέα, ὦ ἡράκλεις. ὁμοίως καὶ ὁ θεμιστοκλῆς, τοῦ θεμιστοκλέους, τῷ θεμιστοκλεῖ, τὸν θεμιστοκλέα. καὶ ὁ περικλῆς, τοῦ περικλέους, τῷ περικλεῖ, τὸν περικλέα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΚΛΙΣΕΩΣ τῶν πολυπαθῶν.

Η δευτέρα κλίσις τῶν πολυπαθῶν συνῃρημένων ὀνομάτων, καὶ ἰδιώματα ἐχόντων, δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ις ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν καὶ κοινῶν ὀνομάτων, καὶ εἰς ἰότα οὐδετέρων. οἷον ὁ ὄφις, ἡ πόλις, ὁ καὶ ἡ φιλόπολις. τὸ σίνηπι. ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ ὄφις. ἡ γενικὴ, τοῦ ὄφιος. τὰ γὰρ εἰς ις προσηγορικὰ βραχυκατάληκτα, μὴ ὄντα παρώνυμα, μηδὲ δικατάληκτα, εἰς ος καθαρὸν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, πόσις πόσιος, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε ψιλόν. καὶ ὄφεως ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα. ὅθεν καὶ προπαροξύνεται. ἡ δοτικὴ, τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ κράσει τῶν δύο ιϊ βραχέων εἰς ἓν μακρὸν, ὄφιῖ, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κατὰ συναίρεσιν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν ὄφιν μόνον κοινῶς. ὅτε γὰρ ἡ γενικὴ μόνον εἰς ος, τότε καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς ιν. ἡ κλητικὴ, ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ, τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς,

& ſerpentes per mixtionem, ſicut demoſthenes demoſthenes: et ſi quidã non admittunt. Genitiuus horũ ſerpentum communiter, & ſerpentum ionice, & ſerpentum attice, ab ionico, per productionem o in ω, ſubſcripto & ι. propenacuitur autem more attico. Vocatiuus, ſimilis nominatiuo. Nominatiuus pluralis, hi ſerpentes communiter, et mixtione i & e in i longum, ſerpentes, & ſerpentes ionice, & ſerpentes per mixtionem. Genitiuus, horum ſerpentum communiter, et ſerpentum ionice, & ſerpentum attice, incontracte. nam genitiuo ſingulari incontracto exiſtente, incõtractus & genitiuus dualis et pluralis eſt: illo aũt contracto, & hi contrahuntur. Datiuus, his ſerpentibus communiter, & ſerpentibus ionice. Accuſatiuus, hos ſerpentes, et mixtione i & a in i longũ, ſerpentes. & ſerpentes ionice, et ſerpentes per mixtionẽ. Vocatiuus, ſimilis nominatiuo. Et de his ſatis. Quoniã aũt urbs huius flexionis exiſtens inuenitur apud poetas differentias quaſdã habens, dicam & de ipſa cum approbationibus poetarũ, ne uidear indoctis inſomnia narrare. Hæc urbs, huius urbis communiter, & urbis ionice, & urbis attice: & urbis apud poetas, ut dicũt antiqui ab urbe, mutatione i in ita æolice. non à genitiuo urbis per productionem. hoc autem ſæpe inuenies apud alios, & apud Orpheum in Argonauticis, Abſyrtus autem ſeorſum domos habitabat urbis. & apud poetam in primo Odyſſeæ, Nauis autem mihi hæc ſtetit in agro, procul ab urbe. & urbis dorice, puto: ut apud Theognidem Megarenſem in Sententiloquis, Vrbis aũt ut tibi populi in lætitia; & rurſus, Dormimus, cuſtodiæ autem

καὶ ὄφη κατὰ κρᾶσιν, ὥσπερ δημοσθένεε, δημοσθένη, εἰ καὶ ἔνιοι οὐ παραδέχονται. ἡ γενικὴ, τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ε εἰς ω, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. προπαροξύνεται δὲ ἔθει ἀττικῷ. ἡ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, οἱ ὄφιες κοινῶς. καὶ κράσει τοῦ ι, καὶ ε εἰς ι μακρὸν, ὄφις. καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφις κατὰ κρᾶσιν. ἡ γενικὴ, τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς ἀσυναιρέτως. τῆς γὰρ γενικῆς ἑνικῆς ἀσυναιρέτου οὔσης, ἀσυναίρετος καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντικὴ τυγχάνει. ἐκείνης δὲ συναιρουμένης, καὶ αὗται συναιροῦνται. ἡ δοτικὴ, τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσιν ἰωνικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς ὄφιας, καὶ κράσει τοῦ ι καὶ α εἰς ι μακρὸν, ὄφις, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις κατὰ κρᾶσιν. ἡ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις. ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις τῆς αὐτῆς κλίσεως οὖσα εὕρηται παρὰ ποιηταῖς διαφοράς τινας ἔχουσα, λέξω καὶ περὶ αὐτῆς μετὰ τῶν ἀξιωμάτων τῶν ποιητῶν, ἵνα μὴ δόξω τοῖς ἀμαθέσιν ὀνείρατα διηγεῖσθαι. ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος παρὰ ποιηταῖς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἀπὸ τῆς πόλιος τροπῇ τοῦ ι εἰς η αἰολικῶς, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεος κατ' ἔκτασιν. τοῦτο δὲ πολλάκις εὑρήσεις παρὰ τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ τῷ Ορφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Αψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε πόληος. παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ α τῆς Οδυσσείας, Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος. καὶ πόλευς δωρικῶς, οἶμαι. ὡς παρὰ Θεόγνιδι τῷ μεγαρεῖ ἐν γνωμολογίαις. τῆς δὲ πόλευς ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ. καὶ πάλιν, εὕδομεν, φυλακὴ

ut in ys,& in us, de quibus dictũ eſt. præter hæc ſunt quæ impariſyllaba exiſtentia ſimpliciter, contractionem & mixtionẽ ſuſcipiunt, et quaſdam proprietates: unde & contracta peculiariter appellata ſunt. Diuiduntur *aũt in multipaſſa, quæcunq; in pluribus caſibus contrahuntur: & paucipaſſa, quæcunq; in paucis. horum: ut cognitum eſt, quinq; flexus ſunt, de quibus dicam, incipiens à primo.*

De prima declinatione contractorum.

Prima *flectio multipaſſorum contractorũ, tres terminationes habent: unã in is maſculinorum, & femininorũ, et cõmunium nominũ. ut* Demoſt. *hæc triremis. hic & hæc uerax. duas aũt neutrorũ in es, et in os: ut, hoc uerũ, hic murus. in is propria à neutris in fine compoſita, in us per cõmixtionem faciũt genitiuũ: ut demoſthenes, diogenes, ariſtoteles, polynices. etiam in is propria compoſita à uerbis: ut pollux, ariſtophanes, diomedes, diopethes.* Etiam *à teneo: ut* Socrates, Hippocrates, Iſocrates. *etiam in is cõmunia, adiectiua, bigenera, neutrũ in es habẽtia: ut nobilis, pius, uitioſus. etiã quæ per oris, & iris, et odis.* Sed *de his diligẽtius in ſecunda terminatione dictũ eſt. nunc aũt formãda ſunt quæ primæ flexionis.* Hic *demoſthenes unde deducitur? à populo & robore.* Genitiuus? *huius demoſthenis ionice, & mixtione demoſthenis communiter, & attice. nam e & o in u miſcentur.* Datiuus? *huic demoſtheni ionice, à genitiuo, mutatione os in i: & per ſynæreſin* Demoſthenes. *communiter enim e & i, in ei diphthongum contrahuntur.* Illud *autem apud* Pindarum *in* Hymno, Ageſidami *apud glorioſam dircem,*

ὡς τὰ εἰς υς, καὶ εἰς ους, περὶ ὧν εἴρηται. χωρὶς δὲ τούτων εἰσὶν ἃ περιττοσύλλαβα ὄντα ἁπλῶς, συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν ἐπιδέχονται, καί τινα ἰδιώματα. ὅθεν καὶ συνῃρημένα ἰδίως προσηγορεύθησαν. διαιροῦνται δὲ εἰς πολυπαθῆ, ὅσα ἐν πλείοσι ταῖς πτώσεσι συναιροῦνται. καὶ ὀλιγοπαθῆ, ὅσα ἐν ὀλίγαις. τούτων ὡς ἔγνωσαι, πέντε κλίσεις εἰσὶ, περὶ ὧν ἐρῶ ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ τῶν συνῃρημένων.

Η πρώτη κλίσις τῶν πολυπαθῶν συνῃρημένων τρεῖς καταλήξεις ἔχει. μίαν εἰς ης ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν ὀνομάτων. οἷον ὁ Δημοσθένης, ἡ τριήρης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής. δύο δὲ οὐδετέρων εἰς ες, καὶ εἰς ος. οἷον τὸ ἀληθὲς, τὸ τεῖχος. τὰ εἰς ης κύρια παρ' οὐδετέρων ἐν τῷ τέλει συντεθειμένα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον Δημοσθένης, Διογένης, Αριστοτέλης, Πολυνείκης. ἔτι τὰ εἰς ης κύρια σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων, οἷον Πολυδεύκης, Αριστοφάνης, Διομήδης, Διοπείθης. ἔτι τὰ ἀπὸ τοῦ κρατῶ. οἷον Σωκράτης, Ιπποκράτης, Ισοκράτης. ἔτι τὰ εἰς ης κοινὰ, ἐπίθετα διγενῆ, οὐδέτερον εἰς ες ἔχοντα. οἷον εὐγενὴς, εὐσεβὴς, κακοήθης. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ωρης, καὶ ηρης, καὶ ωδης. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκριβέστερον ἐν τῇ δευτέρᾳ καταλήξει εἴρηται. νῦν δὲ σχηματιστέον ἐστὶ τὰ τῆς πρώτης κλίσεως. ὁ δημοσθένης πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ δῆμος, καὶ τοῦ σθένος. ἡ γενική; τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ κράσει δημοσθένους κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸ γὰρ ε καὶ ο εἰς ου κιρνᾶται. ἡ δοτική; τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. καὶ κατὰ συναίρεσιν δημοσθένει. κοινῶς γὰρ τὸ ε καὶ ι εἰς ει δίφθογγον συναιρεῖται. τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνῳ, ἀγησιδάμου παρ' εὐκλέϊ

δίρκᾳ,

dircē, per conciſionem factū eſt, à glorioſo. accuſatiuus hunc demoſthenē ionice à datiuo, mutatione iota in a, & mixtione ſthenem. nam e & a in ita in ſingulari accuſatiuo miſcentur. Et *attice demoſthenē. nam attici in in is proprijs in us habentibus genitiuum, in in faciūt accuſatiuum: hunc demoſthenem, hunc ariſtophanem, hunc diomedē dicentes. in adiectiuis bigeneribus, in ita ſolum: ut, infortunatum, uerū.* Nota *aūt et hoc, quod quando ante e huiuſmodi ionicorū accuſatiuorū inuenitur cōſonans, tunc ſolū mixtio fit in ita: ut uerū & uerū, piū & piū.* Quando *aūt inuenitur cōſonans, fit mixtio in ita, & in a: ut ingenioſum & ingeniosū, & ingenioſum: ſanū & ſanū, & ſanū. ſed ſæpe dictū illud* Homericū, Inglorium Argos *ire poſtquam multū perdidi populū: ab inglorio per conciſionē factum eſt, propter metrum.* Vocatiuus? *ò demoſthenes.* Nā *in is cōtracta communiter, in es faciūt uocatiuū: ut ò demoſthenes, ò diomedes, ariſtophanes.* Et *propria, et adiectiua grauiſona, propenacutū habent uocatiuū, ut ariſtoteles, ingens. adiectiua aūt acutiſona, acutiſonum: ut ò pie, ò uere.* Athenienſes *autem in in is proprijs, in n faciunt uocatiuum, ut ò demoſthene, ò ariſtophane.* In *ijs aūt quæ à gloria cōponuntur, ſimilem faciūt nominatiuo, ut ò hercules: & in adiectiuis ſimiliter, ut ò uere.* Ntūs *dualis, & uocatiuus? à datiuo, mutatione iota in e. huic demoſthenì, hi demoſthenes, ò nes ionice, & per mixtionem cōmuniter, demoſthenes. nā duo ee hic in ita miſcentur.* Rariſſime *autem in ei diphthongum, ut apud* Aeſchinem Socraticum, *hæ urbes, ab urbibus: & ſalſamenta, à ſalſamentis.* Genitiuus?

à no-

δίρκα, κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ εὐκλέει. ἡ αἰτιατική· τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ κράσει, δημοσθένη. τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς η ἐν τῇ ἑνικῇ αἰτιατικῇ κιρνᾶται. καὶ ἀττικῶς δημοσθένην. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν, εἰς ην ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν, τὸν δημοσθένην, τὸν Αριστοφάνην, τὸν Διομήδην λέγοντες. ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθέτων διγενῶν, εἰς η μόνον. οἷον τὸν δυστυχῆ, τὸν ἀληθῆ. σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ὅτε πρὸ τοῦ ε τῶν τοιούτων ἰωνικῶν αἰτιατικῶν εὑρίσκεται σύμφωνον, τότε μόνον ἡ κρᾶσις γίνεται εἰς η. οἷον τὸν ἀληθέα, καὶ ἀληθῆ. τὸν εὐσεβέα, καὶ εὐσεβῆ. ὅτε δὲ εὑρίσκεται φωνῆεν, γίνεται ἡ κρᾶσις εἰς η, καὶ εἰς α. οἷον τὸν εὐφυέα καὶ εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. τὸν ὑγιέα, καὶ ὑγιῆ, καὶ ὑγιᾶ. τὸ δὲ πολλάκις ῥηθὲν ἐκεῖνο Ομηρικὸν, Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι ἐπὶ πολὺν ὤλεσα λαὸν, ἀπὸ τοῦ δυσκλέεα κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον. ἡ κλητική· ὦ δημόσθενες. τὰ γὰρ εἰς ης συνῃρημένα κοινῶς, εἰς ες ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὦ δημόσθενες, ὦ διόμηδες, ὦ ἀριστόφανες. καὶ τὰ μὲν κύρια καὶ ἐπίθετα βαρύτονα προπαροξύτονον ἔχουσι τὴν κλητικήν. οἷον ἀριστότελες, μεγάκητες. τὰ δὲ ἐπίθετα ὀξύτονα, ὀξύτονον. οἷον ὦ εὐσεβὲς, ὦ ἀληθές. οἱ ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων εἰς η ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὦ δημοσθένη, ὦ ἀριστοφάνη. ἐπὶ δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένων, ὁμοίαν ποιοῦσι τῇ ὀνομαστικῇ. οἷον ὦ ἡρακλῆς. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ὁμοίως, οἷον ὦ ἀληθής. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ καὶ ἡ κλητική· ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. τῷ δημοσθένει, τὼ δημοσθένεε, ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν κοινῶς δημοσθένη. τὰ γὰρ δύο εε ἐνταῦθα εἰς η κιρνῶνται. σπανιώτατα δὲ εἰς ει δίφθογγον, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ, τὼ πόλει ἀπὸ τοῦ πόλεε, καὶ ταριχεῖ ἀπὸ τοῦ ταρίχεε. ἡ γενικὴ

à nominatiuo mutatiõe e in in:ut,huic demoſtheni,horum demoſthenum ionice,& demoſthenũ cõmuniter. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali,appoſitione s. hi demoſthenes,hi demoſthenes, ò demoſthenes ionice, & mixtione demoſthenes. Nam duo ee hic in ei diphthongum miſcentur. Illud autem Quinti in x. Inglorij ſedentes, poſtquam non robur erit ipſorum:ab inglorij factũ eſt,per conciſionem propter metrũ. Genitiuus,horũ demoſthenũ,& mixtione demoſthenũ.datiuus,his demoſthenibus,à datiuo appoſitione s, & ionice demoſthenibus. Accuſatiuus,ab accuſatiuo ſingulari, appoſitione s, demoſthenem, demoſthenes: uel melius,à nominatiuo plurali,mutatione e in a.unde & contractum demoſthenes per ei diphthongum.ſi enim illinc eſſet,ſcriberetur per ita, quoniam e & a in ita miſcentur. Notabis autem & hoc, quòd antiqui Athenienſes, ut ſcriptum eſt, in in is proprijs & adiectiuis ab anno compoſitis, faciebant nominatiuum pluralem in ai;& in as accuſatiuum: ut, hi Ariſtophanæ, hos ariſtophanas. hi demoſthenæ,hos demoſthenas. hi ſeptennes, hos ſeptennes. hi duodecennes,hos duodecennes. feminina autem, & communia formabis hac regula. De in os nunc dicendum, à quibus & quæ in es manifeſta erunt. Hic murus, huius muri ionice, & muri communiter, & muri dorice: ſicut erebi pro erebi, apud poetam in octauo Iliadis, Ex erebò ducentem canem miſero ex inferno.

Huic muro & muro. Illud, inuenit in ſpecu, à ſpelunca ſpeluncæ, ſpeluncæ, ſpeluncæ. & mixtione duo ee in ita, ſpeluncæ. hunc murum, ò mure. Hi muri,

ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. οἷον τὼ δημοσθένεε, τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητική, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει ς. τὼ δημοσθένεε, οἱ δημοσθένεες, ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ κράσει δημοσθένεις. τὰ γὰρ δύο εε ἐνταῦθα εἰς ει δίφθογγον κιρνᾶται. τὸ δὲ Κοΐντου ἐν τῷ δεκάτῳ, Ακλέες ἑζόμενοι ἐπεὶ οὐ σθένος ἔσσεται αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἀκλέεες ἐγένετο, κατὰ συγκοπὴν διὰ τὸ μέτρον. ἡ γενικὴ τῶν δημοσθενέων, καὶ κράσει δημοσθενῶν. ἡ δοτική, τοῖς δημοσθένεσιν, ἀπὸ τῆς δοτικῆς προσθέσει τοῦ ς. καὶ ἰωνικῶς δημοσθενέεσιν. ἡ αἰτιατική, ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἑνικῆς, προσθέσει ς, δημοσθένεα, δημοσθένεας. ἢ ἄμεινον, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α. ὅθεν καὶ τὸ συνηρημένον δημοσθένεις, διὰ τῆς ει διφθόγγου. εἰ γὰρ ἐκεῖθεν ἐγένετο, ἐγράφετο ἂν διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ τὸ ε καὶ α εἰς η κιρνᾶται. Σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀθηναῖοι, ὡς γέγραπται, ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων καὶ ἐπιθέτων ἀπὸ τοῦ ἔτος συντεθειμένων ἐποίουν ὀνομαστικὴν πληθυντικὴν εἰς αι, καὶ εἰς ας αἰτιατικήν. οἷον οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. οἱ δημοσθέναι, τοὺς δημοσθένας. οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. οἱ δωδεκαέται, τοὺς δωδεκαέτας. τὰ δὲ θηλυκὰ καὶ κοινὰ σχηματίσεις τούτῳ τῷ κανόνι. περὶ δὲ τῶν εἰς ος νῦν λεκτέον, ἀφ' ὧν καὶ τὰ εἰς ες δῆλα ἔσται. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος ἰωνικῶς, καὶ τείχους κοινῶς, καὶ τείχευς δωρικῶς, ὥσπερ ἐρέβευς ἀντὶ ἐρέβους παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ θ τῆς ἰλιάδος, ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κυνὰ στυγεροῦ ἀΐδαο. τὼ τείχεϊ, καὶ τείχει. τὸ δ' εὗρεν ἐν σπῆϊ, ἀπὸ τοῦ τὸ σπέεος, σπέος, ους. σπέεϊ, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, σπῆϊ. τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. τὼ τείχεε.

καὶ κρά-

et mixtione muri,per ita.ſed ſalſamenta,à ſalſamenta antiquum. illud ſæpe et apud poetam,Oculos lucidos. & apud Orpheum in Argonauticis, Somnus autem cito occupauit magni oculos draconis, ab oculi per abſciſionem factum eſt. hic oculus enim,huius oculi: & hic oculus,huius oculi, horum murorum & murorum ò muri & muri. hi muri & muri. illud autem in argonauticis Orphei, Montes relinquentes, à montes per productionem factum eſt. Notabis uero debita per conciſionem, à debita: & gloriæ, à gloriæ. unde & a breue eſt,ut uidetur à carminibus. nam poeta ſæpe, & in nono Iliadis, Hac ipſe animum delectabat, canebat uero laudes uirorum. nam a breue,tertia exiſtens dactyli. huic ſimiliter & Apollonius uocatus Rhodius, Alexandrinus autem exiſtens, incipiens Argonautica ſic ait, Incipiens à te Phœbe, antiquorum glorias uirorum. horum murorum & murorum, his muris communiter, & muris ionice, à genitiuo ſingulari, mutatione o in c, & appoſitione ſi. Apponitur uero iota & phi huiuſmodi datiuis:ut,mõtibus pro montibus, & pectoribus pro pectoribus, & curribus pro curribus, ut ait Didymus. ſed Tryphon contradicens, dicit non eſſe datiuum, ſed genitiuos ſingulares. nam à monte,pro à monte: & à curru,ex curru. Similiter ponitur & in aliis caſibus. & de his quidem ſatis. Quia uero in is propria à gloria compoſita propriam quandam ſortita ſunt declinationem, dicendum eſt & de his, quorum exemplum uirilis Hercules erit.

καὶ κράσει τείχη, διὰ τοῦ η. τὸ δὲ ταρίχει, ἀπὸ τοῦ ταρίχεε ἀρχαῖον. τὸ δὲ πολλάκις κ͵ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὄσσε φαεινώ, καὶ παρ' Ὀρφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος, ἀπὸ τοῦ ὄσσεε, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. τὸ ὄσσος γὰρ, τοῦ ὄσσεος, καὶ ὁ ὄσσος, τοῦ ὄσσου. τοῖν τειχέοιν, καὶ τειχοῖν, ὦ τείχεε, καὶ τείχη. τὰ τείχεα, καὶ τείχη. τὸ δὲ ἐν ἀργοναυτικοῖς τοῦ Ὀρφέως, οὔρηα προλιποῦσαι, ἀπὸ τοῦ οὔρεα κατ' ἔκτασιν ἐγένετο. σημειώση δὲ τὰ χρέα κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ χρέεα. καὶ τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύ ἐστιν, ὡς φαίνεται ἀπὸ τῶν ἐπῶν. ὁ γὰρ ποιητὴς πολλάκις καὶ ἐν τῷ α τῆς ἰλιάδος, τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. τὸ γὰρ α βραχὺ, τρίτη ὂν τοῦ δακτύλου. τούτῳ ὁμοίως καὶ Ἀπολλώνιος, ὁ κληθεὶς μὲν ῥόδιος, ἀλεξανδρεὺς δὲ ὢν, ἀρχόμενος τῶν ἀργοναυτικῶν οὕτω φησὶν, Ἀρχόμενος σέο φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν. τῶν τειχέων, καὶ τειχῶν, τοῖς τείχεσι κοινῶς, καὶ τειχέεσιν ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ προσθέσει σι. προστίθεται δὲ ι καὶ φ ταῖς τοιαύταις δοτικαῖς. οἷον ὄρεσφιν, ἀντὶ ὄρεσι. καὶ στήθεσφιν, ἀντὶ στήθεσι. καὶ ὄχεσφιν, ἀντὶ ὄχεσιν, ἥ φησι Δίδυμος. ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιούμενος, λέγει μὴ εἶναι δοτικὰς, ἀλλὰ γενικὰς ἑνικάς. τὸ γὰρ, κατ' ὄρεσφιν, ἀντὶ ἀπὸ τοῦ ὄρεος. καὶ τὸ ὄχεσφιν, ἐκ τοῦ ὄχεος. ὁμοίως τίθεται καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. καὶ περὶ μὲν τούτων, ἅλις. ἐπειδὴ δὲ τὰ εἰς ης κύρια ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένα ἰδίαν τινὰ ἔλαχον κλίσιν, λεκτέον ἂν εἴη καὶ περὶ αὐτῶν, ὧν παράδειγμα ὁ ἀνδρεῖος Ἡρακλῆς ἔστω.

De in is à gloria compoſitis.

In is compoſita à gloria, ſi ſint adiectiua, unam declinationem perfectam habent: ut glorioſus glorioſi, & glorioſi. ſed ſi ſint propria, unam perfectam, & aliam contractam ſic.

Declinatio perfecta.

Hic *hercules apud poetas, & apud antiquiſſimum* Orpheum *in* Argonauticis, Hercules *uero feſtinabat per ſyluoſa ſtabula.* Genitiuus? *hercules, ut apud eundem,* Cum *ipſo uero uenit amicus herculis diuini. & mixtione duo ee in ita, herculis: ut apud eundem,* Primum *quidem noui uim herculis diui. & herculis, ut apud eundem,* Et *tunc herculis habebant deſiderium. & herculis. datiuus, herculi & herculi & herculi: accuſatiuus, herculem & herculem, & herculem & herculem, & herculem & herculem.* Vocatiuus, *ò hercules communiter, & hercules per contractionem, & hercules per abſciſionem, ab hercules, & hercules attice.* Nominatiuus *dualis, hi hercules & hercules, & hercules & hercules.* Genitiuus *dualis, horum herculum & herculum, & herculum & herculum.* Vocatiuus *ſimiliter nominatiuo.* Nominatiuus *pluralis, hi hercules, & hercules, & hercules.* Genitiuus, *horum herculum & herculum, et herculum.* Datiuus *his herculibus, & herculibus.* Accuſatiuus, *hos hercules & hercules, & hercules & hercules.* Vocatiuus *ſimiliter nominatiuo.* Et *perfecta declinatio hæc: contracta uero hæc.*

Declinatio contracta.

Hic *hercules, huius herculis & culis, huic herculi &*

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΑΠΟ ΤΟΥ κλέος συντεθειμένων.

Τὰ εἰς ης σύνθετα ἀπὸ τοῦ κλέος, εἰ μὲν ὦσιν ἐπίθετα μίαν κλίσιν ἐντελῆ ἔχουσιν. οἷον ὁ εὐκλεὴς, τοῦ εὐκλεέος καὶ εὐκλεοῦς. εἰ δὲ ὦσι κύρια, μίαν μὲν ἐντελῆ, καὶ ἑτέραν συνηρημένην οὕτω.

ΚΛΙΣΙΣ ΕΝΤΕΛΗΣ.

Ὁ ἡρακλέης παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ Ὀρφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ηρακλέης δ᾽ ἠπείγετ᾽ ἂν ὑλήεντας ἐναύλυς. ἡ γενικὴ, τῦ ἡρακλέεος, ὡς παρ᾽ αὐτῷ, σὺν δὲ οἱ ἦλθ᾽ ἑτάρος ἡρακλέεος θείοιο. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, ἡρακλῆος, ὡς παρ᾽ αὐτῷ, πρῶτα δὲ οἶδα βίην ἡρακλῆος θείοιο. καὶ ἡρακλέηος, ὡς παρ᾽ αὐτῷ, καὶ ῥατόθ᾽ ἡρακλέηος ἔχον πόθον. καὶ ἡρακλέους. ἡ δοτικὴ, τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλέϊ, καὶ ἡρακλῆϊ. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλέη, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλῆα. ἡ κλητικὴ, ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ ἀποκοπὴν, ἀπὸ τοῦ ἡράκλεες, καὶ ἡρακλέη ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέη, καὶ ἡρακλῆ. ἡ γενικὴ δυϊκὴ, τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ἡ κλητικὴ ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. ἡ γενικὴ, τῶν ἡρακλέεων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. ἡ δοτικὴ, τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλῆσιν. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλήας, καὶ ἡρακλᾶς. ἡ κλητικὴ ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. καὶ ἡ μὲν ἐντελὴς κλίσις αὕτη. ἡ δὲ συνηρημένη, ἥδε.

ΚΛΗΣΙΣ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΗ.

Ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, καὶ ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ,

& herculi.hunc herculē & herculē,& herculē.ò her cules, et ò cules. hi hercules et hercules.horū herculū & herculū. ò hercules , & ò cules . Hi *hercules et her cules,& attice hercules.horū herculū & herculū. his herculibus,hos hercules & hercules,& hercules attice.ò hercules,& ò hercules . tu autem oratorie ſic flectes .* Hic *hercules,huius herculis, huic herculi, hunc herculem,ò hercules.* Similiter *& hic themiſtocles,huius themiſtoclis,huic themiſtocli,hunc themiſtoclē.& hic pericles ,huius periclis,huic pericli,hunc periclem.*

De ſecunda flexione multipatientium .

Secunda *flectio multipatientium contractorū nominum,& proprietates habentiū, duas terminationes habet,in is maſculinorū,& femininorū, & communium nominū,et i neutrorū : ut,ſerpens,urbs,amator urbis,ſinapi .* Nominatiuus,*hic ſerpens . genitiuus,huius ſerpentis: nā in is appellatiua in breuē deſinentia,non exiſtētia denominatiua, nec dupliciter deſinētia,in os purum faciunt genitiuū: ut,ſerpens ſerpentis,uates uatis,maritus mariti,et ſerpentis ionice,à cōmuni mutatione i in e : et ſerpentis attice,ab ionico,per productionem o in ω,unde & propenacuitur. datiuus huic ſerpēti communiter , & mixtione duorum ii breuium, in unum longum,ſerpenti,et ſerpenti ionice,& ſerpēti per contractionem communiter , & attice .* Accuſatiuus *, hunc ſerpentem ſolū communiter: quando enim genitiuus ſolum in os,tunc & accuſatiuus in in .* Vocatiuus *, ò ſerpens communiter , & ſerpens attice .* Nominatiuus *dualis,hi ſerpentes cōmuniter, et ſerpentes ionice,*

&

καὶ ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν, ὦ ἡρακλῆς, καὶ ὦ ἡρακλῆ. τὼ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, καὶ ὦ ἡρακλῆ. οἱ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλεῖς, καὶ ἀττικῶς ἡρακλᾶς. τῶν ἡρακλέων, καὶ ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, καὶ ἡρακλεῖς, καὶ ἡρακλεῦς ἀττικῶς. ὦ ἡρακλέες, καὶ ὦ ἡρακλεῖς. σὺ δὲ ῥητορικῶς οὕτω κλινεῖς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέους, τῷ ἡρακλεῖ, τὸν ἡρακλέα, ὦ ἡράκλεις. ὁμοίως καὶ ὁ θεμιστοκλῆς, τοῦ θεμιστοκλέους, τῷ θεμιστοκλεῖ, τὸν θεμιστοκλέα. καὶ ὁ περικλῆς, τοῦ περικλέους, τῷ περικλεῖ, τὸν περικλέα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΚΛΙΣΕΩΣ τῶν πολυπαθῶν.

Η δευτέρα κλίσις τῶν πολυπαθῶν συνηρημένων ὀνομάτων, καὶ ἰδιώματα ἐχόντων, δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ις ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν καὶ κοινῶν ὀνομάτων, καὶ εἰς ἰότα οὐδετέρων. οἷον ὁ ὄφις, ἡ πόλις, ὁ καὶ ἡ φιλόπολις. τὸ σίνηπι. ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ ὄφις. ἡ γενικὴ, τοῦ ὄφιος. τὰ γὰρ εἰς ις προσηγορικὰ βραχυκατάληκτα, μὴ ὄντα παρώνυμα, μηδὲ δικατάληκτα, εἰς ος καθαρὸν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, πόσις πόσιος, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε ψιλόν. καὶ ὄφεως ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἰονικοῦ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα. ὅθεν καὶ προπαροξύνεται. ἡ δοτικὴ, τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ κράσει τῶν δύο ιϊ βραχέων εἰς ἓν μακρὸν, ὄφιϊ, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κατὰ συναίρεσιν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν ὄφιν μόνον κοινῶς. ὅτε γὰρ ἡ γενικὴ μόνον εἰς ος, τότε καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς ιν. ἡ κλητικὴ, ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ, τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς,

& ſerpentes per mixtionem, ſicut demoſthenes demoſthenes: et ſi quidã non admittunt. Genitiuus horũ ſerpentum communiter, & ſerpentum ionice, & ſerpentum attice, ab ionico, per productionem o in ω, ſubſcripto & ι. propenacuitur autem more attico. Vocatiuus, ſimilis nominatiuo. Nominatiuus pluralis, hi ſerpentes communiter, et mixtione i & e in i longum, ſerpentes, & ſerpentes ionice, & ſerpentes per mixtionem. Genitiuus, horum ſerpentum communiter, et ſerpentum ionice, & ſerpentum attice, incontracte. nam genitiuo ſingulari incontracto exiſtente, incõtractus & genitiuus dualis et pluralis eſt: illo aũt contracto, & hi contrahuntur. Datiuus, his ſerpentibus communiter, & ſerpentibus ionice. Accuſatiuus, hos ſerpentes, et mixtione i & a in i longũ, ſerpentes. & ſerpentes ionice, et ſerpentes per mixtionẽ. Vocatiuus, ſimilis nominatiuo. Et de his ſatis. Quoniã aũt urbs huius flexionis exiſtens inuenitur apud poetas differentias quaſdã habens, dicam & de ipſa cum approbationibus poetarũ, ne uidear indoctis inſomnia narrare. Hæc urbs, huius urbis communiter, & urbis ionice, & urbis attice: & urbis apud poetas, ut dicũt antiqui ab urbe, mutatione i in ita æolice. non à genitiuo urbis per productionem. hoc autem ſæpe inuenies apud alios, & apud Orpheum in Argonauticis, Abſyrtus autem ſeorſum domos habitabat urbis. & apud poetam in primo Odyſſeæ, Nauis autem mihi hæc ſtetit in agro, procul ab urbe. & urbis dorice, puto: ut apud Theognidem Megarenſem in Sententiloquis, Vrbis aũt ut tibi populi in lætitia: & rurſus, Dormimus, cuſtodiæ

autem

καὶ ὄφη κατὰ κρᾶσιν, ὥσπερ δημοσθένεε, δημοσθένη, εἰ καὶ ἔνιοι οὐ παραδέχονται. ἡ γενική, τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. προπαροξύνεται δὲ ἔθει ἀττικῷ. ἡ κλητική, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντική, οἱ ὄφιες κοινῶς. καὶ κράσει τοῦ ι, καὶ ε εἰς ι μακρὸν, ὄφις. καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφις κατὰ κρᾶσιν. ἡ γενική, τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς ἀσυναιρέτως. τῆς γὰρ γενικῆς ἑνικῆς ἀσυναιρέτου οὔσης, ἀσυναίρετος καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντικὴ τυγχάνει. ἐκείνης δὲ συναιρουμένης, καὶ αὗται συναιροῦνται. ἡ δοτική, τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσιν ἰωνικῶς. ἡ αἰτιατική, τοὺς ὄφιας, καὶ κράσει τοῦ ι καὶ α εἰς ι μακρὸν, ὄφις, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις κατὰ κρᾶσιν. ἡ κλητική, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις. ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις τῆς αὐτῆς κλίσεως οὖσα εὕρηται παρὰ ποιηταῖς διαφοράς τινας ἔχουσα, λέξω καὶ περὶ αὐτῆς μετὰ τῶν ἀξιωμάτων τῶν ποιητῶν, ἵνα μὴ δόξω τοῖς ἀμαθέσιν ὀνείρατα διηγεῖσθαι. ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος παρὰ ποιηταῖς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἀπὸ τῆς πόλιος τροπῇ τοῦ ι εἰς η αἰολικῶς, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεος κατ' ἔκτασιν. τοῦτο δὲ πολλάκις εὑρήσεις παρὰ τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς· Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε πόληος. παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ α τῆς Ὀδυσσείας, Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος. καὶ πόλευς δωρικῶς, οἶμαι. ὡς παρὰ Θεόγνιδι τῷ μεγαρεῖ ἐν γνωμολογίαις· Τῆς δὲ πόλευς ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ. καὶ πάλιν, εὕδομεν, φυλακὴ

autem urbis cuſtodibus curæ erit. huic urbi & urbi, & urbi, & urbi, & urbi. ad ſimilitudinem urbis: unde & poeta in tertio Iliadis, Patri*q; tuo magnum damnum, urbiq; omniq; populo. Quidam autem ignorantes metra, uel tribreuem facientes, urbi ſcribunt per i, antiqua errata exiſtimantes. ſed quomodo ſcandent homericiſsimi Quinti carmina, in quibus inuenitur in ſexto urbi, nam ſextus uel ſpondeus, uel trochæus.* Non *autem rara paßio uocata minutio caudæ hic eſſe uidetur, ut in eo,* Troiani *autem ſtupuerunt ubi uiderunt maculoſum ſerpentem.* Q*uintus autem in primo ſuæ poeſis ſic inquit,* Huic *enim filij, & uiri circum urbem: & rurſus in tertio,* Mori *tamen debebat apud* Priami *urbem.* Accuſatiuus, *hanc urbem communiter, & urbem ſæpe inueni apud* Quintum*. et in primo,* Illum *cum circum urbem uelocipedes traxerunt equi. & in tertio,* Ad Priami *urbem, arſit autem diues urbs. & iterũ in eodem,* Sicut *hi ex bello ad* Priami *urbem. etiam,* Niſi *apertis portis influxerunt in ciuitatẽ. & apud* Heſiodum *in* Scuto, Q*ui thebes cacumen habet, tutaturq; urbẽ.* Poeſis *autẽ homericißimi quinti iam multo tempore omnibus ignota fuit, & tanquam extincta, ſed præpius* Beſſarion Nicæas Cardinalis Thuſculani, *ille ſane quàm bonus & uere doctus, et ut* Homerice *dixerim, ſimilis deo uir, aliaq; plurima in nos, & hanc ex* Apulia *cũ ſeruaſſet, uolentibus tradidit, quã & ipſe olim deſiderabam. nunc autem feliciter poßidens, publice legam poſt* Argonautica *docti* Orphei*: quæ olim neglecta, uix quondam ipſe in* Mediolano *inueniens obſita, exſcribenſq;,*

δὲ πόλευς, φυλάκεσσι μελήσει. τῇ πόλιϊ, καὶ πόλι, καὶ πόλεϊ, καὶ πόλει, καὶ πόληϊ καθ' ὁμοιότητα τῆς πόληος. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ γ τῆς ἰλιάδος, Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. ἔνιοι μέν τοι ἀγνοοῦντες τὰ μέτρα, ἢ χεῖρον ποιοῦντες, πόλιϊ γράφουσι διὰ τοῦ ι, τὰ παλαιὰ ἐσφαλμένα νομίζοντες. ἀλλὰ πῶς μετρήσουσι τὰ τοῦ ὁμηρικωτάτου Κοΐντου ἔπη, ἐν οἷς εὕρηται ἐν τῷ ἕκτῳ πόλιϊ. ὁ γὰρ ἕκτος, ἢ σπονδεῖος, ἢ τροχαῖος. οὐδὲ τὸ σπάνιον πάθος τὸ καλούμενον μείουρον ἐνταῦθα εἶναι δύναται, ὡς ἐν τῷ, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. ὁ δὲ Κόϊντος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως οὕτω φησὶ, τῇ μὲν γὰρ τέκνα καὶ ἀνέρες ἀμφὶ πόληϊ. καὶ πάλιν ἐν τῷ τρίτῳ, φθεῖσθαι ὅμως ἤμελλε παρὰ πριάμοιο πόληϊ. ἡ αἰτιατικὴ, τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα πολλάκις εὗρον παρὰ τῷ Κοΐντῳ. καὶ ἐν τῷ πρώτῳ, κεῖνον ὅτ' ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυσαν ἵπποι. καὶ ἐν τῷ τρίτῳ, Ἐς πριάμοιο πόληα διέπραθε δ' ὄλβιον ἄστυ. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς οἵ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα. ἔτι, Εἰ μὴ πεπληκμένῃσι πύλῃς ἐπέχυντο πόληα. καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ ἐν ἀσπίδι, ὃς θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. ἡ δὲ ποίησις τοῦ ὁμηρικωτάτου Κοΐντου ἤδη πολλοῦ χρόνου πᾶσιν ἄγνωστος ἦν, καὶ οἷον ἠφανισμένη. ὁ δὲ θεοσεβέστατος Βησσαρίων ὁ νικαίας, καρδινάλις τουσκουλάνου, ὁ πάντ' ἀγαθὸς, καὶ ὄντως σοφὸς, καὶ ἵν' ὁμηρικῶς εἴπω, ἰσόθεος φὼς, ἄλλα τε πλεῖστα ἐφ' ἡμῶν, καὶ ταύτην ἐξ ἀπουλίας ἀνασώσας, τοῖς βουλομένοις μετέδωκεν. ἣν καὶ αὐτὸς πάλαι μὲν ἐπόθουν, νῦν δὲ ἀγαθῇ τύχῃ κτησάμενος, δημοσίως ἀναγνώσομαι μετὰ τὰ ἀργοναυτικὰ τοῦ σοφοῦ ὀρφέως. ἃ δὴ πάλαι κατημεληθέντα, μόλις ποτὲ αὐτὸς ἐν μεδιολάνῳ εὑρὼν σεσηπότα, ἐκγράψας τε,

καὶ

& aliјs tradens publice lego, multis et eruditis iuueni bus profici ſcentibus: & nunc in ultimis infeliciũ græcorum reuixit incognitus ille Orpheus. ſed ad propoſitum redeo. Vocatiuus, ò urbs cõmuniter, & ò urbs attice. Nominatiuus dualis, hæ urbes, et urbes ſecundum conſuetudinem. illud autem apud Aeſchinem Socraticum, huic urbi, antiquum. & urbes. harum urbium & urbium, & urbium. uocatiuus, ſimilis nominatiuo. Nominatiuus pluralis hæ urbes & urbes, & urbes et urbes et urbes. unde & Orpheus in Argonauticis, Cymba ex caua, prope autẽ ei ſunt urbes. Genitiuus, harum urbium & urbium, & urbium & urbiũ. unde & Dionyſius enarrator, Vel montium, uel radicem radens urbium. his urbibus & urbibus, & urbibus. has urbes & urbes, & urbes & urbes, & urbes. unde & illud Orphicum, Memphin ad admirandam propinquans, ſacrasq; urbes. Vocatiuus, ſimilis nominatiuo. hoc ſinapi, huius ſinapis communiter, & ſinapis ionice, & ſinapis attice. huic ſinapi & ſinapi, & ſinapi & ſinapi. hoc ſinapi. ò ſinapi: & alia ſimiliter ſuperioribus, ſeruatis terminationibus neutrorum nominum: ut hæc ſinapia & ſinapia, & ſinapia & ſinapia. horum ſinapium & ſinapium, & ſinapium. his ſinapibus & ſinapibus. hæc ſinapia & ſinapia, & ſinapia & ſinapia. Inuentum eſt autem et hoc gummi, huius gummi, ſicut notatum apud Acrobylum, Placẽtam gummi nõ melle exornabat. Etiam & hoc piper, huius piperis. & hoc cinnabari, & hæc cinnabaris. hoc ſtimmi, & hæc ſtimmis: unde & dictus ille uerſus, Et nigram ſtimmim oculi ſcribam.

καὶ τοῖς ἄλλοις μεταδοὺς, δημοσίως ἀναγινώσκω, πολλῶν καὶ λογίων νέων φοιτόντων. καὶ νῦν ἐς τὰ ἔχατα τῶν δυςυχῶν ἑλλήνων ἀνεβίω ὁ ἡγονημένος ἐκεῖνος Ορφεὺς. ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθω. ἡ κλητικὴ, ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. ἡ ὀνομαςικὴ δυϊκὴ, τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, καὶ πόλη κατὰ τὸ εἰωθός. τὸ δὲ παρὰ αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ, τούτω τὼ πόλει, ἀρχαῖον. καὶ πόλης. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ἡ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαςικῇ. ἡ ὀνομαςικὴ πληθυντικὴ, αἱ πόλιες, καὶ πόλις, καὶ πόλεες, καὶ πόλεις, καὶ πόληες. ὅθεν καὶ ὁ Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς, σχεδόθεν δὲ οἱ εἰσὶ πόληες. ἡ γενικὴ, τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, καὶ πολήων. ὅθεν καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητὴς, ἢ ὀρέων, ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολήων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, καὶ πόλησι. τὰς πόλιας, καὶ πόλις, καὶ πόλεας, καὶ πόλεις, καὶ πόληας. ὅθεν καὶ τὸ ὀρφικὸν, Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας. ἡ κλητικὴ ὁμοία τῇ ὀνομαςικῇ. τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπϊ, καὶ σινήπι, καὶ σινήπεϊ, καὶ σινήπει. τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. καὶ τἆλλα ὁμοίως τοῖς ἄνωθεν, φυλαττομένων τῶν καταλήξεων τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων. οἷον τὰ σινήπια, καὶ σινήπι, καὶ σινήπεα, καὶ σινήπη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, καὶ σινήπι, καὶ σινήπεα, καὶ σινήπη. εὕρηται δὲ καὶ τὸ κόμμι, τοῦ κόμμιδος, ὡς τὸ σεσημειωμένον παρὰ τῷ Ακροβύλῳ, τὸν πλακοῦντα κόμμιδι οὐ μέλιτι διεκόσμει. ἔτι καὶ τὸ πέπερι, τοῦ πεπέριδος. καὶ τὸ κινάβαρι, καὶ ἡ κινάβαρις. τὸ σίμμι, καὶ ἡ σίμμις. ὅθεν καὶ τὸ λεγόμενον ἐκεῖνο ἔπος, καὶ τὴν μέλαιναν σίμμιν ὀμματογράφον.

ΠΕΡΙ

De tertia flexione.

Tertia flexio paucipatientium unam terminationem in eus habet maſculinorum nominũ:ut rex,tydeus: Iupiter *iouis ioui iouem.* Iupiter *diuerſiclinium,à iupiter,& iouis antiquum. & iupiter iouis, & iupiter iouis apud poetas. hic parens autem,& parens, & ſimilia,cum maſculino ſolo articulo dicta, utrunque & patrem & matrem ſignificant: ut, hos parentes, hos parentes. communiter autẽ in eus acuuntur: ut* Achilles, Peleus*. æolice autem grauantur,* Achilles, Peleus. Nominatiuus,*hic rex. genitiuus, huius regis communiter, & regis attice per productionem o in ω magnum, & regis ionice, & regis dorice: ſicut,* Vlyſsis *accipiens oſculatus eſt manum ſupra iuncturam, pro* Vlyſsis*. notabis autem, quod in eus,uarie flectuntur: ut hic* Achilles, *huius achillis,& achillis attice, & achillis ſecundum antiquos iones, & achillis apud iuniores, & achillis propenacutiſone ſecundũ antiquos æoles,& achillis apud iuniores,& achillis bœotice: ſicut* Iupiter *iouis, & dorice & ionice, achillis circũflexe, achillis autem grauiſone, æolice.* Etiam *in eus abijciunt y in obliquis: ut rex regis,tydeus tydei.excipitur hic mars,huius martis,huic marti, hunc martem æolice.* Etiam *in eus non puro exiſtente e in genitiuo non contrahuntur.ut regis,achillis. puro autem exiſtente contrahuntur,more attico: ut eretrieus,eretriei,eretriei.pireus,pirei,pirei. ſtireus,ſtirei,ſtirei. huiuſmodi autẽ proportionabiliter in a faciunt accuſatiuũ:ut hũc eretrieũ, hunc pireũ, hunc ſtireũ.* Datiuus, *huic regi*

commu-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ κλίσεως.

Η τρίτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν μίαν κατάληξιν εἰς ευς ἔχει ἀρσενικῶν ὀνομάτων οἷον βασιλεὺς, τυδεύς. ζεὺς, διὸς, διῒ, δία, ὦ ζεῦ, ἑτερόκλιτον ἀπὸ τοῦ δεὺς καὶ διὺς ἀρχαῖος. καὶ ζεὺς, τοῦ ζεός. καὶ ὁ ζὴν τοῦ ζηνὸς παρὰ ποιηταῖς. ὁ γονεὺς δὲ, καὶ ὁ τοκεὺς, καὶ τὰ ὅμοια, μετὰ ἀρσενικοῦ μόνου ἄρθρου λεγόμενα, ἀμφότερον, καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα σημαίνουσιν. οἷον τοὺς γονεῖς, τοὺς τοκέας. κοινῶς δὲ τὰ εἰς ευς ὀξύνονται. οἷον ἀχιλλεὺς, πηλεύς. αἰολικῶς δὲ βαρύνονται, ἀχίλλευς, πήλευς. ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ βασιλεύς. ἡ γενικὴ, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, κατ᾽ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω μέγα, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς. ὥσπερ, ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ, ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέως. σημειώσει δὲ, ὅτι τὰ εἰς ευς διαφόρως κλίνονται. οἷον ὁ ἀχιλλεὺς, τοῦ ἀχιλλέος κοινῶς, καὶ ἀχιλλέως ἀττικῶς, καὶ ἀχιλλῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ ἀχιλλεῖος παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἀχίλληος προπαροξυτόνως κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς, καὶ ἀχίλλειος παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἀχιλλίος βοιωτικῶς, ὥσπερ δεὺς, διός. καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἀχιλλεῦς περισπωμένως. ἀχίλλευς δὲ βαρυτόνως, αἰολικῶς. ἔτι τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον βασιλεὺς βασιλέος, τυδεὺς τυδέος. ἐξαιρεῖται ὁ ἄρευς, τοῦ ἄρευος, τῷ ἄρευι, τὸν ἄρευα αἰολικῶς. ἔτι τὰ εἰς ε υς, μὴ καθαροῦ ὄντος τοῦ ε, ἐν τῇ γενικῇ οὐ συναιροῦνται. οἷον βασιλέως, ἀχιλλέως. καθαροῦ δὲ ὄντος συναιροῦνται, ἔθει ἀττικῷ. οἷον ἐρετριεὺς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειρεὺς, πειρεέως, πειρεῶς. στειριεὺς, στειριέως, στειριῶς. τὰ τοιαῦτα δὲ παραλόγως εἰς α ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον τὸν ἐρετριᾶ, τὸν πειρεᾶ, τὸν στειριᾶ. ἡ δοτικὴ, τῷ βασιλέϊ

κοινῶς,

communiter , & regi ionice , & regi per contractionem attice . Accuſatiuus, hunc regem communiter , à genitiuo.unde & à breue debuit habere. nam in os genitiuus contemporem accuſatiuum in a habet : ut, aiacis aiacem , pelei peleum . Nam Athenienſes à rege formantes accuſatiuum , producunt a ipſius . unde & Euripides in Andromache a longum ſeruauit dicens , Atqui uideo hunc Peleum prope . nam quinto iambo exiſtente, a producitur. & regẽ ionice , & regem dorice apud poetas ſæpe inuenies .& apud poetam in quarto Iliadis , Tunc autem rurſus nuncium ad Tydeum miſerunt Græci, pro Tydeum. & rurſus iu 15 .eiuſdẽ, Meciſteum autem occidit Polyd . Echiumque polites, pro Meciſteum . & apud Quintum in 5 . Nunc autem te circum Achillem multo plures occidit uiros, pro circum Achillem . & Lycophron ſimiliter , Non enim occiſorem maritum , pro occiſorem. quod Cecus exponens per contractionem atticam fieri dicit . Ne decipiant autem uos quidam noſtri dicentes, hunc accuſatiuum nunquam contrahi , neq; qui ſcribunt in Tydeo per diphthongum ei, exiſtimantes datiuum eſſe.multa enim & alia talia inueniuntur in libris eorum extra antiquitatem dicta , quæ non meum exiſtimaui notare . Non enim propoſui accuſans errores corrigere , ſed omni ſtudio antiquorum reliquias congregando , in lucem reducere , ratione & dignitate & uſu poetarum utens , quos & ipſi ſequentes , non aberrabitis à ueritate . Sed ad propoſitum redeundum . Vocatiuus, ò rex circumflexe . nam y deſinens diphthongus in fine circumflectitur : ut, ò Achilles, ò rex, bene, heu,

κοινῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖ κατὰ συναίρεσιν ἀττικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν βασιλέα κοινῶς ἀπὸ τῆς γενικῆς. ὅθεν καὶ τὸ α βραχὺ ὤφειλεν ἔχειν. ἡ γὰρ εἰς ος γενικὴ ὁμόχρονον τὴν αἰτιατικὴν εἰς α ἔχει. οἷον αἴαντος αἴαντα, πηλέος πηλέα. οἱ μέν τοι ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ βασιλέως σχηματίζοντες τὴν αἰτιατικὴν, ἐκτείνουσι τὸ α αὐτῆς. ὅθεν καὶ εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ τὸ α μακρὸν ἐφύλαξε λέγων, καὶ μὴν δέδορκα τόνδε πηλέα πέλας. τοῦ γὰρ πέμπτου ἰάμβου ὄντος, τὸ α ἐκτείνεται. καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς παρὰ ποιηταῖς πολλάκις εὑρίσεις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ δ τῆς ἰλιάδος, ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοὶ, ἀντὶ τυδέα. καὶ πάλιν ἐν τῷ ο τῆς αὐτῆς, Μηκιστῆ δ' ἕλε πολυδάμας ἐχίον δὲ πολίτης. ἀντὶ μηκιστέα. καὶ παρὰ τῷ Κοίντῳ ἐν ε, νιῶ δέ σευ ἀμφ' ἀχιλῆ πολλῷ πλέονας κτάνον ἄνδρας, ἀντὶ ἀμφ' ἀχιλλέα. καὶ Λυκόφρων ὁμοίως, ὡ γὰρ ἂν φονῆ πόσιν, ἀντὶ φονέα. ὅπερ ὁ Κέκκος ἐξηγούμενος, κατὰ συναίρεσιν ἀττικὴν γενέσθαι φησί. μὴ ἀπατάτωσαν δὲ ὑμᾶς ἔνιοι τῶν ἡμετέρων, λέγοντες ταύτην τὴν αἰτιατικὴν μηδέποτε συναιρεῖσθαι, μηδὲ οἱ γράφοντες ἐπὶ τυδεῖ διὰ διφθόγγου ει νομίζοντες δοτικὴν εἶναι. πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα τοιαῦτα εὕρηνται ἐν τοῖς αὐτῶν ἔξω τῆς παλαιότητος εἰρημένα, ἃ οὐκ ἐμὸν ἡγησάμην ἐπισημειώσασθαι. οὐ γὰρ προὐθέμην κατηγορῶν τὰ ἡμαρτημένα ἐπιδιορθοῦσθαι, ἀλλὰ πάσῃ σπουδῇ τὰ τῶν παλαιῶν λείψανα συλλέξας, εἰς φῶς ἀγαγεῖν λόγῳ τε καὶ ἀξιώματι καὶ χρήσει τῶν ποιητῶν χρώμενος, οἷς καὶ αὐτοὶ ἑπόμενοι, οὐκ ἂν ἁμάρτοιτε τῆς ἀληθείας. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανιτέον. ἡ κλητικὴ, ὦ βασιλεῦ περισπωμένως. ἡ γὰρ τῷ υ λήγουσα δίφθογγος, ἐπὶ τέλους περισπᾶται. οἷον ἀχιλλεῦ, βασιλεῦ, εὖ,

φεῦ,

heu,ubiq; minime.præter ecce,heu,non.& ò rex,attice.hi reges & reges per commixtionem, ut uidetur antiquis:et ſi quidã non ſuſcipiunt,ut demoſthenes demoſthenes,& reges ionice. horum regum communiter,et regum ionice: ſed uocatiuus ſimilis eſt nominatiuo.hi reges & reges per mixtionem, & reges ionice, & reges attice. nam antiqui attici, ut ſcriptum eſt, duo ee nominatiui pluralis in eus propriorum, in ei ſolum cõmiſcent: ut,pelei pelei,tydi tydei. ſed non propriorum in ei,& in ita:ut,reges reges,& reges. equites equites,& equites.quod ſic inuenies apud antiquos libros. Horum regum,& regum ionice. datiuus, his regibus cõmuniter, à nominatiuo,appoſitione s: rex regibus, peleus peleis, eques equitibus. Notatũ eſt filius filijs attice, & curſor curſoribus, apud Callimachum. Accuſatiuus, hos reges, & reges per mixtionem, & reges ionice, & reges attice, unde & illud Sophoclis, Hosq; biregnatores perdens reges, per ita inuentum eſt ſcriptum apud antiquos libros. ſimiliter & apud Xenophontem, paſtores, equites. Hic filius uero, filij filio. hi filij filiorum, filijs, filios & filios, in uſu apud rhetores:et filius,filij,filio,filium communiter: et deinceps, & filius filij, & cõtractione filij filio, & filio,filium & filium:& in reliquis. unde & filij græcorum,& filios apud poetas,more ionico.

De quarta declinatione.

Quarta declinatio paucipatientium duas terminationes habet femininorum nominum, in os & in o deſinentium: ut, hic pudor, hæc Latona. Sciendum autem, quod omnia in o feminina accuuntur: ut

φεῦ, πανταχοῦ, οὐδαμοῦ. πλὴν τοῦ ἰδοὺ, ἰοὺ, οὖ. καὶ ὦ βασιλεῦ ἁπλικῶς. τὼ βασιλέε, καὶ βασιλῆ κατὰ κρᾶσιν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. εἰ καί τινες οὐ παραδέχονται, ὥσπερ δημοσθένεε δημοσθένη. καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ἡ δὲ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. οἱ βασιλῆες, καὶ βασιλεῖς κατὰ κρᾶσιν, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆς ἁπλικῶς. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἁπλικοὶ, ὡς γέγραπται, τὰ δύο εε τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς τῶν εἰς ευς κυρίων εἰς ει μόνον κιρνῶσιν. οἷον πηλέες πηλεῖς τυδέες τυδεῖς. τῶν δὲ μὴ κυρίων, εἰς ει, καὶ εἰς η. οἷον βασιλέες βασιλεῖς, καὶ βασιλῆς, ἱππέες ἱππεῖς, καὶ ἱππῆς. ὅπερ οὕτως εὑρήσεις παρὰ ταῖς παλαιαῖς βίβλοις. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. ἡ δοτικὴ, τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς προσθέσει ς, βασιλεὺς βασιλεῦσι, πηλεὺς πηλεῦσι, ἱππεὺς ἱππεῦσι. σεσημείωται ὁ υἱεὺς, τοῖς υἱέσιν ἁπλικῶς. καὶ δρομεὺς, δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς βασιλέας, καὶ βασιλεῖς κατὰ κρᾶσιν, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆς ἁπλικῶς. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους, τούς τε δισάρχας ὀλέσας βασιλῆς, διὰ τοῦ η εὕρηται γεγραμμένον παρὰ τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις. ὁμοίως καὶ παρὰ ξενοφῶντι, νομῆς, ἱππῆς. ὁ υἱεὺς δὲ, τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ. οἱ υἱεῖς, τῶν υἱέων, τοῖς υἱέσι, τοὺς υἱέας καὶ υἱεῖς, εὕρηται παρὰ τοῖς ῥήτορσι. καὶ ὁ υἱὸς, τοῦ υἱοῦ, τῷ υἱῷ, τὸν υἱὸν κοινῶς, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ ὁ ὕϊς ὕιος, καὶ συναιρέσει ὗος, ὕϊ, καὶ ὕιι, ὕια, καὶ ὕϊα, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν. ὅθεν καὶ ὗιες ἀχαιῶν, καὶ ὗιας παρὰ ποιηταῖς, ἔθει ἰωνικῷ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Η τετάρτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν δύο καταλήξεις ἔχει θηλυκῶν ὀνομάτων, εἰς ως καὶ εἰς ω ληγόντων. οἷον ἡ αἰδὼς, ἡ λητώ. ἰστέον δὲ, ὅτι πάντα τὰ εἰς ω θηλυκὰ, ὀξύνονται.

ut latona,clio,erato,calypſo,ſappho. ſimiliter & quæ in os inueniũtur,aurora,pudor. &,bonus aũt in moribus pudor, Theocriti magiſter Philetas dixit. illud autem Heſiodi, Datio aũt bona, indeclinabile. Hæc latona, huius latonæ ionice, & latonæ communiter per mixtionẽ. huic latonæ,et per ſynæreſin latonæ. hanc latonã,et mixtione latonã acutiſone. nã accuſatiui eorũ quæ in o,acuũtur ſimiliter ut ntũs. ſoli aũt in os circunflectuntur: ut,pudor,aurora. æoles aũt grauãt accuſatiuo, latonã & eratonẽ dicẽtes, Iones aũt in un faciunt huiuſmodi accuſatiuos. unde & Argonẽ inuenies apud Apolloniũ poetã, & apud ioniciſsimũ Herodotum Ionem Inachi,et latonã. Vocatiuus, ò latona communiter circunflexe, & ò latona apud poetas acutiſone. et apud Apolloniũ in tertio Argonauticorum, Eia age nũc erato adſis,& mihi dic. hæ latonæ, harum latonarũ,ò latonæ. hæ latonæ, harum latonarũ. his latonis,has latonas,ò latonæ, incõtracta. Scire autẽ oportet, quod quidã putarunt eſſe flexionẽ horum pariſyllabã ſimplicem æolicam: ut latona latonæ latonæ latonam.unde & dualia,& pluralia,huiuſmodi ſortita ſunt declinationem.Quinta declinatio paucipaſſorum in as, & ras deſinit, peculiaria habens.

De quinta flexione.

Hæc caro,huius carnis cõmuniter, et carnis ionice, & carnis attice. huic carni cõiter, & carni ionice, et carni attice. hanc carnẽ, ò caro. hæ carnes & carnes, & carnes. harũ carniũ cõmuniter,et carniũ ionice, et carniũ attice. & etiã carniũ legi. ò carnes,carnes,& carnes et nes. hæ carnes cõmuniter, et carnes ionice,

&

οἷον λητὼ, κλειὼ, ἐρατὼ, καλυψὼ, σαπφώ. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ως εὑρισκόμενα, ἠὼς, καὶ αἰδώς. καὶ, Ἀγαθὴ δ᾽ ἐπὶ ἤθεσιν αἰδὼ, ὁ τοῦ Θεοκρίτου διδάσκαλος Φιλητᾶς εἴρηκε. τὸ δὲ Ἡσιόδου, Δὼς δ᾽ ἀγαθὴ, ἅκλιτον. ἡ λητὼ, τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς κατὰ κρᾶσιν. τῇ λυτοῖ, καὶ κατὰ συναίρεσιν λητοῖ. τὴν λητόα, καὶ κατὰ κρᾶσιν λητὼ ὀξυτόνως. αἱ γὰρ αἰτιατικαὶ τῶν εἰς ω ὀξύνονται ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. μόναι δὲ τῶν εἰς ως περισπῶνται. οἷον αἰδῶ, ἠῶ. οἱ αἰολεῖς δὲ βαρύνουσι τὰς αἰτιατικὰς, λήτω καὶ ἐράτω λέγοντες. οἱ δὲ ἴωνες εἰς ουν ποιοῦσι τὰς τοιαύτας αἰτιατικάς. ὅθεν καὶ ἀργοῦν εὑρήσεις παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ ποιητῇ καὶ παρὰ τῷ ἰωνικωτάτῳ Ἡροδότῳ ἰοῦν τὴν ἰνάχου, καὶ λητοῦν. ἡ κλητικὴ, ὦ λητοῖ κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὦ λητὼ παρὰ ποιηταῖς ὀξυτόνως. καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀργοναυτικῶν, Εἰ δ᾽ ἄγε νῦν ἐρατὼ παρά θ᾽ ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. τὼ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητὺς, ὦ λυτοὶ, ἀσυναίρετα. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τινὲς ἐνόμισαν εἶναι κλίσιν τούτων ἰσοσυλλάβων ἁπλῆν αἰολικήν. οἷον ἡ λητὼ, τῆς λητῶς, τῇ λητῷ, τὴν λητῶν. ὅθεν καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ τοιαύτην ἔλαχον κλίσιν. ἡ πέμπτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν εἰς ας καὶ ρας λήγει, ἰδιώματα ἔχουσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ κλίσεως.

Τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας, ὦ κρέας. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν κοινῶς, καὶ κρεάοιν ἰωνικῶς, καὶ κρεῷν ἀττικῶς. καὶ ἔτι κρεοῖν ἀνέγνων. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τὰ κρέατα κοινῶς, καὶ κρέαα ἰωνικῶς,

& carnes attice, a longa exiſtente. Sed Callimacheum illud, Carnes lyncis, à carnes factũ eſt per abſciſionem. unde & a breue fit. ſimiliter et Orphicũ illud in Argonauticis, panẽ & uinũ hilare habere, ſimul autem carnes multas. Harum carnium communiter, & carnium ionice, & carniũ attice. his carnibus. has carnes & carnes, & carnes. ò carnes & carnes, & nes. ſimiliter & hæc ſenectus, huius ſenectutis cõmuniter, et ſenectutis ionice, et tis attice. huic ſenectuti et tuti et tuti. hanc ſenectutẽ, ò ſenectus. Etiã et hoc cornu, huius cornu & nu, et nu. Formatio autẽ horum omnium manifeſta ex carne: & de contractis nominibus ſatis. nunc autem & de uerbo eodem dicamus modo.

De uerbo.

Verbum eſt pars orationis declinabilis in proprijs formationibus diuerſorum temporum ſignificatiua, cum actione, uel paſsione, uel neutralitate perſonarum ſignificatiua. Quot aũt ipſi accidentia, & quot modis conſtruitur, in prioribus dictum eſt. nunc autem artificioſe de formatione eius dicendum.

De uerbero.

Verbero cuius partis orationis eſt? uerbi. Cuius modi? indicatiui. Cuius affectus? actiui. Cuius temporis? præſentis. Cuius coniugationis? primæ grauitonorum. Quatuor autẽ exiſtentibus, in compendio. Prima quæ ante o mega, b, uel p, uel ph, uel pt habens, quorum futurum pſi, præteritũ perfectum autem phi habet. Secunda eſt quæ ante o magnum, g, uel c, uel chi, uel ct, uel z, uel duo ss habens, quorum futurũ x. ſed præteritũ perfectũ chi habet. Tertia eſt, quæ ante

o ma-

καὶ κρέα ἀττικῶς, τοῦ α μακροῦ ὄντος. τὸ δὲ Καλλιμάχειον ἐκεῖνο, Κρέα ληγκὸς, ἀπὸ τοῦ κρέατα γέγονε, κατὰ ἀποκοπήν. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύνεται. ὁμοίως καὶ τὸ ὀρφικὸν ἐκεῖνο ἐν ἀργοναυτικοῖς, Σῖτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σὺν δὲ κρέα πολλά. τῶν κρεάτων κοινῶς, καὶ κρεάων ἰωνικῶς, καὶ κρεῶν ἀττικῶς. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὁμοίως καὶ τὸ γῆρας, τοῦ γήρατος κοινῶς, καὶ γήραος ἰωνικῶς, καὶ γήρως ἀττικῶς. τῷ γήρατι, καὶ γήραϊ, καὶ γήρᾳ. τὸ γῆρας, ὦ γῆρας. ἔτι καὶ τὸ κέρας, τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. ὁ σχηματισμὸς δὲ τούτων πάντων σαφὴς ἐκ τοῦ κρέατος. καὶ περὶ μὲν τῶν συνῃρημένων ὀνομάτων, ἅλις. νῦν δὲ καὶ περὶ τοῦ ῥήματος τὸν αὐτὸν λέγωμεν τρόπον.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς διαφόρων χρόνων δηλωτικὸν, μετ᾽ ἐνεργείας, ἢ πάθους, ἢ οὐδετερότητος προσώπων σημαντικόν. πόσα δὲ αὐτῷ τὰ παρεπόμενα, καὶ ποσαχῶς συντάσσεται, ἐν τοῖς πρότερον εἴρηται. νῦν δὲ τεχνολογικῶς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοῦ λεκτέον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΥΠΤΩ.

Τύπτω ποίου μέρους λόγου ἐστί; ῥήματος. ποίας ἐγκλίσεως; ὁριστικῆς. ποίας διαθέσεως; ἐνεργητικῆς. ποίου χρόνου; ἐνεστῶτος. ποίας συζυγίας; πρώτης τῶν βαρυτόνων. τεττάρων δὲ οὐσῶν, ἐν συνόψει πρώτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω, β, ἢ π, ἢ φ, ἢ πτ ἔχουσα. ὧν ὁ μὲν μέλλων τὸ ψ, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ φ ἔχει. δευτέρα ἐστὶν, ἡ πρὸ τοῦ ω μέγα, γ, ἢ κ, ἢ χ, ἢ κτ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ ἔχουσα. ὧν ὁ μὲν μέλλων, τὸ ξ, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ χ ἔχει. τρίτη ἐστὶν, ἡ πρὸ

o magnũ d, uel th, uel duo tt, uel ζ, uel duo ß, uel o magnum purũ habens: quorũ futurum s, præteritũ autem perfectũ c habet. Quarta eſt, quæ quatuor immutabiles habet ante o magnũ: quorũ futurum circunflexum ipſam immutabilẽ ſeruat, cũ correptione ultimæ. præteritum perfectum autem c. Oportet autẽ ſcire, quod quæ uidetur in his cõfuſio cognoſcibilis fiat. Quæcũque in ζo, uel duo ss, uerba faciunt futurũ in xo, ſecundæ ſint coniugationis: quæcunque autẽ in ſo, tertiæ. diſcernenda ſunt autem hæc ſic, ſicut & in primo prædictũ eſt. In ζo ſuperbiſyllaba in ſo futurum faciunt: ut mutuo mutuabo, fiſtula cano fiſtula canam, uado uadã: præter ploro plorabo, firmo firmabo, ploro plorabo, ſuſpiro ſuſpirabo, ululo ululabo, populor populabor, uulgo uulgabo. biſyllaba autem interdum in xo futurum faciũt: ut, ludo ludam, et ludam attice: clamo clamabo, iugulo iugulabo. interdum uero in xo: ut, condo condam, dico dicam, ſeco ſecabo, ſedere facio faciã. Itẽ in duo ss, quæ attice per duo tt ſcribuntur, in x futurum faciunt: ut fodio & fodio, fodiã. pungo go, et pungam: præter notata in unũ s futurũ facientia, quæ tertiæ ſunt coniugationis: ut fingo & fingo, fingã, unde indefinitũ finxi. remigo remigabo, loro uerbero berabo, fortifico fortificabo, ſpargo ſpargã, uideo uidebo, frango frangã. Itẽ & à perficio, perficio, deinde perficio: & ab haurio, haurio et haurio. unde & futurũ in ſo faciũt. Vniuerſaliter aũt ſcire oportet, quòd finales conſonantes omniũ futurorũ ſunt tres, ψ, ξ, s. præter immutabiles, & tres præteritorum perfectorum, φ, χ, κ. ſi futurum pſi habet, præteritum perfectum phi, uerbe-

τοῦ ω, δ, ἢ θ, ἢ δύο ττ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ, ἢ ω καθαρὸν ἔχουσα. ὧν ὁ μὲν μέλλων τὸ σ, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ κ ἔχει. τετάρτη ἐστὶν, ἥ τις τὰ τέσσαρα ἀμετάβολα ἔχει πρὸ τοῦ ω. ὧν ὁ μὲν μέλλων περισπώμενος τὸ αὐτὸ ἀμετάβολον φυλάττει μετὰ συστολῆς τῆς παραληγούσης. ὁ δὲ παρακείμενος, τὸ κ. δεῖ δὲ εἰδέναι, ἵνα ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις σύγχυσις εὔγνωστος γένοιτο, ὅσα τῶν εἰς ζω, ἢ δύο σσ ῥημάτων ποιοῦσι τὸν μέλλοντα εἰς ξω, τῆς δευτέρας ἔστωσαν συζυγίας. ὅσα δὲ εἰς σω, τῆς τρίτης. διακριτέον δὲ αὐτὰ οὕτως, ὡς καὶ ἐν τῷ πρώτῳ προείρηται: τὰ εἰς ζω ὑπερδισύλλαβα, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον δανείζω δανείσω, συρίζω συρίσω, βαδίζω βαδίσω. χωρὶς τοῦ οἰμώζω οἰμώξω, στηρίζω στηρίξω, αἰάζω αἰάξω, στενάζω στενάξω, ὀλολύζω ὀλολύξω, ἀλαπάζω ἀλαπάξω, θρυλλίζω θρυλλίξω. τὰ δὲ δισύλλαβα ποτὲ μὲν εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιεῖ. οἷον παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς, κράζω κράξω, σφάζω σφάξω. ποτὲ δὲ εἰς σω, οἷον κτίζω κτίσω, φράζω φράσω, ὁρίζω ὁρίσω, ἵζω ἵσω. ἔτι τὰ εἰς δύο σσ, ἅπερ ἀττικῶς διὰ δύο ττ γράφεται, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. νύσσω, καὶ νύττω, νύξω. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, εἰς ἓν σ τὸν μέλλοντα ποιούντων, ἃ τῆς τρίτης ἔστωσαν συζυγίας. οἷον πλάσσω, καὶ πλάττω πλάσω, ὅθεν ἀόριστος ἔπλασα. ἐρέσσω ἐρέσω, ἱμάσσω ἱμάσω, ἰνάσσω ἰνάσω, πάσσω πάσω, λαίσσω λαίσω, θλάσσω θλάσω. ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνύω ἀνύτω, ἔπειτα ἀνύττω. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρύω ἀρύττω, καὶ ἀρύττω. ὅθεν καὶ τὸν μέλλοντα εἰς σω ποιοῦσι. καθόλου δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι τελικὰ σύμφωνα πάντων τῶν μελλόντων εἰσὶ τρία, ψ, ξ, σ, πλὴν τῶν ἀμεταβόλων. καὶ τρία τῶν παρακειμένων, φ, χ, κ. εἰ μὲν ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ.

uerberabo,uerberaui. ſi aũt futurũ ξ, præteritũ perf. χ, dicã dixi. ſi uero futurũ s, præteritum perfectũ κ, implebo impleui. et in immutabilẽ aũt deſinẽtia,cõmuniter quidẽ ipſam ſeruant in futuro: æolice aũt,ſiue dorices.unde impetum facio faciã,tondeo tondebo,à quo attondit, impello impellã. Item & circunflexa, in ſo faciunt futurũ,facio faciã.& in mi,pono ponã.unde et præteritum perfectũ in ca faciunt.Item tribus exiſtentibus principalibus temporibus, præſenti, præterito perfecto,& futuro: ex quibus fiunt alia tria, præteritum imperfectũ, præteritũ pluſquamperfectũ, & indefinitum primũ: tres cognationes horũ uidẽtur, præſentis & præteriti imperfecti, & præteriti perfecti et pluſquãperfecti,indefiniti & futuri. unde præteritũ imperfectum à præſenti factũ, ſeruat cõſonãtẽ ipſius, ſcribo ſcribebã. præteritum pluſquãperfectũ præteriti perfecti, ſcripſi, ſcripſerã. indefinitũ primũ, futuri,uerberabo uerberaui.mediũ aũt præteritum perfectũ ſeruat conſonãtẽ uerbalis à præſenti factã, uerbero,forma,uerberaui. mediũ aũt præteritũ pluſquãperfectum,mediJ præteriti perfecti,uerberaui uerberauerã. ſecundum aũt indefinitũ, mediJ præteriti perfecti,uerberaui uerberaui: futurũ uero ſecundũ,ſecundi indefiniti,uerberaui berabo.ſi aũt aliter inuẽtũ ſit, ſecundum linguam ſit: ut, ceſſerunt pro ceſſerunt bœotice. &, hi uenerunt in lacedæmonem diam, pro uenerunt. Etiam rurſus dicendum & hoc,& ſi prius dictũ ſit,ne indigus uideatur libellus. In primo autem dicta huic conueniunt: ut autẽ amicis moriger fiam, illic edidi, & nunc rurſus diligentius regulas exponam.

Omne

τύψω τέτυφα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ, λέξω λέλεχα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ σ, ὁ παρακείμενος τὸ κ, πλήσω πέπληκα. καὶ τὰ εἰς ἀμετάβολον δὲ λήγοντα, κοινῶς μὲν αὐτὸ φυλάττουσιν ἐν τῷ μέλλοντι. αἰολικῶς δὲ, εἴτε δωρικῶς, τὸ σ. ὅθεν ὁρῶ ὄρσω, κερῶ κέρσω, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀπέκερσεν. ἐλῶ, ἔλσω. ἔτι καὶ τὰ περισπώμενα εἰς σω ποιοῦσι τὸν μέλλοντα, ποιῶ ποιήσω. καὶ τὰ εἰς μι, τίθημι θήσω. ὅθεν καὶ τὸ παρακείμενον εἰς κα ποιοῦσιν. ἔτι τριῶν ὄντων τῶν ἀρκτικῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, παρακειμένου, καὶ μέλλοντος, ἐξ ὧν γίνονται ἄλλοι τρεῖς, παρατατικὸς, ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος πρῶτος, τρεῖς συγγένειαι τούτων φαίνονται, ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, καὶ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου, ἀορίστου καὶ μέλλοντος. ὅθεν ὁ παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος γινόμενος, φυλάττει τὸ σύμφωνον αὐτοῦ, γράφω ἔγραφον. ὁ ὑπερσυντελικὸς, τὸ τοῦ παρακειμένου, γέγραφα ἐγεγράφειν. ὁ ἀόριστος πρῶτος, τὸ τοῦ μέλλοντος, τύψω ἔτυψα. ὁ δὲ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος γινόμενον, τύπτω, τύπος, τέτυπα. ὁ δὲ μέσος ὑπερσυντελικὸς, τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα, ἐτετύπειν. ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα ἔτυπον. ὁ δὲ μέλλων δεύτερος, τὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου. ἔτυπον τυπῶ. εἰ δὲ ἄλλως εὑρεθῇ, κατὰ διάλεκτον γίνεται. ὥσπερ εἴξασιν ἀντὶ εἴκασι, βοιωτικῶς. καὶ οἱ δ᾽ ἷξον ἐς λακεδαίμονα δίαν, ἀντὶ ἷκον. ἔτι πάλιν ῥητέον καὶ τοῦτο, εἰ καὶ πρότερον εἴρηται, ἵνα μὴ ἄπορον φανῇ τὸ βιβλίον. τὰ δὲ ἐν τῷ πρώτῳ ῥηθέντα, τούτῳ ἀνήκει. ἵνα δὲ τοῖς φίλοις εὐπειθὴς γένωμαι, ἐκεῖ ἐξέδωκα. καὶ νῦν πάλιν ἐπιμελέστερον τοὺς κανόνας ἐκθήσομαι.

Πᾶν

Omne uerbum, cuiuſcunq; ſit coniugationis, & terminationis, uel à uocali incipit, uel diphthongo, uel cõſonãte. ſi quidẽ igitur à uocali, uel mutabili, uel immutabili. ſi quidẽ ab immutabili, uidelicet ita, iota, ipſilõ, o mega, nulla mutatio fit in præteritis: ut, reſono reſonabam, ſonui, ueram, ſonui. aucupor aucupabar, atus ſum, fueram, fui. iniuria afficio, afficiebam, feci, feceram, feci. Iuuo, iuuabam, iuui, iuueram, iuui. Ideo & immutabiles appellatæ ſunt: ſed iniuria afficio, & aucupor, & ſimilia, in præſenti poſitione longum bitempus habet. in præteritis autem natura longum, ratione augumenti. Si autem uerbum incipit à uocali mutabili, uidelicet alpha, e, o, fit mutatio in præteritis, quod temporale augumẽtũ uocamus, breui in longam mutata. & ſi incipit poſitio ab a, mutatur communiter a in ita: ut, perficio, perficiebam, perfeci, perfeceram, perfeci. præter notata, de ſueſco, deſueſcebam. iniucundus ſum, erã, propter concurſum duorum ita, ſpiro, id eſt ſpiro, ſpirabam. ne cõcurrat cum ibam. audio, quod eſt audio, audiebam, ne cõcurrat cum ibam, hoc eſt ibam. Si autem incipit ab e, mutatur in ita: miſereor, miſerebar, miſeratus ſum, miſeratus fuerã, ſeratus ſum. præter notata biſyllaba, et ſuperbiſyllaba, in quibus apponitur iota in præteritis. horũ aũt regula ſecundũ antiquos talis quædam eſt. Ab e incipiẽtia ſuperbiſyllaba quidem exiſtentia, mutant e in ita, in præteritis. Interpretor, interpretabar. impello, impellebam. præter aſſuefacio, aſſuefaciebam, et faciebã, ut ſcriptũ eſt, cũ adſcripto iota. conuiuor conuiuabar, traho trahebam, traho trahebam, ſerpo ſerpebam, operor operabar,

ſequor

Πᾶν ῥῆμα, οἵας ἂν εἴη συζυγίας καὶ καταλήξεως, ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἢ διφθόγγου, ἢ συμφώνου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ φωνήεντος, ἢ μεταβολικοῦ, ἢ ἀμεταβόλου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ ἀμεταβόλου, δηλονότι η, ι, υ, ω, οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις. οἷον ἠχῶ, ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελῶ, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. ταῦτά τοι καὶ ἀμετάβολα προσηγόρευται. τὸ δὲ ὑβρίζω, καὶ ἰξεύω, καὶ τὰ ὅμοια, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, θέσει μακρὸν τὸ δίχρονον ἔχει. ἐν δὲ τοῖς παρῳχημένοις, φύσει μακρὸν τῷ λόγῳ τῆς αὐξήσεως. εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος μεταβολικοῦ, δηλονότι α, ε, ο, γίνεται τροπὴ ἐν τοῖς παρῳχημένοις, ἣν χρονικὴν αὔξησιν καλοῦμεν, τοῦ βραχέος εἰς μακρὸν μεταβαλλομένου. καὶ εἰ μὲν ἄρχεται τὸ θέμα ἀπὸ τοῦ α, τρέπεται κοινῶς τὸ α εἰς η. οἷον ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν, ἤνυσα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων. ἀηθέσσω ἀήθεσσον, ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο ηη. ἄω, τὸ πνέω, ἆον, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ᾖον. ἀΐω, τὸ ἀκούω, ἄϊον ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ᾔτουν, τῷ ἐπορευόμην. εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ε, τρέπεται τὸ ε εἰς η. ἐλεῶ, ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων δισυλλάβων, καὶ ὑπερδισυλλάβων, ἐν οἷς προστίθεται ι ἐν τοῖς παρῳχημένοις. τούτων δὲ ὁ κανὼν κατὰ παλαιοὺς τοιοῦτός τις τυγχάνει γε ὤν. τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενα, ὑπερδισύλλαβα μὲν ὄντα, τρέπουσι τὸ ε εἰς η ἐν τοῖς παρῳχημένοις, ἑρμηνεύω ἡρμήνευον, ἐλαύνω ἤλαυνον. χωρὶς τοῦ ἐθίζω, εἴθιζον, καὶ ἤθιζον, ὡς γέγραπται, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. ἑστιῶ εἱστίων, ἑρύω εἵρυον, ἑλκύω εἵλκυον, ἑρπύζω εἵρπυζον, ἐργάζομαι εἰργαζόμην,

ἕπομαι

ſequor ſequebar. etiam & ſteteram inuētum eſt, à ſto, Diſyllaba autem exiſtentia, quædam autem mutant e in ita, ſi circūflectuntur: capio capiebam, uulnero pro uulnero, uulnerabam. præter ſino ſinebam, interrogo rogabam. quædam autem diſyllaba grauitenora aſſumunt iota: habeo habebam, capio capiebam, dico dicebam, traho trahebam, aſſueſco aſſueui, & attice aſſueui: ſedeo ſedi. unde ſedi, & ſedens, ſedeo ſedebam. Si autem incipit ab o paruo poſitio, mutatur o paruum in o magnum: nomino nominabam, nominaui nominauerā, nominaui. hæc autem apud poetas inaucta, ſiue immutabilia manent propter metrum, more ionico: audiebat pro audiebat, impellebat pro impellebat, nominabat pro nominabat. Cum autem uerbum incipit à tribus bis mutabilibus uocalibus, attici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, paßiuum, & medium, ne indigeant præteritorum à uocali incipientium, principales duas literas præſentis apponentes communi præterito, & tertiam ſyllabam, ſi longo fuerit, plerunque corripientes, in quadriſyllabis: ungo unxi communiter, & unxi attice: uenio ueni, ueni communiter, & attice ueni. fero tuli, & tuli. iuro iuraui, & iuraui. ungor unctus ſum, & unctus ſum. In quibuſdam autem ſolum apponitur e in præterito imperfecto, & præterito perfecto: ut, uidebam uidebam, uidi uidi. emo emebam, emi. ſed intellexit & dixit, poetica. Sunt uero quædam, quorum tertia corripitur: erraui erraui, contextus ſum, firmaui, à firmo, firmaui, ad differentiam litigaui, à litigo factum. Sed ſi uerbum incipit à diphthongo, uel à

mutabili

ἕπομαι εἱπόμην. ἔτι καὶ τὸ εἱστήκειν εὕρηται, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω. δισύλλαβα δὲ ὄντα, τινὰ μὲν τρέπουσι τὸ ε εἰς η, εἰ περισπᾶται. ἐλῶ ἤλουν, ἑλκῶ τὸ τραυματίζω, ἥλκουν. χωρὶς τοῦ ἐῶ εἴων, ἐρῶ ἔρουν. τινὰ δὲ τῶν δισυλλάβων βαρυτόνων προσλαμβάνουσιν ι, ἔχω εἶχον, ἕλω εἷλον, ἔπω εἶπον, ἕλκω εἷλκον, ἔθω εἶθα, καὶ ἀττικῶς εἴωθα. ἕω εἷκα, ὅθεν τὸ εἷμαι, καὶ εἱμένος, ἕζω εἷσα. εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ο μικροῦ τὸ θέμα, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα: ὀνομάζω, ὠνόμαζον, ὠνόμακα, ὠνομάκειν, ὠνόμασα. ταῦτα δὲ παρὰ ποιηταῖς ἀναύξητα, εἴτε ἄτρεπτα μένουσι διὰ τὸ μέτρον ἔθει ἰωνικῷ, ἄκουεν ἀντὶ ἤκουεν, ἔλαυνεν ἀντὶ ἤλαυνεν, ὀνόμηνεν ἀντὶ ὠνόμηνεν. ὅτε δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῶν τριῶν τούτων μεταβολικῶν φωνηέντων, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, καὶ μέσον, ἵνα μὴ ἀπορῶσι παρακειμένων ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, τὰ ἀρτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεστῶτος προστιθέντες τῷ κοινῷ παρακειμένῳ, καὶ τὴν τρίτην συλλαβὴν εἰ μακρὰ εἴη ὡς ταπολλὰ συστέλλοντες ἐπὶ τῶν τετρασυλλάβων. ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ἐλεύθω, ἤλευκα, ἤλευθα μέσος, καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα. ἐνέγκω, ἤνεγκα, καὶ ἐνήνοχα. ὀμῶ, ὤμοκα, καὶ ὀμώμοκα. ἀλείφομαι, ἤλειμμαι, καὶ ἀλήλιμμαι. ἐν ἐνίοις δὲ μόνον προσίθεται ε ψιλὸν ἐν παρατατικῷ καὶ παρακειμένῳ. οἷον ὥρων ἑώρων, ὥρακα ἑώρακα. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην, ἐώνημαι. τὸ δὲ ξυνέηκε, καὶ ἔειπε, ποιητικά. εἰσὶ δὲ καί τινα ὧν ἡ τρίτη συστέλλεται. ἀλήλημαι ἀλάλημαι, ὑφύφασμαι, ἐρήρεικα, ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, ἤρεικα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐρήρικα, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γινομένου. εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ διφθόγγου, ἢ ἀπὸ

τρεπτῆς,

mutabili, uel ab immutabili. ſiquidẽ ab immutalili, uidelicet eu, ei, u, nulla mutatio fit in præteritis: ut dormio dormiebam, & dormiebam attice. aßimilo aßimilabam, & labam attice. meio meiebam. Sed ſi incipit à mutabili, uidelicet αι, ȣ, ει, fit eadem mutatio mutatarum uocalium. ſi ab αι, uertitur a in ita, & illud i ſubſcribitur, unde & ita diphthongus eſt abuſiua: eleuo eleuabam, aui, ram, aui indefinitum primum non ſubſcriptum, ab eleuabo futuri factum. ſimiliter et quæ ab ipſo eleuabo eleuabo, eleuaui, ſine i. ſed ſi ab au, uertitur a in ita: ſtabulor ſtabulabar, atus ſum, atus fuerã, atus ſum. ſed ſi ab οι, uertitur o paruum in o magnum, & i ſubſcribitur: miſereor miſerebar, ſertus ſum. præter notata immutabilia: ſolus ſum, ſolus fui, id eſt ſolus fui. ploro aui, ebrio ebriaui, uinum emo ebam, concito cõcitaui, auguror augurabar, auguror augurabar, auguror augurabar, temonem rego regebam, temonẽ uerto uertebam, temonem uerto uertebam. quidam uero & tumeo, & domituor notauerunt. Sed ſi à conſonante incipit uerbum, præteritum imperfectum & indefinitum primum & ſecundum aſſumunt e, quod augmentum ſyllabicum uocamus: ſcribo ſcribebam, ſcripſi ſcripſi. ſed attici augmentum ſupra augmentum facientes, poteram pro poteram, & uolebam pro uolebam, & debui pro debui dicunt. Quando uero præteritum imperfectum incipit à longa natura, ut in a uocali incipientibus, ab eadem incipit & præteritum perfectum: emebam emi, nominabam nominaui. Sed quando incipit à longa poſitione, ut in à duabus conſonantibus incipientibus, ab eadem

incipit

τρεπλῆς, ἢ ἀπὸ ἀτρέπλου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ ἀτρέπλου, δηλονότι ᾳ, ει, ου, οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις. οἷον εὕδω εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. εἰκάζω εἴκαζον καὶ ᾔκαζον ἀττικῶς. οὐρῶ, οὔρουν. εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τρεπλῆς, δηλονότι αι, αυ, οι, γίνεται ἡ αὐτὴ τροπὴ τῶν μεταβολικῶν φωνηέντων. εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ αι, τρέπεται τὸ α εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῳ δίφθογγός ἐστι καταχρηστική. αἴρω, ἦρον, ἦρκα, ἤρκειν, ἦρα ἀόριστος πρῶτος ἀνυπόγραφος, ἀπὸ τοῦ ἀρῶ μέλλοντος γινόμενος. ὁμοίως καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἐπαίρω, ἐπαρῶ, ἐπῆρα, χωρὶς τοῦ ι. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ, τρέπεται τὸ α εἰς η. αὐλίζω, ηὔλιζον, ηὔλικα, ηὐλίκειν, ηὔλισα. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς οι, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. οἰκτείρω, ᾤκτειρον, ᾤκτειρα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀτρέπλων. οἰῶμαι, οἰώθη, τὸ ἐμονώθη. οἰμῶ οἴμησα, οἰνῶ οἴνησα, οἰνίζω οἴνιζον, οἰστρῶ οἴστρησα, οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν, οἰακίζω οἰάκιζον, οἰακονομῶ οἰακονόμουν, οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν. ἔνιοι δὲ, καὶ τὸ οἰδαίνω καὶ οἰκουρῶ ἐσημειώσαντο. εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος προσλαμβάνουσιν ε, ὅπερ αὔξησιν συλλαβικὴν καλοῦμεν. γράφω, ἔγραφον, ἔγραψα, ἔγραφον. οἱ δὲ ἀττικοὶ αὔξησιν ἐπ' αὐξήσει ποιοῦντες, ἠδυνάμην ἀντὶ ἐδυνάμην, καὶ ἠβουλόμην ἀντὶ ἐβουλόμην, καὶ ἤμελλον ἀντὶ ἔμελλον λέγουσιν. ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει, ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. ἠγόραζον ἠγόρακα, ὠνόμαζον ὠνόμακα. ὅτε δὲ ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς θέσει ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς

ἄρχεται

incipit & præteritum perfectum : ut, corrũpebam corrupi, ſeminabam aui. Cum autẽ præteritum imperfectum incipit à breui uel cõmuni, ut in à conſonante incipientibus, reduplicatur præteritum perfectum per eandem primã conſonantem præſentis cũ e: uerberabã aui, dicebam dixi, ſcribebam ſcripſi, lauabam laui. præter incipientia a gn, & gr: cognoſco cognoſcebam cognoui, uigilo uigilabam uigilaui. propter enim inuocalitatem duorum gamma non duplicantur. & præter incipientia ab r, propter eandem cauſam: depalmo depalmaui, Duplex autem r in iſtis apud rhetores, apud poetas autem ſæpe propter metrum abijcitur unum in præteritis. ſed ſordida pro ſordida, per tranſpoſitionem. & depalmatò humero, pro depalmato. & iactum eſſe uerbum, pro iactum eſſe apud Pindarum. & alia poetica propter metrum factum eſt. Et præter incipientia à duplicibus z, x, pſ. uiuo uixi, polio poliui, cano cecini. Ab aſpiratis autem, th, ph, ch, incipientia, duplicantur quidem, ſed mutant aſpiratas in proelementares tenues. th quidem in t uertitur, contemplor contemplatus ſum: ph in p, occido occidi. ſed ch, in c: conflo conflaui. Quando uero præſens incipit ab lambda, uel mi, attici faciunt ſuum præteritum perfectum, abiectione primæ immutabilis, & aſſumptione iota: accipio accipiam, accepi communiter, & accepi attice: ſortior ſortiar, ſortitus ſum & ſortitus ſum: unde & fatum. Quando autem præteritum imperfectum incipit à conſonante, cum reduplicatione, breuem habet primam: uerberaui. uel communem, duabus conſonantibus ſequentibus,

ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. οἷον ἔφθειρον ἔφθαρκα, ἔσπειρον ἔσπαρκα. ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἢ κοινῆς, ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων, ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ πρώτου συμφώνου τοῦ ἐνεστῶτος μετὰ τοῦ ε. ἔτυπτον τέτυφα, ἔλεγον λέλεχα, ἔγραφον γέγραφα, ἔπλυνον πέπλυκα. χωρὶς τῶν ἀρχομένων ἀπὸ γν, καὶ γρ. γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα, γρηγορῶ ἐγρηγόρουν ἐγρηγόρηκα. διὰ γὰρ κακοφωνίαν τῶν δύο γγ, οὐκ ἀναδιπλασιάζονται. καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ῥαπίζω, ἐῤῥάπικα. διπλοῦν δὲ τὸ ρ ἐν τούτοις παρὰ τοῖς ῥήτορσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις διὰ τὸ μέτρον ἐκβάλλεται τὸ ἓν ἐν τοῖς παρῳχημένοις, τὸ δὲ ῥερυπωμένα ἀντὶ ἐῤῥυπωμένα, κατὰ μετάθεσιν. ῥεραπισμένῳ νώτῳ, ἀντὶ ἐῤῥαπισμένῳ. καὶ ῥερίφθαι ἔπος, ἀντὶ ἐῤῥίφθαι παρὰ Πινδάρῳ. καὶ ἄλλα ποιητικὰ διὰ τὸ μέτρον ἐγένετο. καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ διπλῶν, ζ, ξ, ψ, ζῶ ἔζηκα, ξέω ἔξεκα, ψάλλω ἔψαλκα. τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ, φ, χ, ἀρχόμενα, ἀναδιπλασιάζονται μὲν, τρέπονται δὲ τὰ δασέα εἰς τὰ ἀντιστοιχοῦντα ψιλὰ, τὸ μὲν θ εἰς τ τρέπεται, θεωρῶ τεθεώρηκα, τὸ φ εἰς π, φωνῶ πεφώνηκα. τὸ δὲ χ εἰς κ, χωνεύω κεχώνευκα, ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς ἄρχεται ἀπὸ λ, ἢ μ, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐκβολῇ τοῦ πρώτου ἀμεταβόλου, καὶ προσλήψει τοῦ ἰῶτα. λήβω, λήψω, λέληφα κοινῶς, καὶ εἴληφα ἀττικῶς. μείρομαι, μεροῦμαι, μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι. ὅθεν καὶ εἱμαρμένη. ὅτε δὲ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, μετὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ βραχεῖαν ἔχει τὴν ἄρχουσαν, τέτυφα. ἢ κοινὴν, δύο συμφώνων ἑπομένων,

quorum prima muta, ſed ſecunda liquida: ſcripſi, laui. notatum eſt memini, poſſedi, & poſſedi inuentum eſt: uolo, cecidi, quamuis non habeant liquidam poſt mutam, tamen reduplicantur, tanquam facientia commu nem ſyllabam. Item ſi futurum incipit à conſonante, æquat ſyllabis ipſum commune præteritum perfectũ: emam emi, iurabo iuraui. ſed ſi à conſonante, abundat: uerberabo uerberaui, faciam feci. Præteritum pluſquamperfectum in à uocali incipientibus, æquat ſyllabis & temporibus præteritum perfectum: emi emeram, corrupi corruperam. In à conſonante autem incipientibus ſupra præteriti perfecti ſyllabas, aſſumit e augumentum ſyllabicum: uerberaui uerberaueram, ſcripſi ſcripſeram. Producitur autem ſæpe in atticis à breui incipientibus: iuraui iuraueram, audiui audiueram. ſed ueni ueneram, ueni ueneram, unxi unxeram, non producuntur. Et hæc uero ex multiſcio Herodiano de præteritis generaliter. Nunc uero ſpecialiter de omnibus temporibus artificioſe dicendum.

De præſenti.

Præſens, uerbero. Illud ti? tenue. Quædam enim in pto, y penultimant: uerbero, abſcondo, inclino, lanio. Supra ti? acutus: longa enim ante longam penacuitur. Illud pto? magnũ: omne enim uerbũ in ω, ſiue grauiſonum, ſiue circunflexum, per o magnum ſcribitur. eſt uero & uerbero circunflexum, uerberabo attice. Secunda uerberas, à prima, mutatione o in is: & æolice uerberas, diphthongo ει in ita mutata. ſed Dores iota diphthongi eijcientes, uerberas dicũt: unde

ὧν τὸ μὲν πρῶτον, ἄφωνον. τὸ δὲ δεύτερον ἀμετάβολον. γέγραφα, πέπληκα. σεσημείωται τὸ μέμνημαι, κέκτημαι, καὶ ἔκτημαι εὕρηται, πέπταμαι, πέπτωκα, εἰ καὶ μὴ ἔχουσιν ἀμετάβολον μετὰ τὸ ἄφωνον. ὅμως ἀναδιπλασιάζονται ὡς τὰ τοιαῦτα κοινὴν συλλαβήν. ἔτι εἰ μὲν ὁ μέλλων ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, ἰσοσυλλαβεῖ αὐτῷ ὁ κοινὸς παρακείμενος, ἀγοράσω ἠγόρακα, ὀμόσω ὤμοκα. εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου περιττεύει, τύψω τέτυφα, ποιήσω πεποίηκα. ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐν τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις ἰσοσυλλαβεῖ καὶ ὁμοχρονεῖ τῷ παρακειμένῳ. ἠγόρακα ἠγοράκειν, ἔφθαρκα ἐφθάρκειν. ἐν δὲ τοῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένοις ὑπὲρ τὰς τοῦ παρακειμένου συλλαβὰς, προσλαμβάνει ε, αὔξησιν συλλαβικήν. τέτυφα ἐτετύφειν, γέγραφα ἐγεγράφειν. μεγεθύνεται δὲ πολλάκις ἐν τοῖς ἀττικοῖς τοῖς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένοις. ὀμώμοκα ὠμωμόκειν, ἀκήκοα ἠκηκόειν. τὸ δὲ ἐλήλυκα ἐληλύκειν, ἐλήλυθα ἐληλύθειν, ἀλήλιφα ἀληλίφειν, οὐ μεγεθύνονται. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ πολυμαθοῦς Ἡρωδιανοῦ περὶ τῶν παρῳχημένων γενικῶς. νῦν δὲ εἰδικῶς περὶ πάντων τῶν χρόνων τεχνολογητέον.

ΠΕΡΙ ΕΝΕΣΤΩΤΟΣ.

Ὁ ἐνεστώς· τύπτω. τὸ τυ· ψιλόν. τινὰ γὰρ τῶν εἰς πτω, τῷ υ παραλήγουσι. τύπτω, κρύπτω, κύπτω, δρύπτω. ἐπὶ τῷ τυ· ὀξεῖα, μακρὸν γὰρ πρὸ μακροῦ παροξύνεται. τὸ πτω· μέγα. πᾶν γὰρ ῥῆμα εἰς ω εἴτε βαρύτονον, εἴτε περισπώμενον, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται. ἔστι δὲ καὶ τυπτέω ῶ περισπώμενον· τυπτήσω ἀττικῶς. τὸ δεύτερον τύπτεις, ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς εις. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τῆς ει εἰς η τρεπομένης. οἱ δὲ δωριεῖς τὸ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλοντες, τύπτες λέγουσιν.

unde & Theocritus, Suauiter uero & tu fiſtularis, pro fiſtula canis. Secundæ uero, & tertiæ indicatiuorum, per e iota diphthongum ſcribuntur. ſed optatiuorum, per οι diphthongum. Subiunctiuorum autem, per ita ſubſcriptum habentem. Tertia uerberat, à ſecũda, abiectione s, et æolice uerberat, per ita. Dualis prima non eſt, quia pluralis prima perſona in men deſinit. Secunda et tertia conuociter à plurali ſecunda, mutatione te in ton: uerberate uerberate, uerberent. Sed æoles numerum dualem non habent, quos bene facientæs Romani imitati ſunt, Athenienſes uero inuenerunt. unde & dualis numerus à plurali formatur. ſed ſi uis, à ſingulari formabis. Conſonant autem dualia, ut dictum eſt, quando pluralis tertia perſona in iota, uel in æ deſinit. pluralis prima, à ſingulari prima, correptione o in o, & appoſitione men: uerbero, uerberamus, & dorice uerberamus, mutatione n in s. Pluralis ſecunda à prima, mutatione o in e, & men in te: uerberamus uerberatis. Tertia uerberant, cõuociter datiuo plurali participij ab eo facta, uel à dualibus, mutatione eton in us, & dorice uerberant: ut plicant, apud Pindarũ, pro plicant: & clamant pro clamant, & rident pro rident. Sed in ſi & in æ tertiæ perſonæ ſequẽte uocali, trahunt: conſonante uero, non. ſed attice, & conſonam e illata: Ionice uero, non.

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum à præſenti, mutatione o in o, & appoſitione e ſyllabici augumenti, quando uerbum

ὅθεν καὶ Θεόκριτος, Ἀδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες, ἀντὶ συρίζεις. τὰ δὲ δεύτερα καὶ τρίτα τῶν ὁριστικῶν, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. τὰ δὲ τῶν εὐκτικῶν, διὰ τῆς οι διφθόγγου. τὰ δὲ τῶν ὑποτακτικῶν, διὰ τοῦ η ὑπογεγραμμένου. τὸ τρίτον τύπτει, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ αἰολικῶς, τύπτη διὰ τοῦ η. τὸ δυϊκὸν πρῶτον οὐκ ἔστιν, ὅτε τὸ πληθυντικὸν πρῶτον πρόσωπον εἰς μεν λήγει. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ὁμοφώνως, ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ δευτέρου ἀμοιβῇ τοῦ τε εἰς τον. τύπτετε, τύπτετον, τύπτετον: οἱ δὲ αἰολεῖς ἀριθμὸν δυϊκὸν οὐκ εἶχον, οὓς καλῶς ποιήσαντες οἱ ῥωμαῖοι ἐμιμήσαντο, οἱ δὲ ἀθηναῖοι ἐφεῦρον. ὅθεν καὶ ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ σχηματίζεται. οἱ δὲ βούλει, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ σχηματίσεις. ὁμοφωνοῦσι δὲ τὰ δυϊκὰ, ὡς εἴρηται, ὅτε τὸ πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον εἰς ι ἢ εἰς αι λήγει. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει τοῦ μεν, τύπτω τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. τὸ πληθυντικὸν δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ τοῦ μεν εἰς τε. τύπτομεν, τύπτετε. τὸ τρίτον τύπτουσιν, ὁμοφώνως τῇ δοτικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς ἀπ' αὐτῆς γινόμενον. ἢ ἀπὸ τῶν δυϊκῶν, ἀμοιβῇ τοῦ ετον εἰς ουσι. καὶ δωρικῶς, τύπτοντι. ὥσπερ πλέκοντι παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ πλέκουσι. καὶ βοῶντι, ἀντὶ βοῶσι. καὶ γελῶντι, ἀντὶ γελῶσι. τὰ δὲ εἰς σι καὶ εἰς ε τρίτα πρόσωπα, ἑπομένου μὲν φωνήεντος, ἐφέλκουσι. συμφώνου δὲ, οὔ. ἀττικῶς δὲ, καὶ συμφώνου ἐπιφερομένου. ἰωνικῶς δὲ, οὔ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ὁ παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει τοῦ ε τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ

uerbum à conſonante incipit: uerbero uerberabam, uel à genitiuo participij, abiectione tos, uerberantis, uerberam: & per ablationem, uerberabam apud poetas. Secunda, uerberabas, à prima mutatione on in es. Tertia uerberabat, à ſecunda, abiectione s: & ſecundum Iones uerberabat. nam ipſi auferentes e augmenti, & apponentes tertiæ perſonæ præteriti imperfecti, & indefiniti ſecundi grauiſonorum ante e, ſc, uerberabat dicunt, & legebat, & accepit. Similiter & tertiæ, primæ coniugationis circumflexorum: & primæ in mi, faciebat, ponebat. Sed præteritũ imperfectum ſecundæ coniugationis circumflexorum a habet: mugio, mugiebam, mugiebat. ſimiliter & præteritum imperfectum, & indefinitum ſecundum in mi, ſto ſtas, ſtabam ſtabas ſtabat. Sed tertiæ circumflexorum & in mi, o paruum habent: inaurabam inaurabat, dabam dabat. Sed quartæ in mi, corripiunt ſolum bitempus ante ſce: iugabat iugabat, ingrediebatur ingrediebatur. Indefinitum autem primum grauiſonum, & circumflexum, ſiue in mi, a debens habere in tertia: ut formauit, ſcripſit, fecit, clamauit, inaurauit. & hæc quidem Iones. Poetæ autem, ſecundum mutationem horum, & tertijs perſonis apponunt ſce: ualebam ualebas ualebat, dicentes. Dualis ſecunda ſimiliter à ſecunda pluralis, mutatione te in ton: uerberatis, uerberatis duo. Dualis tertia, uerberabant diſsimili deſinenter tertiæ pluralis, neque in i, neque in a deſinente. Pluralis prima à ſingulari prima, appoſitione me: uerberabam, uerberabamus, & dorice uerberabamus. Secunda à prima, cõmutatione men in te, et o in e,

ῥῆμα ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, τύπτω ἔτυπτον. ἢ ἀπὸ τῆς γενικῆς μετοχικῆς, ἐκβολῇ τοῦ τος, τύπτοντος ἔτυπτον. καὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν, τύπτον παρὰ ποιηταῖς. τὸ δεύτερον ἔτυπτες, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ες. τὸ τρίτον ἔτυπτεν, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ κατ᾽ ἴωνας, τύπτεσκεν. οἱ γὰρ αὐτοὶ ἀφαιροῦντες τὸ ε τῆς αὐξήσεως, καὶ προστιθέντες τῷ τρίτῳ προσώπῳ τοῦ παρατατικοῦ, καὶ ἀορίστου δευτέρου τῶν βαρυτόνων πρὸ τοῦ ε ψιλὸν σκ, τύπτεσκε λέγουσι, καὶ λέγεσκε, καὶ λάβεσκεν. ὁμοίως καὶ τῷ τρίτῳ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ τῆς πρώτης τῶν εἰς μι, ποίεσκε, τίθεσκεν. ὁ δὲ παρατατικὸς τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ α ἔχει. μυκῶ, ἔμυκον, μύκεσκεν. ὡσαύτως καὶ ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος δεύτερος τῶν εἰς μι: ἵστημι ἵστης, ἔστην ἔστης, στάσκε. τὰ δὲ τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ μικρὸν ἔχουσιν, ἐχρύσουν χρύσοσκεν, ἐδίδων δίδοσκε. τὰ δὲ τῆς τετάρτης τῶν εἰς μι, συστέλλει μόνον τὸ δίχρονον πρὸ τοῦ σκε. ἔζευγνυ ζεύγνυσκεν, ἔδυ δύσκεν. ὁ δὲ ἀόριστος πρῶτος βαρύτονος, καὶ περισπώμενος, εἴτε τῶν εἰς μι, τὸ α ὀφειλόμενον ἔχει ἐν τῷ τρίτῳ. οἷον πλάσασκε, γράψασκε, ποιήσασκε, βοήσασκε, χρυσώσασκε. καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἴωνες. οἱ δὲ ποιηταὶ, κατὰ μίμησιν τούτων καὶ τοῖς τρισὶ προσώποις προστιθέασι σκε, χαίρεσκον, χαίρεσκες, χαίρεσκε λέγοντες. τὸ δυϊκὸν δεύτερον ὁμοίως ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ, ἀμοιβῇ τοῦ τε εἰς τον, τύπτετε τύπτετον. τὸ δυϊκὸν τρίτον, τυπτέτην ἀνομοιοκαταλήκτως τοῦ τρίτου τοῦ πληθυντικοῦ, οὔτε εἰς ι, οὔτε εἰς αι λήγοντος. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει με. ἔτυπτον ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες. τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε, καὶ

o in e: uerberabamus berabatis. Tertia pluralis uerberabant, conſonanter ſingulari primæ. Quando enim participium præteriti in os deſinit acutiſonum, tunc pluralis tertia æquat ſyllabis primum, uerberauimus, uerberauerunt, uerberaueramus uerberauerant: quia uerberans. cum uero non, tertia deficit à prima una ſyllaba: uerberabamus uerberabãt, uerberauimus uerberauerunt, uerberauimus uerberauerunt. formatur autem à participio genitiui, abiectione tos.

De præterito perfecto.

Præteritum perfectum à futuro, uerberabo uerberaui: cum enim futurum pſ, præteritum perfectum ph habet. Cum autem x, præteritum perfectum ch. cum illud s. præteritum perfectum c. Cum uero futurum ante ω immutabilem habet, tunc & præteritum perfectũ ipſum habet ante ca: ut, canam cecini, tondebo totondi, polluam pollui, n in g uerſo, propter illationem cappa. præter notata errata, tribui, ædificaui, ſtrepui, laboraui, incidi, tremui, ita ſuperabundante: quia nunquam m ante c inuenitur. Excipiũtur in no biſyllaba, uel i, uel ei diphthongum, uel y penultimantia, abijcientia immutabilem ante c. iudico iudicaui, occido occidi, lauo laui. Apud poetas autem apponitur, is uero inclinatus eſt, & diſcretum eſſe iam. Etiam præteritum perfectum, eandem futuro penultimam habet: uerberabo uerberaui, ſcribam ſcripſi. præter biſyllaba quartæ coniugationis apud nos e penultimantia. in his uertitur e in a in præterito perfecto: ſeminabo ſeminaui, mittam miſi. Et etiam præter biſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis, e penultimantia: in his enim

τοῦ ο εἰς ε. ἐτύπτομεν ἐτύπτετε. τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἔτυπτον, ὁμοφώνως τῷ ἑνικῷ πρώτῳ. ὅτε γὰρ ἡ μετοχὴ τοῦ παρῳχημένου εἰς ως λήγει ὀξυτονουμένη, τότε τὸ πληθυντικὸν τρίτον ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. τετύφαμεν τετύφασιν, ἐτετύφειμεν ἐτετύφεισαν, ὅτι ὁ τετυφώς. ὅτε δὲ μὴ, τὸ τρίτον ἐλλείπει τοῦ πρώτου μιᾷ συλλαβῇ. ἐτύπτομεν ἔτυπτον, ἐτύψαμεν ἔτυψαν, ἐτύπομεν ἔτυπον. σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τῆς μετοχικῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τοῦ τος.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ὁ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, τύψω τέτυφα. ὅτε γὰρ ὁ μέλλων τὸ ψ, ὁ παρακείμενος τὸ φ ἔχει. ὅτε δὲ τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ. ὅτε δὲ ἐκεῖνος τὸ ς, ὁ παρακείμενος τὸ κ. ὅτε δὲ ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω ἀμετάβολον ἔχει, τότε καὶ ὁ παρακείμενος αὐτὸ ἔχει πρὸ τοῦ κα. οἷον ψαλῶ ἔψαλκα, κερῶ κέκαρκα, μολυνῶ μεμόλυγκα, τοῦ ν εἰς γ τραπέντος, διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ κ. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἡμαρτημένων, νενέμηκα, δεδέμηκα, βεβρέμηκα, κεκάμηκα, τετέμηκα, τετρέμηκα, τοῦ η πλεονάσαντος διὰ τὸ μηδέποτε τὸ μ πρὸ τοῦ κ εὑρίσκεσθαι. ἐξαιροῦνται τὰ εἰς νω δισύλλαβα, ἢ ι, ἢ ει διφθόγγῳ ἢ υ παραλήγοντα, ἀποβάλλοντα τὸ ἀμετάβολον πρὸ τοῦ κ. κρίνω κέκρικα, κτείνω κέκτακα, πλύνω πέπλυκα. παρὰ ποιηταῖς δὲ προσίθεται, ὅδ' ἐκλίνθη, καὶ διακρινθήμεναι ἤδη. ἔτι ὁ παρακείμενος τὴν αὐτὴν τῷ μέλλοντι παραλήγουσαν ἔχει, τύψω τέτυφα, γράψω, γέγραφα. πλὴν τῶν δισυλλάβων τῆς τετάρτης συζυγίας καθ' ἡμᾶς τῷ ε παραληγόντων, ἐν τούτοις τρέπεται τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παρακειμένῳ, σπερῶ ἔσπαρκα, στελῶ ἔσταλκα. καὶ ἔτι χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῷ ε παραληγόντων. ἐν τούτοις

γὰρ τρέ-

enim uertitur ſecundum atticos e in o: ut mittam, miſi communiter, & miſi attice. uertam uerti, & uerti. nutriam nutriui, & nutriui. irrigabo irrigaui, & irrigaui. dicam dixi, & dixi, falſo æolice. Sed uerberaui, et influxi, illud cy longum, à futuro. ſed ſacrificaui, et ſolui, breue: quamuis ſacrificabo, & ſoluam longo. In ca autem præteritum perfectum longa penultimans, ſi abijcit cappa, corripit penultimam more ionico: iui iui, interij interij, timui timui, genui genui: & ionice uerberaui, ſicut ſteti pro ſteti. Secunda uerberaſti, à prima, appoſitione s: uerberaui uerberaſti. Tertia à ſecunda, uel prima, mutatione a in e. Duales, uerberaſtis uerberaſtis, conuociter ex plurali ſecunda, ſimiliter præſenti: uel a ſingulari prima, appoſitione ton. Pluralis prima, uerberauimus, à ſingulari prima, appoſitione men: & dorice uerberauimus, ſicut, Panatimemus. Secunda à prima, mutatione men in te: uerberauimus uerberauiſtis. Tertia in ſi, uerberauerũt, ſi breui exiſtente, & a longo. In aſi enim tertiæ, producunt a: uerberarunt, uerberarunt. præter ſortiti ſunt, & alia apud poetas propter metrum correpta. Sed Dores ſteterunt dicunt, pro ſteterunt: & tumuerunt, pro tumuerunt.

De medio præterito perfecto.

Medium præteritum perfectum uerberaui, per p uerbale, quod à præſenti. de quo ſic ſcire oportet. Quando præſens per unam ſimplicem conſonantem profertur, per eandem & medium commune præteritum perfectum: ut, dico dixi, perſuadeo perſuaſi,

γὰρ τρέπεται κατὰ ἀττικοὺς τὸ ε εἰς ο. οἷον πέμψω πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. στρέψω ἔστρεφα, καὶ ἔστροφα. τρέψω τέτρεφα, καὶ τέτροφα. βρέξω βέβρεχα, καὶ βέβροχα. λέξω λέλεχα, καὶ λέλοχα ψευδαιολικῶς. τοῦ δὲ τέτυφα, καὶ κέκυφα, τὸ κυ μακρὸν, ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. τοῦ δὲ τέθυκα καὶ λέλυκα βραχὺ, καίπερ τοῦ θύσω καὶ λύσω ἐκτεινομένου. ὁ δὲ εἰς κα παρακείμενος μακρᾷ παραλήγων, εἰ ἀποβάλλει τὸ κ, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἔθει ἰωνικῷ. βέβηκα βέβαα, τέθνηκα τέθναα, δέδοικα δέδια, γέγηκα γέγαα. καὶ ἰωνικῶς τετύφεα, ὥσπερ ἑστήκεα, ἀντὶ ἕστηκα. τὸ δεύτερον τέτυφας, ἀπὸ τοῦ πρώτου, προσθέσει ς. τέτυφα τέτυφας. τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἢ πρώτου, τροπῇ τοῦ α εἰς ε. τὰ δυϊκὰ, τετύφατον, τετύφατον, ὁμοφώνως ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ δευτέρου, ὁμοίως τῷ ἐνεστῶτι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει τον. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τετύφαμεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει μεν. καὶ δωρικῶς τετύφαμες, ὥσπερ, τὸν πᾶνα δεδοίκαμες. τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε, τετύφαμεν, τετύφατε. τὸ τρίτον εἰς σι, τετύφασι, τοῦ σι βραχέος ὄντος, καὶ τοῦ α μακροῦ. τὰ γὰρ εἰς ασι τρίτα, ἐκτείνουσι τὸ α. τετύφασι τετύπασι. πλὴν τοῦ λελόγχασι, καὶ ἑτέρων παρὰ ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον συνεσταλμένων. οἱ δὲ δωριεῖς ἑστήκαντι λέγουσιν, ἀντὶ ἑστήκασι. καὶ ᾠδήκαντι, ἀντὶ ᾠδήκασι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΥ ΠΑρακειμένου.

Ὁ μέσος παρακείμενος τέτυπα, διὰ τοῦ π ῥηματικοῦ, τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. περὶ οὗ οὕτως εἰδέναι δεῖ, ὅτι ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος κοινὸς παρακείμενος. οἷον λέγω λέλογα, πείθω

πέποιθα,

perſuaſi, relinquo reliqui. cū uero præſens per duas cō ſonantes profertur, tunc medium præteritū perfectum ſeruat cōſonantē uerbalis, quod à præſenti deducitur. à furor, furtum uerbale: medium præteritū perfectū, furatus ſum. à uerbero, forma uerbale, mediū præteritū imperfe. uerberaui. à noceo, uel noceo, nocumentū, mediū præteritū imperfectū nocui. Sed ſi uerbale duas conſonantes habet à præſenti, ſeruat ipſas & medium præteritū perfectū: ut, ſterto ſtertitio, medium præteritū perfectū ſtertui. Cum uero præſens ante o, z, uel duo ss habens, in xo futurum facit, tunc medium præteritū perfectū g habet: clamo clamabo, maui. percutio percutiam, percuſsi. Cum uero præſens ante o, z habens, in ſo futurum facit: tunc medium præteritum perfectum d habet: dico, dicam dixi. Quando autem præſens pure profertur, & medium præteritum perfectum ſimiliter, audio audiui: penultimam uero eandem habet medium primo: uerberaui uerberaui, percuſsi percuſsi. Cū uero in biſyllabo futuro inuentū fuerit e, ſi ſolū, uertitur in o paruū in medio præterito perfecto: dicā dixi, pariā peperi, gigno gignā genui. ſed ſi in ei diphthongū, ſimiliter e uertitur in o, & ι adſcribitur: perſuadeo, perſadebo, perſuaſi perſuaſi. ſcio, ſciam, ſciui ſciui, ſciuiſti ſciuiſti, & ſciuiſti. sed in unū l biſyllaba, ſeruant e in medio præterito perfecto: curo, curabo, curaui. & mutatione e in ita, curaui, unde qui curauit: perficio, perficiam, perfeci. Cum uero præſens per duas liquidas profertur, tunc medium præteritum perfectum primam liquidam habet: laboro laboraui, incido incidi. Sed quando præſens æ diphthon-

πέποιθα, λείπω λέλοιπα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεςὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεςῶτος παράγεται. ἀπὸ τοῦ κλέπτω, κλοπὴ τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος κέκλοπα. ἀπὸ τοῦ τύπτω, τύπος τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος τέτυπα. ἀπὸ τοῦ βλάπτω ἢ βλάβω βλάβη, ὁ μέσος παρακείμενος βέβλαβα. εἰ δὲ τὸ ῥηματικὸν δύο σύμφωνα ἔχει ἀπὸ τοῦ ἐνεςῶτος, φυλάττει αὐτὰ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον ῥέγχω ῥόγκος. ὁ μέσος παρακείμενος, ἔῤῥογκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεςὼς πρὸ τοῦ ω, ζ, ἢ δύο σς ἔχων, εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ γάμμα ἔχει. κράζω κράξω κέκραγα, πλήσσω πλήξω πέπληγα. Ὅτε δὲ ὁ ἐνεςὼς πρὸ τοῦ ω, ζ ἔχων, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ δ ἔχει, φράζω φράσω πέφραδα. Ὅτε δὲ ὁ ἐνεςὼς καθαρῶς προφέρεται, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος ὁμοίως, ἀκούω ἤκουα. παραλήγουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ μέσος τῷ πρώτῳ, τέτυφα τέτυπα, πέπληχα πέπληγα. Ὅτε δὲ ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι εὑρεθῇ ε, εἰ μὲν μόνον, τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. λέξω λέλογα, τέξω τέτοκα, γενῶ γέγονα. εἰ δὲ ἐν τῇ ει διφθόγγῳ, ὁμοίως τὸ ε τρέπεται εἰς ο μικρὸν, καὶ τὸ ι προσγράφεται. πείθω πείσω πέπεικα πέποιθα, εἴδω εἴσω εἶκα, οἶδα οἶδας οἴδασθα, καὶ οἶσθα. τὰ δὲ εἰς ἓν λ δισύλλαβα, τηροῦσι τὸ ε ψιλὸν ἐν τῷ μέσῳ πρακειμένῳ, μέλω μελῶ μέμελα. καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, μέμηλα, ὅθεν μεμηλώς. τέλω τελῶ, τέτελα.

Ὅτε δὲ ὁ ἐνεςὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ πρῶτον ἀμετάβολον ἔχει, κάμνω κέκαμα, τέμνω τέτεμα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεςὼς τῇ αι

diphthongo penultimat, tunc uertitur a diphthongi in i, in medio præterito perfecto, & i ſubſcribitur: oſtendo oſtendi, hio hiaui. Cum autem futurũ ſuperat præſens una ſyllaba, tunc & præteritum perfectum medium ſuperat: iubeo iubeo, iuſsi iuſsi, ſtrepam ſtrepam, ſtrepui ſtrepui, ſtrepo ſtrepam, ſtrepui ſtrepui. Item ſæpe ipſa præterita perfecta, & media: ſcripſi, accepi. Item tunc deficiunt media præterita perfecta, quando actiuum præteritum perfectum inuentum fuerit biſyllabum à circunflexo poſito, à duabus conſonantibus uel una incipiens: frango frangam, fregi. frango frangam, fregi, facio faciam, feci. uiuo uiuam, uixi. & breuiter dicam, in circunflexis neque media præterita perfecta inueniuntur, neq; ſecũda indefinita: præter notata primæ & ſecundæ exiſtentia. Item in quintæ ſecũdum antiquos grauiſonis, non multa. ſed in ſextæ minime: præter audio. Item in mi non ſunt media præterita perfecta, ſed indefinita ſecunda inuẽta ſunt; poſui, ſteti, comedi. Secunda, uerberaſti. Tertia, uerberauit. & alia ſimiliter uerberaui. ſed ſecundum præteritum perfectum, & medium pluſquamperfectum aliquando actionem ſignificant, aliquando uero paſsionem, aliquando uero utrunque.

De pluſquamperfecto.

Pluſquamperfectum, uerberabam, à præterito perfecto, mutatione a in in, appoſito & e augmento, quando uerbum à conſonante incipit, uerberaui, uerberaueram. Sed iones & poetæ ſine augmento proferunt. Item iones ei in ea reſoluentes: uerberaueram, & feceram dicunt. ſed Athenienſes contrahẽtes

διφθόγγῳ παραλήγει, τότε τρέπεται τὸ α τῆς διφθόγγου εἰς η ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. φαίνω πέφηνα, χαίνω κέχηνα. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περισπᾶται τοῦ ἐνεστῶτος μιᾷ συλλαβῇ, τότε καὶ ὁ παρακείμενος τοῦ μέσου περισπᾶται. ἀνωγῶ ἀνωγήσω, ἠνώγηκα ἤνωγα. δουπῶ δουπήσω, δεδούπηκα δέδουπα. κτυπῶ κτυπήσω, ἐκτύπηκα ἔκτυπα, ἔτι πολλάκις οἱ αὐτοὶ παρακείμενοι καὶ μέσοι, γέγραφα, εἴληφα. ἔτι τότε ἐπιλιμπάνουσιν οἱ μέσοι παρακείμενοι, ἡνίκα ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος εὑρεθῇ τρισύλλαβος ἀπὸ περισπωμένου θέματος, ἀπὸ δύο συμφώνων ἢ ἑνὸς ἀρχόμενος. θλῶ, θλάσω, τέθλακα. κλῶ, κλάσω, κέκλακα. δρῶ, δράσω, δέδρακα. ζῶ, ζήσω, ἔζηκα. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐπὶ τῶν περισπωμένων οὔτε μέσοι παρακείμενοι εὑρίσκονται, οὔτε δεύτεροι ἀόριστοι, πλὴν τῶν σεσημειωμένων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ὄντων. ἔτι ἐπὶ μὲν τῆς πέμπτης κατὰ παλαιοὺς τῶν βαρυτόνων, οὐ πολλοί. ἐπὶ δὲ τῆς ἕκτης οὐδαμῶς, πλὴν τοῦ ἀκούω. ἔτι ἐπὶ τῶν εἰς μι οὐκ εἰσὶ μέσοι παρακείμενοι. ἀόριστοι δὲ δεύτεροι εὕρηνται, τὸ ἔθην, τὸ ἔστην, τὸ ἔδων. τὸ δεύτερον, τέτυπας. τὸ τρίτον, τέτυπε. καὶ τἆλλα ὁμοίως τῷ τέτυφα. ὁ δὲ μέσος παρακείμενος, καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς ποτὲ μὲν ἐνέργειαν σημαίνουσι. ποτὲ δὲ πάθος, ποτὲ δὲ ἀμφότερον.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ο ὑπερσυντελικὸς ἐτετύφειν, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ειν, προστεθέντος καὶ τοῦ ε τῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ ῥῆμα ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, τέτυφα ἐτετύφειν. οἱ δὲ ἴωνες καὶ οἱ ποιηταὶ χωρὶς τῆς αὐξήσεως προφέρουσιν. ἔτι οἱ ἴωνες τὸ ει εἰς εα διαλύοντες, ἐτετύφεα, καὶ ἐπεποιήκεα λέγουσιν. οἱ δὲ ἀθηναῖοι συναιροῦντες τὸ διαλυ-

reſolutum, uerberaueram dicunt. unde et hiaui per ita inuentum eſt ſcriptum, & iota ſubſcriptum. & uiderat, uiderat dicitur ionice, ut uerberauerat, & factus erat. & per commixtionem attice uideram, in prima & tertia perſona. ijdem in prima perſona ſine n uideram ſcribunt. & dores tertias perſonas per ita, uiderat, apud Theocritum, *pro uiderat,* Et *quando ille oleum in oculis uiderat.* Secunda *uerberaueras, à prima, mutatiõe n in s. tertia uerberauerat, ſine n, apud communes, à ſecunda, abiectione s. & ionice, ut dictũ eſt, uerberauerat: & factus fuerat apud* Herodotum, *pro factus fuerat. ſed uideram in prima & tertia perſona, ut dicunt. unde acceperam apud* Ariſtophanem, *& adiueram, & ſteteram apud* Homerũ, *& ieceram, & curabat lanas pulchras, pro pulchras faciebat.* In *tertia, ut & in prima.* Dualis *ſecunda, uerberaueratis duo, ex uerberaueratis. tertia uerberauerãt, à ſecũda duali.* Pluralis *prima uerberaueramus, à uerberauerã appoſitione me. ſecunda uerberaueratis, à prima mutatione men in te. tertia uerberauerãt, à prima, mutatione men in ſan. ſed ſciuerant, & aſſum pſerant, & audiuerant, & alia plurima, attica, ſine i.* Bœotiorum *autem, & uerberaram pro uerberaram, & ſteteram pro ſteteram, & ſteteramus, ſteteratis, ſteterant, ſine iota.* Seruat *autem primũ præteritum pluſquamperfectum, & medium, quæ ſunt præteritorum perfectorũ, uerberaui ueram ueram. præter notata, ſciui ſciuerã, & ſciuerã, quod poeticum: & iui, medium iui, & medium præteritum pluſquamperfectum, iueram. unde & iniueram, adiueram, ſteti ſteteram,*

ſperaui

διαλυθὲν, ἐτετύφει λέγουσιν. ὅθεν καὶ τὸ ἐκεχήνη διὰ τοῦ η εὕρηται γεγραμμένον, καὶ ι προσγεγραμμένου. καὶ τὸ ᾔδει, ᾔδεε λέγεται ἰωνικῶς, ὥσπερ τετύφεε, καὶ γεγόνεε. καὶ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς ᾔδη, ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ. οἱ αὐτοὶ ἐπὶ πρώτου προσώπου χωρὶς ν ᾔδει γράφουσι. καὶ οἱ δωριεῖς τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ η, ὀπώπη παρὰ Θεοκρίτῳ ἀντὶ ὀπώπει, Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη; τὸ δεύτερον ἐτετύφεις, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐτετύφει, χωρὶς ν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ ἰωνικῶς, ὡς εἴρηται, τετύφεε. καὶ γεγόνεε παρ' Ηροδότῳ, ἀντὶ ἐγεγόνει. τὸ δὲ ᾔδειν, ἐπὶ πρώτου καὶ τρίτου προσώπου, ὥς φασιν. ὅθεν ἀπειλήφειν παρ' Αριστοφάνει, καὶ προσῄειν, καὶ εἱστήκειν παρ' Ομήρῳ, καὶ ἐβεβλήκειν, καὶ ἤσκειν ἤρια καλὰ, ἀντὶ ἐκαλλώπιζεν. ἐπὶ τρίτου, ὥσπερ καὶ ἐπὶ πρώτου. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον ἐτετύφειτον, ἐκ τοῦ ἐτετύφειτε. Τὸ τρίτον ἐτετυφείτην, ἀπὸ τοῦ δευτέρου δυϊκοῦ. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἐτετύφειμεν, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν, προσθέσει με. Τὸ δεύτερον ἐτετύφειτε, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς τε. Τὸ τρίτον ἐτετύφεισαν, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς σαν. τὸ δὲ ᾔδεισαν, καὶ παρειλήφεσαν, καὶ ἀκηκόεσαν, καὶ ἄλλα πλεῖστα τῶν ἀττικῶν, χωρὶς ι. Βοιωτῶν δὲ καὶ τὸ ἐτετύφεα ἀντὶ ἐτετύφειν, καὶ ἑστήκεα ἀντὶ ἑστήκειν. καὶ τὸ εἱστήκεμεν, εἱστήκετε, εἱστήκεσαν, χωρὶς τοῦ ἰότα.

φυλάττει δὲ ὁ πρῶτος ὑπερσυντελικὸς καὶ μέσος τὰ τῶν παρακειμένων, τέτυφα ἐτετύφειν, τέτυπα ἐτετύπειν· πλὴν τῶν σεσημειωμένων, οἶδα ᾔδην, καὶ ᾔδη τὸ ποιητικόν. καὶ εἶκα, μέσος ᾖα. καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔειν. ὅθεν τὸ ἐπῄειν, προσῄειν. ἕστηκα, εἱστήκειν.

ſperaui ſperaueram, prohibui prohibueram, uiſus ſum fueram. Medium *præteritum plusquamperfectum, uerberaueram uerberaueras, uerberauerat, per p ſecundum præteritum perfectum formatum: ſeruat autem ſemper c onſonantem medij præteriti perfecti, uerberaui uerberaueram, liqueſeci liquifeceram.*

De indefinito primo.

Indefinitū *primum uerberaui, à futuro primo, mutatione o in a, & appoſitione conſueti e ſyllabici augmēti, quando uerbum incipit à conſonante. quando autem incipit à uocali, fit augmētum temporale, & tunc æquat ſyllabis futurū: concionabor, concionatus ſum.* Penultimant *uero uel natura longa, ut feci. uel poſitione, ut plicui. uel natura, & poſitione, ut commutaui. uel poſitione apud poetas propter metrum, ut perfeci. habet uero finales ſemiuocales ſeptem: pſi, ut uerberaui: x, ut dixi: s, ut feci: l, ut miſi: m, ut tribui: n, ut mãſi: r, ut ſeminaui.* Seruat *uero ſemper conſonantem futuri: ut, dicam dixi. præter notata, ibo iui pro iui, tuli pro tuli, dixi pro dixi, poſui pro poſui, dedi pro dedi.* Item *eandem penultimam habet futuro: faciam feci, perficiam perfeci. præter indefinita quartæ ſecundum nos coniugationis longa penultimantia: nam futuro ipſorum circumflexo exiſtente, & breui penultimante, indefinitum aſſumit i, uel mutat a in i: tribuam tribui, feram ſeui, mittam miſi, canam cecini, apparebo apparui. ſed iones ita in a uertētes, apparui pro apparui, et polui pro polui, et biaui pro biaui, et calefeci pro feci, et notaui pro taui dicūt. quo utūtur & Athenienſes.* Secūda *uerberaſti à prima, poſitione s. ſed prima*

ἔολπα ἐώλπειν, ἔοργα ἐώργειν, ἔοικα ἐῴκειν. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς ἐτετύπειν, πεις πει, διὰ τοῦ π κατὰ τὸν παρακείμενον σχηματιζόμενος. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα ἐτετύπειν, τέτηκα ἐτετήκειν.

ΠΕΡΙ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ.

Ο ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα, ἀπὸ τοῦ μέλλοντος πρώτου, τροπῇ τοῦ ω εἰς α, καὶ προθέσει τοῦ συνήθους ε τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου. ὅτε δὲ ἀπὸ φωνήεντος, γίνεται αὔξησις χρονική, καὶ τότε ἰσοσυλλαβεῖ τῷ μέλλοντι, ἀγοράσω ἠγόρασα. παραλήγει δὲ ἢ φύσει μακρᾷ, ὡς ἐποίησα. ἢ θέσει, ὡς ἔπλεξα. ἢ φύσει καὶ θέσει, ὡς ἤμειψα. ἢ θέσει παρὰ ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον, ὡς ἐτέλεσσα. ἔχει δὲ τελικὰ ἡμίφωνα ἑπτά. ψ, οἷον ἔτυψα. ξ, οἷον ἔλεξα. σ, οἷον ἐποίησα. λ, οἷον ἔστειλα. μ, οἷον ἔνειμα. ν, οἷον ἔμεινα. ρ, οἷον ἔσπειρα. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, οἷον λέξω ἔλεξα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, ἥσω ἧκα, ἀντὶ ἧσα. ἤνεγκα, ἀντὶ ἤνεγξα. εἶπα, ἀντὶ εἶψα. ἔθηκα, ἀντὶ ἔθησα. ἔδωκα, ἀντὶ ἔδωσα. ἔτι τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ μέλλοντι, ποιήσω ἐποίησα, τελέσω ἐτέλεσα. πλὴν τῶν ἀορίστων τῆς τετάρτης καθ' ἡμᾶς συζυγίας μακρᾷ παραληγόντων. τοῦ γὰρ μέλλοντος αὐτῶν περισπωμένου ὄντος, καὶ βραχυπαραλήκτου ὄντος, ὁ ἀόριστος προσλαμβάνει ι, ἢ τρέπει τὸ α εἰς η, νεμῶ ἔνειμα, σπειρῶ ἔσπειρα, στελῶ ἔστειλα, ψαλῶ ἔψηλα, φανῶ ἔφηνα. οἱ δὲ ἴωνες τὸ η εἰς α τρέποντες, ἔφανα ἀντὶ ἔφηνα, καὶ ἐμίανα, ἀντὶ ἐμίηνα, καὶ ἔχανα, ἀντὶ ἔχηνα, καὶ ἐθέρμανα ἀντὶ ἐθέρμηνα, καὶ ἐσήμανα ἀντὶ ἐσήμηνα λέγουσιν, ᾧπερ χρῶνται καὶ ἀθηναῖοι. τὸ δεύτερον ἔτυχας, ἀπὸ τοῦ πρώτου, προσθέσει ς. τὸ δὲ

prima indefiniti, breuis eſt. Tertia uerberauit. & alia, manifeſta: uerberauiſtis uerberauerunt, uerberauimus uerberauiſtis uerberauerunt.

De ſecundo indefinito.

Secundum indefinitum uerberaui, uoce ſolum differens à primo. deſinit autem in on, conſonantem medij præteriti perfecti ſeruans, bitẽpore penultimans, uerberaui, accepi, reliqui in grauiſonis. In circumflexis autem, & diphthongo, & ω. Quæcunque igitur dicta ſunt in medio præterito perfecto, & in ſecundo indefinito dicentur, quanquam ſuperfluum uidetur. ſi igitur præſens per unam ſimplicem conſonantem effertur, per eandẽ utraque: linquo, liqui liqui. corrumpo, corrupi corrupi. ſi autem præſens per duas conſonantes effertur, per quam uerbale profertur, per eandem & utraque: fodio, foßio, fodi, fodi. Si autem per x uel duo ss præſens profertur, tunc medium præteritum perfectum, & indefinitum ſecundum ſequitur futurum. & ſi futurum per x, ſicut medium præteritum perfectum per g, ſic et indefinitum ſecundum: clamo clamabo, clamaui clamaui, ſtimulo ſtimulabo, ſtimulaui ſtimulaui. ſi autem futurum per s, ſicut medium præteritum perfectum per d, ſic & indefinitum ſecundum: dico dicam, dixi dixi. ſi autem præſens per duas immutabiles profertur, per primam & ipſa proferuntur: laboro, laboraui laboraui. incido, incidi incidi. ſi autem præſens per purum o mega profertur, & ipſa pure proferuntur: audio, audiui audiui. Etiam indefinitum ſecundum à grauiſonis poſitis factum, in breuem deſinit: uerbero uerberaui, patior paſſus

πρῶτον τοῦ ἀορίστου, βραχύ ἐστι. Τὸ τρίτον, ἔτυψε. καὶ τἄλλα, δῆλα. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

ΠΕΡΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτυπον, φωνῇ μόνον διαφέρων τοῦ πρώτου. λήγει δὲ εἰς ον, τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου φυλάττων, διχρόνῳ παραλήγων, ἔτυπον, ἔλαβον, ἔλιπον ἐν τοῖς βαρυτόνοις. ἐν δὲ τοῖς περισπωμένοις, καὶ διφθόγγῳ, καὶ ω. Ὅσα οὖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ μέσου παρακειμένου, καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ῥηθήσεται, εἰ καὶ περιττὸν δόξει. εἰ μὲν οὖν ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμφότεροι. λείπω λέλοιπα, ἔλιπον. φθείρω ἔφθορα, ἔφθορον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, δι' οὗ τὸ ῥηματικὸν ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀμφότεροι. σκάπτω, σκαφῶ, ἔσκαφα, ἔσκαφον. εἰ δὲ διὰ τοῦ ξ ἢ δύο σσ ὁ ἐνεστὼς ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ ἀόριστος δεύτερος ἀκολουθεῖ τῷ μέλλοντι. καὶ εἰ μὲν ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ, ὥσπερ ὁ μέσος παρακείμενος διὰ τοῦ γ, οὕτω καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος, κράζω, κράξω, κέκραγα, ἔκραγον. νύσσω, νύξω, νένυγα, ἔνυγον. εἰ δὲ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ς, ὥσπερ ὁ μέσος παρακείμενος διὰ τοῦ δ, οὕτω καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος, φράζω, φράσω, πέφραδα, ἔφραδον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, διὰ τοῦ πρώτου καὶ οὗτοι ἐκφέρονται. κάμνω, κέκαμα, ἔκαμον. τέμνω, τέταμα, ἔταμον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ καθαροῦ τοῦ ω μέγα ἐκφέρεται, καὶ αὐτοὶ καθαρῶς ἐκφέρονται. ἀκούω, ἤκουα, ἤκοον. Ἔτι ὁ ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων γινόμενος, βραχυπαραληκτεῖ, τύπτω ἔτυπον, πήθω

 ἔπαθον,

paſſus ſum, ſortior ſortitus ſum. Ideo ſi præſens habet eu diphthongũ, abijcitur e ipſius in ſecundo indefinito: fugio fugi, interrogo interrogaui. ſed ſi præſens habet æ, abijcitur i ipſius in ſecundo indefinito: uro uſſi, oſtendo oſtendi. ſed ſi au, abijcitur y: ſedo ſedaui. ſed ſi u, y: audio audiui. ſed ſi ei diphthongum, e: relinquo, reliqui. ſed ſi ita. uertitur in a, accipio accepi: ſine biſyllabis quintæ coniugationis grauiſonorum, in quibus abijcitur i in futuro, & e in a uertitur in ſecundo indefinito: tondeo, tondebo totondi: ſemino, ſeminabo ſeminaui. Sed in ſuperbiſyllabis iota ſolum eijcitur, excito excitaui, eleuo eleuaui, debeo debui. Item in uniuerſum cum e inuentum fuerit in biſyllabis præſentibus uel ſolum, uel cum iota in diphthongo ei, ut plurimum e uertitur in alpha, ſiue liquida præcedit e, ſiue infertur. tondeo totondi, corrumpo corrupi, mitto miſi, unde miſſus eſt. excorio excoriaui, unde excoriatus eſt. incido incidi, populo populaui, & populaui per tranſpoſitionem. aſpicio aſpexi, & aſpexi. curro cucurri, & curram, unde cucurri. furor furatus ſum. plico plicui, uerto uerti, nutrio nutriui, ut plurimum dictum eſt, propter notata: dico dicebam, ardeo ardebam. Item indefinitum ſecundum à grauiſono poſito factum, æquat ſyllabis primum: uerbero, uerberaui uerberaui. relinquo, reliqui reliqui. Sed à circumflexo, erit minus primo una ſyllaba: ſtrepo, ſtrepui ſtrepui: mugio, mugiui mugiui. & quando futurum æquat ſyllabis præſens, tunc & ipſum primum: quando autem futurum ſuperat, & ipſum deficit. His ſic habentibus, inuẽta ſunt indefinita ſecunda

bene

ἔπαθον, τύχω ἔτυχον. διὸ εἰ μὲν ὁ ἐνεστὼς ἔχει τὴν ευ δίφθογγον, ἀποβάλλεται τὸ ε αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, φεύγω ἔφυγον, πεύθω ἔπυθον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς ἔχει τὴν αι, ἀποβάλλεται τὸ ι αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, καίω ἔκαον, φαίνω ἔφανον. εἰ δὲ αυ, ἀποβάλλεται τὸ υ, παύω ἔπαον. εἰ δὲ ου, τὸ υ, ἀκούω ἤκοον. εἰ δὲ ει διφθόγγῳ, τὸ ε, λείπω ἔλιπον. εἰ δὲ η τρέπεται εἰς α, λήβω ἔλαβον. χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἐν οἷς ἀποβάλλεται τὸ ι ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ τὸ ε εἰς α τρέπεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, κείρω κερῶ ἔκαρον, σπείρω σπερῶ ἔσπαρον. ἐν δὲ τοῖς ὑπερδισυλλάβοις τὸ ι μόνον ἐκβάλλεται, ἐγείρω ἤγερον, ἀείρω ἄερον, ὀφείλω ὄφελον. ἔτι καθόλου, ὅτε τὸ ε εὑρεθῇ ἐν δισυλλάβοις ἐνεστῶσιν ἢ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ ι ἐν διφθόγγῳ ει, ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὸ ε τρέπεται εἰς α, εἴτε ἀμετάβολον προηγεῖται τοῦ ε, εἴτε ἐπιφέρεται, κείρω ἔκαρον, φθείρω ἔφθαρον, στέλλω ἔσταλον, ὅθεν ἐστάλη. δέρω ἔδαρον, ὅθεν ἐδάρη. τέμω ἔταμον, πέρθω ἔπαρθον, καὶ ἔπραθον κατὰ μετάθεσιν. δέρκω ἔδαρκον, καὶ ἔδρακον. δρέμω ἔδραμον, καὶ δραμῶ, ὅθεν τὸ δεδράμηκα. κλέπτω ἔκλαπον, πλέκω ἔπλακον, τρέπω ἔτραπον, τρέφω ἔτραφον, ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἴρηται, διὰ τὰ σεσημειωμένα λέγω ἔλεγον, φλέγω ἔφλεγον. ἔτι ὁ ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ μὲν βαρυτόνου θέματος γινόμενος, ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. λείπω, ἔλειψα, ἔλιπον. ἀπὸ δὲ περισπωμένου, ἐλλείψει τοῦ πρώτου μιᾷ συλλαβῇ. δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον. καὶ ὅτε ὁ μέλλων ἰσοσυλλαβεῖ τῷ ἐνεστῶτι, τότε καὶ αὐτὸς τῷ πρώτῳ. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττεύει, καὶ αὐτὸς ἐλλείπει. τούτων οὕτως ἐχόντων, εἴρηνται ἀόριστοι δεύτεροι

bene numerãda longa penultimãtia,& biſyllaba grauiſona: ueni,inueni,uidi,dixi,ueni,accepi, habui,traxi,duxi,placui: unde & placuit. quorũ aliqua ratiõe incipiẽtis.aliqua appoſitione i.ſed ueni,à ueni per ſyncopen.circumflexa uero ſuperbiſyllaba,hæc longa natura uel poſitione penultimãtia: iuuo iuui,ſtrepo ſtrepui, ſtrepo ſtrepui, imprimo impreßi, mugio mugiui, labor lapſus ſum, gemino geminaui,pecco peccaui,iubeo iußi,auxilior auxiliatus ſum. eſt & interfeci grauiſonum,ab interficio interficio,interfeci & interfeci, & tuli à fero,& dormiui,pepedi,uidi,uidi:& percuſſus ſum corporaliter,à percutio. percußus ſum autem, animaliter. Sed percußum eſt amicum cor,poeta in animali affectione propter metrum poſuit. Item ut dicit Philoponus, habentibus duas conſonantes circumflexa,longam penultimam habent natura,uel poſitione: iuuo iuui, germino germinaui. Sed non habentia duas conſonantes, breuem: mugio mugiui,imprimo impreßi. tamen ſtrepo ſtrepui facit,& iubeo iußi. Secunda, impreßiſti. Tertia, impreßit: impreßiſtis, impreſſerunt: impreßimus impreßiſtis impreßerunt, ſecundum præteritum imperfectum. Sed ueni pro ueni, Bœotorum. Sed, Viderunt te aquæ,& uenerunt,& didicerunt,& talia, Chalcidicæ ſunt linguæ,ad ſimilitudinem dederunt.

De primo futuro.

Futurum primum à præſenti,& coincipit ipſi,eaſdem ſyllabas habens, ſiue à uocali incipit, ſiue à conſonante, grauiſonum exiſtens: ut, concionor concionabor,uerbero uerberabo,ſcribo ſcribã. Sed in unum l

grauiſona

ἰσάριθμοι μακροπαραληκτοῦντες. καὶ δισύλλαβοι μὲν βαρύτονοι, τὸ ἧκον, εὗρον, εἶδον, εἶπον, ἦλθον, εἷλον, εἶχον, εἷλκον, ἦγον, ἧδον, ὅθεν τὸ ἕαδε. ὧν οἱ μὲν τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης, οἱ δὲ προθέσει τοῦ ι. ὁ δὲ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἤλυθον κατὰ συγκοπήν. περισπώμενοι δὲ ὑπερδισύλλαβοι οὗτοι, μακρᾷ φύσει ἢ θέσει παραλήγοντες. χραισμῶ ἔχραισμον, δουπῶ ἔδουπον, κτυπῶ ἔκτυπον, τυπῶ ἔτυπον, μυκῶ ἔμυκον, ὀλισθῶ ὤλισθον, βλαστῶ ἔβλαστον, ἁμαρτῶ ἥμαρτον, ἀνωγῶ ἤνωγον, ἀλαλκῶ ἤλαλκον. ἔστι καὶ ὁ ἔπεφνον βαρύτονος ἀπὸ τοῦ φῶ, φένω ἔφενον καὶ ἔφνον. καὶ ὁ ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. καὶ ὁ ἔδαρθον, ἔπαρθον, ἔδαρκον. καὶ ὁ ἔπληγον σωματικῶς, ἀπὸ τοῦ πλήσσω, ἔπλαγον δὲ ψυχικῶς. τὸ δὲ κατεπλήγη φίλον ἦτορ, ὁ ποιητὴς ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως διὰ τὸ μέτρον ἔθηκεν. ἔτι ὥς φησιν ὁ Φιλόπονος, τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα περισπώμενα, μακρὰν τὴν παραλήγουσαν ἔχουσι φύσει, ἢ θέσει. χραισμῶ ἔχραισμον, βλαστῶ ἔβλαστον. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα δύο σύμφωνα, βραχεῖαν, μυκῶ ἔμυκον, τυπῶ ἔτυπον. ὅμως δὲ τὸ δουπῶ ἔδουπον ποιεῖ, καὶ τὸ ἀνωγῶ ἤνωγον. τὸ δεύτερον ἔτυπες. τὸ τρίτον ἔτυπε, ἐτύπετον, ἐτυπέτην, ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον, κατὰ τὸν παρατατικόν. τὸ δὲ ἶξον, ἀντὶ ἶκον, βοιωτῶν. τὸ δὲ, εἴδοσάν σε ὕδατα, καὶ ἤλθοσαν, καὶ ἐμάθοσαν, καὶ τὰ τοιαῦτα, χαλκιδικῆς εἰσι διαλέκτου, εἰς ὁμοιότητα τοῦ ἔδοσαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ μέλλοντος.

Ὁ μέλλων πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ συνάρχεται αὐτῷ τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἔχων, εἴτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, εἴτε ἀπὸ συμφώνου βαρύτονος ὤν. οἷον ἀγορεύω ἀγορεύσω, τύπτω τύψω, γράφω γράψω. Τὰ δὲ εἰς ἓν λ

βαρύτονα,

grauiſona, ſuperans futurum faciũt, curo curabo, uo lo uolam, debeo debebo. Item augeo augebo, & elixo elixabo, & auxilior auxiliabor: quia apud antiquos circumflexa exiſtentia, Athenienſes grauiſona fecerunt. Etiam omnia circumflexa, facio faciam, clamo clamabo, deauro deaurabo. contrariũ autem in mi fit, abiecta reduplicatione: pono ponam, do dabo. Seruat autem futurum penultimam proprij futuri, uerbero uerberabo, ſcribo ſcribam, relinquo relinquam. præter ea quæ quartæ ſecundum nos coniugationis grauiſonorum. horum enim futura abijciunt unam immutabilem, uel iota diphthongi, ut penultimam corripiant: cano canam, appareo apparebo, ſero ſeram. & etiam præter notata, nauigo nauigabo, fluo fluam, fundo fundam. horum enim futura aſſumunt y, ab antiquis præſentibus facta, fundo, fluo. etiam & uro urã, & fleo flebo, ab uro, & fleo: uel quia Athenienſibus abijcientibus i præſentis, uro & fleo dicentibus, ſuperabundat y in futuro. Etiam Athenienſes in in ζῶ grauiſonis ſupra duas ſyllabas, breui natura iota habentibus, abiectione s circumflexum futurum faciunt: ut puto putabo communiter, & putabo attice. uado uadam, & uadam, & uadam inuentum eſt. certo certabo, certabo. ſed mutuo per diphthongum ſcriptum, mutuabo facit, & non mutuabo: ſicut olim quidam indoctus diues dixit apud Athenienſes concionantes de mutuo, Ego mutuabo uobis ò uiri Athenienſes pecunias. quod cum audiuiſſent, et tumultuati eſſent, non ſolum uerbum eius, ſed neque mutuũ ſuſceperunt, donec quidam aßiſtens dixit illi, mutuabo dic. Et tunc illo,

mutuabo

βαρύτονα, περιτλ̓ῶντα μέλλοντα ποιοῦσι. μέλω μελήσω, θέλω θελήσω, ὀφείλω ὀφειλήσω. ἔτι τὸ αὔξω αὐξήσω, καὶ ἕψω ἑψήσω, καὶ ἀλέξω ἀλεξήσω, ὅτι παρὰ παλαιοῖς περισπώμενα ὄντα, οἱ ἀθηναῖοι βαρύτονα πεποιήκασιν. ἔτι πάντα τὰ περισπώμενα, ποιῶ ποιήσω, βοῶ βοήσω, χρυσῶ χρυσώσω. τοὐναντίον δὲ ἐπὶ τοῖς εἰς μι γίνεται, ἐκβαλλομένου τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, τίθημι θήσω, δίδωμι δώσω. φυλάττει δὲ ὁ μέλλων τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος, τύπτω τύψω, γράφω γράψω, λείπω λείψω. πλὴν τῶν τῆς τετάρτης καθ᾽ ἡμᾶς συζυγίας τῶν βαρυτόνων. τούτων γὰρ οἱ μέλλοντες ἀποβάλλουσιν ἓν ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου, ἵνα τὴν παραλήγουσαν συστείλωσι. ψάλλω ψαλῶ, φαίνω φανῶ, σπείρω σπερῶ. καὶ ἔτι πλὴν τῶν σεσημειωμένων, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω, χέω χεύσω. τούτων γὰρ οἱ μέλλοντες προσλαμβάνουσιν υ, ἀπὸ ἀρχαίων ἐνεστώτων γινόμενοι, χεύω, ῥεύω. ἔτι καὶ κέω καύσω, καὶ κλαίω κλαύσω, ἀπὸ τοῦ καύω καὶ κλαύω. ἢ ὅτι τῶν ἀθηναίων ἐκβαλλόντων τὸ ι τοῦ ἐνεστῶτος, κάω καὶ κλάω λεγόντων, πλεονάζει τὸ υ ἐν τῷ μέλλοντι. ἔτι οἱ ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν εἰς ζω βαρυτόνων ὑπερδισυλλάβων, βραχὺ φύσει τὸ ι ἐχόντων, ἀποβολῇ τοῦ ς περισπώμενον μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον νομίζω, νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς, βαδίζω, βαδίσω, καὶ βαδιῶ, καὶ βαδιοῦμαι εὕρηται. ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι. τὸ δὲ δανείζω, διὰ διφθόγγου γραφόμενον, δανείσω ποιεῖ, καὶ οὐ δανειῶ. ὥσπερ ποτέ τις τῶν ἀμαθῶν πλουσίων εἶπε παρ᾽ Ἀθηναίοις ἐκκλησιάζουσι περὶ δανείου, ἐγὼ δανειῶ ὑμῖν ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι χρήματα. ὅπερ ἀκούσαντες, καὶ θορυβήσαντες, οὐ μόνον τὸν λόγον αὐτοῦ, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ δάνειον ἀπεδέξαντο, ἕως τὶς παραστὰς εἶπεν ἐκείνῳ, δανείσω εἰπέ. καὶ τότε ἐκείνου,

δανείσω

mutuabo dicente uobis pecunias, acceperunt, & honorarunt. Similiter et Dores *grauiſona & circũflexa futura circunflectunt: uerberabo & faciam, dicentes. æoles autẽ contrarium, circunflexa futura grauant, apponentes s: tondeo tondebo, tondebo. corrumpo corrumpam, corrumpam.* Item *notatum eſt nutrio nutriam, & curro curram, non coincipientia præſentibus*. Etiam *habebo differt ab habeo ſecundum ſpiritum, ad differentiã extra aduerbij attenuati*. Etiã *omne futurum ante o, uel pſ habet, uel x, uel s, ut dictum eſt: uel unam quamlibet quatuor immutabiliũ.* Etiã *omne futurũ grauiſonum, præter quæ ſunt quartæ coniugationis, uel æqualẽ penultimã habet præſenti, uel maiorẽ: uerbero uerberabo, dico dicam. nunquam autem minorem, præter ſuffoco ſuffocabo, probibeo probibebo. bæc enim in præſenti, & longum & breue bitẽpus habent, ſed in futuro ſemper longum.* Secũda, *uerberabis.* Tertia, *uerberabit, rabitis rabunt. uerberabimus uerberabitis uerberabunt, ſecundum uerbero.*

De futuro ſecundo.

Futurum *ſecundum uerberabo circumflexum, à ſecundo indefinito, mutatione on in o, & abiectione primæ. unde & conſonantem ipſius ſeruat. coincipit uero primo, ſola uoce differens ab eo.* Secunda *uerberabis, tertia uerberabit circunflexe: uerberabimus rabunt. ſimiliter alijs: uerberabimus uerberabitis berabunt. & bæc uero de indicatiuis: ſed de imperatiuis, et alijs modis, deinceps dicendum.*

De imperatiuis.

Præſens *& præteritum imperfectũ imperatiui, ſecunda*

δανείσω εἰπόντος ὑμῖν χρήματα, ἀπεδέξαντο, καὶ ἐτίμησαν. ὁμοίως καὶ οἱ δωριεῖς τοὺς βαρυτόνους καὶ περισπωμένους μέλλοντας περισπῶσι, τυψῶ καὶ ποιησῶ λέγοντες. οἱ δὲ αἰολεῖς τοὐναντίον τοὺς περισπωμένους μέλλοντας βαρύνουσι, προσιθέντες σ, κείρω κερῶ κέρσω, φθείρω φθερῶ φθέρσω. ἔτι σεσημείωται τὸ τρέφω τρέψω, καὶ τρέχω θρέξω, οὐ συναρχόμενα τοῖς ἐνεστῶσιν. ἔτι τὸ ἕξω διαφέρει τοῦ ἔχω κατὰ τὸ πνεῦμα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος ψιλουμένου. ἔτι πᾶς μέλλων πρὸ τοῦ ω, ἢ ψ ἔχει, ἢ ξ, ἢ σ, ὡς εἴρηται, ἢ ἕν τι τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων. Ἔτι πᾶς μέλλων βαρύτονος, πλὴν τῶν τῆς τετάρτης συζυγίας, ἢ ἴσην τὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεστῶτι, ἢ μείζονα, τύπτω τύψω, λέγω λέξω. οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα, πλὴν τοῦ πνίγω πνίξω, ἐρύκω ἐρύξω. ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, καὶ μακρὸν, καὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχει. ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, ἀεὶ μακρόν. τὸ δεύτερον, τύψεις. τὸ τρίτον, τύψει. τύψετον, τύψετον. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, κατὰ τὸ τύπτω.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ δευτέρου.

Ὁ μέλλων δεύτερος τυπῶ περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, ἀμοιβῇ τοῦ ον εἰς ω, καὶ ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ φυλάττει. συνάρχεται δὲ τῷ πρώτῳ, μόνῃ φωνῇ διαφέρων αὐτοῦ. τὸ δεύτερον τυπεῖς, τὸ τρίτον τυπεῖ περισπωμένως. τυπεῖτον, τυπεῖτον, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ὁριστικῶν. περὶ δὲ τῶν προστακτικῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων, καθεξῆς ῥητέον.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ προστακτικοῦ, τὸ δεύ-

cunda uerbera, à uerberabat tertia perſona præteriti imperfecti, abiectione incipientis. Tertia uerberet, à ſecunda, appoſitione to. prima uero perſona in imperatiuis non eſt. nam nemo iubet ſibi. Dualis ſecunda, uerberate per o paruum, à uerberat, appoſitione ton. Tertia uerberent per o magnum, à ſingulari tertia; appoſitione n: uel à duali ſecunda, ſi uis. Pluralis ſecunda uerberate, à ſingulari ſecunda. Tertia uerberent, à uerberet, aſſumptione ſan: & attice uerberent & uerberam, pro uerberanto per n. nam attici pluralem tertiam actiuam proferunt conuociter genitiuo plurali participij in imperatiuis ab actiuis factis, & m declinatiuum habentibus. m uero declinatiuum dicitur apud antiquos, quod habent omnes primæ perſonæ plurales indicatiuorum temporum ante en, uerberamus uerberabamus. Et ſic formabis omne imperatiuum in e, à ſuo principio. à uerberaui, præterito perfecto & pluſquamperfecto, uerbera uerberet, uerberate uerberent, uerberate uerberent, à uerberauit. medium præteritum perfectum, & medium pluſquamperfect. uerbera uerberet, à uerberauit indefinito ſecũdo, uerberato tu, uerberato ille. dic dicat, & dic dicat apud Menandrum. & accipe pro accipe, & occide pro occide, Syracuſanorũ eſt. ſed primi indefiniti debebat & ipſum eſſe uerberato ſecundũ ſequentiã aliorũ: ſed ut dicunt, Syracuſanorum doricorum more factũ eſt e in on permutato. & dicimus uerberato, rato, uerberatote uerberãto, uerberatote, ranto, & ranto per a, quod amat indefinitum. omnia uero præteritorum, ſignificationem futuri habẽt. uocantur autem à quibus

dedu-

τερον τύπτε, ἀπὸ τοῦ ἔτυπτε τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ, ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης. τὸ τρίτον τυπτέτω, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει τω. πρῶτον δὲ πρόσωπον ἐν τοῖς προστακτικοῖς οὐκ ἔστιν. οὐδεὶς γὰρ προστάττει ἑαυτόν. τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτετον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπὸ τοῦ τύπτει, προσθέσει τον. τὸ τρίτον τυπτέτων, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου, προσθέσει ν. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου, εἰ βούλει. τὸ πληθυντικὸν δεύτερον τύπτετε, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ δευτέρου. τὸ τρίτον, τυπτέτωσαν, ἀπὸ τοῦ τυπτέτω, προσλήψει σαν. καὶ ἀττικῶς, τυπτόντων. καὶ τυψάντων, ἀντὶ τυψάτωσαν, διὰ τοῦ ν. οἱ γὰρ ἀττικοὶ τὸ πληθυντικὸν τρίτον ἐνεργητικὸν προφέρουσιν ὁμοφώνως τῇ γενικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς ἐπὶ τῶν προστακτικῶν ἀπὸ ἐνεργητικῶν γινομένων, καὶ τὸ μ κλιτικὸν ἐχόντων. μ δὲ κλιτικὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅπερ ἔχουσι πάντα τὰ πρῶτα πληθυντικὰ τῶν ὁριστικῶν χρόνων πρὸ τοῦ εν, τύπτομεν ἐτύπτομεν. καὶ οὕτω μὲν σχηματίσεις πᾶν προστακτικὸν εἰς ε, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς. ἀπὸ τοῦ τέτυφα παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου, τέτυφε τετυφέτω, τετύφετον τετυφέτων, τετύφετε τετυφέτωσαν. ἀπὸ τοῦ τέτυπε, μέσος παρακείμενος καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς, τέτυπε τετυπέτω. ἀπὸ τοῦ ἔτυπεν ἀορίστου δευτέρου, τύπε τυπέτω, εἰπὲ εἰπέτω, καὶ εἶπον εἰπέτω παρὰ Μενάνδρῳ. καὶ τὸ λάβον ἀντὶ λαβὲ, καὶ ἄνελον ἀντὶ ἄνελε. συρακουσίων ἐστί. τὸ δὲ τοῦ πρώτου ἀορίστου, ὤφειλε καὶ αὐτὸ εἶναι τύψε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὥς φασι, συρακουσίων δωριέων ἔθει γέγονε, τοῦ ε εἰς ον μεταβληθέντος. καὶ λέγομεν, τύψον τυψάτω, τύψατον τυψάτων, τύψατε τυψάτωσαν, καὶ τυψάντων διὰ τοῦ α, ὃ φιλεῖ ὁ ἀόριστος. πάντα δὲ τὰ τῶν παρῳχημένων, σημασίαν μέλλοντος ἔχουσι. καλοῦνται δὲ

ἀφ' ὧν

deducũtur. ſed futurũ caret imperatiuo, quia indefinitum primũ ipſum præripuit. ſed Homericũ *illud,* Portato *ſulfur anus, pro portato. à quo illud,* Portatote *aũt agnum. uel fero ferã, ſecundum* Herodianũ, *ut à præſenti.* Imperatiuũ *portato tato. uel ſecundũ* Philoponũ, *à futuro ex neceßitate indefinito nõ in uſu exiſtente. uel à fero ferã, tuli.* Imperatiuũ, *ferto: & per transformationẽ, ferto ferto. ſimiliter & illud, ducite* Priami *uim: uel ab agam, ſicut à præſenti: uel ab egi, age, & age agat: uel indicatiua, pro imperatiuis.*

De optatiuis.

Præſens *& præteritum imperfectum optatiui uerberarem, à uerberante genitiuo, tranſpoſitione tos in mi, & abiectione n, & aſſumptione i.* Secunda, *uerberares per æ diphthongum à prima, mutatione m in s. tertia, uerberaret à ſecunda, abiectione s.* Dualis *ſecunda uerberaretis, à uerberaretis. tertia uerberarent, à duali ſecunda.* Pluralis *prima uerberaremus, à ſingulari tertia. ſecunda, uerberaretis. tertia, uerberarẽt, à uerberaremus, abiectione m. ſcribuntur autẽ omnia per æ diphthongum. ſed indefiniti primi, per æ diphthõgum, & æolicum per ei.* Omnia *autẽ in mi deſinunt, & formantur à proprijs principijs, à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes uerberaſſet. à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes uerberaſſet. à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes beraſſet.* Sed *æolicũ, uerberaſſem raſſes raſſet, uerberaſſetis uerberauiſſent, ſemus ſetis ſent. à qui uerberauit indefinito ſecundo, uerberaſſem aſſes aßet, præpenacutiſone. à uerberaturo, uerberẽ res ret. & ipſum præpenacutiſone, ſimiliter*

ἀφ' ὧν παράγονται. ὁ δὲ μέλλων ἀμοιρεῖ προςακτικοῦ, διότι ὁ ἀόριστος πρῶτος αὐτὸ προήρπασε. τὸ δὲ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, οἶσον θεῖον γρηῦς. ἀντὶ κόμισον, ἀφ' οὗ τὸ οἴσετε δ' ἄρνα, ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω οἴσω, καθ' Ηρωδιανὸν, ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος, τὸ προςακτικὸν οἶσε οἰσέτω, ἢ κατὰ Φιλόπονον ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ἐξ ἀνάγκης, τοῦ ἀορίστου, ἀχρήστου ὄντος. ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω, οἴσω, οἶσα. τὸ προςακτικὸν, οἶσον. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, οἶσε οἰσέτω. ὁμοίως καὶ τὸ, ἄξετε πριάμοιο βίην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄξω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἦξα ἄξον, καὶ ἄξε ἀξέτω. ἢ ὁριστικὰ ἀντὶ προςακτικῶν.

ΠΕΡΙ ΕΥΚΤΙΚΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ εὐκτικοῦ τύπτοιμι, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος γενικῆς μεταποιήσει τοῦ τος εἰς μι, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν, καὶ προσλήψει ι. Τὸ δεύτερον τύπτοις διὰ οι διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μι εἰς ς. Τὸ τρίτον τύπτοι, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτοιτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοιτε. Τὸ τρίτον τυπτοίτην, ἀπὸ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τύπτοιμεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου. Τὸ δεύτερον, τύπτοιτε. Τὸ τρίτον τύπτοιεν, ἀπὸ τοῦ τύπτοιμεν, ἐκβολῇ τοῦ μ. γράφονται δὲ πάντα διὰ τῆς οι διφθόγγου. τὸ δὲ τοῦ ἀορίστου πρώτου, διὰ αι. καὶ τὸ αἰολικὸν, διὰ ει. πάντα δὲ εἰς μι λήγουσι, καὶ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν. ἀπὸ τοῦ τετυφότος, τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. ἀπὸ τοῦ τετυπότος, τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. ἀπὸ τοῦ τύψαντος, τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. Τὸ δὲ αἰολικὸν, τύψεια, τύψειας, τύψειε, τυψείατον, τυψειάτην, τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν. ἀπὸ τοῦ τυπόντος ἀορίστου δευτέρου, τύποιμι, τύποις, τύποι, προπαροξυτόνως. ἀπὸ τοῦ τύψοντος, τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, καὶ αὐτὸ προπαροξυτόνως,

ſimiliter alijs, à uerberaturo ſecundo futuro, uerberem præanflexe, uerberes uerberet.

De ſubiunctiuo.

Præſens, & præteritum imperfectum ſubiunctiui à ſuo principio tranſpoſitione ultimæ, uerberabã, cum uerberẽ. Secunda, cum uerberes per ita, & iota ſubſcripto, ab indefinito ſecũdo, mutatione e in ita, adſcripto iota, uerberas, ſi uerberes. Tertia, ab indicatiui tertia ſimiliter, uerberat, ſi uerberet. Vniuerſaliter autem in ω ſubiunctiua in is ſecundã, et in ita tertiã facit, cum adſcripto iota. præter ſecundæ & tertiæ coniugationis circumflexorum, illa enim ſeruant ultimam ſuorum indicatiuorum: clamas clamat, ſi clames, ſi clamet: inauro inauras, ſi inaures inauret. item & das, cum des, cum det, cum ſubſcripto iota. hoc uero factum eſt ad diſcretionẽ coniugationum. Dualia, cum uerberetis, uerberent, conuociter, ſine iota, à cum uerberetis. Tertia, cum uerberemur, à cum uerberem, appoſitione men. Secunda, cum uerberetis. Tertia, cum uerberent, à prima. pari modo & alia à ſuis principijs, à uerberaui, cum uerberaſſem uerberaſſes uerberaſſet: à uerberaui, cum uerberaßẽ uerberaſſes raſſet: à uerberaui, cum uerberauero ueris rauerit, pro futuro: à uerberaui, cum uerberauero raueris uerit. à primo autẽ & ſecundo futuro ſubiunctiua non fiunt, quia indefinita eorum loco accipiuntur. Oportet uero & hoc dicere, licet ad ſpeculatiuos ſpectet, quod ſubinctiua ſex habent denominationes, tres à ſignificato, duas à conſtructione, & unam à uoce. à ſignificato dicuntur perfectiua: ut, Da mihi pecunias

ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. ἀπὸ τοῦ τυπῆντος δευτέρου μέλλοντος, τυποῖμι προπερισπωμένως, τυποῖς τυποῖ.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς μεταποιήσει τῆς ἐσχάτης, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. τὸ δεύτερον ἐὰν τύπτῃς, διὰ τοῦ η καὶ ι ὑπογεγραμμένου. ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ δευτέρου τροπῇ τοῦ ε εἰς η, προσγραφομένου καὶ τοῦ ι, τύπτεις, ἐὰν τύπτῃς. Τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ τρίτου ὁμοίως, τύπτει, ἐὰν τύπτῃ. καθόλου δὲ τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ης τὸ δεύτερον, καὶ εἰς η τὸ τρίτον ποιεῖ μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. πλὴν τῶν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. ἐκεῖνα γὰρ φυλάττουσι τὴν λήγουσαν τῶν ὁριστικῶν. βοᾷς βοᾷ, ἐὰν βοᾷς, ἐὰν βοᾷ. χρυσοῖς χρυσοῖ, ἐὰν χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἔτι καὶ τὸ δίδως διδῷς, ἐὰν διδῷ μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. τοῦτο δὲ ἐγένετο εἰς διάκρισιν τῶν συζυγιῶν. τὰ δυϊκά, ἐὰν τύπτητον τύπτητον. ὁμοφώνως ἄνευ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτητε. Τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωμεν, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτω, προσθέσει μεν. Τὸ δεύτερον, ἐὰν τύπτητε. Τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωσιν, ἀπὸ τοῦ πρώτου. ὡσαύτως καὶ τἄλλα ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. ἀπὸ τοῦ τέτυπα, ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀντὶ μέλλοντος. ἀπὸ τοῦ ἔτυπον, ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ. ἀπὸ δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μέλλοντος ὑποτακτικὰ οὐ γίνονται, διὰ τὸ τοὺς ἀορίστους ἀντὶ αὐτῶν προλαβεῖν. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰπεῖν, εἰ καὶ τοῖς θεωρητικοῖς ἀνήκει, ὅτι τὰ ὑποτακτικὰ ἓξ ἔχουσιν ὀνομασίας. τρεῖς ἀπὸ τῆς σημασίας, δύο ἀπὸ τῆς συντάξεως, καὶ μίαν ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἀπὸ τῆς σημασίας λέγονται ἀποτελεστικά, οἷον Δός

ut emam libros. cauſalia, ſtudui ſermonibus, ut honorer. dubitatiua, Si lotus fuero, ualeo. ſed à constructione uocantur ſubiunctiua & coniunctiua, quia ſubiunguntur, & coniunguntur proprijs coniũctionibus: ut ut, ut, ſi, ſi. ſed à uoce dicuntur eleuata, quia indicatiuorum uocalem producentes eleuant: uerberor, ſi uerberer. Item nominata per ſe ſubiunctiua, & ſuppoſitiua rara exiſtentia, in prima ſola perſona plurali inueniuntur per o magnum ſcripta. Sed age numeremus, & uideamus, ſed uiros occidamus, & omnia oſtendamus amicis, coniunctionibus ſubintellectis. Vocamus autem hæc ſuppoſitiua, quia per ipſa ſupponimus facere aliquid: abeamus hinc.

De infinitiuis.

Præſens infinitiui à tertia uerberat, appoſitione n, uerberare, & dorice uerberare, & ionice uerberare: & dorice, ſiue æolice uerberare. à uerberauit, uerberaſſe, appoſitione næ. à uerberauit, uerberaſſe. à uerberaui indefinito, uerberaſſe, appoſitione ı. ab indefinito ſecundo uerberaui, uerberaſſe circumflexe, & uerberaſſe, & raſſe, & beraſſe. futuro primo uerberauit, appoſitione n, uerberatum ire & atum ire, & atũ ire, et atum ire. ſecundũ futurum uerberatũ ire circũflexum, à uerberabit, appoſitione n. & uerberatũ ire, & atum ire, & beratum ire. ſimiliter et circumflexa, & in mi, facturum eſſe, poſiturum eſſe, ubi duplicatio non eſt. Itẽ ſcire oportet, quod in in infinitiua, ut ſcriptum eſt, æoles grauiſone per ita proferunt: amare, pro amare. & in an, in es: ridere pro ridere. & quæ in un, in is: exaltare pro exaltare, corrigere pro rigere.

omnia

μοι χρήματα, ἵνα ὠνήσομαι βιβλία. αἰτιολογικά, ἐσπούδασα περὶ λόγους, ἵνα τιμηθῶ. διστακτικά, ἐὰν λύσομαι, ὑγιαίνω. ἀπὸ δὲ τῆς συντάξεως καλοῦνται ὑποτακτικὰ καὶ ἐπιζευκτικά, διότι ὑποτάσσονται καὶ ἐπιζεύγνυνται τοῖς οἰκείοις συνδέσμοις. ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἐάν, ἄν. ἀπὸ δὲ τῆς φωνῆς λέγονται ἐπηρμένα, διότι τὸ τῶν ὁριστικῶν φωνῆεν ἐκτείνοντες ἐπαίρουσι. τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. ἔτι τὰ καλούμενα αὐθυποτακτικὰ καὶ ὑποθετικὰ σπάνια ὄντα, ἐν πρώτῳ μόνῳ προσώπῳ πληθυντικῷ εὑρίσκονται διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενα. ἀλλ' ἄγε ἀριθμήσωμεν, καὶ ἴδωμεν. ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν, καὶ πάντα δείξωμεν τοῖς φίλοις, τῶν συνδέσμων νοουμένων. καλοῦμεν δὲ αὐτὰ ὑποθετικά, ὅτι δι' αὐτῶν ὑποτιθέμεθα ποιεῖν τι. ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

ΠΕΡΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀπὸ τοῦ τρίτου τύπτει, προσθέσει ν, τύπτειν. καὶ δωρικῶς, τύπτεν. καὶ ἰωνικῶς, τυπτέμεν. καὶ δωρικῶς, εἴτε αἰολικῶς, τυπτέμεναι. ἀπὸ τοῦ τέτυφε, τετυφέναι, προσθέσει ναι. ἀπὸ τοῦ τέτυπε, τετυπέναι. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ἀορίστου, τύψαι, προσθέσει ι. ἀπὸ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ἔτυπον, τυπεῖν περισπωμένως, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεν, καὶ τυπέμεναι. ἀπὸ τοῦ μέλλοντος πρώτου τύψει, προσθέσει ν, τύψειν, καὶ τύψεν, καὶ τυψέμεν, καὶ τυψέμεναι. ὁ δεύτερος μέλλων τυπεῖν περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ τυπεῖ, προσθέσει ν. καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεν, καὶ τυπέμεναι. ὁμοίως καὶ τὰ περισπώμενα, καὶ εἰς μι, ποιησέμεναι, θέμεναι, ὅπου ἀναδίπλωσις οὐκ ἔστιν. ἔτι εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα, ὡς γέγραπται, οἱ αἰολεῖς βαρυτόνως διὰ τοῦ η ἐκφέρουσι, φίλην ἀντὶ φιλεῖν. καὶ τὰ εἰς αν εἰς αις, γελαῖς, ἀντὶ γελᾶν. καὶ τὰ εἰς ουν, εἰς οις. ὑψοῖς, ἀντὶ ὑψοῦν. ὀρθοῖς, ἀντὶ ὀρθοῦν.

omnia autem hæc deſinunt in in, præter præteritum perfectum, & indefinitum in æ.

De participiis.

Participia à proprijs temporibus formantur, uel appoſitione, uel tranſmutatione cum trigeneritate. à uerbero præſens: hic uerberans, huius uerberantis. feminінum, hæc uerberãs, à uerberante, mutatione n in y, & tos in ſa. neutrũ, hoc uerberans, huius uerberantis, à uerberante abiectione tos. à uerberaui, qui uerberauit, eius qui uerberauit. femininũ, quæ uerberauit, ab eo qui uerberauit, huius quæ uerberauit. hoc uerberans, huius rantis. ſimiliter à uerberaui, hic uerberãs, hæc uerberãs, hoc berans. à uerberaui, hic uerberans, illud as longum: hæc uerberãs, illud ipſa & ipſum longum à maſculino. hoc uerberans, huius uerberantis, à uerberaui ſecundi indefiniti. hic uerberans acutiſone, hæc rans, hoc rans, à uerberabo. futurũ primũ hic uerberaturus, hæc ratura, hoc turũ. à uerberabo, futurũ ſecundum: hic uerberaturus circũflexe, hæc ratura, hoc turum, huius raturi: quemadmodum autẽ declinabuntur, manifeſtum. Nota, *quòd o magnum participij præteriti perfecti, & etiam medij, corripitur in obliquis: uerberans uerberantis. præter quædam notata per commixtionem, o magnum ſeruantia apud poetas. ſtans ſtantis, diſtans diſtantis, profectus profecti, natus nati, mortuus mortui, promptus prompti. Et de actiuis hæc. ſed de paßiuis deinceps dicamus.*

De indicatiuo paſſiuo.

Præſens indicatiui paßiui uerberor, ſuo actiuo uerbero, correptione o, & appoſitione mæ,

prope-

ταῦτα δὲ πάντα λήγει εἰς ειν, πλὴν τοῦ παρακειμένου καὶ ἀορίστου πρώτου εἰς αι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

Αἱ μετοχαὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων χρόνων σχηματίζονται ἢ προσθέσει, ἢ μεταποιήσει μετὰ τριγενίας. ἀπὸ τοῦ τύπτω ὁ ἐνεστὼς, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τύπτουσα. ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, τροπῇ τοῦ ν εἰς υ, καὶ τοῦ τος εἰς σα. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, ἐκβολῇ τος. ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυφῦια, ἀπὸ τοῦ τετυφὼς, τῆς τετυφύας, τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ τέτυπα, ὁ τετυπὼς, ἡ τετυπῦια, τὸ τετυπός. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ὁ τύψας. τὸ ας μακρόν. ἡ τύψασα, τὸ ψα καὶ αὐτὸ μακρὸν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον δευτέρου ἀορίστου, ὁ τυπὼν ὀξυτόνως, ἡ τυποῦσα, τὸ τυπόν. ἀπὸ τοῦ τύψω, μέλλων πρῶτος ὁ τύψων, ἡ τύψουσα, τὸ τύψον. ἀπὸ τοῦ τυπῶ, μέλλων δεύτερος ὁ τυπῶν περισπωμένως, ἡ τυποῦσα, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. ἧ δὲ κλιθήσονται, δῆλον. σημείωσαι ὅτι τὸ ω μέγα τῆς μετοχῆς τοῦ παρακειμένου, καὶ ἔτι τοῦ μέσου, συστέλλεται ἐν ταῖς πλαγίαις, τετυφὼς τετυφότος. πλὴν τινῶν σεσημειωμένων κατὰ κρᾶσιν, τὸ ω μέγα φυλαττόντων παρὰ ποιηταῖς. ἑστὼς ἑστῶτος, καὶ διεστώς. βεβὼς βεβῶτος, γεγὼς γεγῶτος, τεθνεὼς τεθνεῶτος, μεμαὼς μεμαῶτος. καὶ περὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν, ταῦτα. περὶ δὲ τῶν παθητικῶν, ἑξῆς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΟΡΙΣΤΙΚΟΥ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ.

Ο ἐνεστὼς τοῦ ὁριστικοῦ παθητικοῦ τύπτομαι, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ τύπτω, συστολῇ τοῦ ω μέγα, καὶ προσθέσει μαι.

grauiſona, ſuperans futurum faciũt, curo curabo, uo lo uolam, debeo debebo. Item *augeo augebo, & elixo elixabo, & auxilior auxiliabor: quia apud antiquos circumflexa exiſtentia,* Athenienſes *grauiſona fecerunt.* Etiam *omnia circumflexa, facio faciam, clamo clamabo, deauro deaurabo. contrariũ autem in mi fit, abiecta reduplicatione: pono ponam, do dabo.* Seruat *autem futurum penultimam proprij futuri, uerbero uerberabo, ſcribo ſcribam, relinquo relinquam. præter ea quæ quartæ ſecundum nos coniugationis grauiſonorum. horum enim futura abijciunt unam immutabilem, uel iota diphthongi, ut penultimam corripiant: cano canam, appareo apparebo, ſero ſeram. & etiam præter notata, nauigo nauigabo, fluo fluam, fun do fundam. horum enim futura aſſumunt y, ab antiquis præſentibus facta, fundo, fluo. etiam & uro urã, & fleo flebo, ab uro, & fleo: uel quia* Athenienſibus *abijcientibus i præſentis, uro & fleo dicentibus, ſuperabundat y in futuro.* Etiam Athenienſes *in in ζώ grauiſonis ſupra duas ſyllabas, breui natura iota habentibus, abiectione s circumflexum futurum faciunt: ut puto putabo communiter, & putabo attice. uado uadam, & uadam, & uadam inuentum eſt. certo certabo, certabo. ſed mutuo per diphthongum ſcriptum, mutuabo facit, & non mutuabo: ſicut olim quidam indoctus diues dixit apud* Athenienſes *concionantes de mutuo,* Ego *mutuabo uobis ò uiri* Athenienſes *pecunias. quod cum audiuiſſent, et tumultuati eſſent, non ſolum uerbum eius, ſed neque mutuũ ſuſceperunt, donec quidam aßiſtens dixit illi, mutuabo dic.* Et *tunc illo,*

mutuabo

βαρύτονα, περισπώμενα μέλλοντα ποιοῦσι. μέλω μελήσω, θέλω θελήσω, ὀφείλω ὀφειλήσω. ἔτι τὸ αὔξω αὐξήσω, καὶ ἕψω ἑψήσω, καὶ ἀλέξω ἀλεξήσω, ὅτι παρὰ παλαιοῖς περισπώμενα ὄντα, οἱ ἀθηναῖοι βαρύτονα πεποιήκασιν. ἔτι πάντα τὰ περισπώμενα, ποιῶ ποιήσω, βοῶ βοήσω, χρυσῶ χρυσώσω. τοὐναντίον δὲ ἐπὶ τοῖς εἰς μι γίνεται, ἐκβαλλομένου τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, τίθημι θήσω, δίδωμι δώσω. φυλάττει δὲ ὁ μέλλων τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος, τύπτω τύψω, γράφω γράψω, λείπω λείψω. πλὴν τῶν τῆς τετάρτης καθ᾽ ἡμᾶς συζυγίας τῶν βαρυτόνων. τούτων γὰρ οἱ μέλλοντες ἀποβάλλουσιν ἓν ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου, ἵνα τὴν παραλήγουσαν συστείλωσι. ψάλλω ψαλῶ, φαίνω φανῶ, σπείρω σπερῶ. καὶ ἔτι πλὴν τῶν σεσημειωμένων, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω, χέω χεύσω. τούτων γὰρ οἱ μέλλοντες προσλαμβάνουσιν υ, ἀπὸ ἀρχαίων ἐνεστώτων γινόμενοι, χεύω, ῥεύω. ἔτι καὶ κέω καύσω, καὶ κλαίω κλαύσω, ἀπὸ τοῦ καύω καὶ κλαύω. ἢ ὅτι τῶν ἀθηναίων ἐκβαλλόντων τὸ ι τοῦ ἐνεστῶτος, κάω καὶ κλάω λεγόντων, πλεονάζει τὸ υ ἐν τῷ μέλλοντι. ἔτι οἱ ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν εἰς ζω βαρυτόνων ὑπερδισυλλάβων, βραχὺ φύσει τὸ ι ἐχόντων, ἀποβολῇ τοῦ σ περισπώμενον μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον νομίζω, νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς, βαδίζω, βαδίσω, καὶ βαδιῶ, καὶ βαδιοῦμαι εὕρηται. ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι. τὸ δὲ δανείζω, διὰ διφθόγγου γραφόμενον, δανείσω ποιεῖ, καὶ οὐ δανειῶ. ὥσπερ ποτέ τις τῶν ἀμαθῶν πλουσίων εἶπε παρ᾽ Αθηναίοις ἐκκλησιάζουσι περὶ δανείου, ἐγὼ δανειῶ ὑμῖν ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι χρήματα. ὅπερ ἀκούσαντες, καὶ θορυβήσαντες, οὐ μόνον τὸν λόγον αὐτοῦ, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ δάνειον ἀπεδέξαντο, ἕως τὶς παραστὰς εἶπεν ἐκείνῳ, δανείσω εἰπέ. καὶ τότε ἐκείνου,

δανείσω

mutuabo dicente uobis pecunias, acceperunt, & honorarunt. Similiter et Dores *grauiſona & circũflexa futura circunflectunt: uerberabo & faciam, dicentes. æoles autẽ contrarium, circunflexa futura grauant, apponentes s: tondeo tondebo, tondebo. corrumpo corrumpam, corrumpam*. Item *notatum eſt nutrio nutriam, & curro curram, non coincipientia præſentibus*. Etiam *habebo differt ab habeo ſecundum ſpiritum, ad differentiã extra aduerbij attenuati*. Etiã *omne futurum ante o, uel pſ habet, uel x, uel s, ut dictum eſt: uel unam quamlibet quatuor immutabiliũ*. Etiã *omne futurũ grauiſonum, præter quæ ſunt quartæ coniugationis, uel æqualẽ penultimã habet præſenti, uel maiorẽ: uerbero uerberabo, dico dicam. nunquam autem minorem, præter ſuffoco ſuffocabo, probibeo probibebo. hæc enim in præſenti, & longum & breue bitẽpus habent, ſed in futuro ſemper longum*. Secũda, *uerberabis*. Tertia, *uerberabit, rabitis rabunt. uerberabimus uerberabitis uerberabunt, ſecundum uerbero*.

De futuro ſecundo.

Futurum *ſecundum uerberabo circumflexum, à ſecundo indefinito, mutatione on in o, & abiectione primæ. unde & conſonantem ipſius ſeruat. coincipit uero primo, ſola uoce differens ab eo*. Secunda *uerberabis, tertia uerberabit circunflexe: uerberabimus rabunt. ſimiliter alijs: uerberabimus uerberabitis berabunt. & hæc uero de indicatiuis: ſed de imperatiuis, et alijs modis, deinceps dicendum*.

De imperatiuis.

Præſens & *præteritum imperfectũ imperatiui, ſecunda*

δανείσω εἰπόντος ὑμῖν χρήματα, ἀπεδέξαντο, καὶ ἐτίμισαν. ὁμοίως καὶ οἱ δωριεῖς τοὺς βαρυτόνους καὶ περισπωμένους μέλλοντας περισπῶσι, τυψῶ καὶ ποιησῶ λέγοντες. οἱ δὲ αἰολεῖς τὐναντίον τοὺς περισπωμένους μέλλοντας βαρύνουσι, προστιθέντες ς, κείρω κερῶ κέρσω, φθείρω φθερῶ φθέρσω. ἔτι σεσημείωται τὸ τρέφω τρέψω, καὶ τρέχω θρέξω, οὐ συναρχόμενα τοῖς ἐνεστῶσιν. ἔτι τὸ ἕξω διαφέρει τοῦ ἔχω κατὰ τὸ πνεῦμα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος ψιλουμένου. ἔτι πᾶς μέλλων πρὸ τοῦ ω, ἢ ψ ἔχει, ἢ ξ, ἢ ς, ὡς εἴρηται, ἢ ἕν τι τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων. Ἔτι πᾶς μέλλων βαρύτονος, πλὴν τῶν τῆς τετάρτης συζυγίας, ἢ ἴσην τὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεστῶτι, ἢ μείζονα, τύπτω τύψω, λέγω λέξω. οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα, πλὴν τοῦ πνίγω πνίξω, ἐρύκω ἐρύξω. ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, καὶ μακρὸν, καὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχει. ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, ἀεὶ μακρόν. τὸ δεύτερον, τύψεις. τὸ τρίτον, τύψει. τύψετον, τύψετον. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, κατὰ τὸ τύπτω.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ δευτέρου.

Ο μέλλων δεύτερος τυπῶ περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, ἀμοιβῇ τοῦ ον εἰς ω, καὶ ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ φυλάττει. συνάρχεται δὲ τῷ πρώτῳ, μόνῃ φωνῇ διαφέρων αὐτοῦ. τὸ δεύτερον τυπεῖς, τὸ τρίτον τυπεῖ περισπωμένως. τυπεῖτον, τυπεῖτον, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ὁριστικῶν. περὶ δὲ τῶν προστακτικῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων, καθεξῆς ῥητέον.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Ο ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ προστακτικοῦ, τὸ δεύ-

cunda uerbera, à uerberabat tertia perſonà præteriti imperfecti, abiectione incipientis. Tertia uerberet, à ſecunda, appoſitione to. prima uero perſona in imperatiuis non eſt. nam nemo iubet ſibi. Dualis ſecunda, uerberate per o paruum, à uerberat, appoſitione ton. Tertia uerberent per o magnum, à ſingulari tertia; appoſitione n: uel à duali ſecunda, ſi uis. Pluralis ſecunda uerberate, à ſingulari ſecunda. Tertia uerberent, à uerberet, aſſumptione ſan: & attice uerberent & uerberam, pro uerberanto per n. nam attici pluralem tertiam actiuam proferunt conuociter genitiuo plurali participij in imperatiuis ab actiuis factis, & m declinatiuum habentibus. m uero declinatiuum dicitur apud antiquos, quod habent omnes primæ perſonæ plurales indicatiuorum temporum ante en, uerberamus uerberabamus. Et ſic formabis omne imperatiuum in e, à ſuo principio. à uerberaui, præterito perfecto & pluſquamperfecto, uerbera uerberet, uerberate uerberent, uerberate uerberent, à uerberauit. medium præteritum perfectum, & medium pluſquamperfect. uerbera uerberet, à uerberauit indefinito ſecũdo, uerberato tu, uerberato ille. dic dicat, & dic dicat apud Menandrum. & accipe pro accipe, & occide pro occide, Syracuſanorũ eſt. ſed primi indefiniti debebat & ipſum eſſe uerberato ſecundũ ſequentiã aliorũ: ſed ut dicunt, Syracuſanorum doricorum more factũ eſt e in on permutato. & dicimus uerberato, rato, uerberatote uerberãto, uerberatote, ranto, & ranto per a, quod amat indefinitum. omnia uero præteritorum, ſignificationem futuri habẽt. uocantur autem à quibus

dedu-

τερον τύπτε, ἀπὸ τοῦ ἔτυπτε τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ, ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης. τὸ τρίτον τυπτέτω, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει τω. πρῶτον δὲ πρόσωπον ἐν τοῖς προσακτικοῖς οὐκ ἔστιν. οὐδεὶς γὰρ προστάττει ἑαυτόν. τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτετον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπὸ τοῦ τύπτει, προσθέσει τον. τὸ τρίτον τυπτέτων, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου, προσθέσει ν. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου, εἰ βούλει. τὸ πληθυντικὸν δεύτερον τύπτετε, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ δευτέρου. τὸ τρίτον, τυπτέτωσαν, ἀπὸ τοῦ τυπτέτω, προσλήψει σαν. καὶ ἀττικῶς, τυπτόντων. καὶ τυψάντων, ἀντὶ τυψάτωσαν, διὰ τοῦ ν. οἱ γὰρ ἀττικοὶ τὸ πληθυντικὸν τρίτον ἐνεργητικὸν προφέρουσιν ὁμοφώνως τῇ γενικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς ἐπὶ τῶν προσακτικῶν ἀπὸ ἐνεργητικῶν γινομένων, καὶ τὸ μ κλιτικὸν ἐχόντων. μ δὲ κλιτικὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅπερ ἔχουσι πάντα τὰ πρῶτα πληθυντικὰ τῶν ὁριστικῶν χρόνων πρὸ τοῦ εν, τύπτομεν ἐτύπτομεν. καὶ οὕτω μὲν σχηματίσεις πᾶν προσακτικὸν εἰς ε, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς. ἀπὸ τοῦ τέτυφα παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου, τέτυφε τετυφέτω, τετύφετον τετυφέτων, τετύφετε τετυφέτωσαν. ἀπὸ τοῦ τέτυπε, μέσος παρακείμενος καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς, τέτυπε τετυπέτω. ἀπὸ τοῦ ἔτυπεν ἀορίστου δευτέρου, τύπε τυπέτω, εἰπὲ εἰπέτω, καὶ εἶπον εἰπέτω παρὰ Μενάνδρῳ. καὶ τὸ λάβον ἀντὶ λαβὲ, καὶ ἄνελον ἀντὶ ἄνελε. συρακουσίων ἐστί. τὸ δὲ τοῦ πρώτου ἀορίστου, ὤφειλε καὶ αὐτὸ εἶναι τύψε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὥς φασι, συρακουσίων δωριέων ἔθει γέγονε, τοῦ ε εἰς ον μεταβληθέντος. καὶ λέγομεν, τύψον τυψάτω, τύψατον τυψάτων, τύψατε λυψάτωσαν, καὶ τυψάντων διὰ τοῦ α, ὃ φιλεῖ ὁ ἀόριστος. πάντα δὲ τὰ τῶν παρῳχημένων, σημασίαν μέλλοντος ἔχουσι. καλοῦνται δὲ

ἀφ' ὧν

deducūtur. ſed futurū caret imperatiuo, quia indefinitum primū ipſum præripuit. ſed Homericū *illud,* Portato *ſulfur anus, pro portato. à quo illud,* Portatote *aūt agnum. uel fero ferā, ſecundum* Herodianū, *ut à præſenti.* Imperatiuū *portato tato. uel ſecundū* Philoponū, *à futuro ex neceßitate indefinito nō in uſu exiſtente. uel à fero ferā, tuli.* Imperatiuū, *ferto: & per transformationē, ferto ferto. ſimiliter & illud, ducite* Priami *uim: uel ab agam, ſicut à præſenti: uel ab egi, age, & age agat: uel indicatiua, pro imperatiuis.*

De optatiuis.

Præſens & præteritum imperfectum optatiui uerberarem, à uerberante genitiuo, tranſpoſitione tos in mi, & abiectione n, & aſſumptione i. Secunda, *uerberares per æ diphthongum à prima, mutatione m in s. tertia, uerberaret à ſecunda, abiectione s.* Dualis *ſecunda uerberaretis, à uerberaretis. tertia uerberarent, à duali ſecunda.* Pluralis *prima uerberaremus, à ſingulari tertia. ſecunda, uerberaretis. tertia, uerberarēt, à uerberaremus, abiectione m. ſcribuntur autē omnia per æ diphthongum. ſed indefiniti primi, per æ diphthōgum, & æolicum per ei.* Omnia *autē in mi deſinunt, & formantur à proprijs principijs, à qui uerberauit, uerberaßē uerberaſſes uerberaſſet. à qui uerberauit, uerberaßē uerberaſſes uerberaſſet. à qui uerberauit, uerberaßē uerberaſſes beraſſet.* Sed *æolicū, uerberaſſem raſſes raſſet, uerberaſſetis uerberauiſſent, ſemus ſetis ſent. à qui uerberauit indefinito ſecundo, uerberaſſem aſſes aßet, præpenacutiſone. à uerberaturo, uerberē res ret. & ipſum præpenacutiſone,*

ſimiliter

ἀφ' ὧν παράγονται. ὁ δὲ μέλλων ἀμοιρεῖ προσακτικοῦ, διότι ὁ ἀόριστος πρῶτος αὐτὸ προήρπασε. τὸ δὲ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, οἶσον θεῖον γρηῦς. ἀντὶ κόμισον, ἀφ' οὗ τὸ οἴσετε δ' ἄρνα, ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω οἴσω, καθ' Ἡρωδιανὸν, ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος, τὸ προσακτικὸν οἶσε οἰσέτω, ἢ κατὰ Φιλόπονον ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ἐξ ἀνάγκης, τοῦ ἀορίστου, ἀχρήστου ὄντος. ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω, οἴσω, οἶσα. τὸ προσακτικὸν, οἶσον. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, οἶσε οἰσέτω. ὁμοίως καὶ τὸ, ἄξετε πριάμοιο βίην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄξω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἦξα ἆξον, καὶ ἄξε ἀξέτω. ἢ ὁριστικὰ ἀντὶ προσακτικῶν.

ΠΕΡΙ ΕΥΚΤΙΚΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ εὐκτικοῦ τύπτοιμι, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος γενικῆς μεταποιήσει τοῦ τος εἰς μι, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν, καὶ προσλήψει ι. Τὸ δεύτερον τύπτοις διὰ οι διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μι εἰς ς. Τὸ τρίτον τύπτοι, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτοιτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοιτε. Τὸ τρίτον τυπτοίτην, ἀπὸ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τύπτοιμεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου. Τὸ δεύτερον, τύπτοιτε. Τὸ τρίτον τύπτοιεν, ἀπὸ τοῦ τύπτοιμεν, ἐκβολῇ τοῦ μ. γράφονται δὲ πάντα διὰ τῆς οι διφθόγγου. τὸ δὲ τοῦ ἀορίστου πρώτου, διὰ αι. καὶ τὸ αἰολικὸν, διὰ ει. πάντα δὲ εἰς μι λήγουσι, καὶ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν. ἀπὸ τοῦ τετυφότος, τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. ἀπὸ τοῦ τετυπότος, τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. ἀπὸ τοῦ τύψαντος, τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. Τὸ δὲ αἰολικὸν, τύψεια, τύψειας, τύψειε, τυψείατον, τυψειάτην, τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν. ἀπὸ τοῦ τυπόντος ἀορίστου δευτέρου, τύποιμι, τύποις, τύποι, προπαροξυτόνως. ἀπὸ τοῦ τύψοντος, τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, καὶ αὐτὸ προπαροξυτόνως,

ſimiliter alijs, à uerberaturo ſecundo futuro, uerberem præanflexe, uerberes uerberet.

De ſubiunctiuo.

Præſens, & præteritum imperfectum ſubiunctiui à ſuo principio tranſpoſitione ultimæ, uerberabã, cum uerberẽ. Secunda, cum uerberes per itá, & iota ſubſcripto, ab indefinito ſecũdo, mutatione e in ita, adſcripto iota, uerberas, ſi uerberes. Tertia, ab indicatiui tertia ſimiliter, uerberat, ſi uerberet. Vniuerſaliter autem in ω ſubiunctiua in is ſecundã, et in ita tertiã facit, cum adſcripto iota. præter ſecundæ & tertiæ coniugationis circumflexorum, illa enim ſeruant ultimam ſuorum indicatiuorum: clamas clamat, ſi clames, ſi clamet: inauro inauras, ſi inaures inauret. itẽm & das, cum des, cum det, cum ſubſcripto iota. hoc uero factum eſt ad diſcretionẽ coniugationum. Dualia, cum uerberetis, uerberent, conuociter, ſine iota, à cum uerberetis. Tertia, cum uerberemur, à cum uerberem, appoſitione men. Secunda, cum uerberetis. Tertia, cum uerberent, à prima. pari modo & alia à ſuis principijs, à uerberaui, cum uerberaſſem uerberaſſes uerberaſſet: à uerberaui, cum uerberaßẽ uerberaſſes raſſet: à uerberaui, cum uerberauero ueris rauerit, pro futuro: à uerberaui, cum uerberauero raueris uerit. à primo autẽ & ſecundo futuro ſubiunctiua non fiunt, quia indefinita eorum loco accipiuntur. Oportet uero & hoc dicere, licet ad ſpeculatiuos ſpectet, quod ſubinctiua ſex habent denominationes, tres à ſignificato, duas à conſtructione, & unam à uoce. à ſignificato dicuntur perfectiua: ut, Da mihi pecunias

ut

ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. ἀπὸ τοῦ τυποῦντος δευτέρου μέλλοντος, τυποῖμι προπερισπωμένως, τυποῖς τυποῖ.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς μεταποιήσει τῆς ἐσχάτης, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. τὸ δεύτερον ἐὰν τύπτῃς, διὰ τοῦ η καὶ ι ὑπογεγραμμένου. ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ δευτέρου τροπῇ τοῦ ε εἰς η, προσγραφομένου καὶ τοῦ ι, τύπτεις, ἐὰν τύπτῃς. Τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ τρίτου ὁμοίως, τύπτει, ἐὰν τύπτῃ. καθόλου δὲ τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ης τὸ δεύτερον, καὶ εἰς ῃ τὸ τρίτον ποιεῖ μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. πλὴν τῶν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. ἐκεῖνα γὰρ φυλάττουσι τὴν λήγουσαν τῶν ὁριστικῶν. βοᾷς βοᾷ, ἐὰν βοᾷς, ἐὰν βοᾷ. χρυσοῖς χρυσοῖ, ἐὰν χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἔτι καὶ τὸ δίδως διδῷς, ἐὰν διδῷ μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. τοῦτο δὲ ἐγένετο εἰς διάκρισιν τῶν συζυγιῶν. τὰ δυϊκὰ, ἐὰν τύπτητον τύπτητον. ὁμοφώνως ἄνευ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτητε. Τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωμεν, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτω, προσθέσει μεν. Τὸ δεύτερον, ἐὰν τύπτητε. Τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωσιν, ἀπὸ τοῦ πρώτου. ὡσαύτως καὶ τἄλλα ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. ἀπὸ τοῦ τέτυπα, ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀντὶ μέλλοντος. ἀπὸ τοῦ ἔτυπον, ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ. ἀπὸ δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μέλλοντος ὑποτακτικὰ οὐ γίνονται, διὰ τὸ τοὺς ἀορίστους ἀντὶ αὐτῶν προλαβεῖν. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰπεῖν, εἰ καὶ τοῖς θεωρητικοῖς ἀνήκει, ὅτι τὰ ὑποτακτικὰ ἓξ ἔχουσιν ὀνομασίας. τρεῖς ἀπὸ τῆς σημασίας, δύο ἀπὸ τῆς συντάξεως, καὶ μίαν ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἀπὸ τῆς σημασίας λέγονται ἀποτελεστικὰ, οἷον Δός

*ut emam libros.cauſalia, ſtudui ſermonibus, ut bono-
rer.dubitatiua,Si lotus fuero,ualeo. ſed à conſtructio
ne uocantur ſubiunctiua & coniunctiua,quia ſubiun-
guntur, & coniunguntur proprijs coniũctionibus: ut
ut,ut,ſi,ſi. ſed à uoce dicuntur eleuata,quia indicati-
uorum uocalem producentes eleuant: uerberor, ſi uer
berer. Item nominata per ſe ſubiunctiua, & ſuppoſiti-
ua rara exiſtentia, in prima ſola perſona plurali inue
niuntur per o magnum ſcripta. Sed age numeremus,
& uideamus, ſed uiros occidamus, & omnia oſtenda-
mus amicis, coniunctionibus ſubintellectis. Vocamus
autem hæc ſuppoſitiua,quia per ipſa ſupponimus face
re aliquid: abeamus hinc.*

De infinitiuis.

*Præſens infinitiui à tertia uerberat, appoſitione
n,uerberare,& dorice uerberare, & ionice uerbera-
re: & dorice,ſiue æolice uerberare. à uerberauit,uer
beraſſe, appoſitione næ. à uerberauit, uerberaſſe. à
uerberaui indefinito,uerberaſſe,appoſitione ι. ab inde
finito ſecundo uerberaui, uerberaſſe circumflexe, &
uerberaſſe,& raſſe,& beraſſe. futuro primo uerbera
uit,appoſitione n, uerberatum ire & atum ire, & atũ
ire,et atum ire.ſecundũ futurum uerberatũ ire circũ-
flexum, à uerberabit,appoſitione n. & uerberatũ ire,
& atum ire,& beratum ire. ſimiliter et circumflexa,
& in mi, facturum eſſe,poſiturum eſſe, ubi duplicatio
non eſt. Itẽ ſcire oportet,quod in in infinitiua,ut ſcri
ptum eſt, æoles grauiſone per ita proferunt: amare,
pro amare.& in an,in es: ridere pro ridere. & quæ in
un,in is: exaltare pro exaltare,corrigere pro rigere.*

omnia

μοι χρήματα, ἵνα ὠνήσομαι βιβλία. αἰτιολογικὰ, ἐσπούδασα περὶ λόγους, ἵνα τιμηθῶ. διςακτικὰ, ἐὰν λύσομαι, ὑγιαίνω. ἀπὸ δὲ τῆς συντάξεως καλοῦνται ὑποτακτικὰ καὶ ἐπιζευκτικὰ, διότι ὑποτάσσονται καὶ ἐπιζεύγνυνται τοῖς οἰκείοις συνδέσμοις. ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἐὰν, ἄν. ἀπὸ δὲ τῆς φωνῆς λέγονται ἐπηρμένα, διότι τὸ τῶν ὁριςικῶν φωνῆεν ἐκτείνοντες ἐπαίρουσι. τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. ἔτι τὰ καλούμενα αὐθυποτακτικὰ καὶ ὑποθετικὰ σπάνια ὄντα, ἐν πρώτῳ μόνῳ προσώπῳ πληθυντικῷ εὑρίσκονται διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενα. ἀλλ' ἄγε ἀριθμήσωμεν, καὶ ἴδωμεν. ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν, καὶ πάντα δείξωμεν τοῖς φίλοις, τῶν συνδέσμων νοουμένων. καλοῦμεν δὲ αὐτὰ ὑποθετικὰ, ὅτι δι' αὐτῶν ὑποτιθέμεθα ποιεῖν τι. ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

ΠΕΡΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ.

Ο ἐνεςὼς τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀπὸ τοῦ τρίτου τύπτει, προσθέσει ν, τύπτειν. καὶ δωρικῶς, τύπτεν. καὶ ἰωνικῶς, τυπτέμεν. καὶ δωρικῶς, εἴτε αἰολικῶς, τυπτέμεναι. ἀπὸ τοῦ τέτυφε, τετυφέναι, προσθέσει ναι. ἀπὸ τοῦ τέτυπε, τετυπέναι. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ἀορίςου, τύψαι, προσθέσει ι. ἀπὸ τοῦ ἀορίςου δευτέρου ἔτυπον, τυπεῖν περισπωμένως, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεν, καὶ τυπέμεναι. ἀπὸ τοῦ μέλλοντος πρώτου τύψει, προσθέσει ν, τύψειν, καὶ τύψεν, καὶ τυψέμεν, καὶ τυψέμεναι. ὁ δεύτερος μέλλων τυπεῖν περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ τυπεῖ, προσθέσει ν. καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεν, καὶ τυπέμεναι. ὁμοίως καὶ τὰ περισπώμενα, καὶ εἰς μι, ποιησέμεναι, θέμεναι, ὅπου ἀναδίπλωσις οὐκ ἔςιν. ἔτι εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα, ὡς γέγραπται, οἱ αἰολεῖς βαρυτόνως διὰ τοῦ η ἐκφέρουσι, φίλην ἀντὶ φιλεῖν. καὶ τὰ εἰς αν εἰς αις, γελαῖς, ἀντὶ γελᾷν. καὶ τὰ εἰς ουν, εἰς οις. ὑψοῖς, ἀντὶ ὑψοῦν. ὀρθοῖς, ἀντὶ ὀρθοῦν.

omnia autem hæc deſinunt in in, præter præteritum perfectum, & indefinitum in æ.

De participiis.

Participia à proprijs temporibus formantur, uel appoſitione, uel tranſmutatione cum trigeneritate. à uerbero præſens: hic uerberans, huius uerberantis. feminimum, hæc uerberãs, à uerberante, mutatione n in y, & tos in ſa. neutrũ, hoc uerberans, huius uerberantis, à uerberante abiectione tos. à uerberaui, qui uerberauit, eius qui uerberauit. femininũ, quæ uerberauit, ab eo qui uerberauit, huius quæ uerberauit. hoc uerberans, huius rantis. ſimiliter à uerberaui, hic uerberãs, hæc uerberãs, hoc berans. à uerberaui, hic uerberans, illud as longum: hæc uerberãs, illud ipſa & ipſum longum à maſculino. hoc uerberans, huius uerberantis, à uerberaui ſecundi indefiniti. hic uerberans acutiſone, hæc rans, hoc rans, à uerberabo. futurũ primũ hic uerberaturus, hæc ratura, hoc turũ. à uerberabo, futurũ ſecundum: hic uerberaturus circũflexe, hæc ratura, hoc turum, huius raturi: quemadmodum autẽ declinabuntur, manifeſtum. Nota, *quòd o magnum participij præteriti perfecti, & etiam medij, corripitur in obliquis: uerberans uerberantis. præter quædam notata per commixtionem, o magnum ſeruantia apud poetas. ſtans ſtantis, diſtans diſtantis, profectus profecti, natus nati, mortuus mortui, promptus prompti.* Et *de actiuis hæc. ſed de paßiuis deinceps dicamus.*

De indicatiuo paſſiuo.

Præſens indicatiui paßiui uerberor, ſuo actiuo uerbero, correptione o, & appoſitione mæ,

prope-

ταῦτα δὲ πάντα λήγει εἰς ειν, πλὴν τοῦ παρακειμένου καὶ ἀορίστου πρώτου εἰς αι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

Αἱ μετοχαὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων χρόνων σχηματίζονται ἢ προσθέσει, ἢ μεταποιήσει μετὰ τριγενείας. ἀπὸ τοῦ τύπτω ὁ ἐνεστὼς, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τύπτουσα, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, τροπῇ τοῦ ν εἰς υ, καὶ τοῦ τος εἰς σα. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, ἐκβολῇ τος. ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυφυῖα, ἀπὸ τοῦ τετυφὼς, τῆς τετυφυίας, τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ τέτυπα, ὁ τετυπὼς, ἡ τετυπυῖα, τὸ τετυπός. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ὁ τύψας. τὸ ας μακρόν. ἡ τύψασα, τὸ ψα καὶ αὐτὸ μακρὸν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον δευτέρου ἀορίστου, ὁ τυπὼν ὀξυτόνως, ἡ τυποῦσα, τὸ τυπόν. ἀπὸ τοῦ τύψω, μέλλων πρῶτος ὁ τύψων, ἡ τύψουσα, τὸ τύψον. ἀπὸ τοῦ τυπῶ, μέλλων δεύτερος ὁ τυπῶν περισπωμένως, ἡ τυποῦσα, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. ᾗ δὲ κλιθήσονται, δῆλον. σημείωσαι ὅτι τὸ ω μέγα τῆς μετοχῆς τοῦ παρακειμένου, καὶ ἔτι τοῦ μέσου, συστέλλεται ἐν ταῖς πλαγίαις, τετυφὼς τετυφότος. πλὴν τινῶν τεσημειωμένων κατὰ κρᾶσιν, τὸ ω μέγα φυλαττόντων παρὰ ποιηταῖς. ἑστὼς ἑστῶτος, καὶ διεστώς. βεβὼς βεβῶτος, γεγὼς γεγῶτος, τεθνεὼς τεθνεῶτος, μεμαὼς μεμαῶτος. καὶ περὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν, ταῦτα. περὶ δὲ τῶν παθητικῶν, ἑξῆς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΟΡΙΣΤΙΚΟΥ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ.

Ὁ ἐνεστὼς τοῦ ὁριστικοῦ παθητικοῦ τύπτομαι, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ τύπτω, συστολῇ τοῦ ω μέγα, καὶ προσθέσει μαι.

propenacuitur uero, penultima breui exiſtente. ea uero longa, præanflectitur, facior, uocor. ſecunda uerberaris per ita, à uerberatur tertia, abiectione t, & cõmixtione e & a in ita. unde & icta adſcribitur. nam ſecunda paßiuorum per ita diphthongũ abuſiuam ſcribitur. præter notata, uolo uis, puto putas, uidebor uideberis, ſum es, & mixtione es. ſed attici omnia per ei diphthongum ſcribebant, quod confirmat antiquorum librorum ſcriptura. & ionice uerberaris, à uerberatur tertia, abiectione t. tertia beratur, à prima uerberor, mutatione m in t: uel à ſecunda per reſolutionem commixtarum, & appoſitione t. Dualis *prima, uerberamini, à uerberantur, mutatione a in on. ſecunda, & tertia uerberamini, cõuociter à uerberamini, mutatione e in on. pluralis prima, uerberabamur, à uerberor, mutatione æ in etha. & per interpoſitionẽ uerberamini apud poetas, gratia metri. cõſonat autem dualis tertia ſecundæ. plurali tertia in æ deſinente: quando uero non, non conſonat.*

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum, uerberabar, ab actiuo uerberabam, appoſitione mi. Secunda *uerberabaris, a uerberabatur, mutatione e & o in u. & ionice uerberabaris, & dorice uerberabaris, ſicut* Bubulchus *quidem dicebaris, pro dicebaris.* Tertia*, uerberabatur, à uerberabar, mutatione e in o, et min in to.* Dualis *prima uerberabamur, uerberabamini, uerberabantur. uerberabamur, uerberabamini, uerberabantur. ſecuncundum præſens.*

De

προπαροξύνεται δὲ, τῆς παραληγούσης βραχείας οὔσης. αὐτῆς δὲ μακρᾶς, προπερισπᾶται. ποιοῦμαι, καλοῦμαι. τὸ δεύτερον τύπτῃ, διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ τύπτεται τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η. ὅθεν καὶ τὸ ι προσγράφεται. τὸ γὰρ δεύτερον τῶν παθητικῶν διὰ τῆς ῃ διφθόγγου καταχρηστικῆς γράφεται. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, βούλομαι βούλει, οἴομαι οἴει, ὄψομαι ὄψει, ἔσομαι ἔσει, καὶ κράσει εἶ. οἱ δὲ ἀττικοὶ πάντα διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔγραφον, ὅπερ ἐπιβεβαιοῖ ἡ τῶν παλαιῶν βίβλων γραφή. καὶ ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀπὸ τοῦ τύπτεται τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ. τὸ τρίτον τύπτεται ἀπὸ τοῦ πρώτου τύπτομαι, τροπῇ τοῦ μ εἰς τ. ἢ ἀπὸ τοῦ δευτέρου κατὰ ἀνάλυσιν τῶν κεκραμένων, καὶ προσθέσει τ. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον τυπτόμεθον, ἀπὸ τοῦ τυπτόμεθα ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τύπτεσθον ὁμοφώνως, ἀπὸ τοῦ τύπτεσθε, τροπῇ τοῦ ε εἰς ον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τυπτόμεθα, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ἀμοιβῇ τοῦ αι εἰς εθα. καὶ κατὰ παρέμπτωσιν τυπτόμεσθα παρὰ ποιηταῖς χάριν μέτρου. ὁμοφωνεῖ δὲ τὸ δυϊκὸν τρίτον τῷ δευτέρῳ τοῦ πληθυντικοῦ τρίτου εἰς αι λήγοντος. ὅτε δὲ μὴ, οὐχ ὁμοφωνεῖ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ο παρατατικὸς, ἐτυπτόμην, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἔτυπτον, προσθέσει μη. Τὸ δεύτερον ἐτύπτου, ἀπὸ τοῦ ἐτύπτετο, τροπῇ τοῦ ε καὶ ο εἰς ου. καὶ ἰωνικῶς, ἐτύπτεο. καὶ δωρικῶς ἐτύπτω. ὥσπερ, Βούτας μὲν ἐλέγω, ἀντὶ ἐλέγου. Τὸ τρίτον ἐτύπτετο, ἀπὸ τοῦ ἐτυπτόμην, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, καὶ τοῦ μην εἰς το. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα.

ΠΕΡΙ

De præterito perfecto.

Præteritum perfectum uerberatus ſum, à uerberaui, mutatione ſa in mæ. Quando actiuum præteritum perfectum ante a, ph habet, paßiuum deſinens in mæ, aſſumit & aliud m: ut ſcripſi ſcriptus ſum, uerberaui uerberatus ſum. ſed quando actiuũ habet ch, paßiuũ aſſumit g: plicui plicatus ſum. Quando uero actiuum habet x, ſi longa penultimat .à circũflexo principio exiſtens, paßiuũ nihil aßumit: facio, feci factus ſum. clamo, clamaui clamatus ſum. ſed ſi breui penultimat actiuum, paßiuũ aſſumit s: perficio perfeci perfectus ſum. rideo, riſi riſus ſum. Item quando in ca præteritum imperfectum à grauiſono principio fit tertiæ coniugationis, ſiue longa, ſiue breui penultimans, ſimiliter paſſiuũ aſſumit s: ſuadeo ſuadebo ſuaſi ſuaſus ſum, calco calcaui calcatus ſum, rapio rapui raptus ſum. Quartæ aũt coniugationis, mutatione c in mæ, faciũt paßiuum præteritũ perfectũ, cecini cantatus ſum, ſeminaui ſeminatus ſum, clauſi clauſus ſum. ſed in o, ut plurimum uertũt n in g in actiuo præterito perfecto: quia n ante g, uel c, uel x, uel ch, in g uertitur: ut polluo pollui, inquino inquinaui. hoc uero mutatũ g ab n, uertitur cõmuniter in m in paßiuo præterito perfecto: pollui pollutus ſum, inquinaui inquinatus ſum. attice uero in s, ut pollutus ſum, inquinatus ſum. Sed ab in o purũ præteritis perfectis, hæc quidem aſſumunt s: ut extinguo extinctus ſum, ferueo ferbui, audio auditus ſum, iubeo iuſſus ſum, pulſo pulſatus ſum, claudo clauſus ſum, & clauſus ſum. Quædam autem non: regno regnaui, equito equitatus ſum, dominor dominatus ſum,

dominor

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ο παρακείμενος τέτυμμαι ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ἀμοιβῇ τοῦ φα εἰς μαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος πρὸ τοῦ α, φ ἔχει, ὁ παθητικὸς λήγων εἰς μαι, προσλαμβάνει καὶ ἕτερον μ, οἷον γέγραφα γέγραμμαι, τέτυφα τέτυμμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει χ, ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει γ, πέπλεχα πέπλεγμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει κ, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγει ἀπὸ περισπωμένου θέματος ὤν, ὁ παθητικὸς οὐδὲν προσλαμβάνει, ποιῶ πεποίηκα πεποίημαι, βοῶ βεβόηκα βεβόημαι. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγει ὁ ἐνεργητικὸς, ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει ς. τελῶ τετέλεκα, τετέλεσμαι. γελῶ γεγέλεκα γεγέλασμαι. ἔτι ὅτε ὁ εἰς κα παρακείμενος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γίνεται τῆς τρίτης συζυγίας, εἴτε μακρᾷ βραχείᾳ παραλήγων, ὁμοίως ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει ς. πείθω, πείσω, πέπεικα, πέπεισμαι. λακτίζω, λελάκτικα, λελάτισμαι. ἁρπάζω, ἥρπακα, ἥρπασμαι. οἱ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας, τροπῇ τοῦ κα εἰς μαι ποιοῦσι τὸν παθητικὸν παρακείμενον. ἔψαλκα ἔψαλμαι, ἔσπαρκα ἔσπαρμαι, κέκλεικα κέκλειμαι. τὰ δὲ εἰς νω ὡς τὰ πολλὰ τρέπουσι τὸ ν εἰς γ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ἐπειδὴ τὸ ν πρὸ τοῦ γ, ἢ κ, ἢ ξ, ἢ χ, εἰς γ τρέπεται. οἷον μιαίνω μεμίαγκα, μολύνω μεμόλυγκα. τοῦτο δὲ τὸ τραπὲν γ ἀπὸ τοῦ ν, τρέπεται κοινῶς μὲν εἰς μ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ, μεμίαγκα μεμίαμμαι, μεμόλυγκα μεμόλυμμαι. ἀττικῶς δὲ, εἰς ς. οἷον μεμίασμαι, μεμόλυσμαι. τῶν δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ω καθαρὸν παρακειμένων, οἱ μὲν προσλαμβάνουσι ς, οἷον σβέω ἔσβεσμαι, ζέω ἔζεσμαι, ἀκούω ἤκουσμαι, κελεύω κεκέλευσμαι, κρούω κέκρουσμαι, κλείω κέκλεισμαι, καὶ κέκλειμμαι. οἱ δὲ οὔ, βασιλεύω βεβασίλευμαι, ἱππεύω ἵππευμαι, κυριεύω κεκυρίευμαι,

τυραννεύω

dominor dominatus ſum. Sed paßiuum præteritum perfectum à uerbis in o factum, eandem penultimam habet actiuo: uerberaui, uerberatus ſum. feci, factus ſum. præter à biſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis grauiſonorum: hæc enim reaſſumunt e penultimæ præſentis, quod mutatur in o paruum in actiuo præterito perfecto, ut dictum eſt more attico: dico, dixi dictus ſum. plico, plicui plicitus ſum. & præter habentes r cum complexione conſonantis. hæc enim uertunt e in a: uerto, uerti uerſus ſum, nutrio nutritus ſum, uerto uerſus ſum. Notatum eſt irrigo, irrigaui irrigatus ſum. Item & dedi, datus ſum, in uerbis in mi corripitur in paßiuo. Sed poſitus ſum, à poſui Bœotice. Secunda uerberatus es, à uerberatus eſt tertia, mutatione pt in pſ. & ſi ante t inuentum ſit s in tertia perſona, mutatur t in s, & unum s abijcitur, & ſic fit ſecunda: riſus eſt, riſus es. perfectus eſt, perfectus es. Si autem inuenta fuerit ante t liquida, mutatur t in s, in ſecunda, & liquida ſeruatur: miſſus eſt, miſſus es. ſatus eſt, ſatus es. fœdatus eſt, fœdatus es. Etiam ab actiuo futuro, cuius conſonans ſeruatur in ſecunda perſona: uerberabo, uerberatus es. dicam, dictus es. Si autem alia conſonans fuerit, aſſumit s: faciam, factus es. tõdebo, tõſus es. Tertia uerberatus eſt, à prima, mutatione mæ in te. et debuit eſſe uerberatus eſt, ſed uerſum eſt m in p, propter uocalitatem. nam tenues tenueis antecedunt, & denſæ denſas. Item & à ſecunda: & ſiquidem in ſecunda ſit aliqua duplex, in tertia

τυραννεύω τετυράννευμαι. ὁ δὲ παθητικὸς παρακείμενος, ἀπὸ τῶν εἰς ω γινόμενος, τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεργητικῷ, τέτυφα τέτυμμαι, πεποίηκα πεποίημαι. πλὴν τῶν ἀπὸ δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. οὗτοι γὰρ ἀναλαμβάνουσι τὸ ε τῆς παραληγούσης τοῦ ἐνεστῶτος, ὅπερ τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ὡς εἴρηται, ἔθει ἀττικῷ. λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. πλέκω, πέπλοκα, πέπλεγμαι. καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ ε εἰς α. στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω τέθραμμαι, τρέπω τέτραμμαι. σεσημείωται τὸ βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι. ἔτι καὶ τὸ δέδωκα, δέδομαι, ἐπὶ τῶν εἰς μι συστέλλεται ἐπὶ παθητικοῦ. τὸ δὲ τέθειμαι, ἀπὸ τοῦ τέθεικα βοιωτικοῦ. τὸ δεύτερον τέτυψαι ἐκ τοῦ τέτυπται τρίτου, τροπῇ τοῦ πτ εἰς ψ. καὶ εἰ μὲν πρὸ τοῦ τ εὑρεθῇ σ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ, τρέπεται τὸ τ εἰς σ, καὶ τὸ ἓν σ ἀποβάλλεται, καὶ οὕτω γίνεται τὸ δεύτερον. γεγέλασται γεγέλασαι, τετέλεσται τετέλεσαι. εἰ δὲ εὑρεθῇ πρὸ τοῦ τ ἀμετάβολον, τρέπεται τὸ τ εἰς σ ἐν τῷ δευτέρῳ, καὶ τὸ ἀμετάβολον φυλάττεται. ἔσταλται ἔσταλσαι, ἔσπαρται ἔσπαρσαι, μεμόλυνται μεμόλυνσαι. Ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ μέλλοντος, οὗ τὸ σύμφωνον φυλάττεται ἐν τῷ δευτέρῳ προσώπῳ: τύψω τέτυψαι, λέξω λέλεξαι. Εἰ δὲ ἕτερον σύμφωνον εἴη, προσλαμβάνεται σ. ποιήσω πεποίησαι, κρινῶ κέκρισαι. Τὸ τρίτον τέτυπται, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς ται. καὶ ὤφειλεν εἶναι τέτυμται, ἀλλ' ἐτράπη τὸ μ εἰς π διὰ τὸ εὔφωνον. τὰ γὰρ ψιλὰ ψιλῶν προηγεῖται, καὶ τὰ δασέα δασέων. ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου. καὶ εἰ μὲν ἐν τῷ δευτέρῳ εἴη τι τῶν διπλῶν,

ἐν τῷ

in tertia aſſumitur tenuis,uerberatus es,ratus eſt. dictus es,dictus eſt. ſi autem in ſecunda ſit s,quod habet & prima,uel r,uel l,ſeruatur ipſum & in tertia: auditus ſum,auditus es,auditus eſt. ſatus ſum,ſatus es,ſatus eſt. miſſus ſum,miſſus es,miſſus eſt. ſi autem ante mæ & aliud ſit m mutatum à tertia in ſecunda & prima,ante t aſſumitur n figuratiua: aſperſus ſum,aſperſus es, aſperſus eſt. oſtenſus ſum, oſtenſus es,oſtenſus eſt. ſi autem prima ante m nihil habet,neque tertium ante t: factus ſum, factus eſt. Dualis prima uerberati fuimus,ex plurali prima,commutatione a in on. Secunda & tertia, uerberati eſtis, à ſecunda plurali. Pluralis prima, à ſingulari prima. Secunda,uerberati eſtis,& propter uocalitatem,uerberati eſtis. Tertia communiter quidem non fit propter inconſtructionem,cum ante t tertiæ perſonæ ſingularis alia aliqua conſonans fuerit,id eſt p, ut uerberatum eſt. c,ut dictum eſt. s, ut factum eſt. etiam & liquidæ,l,ut cantatũ eſt. n, ut pollutum eſt. r, ut ſatum eſt. in his enim tertia perſona pluralis fieri non poteſt, uſus autem eam ſupplet per participium, & ſubſtantiuũ uerbum. eodem modo & in præterito pluſquamperfecto: uerberati ſunt, pro uerberati ſunt: & tonſi ſunt,pro tonſi ſunt. ionice autẽ in tæ fit. uerberati ſunt,& ſcripti ſunt,à ſingulari tertia,mutatione p in ph,oppoſitum elementum, & interpoſitione a. aliter ſecũdum ueteres, iones tertias perſonas paßiuorum ſic faciunt: in tertijs perſonis ſingularium habentibus ante t tenuem, uertunt ipſam tenuem in oppoſitum elementũ aſpiratum, & faciunt tertiam pluralem,

ἐν τῷ τρίτῳ προσλαμβάνεται τὸ ψιλόν. τέτυψαι τέτυπται, λέλεξαι λέλεκται. εἰ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ εἴη ς ἅπερ ἔχει καὶ τὸ πρῶτον, ἢ ρ, ἢ λ, φυλάττεται αὐτὸ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσαι. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. ἔσαλμαι, ἔσαλσαι, ἔσαλται. εἰ δὲ πρὸ τοῦ μαι καὶ ἕτερον εἴη μ τετραμμένον ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ πρώτῳ, πρὸ τοῦ τ προσλαμβάνεται ν τὸ χαρακτηριστικόν. ἔῤῥαμμαι, ἔῤῥανσαι, ἔῤῥανται. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. εἰ δὲ τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ μ οὐδὲν ἔχει, οὐδὲ τὸ τρίτον πρὸ τ, πεποίημαι, πεποίηται. τὸ δυϊκὸν πρῶτον τετύμμεθον, ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τέτυφθον, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου. Τὸ δεύτερον τέτυπθε, καὶ δι' εὐφωνίαν τέτυφθε. Τὸ τρίτον κοινῶς μὲν οὐ γίνεται διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, ὅτε πρὸ τοῦ τ τοῦ τρίτου προσώπου ἑνικοῦ ἀλλό τι σύμφωνον εἴη, ἤγουν π. οἷον τέτυπται. κ, οἷον λέλεκται. ς, οἷον εἴργασαι. ἔτι καὶ τὰ ἀμετάβολα. λ, οἷον ἔψαλται. ν, μεμόλυνται. ρ, οἷον ἔσπαρται. ἐν τούτοις γὰρ τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν γενέσθαι οὐχ οἷόν τε. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς, καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ὑπερσυντελίκῳ, τετυμμένοι εἰσὶν, ἀντὶ τοῦ τέτυπνται. καὶ κεκαρμένοι εἰσὶν, ἀντὶ κέκαρνται. ἰωνικῶς δὲ εἰς ται γίνεται, τετύφαται, καὶ γεγράφαται, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου, τροπῇ τοῦ π εἰς φ τὸ ἀντιστοίχου, καὶ ἐπενθέσει τοῦ α. ἄλλως κατὰ παλαιούς, οἱ ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν παθητικῶν οὕτω ποιοῦσιν, ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τρέπουσιν αὐτὸ τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ, καὶ ποιοῦσι τρίτον πληθυντικὸν, προσθέ-

additione a: lotum eſt, lotum eſt. ſi tamen fuerit cõmune in ſtæ grauiſonum, tunc ionicum habet ante atæ figuratiuam conſonantem medij præteriti perfecti: dictum eſt, dictũ eſt, quoniã dixi. at uero à circunflexis, natura longa penultimantes, hanc corripiunt ante atæ in debitam correptionem, factum eſt, facta ſunt. tertia autẽ ante t nihil habente, fit tertia communiter: factum eſt, facta ſunt. à uerberatum eſt autem, fit paulo poſt futurum: uerberabor uerberaberis rabitur, ſecundum uerberabor formatũ, unica ſyllaba excedens paſſiuum præteritum perfectum, ſæpe autẽ ipſum medio futuro primo conuenit, cum eadem principalis fuerit futuro, & præterito perfecto. hoc autem fit in incipientibus ab immutabilibus uocalibus, e, i, y, o: ut, inuiſcabor, inuiſcatus ſum, inuiſcabor. iniuriabor, iniuriatus ſum, iniuriabor. Etiam oportet ſcire & hoc, quod in incipientibus ab ι, & y, medium quidem futurum ipſas breues uel poſitione longas habet. at paulo poſt futurum à paßiuo præterito perfecto longa.

De præterito pluſquamperfecto.

Præteritum pluſquamperfectum, uerberatus fueram, à uerberatus ſum, mutatione mæ in min, & additione e augmenti, ut in actiuis. Secunda uerberatus fueras. Tertia, uerberatus fuerat: & aliæ eodem modo præterito perfecto. Pluralis tertia, communiter quidem non fit ob prædictam cauſam. Per participium autem ſuppletur, & ſubſtantiuum uerbum: uerberati fuerant, pro uerberati fuerant. & ionice uerberati fuerant, à ſingulari tertia, mutatione p in ph, & additione a.

προσθέσει τοῦ α. νένιπται νενίφαται. εἰ μέν τοι εἴη τὸ κοινὸν εἰς σαι βαρύτονον, τότε τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου, πέφρασαι πεφράδαται. ὅτι πέφραδα. οἱ μέν τοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραλήγοντες, ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολὴν, πεποίηται πεποίεαται. τοῦ τρίτου δὲ πρὸ τοῦ τ μηδὲν ἔχοντος, γίνεται τὸ τρίτον κοινῶς, πεποίηται πεποίηνται. ἀπὸ δὲ τοῦ τέτυψαι, γίνεται ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, κατὰ τὸ τύψομαι σχηματιζόμενος, μιᾷ συλλαβῇ περιττεύων τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου. πολλάκις δὲ αὐτὸ τῷ μέσῳ μέλλοντι πρώτῳ συνέρχεται, ὅτε ἡ αὐτὴ ἄρχουσα εἴη μέλλοντι καὶ παρακειμένῳ. τοῦτο δὲ γίνεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τῶν ἀμεταβόλων φωνηέντων, η, ι, υ, ω. οἷον ἱξεύσομαι, ἵξευμαι, ἱξεύσομαι. ὑβρίσομαι, ὕβρισμαι, ὑβρίσομαι. ἔτι δεῖ γινώσκειν καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ι καὶ υ, ὁ μὲν μέσος μέλλων αὐτὰ βραχέα ἢ θέσει μακρὰ ἔχει. ὁ δὲ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, μακρά.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ο ὑπερσυντελικὸς ἐτετύμμην, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, τροπῇ τοῦ μαι εἰς μην, καὶ προσθέσει τοῦ ε τῆς αὐξήσεως, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. Τὸ δεύτερον ἐτέτυψο. Τὸ τρίτον ἐτέτυπτο, καὶ τἄλλα ὡσαύτως τῷ παρακειμένῳ. Τὸ δὲ πληθυντικὸν τρίτον, κοινῶς μὲν οὐ γίνεται διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. διὰ μετοχῆς δὲ ἀναπληροῦνται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. τετυμμένοι ἦσαν, ἀντὶ ἐτέτυπντο. καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο, ἀπὸ ἑνικοῦ τρίτου, τροπῇ τοῦ π εἰς φ, καὶ προσθέσει τοῦ α.

De paſsiuo Aoriſto primo.

Paſſiuus aoriſtus primus, uerberatus fui, à præterito perfecto, mutatione mæ in thin, uerberatus ſum. & propter uocalitatẽ, uerberatus ſum. ſecunda uerberatus es, à prima, mutatione n in s. tertia uerberatus eſt, à ſecunda abiectione s. Dualis ſecunda uerberati fuiſtis, à ſecunda plurali. tertia, uerberati fuerunt, à propria ſecunda, commutatione on in in. Pluralis prima uerberati ſumus, à ſingulari prima, additione me. ſecũda uerberati fuiſtis à prima, cõmutatione men in te. tertia uerberati fuerunt, à prima, et ionice uerberati fuerunt à genitiuo uerberati, abiectione tos: ut congregati ſunt, pro cõgregati ſunt. & nutriti ſunt, pro nutriti ſunt. Siquidem igitur præteritũ perfectũ incipit à uocali uel diphthongo abuſiuo, coincipit ipſi aoriſtus: armatus ſum, matus fui. electus ſum, electus fui. ſi aũt præteritum perfectũ incipit à conſonante, tunc aoriſtus abijcit cõſonantẽ reduplicationis: ut factus ſum, factus fui. uerberatus ſum, uerberatus fui. inuenta conſonans ante m præteriti perfecti, ſeruat: ut tonſus ſum, tonſus fui. cõcentus ſum, concẽtus fui. extinctus ſum, extinctus fui: niſi m, uel g ſit. inuentũ enim m, à ph mutatũ, uertit illud in ph: uerberaui uerberatus ſum, uerberatus fui. ſcripſi, ſcriptus ſum, ſcriptus fui. Etiam g, à ch mutatũ, uertit ipſum in ch, dixi, dictus ſum, dictus fui. at pollutus fui, & maculatus fui, habẽt n propter illationẽ th. n enim illato d, uel th, uel t, ſeruatur. ſi aũt paßiuũ præteritũ perf. nihil habet, neq; aoriſtus, iudicatus ſum, dicatus fui. habet aũt eandẽ penultimã

aori-

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ.

Ο παθητικὸς ἀόριστος πρῶτος, ἐτύφθην. ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς θην, ἐτύφθην, καὶ διὰ τὸ εὔφωνον ἐτύφθην. Τὸ δεύτερον ἐτύφθης, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐτύφθη, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον ἐτύφθητον, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ. Τὸ τρίτον ἐτυφθήτην, ἐκ τοῦ ἰδίου δευτέρου, ἀμοιβῇ τοῦ ον εἰς ην. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἐτύφθημεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει με. τὸ δεύτερον ἐτύφθητε, ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε. Τὸ τρίτον ἐτύφθησαν, ἀπὸ τοῦ πρώτου, καὶ ἰωνικῶς ἔτυφθεν, ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ τυφθέντος, ἐκβολῇ τος. ὥσπερ ἤγερθεν, ἀντὶ ἠγέρθησαν. καὶ τράφεν, ἀντὶ ἐτράφησαν. εἰ μὲν δὴ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου καταχρηστικῆς, συνάρχεται αὐτῷ ἀόριστος, ὥπλισμαι ὡπλίσθην, ἤρημαι ἠρέθην. εἰ δ' ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, τότε ὁ ἀόριστος ἀποβάλλει τὸν σύμφωνον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. οἷον πεποίημαι ἐποιήθην, τέτυμμαι ἐτύφθην. τὸ εὑρεθὲν σύμφωνον πρὸ τοῦ μ τοῦ παρακειμένου, φυλάττει. οἷον κέχαρμαι ἐχάρθην, ἔψαλμαι ἐψάλθην, ἔσβεσμαι ἐσβέσθην. πλὴν εἰ μὴ μ ἢ γ εἴη. Τὸ γὰρ εὑρεθὲν μ ἀπὸ φ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ φ, τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην. γέγραφα, γέγραμμαι, ἐγράφθην. Ετι καὶ τὸ γ ἀπὸ τοῦ χ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ χ, λέλεχα, λέλεγμαι, ἐλέχθην. Τὸ δὲ ἐμολύνθην καὶ ἐμιάνθην, ἔχει τὸ ν διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ θ. Τὸ γὰρ ν ἐπιφερομένου δ, ἢ θ, ἢ τ φυλάττεται. εἰ δὲ ὁ παθητικὸς παρακείμενος οὐδὲν ἔχει, οὐδὲ ὁ ἀόριστος. κέκριμμαι ἐκρίθην. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν

aoriſtus præterito perfecto, uerberatus ſum, uerberatus fui. factus ſum, factus fui. excepto inuẽtus ſum, inuentus fui: unde & inuentor. & laudatus ſum, laudatus fui. & his quæ à tollo circũflexis: ut ſublatus ſum, ſublatus fui. ablatus ſum, ablatus fui. dico dictus ſum, dictus fui. & exceptis habentibus cũ connexione conſonantis, et uertentibus e in a in paßiuo præterito perfecto: uerſus ſum, uerſus fui. altus ſum, altus fui. ſecundus autẽ, altus fui, ab alui. & memini uero aſſumit s, memini non habente: & ualui, ualui non habente. contra autem ſeruatus ſum, ſeruatus ſum.

De ſecundo aoriſto.

Paßiuus ſecundus aoriſtus uerberatus fui, per p, à uerberaui ſecũdo aoriſto, mutatione on in in: unde & conſonantẽ ipſius ſeruat: uerberaui, ratus fui. læſi, læſus fui. corrupi, ptus fui. ſecunda, ratus fuiſti. tertia, ratus fuit, ſecundũ primã. ſed à uerberatus fui, futurũ primũ paßiuum, uerberabor ris tur: & a uerberatus fui, uerberabor ris tur, ſecundum uerberabor. Medius aoriſtus primus: uerberatus fui, à uerberaui, additione min. ſecũda uerberatus fuiſti, à uerberatus fuit, tertia, abiectione t, & commixtione ao in ò magnum, uerberatus fuiſti, & ionice uerberatus fuiſti: ut læſiſti, pro læſiſti. tertia, uerberatus fuit, à prima. & alia ſimiliter prædictis. medius ſecundus aoriſtus: uerberatus fui, à uerberaui, additione mi. ſecunda, uerberatus fuiſti, & ionice beratus fuiſti, & dorice ratus fuiſti. tertia uerberatus fuit, & alia. Oportet autem ſcire, quòd tertia perſona ſi fuèrit per ato, tunc ſecũda in o: uerberatus fuit, beratus fuiſti. ubi uero ſit per eto, ibi

ſecunda

ὁ ἀόριστος τῷ παρακειμένῳ, τέτυμμαι, ἐτύφθην, πεποίημαι ἐποιήθην. πλὴν τοῦ εὕρημαι εὑρέθην, ὅθεν καὶ εὑρεπής. καὶ ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αἱρῶ περισπωμένων, οἷον καθῄρημαι καθῃρέθην, ἀφῄρημαι ἀφῃρέθην, ῥῶ ἔρρημαι ἐρρέθην. καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ' ἐπλοκῆς συμφώνου, καὶ τρεπόντων τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. ἔστραμμαι ἐστρέφθην, τέθραμμαι ἐθρέφθην. ὁ δὲ δεύτερος ἐτράφην, ἀπὸ τοῦ ἔτραφον. καὶ τὸ ἐμνήσθην δὲ προσλαμβάνει σ, τοῦ μέμνημαι μὴ ἔχοντος. καὶ τὸ ἐῤῥώσθην, τοῦ ἔῤῥωμαι μὴ ἔχοντος. τοὐναντίον δὲ τὸ σέσωσμαι, ἐσώθην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ο παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος ἐτύπην διὰ π, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον δευτέρου ἀορίστου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ην. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ φυλάττει, ἔτυπον ἐτύπην, ἔβλαβον ἐβλάβην, ἔφθαρον ἐφθάρην. Τὸ δεύτερον, ἐτύπης. Τὸ τρίτον, ἐτύπη, κατὰ τὸ πρῶτον. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτύφθην, μέλλων πρῶτος παθητικὸς, τυφθήσομαι, σῃ, σεται. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύπην τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, κατὰ τὸ τύψομαι. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος ἐτυψάμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, προσθέσει μην. τὸ δεύτερον ἐτύψω, ἀπὸ τοῦ ἐτύψατο τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα, ἐτύψω, καὶ ἰωνικῶς ἐτύψαο, ὥσπερ ἴψαο, ἀντὶ ἴψω. Τὸ τρίτον ἐτύψατο, ἀπὸ τοῦ πρώτου. καὶ τἆλλα ὁμοίως τοῖς προειρημένοις. μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον, προσθέσει μην. Τὸ δεύτερον, ἐτύπου, καὶ ἰωνικῶς, ἐτύπεο. καὶ δωρικῶς, ἐτύπευ. Τὸ τρίτον ἐτύπετο, καὶ τἆλλα. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὸ τρίτον πρόσωπον εἰ εἴη διὰ τοῦ ατο, τότε τὸ δεύτερον εἰς ω μέγα, ἐτύψατο, ἐτύψω. ὅπου δὲ εἴη διὰ τοῦ ετο, ἐκεῖ τὸ

ſecunda in u : uerberabatur uerberabaris. Medium *fu turum primum uerberabor, ab actiuo uerberabo, correptione o in o, & additione me.* Secunda *uerberaberis, cum adſcripto i. tertia uerberabitur, & alia ſecundum præſens.* Medium *futurum ſecundum ab actiuo ſecundo, commutatione o in u, & additione mæ : uerberabo uerberabor, pſallam pſallar, ſeram ſerar. his ſimiliter &* Dorienſes *circunflectunt in u futura: fiam pro fiam, & iacebo & iacebo, pro iacebo.* Secun*da uerberaberis, cum adſcripto i. tertia uerberabitur. uerberabimur uerberabimini uerberabuntur, uerberabimur uerberabimini uerberabuntur.* Medij *autem futuri & medij aoriſti, in paßiuis ut plurimum actionem ſignificant. ſæpe autem & paßionem.*

Imperatiua.

Præſens *& præteritum imperfectum imperatiui, ſecunda uerberare, à uerberabare ſecũda per ablationem, & ionice uerberare, & dorice uerberare.* Ter*tia uerberetur, à uerberet actiuo, mutatiõe t in th, & additione s.* Dualis *ſecunda uerberamini per o paruum, uerberamini. tertia uerberamini, à ſecunda per extenſionem.* Pluralis *ſecunda uerberamini, à uerberetur. tertia uerberẽtur, à uerberetur, additione ſan, & attice per ſyncopam, uerberẽtur. nam attici, in imperatiuis nõ habentibus m declinabile, à paſſiuis factis faciũt tertiã perſonã imperatiuã, ſimilẽ duali tertiæ.* Præteritũ *perfectũ, & pluſquãperfectum, uerberator à uerberatus fueras. tertia, uerberatus fuerit, à uerberauerit, uerberatus fuerit, & propter uocalitatem.*

uerbe-

δεύτερον εἰς ου, ἐτύπετο, ἐτύπου. ὁ μέσος μέλλων πρῶτος τύψομαι, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ τύψω, συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει μαι. Τὸ δεύτερον τύψῃ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. Τὸ τρίτον τύψεται, καὶ τἄλλα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα. ὁ μέσος μέλλων δεύτερος ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς ου, καὶ προσθέσει μαι, τυπῶ τυποῦμαι, ψαλῶ ψαλοῦμαι, σπερῶ σπεροῦμαι. τούτοις ὁμοίως καὶ οἱ δωριεῖς περισπῶσι τοὺς εἰς ου μέλλοντας, ποιῆσαι ἀντὶ ποιήσομαι· καὶ τὸ κεισοῦμαι, καὶ κεισεῦμαι, ἀντὶ κείσομαι. Τὸ δεύτερον τυπῇ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. Τὸ τρίτον τυπεῖται, τυπούμεθον, τυπεῖσθον τυπεῖσθον. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται. οἱ δὲ μέσοι μέλλοντες καὶ μέσοι ἀόριστοι, ἐν τοῖς παθητικοῖς ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐνέργειαν σημαίνουσι, πολλάκις δὲ καὶ πάθος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ προστακτικοῦ, τὸ δεύτερον τύπτου, ἐκ τοῦ ἐτύπτου δευτέρου κατὰ ἀφαίρεσιν. καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ. Τὸ τρίτον τυπτέσθω, ἐκ τοῦ τυπτέτω ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, καὶ προσθέσει ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτεσθον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπὸ τοῦ τύπτεσθε. Τὸ τρίτον τυπτέσθων, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, κατ' ἔκτασιν. Τὸ πληθυντικὸν δεύτερον τύπτεσθε, ἀπὸ τοῦ τυπτέσθω. Τὸ τρίτον τυπτέσθωσαν ἀπὸ τοῦ τυπτέσθω, προσθέσει σαν. καὶ ἀττικῶς κατὰ συγκοπὴν, τυπτέσθων. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλητικὸν τῶν ἀπὸ παθητικὸν γινομένων ποιοῦσι τρίτον πρόσωπον προστακτικὸν, ὅμοιον τῷ δυϊκῷ τρίτῳ. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς, τέτυψο, ἀπὸ τοῦ ἐτέτυψο. Τὸ τρίτον τετύφθω, ἀπὸ τοῦ τετυφέτω, τετυφετω καὶ δι' εὐφωνίαν,

uerberatus fuerit, uerberati fuerimus ritis. uerberati fueritis rint. Aoriſtus *paßiuus, uerberator, à uerb. fuiſti.quorũ aũt participia in s acutiſona per nt declinata, horum imperatiua in thi, & debuit uerberator eſſe: ſed propter concurſum craſſarum, uerberator dicimus*. Tertia *uerberator, à prima: uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor*. Aoriſtus *ſecũdus ſimiliter, uerberator uerberator, à uerberatus fuit. uerberamini uerberãtor, uerberamini uerberãtor. medius aoriſtus primus à uerberaui, uerberator tor, uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor, & uerberantor. medius aoriſtus ſecundus à uerberatus fuiſti, uerberator circunflexa: uerberato, uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor, & rantor.*

Optatiua.

Præſens *& præteritum imperfectũ optatiui, uerberarer, à uerberarem, commutatione ultimæ, uel à uerberor. ſecũda uerberarer, à tertia, abiectione t. tertia uerberaretur, à prima. dualis prima, uerberaremur, à uerberaremur, commutatione a in on*. Secunda *uerberaremini, à uerberaremini. tertia uerberarẽtur, à duali ſecunda*. Pluralis *prima, uerberaremur, à ſingulari prima uerberarer. ſecunda uerberaremini, à prima, uel tertia ſingulari. tertia uerberarentur, à tertia, additione n. & ionice uerberarẽtur, mutatione n in a: & fiant, pro fiant*. Præteritum *perfectũ & pluſquamperfectũ, per participium et ſubſtantiuũ uerbum ſuppletur: uerberatus eſſem eſſes eſſet. cum enim præteritum perfectum autem alterũ m aſſumit, aut aliã conſonantem dictarũ, uel y penultimat, ſic ſuppletur*

opta-

τετύφθω, τέτυφθον τετύφθων, τέτυφθε τετύφθωσαν. Ο ἀόριστος παθητικὸς, τύφθητι, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθη. ὧν δὲ αἱ μετοχαὶ εἰς ς ὀξύτονοι διὰ τοῦ ντ κλινόμεναι, τούτων τὰ προστακτικὰ εἰς θι. καὶ ὤφειλε τύφθητι εἶναι, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων, τύφθητι λέγομεν. Τὸ τρίτον τυφθήτω, ἀπὸ τοῦ πρώτου. τύφθητον τυφθήτων, τύφθητε τυφθήτωσαν. ὁ ἀόριστος δεύτερος ὁμοίως τύπητι τυπήτω, ἀπὸ τοῦ ἐτύπη, τύπητον τυπήτων, τύπητε τυπήτωσαν. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἔτυψα τύψαι τυψάσθω, τύψασθον, τυψάσθων, τύψασθε, τυψάσθωσαν, καὶ τυψάσθων. ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ τοῦ ἐτύπου, τυποῦ περισπωμένως, τυπέσθω, τύπεσθον τυπέσθων, τύπεσθε τυπέσθωσαν, καὶ τυπέσθων.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ο ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ εὐκτικοῦ, τυπτοίμην, ἀπὸ τοῦ τύπτοιμι, ἀμοιβῇ τῆς ἐσχάτης. ἢ ἀπὸ τοῦ τύπτομαι. Τὸ δεύτερον τύπτοιο, ἀπὸ τοῦ τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ. Τὸ τρίτον τύπτοιτο, ἐκ τοῦ πρώτου. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον τυπτοίμεθον, ἐκ τοῦ τυπτοίμεθα, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. Τὸ δεύτερον τύπτοισθον, ἐκ τοῦ τύπτοισθε. Τὸ τρίτον τυπτοίσθην, ἐκ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τυπτοίμεθα, ἐκ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου τυπτοίμην. Τὸ δεύτερον τύπτοισθε, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἢ τρίτου ἑνικοῦ. Τὸ τρίτον τύπτοιντο, ἀπὸ τοῦ τρίτου, προσθέσει ν. καὶ ἰωνικῶς τυπτοίατο, τροπῇ τοῦ ν εἰς α. καὶ γενοίατο, ἀντὶ γένοιντο. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἀναπληροῦται, Τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Ο τε γὰρ ὁ παρακείμενος, πρὸ τοῦ μ ἕτερον μ προσλαμβάνει, ἢ ἄλλο σύμφωνον τῶν εἰρημένων, ἢ τῷ υ παραλήγει. οὕτως ἀναπληροῦται

optatiuum & ſubiunctiuum: uerberatus ſum, uerberatus eſſem. nexus ſum, nexus eſſem. factus ſum, factus eſſem. tonſus ſum, tonſus eſſem. mactatus ſum, mactatus eſſem. lotus ſum, lotus eſſem. cum autē nō, proprium optatiuum & ſubiunctiuum facit: factus ſum, factus eſſem per i abuſiuā diphthongū: ſi factus fuerim. uocatus ſum, uocatus eſſem, ſi uocatus fuerim. Aoriſtus primus, uerberatus fuerim fueris fuerit, à uerberatus, additione i, & mutatione s in n: uerberati fueritis rint. uerberati fuerimus ritis rint, et uerberati fuerint. manifeſta eſt aūt formatio. Similiter et aoriſtus ſecundus uerberatus fuerim ris rit, à uerberatus, & à uerberabor. futurū primū paſſiuum, uerberer rere retur. & à uerberabor, uerberarer rere retur. Medius aoriſtus primus, uerberatus ſim, à uerberaui, additione i: uerberatus ſis, atus ſit. Tertia pluraliū, uerberati ſint, et ionicū uerberati ſint. Medius aoriſtus ſecūdus, uerberatus ſim, à uerberatus fui, additione i, fuiſti fuit, præacutiſone. Tertia uerberati ſint, & ionicū uerberati ſint. medium futurū primū, uerberer, à uerberabor, uerberere uerberetur. Medium futurum ſecundum, uerberer, à uerberabor, uerberere uerberetur præcircumflexe, uerberemur uerberemini uerberentur, uerberemur uerberemini uerberentur: & à uerberabor paulopoſt futurum, uerberer uerbereris uerberetur, ſecundum præſens. Oportet autem ſcire, quòd omne optatiuum deſinit aut in mi, uerberarem uerberaſſem: aut in purū, aut cum m, uerberarer, uerberatus ſim: penultimat autē diphthongo æ, uel æ, uel ei, uel i cum adſcripto i: præterquam iungerer.

De

τὸ εὐκτικὸν καὶ ὑποτακτικὸν, τέτυμμαι, τετυμμένος εἴ-
ην. πέπλεγμαι, πεπλεγμένος εἴην. εἴργασμαι, εἰργασμέ-
νος εἴην. κέκαρμαι, κεκαρμένος εἴην. τέθυμαι, τεθυμένος
εἴην. λέλουμαι, λελουμένος εἴην. ὅτε δὲ μὴ ἴδιον εὐκτι-
κὸν καὶ ὑποτακτικὸν ποιεῖ, πεποίημαι, πεποιήμην διὰ
τῆς ἡ καταχρηστικῆς διφθόγγου, ἐὰν πεποιῶμαι. κέκλημαι
κεκλήμην, ἐὰν κεκλῶμαι. ὁ ἀόριστος πρῶτος, τυφθείην,
ης, η, ἀπὸ τοῦ ὁ τυφθεὶς, προσθέσει η, καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν,
τυφθείητον, ήτην. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν, καὶ
τυφθεῖεν. δῆλος δὲ ὁ σχηματισμός. ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος
δεύτερος, τυπείην, τυπείης, τυπείη, ἀπὸ τοῦ τυπείς. καὶ
ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι, μέλλων πρῶτος παθητικὸς τυφθησοί-
μην, σοιο, σοιτο. καὶ ἀπὸ τοῦ τυπήσομαι, τυπησοίμην, σοιο,
σοιτο. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος, τυψαίμην, ἀπὸ τοῦ ἐτυψά-
μην, προσθέσει ι, τύψαιο τύψαιτο. Τὸ τρίτον τῶν πληθυν-
τικῶν, τύψαιντο. καὶ τὸ ἰωνικὸν, τυψαίατο, ὁ μέσος ἀόρι-
στος δεύτερος, τυποίμην, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην, προσθέσει
ι. τύποιο, τύποιτο προπαροξυτόνως. Τὸ τρίτον, τύποιντο.
καὶ τὸ ἰωνικὸν, τυποίατο. ὁ μέσος μέλλων πρῶτος, τυψοί-
μην, ἀπὸ τοῦ τύψομαι, τύψοιο, τύψοιτο. ὁ μέσος μέλλων
δεύτερος, τυποίμην, ἀπὸ τοῦ τυποῦμαι, τυποῖο, τυποῖτο
προπερισπωμένως. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.
τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο. καὶ ἀπὸ τοῦ τετύψομαι,
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, κα-
τὰ τὸν ἐνεστῶτα. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι πᾶν εὐκτικὸν λή-
γει ἢ εἰς μι, τύπτοιμι, τύψαιμι. ἢ εἰς ην καθαρὸν, ἢ με-
τὰ τοῦ μ, τυποίμην, τυφθείην. παραλήγει δὲ διφθόγ-
γῳ οι, ἢ αι, ἢ ει, ἢ η μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. πλὴν
τοῦ ζευγνύην.

ΠΕΡΙ

De ſubiunctiuo.

Præſens & præteritum imperfectum ſubiunctiui, ſi uerberer, à ſi uerberem, additione mæ. Secunda ſi uerbereris, à ſi uerberet tertia. unde & i adſcribitur, & ionice uerbereris, à tertia. Tertia à ſecunda, additione tæ, ſine ſubſcripto i. Dualia, ſi uerberemur uerberemini uerberentur. Pluralis prima, ſi uerberemur, à ſi uerberer. ſecũda, ſi uerberemini. tertia, ſi uerberentur. Præteritum perfectum, & pluſquamperfectum, ob prædictam cauſam ſubiunctiuum non facit. uſus autem ſupplet per participium & ſubſtantiuum uerbum: uerberatus ſi ſim, ſis, ſit. uerberati ſi ſitis ſint. uerberati ſi ſimus ſitis ſint. Aoriſtus primus paſsiuus à uerberatus fui, ſi uerberatus fuerim fueris fuerit: cum adſcripto i, in ſecunda & prima ſimiliter actiuis: ſi uerberati fueritis, fuerint. ſi uerberati fuerimus, ſi fueritis, ſi fuerint. Similiter & aoriſtus ſecundus, ſi uerberatus fuerim ris rit. Medius aoriſtus primus, pro futuro, ſi uerberatus fuero fueris fuerit, à uerberatus fui. Et medius aoriſtus ſecundus, ſi uerberatus fuero ris rit, à uerberatus fui. neq; uero paulopoſt futurum, neq; medij futuri ſubiunctiua faciunt.

De infinitis.

Præſens & præteritũ imperfectũ infinitiui à uerberatur, uerberari, commutatione tæ in ſthæ. Præteritum perfectũ et pluſquamperfectũ uerberatũ fuiſſe, à uerberatũ fuit. cũ enim inuẽta fuerit tenuis in tertia, propter inconſtructionẽ uertitur in contrariũ elementum aſpiratum: uerberatum fuit, beratnm fuiſſe. ſcriptum fuit, ſcriptũ fuiſſe. punctũ fuit, ſſe, penacutiſone.

præter

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΥ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ὑποτακτικοῦ, ἐὰν τύπτωμαι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτω, προσθέσει μαι. Τὸ δεύτερον ἐὰν τύπτῃ, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτῃ τρίτου. ὅθεν καὶ τὸ ι προσγράφεται. καὶ ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀπὸ τοῦ τρίτου. Τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει ται, χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου ι. Τὰ δυϊκὰ, ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον τύπτησθον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον, ἐὰν τυπτώμεθα, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτωμαι. τὸ δεύτερον, ἐὰν τύπτησθε. τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωνται. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν ὑποτακτικὸν οὐ ποιεῖ. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὰ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, τετυμμένω ἐὰν ἦτον ἦτον. τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν. ὁ ἀόριστος πρῶτος παθητικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς, τυφθῇ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ, ὁμοίως τοῖς ἐνεργητικοῖς. ἐὰν τυφθῆτον, τον. ἐὰν τυφθῶμεν, ἐὰν τυφθῆτε, ἐὰν τυφθῶσιν. ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος, ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος ἀντὶ μέλλοντος, ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. καὶ μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην. οὔτε δὲ ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, οὔτε οἱ μέσοι μέλλοντες ὑποτακτικὰ ποιοῦσιν.

ΠΕΡΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀπὸ τοῦ τύπτεται, τύπτεσθαι, ἀμοιβῇ τοῦ ται εἰς σθαι. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς τετύφθαι, ἀπὸ τοῦ τέτυπται. ὅτε γὰρ εὑρεθῇ ψιλὸν ἐν τῷ τρίτῳ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασύ· τέτυπται τετύφθαι, γέγραπται γεγράφθαι, νένυκται νενύχθαι παροξυτόνως.

πλὴν

præter nõnulla. cum autem ante te tertiæ inueniatur liquida, ſeruatur & in infinito: tonſum fuit, tonſum fuiſſe. cantatum eſt, cantatum fuiſſe. ſi autem t tertiæ ſolum fuerit, in ſthæ infinitiuũ fit: uerberatur, uerberari, uerberabitur, uerberatum iri. Paulopoſt *futurum, à uerberabitur, uerberatũ iri.* Aoriſtus *primus, à uerberatus fui, uerberatus fuiſſe: à uerberatus fui, uerberatus fuiſſe, additione næ.* Futurum *primũ paßiuum, à tertia omnia: uerberatũ iri, & uerberatũ iri.* Medius *aoriſtus primus, uerberatus fuiſſe. medius aoriſtus ſecundus, uerbertus fuiſſe. mediũ futurũ primũ, uerberatũ iri. medium futurum ſecundum, uerberatum iri.*

De participiis.

Participia *omnia trigeneriter declinata, à proprÿs participÿs formantur.* A' *uerberor, præſens & præteritũ imperfectũ uerberatus, cõmutatione mæ in menos.* Femininũ, *uerberata. neutrũ uerberatum, à maſculino, ultima mutata. eodem modo & alia tempora.* Præteritum *perfectũ & pluſquamperfectum, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum.* Aoriſtus *primus paßiuus, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum, & à uerberatus fui.* Aoriſtus *ſecundus, uerberatus uerberata uerberatum.* Futurum *primum, à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum.* Etiam *à uerberabor, paulopoſt futurum, uerberandus uerberanda uerberandum. medius aoriſtus primus, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatũ. medius aoriſtus ſecundus à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum.*

πλὴν τινῶν. ὅτε δὲ πρὸ τοῦ τ τῦ τρίτου εὕρηται ἀμετάβολον, φυλάττεται καὶ ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ, κέκαρται κεκάρθαι, ἔψαλθαι ἐψάλθαι. εἰ δὲ τὸ τ τοῦ τρίτου μόνον εἴη, εἰς θαι τὸ ἀπαρέμφατον γίνεται, τύπτεται, τύπτεσθαι, σθαι. ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τῦ τετύψεται τετύψεσθαι. ὁ ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην τυφθῆναι, ἀπὸ τῦ ἐτύπην τυπῆναι, προσθέσει ναι. Μέλλων πρῶτος παθητικὸς ἀπὸ τοῦ τρίτου πάντα, τυφθήσεσθαι, καὶ τυπήσεσθαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, τύψασθαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, τυπέσθαι. μέσος μέλλων πρῶτος, τύψεσθαι. μέσος μέλλων δεύτερος, τυπεῖσθαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

Αἱ μετοχαὶ πᾶσαι τριγενῶς κλινόμεναι, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν σχηματίζονται. ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ὁ τυπτόμενος, ἀμοιβῇ τοῦ μαι εἰς μενος. Τὸ θηλυκὸν, ἡ τυπτομένη. Τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ, τῆς τελευταίας τραπείσης. ὡσαύτως καὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, ὁ τετυμμένος, ἡ τετυμμένη, τὸ τετυμμένον. ὁ ἀόριστος πρῶτος παθητικὸς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, ὁ τυφθεὶς, ἡ τυφθεῖσα, τὸ τυφθέν. καὶ ἀπὸ τῦ ἐτύπην, ὁ ἀόριστος δεύτερος, ὁ τυπεὶς, ἡ τυπεῖσα, τὸ τυπέν. ὁ μέλλων πρῶτος ἀπὸ τῦ τυφθήσομαι, ὁ τυφθησόμενος, ἡ τυφθησομένη, τὸ τυφθησόμενον. ἀπὸ τοῦ τυπήσομαι, ὁ τυπησόμενος, ἡ τυπησομένη, τὸ τυπησόμενον. Ετι τὰ ἀπὸ τοῦ τετύψομαι, ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, ὁ τετυψόμενος, ἡ τετυψομένη, τὸ τετυψόμενον. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος, ἡ τυψαμένη, τὸ τυψάμενον. ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος, ἡ τυπομένη, τὸ τυπόμενον.

ὁ μέσος

Medium futurum primum, à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. Medium futurum ſecundum à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. Et hæc quidem ſufficiunt de grauiſono uerbo, à ueteribus interrogamentis in compendio coacta. De declinatione autem aliorum uerborum grauiſonorum, ſuperfluum exiſtimaui dicere, quoniam inueniũtur per ſe ſcripta: neq; de declinatione temporaria, uel inclinatiua proprium dicere. ſciens enim perſonalem, et illas nouit inuenire facile. Onus aũt ſupra onus introductitijs inferre, moleſtum eſt. Sed & de circunflexis, & in mi, breuiſsime dicamus.

De circunflexis uerbis.

Circunflexa uerba ab in o purum grauiſonis fiunt, per commixtionem circunflexe. quare & circunflexa dicuntur: à facio ionico, facio. clamo clamo, inauro inauro. hæc autem æoles, ut ſcriptum eſt, in mi faciunt: intelligo pro intelligo, amo pro amo. laudo apud Heſiodum, pro laudo. Horum coniugationes tres, ut prædictum eſt. quorum prima per eo primitiue, in penultima futuri, & aliorum temporum, præterquam præteriti imperfecti, i uel e habet ſic. Cum præſens horum longa natura, aut poſitione penultimat, tunc futurum i penultimat, una ſyllaba excedens proprium circunflexum præſentis: facio faciam, inuenio inueniam, habito habitabo, ſeruo ſeruabo, certo certabo. Excipitur ſufficio ſufficiam, altercor altercabor, pudeo debo, laudo laudabo. unde laudo laudabo cõmuniter. apud ueteres autẽ laudabo, & laudabo. unde et poeta,

uerbum

ὁ μέσος μέλλων πρῶτος, ἀπὸ τοῦ τύψομαι, ὁ τυψόμενος, ἡ τυψομένη, τὸ τυψόμενον. ὁ μέσος μέλλων δεύτερος, ἀπὸ τοῦ τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος, ἡ τυπουμένη, τὸ τυπούμενον. καὶ ταῦτα μὲν ἀρκεῖ περὶ τοῦ βαρυτόνου ῥήματος, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἐρωτημάτων ἐν συνόψει συναχθέντα. περὶ δὲ τῆς κλίσεως τῶν ἄλλων ῥημάτων τῶν βαρυτόνων περίεργον ἡγησάμην εἰπεῖν, ἐπειδὴ εὕρηνται καθ' αὐτὰ γεγραμμένα. οὔτε περὶ κλίσεως χρονικῆς ἢ ἐγκλιτικῆς οἰκεῖον εἰπεῖν. ὁ γὰρ εἰδὼς τὴν προσωπικὴν, κἀκείνας οἶδεν εὑρεῖν εὐχερῶς. φόρτον δὲ ἐπὶ φόρτῳ τοῖς εἰσαγωγικοῖς φέρειν, ἀνιαρόν. ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν περισπωμένων, καὶ εἰς μι, βραχύτατα λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕνων ῥημάτων.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ω μέγα καθαρὸν βαρυτόνων γίνονται κατὰ κρᾶσιν περισπωμένως, διὸ καὶ περισπώμενα λέγεται. ἀπὸ τοῦ ποιέω ἰωνικοῦ ποιῶ, βοάω βοῶ, χρυσέω χρυσῶ. ταῦτα δὲ οἱ αἰολεῖς, ὡς γέγραπται, εἰς μι ποιοῦσι, νόημι ἀντὶ νοῶ, φίλημι ἀντὶ φιλῶ. αἴνημι παρ' Ἡσιόδῳ, ἀντὶ αἰνῶ. τούτων αἱ συζυγίαι τρεῖς, ὡς προείρηται. ὧν ἡ πρώτη διὰ τοῦ εω προτοθέτως ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων, πλὴν τοῦ παρατατικοῦ, τὸ η ἢ τὸ ε ἔχει οὕτως. ὅτε ὁ ἐνεστὼς τούτων μακρᾷ φύσει ἢ θέσει παραλήγει, τότε ὁ μέλλων τῷ η παραλήγει, μιᾷ συλλαβῇ περιττεύων τοῦ ἰδίου περισπωμένου ἐνεστῶτος. ποιῶ ποιήσω, εὑρῶ εὑρήσω, οἰκῶ οἰκήσω, τηρῶ τηρήσω, ἀθλῶ ἀθλήσω. ἐξαιρεῖται τὸ ἀρκῶ ἀρκέσω, νεικῶ νεικέσω, αἰδῶ αἰδέσω, αἰνῶ αἰνέσω. ὅθεν ἐπαινῶ ἐπαινέσω, κοινῶς. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, αἰνήσω, καὶ ἐπαινήσω. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς,

Verbũ laudantes Vlyßis diuini. Etiam & ſoliſyllaba in i: teneo tenebo, dico dicã. et quæ in unũ l, uolo uolã, curo rabo. Cũ aũt præſens breui penultimat, tũc futurũ interdũ quidẽ i penultimat: amo amabo, intelligo intelligã, inuideo bo. cũ aũt e: finio finiã, uoco bo, perdo perdã. interdũ uero & utraque: fero ferã, laboro laborabo, animaliter, & laborabo corporaliter. ſapio ſapiam & ſapiã, capio capiam & capiam. i autem ſeruat & præteritũ perfectũ, & pluſquamperfectũ, & aoriſtus. media aũt præterita perfecta & aoriſti ſecũdi non ſunt. præterquã notata primæ & ſecundæ coniugationis ipſorum: ſtrepo ſtrepã, ſtrepui primus, ſtrepui medius: una ſyllaba deficiens à primo, aoriſtus ſecundus ſtrepui. pulſo pulſabo, pulſaui primus, pulſaui medius, pulſaui aoriſtus ſecũdus. iubeo iubebo, iuſsi iuſsi, iuſsi. mugio mugiam, mugij, mugij, mugij. iuuo, iuui aoriſtus ſecundus. labor lapſus ſum, pecco peccaui, inuenio inueni, germino germinaui, opitulor opitulatus ſum. horum autem ſecundi aoriſti, natura aut poſitione longa, penultimant contrarie grauiſonis: & primitiua quidem ionica & poetica, ſimiliter grauiſonis declinantur, facio facis facit. At ſecũda oratoria circũflexa, propriam ſortita ſunt declinationem per mixtionem in præſenti, & præterito imperfecto. In alijs autem temporibus ſimiliter grauiſonis declinantur: ut ſi quis notauit declinare bene uerbero, & uerberor, fundamentum exiſtentia omnium uerborum, il laborioſe & hæc declinabit. qui autem illa negligit, et horum inexpertus erit, & labor ipſius inanis erit. ſine principijs enim, & fundamentis, omnia inania.

Mixtio

Μῦθον ἐπαινήσαντες ὀδυσῆος θείοιο. Ἔτι καὶ τὰ μονοσύλλαβα εἰς η. χῶ χήσω, ῥῶ ῥήσω. καὶ τὰ εἰς ἓν λ. θέλω θελήσω, μέλω μελήσω. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς βραχείᾳ παραλήγει, τότε ὁ μέλλων ὅτε μὲν τῷ η παραλήγει, φιλῶ φιλήσω, νοῶ νοήσω, φθονῶ φθονήσω. ὅτε δὲ τῷ ε. τελῶ τελέσω, καλῶ καλέσω, ὀλῶ ὀλέσω. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφότερα, φορῶ φορήσω, καὶ φορέσω. πονῶ πονήσω, ψυχικῶς καὶ πονέσω σωματικῶς. φρονῶ φρονήσω, καὶ φρονέσω. χωρῶ χωρήσω, καὶ χωρέσω. τὸ δὲ η φυλάττει καὶ ὁ παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος. μέσοι δὲ παρακείμενοι καὶ ἀόριστοι δεύτεροι οὐκ εἰσὶ, πλὴν τῶν σεσημειωμένων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας αὐτῶν. δυπῶ δυπήσω, δεδούπηκα πρῶτος, δέδυπα μέσος, μιᾷ συλλαβῇ ἐλλείπων τοῦ πρώτου. ἀόριστος δεύτερος, ἔδυπον. κτυπῶ κτυπήσω, ἐκτύπηκα πρῶτος, ἔκτυπα μέσος, ἔκτυπον ἀόριστος β. ἀνωγῶ ἀνωγήσω, ἠνώγηκα, ἤνωγα, ἤνωγον. μυκῶ, μυκήσω, μεμύκηκα, μέμυκα, ἔμυκον. χραισμῶ, ἔχραισμον ἀόριστος δεύτερος. ὀλισθῶ, ὤλισθον, ἁμαρτῶ ἤμαρτον, εὑρῶ εὗρον, βλαστῶ ἔβλαστον, ἀλαλκῶ ἤλαλκον. τούτων δὲ οἱ δεύτεροι ἀόριστοι φύσει ἢ θέσει μακρᾷ παραλήγουσι τοὐναντίον τοῖς βαρυτόνοις. καὶ τὰ μὲν πρωτόθετα ἰωνικῶς καὶ ποιητικὰ, ὁμοίως τοῖς βαρυτόνοις κλίνονται. ποιέω, ποιέεις, ποιέει. τὰ δὲ δεύτερα ῥητορικὰ περισπώμενα, ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν κατὰ κρᾶσιν ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις ὡσαύτως τοῖς βαρυτόνοις κλίνεται. ὥστε εἴ τις οἶδε κλίνειν καλῶς τὸ τύπτω καὶ τύπτομαι, θεμέλιον ὄντα πάντων τῶν ῥημάτων, ἀπόνως καὶ ταῦτα κλινεῖ. ὁ δὲ ἐκείνων ὀλιγωρῶν, καὶ τούτων ἄπειρος ἔσται, καὶ ὁ κόπος αὐτοῦ κενὸς ἔσται. χωρὶς γὰρ ἀρχῶν καὶ θεμελίων τὰ πάντα κενά.

Mixtio prima.

Mixtiones *primæ coniugationis in indicatiuis, imperatiuis, optatiuis, ſubiunctiuis, infinitiuis, & participijs, ſic fiunt.* E & o, *in o miſcetur.* E & ei, *in ei.* Duo *ee, in ei.* E & o, *in u.* E & *u, in u.* E & *oi, in oi.* E & *i in i.* Facio *facio, facis facis, facit facit.* Faciebam *faciebam, faciebas faciebas, faciebat faciebat.* Præteritum *perfectum, feci.* Præteritum *plusquamperfectum, feceram.* Aoriſtus *feci.* Futurum *faciam, temporaliter ſolum in his & inclinatiue, ne quod eſt extra rem maius re fiat. declinatio enim horum multis alijs dicta eſt, & mihi in primo. & formatio eadem grauiſonis:* Fac *fac, faciat faciat. feceris fecerit. facito facito.* Optatiuum, *facerem facerem: & mutatione mi in in, æolice, facerem faceres faceret. ſic & clamarem clamarem, clamarem clamares clamaret, & inaurarem inaurarem: inaurarē inaurares inauraret. feciſſem, fecerim fecerim, faciam.* Subiunctiua, *ſi faciam faciam, facias facias, faciat faciat. ſi feciſſem, ſi fecero, pro futuro. facere facere, feciſſe feciſſe, factum ire, faciens faciens, faciens faciens, faciens faciens: qui fecit, qui fecit, facturus. paſſiua, fio fio, paſſiuum fis fis, fit fit, fiebam fiebam, factus ſum, factus es, factus eſt.* Pluralis *tertia, facti ſunt communiter, & ionice facti ſunt, à tertia ſingulari, mutatione i in e, & multiplicatione alpha. omnis enim tertia ſingularis paſſiui præteriti perfecti habens ante t uocalem longam, mutans ipſam in breuem, ionicam tertiam facit, addito & alpha. factum eſt, facta ſunt. propter quod circumflexi longa penultimantes, hanc corripiunt,*

ΚΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ.

Αἱ δὲ κράσεις τῆς πρώτης συζυγίας ἐν ὁριστικοῖς, προστακτικοῖς, εὐκτικοῖς, ὑποτακτικοῖς, ἀπαρεμφάτοις, καὶ μετοχαῖς, οὑτωσὶ γίνονται. τὸ ε καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται. Τὸ ε καὶ ει, εἰς ει. τὰ δύο εε, εἰς ει. τὸ ε καὶ ο, εἰς ου. τὸ ε καὶ ου, εἰς ου. τὸ ε καὶ οι, εἰς οι. τὸ ε καὶ η, εἰς η. ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ. ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει. ὁ παρακείμενος πεποίηκα, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐπεποιήκειν, ὁ ἀόριστος ἐποίησα, ὁ μέλλων ποιήσω, χρονικῶς μόνον ἐν τούτοις, καὶ ἐγκλιτικῶς, ἵνα μὴ τὸ πάρεργον μεῖζον τοῦ ἔργου γένοιτο. ἡ κλίσις γὰρ τούτων πολλοῖς τε ἄλλοις εἴρηται, κἀμοὶ ἐν τῷ πρώτῳ. ὅ, τε σχηματισμὸς ὁ αὐτὸς τοῖς βαρυτόνοις. ποίεε ει, ποιεέτω ποιείτω, πεποίηκε πεποιηκέτω, ποίησον ποιησάτω. τὸ εὐκτικὸν, ποιέοιμι ποιοῖμι. καὶ τροπῇ τοῦ μι εἰς ην αἰολικῶς, ποιοίην, ης, η. οὕτω καὶ βοάοιμι, βοῷμι. βοῴην, ης, η. καὶ χρυσόοιμι χρυσοῖμι, χρυσῴην, ης, η. πεποιήκοιμι, ποιήσαιμι, ποιήσεια, ποιήσοιμι. ὑποτακτικὰ, ἐὰν ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ, ῇ. ἐὰν πεποιήκω, ἐὰν ποιήσω, ἀντὶ μέλλοντος. ποιέειν εῖν. πεποιηκέναι, ποιῆσαι, ποιήσειν. ὁ ποιέων ῶν. ἡ ποιέουσα ποιοῦσα, τὸ ποιέον ποιοῦν. ὁ πεποιηκὼς, ὁ ποιήσας, ὁ ποιήσων. παθητικὰ, ποιέομαι ποιοῦμαι, τὸ παθητικὸν, ποιέῃ ποιῇ, ποιέεται ποιεῖται, ἐποιεόμην ἐποιούμην, πεποίημαι, σαι, ται. τὸ πληθυντικὸν τρίτον πεποίηνται κοινῶς, καὶ ἰωνικῶς πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ τρίτου ἑνικοῦ, τροπῇ τοῦ η εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α. πᾶν γὰρ τρίτον ἑνικὸν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου ἔχων πρὸ τοῦ τ φωνῆεν μακρὸν, τρέπον αὐτὸ εἰς βραχὺ, τὸ ἰωνικὸν τρίτον ποιεῖ, προστεθέντος καὶ α, πεποίηται πεποιέαται. διὸ οἱ περισπώμενοι μακρᾷ παραλήγοντες, ταύτην συστέλλουσιν

in debitam correptionem. clamatũ eſt, clamata ſunt. inauratum eſt, inaurata ſunt. Si autem uis, & à tertia plurali, commutatione n in a: ut uerberentur uerberentur, facti ſunt facti ſunt, debita correptione facta: factus fuerã fiam, factus fui, fiam, factus fui, fiam. Fias fias, factus ſis, factus ſis, factus ſis, fierem fierem, factus fuiſſem, fuerim, fiam, factus fuiſſem, fiã. ſi fiam fiam, ſi factus fuerim, ſi factus fuiſſem, ſi fiam, pro futuro ſemper. Fieri fieri, factũ eſſe, factum fuiſſe, factũ fuiſſe, factũ iri. fiens, fiens, factus factus, factus, faciendus. Nota autem, biſyllaba in ſecunda & tertia perſona contractionem non pati: eo, is is, it it. nauigo, nauigas nauigas, nauigat. at fluo, fluis fluis, fluit fluit. fundo, fundis fundis, fundit fundit: & in paßiuis in tertia, nauigatur, fluitur, et indigetur. Cũ his ſecunda eſt per ſao prolata, in penultima futuri & aliorum temporum a aut i habet, hoc modo. Cum præſens ipſorum ante o, e aut i habet tunc futurum a penultimat, ſino ſinam, ſpecto ſpectabo, triſto triſtabo, erubeo erubebo, altero alterabo communiter, & alterabo ionice. Etiam penultimantia o, audio audiam. excipitur clamo clamabo, fleo flebo, trituro triturabo, & triturabo. Etiam in rho ſupra unam ſyllabam, traijcio traijciam, miſceo miſcebo, ſeneſco ſeneſcam. rado autem, radis: Radit enim in cute hoc. Etiam in lo ſupra unam ſyllabam e penultimantia: rideo ridebo, ago agã. Etiam in rho & lo ſoliſyllaba, non facientia deriuatiua in mi: facio faciam, frango frangam, rumpo rumpam, frango frangam. Etiam cum præſens

y penul-

εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν. βεβῶνται βεβοάαται, κεχύσωται κεχυσόαται. εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀπὸ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ, ἀμοιβῇ τοῦ ν εἰς α, ὥσπερ τύψοιντο τυψοίατο, πεποίηνται πεποιέαται, τῆς ὀφειλομένης συστολῆς γινομένης, ἐπεποιήμην πεποιήσομαι, ἐποιήθην ποιηθήσομαι, ἐποιησάμην ποιήσομαι. ποιέου, οῦ. πεποίησο, ποιήθητι, ποίησαι, ποιεοίμην, ποιοίμην, πεποιήμην, ποιηθείην. ποιηθησοίμην, ποιησαίμην, ποιησοίμην. ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν ποιηθῶ, ἐὰν ποιήσομαι, ἀντὶ μέλλοντος πάντοτε. ποιέεσθαι εῖσθαι, πεποιῆσθαι, ποιηθῆναι, ποιήσασθαι, ποιήσεσθαι. ὁ ποιεόμενος, ούμενος, ὁ πεποιημένος, ὁ ποιηθείς. ὁ ποιησάμενος, ὁ ποιησόμενος. σημείωσαι δὲ τὰ δισύλλαβα ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ συναίρεσιν μὴ πάσχειν, νέω, νέεις εῖς, νέει εῖ. πλέω πλέεις εῖς, πλέει εῖ. ῥέω, ῥέεις εῖς, ῥέει εῖ. χέω, χέεις εῖς, χέει εῖ. καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς ἐν τρίτῳ πλεῖται, ῥεῖται, καὶ τὸ δεῖται. μετὰ τούτων δευτέρα ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ αω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων τὸ α ἢ τὸ η ἔχει, οὕτωσίν. ὅτε ὁ ἐνεστὼς αὐτῶν πρὸ τοῦ ω μέγα ε ἢ ι ἔχει, τότε ὁ μέλλων τῷ α παραλήγει. ἐῶ ἐάσω, θεῶ θεάσω, ἀνιῶ ἀνιάσω, ἐρυθριῶ ἐρυθριάσω, ἀλλοιῶ ἀλλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλλοιήσω ἰωνικῶς. ἔτι τὰ παραληγόμενα, τῷ ο, ἀκροῶ ἀκροάσω. ἐξαιρεῖται βοῶ βοήσω, γοῶ γοήσω, ἀλοῶ ἀλοήσω, καὶ ἀλοάσω. Ἔτι τὰ εἰς ρω ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, περῶ περάσω, φυρῶ φυράσω, γηρῶ γηράσω, ξυρῶ δὲ ξυρεῖς. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο. Ἔτι τὰ εἰς λω ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τῷ ε παραληγόμενα. γελῶ γελάσω, ἐλῶ ἐλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω μονοσύλλαβα, μὴ ποιοῦντα παράγωγα εἰς μι, δρῶ δράσω, κλῶ κλάσω, φλῶ φλάσω, θλῶ θλάσω. Ἔτι ὅτε ὁ ἐνεστὼς

y penultimat, tunc & futurũ i ſpondeo debo, ſeditioni trado ſeditioni tradã, conturbo turbabo. Etiã *in lo ſolum, aut cũ cõſonante per comprehenſionẽ, aut per diſtantiã : ſpolio abo, crapulor pulabor, minor nabor, podagror podagrabor, bilio biliã, inſanio inſaniã, negocior negociabor, præterquam laxo laxabo, propitio propitiabo.* Etiam *in rho & lo deriuatiua in mi facientia : utor utar, quoniam utor. incendo incendã, quoniã incendo. fero ferã, quoniã fero.* Etiã *in aliã aliquã cõſonantẽ deſinentia. tergo gam, ſcalpo pam, uiuo uam, uinco cam, eſurio riam, ſitio tiam, guberno nabo, honoro rabo, pubeſco ſcam, delicior deliciabor, uindemio uindemiabo, ſileo ſilebo, taceo tacebo, ſector ſectabor, inſequor. uello autem uellã, uello ſcilicet uellam.* Com*mixtiones ſecundæ coniugationis ſunt hæ in omnibus actiuis & paßiuis.* A *& o, in o miſcetur.* A *& e, in ei diphthongo, in a ſubſcriptum. a & e, in a longum. a & o in o. & a & u in o, a & in in an, & oi in o ſubſcriptum. a & i, in a.* Indicatiua : *Clamo mo, clamas clamas, cum aſcripto i. ſimiliter & clamat at, clamabam bã, clamabas bas, clamabat bat, clamaui, clamauerã, clamaui, clamabo.* Clama *clama, clamet met, clamet met, clama clamet. clamarem rem, clamares res, clamaret ret, cum i. & æolice clamarem res ret. clamauerim, clamauiſſem clamauiſſem, clamem.* Si *clamem clamem, clames mes, clamet clamet, ſimiliter in indicatiuis.* Si *clamauiſſem, ſi clamauero.* Clamare *re, clamauiſſe uiſſe, clamatũ ire.* Clamans *mans, clamans, uociferatus, clamaturus. clamor mor, clamaris ris, clamat clamat. clamabar mabar, clamatus sũ clamatus ſum,*

clamabor,

τῷ υ παραλήγει, τότε καὶ ὁ μέλλων τῷ η, ἐγγυῶ ἐγγυήσω, λυῶ λυήσω, δυῶ δυήσω. ἔτι τὰ εἰς λω μόνον ἢ μετὰ συμφώνου κατὰ σύλληψιν, εἴ τε κατὰ διάστασιν, συλῶ συλήσω, κραιπαλῶ κραιπαλήσω, ὁμοκλῶ ὁμοκλήσω, ποδαγρῶ ποδαγρήσω, χολῶ χολήσω, μελαγχολῶ μελαγχολήσω. ἀσχολῶ ἀσχολήσω. πλὴν τοῦ χαλῶ χαλάσω, ἱλῶ ἱλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω παράγωγα εἰς μι ποιοῦντα, χρῶ χρήσω, ὅτι χρῆμι. πρῶ πρήσω, ὅτι πρῆμι. τλῶ τλήσω, ὅτι τλῆμι. Ετι τὰ εἰς ἄλλο τι σύμφωνον λήγοντα, σμῶ σμήσω, κνῶ κνήσω, ζῶ ζήσω, νικῶ νικήσω, πεινῶ πεινήσω, διψῶ διψήσω, κυβερνῶ κυβερνήσω, τιμῶ τιμήσω, ἡβῶ ἡβήσω, τρυφῶ τρυφήσω, τρυγῶ τρυγήσω, σιγῶ σιγήσω, σιωπῶ σιωπήσω, σπῶ σπήσω, τὸ ἀκολουθῶ. σπῶ δὲ σπάσω, τὸ ἀνασπῶ ἀνασπάσω. αἱ κράσεις τῆς δευτέρας συζυγίας εἰσὶν αὗται ἐν πᾶσι τοῖς ἐνεργητικοῖς καὶ παθητικοῖς. Τὸ α καὶ ω, εἰς ω μέγα κιρνᾶται. Τὸ α καὶ ε, ἐν ει διφθόγγῳ, εἰς ᾳ ὑπογεγραμμένον. Τὸ α καὶ ε, εἰς α μακρόν. Τὸ α καὶ ο εἰς ω, καὶ τὸ α καὶ ου, εἰς ω. Τὸ α καὶ ειν, εἰς ᾳν. Τὸ α καὶ οι, εἰς ῳ ὑπογεγραμμένον. Τὸ α καὶ η, εἰς α. ὁριστικὰ, βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, μετὰ τοῦ προτγεγραμμένου ι. ὡσαύτως καὶ τὸ βοάει ᾷ, ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα, βοήσω βόαε α, βοαέτω άτω, βεβοήκε κέτω, βόησον σάτω. βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῳ, μετὰ τοῦ ι. καὶ αἰολικῶς, βοῴην, βοῴης, βοῴη. βεβοήκοιμι, βοήσαιμι, βοήσεια, βοήσοιμι. Εὰν βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾳ, ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς, ἐὰν βεβοήκω, ἐὰν βοήσω, βοάειν βοᾷν, βεβοηκέναι, βοῆσαι, βοήσειν. ὁ βοάων ῶν, ὁ βεβοηκὼς, ὁ βοήσας, ὁ βοήσων. βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται βοᾶται. ἐβοαόμην ώμην, βεβόημαι, ἐβοήθην.

βοηθή-

clamabor,clamatus ſum,clamabor. Clamare are,clamatus ſis, clamator mator. Clamarer rer,clamatus eſſem, clamatus fuiſſem,clamatus eſſem, clamer. Si clamer mer, ſi clamatus ſim, ſi clamatus fuero, ſi matus fuero. Clamari ari,clamatũ fuiſſe,atum fuiſſe, tum eſſe,clamatũ iri. Clamatus tus,clamatus clamatus,clamatus,clamandus. Tertia eſt,quæ per oo profertur,in penultima futuri,& aliorũ temporũ o magno penultimat,ut plurimũ. in paucis autem o paruo ſic. Cum tertiæ uerba habent præpoſitũ uerbale,tunc o magnum inuenies in penultima futuri: inauro ro,inaurabo,quoniam aurum. deargento to,deargentabo, quoniam argentum. gypſo gypſabo,quoniam gypſus. capio capiam,quoniam manus. ſuccendo ſuccendã,quoniam ignis. corono coronabo, quoniam corona. erigo erigam,quoniã rectus. torqueo torquebo, quoniã tortus. lædo lædã,quoniã malus. humilio humiliabo,quoniam humilis,& alia multa. præter pauca quædam habentia o paruum: aro arabo,iuro iurabo,culpo culpábo, paſcor paſcor, paſcar, quod & in aliis temporibus eſt uidere. Commixtiones autem tertiæ, ſic habent. O & o, in o miſcetur. O & oi, in oi. O & e, in u. Duo oo,in u. O & in,in un. O & i,in oi. Inauro ro, inauras ras,inaurat rat. inaurabam rabam. inaurauí inauraui,inauraueram inauraui,inaurabo. Inaura inaura,inaura,inaurato. Inaurarem rem,inaurauiſſem,inaurauerim inaurauerim,inaurẽ. Si inaurem rem,inaures res,inauret ret. ſimiliter indicatiuis. Si inaurauiſſem,ſi inaurauero,inaurare re,inaurauiſſe, inauraſſe,inauratũ ire, inaurans inaurans,inaurans, inaurans,

βοηθήσομαι, ἐβοησάμην, βοήσομαι. βοάου, ῶ, βεβόησο, βοήθητι, βόησαι. βοαοίμην, ῴμην, βεβοοίμην. βοηθείην, βοησαίμην, βοησοίμην. Εὰν βοάωμαι, ῶμαι. ἐὰν βεβοῶμαι. ἐὰν βοηθῶ, ἐὰν βοήσομαι. βοάεσθαι, ᾶσθαι, βεβοῆσθαι, βοηθῆναι, βοήσασθαι, βοήσεσθαι. ὁ βοαόμενος, ώμενος, ὁ βεβοημένος, ὁ βοηθεὶς, ὁ βοησάμενος, ὁ βοησόμενος. τρίτη ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων τῷ ω μεγάλῳ παραλήγει ὡς ἐπιτοπλεῖστον. ἐν ὀλίγοις δὲ τῷ ο μικρῷ ἐστίν. ὅτε τὰ τῆς τρίτης ῥήματα ἔχουσιν προεπικείμενον ῥηματικὸν, τότε τὸ ω μέγα εὑρήσεις ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος, χρυσόω, ῶ. χρυσώσω, ὅτι χρυσός. ἀργυρόω, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω, ὅτι ἄργυρος. γυψῶ γυψώσω, ὅτι γύψος. χειρῶ χειρώσω, ὅτι χείρ. πυρῶ πυρώσω, ὅτι πῦρ. στεφανῶ στεφανώσω, ὅτι στέφανος. ὀρθῶ ὀρθώσω, ὅτι ὀρθός. στρεβλῶ στρεβλώσω, ὅτι στρεβλός. κακῶ κακώσω, ὅτι κακός. ταπεινῶ ταπεινώσω, ὅτι ταπεινός. καὶ ἄλλα πάμπολλα. πλὴν ὀλίγων τινῶν τῶν ἐχόντων τὸ ο μικρόν. ἀρῶ ἀρόσω, ὀμῶ ὀμόσω, ὀνῶ ὀνόσω, βόω ῶ, βόσω. ἅπερ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χρόνοις ἐστὶν ἰδεῖν. αἱ δὲ κράσεις τῆς τρίτης οὕτως ἔχουσι. Τὸ ο καὶ ω εἰς ω κιρνᾶται. Τὸ ο καὶ οι, εἰς οι. Τὸ ο καὶ ε, εἰς ου. Τὰ δύο οο, εἰς ου. τὸ ο καὶ ειν, εἰς ουν. τὸ ο καὶ η, εἰς οι. χρυσόω, ῶ. χρυσόεις, οῖς. χρυσόει οῖ. ἐχρύσοον, ουν. κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. χρυσώσω, χρύσοε, ου. κεχρύσωκε, χρύσωσον. χρυσόοιμι, οῖμι. κεχρυσώκοιμι, χρυσώσαιμι, χρυσώσεια, χρυσώσοιμι. Εὰν χρυσόω ῶ. χρυσόῃς, οῖς. χρυσόῃ, οῖ. ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς. Εὰν κεχρυσώκω, ἐὰν χρυσώσω, χρυσόειν οῦν, κεχρυσωκέναι, χρυσῶσαι, χρυσώσειν. Ο χρυσόων, χρυσῶν. ὁ κεχρυσωκὼς, ὁ χρυ-

inaurans, inauraturus. Inauror inauror, inaurabar inaurabar, inauratus fui, inauratus fueram, inauratus ſum, inauratus fui, inaurabor. Inaurare inaurare, inauratus, inaurator inaurator. Inaurarer, inaurarer, inauratus fuiſſem, inauratus fuiſſem, inauratus fuiſſem, inaurer. Si inaurer inaurer, inaurere inaurere, inauretur inauretur, & inauretur. Si inauratus fuiſſem. Si inauratus ſim. Si inauratus fuero. Inaurari inaurari, inauratum fuiſſe, inauratum eſſe, inauratum eſſe, inauratum iri. Inauratus inauratus, inauratus inauratus, inauratus, inaurandus.

De in mi.

His ita ſe habentibus, & de in mi dicamus breuiſſime, quorum coniugationes, ut cognitum eſt, quatuor ſunt. harum prima, à prima circunflexorum: pono pono, pono. ſecunda à ſecunda: ſiſto ſiſto, ſiſto. tertia à tertia: do do, do. quarta autem, ab in yo grauiſonis uſque ad præteritum imperfectum declinata: Iungo iungo, coagulo coagulo, perdo perdo. & prima quidem & ſecunda, i penultimat. tertia autem o, quarta autem y. Commune autem ipſis in futuro abijcere primam ſyllabam: pono ponam, ſyſto ſyſtam, do dabo, & in actiuis quidem longa penultimare, in paßiuis autem breui. pono ponam, ſiſto ſiſto, do dor, iungo iungor. Niſi alicubi poetica licentia contrarium in paßiuis fiat: ut ponor, mæreo, quæro, & alia ionica. Aeoles autem ponor, ſto, dicunt. & in mi quidem, in præſenti quidem & præterito imperfecto, & aoriſto ſecundo, propriam ſortita ſunt declinationem. in alijs autẽ temporibus, eodem modo grauiſonis decli-

ὁ χρυσώσας, ὁ χρυσώσων. χρυσόομαι σοῦμαι, ἐχρυσοόμην ἐχρυσούμην, κεχρύσωμαι ἐκεχρυσώμην, ἐχρυσώθην, ἐχρυσωσάμην, χρυσώσομαι. χρυσόου οῦ, κεχρύσωσο. χρυσώθητι, χρύσωσαι. χρυσοίμην οίμην, κεχρυσώμην, χρυσωθείην, χρυσωσαίμην, χρυσωσοίμην. ἐὰν χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται οῦται, καὶ χρυσῶται. ἐὰν κεχρυσῶμαι, ἐὰν χρυσωθῶ, ἐὰν χρυσώσωμαι. χρυσόεσθαι οῦσθαι, κεχρυσῶσθαι, χρυσωθῆναι, χρυσώσασθαι, χρυσώσεσθαι. ὁ χρυσοόμενος ούμενος, ὁ κεχρυσωμένος, ὁ χρυσωθεὶς, ὁ χρυσωσάμενος, ὁ χρυσωσόμενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ περὶ τῶν εἰς μι λέγομεν βραχύτατα, ὧν αἱ συζυγίαι, ὡς ἔγνωσαι, τέσσαρές εἰσι. τούτων ἡ πρώτη, ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, τιθέω ῶ, τίθημι. ἡ δευτέρα, ἀπὸ τῆς δευτέρας, ἱστάω ῶ, ἵστημι. ἡ τρίτη, ἀπὸ τῆς τρίτης, διδόω, ῶ, δίδωμι. ἡ δὲ τετάρτη, ἀπὸ τῶν εἰς νω βαρυτόνων μέχρι παρατατικοῦ κλινομένη, ζευγνύω ζεύγνυμι, πηγνύω πήγνυμι, ὀλλύω ὄλλυμι. καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ δευτέρα, τῷ η παραλήγει. ἡ δὲ τρίτη, τῷ ω. ἡ δὲ τετάρτη, τῷ υ. κοινὸν δ' αὐταῖς ἐν τῷ μέλλοντι ἀποβάλλειν τὴν πρώτην συλλαβήν. τίθημι θήσω, ἵστημι στήσω, δίδωμι δώσω. καὶ ἐν μὲν τοῖς ἐνεργητικοῖς, μακρᾷ παραλήγειν. ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς, βραχείᾳ, τίθημι τίθεμαι, ἵστημι ἵσταμαι, δίδωμι δίδομαι, ζεύγνυμι ζεύγνυμαι. εἰ μή που ποιητικῇ ἀδείᾳ τοὐναντίον ἐν τοῖς παθητικοῖς γένοιτο, ὡς τίθημαι, ἀκάχημαι, δίζημαι, καὶ ἄλλα ἰωνικά. οἱ δὲ αἰολεῖς τίθαιμι, ἵσαιμι λέγουσι. καὶ τὰ μὲν εἰς μι, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ, καὶ ἀορίστῳ δευτέρῳ, ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις, ὁμοιοτρόπως τοῖς βαρυτόνοις

κλινον-

declinantur, quæ ante alia oportet bene didiciſſe. formabis autem ipſorum ſecundas perſonas à primis, mutatione mi in s: pono ponis, ſiſto ſiſtis, do das, iungo iungis. Tertias autem à ſecundis, additione i: ponis ponit, & ponit dorice. ſiſtis ſiſtit, das dat, iungis iungit. Secunda & tertia dualium, à ſecunda plurali, mutatione e in on, ſicut & grauiſona: ponitis ponitis, ponunt. ſiſtitis ſiſtitis, ſiſtunt, datis datis, dant. iungitis iungitis, iungunt. Pluralis prima, à ſingulari prima, tranſmutatione ultimæ, & correptione penultimæ, uel à participiali genitiuo ſecundum ueteres: ponimus, ſiſtimus, damus, iungimus. Pluralis ſecunda, à prima, mutatione men in te: ponimus ponitis, ſiſtitis, datis, iungitis. Pluralis tertia ſimili uoce participialibus datiuis pluralibus: ponunt, ſiſtunt, dant, iungunt. & ionice, ponunt, daut, iungunt. at ſiſto ſiſtunt, facit propter uocalitatem. etiam & eunt attice ex contractione, & immittunt, & ſimilia. Præteritum imperfectum à præſenti, mutatione m in n, additione conſueti augmenti: pono ponebam, ſiſto ſiſtebam, do dabam, iungo iungebam. Secunda à prima, mutatione n in s. Tertia à ſecunda, abiectione s: & reliqua eodem modo præſenti. Præteritum perfectum à futuro: ponam poſui, ſtabo ſteti, dabo dedi. Præteritum pluſquamperfectum à præterito perfecto ſecundum grauiſona: poſueram, ſteteram, dederam. poſui autem & poſueram Bœotice, mutatione i in ei, ſicut heroes pro heroes. unde & poſitus ſum per ei. at

κλίνονται. ἃ πρὸ τῶν ἄλλων δεῖ καλῶς μαθεῖν. σχηματίσεις δὲ αὐτῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα ἀπὸ τῶν πρώτων, τροπῇ τοῦ μι εἰς ς. τίθημι τίθης, ἵστημι ἵστης, δίδωμι δίδως, ζεύγνυμι ζεύγνυς. τὰ δὲ τρίτα ἀπὸ τῶν δευτέρων, προσθέσει ι. τίθης τίθησι, καὶ τίθητι δωρικῶς. ἵστης ἵστησι, δίδως δίδωσι, ζεύγνυς ζεύγνυσι. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τῶν δυϊκῶν, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ, τροπῇ ε εἰς ον, ὥσπερ καὶ τὰ βαρύτονα. τίθετε, τίθετον, τίθετον. ἵστατε, ἵστατον, ἵστατον. δίδοτε, δίδοτον, δίδοτον. ζεύγνυτε, ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, μεταποιήσει τῆς ληγούσης, καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης. ἢ ἀπὸ τῆς μετοχικῆς γενικῆς κατὰ παλαιούς. τίθεμεν, ἵσταμεν, δίδομεν, ζεύγνυμεν. Τὸ πληθυντικὸν δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς τε, τίθεμεν, τίθετε, ἵστατε, δίδοτε, ζεύγνυτε. Τὸ πληθυντικὸν τρίτον ὁμοφώνως ταῖς μετοχικαῖς δοτικαῖς πληθυντικαῖς, τιθεῖσιν, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. καὶ ἰωνικῶς, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. τὸ δὲ ἵστημι, ἱστᾶσι ποιεῖ δι' εὐφωνίαν, ἔτι καὶ ἰᾶσιν ἀττικῶς ἐκ συναιρέσεως, καὶ ἀφιᾶσι, καὶ τὰ ὅμοια. ὁ παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, τροπῇ τοῦ μ εἰς ν, προσθέσει τῆς συνήθους αὐξήσεως, τίθημι ἐτίθην, ἵστημι ἵστην, δίδωμι ἐδίδων, ζεύγνυμι ἐζεύγνυν. Τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐκ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοιοτρόπως τῷ ἐνεστῶτι. ὁ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, θήσω τέθεικα, στήσω ἕστακα, δώσω δέδωκα. ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου κατὰ τὰ βαρύτονα, ἐτεθείκειν, ἑστάκειν, ἐδεδώκειν. Τὸ δὲ τέθεικα καὶ ἐτεθείκειν, βοιωτικῶς, τροπῇ τοῦ η εἰς ει. ὥσπερ εἵρωες, ἀντὶ ἥρωες. ὅθεν καὶ τὸ τέθειμαι διὰ ει. τὸ δὲ

ἕστακα

ſteti per a,ad differentiam ſteti,à ſto. Aoriſtus primus, poſui,ſteti,dedi. poſui autem pro poſui, & dedi pro dedi,extra regulam: cum quibus et miſi notatum eſt in his quæ ſunt in mi, ſicut dixi & tuli in grauiſonis. Aoriſtus ſecundus: poſui poſuiſti poſuit, per i. reliqua uero per e: ſteti ſtetiſti ſtetit,dedi dediſti dedit,per o magnum. reliqua autem per o paruum. futurum: ponam, ſiſtam, dabo. Scire autem oportet, quòd in mi ſuperbiſyllaba quidem exiſtentia, antepenacuuntur,pono,do. biſyllaba autem acuuntur, ſum, aio, dico: inclinata uero acuuntur, & compoſita antepenacuuntur: aſſentior,adſum.eo autem,id eſt proficiſcor,antecircumflectitur. & primæ quidem & ſecundæ, defectiua. tertiæ uero, præter do, defectiua. quartæ autem,uſque ad præteritum imperfectum.Imperatiuorum uero, quæ in thi,à genitiuo propriorum participiorum fiunt, abiectione n,& tranſmutatione ultimæ in thi: ponentis, pone pro pone, ponat ponentis ponito, & ponito, ponat. ſtanti, ſta ſtet: ſtantis, ſta ſtet.dantis,da det: dantis,dato & dato,det.iungẽtis, iunge iungat. In on autem & in e,ut grauiſona: poſueris poſuerit,ſteterit, ſiſtito ſiſtat,dederis dederit. optatiuorum autem,in in quidem,ut paßiua primi & ſecundi aoriſti: ponerem poneres poneret,poſuerim poſueris poſuerit, ſiſterem ſtarẽ,darem dederim. in mi autem,ut grauiſona:poſuiſſem poſuiſſes ſſet. ſtetiſſem,ſiſterem commune,ſiſterem æolicum.dediſſem, poſuiſſem, ſiſtam,dem. Subiunctiuorum autem, circumflexa quidem,ut paßiua primi et ſecundi aoriſti,ſi

ponam

ἔστακα διὰ τοῦ α, εἰς διαφορὰν τοῦ ἕστηκα, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω. ὁ ἀόριστος πρῶτος, ἔθηκα, ἔστησα, ἔδωκα. τὸ δὲ ἔθηκα, ἀντὶ ἔθησα, καὶ ἔδωκα ἀντὶ ἔδωσα ἔξω τοῦ κανόνος. μεθ' ὧν καὶ τὸ ἧκα σεσημείωται ἐν τοῖς εἰς μι, ὥσπερ τὸ εἶπα, καὶ ἤνεγκα ἐν τοῖς βαρυτόνοις. ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔθην, θης, θη, διὰ τοῦ η. τὰ δὲ λοιπὰ, διὰ τοῦ ε. ἔστην ἔστης ἔστη. ἔδων, δως, δω, διὰ τοῦ ω μεγάλου. τὰ δὲ λοιπὰ, διὰ τοῦ ο μικροῦ. μέλλων, θήσω, στήσω, δώσω. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τὰ εἰς μι ὑπερδισύλλαβα μὲν ὄντα, προπαροξύνονται. τίθημι, δίδωμι. δισύλλαβα δὲ, ὀξύνονται, εἰμὶ, φημὶ, ἠμί. ἐγκλινόμενα δὲ, ὀξύνονται. καὶ σύνθετα, προπαροξύνονται, σύμφημι, πάρειμι. τὸ δὲ εἶμι, τὸ πορεύομαι, προπερισπᾶται. καὶ τὰ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἀνελλιπῆ. τὰ δὲ τῆς τρίτης, πλὴν τοῦ δίδωμι, ἐλλιπῆ. τὰ δὲ τῆς τετάρτης, μέχρι παρατατικοῦ. τῶν δὲ προστακτικῶν, τὰ μὲν εἰς θι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν γίνονται, ἐκβολῇ τοῦ ν, καὶ μεταποιήσει τῆς ἐσχάτης εἰς θι. τιθέντος, τίθετι, ἀντὶ τίθεθι, τιθέτω, θέντος, θέτι, καὶ θὲς, θέτω. ἱστάντος, ἵσταθι, ἱστάτω. στάντος, στῆθι, στήτω. διδόντος, δίδοθι, διδότω. δόντος, δόθι, καὶ δὸς δότω. ζευγνύντος, ζεύγνυθι, ζευγνύτω. τὰ δὲ εἰς ον καὶ εἰς ε, ὡς τὰ βαρύτονα, τέθεικε τω, ἕστακε ἑστακέτω, στῆσον στησάτω, δέδωκε τω. τῶν δὲ εὐκτικῶν τὰ μὲν εἰς ην, ὡς τὰ παθητικὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίστου, τιθείην, ης, η. θείην, ης, η. ἱσταίην σταίην, διδοίην δοίην. τὰ δὲ εἰς μι, ὡς τὰ βαρύτονα, τεθείκοιμι, κοις, κοι. ἑστάκοιμι, στήσαιμι, τὸ κοινὸν, στήσεια τὸ αἰολικόν. δεδώκοιμι, θήσοιμι, στήσοιμι, δώσοιμι. τῶν δὲ ὑποτακτικῶν τὰ μὲν περισπώμενα, ὡς τὰ παθητικὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίστου, ἐὰν

ponam as at, ſi poſuerim ris rit. ſiſtam ſiſtas ſiſtat, per a. ſiſtē ſiſtes ſiſtet. ſi det, ſi dederit. at penacuta, ut grauiſona: ſi poſuiſſem, ſi ſtetiſſem. ſi ſtetero, ſi dediſſem. Infinitiuorũ autem alia quidem in næ, alia uero in in, ponere, poſuiſſe poſuiſſe. ſiſtere, ſtetiſſe, ſtatuiſſe, ſtare, dare, dediſſe, dare, iungere, poſitũ ire, ſtatũ ire, datum ire. à proprijs indicatiuis, ut grauiſona. Participiorum autē alia quidem in is, alia uero in as, et os, & us, & ys trigeneriter: ponens ponens, ponens ponens ponens, poſiturus, ſiſtens, ſtans ſtans, ſtaturus. dans, qui dedit, dans daturus, iungens. Et paßiua, ponor, poſitus ſum poſitus ſum, poſitus ſum, ponar: & alia ſecundum anteſcripta in diuerſis interrogamentis, & compendijs iuniorum: quorum primus doctus Manuelus Chryſoloras, qui plantauit & docuit in Italia græcas literas, cuius librũ neſcio quo pacto quidam ex imperitis contrahentes corrupere. & poſt illum multos poſt annos omnium optimus Theodorus Gaza, quatuor libros compoſuit pulcherrimos, & eruditißimos. quoniam uero noſtra grãmatica uariaq; exiſtit, & difficilis, & ueluti quoddam pelagus immenſum, non opus eſt auditores ſolis contentos eſſe compendijs, quæ tanquam umbratiles pugnæ ſunt, ſed poſt illa quærere quæ inueniuntur, uetera & noua interrogamenta, à quibus & hæc ipſe hauſi: & quæcunque facile inuẽtu ſunt, quatuor libri Apollonij difficilis, Herodiani plurima, Syngeli Hieroſolymitæ de conſtructione: Maximi Planudæ diſputationem, & de conſtructione, & de tranſitiuis, & intrãſitiuis uerbis Tryphonis, & Theodoſij, et Cheroboſci quæ inueniuntur,

τιθῶ, θῇς, θῇ, ἐὰν θῶ. ἐὰν ἱςῶ, ἱςᾷς ἱςᾷ, διὰ τοῦ α, ἐὰν ςῶ, ςῇς, ςῇ. ἐὰν διδῶ, ἐὰν δῶ. τὰ δὲ παροξύτονα, ὡς τὰ βαρύτονα, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν ἑςάκω, ἐὰν ςήσω, ἐὰν δεδώκω. τῶν δὲ ἀπαρεμφάτων τὰ μὲν εἰς ναι, τὰ δὲ εἰς ειν, τιθέναι, τεθεικέναι, θεῖναι, ἱςᾶναι, ἑςακέναι, ςῆσαι, ςῆναι, διδόναι, δεδωκέναι, δοῦναι, ζδγνυῶαι, θήσειν, ςήσειν, δώσειν, ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁριςικῶν ὡς τὰ βαρύτονα. τῶν δὲ μετοχῶν αἱ μὲν εἰς εις, αἱ δὲ εις ας, καὶ ως, καὶ ους, καὶ υς τριγενῶ. ὁ τιθεὶς, ἡ τιθεῖσα, τὸ τιθὲν, ὁ θεὶς, ὁ τεθεικὼς, ὁ θήσων, ὁ ἱςὰς, ὁ ἑςακὼς, ὁ ςὰς, ὁ ςήσων, ὁ διδοὺς ὁ δεδωκὼς, ὁ δοὺς, ὁ δώσων, ὁ ζευγνύς. καὶ τὰ παθητικὰ, τίθεμαι, ἐθέμην, τέθειμαι, ἐτέθην, ἐθέμην, θήσομαι, καὶ τἆλλα κατὰ τὰ προσγεγραμμένα ἐν διαφόροις ἐρωτήμασι καὶ ἐπιτομαῖς τῶν νεωτέρων, ὧν πρῶτος ὁ σοφὸς Μανουῆλος ὁ χρυσολωρᾶς, ὁ φυτεύσας καὶ διδάξας ἐν ἰταλίᾳ τὰ ἑλληνικὰ, οὗ τὸ βιβλίον οὐκ οἶδ' ὅπως τινὲς τῶν ἀμαθῶν συςείλαντες, διέφθειραν. καὶ μετ' ἐκεῖνον μετὰ πολλὰ ἔτη ὁ πάντ' ἄριςος Θεόδωρος ὁ γαζῆς τέσαρα βιβλία συνέθηκε κάλλιςα καὶ ἐλλογιμώτατα. ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμετέρα γραμματικὴ ποικίλη τε τυγχάνει, καὶ δύσκολος, καὶ οἷόν τι πέλαγος ἀχανὲς, οὐ δεῖ τοὺς ἀκροατὰς μόναις ἀρκεῖσθαι ταῖς ἐπιτομαῖς, ὥσπερ σκιαγραφίαις οὔσαις, ἀλλὰ μετ' ἐκείνας ζητεῖν τὰ εὑρισκόμενα παλαιὰ καὶ νέα ἐρωτήματα, ἀφ' ὧν καὶ αὐτὸς ταυτὶ ἠρυσάμην, καὶ ὅσα εὐχερῶς εὕρηνται, τὰ τέτ̓αρα βιβλία Απολλωνίου τοῦ δυσκόλου, Ηρωδιανοῦ πλεῖςα, Συγγέλου τοῦ ἱεροσολυμίτου τὸ περὶ συντάξεως, Μαξίμου τοῦ Πλανούδου τὸν διάλογον, καὶ τὸ περὶ συντάξεως, καὶ περὶ μεταβατικῶν, καὶ ἀμεταβάτων. Τρύφωνος, καὶ Θεοδοσίου, καὶ Χοιροβοσκοῦ τὰ εὑρισκό-

untur, de æquiuocis uerbis, de inuerſionibus & figuris poeticis, de affectibus, de ſtatibus, de qualitate et quãtitate, de recta ſcriptione, de proprietatibus Moſchopuli omnia: excepta Thomæ magiſtri, Phrynichi, Harpocrationis, Pollucem ipſum. De carminibus uaria, & Hephæſtionis, de ſonis Herodiani & Theodoſij, quod contraxi in breue. dictionaria, nominum ueriloquia, & alia quæcũque ad principia ſpectant, & fundamenta græcæ linguæ, quæ ſi quis exacte nouit, confidenter poteſt nauigare immenſum hoc pelagus. Valete, qui legitis: & memineritis. & ſi quid erroneum dictum fuerit emendantes, ignoſcite: humana enim paßio eſt peccare. De nomine quidem editũ fuit in Mediolano, tempeſtate Franciſci Sfortiæ Ducis, rogatu Philippi Feruſini, & Bartholomæi Chalci, & Bonini Bombricij. quibus gratificatus, & regulas uerborum addidi octo partiũ orationis compendio, ſæpenumero impreſſo, quæ argumento huic congruebant. Anno à Dei ortu, milleſimo quadringenteſimo ſexageſimotertio. De uerbo autem, cõgeſtus quidem ibi, editus autem eſt hic in Meſſana Siciliæ, etiam & de conſtructione uerborũ ſecundũ latinos, et nonnulla alia, Anno milleſimo, quadringẽteſimo ſexageſimo octauo. Sit felix, ut primus.

CONSTANTINI LASCARIS Byzantii, de pronominibus ſecundum omnem linguam, & poeticum uſum.

Quoniam igitur & pronomina exacte ſcire, longe utile introductitijs exiſtit, neceſſarium exiſtimaui

de

μενα, περὶ συνωνύμων ῥημάτων, περὶ τρόπων καὶ σχημάτων ποιητικῶν, περὶ παθῶν, περὶ πνευμάτων, περὶ ποιότητος καὶ ποσότητος, περὶ ὀρθογραφίας, περὶ ἰδιωμάτων, τὰ τοῦ Μοσχοπύλου πάντα, τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶ τοῦ μαγίστρου, τὰς τοῦ φρυνίχου, τὰς τοῦ Αρποκρατίωνος, τὸν Πολυδεύκην αὐτόν. τὰ περὶ μέτρων διάφορα, καὶ τὰ τοῦ Ηφαιστίωνος. τὸ περὶ τόνων Ηρωδιανοῦ καὶ Θεοδοσίου, ἃ συνέτεμον ἐν βραχεῖ. τὰ λεξικά, τὰ ἐτυμολογικά, καὶ τἆλλα ὅσα εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνήκει, καὶ θεμέλια τῆς ἑλληνικῆς γλώττης. ἃ εἴ τις ἀκριβῶς οἶδε, θαῤῥούντως δύναται πλεῦσαι τὸ ἐπίπονον τουτὶ πέλαγος. ἔῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε, καὶ εἴ τι σφαλερὸν εἴρηται ἐπιδιορθώσαντες σύγγνωτε. ἀνθρώπινον γὰρ πάθος τὸ ἁμαρτάνειν. τὸ μὲν περὶ ὀνόματος ἐξέδοτο ἐν μεδιολάνῳ, ἐπὶ Φραγκίσκου σφορτίου τοῦ ἡγεμόνος, ἀξιώσει Φιλίππου φερουφίνου, καὶ Βαρθολομαίου τοῦ χάλκου, καὶ Βωνίνου τοῦ βομβρικίου, οἷς χαριζόμενος, καὶ τοὺς κανόνας τῶν ῥημάτων προσέθηκα τῇ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου ἐπιτομῇ τῇ πολλάκις ἐντυπωθείσῃ, οὐ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ἥρμοζον ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ τρίτῳ. τὸ δὲ περὶ ῥήματος, ἐσχεδιάσθη μὲν ἐκεῖ, ἐξέδοτο δὲ ἐνταῦθα ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας, ἔτι καὶ τὸ περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων κατὰ λατίνους, καὶ ἄλλα τινά, ἔτει χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ ὀγδόῳ εἴη εὐτυχὲς, ὥσπερ τὸ πρῶτον.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ βυζαντίου περὶ ἀντωνυμιῶν κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, καὶ ποιητικὴν χρῆσιν.

Επειδὴ καὶ τὸ τὰς ἀντωνυμίας ἀκριβῶς εἰδέναι πάνυ χρήσιμον τοῖς εἰσαγωγικοῖς τυγχάνει, ἀναγκαῖον ἡγησάμην

de ipſis in compendio tractare, nõ ſolum ſecundũ communem conſuetudinem, ut nonnulli, ſed ſecundum omnem linguã, & poeticum uſum, ne de ipſis dubitẽt poetarum auditores, alia præter conſueta inuenientes.

Pronomen *igitur, eſt pars orationis caſualis, pro nomine accepta. nominibus enim tertiam perſonam oſtendentibus, hoc introductum eſt, ut omnia oſtendat, caſuum quidem nominis particeps factũ, perſonarum autem uerbi. huius autẽ principales ſpecies quinq;: primitiuum, poſſeßiuũ, demonſtratiuũ, relatiuum, & compoſitum, de quibus dicendum eſt.* Primitiua *ſunt tria.* Primæ *perſonæ nominatiuus quidem ego communiter, attice uero ego quidẽ. ſoliti enim ſunt ipſi aſſumentes repletiuas coniunctiones, attollere dictiones. dorice autem ego, & ego.* Genitiuus, *mei communiter, & mei ſine e. ſic & in datiuo & accuſatiuo per ablationem, inclinatiue, & ionice mei: quod aliquando quidem aſſumit i, & fit mei. inerdum uero then, & fit mei, & per conciſionem mei. dorice autem, & æolice mei.* Datiuus, *mihi & mihi.* Accuſatiuus, *me & me.* Vocatiuos *autem, quod primæ eſt perſonæ, non habet. nemo enim ſeipſum uocat.* Nominatiuus, *& accuſatiuus dualis, nos & nos.* Genitiuus, *& datiuus, noſtri & nobis.* Nominatiuus *pluralis, nos nos: dorice autem & æolice nos. cuius per correſpondentiam nominatiuus dualis, nos.* Genitiuus, *noſtrum noſtri, & interpoſitione i, noſtri, & æolice noſtrum.* Datiuus *nobis circumflexe apud oratores. acutiſone autem apud poetas, cum i breue exiſtit. & dorice nobis, & æolice nobis.* Accuſatiuus, *nos nos, & æolice nos.*

Secundæ

περὶ αὐτῶν ἐν συνόψει διαλαβεῖν οὐ μόνον κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, ὥς τινες, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν διάλεκτον καὶ ποιητικὴν χρῆσιν, ἵνα μὴ περὶ αὐτῶν ἀμφοισβητοῖεν οἱ τῶν ποιητῶν ἀκροαταὶ, ἄλλας παρὰ τὰς συνήθεις εὑρίσκοντες, ἀντωνυμία τοίνυν ἐςὶ μέρος λόγου πλωτικὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανόμενον. τῶν γὰρ ὀνομάτων τρίτον πρόσωπον ἐμφαινόντων, αὕτη παρεισήχθη, ἵνα τὰ πάντα δηλώσῃ. τῶν μὲν πλώσεων τοῦ ὀνόματος κεκοινωνηκῦα, τῶν δὲ προσώπων τοῦ ῥήματος. ταύτης δὲ ἀρχτικὰ εἴδη πέντε, πρωτότυπον, κτητικὸν, δεικτικὸν, ἀναφορικὸν, καὶ σιώθετον, περὶ ὧν λεκτέον. πρωτότυποι εἰσὶ τρεῖς. Τοῦ πρώτου προσώπου ἡ ὀνομαςικὴ μὲν ἐγὼ κοινῶς, ἀπλικῶς δὲ, ἔγωγε. εἰώθασι γὰρ αὐτοὶ προσλαμβάνοντες παραπληρωματικοὺς συνδέσμους ἐπαίρειν τὰς λέξεις. δωρικῶς δὲ ἐγὼν, καὶ ἐγώνη. Η γενικὴ, ἐμοῦ κοινῶς, καὶ μου χωρὶς τοῦ ε. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς κατ᾽ ἀφαίρεσιν, ἐγκλιτικῶς. καὶ ἰωνικῶς ἐμέο, ὅπερ ποτὲ μὲν προσλαμβάνει τὸ ι, καὶ γίνεται ἔμοιο. ποτὲ δὲ θεν, καὶ γίγνεται ἐμεόθεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐμέθεν. δωρικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς, ἐμεῦ. ἡ δοτικὴ, ἐμοὶ, καὶ μοί. ἡ αἰτιατικὴ, ἐμὲ, καὶ μέ. κλιτικὰς δὲ ἡ τοῦ πρώτου προσώπου οὐκ ἔχει. οὐδεὶς γὰρ ἑαυτὸν καλεῖ. ἡ ὀνομαςικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ. νῶϊ, καὶ νῴ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῶϊν, καὶ νῷν. ἡ ὀνομαςικὴ πληθυντικὴ, ἡμέες ἡμεῖς, δωρικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς ἄμμες, οὗ κατ᾽ ἀναλογίαν ἡ ὀνομαςικὴ δυϊκὴ ἄμμε. ἡ γενικὴ, ἡμέων ἡμῶν. καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι, ἡμείων. καὶ αἰολικῶς, ἀμμέων. ἡ δοτικὴ, ἡμῖν περισπωμένως παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. ὀξυτόνως δὲ παρὰ ποιηταῖς, ὅτε τὸ ι βραχὺ τυγχάνει. καὶ δωρικῶς ἅμιν, καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμέας ἡμᾶς, καὶ αἰολικῶς ἄμμε.

Secundæ perſonæ nominatiuus, tu communiter, & dorice tu & tu. Genitiuus communiter tui, & ionice tui, & tui poetice, & attice tui & tui. dorice autem et æolice tui. Datiuus communiter quidem tibi, dorice autem tibi. differt autem à nominatiuo, quod illius quidem tu per y tenue ſcribitur, huius autem per æ diphthongum. Accuſatiuus te, & dorice te. Vocatiuus, tu. Nominatiuus & accuſatiuus dualis, uos & uos. Genitiuus & datiuus, uobis, & ueſtri. Vocatiuus, ſimiliter nominatiuo. Nominatiuus pluralis uos uos, & dorice uos, & æolice uos: cuius per correſpondentiam nominatiuus dualis uos. Genitiuus, ueſtrũ, ueſtri, & ueſtrũ, & æolice ueſtri. Datiuus, uobis, circumflexus quidem apud oratores, acutiſonus autem ſæpenumero apud tragicos poetas, cum in breue eſt, & dorice uobis, & æolice uobis. Accuſatiuus uos uos, & dorice & æolice uos. Differunt autem pluralia ſecundæ perſonæ à pluralibus primæ: quia illa quidem per ita ſcribuntur, hæc autem per y tenue. Vocatiuus, o uos. Tertiæ perſonæ nominatiuus ſecundum ueteres ſi, & ſi. genitiuus communiter quidem ſui, ionice autem ſui & ſui, attice ſui, & dorice ſui. at mei, & tui, & ſui, non fiunt à primitiuis, ſed à poſſeßiuis: mei, tui, ſui, more ionico. datiuus ſibi, & additione ſibi, accuſatiuus ſe, unde ſui, & ſe ſe. uocatiuos autem non habet. nemo enim abſentem uocat. Nominatiuus, & accuſatiuus dualis, ſe ſe, quod ſemper in accuſatiuo accipitur: ut, Quis igitur ipſos deorum, pro ipſos. genitiuus & datiuus, ſibi ſibi, & ſibi. nominatiuus pluralis, ipſi ipſi, & ipſi dorice. genitiuus, ſui

ſui

Τοῦ δευτέρου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ, σὺ κοινῶς, καὶ δωρικῶς τὺ, καὶ τυνή. ἡ γενικὴ κοινῶς σοῦ, καὶ ἰωνικῶς σέο, καὶ σεῖο ποιητικῶς, καὶ ἀττικῶς σεέθεν, καὶ σέθεν. δωρικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς, σεῦ. ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν σοὶ, δωρικῶς δὲ τοί. διαφέρει δὲ τῆς ὀνομαστικῆς, ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ σὺ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται, ταύτης δὲ διὰ τῆς οι διφθόγγου. ἡ αἰτιατικὴ, σέ. καὶ δωρικῶς, τέ. ἡ κλητικὴ, σύ. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ, σφῶϊ, καὶ σφῶ. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῷν. ἡ κλητικὴ, ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, ὑμέες ὑμεῖς, καὶ δωρικῶς ὕμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. ἧς κατ' ἀναλογίαν ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ ὔμμε. ἡ γενικὴ ὑμέων ὑμῶν. καὶ ὑμείων, καὶ αἰολικῶς ὑμμέων. ἡ δοτικὴ ὑμῖν, περισπωμένη μὲν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὀξυτονουμένη δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ὅτε τὸ ιν βραχύ ἐστι. καὶ δωρικῶς ὕμιν, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. ἡ αἰτιατικὴ, ὑμέας ὑμᾶς, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἄμμε. διαφέρουσι δὲ τὰ πληθυντικὰ τοῦ δευτέρου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ πρώτου, ὅτι ἐκεῖνα μὲν διὰ τοῦ η γράφονται. ταῦτα δὲ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. ἡ κλητικὴ, ὑμεῖς. τοῦ τρίτου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ κατὰ παλαιοὺς ἴ, καὶ ὅς. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ, ἰωνικῶς δὲ ἕο καὶ εἷο. ἀττικῶς ἕθεν, καὶ δωρικῶς εὗ. τὸ δὲ ἐμοῖο, καὶ σοῖο, καὶ οἷο, οὐ γίνονται ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν κτητικῶν, ἐμοῦ, σοῦ. οὗ, ἔθει ἰωνικῷ. ἡ δοτικὴ, οἷ. καὶ προσθέσει, ἑοῖ. ἡ αἰτιατικὴ, ἕ. ὅθεν ἕθεν, καὶ ἕε. κλητικὰς δὲ οὐκ ἔχει. οὐδεὶς γὰρ τὸν ἀπόντα καλεῖ. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ, σφωὲ σφὼ, ἥπερ ἀεὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς λαμβάνεται. οἷον, τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν, ἀντὶ αὐτούς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωῒν σφῶϊν, καὶ σφίν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, σφέες σφεῖς, καὶ σφὲς δωρικῶς. ἡ γενικὴ, σφέων

σφῶν,

ſui et ſui. datiuus, ſibi et ſibi. accuſatiuus, ſe ſe. Et *hæc quidem primitiua pronomina, à quibus deriuantur octo poſſeßiua trigenere declinata.*

Poſſeſsiua.

A *mei genitiuo primitiui, deducitur meus, meæ, meum.* A` *tui ſecundæ perſonæ, tuus, tua, tuum: quæ & poetice, tuus, tua, tuum dicuntur.* A` *ſui genitiuo tertiæ, ſuus, ſua, ſuum.* A` *noſtri nominatiuo duali primæ perſonæ, noſter, noſtra, noſtrum. dicuntur autem, cum duo ſoli participent poſſeßionem.* A` *uos nominatiuo duali ſecundæ perſonæ, ueſter, ueſtra, ueſtrum. ſic et hæc cũ participent poſſeßionem.* A` *tertia perſona pronomen non deriuatur. nõ enim eſt nominatiuus à quo deducetur: etenim uos, accuſatiuus eſt.* A` *nos nominatiuo primæ perſonæ, noſter, noſtra, noſtrum. à ueſtri ſecunda, ueſter, ueſtra, ueſtrum. hæc autem dicũtur, cum multi participãt poſſeßionem.* Ab *ipſi ipſi, tertia: ſuus, ſua, ſuum. apud poetas autem ſunt & alia poſſeßiua pronomina, ſecundum conſequentiam horum, noſter, noſtra, noſtrum: pro noſter, noſtra, noſtrum. & ueſter, ueſtra, ueſtrum: pro ueſter, ueſtra, ueſtrum. & ſuus, ſua, ſuum: pro ſuus, ſua, ſuum.* Horum *autem maſculina quidem & neutra, per quartam declinabis declinationem. feminina uero, per ſecundam.*

De demonſtratiuis.

Demonſtratiua *aũt ſunt duo trigenerice declinata ſic cõmuniter, & attice.* Hic, *afformatione hicce. ſolent enim attici addere i, ut maiorem demõſtrationem oſtendant.*

σφῶν, καὶ σφείων. ἡ δοτικὴ, σφίσι, καὶ σφῖν. ἡ αἰτιατικὴ, σφέας σφᾶς. καὶ αὗται μὲν αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, ἀφ' ὧν παράγονται ὀκτὼ κτητικαὶ τριγενῶς κλινόμεναι.

ΚΤΗΤΙΚΑΙ.

Ἀπὸ τῆς ἐμοῦ γενικῆς τῆς πρωτοτύπου, παράγεται ὁ ἐμὸς ἐμὴ ἐμόν. Ἀπὸ τῆς σοῦ τοῦ δευτέρου προσώπου, σὸς σὴ σόν. αἳ καὶ ποιητικῶς, τεὸς τεὰ τεὸν λέγονται. ἀπὸ τῆς οὗ γενικῆς τοῦ τρίτου, ἑὸς ἑὴ ἑόν. Ἀπὸ τῆς νῶϊ ὀνομαστικῆς δυϊκῆς τοῦ πρώτου προσώπου, νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον. λέγονται δὲ, ὅταν δύο μόνοι μετέχωσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τῆς σφῶϊ ὀνομαστικῆς δυϊκῆς τοῦ δευτέρου προσώπου, σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον. ὡσαύτως καὶ αὗται ὅταν δύο μετέχωσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία οὐ παράγεται. οὐ γάρ ἐστιν ὀνομαστικὴ ἀφ' ἧς παραχθήσεται. τὸ γὰρ σφωὲ, αἰτιατική ἐστιν. Ἀπὸ τῆς ἡμεῖς ὀνομαστικῆς τοῦ πρώτου προσώπου ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς δευτέρου, ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. αὗται δὲ λέγονται, ὅτε πολλοὶ μετέχουσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τῆς σφέες σφεῖς, τοῦ τρίτου, σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. παρὰ ποιηταῖς δέ εἰσι καὶ ἄλλαι κτητικαὶ ἀντωνυμίαι, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τούτων, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμὸν, ἀντὶ ἡμέτερος ἡμετέρα ἡμέτερον. καὶ ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμὸν, ἀντὶ ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. καὶ σφὸς, σφὴ, σφὸν, ἀντὶ σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. τούτων δὲ τὰς μὲν ἀρσενικὰς καὶ οὐδετέρας κατὰ τὴν τετάρτην κλινεῖς κλίσιν, τὰς δὲ θηλυκὰς κατὰ τὴν δευτέραν.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ.

Δεικτικαὶ δέ εἰσι δύο τριγενῶς κλινόμεναι οὗτος κοινῶς καὶ ἀττικῶς, οὗτος, καὶ προσχηματισμῷ οὑτοσί. εἰώθασι γὰρ οἱ ἀττικοὶ προστιθέναι τὸ ι, ἵνα πλείω τὴν δεῖξιν ἐμφαίνω-

oſtendāt. genitiuus, huius & huiuſce, huic & huicce, hunc & huncce. & in reliquis eodem modo. Hæc & hæcce, huius & huiuſce, huic & huicce, hanc & hancce. Hoc & hocce, & hocce melius, huius & huiuſce, huic & huicce, hoc hocce, & hocce. pluraliter, hæc & hæcce in nominatiuo, & accuſatiuo. Ille ille, illa illa, illud illud. Dicitur autem & ſine e, per ablationem poetice, ille illa illud. Dores autem uertentes c in t, & e ipſius ei in i, ſubſcribētes & i: ille illa illud, pro ille il la illud dicunt, quorum maſculina quidem & neutra per quartam declinabis declinationem, feminina autem per ſecundam. Ab hic autem articulo, & autem & quidem coniunctionibus, fiunt pronominalia: hic & hicce attice, huius, huic, hūc. hæc, huius, huic, hāc. hoc & hocce, huius, huic, hoc & hocce, ſemper caſibus articulorum additis coniunctionibus, & hic huius, hæc huius, hoc huius. Et hic pro hic. Hic enim uenit celeres ad naues græcorum. hæc pro hæc, hoc pro hoc. Inuenitur autem & hic in tertia perſona ſolū, omnes articulos aſſumens, quod ſoliperſonale, & pronomen indefinitum quidam uocarunt. Hic, huius: & hic, huius, huic, hūc. Hæc, huius, huic, hanc. Hoc, huius, huic, hoc. Etiam & apud poetas: hic, huius, huic, hunc, & reliqua.

De relatiuo.

Relatiuum uero unum, quod & ſubiunctiuum uocatur, quoniam cum omni primitiuo pronomine poteſt conſtrui per omnes caſus & numeros. declinatur autē trigenere ſic. Ipſe, ipſius, ipſi, ipſum. Ipſa, ipſius, ipſi,

ἐμφαίνουσιν. ἡ γενικὴ, τούτου καὶ τουτοῖ. τούτῳ, καὶ τουτῳῒ. τοῦτον, καὶ τουτονί. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. αὕτη, καὶ αὑτηὶ, ταύτης καὶ ταυτησὶ, ταύτῃ ταυτηὶ, ταύτην καὶ ταυτηνὶ. τοῦτο, καὶ τουτοῒ, καὶ τουτὶ ἄμεινον. τούτου, καὶ τουτουΐ. τούτῳ, καὶ τουτωΐ. τοῦτο τουτοῒ, καὶ τουτί. πληθυντικῶς, ταῦτα, καὶ ταυτὶ ἐπὶ ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς. ἐκεῖνος ἐκεινοσὶ, ἐκείνη ἐκεινηὶ, ἐκεῖνο ἐκεινοΐ. λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ε κατ' ἀφαίρεσιν ποιητικῶς. κεῖνος, κείνη, κεῖνο. οἱ δὲ δωριεῖς τρέποντες τὸ κ εἰς τ, καὶ τὸ ε τῆς ει εἰς η, ὑπογράφοντες καὶ τὸ ι, τῆνος, τήνη, τῆνο, ἀντὶ κεῖνος, κείνη, κεῖνο λέγουσιν. ὧν τὰ μὲν ἀρσενικὰ καὶ οὐδέτερα, κατὰ τὴν τετάρτην κλινεῖς κλίσιν. τὰ δὲ θηλυκὰ, κατὰ τὴν δευτέραν. ἀπὸ δὲ τοῦ ὁ ἄρθρου, καὶ δὲ, καὶ γὲ, συνδέσμων, γίνονται ἀντωνυμικά. ὅδε καὶ ὁδὶ ἁπλικῶς, τοῦδε, τῷδε, τόνδε. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, τήνδε. τόδε καὶ τοδί. τοῦδε, τῷδε, τόδε, καὶ τοδὶ, ἀεὶ ταῖς πτώσεσι τῶν ἄρθρων προστιθεμένων τῶν συνδέσμων. καὶ ὅγε τοῦγε, ἥγε τῆσγε, τόγε τοῦγε. ἔτι ὁ, ἀντὶ οὗτος. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. ἡ, ἀντὶ αὕτη. ὃ ἀντὶ τοῦτο. εὑρίσκεται δὲ καὶ δεῖνα ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον, πάντα τὰ ἄρθρα προσλαμβάνουσα, ἣν μονοπρόσωπον καὶ ἀντωνυμίαν ἀόριστον τινὲς ἐκάλεσαν. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, καὶ δεῖνα δείνατος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. ἔτι καὶ παρὰ ποιηταῖς, ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. καὶ τὰ λοιπά.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Ἀναφορικὴ δὲ μία, ἥ τις καὶ ἐπιταγματικὴ καλεῖται, διότι μετὰ πάσης πρωτοτύπου ἀντωνυμίας δύναται συντάττεσθαι δι' ὅλων τῶν πτώσεων καὶ ἀριθμῶν. κλίνεται δὲ τριγενῶς οὕτως, αὐτὸς αὐτοῦ αὐτῷ αὐτὸν, αὐτὴ αὐτῆς αὐτῇ

αὐτὴν

ipſam, ipſum ipſius ipſi ipſum. & maſculina quidem & neutra, per quartam declinantur declinationem: feminina autem, per ſecundam. accipitur autẽ ipſe pro ego, tu, ipſe, & ille. ipſius mei, ipſius tui, ipſius ipſi, et illius. & in reliquis eodem modo. tenuatur autem ſemper ipſe, ipſa, ipſum. at ſui, ſibi, ſe, aſpirata, ſui, ſibi, ſe, per ablationem, unde & aſpiratio ſeruatur.

De compoſitis.

Compoſita uero tria à primitiuis & ipſe facta: de quibus ſcire oportet, quod ueteres non habentes compoſita pronomina, ſupplebãt uſum ipſorum per primitiua, & relatiuum, mei ipſius dicentes, tui ipſius, ſui ipſius, & in alijs eodem modo. poſteriores autem compoſuerunt: quare & compoſita ipſa nominarũt. declinãtur autẽ trigenere nominatiuos non habentia, quoniã per ſe paſſionem ſignificant. uocantur autem & refracta, quoniam in eodem intelligitur agens, & patiens. Et primæ quidem & ſecundæ perſonæ, ſingulariter ſolum declinantur: mei ipſius, mihi ipſi, me ipſum. mei ipſius, mihi ipſi, meipſam. mei ipſius, mihi ipſi, me ipſum. Tui ipſius, tibi ipſi, te ipſum. tui ipſius, tibiipſi, teipſam. tui ipſius, tibiipſi, teipſum. quæ & per commixtionem, tuiipſius, tibiipſi, teipſum. & in reliquis ſimiliter. inuenta ſunt & in appoſitione ueteri more, teipſum, pro te ſolam. teipſam, pro te ſolam. Theodoſius autem ait, ueteres ipſa declinare in omni numero. Tertiæ autem perſonæ, ſui ipſius, ſibijpſi, ſeipſum. ſuijpſius, ſibijpſi, ſeipſam. ſuijpſius, ſibijpſi, ſeipſum. & pluraliter præter rationem more attico, compoſite & diuiſe trigenere: ſui ipſorum, & ſui ipſorum,

ſibi

αὐτήν. αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. καὶ τὰ μὲν ἀρσενικὰ καὶ οὐδέτερα κατὰ τὴν τετάρτην κλίνονται κλίσιν. τὰ δὲ θηλυκὰ, κατὰ τὴν δευτέραν. λαμβάνεται δὲ αὐτὸς ἀντὶ ἐγὼ σὺ, ὅς, καὶ ἐκεῖνος. αὐτοῦ ἐμοῦ, αὐτοῦ σοῦ, αὐτοῦ οὗ, καὶ ἐκείνου. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. ψιλοῦται δὲ ἀεὶ αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτό. τὰ δὲ αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν δασυνόμενα, ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν. ὅθεν καὶ ἡ δασεῖα φυλάττεται.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Σύνθετοι δὲ τρεῖς ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων καὶ τοῦ αὐτὸς γινόμεναι. περὶ ὧν εἰδέναι δεῖ, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες συνθέτους ἀντωνυμίας, ἀνεπλήρουν τὴν χρείαν αὐτῶν διὰ τῶν πρωτοτύπων, καὶ τῆς ἀναφορικῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ λέγοντες, σοῦ αὐτοῦ, οὗ αὐτοῦ. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως. οἱ δὲ μεταγενέστεροι, συνέθηκαν. διὸ καὶ συνθέτους αὐτὰς ὠνόμασαν. κλίνονται δὲ τριγενῶς ὀνομαστικὰς οὐκ ἔχουσαι, διότι αὐτοπάθειαν σημαίνουσι. Καλοῦνται δὲ καὶ ἀντανακλαστοὶ, ἐπειδὴ ἐν τῷ αὐτῷ ἐννοεῖται τὸ ἐνεργοῦν, καὶ πάσχον. Καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ἑνικῶς μόνον κλίνονται, ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. αἵ τινες καὶ κατὰ κρᾶσιν, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. εὕρηνται δὲ καὶ ἐν παραθέσει, ἀρχαίῳ ἔθει, σὲ αὐτὸν, ἀντὶ σὲ μόνον. σὲ αὐτὴν, ἀντὶ σὲ μόνην. Θεοδόσιος δέ φησι τοὺς παλαιοὺς αὐτὰς κλίνειν ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ. Τοῦ δὲ τρίτου προσώπου, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. καὶ πληθυντικῶς παρὰ λόγον ἔθει ἀττικῷ, συνθέτως καὶ διῃρημένως τριγενῶς, ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν.

ſibiipſis & ſibiipſis, ſeipſos & ſeipſos. ſimiliter ſuiipſorum, ſibiipſis, ſeipſas. ſuiipſorum, ſibiipſis, ſeipſa. accipiuntur autem & pro mutuorum mutuis mutuos. Sunt autem & apud poetas alia pronomina unius caſus & ſolitaria uocata, mihi pro mihi, & tibi & tibi, pro tibi, & ipſum pro ipſum, pro ipſum, & ipſum pro ipſum, ipſam ipſum. & adhuc pluraliter pro ipſos, ipſas, ipſa, & etiam dorice ipſas pro ipſas. & hæc quidem ex multis ob utilitatem diſcipulorum, qui propter inopiam librorum & præceptorum facile diſcere talia non poſſunt. Valete, qui legitis, & memineritis. Mediolani, Anno M. CCCCLX.

CONSTANTINI LASCARIS Byzantii de ſubſcriptis uocalibus: in Meſſenæ Siciliæ compoſitum fuerat.

Multis exiſtentibus & utilibus actiuæ grammaticæ, unum exiſtimo, & de ſubſcriptis uocalibus ſcire, quæ & qua ratione ſubſcribuntur, partem exiſtentem rectæ ſcriptionis & ueriloquii, quod etſi multis nunc paruipenditur ob ignorantiam, ſicut & alia multa, tamen ueteribus multi erat ſcire, & uti. hoc aũt à ſcriptione & ueteribus libris intelligere eſt, quibus nulla re opus eſt. ſi enim inutile eſſet, nõ adſcriberent, neque grãmatici ſparſim uerbum facerent. ob hæc igitur oportere exiſtimaui, quæ apud alios, & quæ in magno etymologico ſcripta ſunt, propter utilitatẽ iuuenũ breuibus adnotare, ut illaborioſe ſcire habeãt de iis, et nõ ſemper interrogent. ſi aũt aliqua poetica aut oratoria omiſſa

ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς. ὁμοίως ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. λαμβάνονται δὲ καὶ ἀντὶ ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ ποιηταῖς ἄλλαι ἀντωνυμίαι μονόπτωτοι καὶ μονοδικαὶ καλούμεναι· ἐμὶν ἀντὶ ἐμοὶ, καὶ τὶν καὶ τεὶν ἀντὶ σοὶ, καὶ σφὲ ἀντὶ αὐτόν. καὶ μὶν καὶ νὶν ἀντὶ αὐτὸν αὐτὴν αὐτό. καὶ ἔτι πληθυντικῶς ἀντὶ αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. καὶ ἔτι δωρικῶς ψὲ, ἀντὶ αὐτάς. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ πολλῶν δι' ὠφέλειαν τῶν μαθητῶν, οἳ διὰ τὴν ἀπορίαν τῶν βιβλίων καὶ διδασκάλων εὐχερῶς μανθάνειν τὰ τοιαῦτα οὐ δύνανται. ἔῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν μεδιολάνῳ, ἔτει χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ, ἑξηκοστῷ.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ βυζαντίου περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων φωνηέντων, ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας συνετέθειτο.

Πολλῶν ὄντων καὶ χρησίμων τῆς πρακτικῆς γραμματικῆς, ἓν οἶμαι καὶ τὸ περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων φωνηέντων εἰδέναι, τίνα καὶ τίνι λόγῳ ὑπογράφονται, μέρος ὂν ὀρθογραφίας καὶ ἐτυμολογίας. ὅπερ εἰ καὶ τοῖς πολλοῖς νῦν ὀλιγωρεῖται διὰ τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ καὶ ἄλλα πολλὰ, ὅμως τοῖς παλαιοῖς περὶ πολλοῦ ἦν εἰδέναι, καὶ χρῆσθαι. τουτὶ δὲ ἀπὸ τῆς γραφῆς τῶν παλαιῶν βίβλων καταμαθεῖν ἐστιν, οἷς οὐδενὸς δεῖ. εἰ γὰρ ἀχρεῖον ἦν, οὐκ ἂν προσέγραφον, οὔτε οἱ γραμματικοὶ διεσπαρμένως λόγον ἐποίουν. ταῦτά τοι δεῖν ᾠήθην. τὰ παρ' ἄλλοις, καὶ τὰ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ γεγραμμένα, δι' ὠφέλειαν τῶν νέων διὰ βραχέων ἐπισημειώσασθαι, ἵν' ἀπόνως εἰδέναι ἔχοιεν περὶ τούτων, καὶ μὴ ἀεὶ ἔροιντο. εἰ δ' ἔνια ποιητικὰ ἢ ῥητορικὰ

omiſſa ſunt, non admirari oportet. non enim propoſui cum omni diligentia de omnibus dicere, ſed inelaborate de memoratis, à quibus & reliqua facile diſcere licebit.

De ſubſcriptis uocalibus.

Quæ nunc ſubſcribuntur uocales, quibus ueteres adſcribebant, à diphthõgis eſſe habent. quare & diphthongi abuſiue uocantur. & a quidem ſubſcriptum, poteſtate æ contigit exiſtens. ſic & i ab æ, mutatione a in ita, & i ſubſcripto. o autem ſubſcriptum, poteſtate oi exiſtit, per extenſionem o in o, & i ſubſcripto. unde eſt dicere, quædam uniuerſali quidem regula ſubſcribi, nõnulla uero ueriloquio, alia uero affectu quodam extenſione, aut mixtione, aut contractione, uel coniunctione, uel mutatione. pauca uero quæ ſecundum traditionem, aut ſimilitudinem aliorum, de quibus dicendum, incipientibus ab a.

De a.

Omni a, datiui ſingularis, cuiuſcunque fuerit generis, ſubſcribitur i: æneæ, pythagoræ, maiæ, mariæ, diei, carni, à carni per contractionem. unde & latini in ſimilibus datiuis diuiſione utuntur, aulai pro aulæ. Etiam omni a ſecundæ & tertiæ perſonæ indicatiuorum & ſubiunctiuorum ſecundæ coniugationis circumflexorum uerborum: clamas clamas, clamat clamat, facis facis, facit facit. nam a & e in a longum miſcetur, & i ſubſcribitur: ſi clames clames, ſi clamet clamet. Sic et ſecunda paſſiui: clamor clamor, clamaris clamaris. & infinitiuos autem talium proportionabiliter ſubſcriptos legimus: clamare, facere.

ſed

παραλέλειπται, οὐ θαυμάζειν χρή. οὐ γὰρ προὐθέμην μετὰ πάσης ἐπιμελείας περὶ πάντων εἰπεῖν, ἀλλ᾽ αὐτοσχεδίως περὶ τῶν μνημονευομένων, ἀφ᾽ ὧν καὶ τὰ λοιπὰ εὐχερῶς μαθεῖν ἔξεστι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ φωνηέντων.

Τὰ νῦν ὑπογραφόμενα φωνήεντα, οἷς οἱ παλαιοὶ προσέγραφον, ἀπὸ τῶν διφθόγγων τὸ εἶναι ἔχουσι. διὸ καὶ δίφθογγοι καταχρηστικῶς καλοῦνται. καὶ τὸ μὲν ᾳ ὑπογραφόμενον, δυνάμει αι τυγχάνει ὄν. ὡσαύτως καὶ τὸ ῃ ἀπὸ αι, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. τὸ δὲ ῳ ὑπογραφόμενον, δυνάμει οι τυγχάνει κατ᾽ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ὅθεν ἐστὶν εἰπεῖν τινὰ μὲν καθολικῷ κανόνι ὑπογράφεσθαι, τινὰ δ᾽ ἀφ᾽ ἐτυμολογίας. ἄλλα δὲ πάθει τινί, ἐκτάσει, ἢ κράσει, ἢ συναιρέσει, ἢ συναλοιφῇ, ἢ τροπῇ, ὀλίγα δ᾽ ἄπλα κατὰ παράδοσιν καὶ ὁμοίωσιν ἄλλων. περὶ ὧν λεκτέον, ἀρξαμένοις ἀπὸ τοῦ α.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Α.

Παντὶ ᾳ δοτικῆς ἑνικῆς ὁποίου ἂν εἴη γένους, ὑπογράφεται ι. τῷ αἰνείᾳ, τῷ πυθαγόρᾳ, τῇ μαίᾳ, τῇ μαρίᾳ, τῇ ἡμέρᾳ, τῷ ἡμέρᾳ, ἀπὸ τοῦ κρέαϊ κατὰ συναίρεσιν. ὅθεν καὶ οἱ λατῖνοι ἐν ταῖς ὁμοίαις δοτικαῖς διαιρέσει χρῶνται, αὐλάϊ ἀντὶ αὐλῇ. ἔτι παντὶ ᾳ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου τῶν ὁριστικῶν καὶ ὑποτακτικῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥημάτων. βοάεις βοᾷς, βοάει βοᾷ, δράεις δρᾷς, δράει δρᾷ. τὸ γὰρ α καὶ ει εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ἐὰν βοάῃς βοᾷς, ἐὰν βοάῃ βοᾷ. ὡσαύτως καὶ τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ, βοάομαι βοῶμαι, βοάῃ βοᾷ. καὶ τὰ ἀπαρέμφατα δὲ τῶν τοιούτων ἀναλόγως ὑπογεγραμμένα ἀνέγνωμεν, βοᾷν δρᾷν.

ſed propter illationẽ n non recipiunt nonnulli noſtrorum grammaticorũ, & quòd à tertia præteriti imperfecti ea formant: infernus inferni inferno, & reliqua ſubſcribuntur, ab infernus per commixtionẽ. unde & a extenditur, primitiuorum autem contrahitur: infernus inferni, infernus inferni, infernus inferni. id autẽ manifeſtum eſt à poeticis uerſibus: cano à cano ionico, per mixtionem. unde & a longum: cano autem breue, & cantor, & cantio, cantus cantus, à cano cantatus ſum. ſemper, ſubſcribitur apud ueteres libros, à ſemper puto. apud poetas autem corripitur. Facile ab ionico facile, mutatione ita in a, & i ſubſcripto. ſic & facilis facilis, facile, quod & facilior, & facilius facilimus facilima facilimum, & facilime. relaxatio relaxor. ſtruo, facinus, & omnia à facile, id eſt mitis mitis mite, manſuetudo, pigreſco, ſegnis ſegnities, id eſt facilior animus. unde & a producitur. baculus, à facilis ire. fax facis, faci facem, quoniam fax apud ueteres, ab uro. ſic & thrax thracis, thraci thracem, quoniam thrax & thraix: unde ionice, Threices ſummicomi, & threicia terra, & thrace, præfectura prouincia: & thracias, ſeu thraſcias uentus, qui per thracem. publice pro publice, priuatim pro priuatim, ui pro uiolẽter, confidentia, & omnia talia aduerbia terminationem datiui habentia, ſubſcribuntur.

De ita.

Indigeo ſubſcribitur, ab ionico egeo. & celebro, à celebro. prædo prædonis, à prædor prædator, & prædo prædor, prædatio prædatorius prædatoria, rium. colo & cultus, à thracibus. animus animi, nonnulli ſubſcri-

ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ν οὐ παραδέχονται ἔνιοι τῶν ἡμετέρων γραμματικῶν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ παρατατικοῦ αὐτὰ σχηματίζουσιν. ᾄδης, ᾄδου, ᾄδῃ, καὶ τὰ λοιπὰ ὑπογράφονται, ἀπὸ τοῦ ἀΐδης κατὰ κρᾶσιν. ὅθεν καὶ τὸ α ἐκτείνεται. τῶν δὲ πρωτοτύπων συστέλλεται, ἀῒς ἄϊδος, ἀΐδης ἀΐδου, ἀϊδωνεὺς ἀϊδωνέως. τοῦτο δὲ δῆλον ἀπὸ τῶν ποιητικῶν ἐπῶν. ᾄδω ἀπὸ τοῦ ἀείδω ἰωνικοῦ, κατὰ κρᾶσιν. ὅθεν καὶ τὸ α μακρόν. τοῦ δὲ ἀείδω βραχὺ, καὶ τοῦ ἀοιδὸς καὶ ἀοιδή. ᾆσμα ᾄσματος, ἀπὸ τοῦ ᾄδω ᾖσμαι. ᾀεὶ ὑπογράφεται παρὰ ταῖς παλαιαῖς βίβλοις, ἀπὸ τοῦ αἰεὶ οἶμαι. παρὰ ποιηταῖς δὲ συστέλλεται. ῥᾳδίως ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ ῥηϊδίως, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ὡσαύτως καὶ ῥᾴδιος, ῥᾳδία, ῥᾴδιον. ὁ καὶ ἡ ῥᾴων, καὶ τὸ ῥᾷον, ῥᾷστος, ῥάστη, ῥᾷστον, καὶ ῥᾷστα, ῥαστώνη ῥᾳστονεύομαι, ῥᾳδιουργῶ, ῥᾳδιούργημαι. καὶ πάντα ἀπὸ τοῦ ῥᾷον, ἤγουν πρᾶος πρᾷα πρᾷον πρᾳότης, ῥαθυμῶ ῥᾴθυμος, ῥᾳθυμία, ἤτοι ῥᾴων θυμός. ὅθεν καὶ τὸ α ἐκτείνεται. ῥᾷβδος ἀπὸ τοῦ ῥᾷον βαίνειν, δᾴς, δᾳδὸς, δᾳδὶ, δᾷδα, ὅτι δαὶς παρὰ παλαιοῖς, ἀπὸ τοῦ δαίω. ὡσαύτως καὶ θρᾴξ, θρᾳκὸς, θρᾳκὶ, θρᾷκα, ὅτι θραὶξ καὶ θράϊξ. ὅθεν ἰωνικῶς Θρήϊκες ἀκρόκομοι. καὶ θρηϊκία γῆ καὶ θρᾴκη, ἡ ἐπαρχία. καὶ θρᾳκίας εἴτε θρᾳσκίας ἄνεμος, ὁ διὰ τῆς θρᾴκης. δημοσίᾳ ἀντὶ δημοσίως, ἰδίᾳ ἀντὶ ἰδίως, βίᾳ ἀντὶ βιαίως, παῤῥησίᾳ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπιῤῥήματα κατάληξιν δοτικῆς ἔχοντα ὑπογράφεται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Η.

Χρῄζω ὑπογράφεται, ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ χρηΐζω. καὶ κλῄζω, ἀπὸ τοῦ κληΐζω. λῃστὴς λῃστοῦ, ἀπὸ τοῦ ληΐζω, ληϊστὴς καὶ ληϊστὴρ, λῃστεύω, λῃστεία, λῃστρικὸς, λῃστρικὴ, κόν. θρῃσκεύω καὶ θρῃσκεία, ἀπὸ τῶν θρᾳκῶν. ἦτορ ἤτορος τινὲς

ſubſcribunt, ab ardeo deducentes. ſi autem à ſlo, quod eſt reſpondentius, non ſubſcribitur: perſæ, muſæ, ſcythæ, helenæ, ſapienti, pulchræ. & omni datiuo ſingulari in e deſinenti, ſubſcribitur i. eodem modo perſis ionice pro perſis, muſis pro muſis, nymphis pro nymphis. & omni datiuo ionico deſinenti in iſi: uertitur enim a æ diphthongi in i, & i ſubſcribitur, ardebam ab ardeo, eligebam elegi electus ſum ab eligo, abſtuli abſtuliſti abſtulit, priuatus priuatus ſum ab aufero, innui ab innuo. & omnia præterita ab æ incipientium, uertunt a in i, & i ſubſcribunt. Etiam uerberaris, ſcriberis, diceris: & omnes ſecundæ perſonæ paßiuorum communium & deponentium præſentium in i deſinentes. à tertia enim fit, uerberatur enim, et abiectione t, & mixtione e & a in i, ſubſcripto & i. Eodem modo & futurorum: uerberaberis, ſcriberis, fies, uerberaberis. Etiam omnes ſecundæ & tertiæ ſingulares ſubiunctiuorum diuerſarum coniugationum, in i deſinentes, ſi uerberes uerberet, ſi uerberauerit uerberauerit, ſi uerberaueris uerberauerit. ſi feceris fecerit, ſi poſueris poſuerit. Etiam ſecundæ paßiuorum communium & deponentium: ſi uerberer uerbereris: ſi uerberatus fuero fueris. Eodem modo & meminiſti ionicum, pro meminiſti, ſedes pro ſedes, potes pro potes. Hiaui ab hio, hiabo hiaui. & oſtendi, ab oſtendo. Cum enim præſens penultimat æ diphthongo, tunc a in i uertitur in medio præterito perfecto, & i diphthongi ſubſcribitur: arbitratus ſum, ab arbitror: aio ais, ab ais. noueram commune, à noſco, mutatione e in i: & nouerat prima ſubſcribitur,

à com-

ὑπογράφουσιν, ἀπὸ τοῦ αἴθω παράγοντες. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄω, ὅπερ ἀναλογώτερον, οὐχ ὑπογράφεται. πέρσῃ, μούσῃ, σκύθῃ, ἑλένῃ, σοφῇ, καλῇ. καὶ πάσῃ δοτικῇ ἑνικῇ εἰς η ληγούσῃ, ὑπογράφεται ι. ὡσαύτως πέρσῃσιν ἰωνικῶς, ἀντὶ πέρσαις, μούσῃσιν ἀντὶ μούσαις, νύμφῃσιν ἀντὶ νύμφαις. καὶ πάσῃ δοτικῇ ἰωνικῇ ληγούσῃ εἰς ῃσι. τρέπεται γὰρ τὸ α τῆς αι διφθόγγου εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ᾖθον, ἀπὸ τοῦ αἴθω, ᾑρούμην ᾕρημαι ᾑρέθην, ἀπὸ τοῦ αἱροῦμαι. ἀφῄρημαι, ἀφῄρησαι, ἀφῄρηται, ἀφῃρημένος, ἀφῃρέθην, ἀπὸ τοῦ ἀφαιροῦμαι. ᾐνιξάμην, ἀπὸ τοῦ αἰνίττομαι. καὶ πάντες οἱ παρήκοντες τῶν ἀπὸ τοῦ αι ἀρχομένων, τρέπουσι τὸ α εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφουσιν. ἔτι τύπτῃ, γράφῃ, λέγῃ, καὶ πάντα τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν παθητικῶν κοινῶν καὶ ἀποθετικῶν ἐνεστώτων εἰς η λήγοντα. ἀπὸ γὰρ τοῦ τρίτου γίνεται. τύπτεται γὰρ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. ὁμοίως καὶ τῶν μελλόντων, τύψῃ, γράψῃ, ποιήσῃ, τυπῇ. Ἔτι πάντα τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἑνικὰ τῶν ὑποτακτικῶν διαφόρων συζυγιῶν εἰς η λήγοντα, ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ, ἐὰν τετύφῃς τετύφῃ, ἐὰν τύψῃς τύψῃ, ἐὰν ποιήσῃς ποιήσῃ, ἐὰν τιθῇς τιθῇ. Ἔτι τὰ δεύτερα τῶν παθητικῶν κοινῶν καὶ ἀποθετικῶν. ἐὰν τύπτωμαι τύπτῃ, ἐὰν τύψωμαι τύψῃ. ὁμοιοτρόπως καὶ τὸ μέμνῃ ἰωνικὸν, ἀντὶ μέμνησαι, κάθῃ ἀντὶ κάθησαι, δυνῄ ἀντὶ δυνάσαι, κέχηνα, ἀπὸ τοῦ χαίνω χανῶ κέχηνα, καὶ πέφηνα ἀπὸ τοῦ φαίνω. ὅτε γὰρ ὁ ἐνεστὼς παραλήγει τῇ αι διφθόγγῳ, τότε τὸ α εἰς η τρέπεται ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ ι τῆς διφθόγγου ὑπογράφεται. δεδιῄτικα, ἀπὸ τοῦ διαιτῶ, φημὶ φῂς ἀπὸ τοῦ φᾶς. ᾔδει κοινὸν, ἀπὸ τοῦ εἴδω, τροπῇ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς η. καὶ τοῦ ᾔδη τὸ πρῶτον ὑπογράφεται,

à communi per productionem. ſic iueram inii ueram, adieram, abieram, ab eo communi. inibamus, ab ineo iui, quoniam iui. combußi ionicum, à comburo, uramus ab uramus, urentes pro urentes. canebat cecini, à canto. meæ pro meæ. luſcinia luſciniæ, & reliqua à cano per productionem. telluſcula, quoniam telluſcula. litus litoris, quoniam litus. iuuenis, quoniam iuuenis, à ſemper uiuere. uiuis uiuit ionica, à uiuo uiuo, uiuis uiuis; uiuit uiuit, & uiuas uiuat, mutatione a in i. etiã eſuris eſurit, ſitis ſitit, & uiuere ſubſcriptum reſpõdenter legimus. præterquam quod id non recipiunt aliqui noſtrorum, propter illationem n, & propter à tertia præteriti imperfecti id formare. memoro, quoniam æoles memoro dicunt: uis per nymphas, uis caprarie, à uolo uis, & alia multa. & inquã pro et inquam, nouit pro nouit, ire pro ire: ille illa illud, pro ille illa illud. Etiam ionica Homerica, mæones pro mæones, mæonia pro mæonia, ſublimia pro ſublimia, perfice pro perfice, pulchrigeni & rubigeni, à gena. perfecta ſacrificia pro perfecta, uiderat pro uiderat: accẽſum fuerat & fuit, ab accendo: imus pro imus. huic articulo, & hac pro hac, & cape pro accipe, à capio. In i aduerbia ſubſcribuntur, alio, ubique, quo, quo, clam, ſtudio, temere, quieti, ualde, multifariam, omnifariam, dupliciter, tripliciter, quadrupliciter, quincupliciter, hac qua pro qua, & qua pro ubi, à quo ubi. at iam, & uidelicet, non. ne, per, ſane, ie miſeratiuum, œ & ioe. Etiam omnia optatiua præteriti perfecti i penultimantia, feciſſem feciſſes feciſſet, clamaſſem: noueras pro noueras, pudui, à pudeo. Sub autem tulerunt obices nauium,

à tollo,

ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κατ᾽ ἔκτασιν. ὡσαύτως καὶ τὸ ἤειν, ἐπήειν, προσήειν, ἀπήειν, ἀπὸ τοῦ εἴω κοινοῦ. ἔπημεν, ἀπὸ τοῦ ἐπείω, ἦα ὅτι ἤϊα. ἔκηα ἰωνικὸν, ἀπὸ τοῦ καίω. κήομεν, ἀπὸ τοῦ καίομεν. κηάμενοι, ἀντὶ καίοντες. ἦδεν ἦσε, ἀπὸ τοῦ ᾄδω. τῆμῇ, ἀντὶ τῇ ἐμῇ. ἀηδὼν ἀηδόνος, καὶ τὰ λοιπὰ, ἀπὸ τοῦ ἀείδω κατ᾽ ἔκτασιν. γήδιον, ὅτι γηΐδιον. ἠὼν ἠῶνος, ὅτι ἠϊών. αἰζηὸς, ὅτι αἰζήϊος, ἀπὸ τοῦ αἰεὶ ζῆν. ζῇς, ζῇ ἰωνικὰ, ἀπὸ τοῦ ζάω ῶ, ζάεις ᾷς, ζάει ᾷ. καὶ ζῇς ζῇ, τροπῇ τοῦ α εἰς η. ἔτι πεινῇς πεινῇ, διψῇς διψῇ. καὶ τὸ ζῆν ὑπογεγραμμένον ἀναλόγως ἀνέγνωμεν, πλὴν οὐ παραδέχονται ἔνιοι τῶν ἡμετέρων διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ν, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ παρατατικοῦ αὐτὸ σχηματίζειν. μιμνήσκω, ὅτι οἱ αἰολεῖς μιμναίσκω λέγουσι. λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε, ἀπὸ τοῦ λῶ λεῖς. καὶ ἄλλα πάμπολλα. κῆφα, ἀντὶ καὶ εἶπα. ἦδεν, ἀντὶ εἶδεν. ἐνθῆν, ἀντὶ ἐλθῆν. τῆνος, τῆνα, τῆνο, ἀντὶ ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο. ἔτι καὶ τὰ ἰωνικὰ ὁμηρικὰ, μήονες ἀντὶ μαίονες, μηονία ἀντὶ μαιονία, μετήορα ἀντὶ μεταίωρα, κρήηνον ἀντὶ κραίαινον, καλλιπάρῃοι καὶ μιλτοπάρῃοι, ἀπὸ τῆς παρειᾶς. τελήεσσας ἑκατόμβας, ἀντὶ κελείας. ὀπώπῃ ἀντὶ ὀπώπει. δέδηει καί δέδηεν, ἀπὸ τοῦ δαίω. ἤομεν, ἀντὶ εἴομεν. τῇ ἄρθρῳ, καὶ τῇ ἀντὶ ταύτῃ, καὶ τῇ ἀντὶ λάβε, ἀπὸ τοῦ τῷ. τὰ εἰς η ἐπιρρήματα ὑπογράφονται. ἄλλῃ, πάντῃ, πῇ, ὅπῃ, κρυφῇ, σπουδῇ, εἰκῇ, ἡσυχῇ, κομιδῇ, πολλαχῇ, πανταχῇ, διπλῇ, τριπλῇ, τετραπλῇ, πενταπλῇ, ταύτῃ. ᾗ ἀντὶ ᾗ τινι, καὶ ᾗ ἀντὶ ὅπου, ἀφ᾽ οὗ τὸ ᾗχι. τὸ δὲ ἤδη καὶ δηλαδὴ, οὐ. μὴ, νὴ, δὴ, ἴη σχετλιαστικόν. ὢη, καὶ ἰωή. ἔτι πάντα τὰ εὐκτικὰ τοῦ παρακειμένου τῷ η παραλήγοντα πεποιήμην. πεποίῃο, πεποίῃτο. βεβοιήμην. ἤδεισθα, ἀντὶ ᾔδεις. ᾐδέσθην, ἀπὸ τοῦ αἰδοῦμαι. ὑπὸ δ᾽ ἤρεον ἕρματα νηῶν,

ἀπὸ

à tollo,norant pro nouerant. noramus noratis norant, pro noueramus tis,nouerant. iciens pro percutiens, à diuido.ceres ceres ſubſcribitur,ut nonnulli aiunt, à diuido,quod plurimi non recipiunt. ſera ionice,à claudo clauſura.neredes,quoniam nereides. briſedes, quoniam briſeides.chryſedes,quoniam chryſeides.cadmedes,quoniam cadmeides, per ſynæreſim: eluceat,habeat,uoret,ut ſubiunctiua ſubſcribuntur.

De o.

To articulo ſingularis datiui maſculini & neutri generis, ſemper ſubſcribitur: æneæ,ſermoni,aiaci,literæ,ligno.Etiam omni datiuo in o deſinenti ſubſcribitur,ſermoni,ligno,uiæ,menelao,areæ. Etiam omni genitiuo & datiuo duali,& datiuo plurali,& nominatiuo et uocatiuo plurali atticorum nominum,tertiæ declinationis per productionem: menelaorum,à menelaorum: his menelais,à menelais: menelai,ò menelai, à menelai menelaos.non tamen nominatiuus & uocatiuus neutrorum ſubſcribitur,fertilia,ò fertilia: quia à fertilia fiat.etiam omni genitiuo & datiuo duali nominum ſecūdæ contractorū declinationis,ſerpentium attice per productionem,à ſerpētibus,traducto accentu: quamuis penultima longa exiſtente.uerbum ab urbium,& etiam carnium à carnium, noſtrum quoniam noſtrum,ipſorum quia ipſorū.melius,quia melius.optimus,quia optimus.ſeruo,quia ſeruo.ſoſpes,quia ſoſpes. ſaluus,quia ſaluus.herous,quia heroius,& ſimilia.patrius patria patrium,quia patrius.maternus materna num,quia maternus.auius auia auiū. minous,quia minoius. cous,quia coius,cous;quia coius: achelous,quia acheloius.

ἀπὸ τοῦ αἰρῶ. ἤδην, ἀπὸ τοῦ εἰδήτην. ἤσμεν, ἦστε, ἦσαν. ἀντὶ εἴδημεν, εἴδητε, εἴδησαν. δρώσας ἀντὶ κόψας, ἀπὸ τοῦ δαίω. δηὼ ἡ δημήτηρ ὑπογράφεται, ὥς ἔνιοί φασιν. ἀπὸ τοῦ δαίω. ὅπερ οἱ πλεῖστοι οὐ παραδέχονται. κλῆθρα ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ κλείω, κλεῖθρον. νηρῆδες, ὅτι νηρηΐδες. βρισῆδες, ὅτι βρησηΐδες. χρυσῆδες, ὅτι χρυσηΐδες. καδμῆδες, ὅτι καδμηΐδες, κατὰ συναίρεσιν. παμφαίνῃσιν, ἔχῃσι, φάγῃσιν, ὡς ὑποτακτικὰ ὑπογράφονται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ω.

Τῷ ἄρθρῳ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου γένους, ἀεὶ ὑπογράφεται. τῷ αἰνείᾳ, τῷ λόγῳ, τῷ αἴαντι, τῷ γράμματι, τῷ ξύλῳ. ἔτι πάσῃ δοτικῇ εἰς ω ληγούσῃ ὑπογράφεται ι. τῷ λόγῳ, τῷ ξύλῳ, τῇ ὁδῷ, τῷ μενέλεῳ, τῇ ἅλῳ. ἔτι πάσῃ γενικῇ καὶ δοτικῇ δυϊκῇ, καὶ δοτικῇ πληθυντικῇ, καὶ ὀνομαστικῇ καὶ κλητικῇ πληθυντικῇ τῶν ἁπλῶν ὀνομάτων τῆς τρίτης κλίσεως, κατ' ἔκτασιν. τοῖν μενέλεῳν, ἀπὸ τοῖν μενελάοιν. τοῖς μενέλεῳς, ἀπὸ τοῖς μενελάοις. οἱ μενέλεῳ, ὦ μενέλεῳ, ἀπὸ τοῦ οἱ μενέλαοι. οὐ μὴν ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ τῶν οὐδετέρων ὑπογράφεται, τὰ εὔγεω, ὦ εὔγεω, διότι ἀπὸ τὰ εὔγεα γίνεται. ἔτι πάσῃ γενικῇ καὶ δοτικῇ δυϊκῇ τῶν ὀνομάτων τῆς δευτέρας τῶν συνῃρημένων κλίσεως, τοῖν ὄφεῳν ἁπλῶς κατ' ἔκτασιν, ἀπὸ τοῖν ὀφέοιν, ἀναβιβαζομένου καὶ τοῦ τόνου, καίπερ τῆς ληγούσης μακρᾶς οὔσης. τοῖν πόλεῳν, ἀπὸ τοῖν πολέοιν. καὶ ἔτι κρεῷν, ἀπὸ τοῖν κρεάοιν. νῷν, ὅτι νῶϊν. σφῷν, ὅτι σφῶϊν. λῷον, ὅτι λώϊον. λῷστος, ὅτι λώϊστος. σῴζω, ὅτι σωΐζω, σῷος, ὅτι σώϊος. ἡρῷος, ὅτι ἡρώϊος. καὶ τὰ ὅμοια. πατρῷος, πατρῴα, πατρῷον, ὅτι πατρώϊος. μητρῷος, α, ον, ὅτι μητρώϊος. παππῷος α, ον. μινῷος, ὅτι μινώϊος. κῷος, ὅτι κώϊος. ἑῷος, ὅτι ἑώϊος. ἀχελῷος, ὅτι ἀχελώϊος.

acheloius.aous fluuius cypri,quia aoius.minodes,quia minoides.herodes,quia heroides,à quo et herodianus. conus,ſecundum traditionem. ode,à cantu,& quæ ab ipſo,accantatio,cantuarium,accentus,hymnodia,melodia,diſſonantia,comœdia, tragœdia, defletio, rhapſodia, palinodia,comicus,tragicus, monodus, hymnodus, melodus, rhapſodus: & eorum uerba, hymnos, canto,cano,inſector, exaggero, defleo, uaticinor, uates,uaticinatio,pellis,uellus: quia uellus.porticulum, à porticu: quibus præter rationem acceſſit lepuſculus & rudens,captilis,area,à percutio enim. aloe autem medicinale medicamentum,non. troades, quia troiades,troianæ,& ancillæ ſecundum traditionem. troiados troicos,heronæ pro heroinæ.Erodius, ſiquidem ab amore deducitur,non habet. ſi autem ſecundum Herodianũ à ſibilo, habet. rhædius enim,et additione e, & productione erodius, quod ſubſcriptum & ipſe uidi in recte ſcriptis ueteribus libris. animal, quia animal.animal,quia animal.& quia biſyllaba o penultimantia,ſubſcribuntur: animal,ptoum mons.quibus ſimiliter ſoſpes, anteporticus, circumporticus, conclaue quia conclaue,ouum quia ouum inuentum eſt,limbus circum collare,ueſtis. ab ouis enim, ouis ouis,ora. & productione limbus. cui pro cui,ut datiuus. & ut pro ſicut, caprarius pro caprarius, per mixtionem & contractionem, caprarij pro caprarij dorice, per extritionem & mixtionem & contractionem, & conuiuæ pro & conuiuæ, & cognati pro & cognati, & tympaniſmi pro & tympaniſmi, ego puto oratorium pro ego puto,ego noui pro ego noui,alij ab eo,

miſertus

ἀρχεκώϊος. ἀῷος ποταμὸς κύπρου, ὅτι ἀῴϊος. μινῴδης ὅτι μινωΐδης, ἡρῴδης ὅτι ἡρωΐδης. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡρῳδιανός. κῷνος, κατὰ παράδοσιν. ᾠδὴ, ἀπὸ τοῦ ἀοιδή. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, προσῴδιον, ᾠδεῖον, προσῳδία, ὑμνῳδία, μελῳδία, ἀπῳδὴ, κωμῳδία, τραγῳδία, μονῳδία, ῥαψῳδία, παλινῳδία, κωμῳδὸς, τραγῳδὸς, μονῳδὸς, ὑμνῳδὸς, μελῳδὸς, ῥαψῳδός. καὶ τὰ ἑαυτῶν ῥήματα, ὑμνῳδῶ, ῥαψῳδῶ, κωμῳδῶ, τραγῳδῶ, μονῳδῶ, χρησμῳδῶ, χρησμῳδὸς, χρησμῳδία. κῷας κῴδιον, ὅτι κωΐδιον. στῴδιον ἀπὸ τῆς στοιᾶς. οἷς παραλόγως ἠκολούθησε τὸ λαγῴδιον, καὶ καλῴδιον. ἀλῳτὴ ἡ ἅλως, ἀπὸ τοῦ ἀλοίω γάρ. ἀλώη δὲ τὸ ἰατρικὸν φάρμακον, οὔ. τρῳάδες, ὅτι τρωϊάδες. τρῳαὶ καὶ δμῳαὶ κατὰ παράδοσιν. τρῷους τοὺς τρωϊκούς. ἡρῷναι ὅτι ἡρωΐναι. ἐρῳδιὸς, εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ἔρωτος παράγεται, οὐκ ἔχει. εἰ δὲ καθ' Ἡρῳδιανὸν ἀπὸ τοῦ ῥοίζω, ἔχει. ῥοίδιος γάρ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, καὶ ἐκτάσει, ἐρῳδιός. ὅπερ ὑπογεγραμμένον καὶ αὐτὸς εἶδον ἐν ὀρθογράφοις παλαιαῖς βίβλοις. ζῴδιον ὅτι ζωΐδιον, ζῷον ὅτι ζώϊον. καὶ ὅτι τὰ δισύλλαβα τῷ ω παραληγόμενα, ὑπογράφονται. ζῷον, πλῷον. οἷς ὁμοίως τὸ σῷον, προσῷον, περισῷον, ὑπερῷον, ὅτι ὑπερώϊον, ᾠὸν ὅτι ᾤϊον εὕρηται. ὦα τὸ περιτραχήλιον τοῦ ἱματίου. ἀπὸ τοῦ ὄϊς γὰρ, οἶς, οἰὸς, οἶα. καὶ ἐκτάσει, ὦα. ᾧ, ἀντὶ ᾧ τινι, ὡς δοτική. καὶ ᾧ, ἀντὶ καθά. ᾡπόλος ἀντὶ ὁ αἰπόλος, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. ᾡπόλοι ἀντὶ οἱ αἰπόλοι δωρικῶς, κατὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν. χ᾽ ᾡ ξυμπόται, ἀντὶ καὶ οἱ ξυμπόται. χ᾽ ᾡ συγγενεῖς, ἀντὶ καὶ οἱ συγγενεῖς. χ᾽ ᾡ τυμπανισμοὶ, ἀντὶ καὶ οἱ τυμπανισμοί. ἐγῷμαι ῥητορικὸν, ἀντὶ ἐγὼ οἶμαι. ἐγῷδα, ἀντὶ ἐγὼ οἶδα. ᾦχοκα, ἀπὸ τοῦ οἴχω.

ᾤκτειρα

miſertus ſum, à miſereor. abij, ab abeo. putabam taui, à puto. ædificaui ab difico, adminiſtraui ab adminiſtro, habitabã ab habito. & omnia præterita ab æ incipientiũ uerborũ. exceptis adnotatis apud Herodianum, & alijs immutabilibus: ut deſtituo, quod eſt deſtituo. tuebam, eo quod eſt eo ibã. inebrio abã. uinor uinabar, concito concitabã, auguror augurabar, auſpicor auſpicabar, auguror gurabar, guberno bernabam, clauũ rego regebã, clauũ uerto uertebã, tumeo tumebam, domicilior liabar. hæc enim uel propter uocalitatem, uel ionico more immutata manſere. Etiã ſecũdæ & tertiæ ſingulares perſonæ ſubiunctiuorum tertiæ coniugationis in mi: ſi des det, ſi dederis dederit. ſi prehendaris prehendare prehendatur, unde prehẽdatur. Etiam ſecundæ paſsiuorũ eorundẽ. ſi der deris, ſi der deris. Etiam per contractionem o optatiuorum ſecũdæ coniugationis circũflexorum: clamarẽ clamarem, clamares clamares, clamaret clamaret. clamaretis clamaretis, clamarent clamarent. clamaremus clamaremus, clamaretis clamaretis, clamarent clamarent. & mutatione mi in in æolice, clamarẽ clamares clamaret. paſsiuum ſimiliter, clamarer clamarer, clamareris clamareris, clamaretur clamaretur. Etiam o optatiui præteriti perfecti: inauratus fuiſſem fuiſſes fuiſſet. uiuat, det, à det. aſsimilatus fuerat, ab aſsimilor, ſimilatus ſum, fuerã. uinũ miniſtrabat, à uinũ ſtro. apertũ eſt & aperuit & aperuit, & aperuit, & apertus ſum & tus ſum, & apertus, attica omnia, ab aperio, debacchabar & chatus ſum, à bacchor. O mihi nõnulli ſubſcribunt, ab heu mihi per productionẽ: multa, quia multa. unde innocẽs

innoxius,

ᾤκτειρα, ἀπὸ τοῦ οἰκτείρω. ᾠχόμην. ἀπὸ τοῦ οἴχομαι. ᾤμην, ᾠήθην, ἀπὸ τοῦ οἴομαι. ᾠκοδόμησα, ἀπὸ τοῦ οἰκοδομῶ. διῴκηκα, ἀπὸ τοῦ διοικῶ. ᾤκουν, ἀπὸ τοῦ οἰκῶ. καὶ πάντες οἱ παρεληλυθότες τῶν ἀπὸ τοῦ οι ἀρχομένων ῥημάτων, πλὴν τῶν σεσημειωμένων παρὰ τῷ Ἡρωδιανῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀτρέπτων. οἷον οἰῶ, τὸ μονῶ, οἴουν. οἰμῶ, τὸ πορεύομαι, οἴμουν. οἰνῶ οἴνουν, οἰνίζω οἴνιζον, οἰστρῶ οἴστρουν, οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν, οἰακονομῶ οἰακονόμουν, οἰακίζω οἰάκιζον, οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν, οἰδαίνω οἴδαινον, οἰκουρῶ οἰκούρουν. ταῦτα γὰρ ἢ δι' εὐφωνίαν, ἢ ἰωνικῷ ἔθει ἄτρεπτα ἔμειναν. ἔτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἑνικὰ πρόσωπα τῶν ὑποτακτικῶν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι, ἐὰν διδῷς διδῷ, ἐὰν δῷς δῷ, ἐὰν ἁλῷς ἁλῷ, ὅθεν ἁλῴη. ἔτι τὰ δεύτερα τῶν παθητικῶν τῶν αὐτῶν, ἐὰν διδῶμαι διδῷ, ἐὰν δῶμαι δῷ. ἔτι τὸ κατὰ συναίρεσιν ῳ τῶν εὐκτικῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, βοάοιμι βοῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ, βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην οῴτεν, βοάοιμεν βοῷμεν, βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην οῴτην, βοάοιμεν βοῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν. καὶ τροπῇ τοῦ μι εἰς ην αἰολικῶς, βοῴην βοῴης, βοῴη, τὸ παθητικὸν ὁμοίως, βοαοίμην ῴμην, βοάοιο ῷο, βοάοιτο ῷτο. ἔτι τὸ ῳ τοῦ εὐκτικοῦ παρακειμένου, κεχρυσῴμην, κεχρύσῳο, κεχρύσῳτο. ζῴη, δῴη, ἀπὸ τοῦ δοίη. ἐῴκει, ἀπὸ τοῦ εἴκω. ἔοικα, ἐῴκειν. ἐῳνοχόει, ἀπὸ τοῦ οἰνοχοῶ. ἀνῷγε καὶ ἀνέῳγε, καὶ ἀνῷξε, καὶ ἀνέῳξε, καὶ ἀνέῳγμαι, καὶ ἀνεῳγμένος, ἀττικὰ πάντα, ἀπὸ τοῦ ἀνοίγω. ἐπαρῴνουν καὶ πεπαρῴνηκα, ἀπὸ τοῦ παροινῶ. ᾤμοι τινὲς ὑπογράφουσιν, ἀπὸ τοῦ οἴμοι κατ' ἔκτασιν. θῳὴ, ὅτι θοίη. ὅθεν καὶ ἀθῷος, ὁ ἀζή-

innoxius. pubeſcerem, à pubeſcerem pubeſcerem. uiuerem & reuiuiſcerem, ut optatiua. & uinceret, & meditaretur. ſalio, à ſalio ſalio: unde ſaltus, excelſus locus, ueluti ſaltus. tumultus tumultus, nonnulli ſubſcribunt, interpretantes à graculis aüibus. & tumultuor tumultuor. nauigo, quia nauigo. crocito, quia crocito. perheſternum perheſternum, quia heſternum, pauloante ſubſcribitur, quia à mane, matutinus matutina, & ionice matutinum in accuſatiuo caſu, à quo pauloante aduerbium. prora ſecũdum traditionem ſubſcribitur, quia prora. & manifeſtum eſt, quòd cæruliprorus legimus. urere ardere, quia ardere. circum aduerbium ſubſcribitur, à datiuo factum, & alia multa. Valete, qui legitis, & memineritis. In Meſſene Siciliæ. Anno ab incarnatione Dei milleſimo, quadringenteſimo, ſeptuageſimo.

FINIS.

De

ὁ ἀζήμιος. ἡβῷμι, ἀπὸ τοῦ ἡβάοιμι οἶμαι. βιῴην καὶ ἀναβιῴην, ὡς εὐκτικά. καὶ νικῴη, καὶ μελετῴη. θρώσκω, ἀπὸ τοῦ θρωΐσκω, τὸ πηδῶ. ὅθεν θρωσμὸς ὁ ὑψηλὸς τόπος, οἱονεὶ θωρισμός. κολῳὸς ὁ θόρυβος, τινὲς ὑπογράφουσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τῶν κολοιῶν τῶν ὀρνέων, καὶ κολῳῶ, τὸ θορυβῶ. πλῴζω, ὅτι πλωΐζω. χρῴζω, ὅτι χρωΐζω. πρῷζον, τὸ προχθεσινὸν, ὅτι πρωΐζον. πρῴην ὑπογράφεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ πρωῒ, πρώϊος, πρωΐα. καὶ ἰωνικῶς, πρωΐην κατ᾽ αἰτιατικὴν πτῶσιν, ἀφ᾽ οὗ πρῴην ἐπίῤῥημα. πρῷρα κατὰ παράδοσιν ὑπογράφεται, ὅτι πρώϊρα. καὶ δῆλον ὅτι κυανοπρωΐρους ἀνέγνωμεν. φῴζειν τὸ καίειν, ὅτι φωΐζειν. κύκλῳ τὸ ἐπίῤῥημα ὑπογράφεται ἀπὸ δοτικῆς γινόμενον, καὶ ἄλλα πολλά. ἔῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας, ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ, ἑβδομηκοστῷ.

ΤΕΛΟΣ.

DE GRAECARVM PROPRIETA-te linguarum, ex ſcriptis de arte Ioannis Grammatici.

d

Ialectus eſt linguæ proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, *Dori-ca,* Aeolica, Ionica, *Communis. & At-tica quidem uocata eſt ab* Atthide *Cranai filia. Aeolica uero ab Aeo-lo* Hellenis *filio. Dorica autem à* Doro Hellenis *fi-lio.* Ionica *autem ab* Ione *filio* Xuthi, *qui fuit* Hel-*lenis, &* Creuſæ Erechthei *filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. habet autem unaquæque dialectus proprium idioma.*

De dialectis procemium alterum.

Di*alecti quinque,* Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, C*ommunis.*

DE IONICA LINGVA.

Io*nica autem eſt, qua uſi ſunt* Iones. *hanc autem antiquã eſſe cõſtat.* Pro*priũ aũt ipſius eſt pro* α, η *uti, & circũflexas ſyllabas in duo diuidere. & pro* π, κ *ac-cipere. & pro aſpiratis colliſionibus, tenuiter profer-re: & quibuſdã dictionibus* ι *auferre.* V*tuntur igitur* η *pro* α, *ut ianuã pro ianuã, & diẽ pro diẽ, & utilitatẽ pro utilitatẽ.* Circ*ũflexas autem ſyllabas in duo diui-dunt: pro facere enim, facere dicunt. pro* π, κ *accipiũt, nã quomodo quomodo dicunt, pro aſpiratis colliſionib. tenuiter proferunt, cum dicunt pro in equis, in equis. & inſpicere inſpicere. in quibuſdam dictionibus* ι *aufe-runt, pro laborare, laborare dicentes.* Ion*ica autem, ab* Ione Apollinis *filio, &* Creuſæ Erecthth*ei filiæ.*

De

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΟάννου Γραμματικοῦ τεχνικῶν.

Διάλεκτος, ἐστὶ γλώττης ἰδίωμα. εἰσὶ δὲ διάλεκτοι πέντε, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, ἰὰς, κοινή. καὶ ἀτθὶς μὲν ἐκλήθη ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός. αἰολὶς δὲ, ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος. δωρὶς δὲ, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος. ἰὰς δὲ ἀπὸ ἴωνος τοῦ Ξούθου τοῦ ἕλληνος καὶ κρεούσης, τῆς ἐρεχθέως παιδός. κοινὴ δὲ, ἐκ τῶν τεσσάρων συνεστῶσα. ἔχει δὲ ἑκάστη διάλεκτος οἰκεῖον ἰδίωμα.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΠΡΟΟΙμιον ἕτερον.

Διάλεκτοι πέντε, ἰὰς, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, κοινή.

ΠΕΡΙ ΙΑΔΟΣ.

Ἰὰς δέ ἐστιν. ᾗ κέχρηνται ἴωνες. δοκεῖ δὲ, ἀρχαίαν εἶναι αὐτοῖς. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστιν, ἀντὶ τοῦ α τῷ η χρῆσθαι. καὶ τὰς περισπωμένας συλλαβὰς εἰς δύο διαιρεῖν. καὶ ἀντὶ τοῦ π, τὸ κ λαμβάνειν. καὶ ἀντὶ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν, ψιλότητας ἐκφέρειν. καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ ι ὑπερξαιρεῖν. χρῶνται μὲν οὖν τῷ η ἀντὶ τοῦ α, οἷον θύρην ἀντὶ τοῦ θύραν, καὶ ἡμέρην ἀντὶ τοῦ ἡμέραν, καὶ ὠφελείην ἀντὶ τοῦ ὠφέλειαν. τὰς δὲ περισπωμένας συλλαβὰς, εἰς δύο διαιροῦσιν. ἀντὶ τοῦ ποιεῖν γὰρ ποιέειν λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ π τὸ κ λαμβάνουσι. τὸ γὰρ πῶς, κῶς λέγουσιν. ἀντὶ τοῦ δασυνούσων συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἵππων, ἐπ' ἵππων. καὶ ἐφορᾶν, ἐπορᾶν. ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν, ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι πονέεσθαι λέγοντες. ἰὰς δὲ, ἀπὸ ἴωνος τοῦ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης, τῆς ἐρεχθέως θυγατρός.

De lingua Attica.

Attica uero eſt dialectus, qua uſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, affatim uti contractionibus & dictiones inſeparabiliter proferre. tum uero & τ & ρ pro σ accipere, & υ pro ε. & pro σ, ξ. Contractionibus igitur abunde utuntur, cum dicunt ueſtis pro ueſtis, & proœmium pro proœmium. coniunctim uero nonnullas dictiones proferunt, cum dicunt paternum pro paternum, & nereda pro nereida & ρ & τ pro σ accipiunt: mare enim mare, & facere facere. Rurſum pro audenter, maſculum, audenter, maſculum dicunt. pro ε, υ accipiunt, cum dicunt indumentum pro indumentum, crimen crimen, oleum oliuum, inſigne inſigne, opus opus. Pro σ uero ξ, cum dicunt uniuerſus pro uniuerſus, & calamitatem pro calamitatem, & intellexit pro intellexit, & ſignum pro ſignum, & fœdus pro fœdus. Vocata eſt autem Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cranai filia.

De lingua Dorica.

Dorica autem uocata eſt dialectus, qua uſi ſunt Dores. proprium ipſius eſt, pro η, α uti. & pro ω magno α, & pro femininis nominibus ſingularibus plurales caſus proferre, & pro ου diphthongo ω uti, & pro ει diſſono η aſſumere. & interdum pro ϑ, σ. & quibuſdã dictionibus ι detrahere. Pro η igitur α utũtur, cum dicunt ſolem pro ſolem, & diẽ pro diem, & uenus pro uenus, & ſuaue pro ſuaue. pro ω autem α utũtur, cum dicunt muſarum muſarum, ianuarum ianuarum.

Pro

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Ἀτθὶς δέ ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται ἀθηναῖοι. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστι, κατακόρως κεχρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς, καὶ τὰς λέξεις ἀδιαιρέτως ἐκφέρειν. ἔτι δὲ καὶ τὸ τ καὶ ρ ἀντὶ σ λαμβάνειν. καὶ τὸ υ ἀντὶ τοῦ ε, καὶ ἀντὶ τοῦ σ τὸ ξ. ταῖς μὲν οὖν συναλοιφαῖς, κατακόρως χρῶνται, ὅταν λέγωσι θοἰμάτιον ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον, καὶ φροίμιον ἀντὶ τοῦ προοίμιον. ἀδιαιρέτως δέ τινας τῶν λέξεων ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσι πατρῷον ἀντὶ τοῦ πατρώϊον, καὶ νηρῇδα ἀντὶ τοῦ νηρηΐδα. καὶ τὸ ρ καὶ τ, ἀντὶ τοῦ σ λαμβάνουσι. τὴν θάλασσαν γὰρ θάλατταν, καὶ τὸ πράσσειν πράττειν. πάλιν ἀντὶ τοῦ θαρσαλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως, ἄῤῥενα λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ε τὸ υ λαμβάνουσιν, ὅταν λέγωσι, τοὔνδυμα τὸ ἔνδυμα, τοὔγκλημα τὸ ἔγκλημα, τοὔλαιον τὸ ἔλαιον, τοὐπίσιμον τὸ ἐπίσημον, τοὔργον τὸ ἔργον. ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ ξ, ὅταν λέγωσι ξύμπας ἀντὶ τοῦ σύμπας, καὶ ξυμφορὰν ἀντὶ τοῦ συμφοράν. καὶ ξυνέηκεν ἀντὶ τοῦ συνέηκεν, καὶ ξύμβολον ἀντὶ τοῦ σύμβολον, καὶ ξυνθήκη ἀντὶ τοῦ συνθήκη. ἐκλήθη δὲ ἀτθὶς ἡ τῶν ἀττικῶν ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Δωρὶς δὲ κέκληται διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται δωριεῖς. ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ η, τῷ α χρῆσθαι. καὶ ἀντὶ τοῦ ω, τῷ α. καὶ ἀντὶ θηλυκῶν ὀνομάτων ἑνικῶν πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρειν. καὶ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου τῷ ω χρῆσθαι. καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου, τὸ η παραλαμβάνειν. καὶ ποτὲ ἀντὶ τοῦ θ, τὸ σ. καὶ ἐπί τινων λέξεων, τὸ ι ὑπεξαιρεῖσθαι. ἀντὶ μὲν οὖν τοῦ η τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι τὸ ἅλιον ἀντὶ τοῦ ἥλιον, καὶ ἁμέραν ἀντὶ τοῦ ἡμέραν, καὶ ἁ κύπρις ἀντὶ τοῦ ἡ κύπρις, καὶ ἁδὺ ἀντὶ τοῦ ἡδύ. ἀντὶ δὲ τοῦ ω τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι μουσῶν μουσᾶν, θυρῶν θυρᾶν.

Pro ſingularibus autem femininis nominibus, plurales caſus proferunt, dicendo pulchram pulchras, doctam doctas. Pro οι autem diſſono ω utuntur, dicendo muſas muſas. Pro ει autem diſſono η utuntur, cum dicunt pro uidere, currere, accipere, uidere, currere, accipere. Sed & accipere pro accipere, & currere pro currere, & uenire pro uenire dicunt. Dorica autem appellata eſt, à Doro Hellenis filio.

De lingua æolica.

Aeolica autem dicitur dialectus, qua uſi ſunt Aeoles. proprium autem ipſius eſt acutas dictiones inuertere, & quibuſdam nominibus femininis accuſatiui caſus ι addere, & aliquando pro ου ω uti, & pro ο ω, & incipientia à uocalibus tenuiter proferre, & pro ει diſſono η ponere. & ponere in dictionibus ante ρ, β. pro gemino μμ, geminum ππ aſſumere. & dictiones quidem inuertunt acutas, fluuius fluuius dicentes, & pulcher pulcher. Quibuſdam autem nominibus femininis accuſatiui caſus ι apponunt, cum dicunt pro pulchras pulchras, ſapientes ſapientes: pro ου uero ω utuntur, cum dicunt relinquentes pro relinquentes, & uidentes pro uidentes, & nugantes pro nugantes. Pro ο, ω utuntur, cum dicunt ſimile pro ſimile. Inchoantia uero à uocalibus, tenuiter proferunt: cum dies attenuant, & Sol, & uos. pro ει autem diſſono, η utuntur. pro cythcream cythcream dicẽtes, & pro didiciſſe & ire, didiciſſe & ire. Ponunt autem in quibuſdam dictionibus ante ρ, β. roſas enim broſas dicunt, & pannos laceros, pãnos laceros. pro gemino uero μμ geminum ππ accipiunt, oculos oculos dicentes. Sunt autem

quædam

ἀντὶ δὲ ἑνικῶν θηλυκῶν ὀνομάτων πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρουσιν, ὡς ὅταν λέγωσι καλὴν καλὰς, σοφὴν σοφάς. ἀντὶ δὲ τῆς ου διφθόγγου τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσι μούσας μώσας. ἀντὶ δὲ τῆς ει διφθόγγου τῷ η χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν, ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. ἀλλὰ καὶ λάβεν, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν. καὶ δράμεν ἀντὶ τοῦ δραμεῖν, καὶ ἔλθεν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν λέγουσι. δωρὶς δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Αἰολὶς δὲ λέγεται διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται αἰολεῖς. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστὶ τὰς ὀξυτόνους λέξεις ἀντιστρέφειν, καί τισιν ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέναι. καὶ ποτὲ ἀντὶ τοῦ υ τῷ ω χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ο τῷ ω. καὶ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων, ψιλῶς ἐκφέρειν. καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου, τὸ η τάττειν. καὶ προστιθέναι ἐπὶ τῶν λέξεων τοῦ ρ, τὸ β. ἀντὶ δὲ τῶν δύο μμ, δύο ππ λαμβάνειν. καὶ τὰς λέξεις μὲν ἀντιστρέφουσι τὰς ὀξυτόνους, τὸ ποταμὸς πόταμος λέγοντες. καὶ τὸ καλὸς κάλος. τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέασιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαῖς, σοφὰς σοφαῖς. ἀντὶ δὲ τοῦ ου, τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσι λειπῶσαι ἀντὶ τοῦ λειποῦσαι, καὶ ἰδῶσαι ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι, καὶ λαλῶσαι ἀντὶ τοῦ λαλοῦσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ ο τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ὤμοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων ψιλῶς ἐκφέρουσιν, ὅταν τὸ ἡμέρα ψιλῶσι, καὶ τὸ ἥλιος καὶ ὑμεῖς. ἀντὶ δὲ τῆς ει διφθόγγου τῷ η χρῶνται. ἀντὶ τοῦ κυθαίρειαν, κυθαίρηαν λέγουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ μαθεῖν καὶ ἐλθεῖν, μαθῆν καὶ ἐλθῆν. προστιθέασι δὲ ἐπί τινων λέξεων πρὸ τοῦ ρ τὸ β. τὰ ῥόδα γὰρ βρόδα λέγουσι, καὶ τὰ ῥάκη βράκη. ἀντὶ δὲ τῶν δύο μμ δύο ππ λαμβάνουσι τὰ ὄμματα ὄππατα λέγοντες. ἐστὶ δὲ

quædam, quæ peculiariter apud eos formantur. nam pro cum præpoſitione, contra accipiunt. Aliquando & conſilium, conſilium dicunt, & terram terram, & certamen certamen. Priamum autem Perrhamum. Appellata eſt æolica lingua, ab Aeolo Hellenis filio.

De communi lingua.

Qui nolunt communem adnumerare Dialectum prædictis quatuor, arguunt hoc modo: neq; enim aiũt haberi propriũ, ſed ſicut quadripharmacos uis ex quatuor conſtans, quadripharmacum dicitur, nihil proprij habens: ſic & communis dialectus ex quatuor co aptata, non debet adnumerari his. Ex ijs autem qui communem dialectum introducunt, alij dicunt, quoniam omnibus ſeſe inſinuat dialectis eiuſdem uocis, ut amicus, nox, & huiuſmodi. Alij non habere formã, ſed ex uarijs dictionibus congregatam. decidentiæ autem ipſius, non inueniuntur. Ionica ſcripſit Homerus, Attica Ariſtophanes, Dorica Theocritus, Aeolica Alcæus, communi Pindarus.

Aliter de Dialectis.

Dialectus eſt dictio propriæ inſigne formæ oſtendens, uel dictio peculiarem uel communem oſtendens notã. dialecti autem ſunt, ſi & communem quis adnumerauerit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, Cõmunis. nam quinta propriã non habens notã, cõmunis nominata eſt, uel quia cõmuniter omnium notis utitur, & ex quatuor conſtat: uel quia cõmuniter ea omnes utuntur: uel quia ex hac incipiunt, tanquã ea ſubiecta, omnes. Remittẽdum autem, hanc quidem quaſi ad regulam, reliquas uero ad proprietatem. Itaque

barbaras

τινα ἰδίως παρ᾽ αὐτοῖς σχηματιζόμενα. ἀντὶ γὰρ τῆς μετὰ προθέσεως, τὴν κατὰ παραλαμβάνουσιν. ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ τὴν βουλὴν βωλὴν λέγουσι, καὶ τὴν γῆν γᾶν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἄγωνον. τὸν δὲ πρίαμον, πέῤῥαμον. ἐκλήθη δὲ αἰολὶς, ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

Οἱ μὴ βουλόμενοι τὴν κοινὴν καταριθμεῖν διάλεκτον ταῖς προειρημέναις τέσσαρσιν, αἰτιῶνται τούτῳ τῷ τρόπῳ. οὐδὲ γάρ φασιν ἔχειν ἴδιον, ἀλλ᾽ ὥσπερ τετραφάρμακος δύναμις ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα, τετραφάρμακον λέγεται, οὐδὲν ἴδιον ἔχουσα, οὕτω καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος ἐκ τεσσάρων συναρμοσθεῖσα, οὐκ ὀφείλει συναριθμεῖσθαι ταύταις. τῶν δὲ τὴν κοινὴν διάλεκτον εἰσηγησαμένων, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι πάσαις συμβέβληται ταῖς διαλέκτοις ταῖς ὁμοφώνοις. οἷον φίλος, νὺξ, καὶ τὰ τοιαῦτα. οἱ δὲ, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἔχουσα τύπον, ἀλλ᾽ ἐκ διαφόρων λέξεων συνηθροισμένη. μεταπλώσεις δὲ αὐτῆς, οὐχ εὑρίσκονται. ἰάδι ἔγραψεν Ομηρος, ἀτθίδι Αριστοφάνης, δωρίδι Θεόκριτος, αἰολίδι Αλκαῖος, κοινῇ Πίνδαρος.

ΕΤΕΡΩΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑλέκτων.

Διάλεκτος, ἐστὶ λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐπιφαίνουσα, ἢ λέξις ἴδιον ἢ κοινὸν ἐπιφαίνουσα χαρακτῆρα. διάλεκτοι δέ εἰσιν, εἰ καὶ τὴν κοινήν τις καταριθμοίη, πέντε. ἰὰς, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, κοινή. ἡ γὰρ πέμπτη ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα, κοινὴ ὠνομάσθη. ἤτοι ὅτι κοινῇ τοῖς τῶν πασῶν χαρακτῆρσι χρῆται, καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων καθέστηκεν, ἢ ὅτι κοινῶς αὐτῇ πάντες χρῶνται. ἢ διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται, ὡς ταύτης οὔσης, πᾶσαι. ἀναπεμπτέον δὲ, ταύτην μὲν ὡς πρὸς κανόνα, τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότητα. τὰς μὲν οὖν

βαρβάρους

barbaras in multitudine exiſtentes,& incomprehenſibiles,non eſt facile tradere.

Alioqui neque dicendum ipſas dialectos, ſed linguas. Hellanicas *autem contigit appellari, quod cum* Hellen Iouis *quidem filius, cognomento autem* Deucalionis, *loca per* Græciam *occupaſſet, omnes quidem contigit dici* Hellanicas *uoces.* Specialiter *autem denominationes ab illius filijs accepiſſe.* Diſperſis *enim his in plura loca, atque eandem uocem non amplius ſeruantibus, ſed cum locorum mutatione una uocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. à* Doro *ergo* Deucalionis *&* Pyrrhæ *filio, illos qui migrarunt in loca circa* Parnaſſum *&* Aſopum, Dorienſes *ab ipſo appellari omneis contigit,& dialectum doricam.qua ualde utuntur* Rhodijq; *, &* Cretenſes, *&* Peloponneſij, *&* Siculi, *&* Libici, *& antiquam* Epeirum *habitantes.*

Ab Aeolo *autem* Hellenis *filio, &* Pyrrhæ, *æolica uocata eſt.hic enim cum decẽ urbes condidiſſet,& regionem* Aeoliam,*& dialectum æolicam appellauit.*

Ionica *autem, ab* Ione Xuthi, *qui fuit* Hellenis *&* Creuſæ Erechthei *filiæ, uocata eſt. hic enim linguam,quæ eadem atq;* Attica *uidebatur,cũ comigraſſet,& condidiſſet 15.urbes,ab ſe* Ionicam *appellauit. urbes autem hæ:* Clazomene, Lebedus, Phocæa, Priene, Myletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica *autem uocata eſt, uel ab* Atthide Cranai *filia: fuit autem is* Atticæ *rex. uel uocata eſt ſic, eo quod littoralis eſſet, quaſi acticam dixeris.*

Intel-

βαρβάρους ἐν πλήθει οὖσας καὶ ἀπεριλήπτους, οὐκ ἔστι ῥᾴδιον παραδοῦναι.

Ἄλλως τε οὐδὲ λεκτέον αὐτὰς διαλέκτους, ἀλλὰ γλώσσας. τὰς δὲ ἑλληνικὰς συνέβη καλεῖσθαι, ὡς ἕλληνος τοῦ διὸς μὲν υἱοῦ, κατ' ἐπίκλησιν δὲ δευκαλίωνος, τοῦ κατὰ τὴν ἑλλάδα τόπους κατεσχηκότος, πάσας μὲν συνέβη λέγεσθαι ἑλληνικὰς φωνάς. κατ' εἶδος δὲ τὰς προσωνυμίας, ἀπὸ τῶν ἐκείνου παίδων λαβεῖν. διασπαρέντων γὰρ τούτων εἰς πλείονας τόπους, καὶ τὴν αὐτὴν φωνὴν οὐκ ἔτι φυλαξάντων, ἀλλὰ τῇ τῶν τόπων μεταβολῇ ἅμα καὶ τὴν φωνὴν μεταβαλόντων, συνέβη διαλέκτους λέγεσθαι. ἀπὸ μὲν οὖν δώρου τοῦ δευκαλίωνος καὶ πύῤῥας παιδὸς, μετοικίσαντας εἰς τοὺς περὶ τὸν παρνασσὸν τόπους, καὶ ἀσωπὸν, δωριεῖς ἀπ' αὐτοῦ προσαγορευθῆναι πάντας συνέβη, καὶ τὴν διάλεκτον δωρίδα, ᾗ πάνυ χρῶνται ῥόδιοί τε, καὶ κρῆτες, καὶ πελοποννήσιοι, καὶ σικελοὶ, καὶ λίβυες, καὶ οἱ τὴν παλαιὰν ἤπειρον οἰκοῦντες.

Ἀπὸ δὲ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδὸς, καὶ πύῤῥας, αἰολὶς ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δέκα πόλεις κτίσας, τήν τε χώραν αἰολίαν, καὶ τὴν διάλεκτον αἰολίδα προσηγόρευσεν.

Η δὲ ἰὰς, ἀπὸ ἴωνος τοῦ ξούθου, τοῦ ἕλληνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως παιδὸς, ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δοκοῦσαν τῇ ἀτθίδι τὴν αὐτὴν εἶναι διάλεκτον μεταναστὰς, καὶ κτίσας πόλεις ιγ, ἀφ' ἑαυτοῦ ἰάδα προσηγόρευσεν. αἱ δὲ πόλεις αὗται, κλαζομεναὶ, λέβεδος, φωκαία, πριήνη, μίλητος, μυκάλη, ἐρυθραὶ, τῖος, σάμος, κολοφῶν, ἔφεσος, χιὸς, σμύρνα.

Ατθὶς δὲ ἐκλήθη ἤτοι ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς, (ἐγένετο δὲ οὗτος τῆς ἀττικῆς βασιλεύς.) ἤτοι ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ παράκτιος εἶναι, ἀκτική τις οὖσα.

Νοεῖται

Intelligitur autem dialectus trifariam, ſecundũ totius nominis mutationẽ, ſecundũ partẽ quandã, ſecundum accidens. ſecundũ totius nominis mutationẽ, ſic. quemadmodũ æolẽſes muliebre indumentũ, catagogẽ uocãt. attici aũt quæ à nobis circũferentia cribri, farinariã uocant, & ſimilia ſecũdũ aũt partẽ quandã, uel per additionẽ, ut æolenſes roſas broſas dicunt: uel per ablationem, ut Dores, *ferre & dicere, ferre & dicere dicunt: uel per tranſmutationem, ut currum currum dicunt. ſecundum uero accidens, uel per accentum, uel per ſpiritum dictum, apud nos permutant, per accentum quidem uolunt. attici quidem peruenio perueniebam, impello impellebam.* Dores *autem omnino omnino dicunt, & ſic ſic, & ſimilia: quæ diuidimus iјs idiomatibus, quæ ſunt ſecundum partem dialectorum: ſecũdum ſpiritum autem, ut attici, quod apud nos tenuiter eſt, ipſi aſpirate proferunt.*

De Atticis dialectis per parteis.

Attica mutat σ modo in τ, modo in ξ. nam mare mare dicit, & betam betam, & calamitatem calamitatẽ, & ſymbolum ſignum. uertit autem σ in ξ, in cum præpoſitione, & in compoſitione ſolum.

Semper in εις pluralis nominatiuos ab in ὰς maſculinis factos, per ῃ profert, ut parentes, genitores, reges, reges.

In αος deſinentia maſculina antepenultima, uel ultima acuta, per εως profert: ut menelaus meneleos, populus populus, templum templum.

I in dictionibus addit, ut nunc, hunc, hic, prius. nos autem, nunc, hic, hunc, prius.

Νοεῖται δὲ ἡ διάλεκτος τριχῶς. κατὰ ὅλου ὀνόματος ἀλλαγὴν, κατὰ μέρος τι, κατὰ συμβεβηκὸς, κατὰ ὅλου ὀνόματος ἀλλαγὴν, οὕτως. ὡς οἱ αἰολεῖς τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα, καταγωγὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ ἀττικοὶ τὴν ἐφ' ἡμῶν τηλίαν, ἀλαρότησιν καλοῦσι, καὶ τὰ ὅμοια. κατὰ δὲ μέρος τι, ἤτοι κατὰ πρόσθεσιν, ὡς οἱ αἰολεῖς τὰ ῥόδα, βρόδα λέγουσι, ἢ κατὰ ἀφαίρεσιν, ὡς οἱ δωριεῖς, τὸ φέρειν καὶ λέγειν, φέρεν καὶ λέγεν λέγουσι. ἢ κατὰ μετάθεσιν, ὡς δίφρον δρίφον λέγουσι. κατὰ δὲ τὸ συμβεβηκὸς, ἤτοι κατὰ προσῳδίαν, ἢ κατὰ πνεῦμα λεγόμενον παρ' ἡμῖν, ἀλλοιοῦσι. κατὰ μὲν προσῳδίαν θέλουσιν, ἀττικοὶ μὲν, ἱκάνω ἵκανον, ἐλαύνω ἔλαυνον. δωριεῖς δὲ τὸ πάντως παντῶς λέγουσι, καὶ οὕτως οὑτῶς. καὶ τὰ ὅμοια διαιροῦμεν τοῖς ἰδιώμασι τῶν κατὰ μέρος διαλέκτων. κατὰ δὲ πνεῦμα, ὡς ἀττικοὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἥκιστα ψιλῶς ὂν, αὐτοὶ δασέως προφέρονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΑΤθίδων διαλέκτων.

Η ἀτθὶς τρέπει τὸ ς, πῆ μὲν εἰς τὸ τ, πῆ δὲ εἰς τὸ ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν, καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. τρέπει δὲ τὸ ς εἰς τὸ ξ, ἐπὶ τῆς σὺν προθέσεως, καὶ ἐν συνθέσει μόνως.

Αἰεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γενομένας, διὰ τοῦ η προφέρεται. οἷον γονεῖς γονῆς, βασιλῆς οἱ βασιλεῖς.

Τὰ εἰς αος λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα, ἢ ὀξύτονα, διὰ τοῦ εως προφέρεται. οἷον μενέλαος μενέλεως, λαὸς λεὼς, ναὸς νεώς.

Τὸ ι ἐν ταῖς λέξεσι προστίθησιν. οἷον νυνὶ, τουτονὶ, οὑτοσὶ, πρινί. ἡμεῖς δὲ, νῦν, οὗτος, τοῦτον, πρίν.

Τὰ εἰς

In ἀς nomina, per ω in genitiuo effert: ariſteus ári ſtei. ſimiliter peleus pelei.

Contractiones Atticorum ſunt propriæ: meo pro meo, uenio habens pro uenio habens.

Ablationes ι, atticorum ſunt propriæ, & dorienſium, & æolenſium: ſocium pro ſocium, ad chryſam pro ad chryſam.

Acceptiones uocatiuorũ pro nominatiuis, atticorum ſunt propriæ: nubigrega iupiter pro nubigrega, eques Neſtor pro eques, & latoculus Iupiter pro latoculus, notandum. nominatiui enim pro uocatiuis, & uocatiui pro nominatiuis. hæc autẽ ſolum Atheniẽſiũ figura.

Defectus partium orationis, Atticorum ſunt, & dorienſium, & ionicorum: ut, cædens ambabus, deeſt manibus.

Acceptiones accuſatiuorum caſuum pro genitiuis, atticorum ſunt: ut neque tu hunc, bonus licet ſis, aufer puellam: pro ab hoc.

Semper paſsiuis uerbis, pro actiuis utitur: ut ſcribor pro ſcribo, & fio pro facio.

Item atticorum eſt fiant, & intelligantur duo dicere, pro faciant & intelligant.

In ως aduerbia qualitatis in ον terminat. nominibus enim pro aduerbijs utitur: ut decens, pro decenter decenter.

In ες deſinentes nominatiuos comparatiuorum nominum, in ες terminat: ut maiores, peiores, pulchriores: pro maiores, peiores, pulchriores.

Contractionibus ſemper frequẽter utitur. nam ueſtis ueſtis dicit, & oleum oliuum.

Τὰ εἰς ευς ὀνόματα, διὰ τοῦ ω ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει, ἀριστεὺς ἀριστέως, ὁμοίως πηλεὺς πηλέως.

Αἱ συναλοιφαὶ, ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. τῷ μῷ ἀντὶ τοῦ τῷ μῷ ἔρχομ᾽ ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι, καὶ δωριέων, καὶ αἰολέων. ἕταρον ἀντὶ τοῦ ἑταῖρον. ἐς χρύσαν, ἀντὶ τοῦ εἰς χρύσαν.

Αἱ παραλήξεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ τῶν ὀνομαστικῶν, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. νεφεληγερέτα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. ἱππότα νέστωρ, ἀντὶ τοῦ ἱππότης. καὶ εὐρυόπα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης, σημειωτέον, αἱ εὐθεῖαι γὰρ ἀντὶ κλητικῶν, καὶ αἱ κλητικαὶ ἀντὶ εὐθειῶν. τοῦτο δὲ μόνον, ἀθηναίων τὸ σχῆμα.

Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἀττικῶν εἰσι, καὶ δωριέων, καὶ ἰώνων. οἷον κόπτων ἀμφοτέρῃσι, ἐλλείπει τὸ χερσίν.

Αἱ παραλήξεις τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν εἰσιν. οἷον, μήτε σὺ τόνδ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, ἀντὶ τοῦ τούτου.

Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται. οἷον γράφομαι, ἀντὶ τοῦ γράφω. καὶ ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ποιῶ.

Ἔτι τῶν ἀττικῶν ποιείθων, καὶ νοείθων λέγειν, ἀντὶ τοῦ ποιήτωσαν, καὶ νοήτωσαν.

Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος, εἰς ον περατοῖ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται. οἷον δέον, πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, εἰς ους περατοῖ. οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες.

Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται. τὸ γὰρ ἱμάτιον, θοιμάτιον λέγει. καὶ τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον.

Τὸ ς

Σ pro ρ utitur. nam audacia audacia dicit, & audens audens, & maſculum maſculum.

Ου pro æ utitur, cum dicit ueſtis, crimen, carmen, pro ueſtis, crimen, carmen.

Nominatiuis pro uocatiuis utitur, ò amicus pro ò amice.

Superlatiuis pro comparatiuis ſæpe utitur, ubi dicendum eſſet efferior omnibus, efferiſſimus inquit.

H pro ε utitur, uertit enim ε in η: uelut cum dicit poteram, uolebam.

Attica dialectus mutationes licet accepit pro temporũ uarietate, tamẽ antiquam formã refert. nam dualibus uidemus uti & comicos poetas, & atticos ſcriptores, qui dicunt uterq; pes & utraq; manus, et per utrũque deũ, & Iouis utrunque filium, id eſt geminos. dicit & Plato philoſophus in Gorgia: uterque enim hoſpes hic, Gorgiasq́; & Polus, doctus quidẽ uterque eſt, & amicus meus. duob. obolis, et duob. æreis, et duab. deab.

Quæcũq; in os deſinẽtia habẽt a in penultima, hæc per ω magnũ, & ε: propitius propitius. & per obliquos ſic, ut recto reſpõdeatur: menelao pro menelao. In datiuo ſimiliter cũ ι, menelao, et additione ν, utriq; menelao. Accuſatiuũ aũt, menelaũ. pluralẽ aũt rectũ æque atque ſingularem datiuũ, menelao. genitiuum autem, menelaorum. datiuũ autem cum ι, menelais. Accuſatiuum, menelaos. Item atticæ eſt, pro eo quod eſt ingenioſum, ſanum, ingenioſum dicere, ac ſanum, & pro euboenſem et pireenſem, euboenſem & pireenſem. hoc autem conſueuere facere, in quibus ultima ſyllaba ſolum ita deſinens, uel ε, uel α penultimat, ut in propoſitis.

Τῷ ς ἀντὶ τοῦ ρ χρῆται. τὸ γὰρ θάῤῥος θάρσος λέγει, καὶ τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον, καὶ τὸ ἄῤῥεν ἄρσεν.

Τῇ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῆται. ὡς ὅταν λέγῃ τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὖπος, ἀντὶ τοῦ τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔπος.

Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται. ὦ φίλος, ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε.

Ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις χρῆται. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατος λέγει.

Τὸ η ἀντὶ τοῦ ε λέγεται. τρέπει γὰρ τὸ ε εἰς η, ὡς ὅταν λέγῃ ἠδυνάμην, ἠβουλόμην.

Ἡ ἀτθὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἰληφυῖα κατὰ καιροὺς, ὁμοίως τὸν ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει. τοῖς γὰρ δυϊκοῖς ὁρῶμεν χρωμένους τούς τε κωμικοὺς ποιητὰς, καὶ ἀττικοὺς συγγραφεῖς, λέγοντας τὼ πόδε, καὶ τὼ χεῖρε. καὶ νὴ τὼ θεὼ, καὶ διὸς κούρω. λέγει δὲ καὶ πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ γοργίᾳ, τὼ γὰρ ξένω τώδε γοργίας τε καὶ πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. καὶ δυοῖν ὀβολοῖν, καὶ δυοῖν χαλκοῖν, καὶ ταῖν θεαῖν.

Ὅσα τῶν εἰς ος, ληγόντων ἔχει τὸ α παραλῆγον, ταῦτα διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ τοῦ ε. ἵλαος ἵλεως. καὶ κατὰ τὰς πλαγίας οὕτως, τῇ ὀρθῇ ἀκολούθως. μενέλεω, ἀντὶ τοῦ μενελάου. κατὰ τὴν δοτικὴν ὁμοίως σὺν τῷ ι, μενέλεῳ. καὶ προσθέσει τοῦ ν, τοῖν μενέλεων. τὴν δὲ αἰτιατικὴν, μενέλεων. τὴν δὲ πληθυντικὴν ὀρθὴν ὁμοίως τῇ ἑνικῇ, μενέλεῳ. τὴν δὲ γενικὴν, τῶν μενέλεων. τὴν δοτικὴν σὺν τῷ ι, τοῖς μενέλεῳς. τὴν αἰτιατικὴν, τοὺς μενέλεως. ἔτι τῆς ἀτθίδος, ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ λέγειν καὶ ὑγιᾶ. καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοιέα καὶ πειραιέα, εὔβοιᾶ καὶ πειραιᾶ. τοῦτο δὲ εἰώθασι ποιεῖν, ἐφ' ὧν ἡ τελευταία συλλαβὴ διὰ μόνου τοῦ η λήγουσα, ἢ τῷ ε, ἢ τῷ α παραλήγει, ὡς ἐπὶ τῶν πα-

 ρακειμένων.

non tamen in quibus cum conſonante deſinunt, beneuolum, felicem. nõ enim dicũt beneuolum & felicem. neque rurſum, in quibus conſonans incipit, ε penultimante, regem, curſorem.

Item in huiuſmodi uerbis, poteram, uolebam, futurus eram, ε in η mutant, dicentes poteram, uolebam, futurus eram.

Et ανα, hoc eſt ſuper præpoſitionis, mutant α in η: tolerabam dicentes, pro tolerabam.

Item uerborũ in η deſinentiũ in ſecũda perſona paſſiui per ει diphthongũ: uis enim, pro uis. cum uero fuerit ſubiunctiuum, quemadmodum nos, dicunt ſi uelis.

Optatiua aũt accipiunt pro ſubiunctiuis: ſi ueneris pro cum ueneris, & cum uenerit pro cum uenerit.

Auferunt autẽ ſæpe & ι, flere dicentes flere, & muſcam muſcam, & nouercam nouercam, & facere facere, & poema poema.

Et loco πρὸς, id eſt ad præpoſitionis, ὡς utuntur, pro ad regem, & ad amicum, ad regem, & ad amicum.

Proprium autẽ ipſorum eſt, & in α deſinenteis ſingulares accuſatiuos maſculinos per η proferre: Euryſtheum Euryſtheum, Peleum Peleum, Tydeum Tydeum, ſitim ſitim.

Vtuntur autem & paßiuis pro actiuis, qui improbatur pro improbans, qui indicatur pro indicans, qui fucatur pro fucans, qui miniſtratur pro miniſtrans, qui calumnia circumuenitur pro calumnians, qui odio habetur pro odio habens. Interdum autem & actiua ponunt pro paßiuis: in republica uerſare, pro eo quod eſt in republica uerſari, ſcriptis reum agere pro ſcriptis reum agi, & ſimilia.

In

φακειμένων. οὐ μὴν ἐφ᾽ ὧν γε μετὰ συμφώνου λήγουσι, δύμενῆ, δυτυχῆ. οὐ γὰρ ἐροῦσιν δύμενᾶ καὶ δυτυχᾶ. οὐδὲ πάλιν ἐφ᾽ ὧν σύμφωνον ἄρχει, τοῦ ε παραλήγοντος, βασιλέα, δρομέα. Ἐπὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἐδυνάμην, ἐβουλόμην, ἔμελλον, τὸ ε εἰς η ἀλλάττουσι, λέγοντες ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον.

Καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀλλάττουσι τὸ α εἰς η, ἠνειχόμην λέγοντες, ἀντὶ τοῦ ἀνειχόμην.

Ἔτι γε μὴν τῶν εἰς η ληγόντων ῥημάτων ἐπὶ δευτέρου προσώπου παθητικοῦ, διὰ τῆς ει διφθόγγου. βούλει γὰρ, ἀντὶ τοῦ βούλῃ. ὅταν δὲ ᾖ ὑποτακτικὸν, ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν, ἐὰν βούλῃ.

Τὰ δὲ εὐκτικὰ λαμβάνουσιν ἀντὶ ὑποτακτικῶν. ἐὰν ἔλθοις, ἀντὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃς. καὶ ἐὰν ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃ.

Περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ι, τὸ κλαίειν λέγοντες κλάειν, καὶ τὸ μυῖαν μύαν, καὶ μνηστευαν μνηστυαν, καὶ ποιεῖν ποεῖν, καὶ ποίημα πόημα.

Καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς προθέσεως τῷ ὡς χρῶνται, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ πρὸς τὸν φίλον, ὡς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν φίλον.

Ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστι καὶ τὰς εἰς α ληγούσας ἑνικὰς αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι. εὐρυσθέα εὐρυσθῆ, πηλέα πηλῆ, τυδέα τυδῆ, δίψαν δίψην.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς παθητικοῖς, ἀντὶ ἐνεργητικῶν. λοιδορούμενος, ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν. φαινόμενος, ἀντὶ τοῦ φαίνων. φαινακιζόμενος, ἀντὶ τοῦ φαινακίζων. διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν. διαβαλλόμενος, ἀντὶ τοῦ διαβάλλων. μισούμενος, ἀντὶ τοῦ μισῶν. ἔσθ᾽ ὅτε δὲ τὰ ἐνεργητικὰ τιθέασιν ἀντὶ παθητικῶν, τὸ πολιτεύειν ἀντὶ τοῦ πολιτεύεσθαι, καὶ γράφειν ἀντὶ τοῦ γράφεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια δ᾽

Indeterminata tempora et futura integra paſſiua, ipſi in communia ſæpe mutantes, dicunt : odio habebitur pro oderit.& quæretur quæret,& incidetur incidet,& ſimilia.

Ab ιζω autem futura, abijcientes ς circunflectunt. exprobrabo dicunt pro exprobrabo , & aſpergam pro aſpergam,& ſubſannabo pro ſubſannabo.

Amat autem plerunq; conciſionem. nam nereidas neredas dicunt.& apollinem apollinem , & meliorem meliorem,& potiorem potiorem.

Mutant autem & tonos,& ſonos, & tempora. tonos quidem, pro urbium, ordinum,urbium dicunt , & ordinũ. ſonos autem,uuam paſſam,& ſpicas, uuã paſſam dicunt,& ſpicas. Tempora autem , regem a producunt,& Atreum,& lorum,& ſtatuam.

Dicunt autem & pro ad Athenas , athenas eo : & in Athenis, athenis profiteor , & ex athenis, ex agro, athenis,ex agro uenio.& in domum domum,ex domo domo. In domo, domi . & ex quo tempore , ex quanto tempore.

Et ρ pro λ utuntur. nam furnum furnum dicunt.

De Ionica.

Ionica in ας deſinentia nomina , in η mutat , ſi non ſint dorienſia:mercurius mercurius,ſoſias ſoſias. Tunc enim Iones uertunt , cum non ſint uerſa ex dorienſibus,ut dictum eſt, mercurius mercurius. nam dorienſes non uertunt ea.

Omne in ης deſinens,cuius genitiuus in ου terminatur,apud eos in εω deſinit : perſes , perſæ perſæ . xerxes,xerxis xerxis.peleiades,peleiadæ peleiadæ.

Τὰς δὲ ἀορίστους καὶ μέλλοντας ὁλοκλήρους παθητικοὺς αὐτοὶ μέσους πολλάκις ἐναλλάσσοντες, τὸ μισηθήσεται μισήσεται λέγουσι, καὶ τὸ ζητηθήσεται ζητήσεται, καὶ τμηθήσεται τμήσεται, καὶ τὰ ὅμοια.

Τοὺς δὲ παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας, ἀποβάλλοντες τὸ σ περισπῶσιν, ὀνειδιῶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω, καὶ ῥαντιῶ ἀντὶ τοῦ ῥαντίσω, καὶ μυκτηριῶ ἀντὶ τοῦ μυκτηρίσω.

Φιλοῦσι δὲ καὶ τὰ πολλὰ συγκόπτειν. τὰς γὰρ κνημῖδας, κνημῖδάς φασιν, καὶ τὸν ἀπόλλωνα ἀπόλλω, καὶ ἀμείνονα ἀμείνω, καὶ κρείττονα κρείττω.

Αλλάττουσι δὲ καὶ τοὺς τόνους, καὶ τοὺς ἤχους, καὶ τοὺς χρόνους. τόνους μὲν, ἀντὶ τοῦ πολέων, ταξέων, πόλεων λέγουσι καὶ ταξέων. ἤχους δὲ, τὸ σαφίδα, καὶ στάχυς, ἀσαφίδα λέγουσι καὶ ἄσταχυς. χρόνους δὲ, τὸν βασιλέα τὸ α ἐκτείνουσι, καὶ Ατρέα καὶ ἱμᾶντα, καὶ ἀνδριάντα.

Λέγουσι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς ἀθήνας, ἀθήναζε πορεύομαι. καὶ τὸ ἐν ἀθήναις, ἀθήνησι σοφιστεύω. καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν, ἐξ ἄγρου, ἀθήνηθεν, ἄγροθεν ἔρχομαι. καὶ τὸ εἰς οἶκον. οἴκαδε. ἐξ οἴκου, οἴκοθεν. ἐν οἴκῳ, οἴκοι, καὶ τὸ ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Καὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ χρῶνται. τὸ γὰρ κλίβανον, κρίβανον λέγουσιν.

ΠΕΡΙ ΙΑΔΟΣ.

Ἡ ἰὰς τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα, εἰς η τρέπει, ἐὰν μὴ ὦσι δώρια. ἑρμείας ἑρμείης, σωσίας σωσίης. τότε γὰρ ἴωνες τρέπουσιν, ὅταν μὴ ᾖ τετραμμένα ἐκ δωριέων, ὡς εἴρηται, ἑρμείας ἑρμείης. οἱ γὰρ δωριεῖς οὐ τρέπουσιν αὐτά.

Πᾶν εἰς ης λῆγον, οὗ ἡ γενικὴ εἰς ου περατοῦται, παρ' αὐτοῖς εἰς εω λήγει. πέρσης, πέρσου, πέρσεω. ξέρξης, ξέρξου, ξέρξεω. πηληϊάδης, πηληϊάδου, πηληϊάδεω.

In ης maſculina, quorum genitiuus in ους, per εος proferunt: ut demoſthenes demoſthenis, indoctus indocti. accuſatiuũ in εα faciunt: demoſthenem, indoctum.

In ους deſinentes genitiuos, qui ab in ες neutris rectis fiunt, diuidit: pium pij, nobilis ignobilis, impij.

Omnis nominatiuus in ευς, per ηος profertur in genitiuo apud ionas: ut rex regis.

In ους neutra, in genitiuo in εος faciunt iones: multitudo, multitudinis multitudinis.

In εις rectos pluraleis ab in ευς ſingularibus factos, in ηες diuidunt Iones: ut reges pro reges.

In αι pluralia, diuidit in genitiuo per ε: ut perſæ, perſarum perſarum. nymphæ, nympharum nympharum. ſed nympharum æolice.

Omnis datiuus pluralis in οι deſinens, adſumit ι apud eos: ut pulchris pulchris, ſapientibus ſapientibus, & ſimilia.

Omnis datiuus pluralis in αις deſinens, tranſmutat α in η in ionica, adſcripto quidem ι, ſed non pronunciato: ut pulchris pulchris, nymphis nymphis.

In α rectos, in η uertunt iones: ut iuno iuno, regio regio.

Igitur coniunctionem, igitur dicunt iones.

Verborum compoſitiones per tenues conſonantes faciunt iones: deſpicio deſpicis deſpicit.

Præpoſitiuis articulis iones pro ſubiunctiuis utuntur: quem uolo quem uolo, quam uolo quam uolo.

Κ pro π in interrogatiuis, & relatiuis: ut quot quot, quotquot quotquot, quemadmodum quemadmodum.

Ω pro

Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ους, διὰ τοῦ εος προφέρεται, οἷον δημοσθένης δημοσθένεος, ἀμαθὴς ἀμαθέος. τὴν αἰτιατικὴν, εἰς εα ποιεῖται, δημοσθένεα, ἀμαθέα.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ες οὐδετέρων εὐθειῶν γινομένας διαιρεῖ, εὐσεβὲς εὐσεβέος, εὐγενέος, δυσγενέος, δυσσεβέος.

Πᾶσα εὐθεία εἰς ευς, διὰ τοῦ ηος ἐκφέρεται ἐπὶ γενικῆς παρὰ ἴωσιν. οἷον βασιλεὺς βασιλῆος.

Τὰ εἰς ους οὐδέτερα κατὰ τὴν γενικὴν εἰς εος ποιοῦσι ἴωνες. πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

Τὰς εἰς εις εὐθείας πληθυντικὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἑνικῶν γινομένας, εἰς ηες διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον βασιλῆες, ἀντὶ τοῦ βασιλεῖς.

Τὰ εἰς αι πληθυντικὰ, διαιρεῖ ἐπὶ γενικῆς διὰ τοῦ ε. οἷον πέρσαι περσῶν, περσέων. νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. τὸ δὲ νυμφάων αἰολικῶς.

Πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς οι λήγουσα, προσλαμβάνει τὸ ι παρ' αὐτοῖς. οἷον καλοῖς οἶσι, σοφοῖς οἶσι, καὶ τὰ ὅμοια.

Πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς αις λήγουσα, μεταβάλλει τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς ιάδος, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, οἷον καλαῖς καλῇσι, νύμφαις νύμφῃσι.

Τὰς εἰς α εὐθείας, εἰς η τρέπουσιν ἴωνες. οἷον ἥρα ἥρη, χώρα χώρη.

Τὸν οὖν σύνδεσμον, ὦν λέγουσιν ἴωνες.

Τῶν ῥημάτων τὰς συνθέσεις διὰ ψιλῶν συμφώνων ποιοῦσιν ἴωνες. κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ.

Τοῖς προτακτικοῖς ἄρθροις, ἴωνες ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν χρῶνται, τὸν θέλω, ὃν θέλω, τὴν θέλω, ἣν θέλω.

Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς, οἷον πόσα κόσα, ὁπόσα ὁκόσα, ὅπως ὅκως.

Ω pro α aliquando utuntur iones, hominem dicentes, optimum.

Ωυ pro αυ diphthongo utuntur, miraculum miraculum dicentes.

Sectiones ionum propriæ: pelopis inſula, pro peloponneſus. agreſte oleum, pro agroleum. & agreſtis capra pro caprea, & ſuis agreſtis pro apri.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, ionum ſunt, omnia admodum uere diſſerere, pro ediſcere. conari autem, ut troes, pro conare. & infinita talia.

Acceptiones maſculinorum pro femininis, ionum ſunt. his autem ſeſe oblectantibus niger ueſper aduenit, pro ueſpera.

Acceptiones nominatiuorum caſuum pro genitiuis, ionum ſunt. duo ſcopuli, hic quidem cælum: pro duorũ autem ſcopulorum hic quidem hoc, hic autem hoc.

In ω deſinentia feminina in accuſatiuo in ουν terminãt: ut io ionem, latona latonam, ſappho ſapphonẽ.

I ex quibuſdam dictionibus aufert ionica. nam laborare laborare dicit, unde laborabant.

In ις deſinentia feminina, nunquam per ω declinãt iones, ſed per ο. urbs urbis, & anguis anguis.

Diuiſiones in ει deſinentium ſingularium datiuorum, ionum ſunt propriæ. ſagittæ pro ſagittæ, haſtæ pro haſtæ.

Geminationes, peculiares ſunt ionũ: ſortiti fuerint pro ſortiti fuerint, audi pro audi.

Tranſpoſitione elementorum ionica utitur: ut cor pro cor.

Ex ει diphthongo iones auferunt ι: hectoreus, aureus, pro hectoreus, aureus.

In

Τῷ ω ἀντὶ τῦ α, ἔσθ᾽ ὅτε χρῶνται ἴωνες, ὤνθρωπον λέγοντες, ὤριςον.

Τῷ ωυ ἀντὶ τῦ αυ διφθόγγου χρῶνται, θωῦμα τὸ θαῦμα λέγοντες.

Αἱ τμήσεις, ἰώνων ἴδιαι. πέλοπος νῆσος ἡ πελοπόννησος, ἄγριον ἔλαιον ἀντὶ τοῦ ἀγριέλαιον, καὶ ἄγριον αἶγα ἀντὶ τῦ αἴγαργον, καὶ συὸς ἀγρίυ ἀντὶ τῦ συάγρου.

Αἱ παραλήψεις ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προςακτικῶν, ἰώνων εἰσί. πάντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύεμεν, ἀντὶ τῦ ἀγόρευε. πειρᾶν δὲ ὤσκεν τρῶες, ἀντὶ τῦ πειρῶ, καὶ μυρία τοιαῦτα.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν, ἰώνων εἰσί. τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

Αἱ παραλήψεις τῶν ὀνομαστικῶν πτώσεων ἀντὶ τῶν γενικῶν, ἰώνων εἰσίν. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανόν. ἀντὶ τοῦ, τῶν δὲ δύω σκοπέλων ὁ μὲν τόδε, ὁ δὲ τόδε.

Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς, εἰς ουν περατοῖ. οἷον ἰὼ ἰοῦν, λητὼ λητῦν, σαπφὼ σαπφῦν.

Τὸ ι ἐνίων λέξεων ἐξαιρεῖται ἡ ἰάς. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέεσθαι λέγει, ὅθεν πονέοντο.

Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε διὰ τῦ ω κλίνυσιν ἴωνες, ἀλλὰ διὰ τῦ ο. πόλις πόλιος, καὶ ὄφις ὄφιος.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν, ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. βέλεϊ, ἀντὶ τῦ βέλει. ἔγχεϊ ἀντὶ τῦ ἔγχει.

Αἱ ἐπαναδιπλάσεις ἴδιαί εἰσιν ἰώνων. λελάχωσιν, ἀντὶ τῦ λάχωσι. κέκλυθι, ἀντὶ τοῦ κλῦθι.

Μεταθέσει ςοιχείων ἰὰς χρῆται. οἷον κραδίη, ἀντὶ τοῦ καρδία.

Ἀπὸ γὰρ ει διφθόγγυ ἴωνες ἐξαιρῦσι τὸ ι. ἑκτόρεος, χρύσεος, ἀντὶ τοῦ ἑκτόρειος, χρύσειος.

Τὰς εἰς

In σ deſinentes plurales, iones ſemper diuidunt, ſi à nominatiuo in ευς ſint, per η & ε pronunciantes: rex reges reges. Si autem in ης, uel υς, & per εε ut uerus ueri, ueri. acutus acuti, acuti.

Appoſitiones ι, ε, ſubſequente uocali, uel una immutabilium, ionum ſunt: ut uſquequo, uacua, pro uſquequo, uacua.

Immutatio οι diphthongi in εϊ ſyllabam, ionum eſt, congrui pro congrui, filij pro filij, tractores curruum pro tractores curruum.

In η pluralia neutra, in εα diuidunt iones: ut muri muri, montes montes. ſimiliter & genitiuos, per εων.

Semper υ apponũt dictionibus iones: ut mons mons, morbus morbus, nomen nomen.

Geminum σσ in ξ uertunt iones. nam duplicia, duplicia dicunt.

I ex dictionibus iones auferũt ſæpe. nam oſtendam oſtendam dicunt, et demõſtrationem demõſtrationem.

Participia paßiua in ου penultimantia, iones diuidunt: ut mærens mærens.

In ων deſinentia participia à prima cõiugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuũ in ſecunda & tertia perſona in ει diphthongũ deſinit, diuidũt iones: ut ſapiẽs ſapiẽs: eſt enim ſæpe imperatiuũ. intelligens intelligens: intellige enim, & quæ ab ipſis uerba diuidunt. clamans aũt, nõ uult diuidi. nam quæ ſunt ſecundæ, fugiũt diuiſionẽ. attamẽ quæ diuidunt, pauca ſunt.

Mutationes η in α breue ionicorum ſunt: obmuteſcens, & obmuteſcens, & oblitus pro oblitus, & inobliuiſcibilis pro inobliuiſcibilis.

Immu-

Τὰς εἰς ς ληγούσας πληθυντικὰς, ἴωνες πάντοτε διαιρῦσιν, ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ἂς ὖας διὰ τῦ η προφέρονται. βασιλεὺς, βασιλεῖς, βασιλῆες. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης υς, ἢ εἰς υς, διὰ τῦ εε. οἷον ἀληθὴς, ἀληθεῖς, ἀληθέες. ὀξὺς, ὀξεῖς, ὀξέες.

Αἱ προθέσεις τῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον εἴως, κεινὴ, ἀντὶ τοῦ ἕως, κενή.

Η ἐναλλαγὴ τῆς οι διφθόγγου εἰς τὴν ες συλλαβὴν ἰώνων ἐςίν. ἐρίηρες, ἀντὶ τῦ ἐρίηροι. ὐέες, ἀντὶ τῦ ὐοί. ἐρυσάρματες, ἀντὶ τῦ ἐρυσάρματοι.

Τὰ εἰς η πληθυντικὰ ὐδέτερα, εἰς εα διαιρῦσιν ἴωνες. οἷον τείχη τείχεα, ὄρη ὄρεα. ὁμοίως καὶ τὰς γενικὰς διὰ τῆς εων.

Αεὶ τὸ υ προςιθέασι ταῖς λέξεσιν ἴωνες, οἷον ὄρος ὖρος, νόσος νῦσος, ὄνομα οὔνομα.

Τὸ διπλὸν σς, εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες. τὰ γὰρ διςσὰ, διξὰ λέγουσι.

Τὸ ι ἀπὸ τῶν λέξεων, ἴωνες ἐξαιρῦνται πολλάκις. τὸ γὰρ δείξω δέξω λέγουσι, καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἀπόδεξιν.

Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς εἰς ου προπαραληγούσας, ἴωνες διαιροῦσιν. οἷον λυπέμενος λυπεόμενος.

Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς α συζυγίας τῶν περισπωμένων γενομένας, ὧν τὸ προςακτικὸν ἐπὶ β καὶ γ προσώπυ εἰς ει δίφθογγον λήγει, διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον φρονῶν φρονέων. ἔςι γὰρ φρόνει τὸ προςακτικόν. νοῶν, νοέων, νόει γάρ. καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν ῥήματα διαιρεῖ. βοῶν δὲ, οὐ θέλει διαιρεῖσθαι. τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φεύγουσι τὴν διαίρεσιν, πλὴν ὅμως ἃ διαιρεῖ σπάνιά ἐςιν.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ, ἰώνων εἰσί. μεμακῦα ἀντὶ τοῦ μεμηκῦα. καὶ λελασμένος, ἀντὶ τῦ λελησμένος. καὶ ἄλαςος, ἀντὶ τοῦ ἄληςος.

Αἱ ἐναλ-

Immutationes α longi in η ionũ ſunt: iuno iuno, ſterilis ſterilis, uel carina.

Immutationes α breuis in η, ioniorum ſunt: ueritatem ueritatem.

Ablationes earum quæ in principio conſonantium, ionum ſunt: libare pro libare, grauis pro grauis.

Semper ων ſyllabam ſuperuacaneam ponunt inter præpoſitiones: abſtulerunt & reddiderunt, pro abſtulerunt & reddiderunt.

Primas literas dictionum, iones auferunt: ille ille, feſtum feſtum. ſimiliter & ε præteritorum: intelligebat intelligebat, fabricabat fabricabat, pariebat bat.

π pro φ utuntur. perueni enim, perueni inquiunt.

Compoſita uerba diſſoluunt, & interponunt: ut leo de taurum uorans, pro deuorans. Inter autem fecit Eetionem, pro interfecit.

Auerſiones, & exceſſus ionum ſunt: ut dona ab au ferre, pro auferre. exceſſus autem ſunt hi ſtulti, qui de boues ſupereuntis ſolis uorabant, pro deuorabant.

Diuiſiones in ως deſinentium aduerbiorum, ab in ης deſinẽtibus maſculinis, & in ες neutris, ionum ſunt. uere pro uere.

Ionica dialectus, eſt eadem quæ antiqua attica, ac plerũq; Homerusq́;, & Heſiodus, & Archilochus uſi ſunt, & Anacreon, & Herodotus. Sunt autem eius proprietates, α pro η ponere. ianuam ianuam, iunonem iunonem, ueſtam ueſtam. pro pulchris autem pulchris, ſapientibus ſapientibus, portis portis. ι ſinunt ſuo loco manere. ſic η, ut dictum eſt, pro α ponunt iones.

Vtun-

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η ἰώνων εἰσὶν, ἥρα ἥρη, σεῖρα σείρη.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α βραχέως εἰς η, τῶν μεταγενεστέρων εἰσὶν, ἀλήθειαν ἀληθείην.

Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν καταρχὴν συμφώνων, ἰώνων εἰσίν. εἴβην ἀντὶ τοῦ λείβειν, καὶ αἰνὸς ἀντὶ τοῦ δεινός.

Αἰεὶ τὴν αν συλλαβὴν περιαστὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων, ἐξ ὧν εἷλον, καὶ ἀπ' ὧν ἔδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο.

Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων, ἴωνες ἀφαιροῦνται, ἐκεῖνος κεῖνος, ἑορτὴ ὁρτή. ὁμοίως καὶ τὸ ε τῶν παρεληλυθότων. ἐνόει νόει, ἔτευχε τεῦχε, ἔτικτε τίκτε.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῶνται. ἀφικόμην γὰρ, ἀπικόμην λέγουσι.

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ τιθέασι. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. κατὰ δὲ κτάνεν ἠετίωνα, ἀντὶ τοῦ κατέκτανεν.

Αἱ ἀναστροφαὶ καὶ τὰ ὑπερβατὰ, ἰώνων εἰσίν. οἷον δῶρ' ἀπορεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι. ὑπερβατὰ δέ εἰσι τοιαῦτα. νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, ἀντὶ τοῦ κατήσθιον.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιρρημάτων, τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ης ληγόντων ἀρσενικῶν, καὶ τῶν εἰς ες οὐδετέρων, ἰώνων εἰσὶν, ἀτρεκέως ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς.

Ἡ ἰὰς διάλεκτος, ἐστὶ τῇ παλαιᾷ ἀτθίδι ἡ αὐτή. ταύτῃ δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ὅμηρός τε καὶ ἡσίοδος, καὶ ἀρχίλοχος κέχρηνται, καὶ ἀνακρέων, καὶ ἡρόδοτος. ἔστι δὲ αὐτῆς ἰδιώματα, τὸ α ἀντὶ τοῦ η τιθέναι. θύραν θύρην, ἥραν ἥρην, ἑστίαν ἑστίην. ἀντὶ δὲ τοῦ καλαῖς καλῇσι, σοφαῖς σοφῇσι, πύλαις πύλῃσι. τὸ ι ἐῶσι κατὰ χώραν μένειν, οὕτως τὸ η, ὡς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ α τιθέντες οἱ ἴωνες.

Vtuntur & correpto α pro η, iones. Dores autem, producto.

Fit autem in ionica dialecto Additio, Ablatio, Con*ciſio,* Interpo*ſitio,* Superabundantia, Diui*ſio.*

Additio igitur fit apud eos, ſi in principio orationis alia aſſumitur litera: ut cauſa horridæ, pro cauſa. Iliũ *intra, pro intra. & ſolus exiſtens, pro ſolus. & hoſpes hic non uult, pro hoſpes. & panem totum capiens: pro totum. & alia infinita.*

Ablatio contrarium patitur, quàm additio. nam additio in principio aſſumit deforis aliam literam: ablatio autem & poſitum abijcit, cum Iones *feſtum feſtum dicunt, & ſacrum ſacrum.*

Conciſio, cum mediæ literæ in nominibus concidun tur: ut ſolungues equos pro ſoliungues, & deciderunt pro deciderunt, & ferte pro ferte, & cubituri pro cubituri.

Interpo*ſitio contrarium patitur, quàm conciſio. illa enim demit, hæc aſſumit literam deforis: ut obſtre perus pro obſtreperus, ſuperfluũ igitur γ. & ueſtrum ueſtrum, ſapientium ſapientium.*

Immutatio fit, cum aliud elementum aſſumitur, lo co proprij: ad pro ad, & aridum pro aridum. & uel huc quidem ſecuti ſunt, pro huc. & ponentem arma pulchra, pro ponentem. & κ pro π iuniores utuntur, ut pro ut.

Tranſpoſitio fit, cum quæ ſunt, tranſponuntur in eodem nomine; & uel prima litera propriæ ſyllabæ, quæ non debet, uel & ſecunda: cor pro cor,

&

Χρῶνται δὲ καὶ συςελλομένῳ τῷ α ἀντὶ τοῦ η ἴωνες. δωριεῖς δὲ ἐκτεινομένῳ.

Γίνεται δὲ ἐν τῇ ἰάδι διαλέκτῳ, πρόθεσις, ἀφαίρεσις, συγκοπὴ, παρένθεσις, πλεονασμὸς, διαίρεσις.

Πρόθεσις μὲν οὖν γίνεται παρ' αὐτοῖς, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ ςοιχεῖον. οἷον εἵνεκα ῥιγεδανῆς, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, ἴλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ ἔσω. καὶ μοῦνος ἐὼν, ἀντὶ μόνος. καὶ ξεῖνος, ὅδ' οὐκ ἐθέλει, ἀντὶ ξένος. καὶ ἄρτον οὖλον ἑλὼν, ἀντὶ τοῦ ὅλον, καὶ ἄλλα μυρία.

Αφαίρεσις δὲ τοὐναντίον πάσχει τῇ προθέσει. ἡ μὲν γὰρ πρόθεσις, ἐν ἀρχῇ λαμβάνει ἔξωθεν ἕτερον ςοιχεῖον. ἡ δὲ ἀφαίρεσις καὶ τὸ κείμενον ἀποβάλλει. ὅταν ἴωνες τὴν μὲν ἑορτὴν ὁρτὴν λέγουσι, καὶ τὸ ἱερὸν ἱρόν.

Συγκοπὴ δὲ ὅταν μέσα ςοιχεῖα ἐν ὀνόμασιν ἐγκοπῇ. οἷον μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ μονόνυχας. καὶ κάππεσον, ἀντὶ τοῦ κατέπεσον. καὶ φέρτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε. καὶ κακκείοντες, ἀντὶ τοῦ κατακείοντες.

Παρένθεσις δέ ἐςι τοὐναντίον πεπονθυῖα τῇ συγκοπῇ. ἐκείνη μὲν γὰρ ἀπολύει, αὕτη δὲ προσλαμβάνει ςοιχεῖον ἔξωθεν. οἷον ἐρίγδουπος, ἀντὶ τοῦ ἐρίδουπος, περιττὸν ἄρα τὸ γ, καὶ ὑμέων ὑμείων, σοφέων σοφείων.

Εναλλαγὴ δὲ γίνεται, ὅταν ἕτερον ςοιχεῖον παραληφθῇ ἀντὶ κυρίου. ποτὶ, ἀντὶ πρός. καὶ ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν. καὶ ἡ δεῦρο μὲν ἕπονται, ἀντὶ τοῦ δεῦρο. καὶ τιθήμενον ἔντεα καλὰ, ἀντὶ τοῦ τιθέμενον. καὶ τῷ κ, ἀντὶ τοῦ π οἱ νεώτεροι χρῶνται. ὅκως ἀντὶ τοῦ ὅπως. Μετάθεσις δὲ γίνεται, ὅταν τὰ ὄντα μεταλεθῇ ἐν τῷ αὐτῷ ὀνόματι. καὶ ἡ πρότερον ςοιχεῖον τῆς ἰδίας γενικῆς συλλαβῆς μὴ ἐφελόμενον, ἢ καὶ δεύτερον. κραδίην ἀντὶ τοῦ καρδίαν. καὶ τέ-

& quartus dies pro quartus, & fortis Diomedes pro fortis, & ſimilia.

Superabundantia eſt, quando in pluralibus datiuis maſculinis caſibus, in οις deſinentibus, uel femininis in ης, aſſumunt ι. fluminibus fluminibus, pulchris pulchris, ſapientibus ſapientibus.

Diuiſio aũt fit, non ſolum apud ipſos in biſyllabis nominibus, ſed iam & in monoſyllabis, & appellatiuis. fluxus fluxus, ariſta ariſta.

Sed in ſupra unam ſyllabam deſinentibus nominibus, & appellatiuis maſculinis ſingularibus in ης deſinentibus, quorum genitiuus in ου deſinit, ipſi pronunciationẽ per εω diuidunt. ſagittarij ſagittarij dicẽtes, & atridæ atridæ, laertæ laertæ: & per additionem, peliadæ, laertiadæ, & ſimilia.

In ους deſinentes genitiuos in ε & ο diuidũt. ſocratis ſocratis, diomedis, demoſthenis.

Et datiuos ſolos diuidunt, ſocrati dicentes, & diomedi, & peleo: pro ſocrati, & diomedi, & peleo. Idem & in neutris, haſtæ, muro, enſi.

Et in αι pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos deſinit in ων circũflexe, illi per αων proferunt peracute. fontes, fontium fontium, portarum portarum, muſarum muſarum.

Et in uerbis in præſenti & præterito tempore, & per eaſdem literas proferunt declinationem. ago agebam, fero ferebam, impello impellebã, ſalto ſaltabam, curro currebam, dico dicebam, habeo habebam.

Vtuntur & infinitis pro imperatiuis. extendere extende, iacere iace.

καὶ τέτρατον ἦμαρ ἀντὶ τοῦ τέταρτον. καὶ κρατερὸς διομήδης, ἀντὶ τοῦ καρτερὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

Πλεονασμὸς δέ ἐστιν, ὅταν ἐπὶ ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς ἀρσενικαῖς πτώσεσιν, εἰς οις ληγούσαις, ἢ θηλυκαῖς εἰς ης προσλαμβάνουσι τὸ ι. ποταμοῖς ποταμοῖσι, καλοῖς καλοῖσι, σοφῆς σοφῆσι.

Διαίρεσις δὲ γίνεται, οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν μονοσυλλάβων καὶ προσηγορικῶν. ῥοῦς ῥοὸς, χνοῦς χνοὸς.

Ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ληγομένων ὀνομάτων, καὶ προσηγορικῶν ἀρσενικῶν ἑνικῶν εἰς ης ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου λήγει, αὐτοὶ τὴν προφορὰν διὰ τοῦ εω διαιροῦνται, τοξότου τοξότεω λέγοντες, καὶ ἀτρείδου ἀτρείδεω, λαέρτου λαέρτεω. καὶ κατὰ παράθεσιν, πηληιάδεω, λαερτιάδεω, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰς δὲ εἰς ας ληγούσας γενικὰς, εἰς τὸ ε καὶ ο διαιροῦσι. σωκράτους σωκράτεος, διομήδεος, δημοσθένεος.

Καὶ τὰς δοτικὰς δὲ μόνας διαιροῦσι, σωκράτεϊ λέγοντες, καὶ διομήδεϊ, καὶ πήλεϊ, ἀντὶ τοῦ σωκράτει, καὶ διομήδει, καὶ πήλει. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔτι οὐδετέρων ἔγχεϊ, τείχεϊ, ξίφεϊ.

Καὶ τὰ εἰς αι πληθυντικὰ ὀνόματα, ὧν ἡ γενικὴ παρ' ἡμῖν καταλήγει εἰς ων περισπωμένως, ἐκεῖνοι διὰ τοῦ αων προφέρονται παροξυτόνως. κρῆναι κρηνῶν κρηνάων. πυλῶν πυλάων, μουσῶν μουσάων.

Καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων δὲ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα χρόνον, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκφέρουσι τὴν κλίσιν. ἄγω ἄγον, φέρω φέρον, ἐλαύνω ἔλαυνον, ὀρχοῦμαι ὀρχούμην, τρέχω τρέχον, λέγω λέγον, ἔχω ἔχον.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν, τάνυσαι τάνυσον, κεῖσαι κεῖσον.

Et formationes elocutiones tales, mutati ſunt mutati ſunt, ordinati ſunt ordinati ſunt, inclinati ſunt inclinati ſunt.

Et uerba in ultima circunflexa diuidunt: ſapio ſapio, loquor loquor, intelligo intelligo, aureo in ſceptro, argenteo argenteo.

Et participia ipſorum ſimiliter diuidunt, ſapiens, loquens, faciens.

Dualium autem diligentia apud eos ſeruatur. uctus igitur Ionica degenerauit ob habitantium diuerſitatem. permanſit autem uſque ad ea tempora, in quibus fecerunt Iones colonias, & ſparſi ſunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, fur fur, uis uis, oratio, fabula, ualere, ſolideſcere. unde & ſana uulnera, cicatrices dicimus etiam nunc. ipſorum autem, & ipſis, ſuorum & ſuorum, tuorum autem, ſuorum. ipſe uero ipſe. pronomina diuidunt, ſic. ipſorum ipſorum, & per interpoſitionem i, ipſorum, noſtrum noſtrum, ueſtrum ueſtrum, & ſimilia.

De Dorica lingua.

Dorica lingua α pro η utitur. nam ſolem ſolem dicit, & diem diem, & matrem matrem, & huiuſmodi.

A pro ω utitur in genitiuis pluralium caſibus: muſarum enim dicit, & ianuarum, & dearum, pro muſarum, ianuarum, dearum.

In ους deſinentes genitiuos, ab in ης rectis factos, in ῶς uertit: ut, Diogenes Diogenis, pro Diogenis.

Καὶ τοὺς σχηματισμοὺς δὲ τῆς ἑρμηνείας τοιούτως, τεγραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται. τεταμένοι εἰσὶ, τετάχαται. κέκλινται, κεκλίαται.

Καὶ τὰ ῥήματα δὲ τὰ ἐν ληγούσῃ περισπώμενα διαιροῦσι, φρονῶ φρονέω, λαλῶ λαλέω, νοῶ νοέω, χρυσέω ἀναπλρω, ἀργυρῶ ἀργυρέω.

Καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν ὁμοίως διαιροῦσι. φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Η δὲ τῶν δυϊκῶν ἀκρίβεια παρ' αὐτοῖς φυλάσσεται, ἡ μὲν οὖν ἰὰς ἀρχαία μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων παρατροπήν. διέμεινε δὲ ἕως ἐκείνων τῶν χρόνων, ὅτε ἐποιήσαντο Ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς πλείονας τόπους.

Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ μὲν κλέπτης, κιπάλης. ἡ δὲ δύναμις, κράτος. ὁ δὲ λόγος, μῦθος. τὸ ὑγιαίνειν, οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων, οὐλὰς λέγομεν ἔτι καὶ νῦν. τὸ δὲ αὐτῶν καὶ αὐτοῖς, σφῶν καὶ σφέων. τὸ δὲ σῶν, ἑῶν. τὸ δὲ αὐτὸς, ὠυτός. τὰς δὲ ἀντωνυμίας διαιροῦσιν οὕτως, σφῶν σφέων, καὶ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ι σφείων. ἡμέων ἡμείων, ὑμέων ὑμείων, καὶ τὰ ὅμοια.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Η δωρὶς τῷ α ἀντὶ τοῦ η χρῆται. τὸν γὰρ ἥλιον ἅλιον λέγει, καὶ τὴν ἡμέραν ἁμέραν, καὶ τὴν μητέρα ματέρα, καὶ τὰ ὅμοια.

Τῷ α, ἀντὶ τοῦ ω χρῆται ἐπὶ τῶν γενικῶν πληθυντικῶν πτώσεων. μυσᾶν γὰρ λέγει, καὶ θυρᾶν, καὶ θεᾶν, ἀντὶ τοῦ μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, εἰς ευς τρέπει. οἷον διογένης διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ διογενοῦς.

Ω litera pro ου diphthongo utitur: muſas enim moſas dicit.

Η pro ει diphthongo utitur, cum dicit uidere, pro uidere.

Σ pro θ utitur. nam deos, ſeos dicit: & ſeum, deum.

Ex dictionibus ſemper ι aufert: accepiſſe enim & ueniſſe dicit, pro accepiſſe & ueniſſe.

Item geminationibus earũdem conſonantium utitur: ut quod, quando, & quantum, pro quod & quando & quantum. & æolica utitur his.

Productiones ambiguarum literarum propriæ doricæ linguæ, ut æqualis mauorti.

Α pro ε ſæpe utuntur, alter alter dicentes, & diana diana.

Abſciſiones dorienſium ſunt propriæ: fiunt autem in fine. noſtra domus, pro domus.

Additiones με ſyllabæ, in ijs quæ apud nos in ναι deſinunt infinitis, dorienſium ſunt: ut ire, pro ire.

Ablationes δ & τ, ex obliquis ſingularium caſibus, dorienſium ſunt. paridis pro paridis, ſimiliter cornu pro cornu.

Doricæ linguæ multæ ſunt ſubdiuiſiones locales. aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodij, & aliter Argiui & Lacedæmonij. Generales ipſorum ſunt proprietates. pro η, α ponunt, portã portam. Pro in ων deſinentibus apud nos genitiuis caſibus circũflexis, per αν proferunt, ſeruantes eundem accentum: portarum portarum, pulchrarum pulchrarum, grauium grauium. & in participijs ſimiliter: ridens ridens, agitans agitans.

Τῷ ω ϛοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. τὰς γὰρ μούσας, μώσας λέγει.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ὡς ὅταν λέγῃ ἰδῆν, ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν.

Τῷ ϛ ἀντὶ τοῦ θ χρῆται. τοὺς γὰρ θεοὺς σεοὺς λέγει, καὶ σεὸν, τὸν θεόν.

Τῶν λέξεων αἰεὶ τὸ ι ὑπεξαιρεῖται. λαβὲν γὰρ, καὶ ἐλθὲν λέγει, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθεῖν.

Ετι διπλασιασμοῖς τῶν αὐτῶν συμφώνων χρῆται. οἷον ὅττι, ὁππόθι, καὶ ὅσσον. ἀντὶ τοῦ ὅ, τι, καὶ ὁπόθι, καὶ ὅσον. καὶ ἡ αἰολὶς δὲ χρῆται τούτοις.

Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ϛοιχείων ἴδιαι τῆς δωρίδος, οἷον ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τῷ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται. ἕτερος, ἅτερος λέγοντες, καὶ ἄρτεμις ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ δωριέων εἰσὶν ἴδιαι. γίγνονται δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἡμέτερον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα.

Αἱ προσθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων, δωριέων εἰσίν. οἷον βήμεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ δ καὶ τ τῶν πλαγίων ἑνικῶν πτώσεων, δωριέων εἰσί. πάριος ἀντὶ τοῦ πάριδος. ὁμοίως κέραος, ἀντὶ τοῦ κέρατος.

Τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται, ἄλλως ῥόδιοι, καὶ ἄλλως ἀργεῖοι καὶ λακεδαιμόνιοι. καθολικὰ δέ ἐϛιν αὐτῶν ἰδιώματα. ἀντὶ μὲν τοῦ η, τὸ α τιθέασι, πύλην πύλαν. ἀντὶ δὲ τῶν εἰς ων ληγουσῶν παρ' ἡμῖν γενικῶν πτώσεων περισπωμένων, διὰ τοῦ αν ἐκφέρουσι, τηροῦντες τὸν τόνον. πυλῶν πυλᾶν, καλῶν καλᾶν, σεμνῶν σεμνᾶν. καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν ὁμοίως, γελῶν γελᾶν, ἐλῶν

agitans,& nauem nauem uocant,ſedes ſedes,& uicto
riam uictoriam.

Et monoſyllaba nomina acuũt in penultima dorien
ſes.ſimiliter aũt & qualitatis ſignificatiua aduerbia,
pulchre,ſapienter,compte,ſimpliciter. Quæ apud nos
grauitona ſunt,illi circunflectunt:ſic, omnino, ſponte.

In οι deſinentia pluralia nomina in penultima fa-
ciũt tonum,philoſophi. Idem & in participijs,uenden
tes,uocantes.

Similiter autem & in ες deſinentia feminina no-
mina pluralia recti caſus,in penultima acuunt: femi-
næ,manus,naues,aues.

Item in αν deſinentia indefinita tempora,in penul-
tima acuunt:ſteterunt,dixerunt, ſoluerunt,excoria-
runt,clamauerunt.

Et in ον deſinentia in penultima acuũt:acceperunt,
comederunt,dicebant, currerunt. Circunflectunt ue-
ro huiuſmodi:puerorum,troianorum,omnium.

Et in ω deſinentia uerba grauitona in futuro tem
pore,circunflectũt,dabo, curabo, intelligam, loquar,
expectabo.

Et in tertia perſona grauitona uerba in ει deſinen-
tia futuri temporis,circunflectunt: dabit,cadet,cura-
bit,loquetur.

Dicunt,& dabunt dabunt,& dicent dicent, & fa-
cient facient. Corripiunt autem & in as pluraleis ac-
cuſatiuos,& appellatiua,& participia ſimiliter:nym-
phas,fontes,intelligens, faciens.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua, per ablationẽ
ι dicunt:ſapere ſapere,uidiſſe uidiſſe, comeſſe comeſſe.

Dicunt

ἐλᾶν. καὶ τὴν ναῦν, νᾶν καλοῦσι. κλῆδας κλᾶδας, καὶ νίκην νίκαν.

Καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιῤῥήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως. τὰ δὲ ὑφ' ὑμῶν βαρύτονα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.

Καὶ τὰ εἰς οι λήγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα κατὰ τὴν παραλήγουσαν ποιοῦσι τὸν τόνον, φιλοσόφοι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν, πωλουμένοι, καλουμένοι.

Ομοίως δὲ καὶ τὰ εἰς ες λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα πληθυντικὰ ὀρθῆς πτώσεως, παροξυτονοῦσι. γυναίκες, χείρες, νάες, ὀρνίθες.

Ετι δὲ καὶ τὰ εἰς αν λήγοντα ἀπαρέμφατα, παροξυτονοῦσιν, ἐστάσαν, ἐφάταν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν.

Καὶ τὰ εἰς ον λήγοντα παροξυτονοῦσι, ἐλάφον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον. περισπῶσι δὲ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Καὶ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου, περισπῶσι. δωσῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενησῶ.

Καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου βαρύτονα ῥήματα εἰς ει λήγοντα μέλλοντος χρόνου, περισπῶσι. δωσεῖ, πεσεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ.

Λέγουσι καὶ τὸ δώσουσι δοσοῦντι, καὶ λέξουσι λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι. συστέλλουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ας πληθυντικὰς αἰτιατικὰς, καὶ τὰς προσηγορίας δὲ καὶ μετοχὰς ὁμοίως, νύμφας, κρήνας, νοήσας, πράξας.

Καὶ τὰ διὰ τοῦ ειν ἐκφερόμενα ἀπαρέμφατα, καθ' ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι λέγουσι, φρονεῖν φρονὲν, ἰδεῖν ἰδὲν, φαγεῖν φαγέν.

Dicunt & in ου genitiuos, per ω. domus domus, ſapientis ſapientis, pulchri pulchri.

Et accuſatiuos plurales maſculinos, in ους qui efferuntur, per ως proferunt: pulchros, ſapientes, homines, equos. pro pulchros, ſapientes, homines, equos.

Et imperatiua uerba, quæ pronunciantur per ε, per ου pronunciant. accipe accipe, tange tange, curre curre.

Siculi ollam ollam dicunt, & ueſtem ueſtem, matricem matricem, & mulierem mulierem.

Cretenſes autem ſemper ſemper, ibi ibi, melius melius, uenit uenit, ad chorum ad chorum, in forum in forum, ſine ſine, ſinito ſinito, erat erat, conſueui conſueui, conuiuari conuiuari. Theucydides, theucrates, theuphraſtus: pro thucidides, theocrates, theophraſtus. ſed carnes carnes, merum merum, circum circum, iubet iubet, deijcere deijcere, aceruos palearũ, mychonas, domum domum, aues aues, manus manus, ſtadium ſtadium, ille ille, tu tu.

Et pro dicunt & ferunt, dicunt & ferunt. has has, & ad ad, & tunc tunc, quando quando, populus populus, deum, deum, conſilium conſilium.

Differt autem Cretenſium dialectus, qua uſus eſt Cypſelas: & Laconum, qua uſus eſt Alcmaon, Sophron. Pindari tamen, & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ, omnino laudatur, quod non ſint Dorienſes natura poetæ, ſed utantur tantum idiomate.

De

Λέγουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ου γενικὰς, διὰ τοῦ ω. οἴκου οἴκω, σοφοῦ σοφῶ, καλοῦ καλῶ.

Καὶ τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, εἰς ους ἐκφερομένας, διὰ τοῦ ως, τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως. ἀντὶ τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Καὶ τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι. λάβε λάβον, θίγε θίγον, δράμε δράμον.

Σικελοὶ δὲ τὴν χύτραν κύτραν λέγουσι, καὶ τὸν χιτῶνα κιτῶνα, τὴν μητέρα δελφύαν, καὶ τὴν γυναῖκα γανήν.

Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς, τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ, βέλτιον βέντιον, ἦλθεν ἦνθεν, ἐς χορὸν ἐν χορὸν, εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγορὰν. τὸ ἔα ἔβα, τὸ ἔασον ἔβασον, τὸ ἦν ἦς, τὸ εἴωθα ἤθω, τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ. θαλκυδίδης, θαλκράτης, θαλφρασος, ἀντὶ τοῦ θουκυδίδης, θεοκράτης, θεόφρασος. τὰ δὲ κρέη κρῆ, τὸ ἄκρατον ἄκρητον, κρίκον κίρκον, τὸ κελεύει κέλεται, τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν. σωρὺς ἀχύρων, μύχωνας. οἴκαδε οἴκαδες, ὄρνιθες ὄρνιχες, χεῖρες χῖρες, στάδιον σπάδιον, κεῖνος κῆνος, σὺ τύ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ λέγουσι καὶ φέρουσι, λέγοντι καὶ φέροντι. τὸ μὲν ταύτας, τούτας. καὶ τὸ πρὸς ποτὶ, καὶ τότε τόκα, τῆμος τᾶμος, δῆμος δᾶμος, θεὸν σιὸν, βουλὴν βωλάν.

Διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος, ᾗ νῦν κέχρηται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν λακώνων, ᾗ κέχρηται Αλκμάων, Σώφρων. ἡ μέν τοι Πινδάρου, καὶ Ιβύκου, καὶ Σιμωνίδου, καὶ Βακχυλίδου, παντελῶς αἰνεῖται, διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι τῇ φύσει τοὺς ποιητὰς, χρῆσθαι δὲ μόνον τῇ διαλέξει.

De Aeolica lingua.

B *literam ipſi ρ attribuit, uidelicet adfert, cum ipſi ρ ſubiungitur κ, uel τ, uel δ. habena pro habena, ueſtis lacera pro ueſtis lacera, broſa pro roſa.*

Aeolica *genitiuos à nominatiuis in αι diuidit, & per α profert: ut nymphæ nympharum, ianuæ ianuarum, apum, uenientium, portarum, & ſimilia.*

Conciſiones *æolentium ſunt propriæ, fiunt autem in medio: ut impetum fecit, pro impetum fecit.*

Additiones *θα ſyllabæ in ſubiunctiuis uerbis, ſecundarum perſonarum in σ deſinentium, æolenſium ſunt: dixeris pro dixeris, ueneris pro ueneris.*

Additiones *τῦ υ τῷ ε ſequẽte uocali, æolenſiũ ſunt: fundentes pro fundentes.*

In *αις monoſyllaba nomina, diuidit: puer, conuiuium, pro puer, conuiuium.*

Ω *litera pro ου diphthongo utitur: moſæ pro muſa, relinquentes pro relinquentes.*

Y *pro o litera utitur: nam ſimile, ſimile dicit.*

H *pro ει diphthongo utitur. ueniſſe enim dicit, pro ueniſſe.*

Immutabiles *geminat, & σ ſolum: ut excito excito, genuit genuit, fleueris fleueris, tantum tãtum, tantum tantum.*

Vbi, *& ut commune eſt. communis enim relatiua duplicat: ut qualis qualis, quantus quantus.*

Semper *ex αι diphthongo ι abijcit, ſi eam ſequatur uocalis: ut alcæus alcæus.*

Π *pro μ utitur: nam oculos oculos dicit.*

Secun-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Τὸ β, τῷ ρ προσνέμει, εἴγουν προσφέρει, ὅταν τὸ ρ ἐπιφέρηται κ, ἢ τ, ἢ δ. βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον.

Η αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιρεῖ. καὶ διὰ τοῦ α προφέρεται. οἷον νύμφαι νυμφάων, θύραι θυράων, μελισσάων, ἐρχομενάων, πυλάων, καὶ τὰ ὅμοια.

Αἱ συγκοπαὶ, αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι. γίνονται δὲ κατὰ μέσον. οἷον ὦρσεν, ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.

Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων δευτέρων προσώπων εἰς ς ληγόντων, αἰολέων εἰσίν. εἴπηθα, ἀντὶ τοῦ εἴπῃς. καὶ ἔλθηθα, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃς.

Αἱ προσθέσεις τοῦ υ τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες, ἀντὶ τοῦ χέαντες.

Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα, διαιρεῖ. πάϊς δάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς δαῖς.

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. μῶσαι ἀντὶ μοῦσαι, λειπῶσαι ἀντὶ τοῦ λειποῦσαι.

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείῳ, χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν.

Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ ς μόνον. οἷον ἐγείρω ἐγέῤῥω, ἐγείνατο ἐγένατο, πενθήσῃς πενθήσσῃς, τόσον τόσσον, τοσοῦτον τοσσοῦτον.

Τὸ ὅππη καὶ ὅππως, κοινόν ἐστιν. ἡ γὰρ κοινὴ, τὰ ἀναφορικὰ διπλασιάζει. οἷον ὁποῖος ὁπποῖος, ὅσος ὅσσος.

Αἰεὶ τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκβάλλει. ὅταν αὐτῇ ἐπιφέρηται σύμφωνον, οἷον ἀλκαῖος ἄλκαος.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῆται. τὰ γὰρ ὄμματα ὄππατα λέγει.

Secundæ coniugationis circunflexorum ι in ſecunda & tertia perſona, quod non pronũciatur apud alias dialectos pronunciatur: ut clamas clamat.

Vocatiuos in ων deſinentium ſingularium, corripit: hirundo hirundo, macedo macedo, apollo apollo.

Aeolenſes conſuetudinem habent, pro α, ο ponere; temeritatis temeritatis, exercitus exercitus, ſuperius ſuperius, auferatur auferatur, ſeceſsit ſeceſsit, miſſus miſſus. aliquando autem ε uel η: potentia potẽtia, priamum priamum, tranquillitas tranquillitas, aẽr aẽr.

Aliquando addunt τῷ α, τὸ υ. templum templũ, aẽr aẽr, aurora aurora.

Pro δ autẽ, ζ. criminari ari, per noctẽ per noctem.

Pro ε & α, κ. caro caro.

Oportet autem cognoſcere, quòd in quibuſdam hoc faciunt, & non in omnibus: impoſsibile enim.

Pro ζ autem ponunt ς & δ. iupiter iupiter, iugum iugum, canere canere.

Pro κ τὸ ε, uel τὸ α, commune eſt his atq; dorienſibus, & mars quidem mars, martium martium. κ autẽ: hecubam hecubam, portam portam, iunonẽ iunonem, intellectum intellectum, aurora aurora, deceptionem deceptionem, iniuriam facere iniuriam facere.

Pro θ, φ. contunditur contunditur.

Pro μ, π. mecum mecum, oculi oculi.

Pro ξ, ponunt κ & ς. hoſpes hoſpes, accipiter accipiter.

Pro ο, υ. umbilicus umbilicus, uix uix, ſimile ſimile.

Interdum & ι, ad te ad te. uel α, quot quot.

Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ι ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ἐκφωνεῖται. οἷον βοάϊς βοάϊ.

Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν, συςέλλει. χελιδὼν, χελιδόν. μακεδὼν, μακεδόν. ἀπόλλων ἄπολλον.

Οἱ αἰωλεῖς ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ μὲν α τὸ ο τιθέναι. θράσεος θρόσεος, ςρατὸς ςροτὸς, ἄνω, ὄνω ἀνέληται ὀνέληται καὶ ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, ςαλεὶς ςολείς. Ποτὲ δὲ τὸ ε, ἢ η. κράτος κρέτος, πρίαμον πρίεμον, γαλήνη γελήνη, ἀνὴρ ἠνήρ.

Ποτὲ δὲ προσιθέασι τῷ α, τὸ υ. ναὸν ναυὸν, ἀὴρ αὐήρ. ἄως αὔως.

Αντὶ δὲ τοῦ δ, τὸ ζ. διαβάλλειν ζαβάλλειν, διανυκτὸς ζανυκτός.

Αντὶ δὲ τοῦ ε, τὸ α, ἢ τὸ υ. κρέας, κρῆς.

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπί τινων τοῦτο ποιοῦσι, καὶ οὐκ ἐπὶ πάντων, ἀδυύατον γάρ.

Αντὶ δὲ τοῦ ζ, τιθέασι ς καὶ δ. ζεὺς σδεὺς, ζυγὸν σδυγὸν, μελίζειν μελίσδειν.

Αντὶ δὲ τοῦ η, τὸ ε, ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι. καὶ τὸ μὲν ἄρης ἄρες, ἀρήϊον ἀρέϊον. τὸ δὲ η, ἑκάβην ἑκάβαν, πύλην πύλαν, ἥρην ἥραν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι.

Αντὶ δὲ τοῦ θ, τὸ φ. θλᾶται, φλᾶται.

Αντὶ δὲ τοῦ μ, τὸ π. μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ, ὄμματα ὄππατα.

Αντὶ δὲ τοῦ ξ, τιθέασι κ καὶ ς. ξένος κσένος, ἱέραξ ἵερακς.

Αντὶ δὲ τοῦ ο, τὸ υ. ὀμφαλὸς ὑμφαλὸς, μόγις μύγις, ὅμοιον ὕμοιον.

Ποτὲ δὲ καὶ τὸ ε. πρὸς σὲ, πρὲς σέ. ἢ α, ὄσσα ἄσσα.

Αντὶ

Pro π, μ. calcas calcas, calcans calcans.

Pro πτ, duo ss. incidere incidere.

Pro σ, τ. tu tu, in te in te.

Pro τ, π. ſtolam ſtolam, miſſus miſſus, nutritus eſt nutritus eſt.

Pro υ autem ι. altum altum, deſuper deſuper, uere uere.

Pro χ, φ. ceruicem ceruicem.

Pro ψ, π ς. pelops pelops, arabs arabs.

Pro ω autem, ο. hora hora, uulnus uulnus.

Quæcunq; autem per ει diphthongum apud nos dicuntur, ipſi per ſolum ε geminantes conſonantem proferunt. faciunt autem ex ſola duas conſonãtes: manus manus, deſiderans deſiderans, uulnera uulnera, ueſtes ueſtes, nobis nobis, uos uos, occidere occidere, epeirum epeirum.

Etiam ει diphthongum ſæpe in οι mutant. ſomnium ſomnium, uinum uinum.

Conſuetudo aũt eſt ipſius, uocalibus præponere digamma. dicunt autem plura geminantes: qui qui, luna luna, perſonæ perſonæ, decidit decidit, unde unde, ſecundum autem ſecundum autem, quoniam quoniam.

Incipientibus apud nos ab ρ, ipſi præponunt β, ut tenue fiat: roſæ broſæ, Rhadamanthus Bradamanthus, habenæ habenæ.

Peculiariter autem hi quæcunq; apud nos aſpirantur, aut acuuntur, tenuiter dicunt, & grauiſone: ſanctus, hic, uideo, monile.

Seruant autem & tenuitatem in contractionibus, decet decet, dimiſit dimiſit, abſtraxit abſtraxit.

Graui-

Αντὶ δὲ τοῦ π, τὸ μ. πατεῖς ματεῖς, πατεῦσα ματεῦσα.

Αντὶ δὲ τοῦ πλ, δύο σσ. ἐμπίπλειν ἐμπίσσειν.

Αντὶ δὲ τοῦ ς, τὸ τ. σὺ τὺ, εἰς σὲ εἰς τέ.

Αντὶ τοῦ τ, τὸ π. ςολὴν πολὴν, ςαλεὶς παλεὶς, τέτραπλαι πέπραπλαι.

Αντὶ δὲ τοῦ υ, τὸ ι. ὑψηλὸν ἰψηλὸν, ὑψόθεν ἰψόθεν, ὕπαρ ἴπαρ.

Αντὶ δὲ τοῦ χ, τὸ φ. αὐχένα αὐφένα.

Αντὶ δὲ τοῦ ψ, τὸ π, καὶ ς. πέλοψ πέλοπς, ἄραψ ἄραπς.

Αντὶ δὲ τοῦ ω, τὸ ο. ὦρα ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή.

Οσα δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, αὐτοὶ διὰ μόνου τοῦ ε πολυπλασιαζόμενοι προφέρονται. ποιοῦσι δὲ ἐκ τοῦ μόνου δύω σύμφωνα χεῖρες χέῤῥες, ἱμείρων ἱμέῤῥων, ὀτειλὰς ὀτελλὰς, εἵματα ἔμματα, ἡμῖν ἄμμιν, ὑμεῖς ὔμμες, κτεῖναι κτένναι, ἤπειρον ἄπεῤῥον.

Καὶ ἔτι τὴν ει δίφθογγον πολλάκις εἰς τὴν οι ποιοῦσιν. ὄνειρον ὄνοιρον, τὸν δὲ οἶνον Fοῖνον.

Εθος δέ ἐςιν αὐτοῖς τῶν φωνηέντων προςιθέναι τὸ δίγαμμα. λέγουσι δὲ τὰ πλείονα διπλασιάζοντες. οἵ τινες ὅπινες, σελήνη σελλάνα, πρόσωπα προσώπατα, κατέπεσον κάππεσον, ὁπόθεν ὀππόθεν. κατὰ δὲ, καδ δὲ. ὅτι ὅπι.

Τὰ δὲ ἀρχόμενα παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ρ, αὐτοὶ προςιθέασι τὸ β, ἵνα ψιλὸν γένηται. ῥόδα, βρόδα, ῥαδάμανθυς βραδάμανθυς, ῥυτῆρες βρυτῆρες.

Ιδίως δὲ οὗτοι ὅσα παρ' ἡμῖν δασύνεται, ἢ ὀξυτονεῖται, ψιλῶς λέγουσι, καὶ βαρυτόνως. ὅσιος, οὗτος, ὅρα, ὅρμος.

Τηροῦσι δὲ καὶ τὴν ψιλότητα ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. καθήκει κατήκει, ἀφῆκεν ἀπῆκεν, ἀφείλκυσεν ἀπείλκυσεν.

Βαρυ-

Graui tono dicunt, non ſolum nomina, ſed & articulos, quãdo nominum ordinem habent: tuus tuus, tuũ tuum, tua tua, tuæ tuæ.

Cum aũt pronomina proferunt, circũflectunt, ego.

Circunflectũt in uniuerſum monoſyllaba, uel in ωξ *deſinentia: acinus, lepus, uirgultum. uel in* ους: *cutis, fluxus, rumor, bos, mens, anſer, iupiter.*

Biſyllaba autem acuto tono apud nos deſinentia, ipſi graui tono proferunt: ſapiens, pulcher, albus, acutus, mucro, feneſtella, cuſpis, ſcutum, ſtrepitus, aſper, animus, durus, claudus.

Aſſolent & appellatiua graui tono proferre: pax, hora, dies. & propria, Venus, Iuno, Helena.

Quæcunque nos in ις *feminina per* δ *declinamus, dianæ, thetidis, iræ: ipſi abſque* δ *dicunt, dianæ, thetidis, iræ.*

In ης *nomina, quorum uocatiuus in* ες, *ſine* ς *dicunt. ò ſocrates, ariſtophanes, demoſthenes.*

Et à genitiuis caſibus, ς *auferunt. ſocratis, diomedis, ſophoclis.*

Pro accuſatiuo datiuum aſſumunt in paßiuis. deis pro deos, hominibus pro homines. hoc autem faciunt, quia utuntur ι *pro* υ.

Accuſatiuum per ως. *equos pro equos, id quod & dorienſium eſt.*

Datiuum pluralem cum ι *faciũt. deis, ſapientibus, quemadmodum dorienſes.*

Infinita uerba ab in ων *deſinentibus participijs finientia in* ειν, *ipſi in* εις *transferunt. intelligens, intelligere intelligere. ſapiens ſapiens, ſapere ſapere.*

uocans

Βαρυτονοῦσι δὲ, οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχῃ. ὁσὸς ὅσος, ποσὸν πόσον, ἡσὴ ἥση, τῆς σῆς τής σής.

Οταν δὲ ἀντωνυμιῶν ἐκφέρωσι, περισπῶσιν, ἐγῶν.

Περισπῶσι δὲ ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα, ἢ εἰς ωξ λήγοντα, ῥῶξ, πτῶξ, δρῶψ. ἢ εἰς ους, χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, νοῦς, χῆν, ζεῦς.

Τὰ δὲ δισύλλαβα ὀξυτόνως, παρ' ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ βαρυτονοῦσι. σοφὸς, καλὸς, λεῦκος, ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄκις, ἄσπις βρῶμος, τράχυς, θῦμος, σκλῆρος, χῶλος.

Εθος δὲ ἔχουσι καὶ τὰ προσηγορικὰ βαρύνειν, εἰρήνη, ὧρα, ἡμέρα. καὶ τὰ κύρια, ἀφροδίτα, ἦρα, ἑλένα.

Οσα δὲ ἡμεῖς εἰς ις θηλυκὰ διὰ τοῦ δ κλίνομεν, ἀρτέμιδος, θέτιδος, μήνιδος, αὐτοὶ χωρὶς τοῦ δ λέγουσιν, ἀρτέμιος, θέτιος, μήνιος.

Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς ες, δίχα τοῦ ς λέγουσι, Σώκρατε, Αρισόφανε, Δημόσθενε.

Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων, τὸ ς ἀφαιροῦσι. Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Αντὶ δὲ αἰτιατικῆς δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς, τοῖς θεοῖς ἀντὶ τοῦ τοὺς θεοὺς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι, διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ.

Τὴν δὲ αἰτιατικὴν διὰ τοῦ ως, τὼς ἵππως ἀντὶ τοὺς ἵππους, ὅτι καὶ δωριέων.

Τὴν δὲ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν, σὺν τῷ ι ποιοῦσι, τοῖσι θεοῖσι, σοφοῖσιν, ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι.

Τὰ δὲ ἀπαρέμφατα ῥήματα ποιοῦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων μετοχῶν. τὰ καταλήγοντα εἰς ειν, αὐτοὶ εἰς εις μεταβάλλουσι, νοῶν, νοεῖν, νόεις, φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις.

uocans,uocare uocare.

Quando infinita apud nos deſinunt in αν*,ipſi in* αις *tranſmutant:ridere ridere,eſurire eſurire.*

In ουν *terminantia infinita , ipſi per* οις *proferunt : corrigere corrigere,gypſare gypſare,inaurare inaurare.hæc autem omnia grauitono pronunciant.*

Ordinant & η pro ει *in infinitis : amare amare, uocare uocare,ſapere ſapere.*

In ω *deſinentia apud nos uerba , pro indicatiuis, optatiua faciunt : ut intelligo intelligo,amo amo.*

Quæcunq; autem participia acutiſona in ω *finiunt, per* υ *apud illos dicuntur:fatus, qui intellexit, qui intellexit.*

Seruant autem eorum etiam flexiones , nominatiuo iuxta analogiam reſpondẽtes . dicitur autem apud eos aurum aurum, tauro tauro,pes pes, puer puer , amorem amorem, riſum,riſum,ſternutatio ſternutatio, laudo laudo ,peiorem peiorem, pauimentum pauimentum,ſtratum eſt ſtratum eſt,uir draco,fera draco.

Veſtes ueſtes , una una , ſuffragium ſuffragium. gracilis & debilis, acyra, ego ego, tu tu, nobis nobis, nos nos, hic hic, alio alio. Vtitur autem ea Alcæus , ac Sappho.

καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Οταν τὰ ἀπαρέμφατα παρ' ἡμῖν λέγει εἰς αν, αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι, γελᾷν γέλαις, πεινᾷν πείναις.

Τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα, αὐτοὶ διὰ τῆς οις ἐκφέρονται. ὀρθοῦν ὄρθοις, γυψοῦν γύψοις, χρυσοῦν χρύσοις. ταῦτα δὲ πάντα, βαρυτόνως προφέρονται.

Τάσσουσι δὲ καὶ τὸ η, ἀντὶ τῆς ει ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων. φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα παρ' ἡμῖν ῥήματα, ἀντὶ ὁριστικῶν ἀττικὰ ποιοῦσιν. οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι.

Οσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ω καταλήγουσι διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις λέγονται. εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων

Φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ προθέσει. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ χρυσίον χρύσιον. τὸ δὲ ταύρῳ ταύρει. ὁ δὲ πούς πέζα, ὁ παῖς πάϊς, τὸν ἔρωτα ἔρων, τὸν γέλωτα γέλων, ὁ πλαρμὸς πλόρμος, τὸ ἐπαινῶ αἴνημι, τὸ χείρονα χέῤῥονα, τὸ δάπεδον ἐδάπεδον, τὸ ἔστρωται ἐσόροται, τὸ ἀνὴρ δρέκων, ὁ δὲ θὴρ δράκων.

Τὰ ἱμάτια ἔμματα, ἡ μία ἴα, ἡ ψῆφος ψάσαξ, ἡ ἐχνὺ καὶ ἀσθενὴς ἀκύρα, τὸ ἐγὼ ἐγὼν, τὸ σὺ τὺ, τὸ ἡμῖν ἄμμιν, τὸ ἡμεῖς ἄμμες, τὸ ἔνθαδε τῇδε, τὸ ἄλλοτε ἑτέροτε. κέχρηται δὲ αὐτῇ Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ.

PLVTARCHI DE DIALECTIS, *quæ apud* Homerum. *Dorica lingua.*

Dictione uaria uſus Homerus, *cuiuſlibet linguæ græcorum inſignia immiſcuit, ex quibus manifeſtus eſt peragraſſe uniuerſam græciã, & omnem nationem. & dorienſium quidem conſueto breuitatis defectu uſus eſt, domum dicens, do, Statim autem ei domus diues eſt. & quoniam quoniã, Quoniam mihi aquila occidit anſeres. & retro retro, mutans o quidem in α, π autem & ς in cognatum ipſis uidelicet ⸸. & alias alias, iam enim & me alias tuus increpauit monitus, & huiuſmodi.*

Similiter autem & media concidens, ait, ſimiles capilis, & æquales, ſimiles capillis & æquales. & eodem patre natum, eodem patre natũ. & tremere tremere, & colo colo. eorundem eſt & tranſponere elementa, ut in hoc, fortiſsimi pro fortiſsimi.

Aeolica.

Aeolenſium aũt utitur in compoſitis conciſione, una dormierũt inquiens, pro addormierunt, & interpellare pro interpellare. & in præterito imperfecto tempore tertiæ perſonæ deſinentes apud alios in ει diphthongum, per η apud æolenſes efferũtur: ut in amabat, intelligebat. ſic & Homerus *fecit. ligabat teneris uiminibus dicunt, pro ligabat, hoc eſt ligabat. et hos quidem neq; uentorum perflat uis humectum ſpirantium.*

Et immutare interdum ς in δ: ut ſi dixeris odorem, & ſcimus.

Et

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ὁμήρῳ διαλέκτων. Δωρίς.

Λ

Εξει ποικίλῃ κεχρημένος ὅμηρος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῶν ἑλληνίδων χαρακτῆρας ἐγκατέμιξεν. ἐξ ὧν δηλός ἐστιν ἀπελθὼν πᾶσαν μὲν ἑλλάδα καὶ πᾶν ἔθνος, καὶ δωριέων μὲν τῇ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ, αἶψα τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται. καὶ τὸ ὅτε, ὅ. ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας. καὶ τὸ ὀπίσω, ἄψ, μεταβάλλων τὸ μὲν ο εἰς α, τὸ δὲ π καὶ σ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς, φημὶ τὸ ψ. καὶ τὸ ἄλλοτε ἄλλο, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἦ ἐπίνυσσεν ἐφετμή, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέσα συντέμνων λέγει τοὺς ὁμότριχας καὶ ὁμοιετεῖς, ὄτριχας οἰετέας, καὶ τὸν ὁμοπάτριον ὄπατρον, καὶ τὸ τρέμειν τρεῖν, καὶ τὸ τιμῶ τίω. τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα. ὡς ἐν τῷ κάρτιστοι, ἀντὶ τοῦ κράτιστοι.

ΑΙΟΛΙΣ.

Αἰολέων δὲ χρῶνται ἐν τοῖς συνθέτοις τῇ συγκοπῇ, κὰδ δραθέτην λέγων ἀντὶ τοῦ κατέδρατον, καὶ ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὸ ει, διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐφίλη, ἐνόη. οὕτω καὶ ὅμηρος ἐποίησε. δίδη μόσχοις λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἔδει, ὅ ἐστιν ἐδέσμει. καὶ τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Καὶ τὸ ἐναλλάσσειν ἐνίοτε τὸ σ εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμὴν, καὶ ἴδμεν.

Et abundare in quibuſdam:ut quietus pro quietus, & ſed pro ſed,& qui clamantes pro clamant es.

E*t addere ſecundæ perſonæ uerborum tha : ut dixi ſti dixiſti,dixeris dixeris.*

G*eminationem autem conſonantium alij dorienſibus,alij æolenſibus attribuũt:ut cepit purpurea mors, & uter hæc opera.*

Ionica.

I*onum autem proprium habet , ablatione uti in præteritis temporibus uerborum : ut iuit , & dedit. conſuetudinem autem habent,& in præteritis temporibus ab iÿſdem elementis incipere , à quibus eſt & præſens.*

E*t auferre* ε, *in ſacerdos ſacerdos.*

E*t addere tertÿs perſonis ſubiunctiuorum* σι,*quale eſt,ueniat,accipiat,dicat.& datiuis, uenationibus, & materijs.*

E*t dicere nomen , & morbum,ante.*

E*t uacuum & nigrum, pro uacuum & nigrum.*

E*t mutare* α,*ſi producatur in* η:*ut,*Iunoq; Argiua, & Minerua *prædatrix.*

I*nterdum & ex contrario* η *in* α *: ut oblitus , pro oblitus.*

E*t diuidere circunflexa uerba : ſapio,intelligo. & genitiuos in* ους *deſinent es:ut diomedis.*

E*t femininorum genitiuos pluraleis quæ in* ων *deſinunt:ut portarum nympharum, portarum nympharum,perſarum perſarum.*

E*t neutrorum pluraleis rectos, in* η *deſinentes : ut pectora pectora,ſagittæ ſagittæ.*

Καὶ τὸ πλεονάζειν ἔντισιν, ὡς τὸ δ' κηλος ἀντὶ τȣ̃ ἔκηλος, καὶ αὐτὰρ ἀντὶ τοῦ ἀτὰρ, καὶ τὸ κεκληγόντες ἀντὶ τȣ̃ κεκληγότες.

Καὶ τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων τὸ θα, ὡς τὸ φῂς φῆσθα, καὶ εἴπῃς εἴπησθα.

Τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν δωριεῦσιν, οἱ δὲ αἰολεῦσι προσνέμουσιν, οἷον ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ ὁππότερος τάδε ἔργα.

ΙΑΣ.

Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει, τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ βῆ, καὶ τὸ δῶκεν. ἔθος γὰρ ἔχουσιν ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ςοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν ἐςὶ καὶ ὁ ἐνεςώς.

Καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε, ἐν τῷ ἱερεὺς ἱρεύς.

Καὶ τὸ προστιθέναι τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ὑποτακτικῶν τὸ σι. οἷον τὸ ἔλθῃσι, καὶ λάβῃσι, καὶ λέγῃσι. καὶ ταῖς δοτικαῖς, θύρῃσι, καὶ ὕλῃσι.

Καὶ τὸ λέγειν ὄνομα καὶ νȣ̃σον, τȣ̃μπροσθεν.

Καὶ κεινὸν, καὶ μεῖλαν, ἀντὶ τοῦ κενὸν, καὶ μέλαν.

Καὶ τὸ μεταβάλλειν τὸ α, ἐπειδὰν ἐκτείνηται εἰς τὸ η. ὡς τὸ ἥρη τ' ἀργείη, καὶ ἀθηναίη ἀγελείη.

Ἐςι δ' ὅτε καὶ ἐκ τȣ̃ ἐναντίου, τὸ η εἰς τὸ α, ὡς τὸ λελασμένος, ἀντὶ τȣ̃ λελησμένος.

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὰ περισπώμενα ῥήματα. φρονέων, ἐννοέων. καὶ τὰς γενικὰς τὰς εἰς ους ληγούσας, ὡς τὸ Διομήδεος.

Καὶ τῶν θηλυκῶν τὰς γενικὰς τὰς εἰς ων ληγȣ́σας. ὡς τὸ πυλῶν νυμφῶν, πυλέων νυμφέων, περσῶν περσέων.

Καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας τὰς εἰς τὸ η ληγȣ́σας, ὡς τὰ ςήθη ςήθεα, βέλη βέλεα.

Et genitiuos ipſorum ſimiliter, proprie autem dicunt, & nutriti ſunt, & ſimilia.

Attica.

Maxime autem attica dialecto uſus eſt: etenim immiſta fuit, ac ubi dicitur apud ipſos atticos populus, populus. ſecundum hanc cõſuetudinem eſt apud ipſum, peneleus, & debitum. eſt autem ipſis conſuetudo contrahere interdum, & pro duabus facere unam ſyllabam: carmen carmen, et indumentum indumentum. quibus eſt ſimile, Troes autem proceſſerunt denſi, & campi lotis conſiti, pro lotis conſiti. & auferre ita ab huiuſmodi optatiuis: putares putares, honorares honorares, eſt atticum: cui ſimiliter dictum eſt, alij autem dirimamini celerrime.

Itidem & hoc atticum: plures peiores, pauci patre ſunt meliores. quod dicimus peiores et meliores.

Et accuſatiuos huiuſcemodi non diuidere: boues, piſces, boues circuncidentes, & piſces aueſq;.

Et illud dicitur attice: neque ipſum robore rumpũt fluentes, ut iungunt & iurant.

Et extrahere breues ex huiuſmodi, atticum: lauatur lauatur, puto puto. ſic igitur etiam ſoluebatur, pro ſoluebatur.

Eorundem eſt etiam uidebam, & emi, ex ſuperfluo addentium ι. Vnde eſt, & unium fundebat. & contrahere ι in huiuſmodi: littora, nereides. ſic uos autẽ ambo ualde uolebatis.

Et in ι purum deſinente datiuo penultimante alpha: cornu cornu, ſenectuti ſenectuti, ſplendori ſplendori.

Καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν, ὁμοίως. ἰδίως δὲ λέγουσι καὶ τὸ τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΑΤΘΙΣ.

Μάλιστα δὲ ἀτθίδι διαλέκτῳ κέχρηται. καὶ γὰρ ἐπίμικτος ἦν, καὶ ἐπεὶ λέγεται παρ' αὐτοῖς ἀττικοῖς λεὼς, ὁ λαὸς, κατὰ ταύτην τὴν συνήθειάν ἐστι παρ' αὐτῷ ὁ πηνέλεως καὶ τὸ χρέως. ἔστι δὲ αὐτοῖς σύνηθες καὶ τὸ συναλείφειν ἐνίοτε, καὶ ἀντὶ δύο ποιεῖν μίαν συλλαβὴν, τὸ ἔπος τοὔπος, καὶ τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον. οἷς ἐστιν ὅμοιον, τρῶες δὲ προὔκυψαν ἀολλέες. καὶ πεδία λωτεῦντα, ἀντὶ τοῦ λωτίζοντα. καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν τοιούτων εὐκτικῶν, δοκοίης δοκοῖς, τιμῴης τιμῷς, ἔστιν ἀττικόν. ὃ ἀκολούθως εἴρηται, ἄλλοι δὲ διακρίνθητε τάχιστα.

Ομοίως δὲ καὶ τοῦτο ἀττικὸν, οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. ὃ λέγομεν κακίονες, καὶ ἀρείονες.

Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν. τοὺς βοῦς, τοὺς ἰχθῦς, βοῦς περιταμνομένους, καὶ ἰχθῦς ὄρνιθάς τε.

Κακεῖνα δὲ εἴρηται ἀττικῶς, οὐδέ τί μιν σθένει ῥήγνυσι ῥέοντες, ὡς ζεύγνυσι, καὶ ὄμνυσι.

Καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν τοιούτων, ἀττικὸν, λούεται λοῦται, οἴμαι οἶμαι. οὕτως οὖν καὶ τὸ λῦτο, ἀντὶ τοῦ ἐλύετο.

Τῶν αὐτῶν ἐστι καὶ τὸ ἑώρων, καὶ ἑωνησάμην, ἐκ περισσοῦ προστιθέντων τὸ ε. ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ ἐῳνοχόει, καὶ τὸ συναιρεῖν τὸ ι ἐπὶ τῶν τοιούτων, ἤονες, νηρῇδες. οὕτω καὶ τὸ, σφῶ δὲ μάλιστ' ἠθέλετον.

Καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι καθαρὸν ληγούσης δοτικῆς παρατελευτῶντος τοῦ α, κέραϊ κέρᾳ, γήραϊ γήρᾳ, σέλαϊ σέλᾳ.

Ετι

Item & hoc atticum dicere, ſint pro ſint, ſequantur pro ſequantur.

Eſt & optatiuorum uſus pro præteritis indicatiuorum eiuſdem conſuetudinis, qua & Homerus utitur frequenter, & femininis articulos maſculinos, uel participia, uel adiectiua conſtruere: ut hi duo manus, hi duo feminæ. & apud Platonem, agentes & ferentes, & doctus mulier, & iuſtus. ſic igitur & Homerus de Iunone & Pallade ait, Non in noſtris carris percuſsi fulmine. & certe Pallas tacitus erat, & inclitus Hippodameia.

Et in conſtructione multa idiomata habentibus dialectis, cum dicit poeta, Sed age ſagittato Menelai glorioſi, atticam oſtendit conſuetudinem. cum autem dicit, accepit ei ſceptrum, & Themidi pulchrigenæ ſuſcepit poculum, in his dorizat. ut igitur omnium græcorum uoces aggregans uariam efficiat orationem, & utitur aliquando externis, ut ſunt prædictæ; aliquando priſcis, cum dicit enſis & clypeus; aliquando communibus & conſuetis, ut cum dicit gladium & ſcutum.

Communis.

Et admirabitur quiſpiam, quod & cõmunes dictiones apud ipſum ſeruant decorum orationis. tale enim, Equasq; flauas centum & quinquaginta.

DE

Ἔτι καὶ τοῦτο ἀττικὸν τὸ λέγειν, ἔσων ἀντὶ τοῦ ἔσωσαν, καὶ ἐπέθων ἀντὶ τοῦ ἐπέθωσαν.

Ἐστι δὲ καὶ ἡ τῶν δυϊκῶν χρῆσις, ἀντὶ τῶν παρεληλυθότων τῶν ὁριστικῶν τῆς αὐτῆς συνηθείας. καὶ ὅμηρος χρῆται συνεχῶς. καὶ τὸ, τοῖς θηλυκοῖς ἄρθρα ἀρσενικὰ, ἢ μετοχὰς, ἢ ἐπίθετα συντάσσειν. ὡς τὼ, τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε. καὶ παρὰ πλάτωνι δὲ, ἄγοντε καὶ φέροντε, καὶ ἡ σοφὸς γυνὴ, καὶ ἡ δίκαιος. οὕτως οὖν καὶ ὅμηρος ἐπὶ ἥρας καὶ ἀθηνᾶς ἔφη. οὐκ ἂν ὑφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ, καὶ ἥτοι ἀθηναίη ἀκέων ἦν, καὶ κλυτὸς ὑποδάμεια.

Καὶ περὶ τὴν σύνταξιν πολλὰ ἰδιώματα ἔχουσαν τῶν διαλέκτων, ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἄγ' οἴσδ' σον μενελάου κυδαλίμοιο, ἀττικὴν δείκνυσι συνήθειαν. ὅταν δὲ εἴπῃ, δέξατο, ᾗ σκῆπτρον, καὶ θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ. Δέκτο δέπας, ἐν τούτοις δωρίζει, ὅπως τὰς ἁπάντων φωνὰς ἀθροίζων ποικίλον ἀπεργάζηται τὸν λόγον. καὶ χρῆται ποτὲ μὲν ταῖς ξέναις, ὥσπερ εἰσιν αἱ προειρημέναι. ποτὲ δὲ ταῖς ἀρχαίαις, ὡς ὅταν λέγῃ ἄορ, καὶ σάκος. ποτὲ ταῖς κοιναῖς καὶ συνήθεσιν, ὡς ὅταν λέγῃ ξίφος καὶ ἀσπίδα.

ΚΟΙΝΗ.

Καὶ θαυμάσειέ τις, ὅτι καὶ κοιναὶ λέξεις παρ' αὐτῷ σώζουσι τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου. τοιοῦτον γὰρ τὸ,

ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ
πεντήκοντα.

ΠΕΡΙ

DE DIALECTIS, QVAE AB Corintho decerptæ.

E N tibi & dialectos in manus trado, iuuenum mihi omniũ amantiſsime ſtudij, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit, & Tryphon grammaticus, & alij multi, quibus multum in libris ſtudium & exercitatio fuit: nondum autẽ quiſpiam in hunc uſq; diem totum negociũ uniuſcuiuſq; idiomatis notũ fecit. nec putes non dicendis his exiſtimare aliquid magni de nobis loqui. lingua enim, ſecundũ Lyſiã oratorẽ, intellectus neq; multũ, neq; parũ habet. intellectus aũt, cui multũ, multus, cui parum, paruus. nõ igitur noſtra laudantes, eos uiros in hac parte accuſabimus: ſed amici cũ ſint, pluris facientes, quam ipſos, ueritatẽ, quemadmodũ et Plato philoſophus ſummus ait. ipſi igitur atticæ elocutionis regulam comicum Ariſtophanẽ proponẽtes, & Thucydidem hiſtoricũ & oratorem: ionicæ aũt Hippocratem ionem, & Alicarnaſeum Herodotum: Doricæ Tarentinum Archytam, & Theocritũ, qui bucolica conſcripſit: & æolicæ Alcæum, forſan de dialectis abunde tractauerimus. Si quid uero et nobis per obliuionẽ omiſſum fuerit, non ſimili id crimine dignum apud benignos. ab illis enim plura omiſſa ſunt, nobis autem pauca forte non dicentur.

De dialectis.

Dialectus eſt idioma linguæ, uel Dialectus eſt dictio proprium characterem formulæ oſtendens.

Ionica appellata eſt ab Ione filio Apollinis, & Creuſæ Erechthei filiæ, qua ſcripſit Homerus.

Attica

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΚΟρίνθου παρεκβληθεισῶν.

Δού σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω, νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, περὶ ὧν
I ὅ, τε Φιλόπονος ἰωάννης ἐπόνησε, καὶ τρύφων ὁ γραμματικὸς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία διατριβὴ καὶ ἄσκησις γέγονεν, οὔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. καὶ μὴ νομίσῃς ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέγειν ταῦτα οἴεσθαί τι μέγα περὶ αὐτῶν. ἡ γὰρ γλῶσσα, κατὰ λυσίαν τὸν ῥήτορα, νῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν ἔχει. ὁ δὲ νοῦς, ᾧ μὲν πολὺ πολὺς, ᾧ δὲ μικρὸν μικρός. οὐκοῦν περιαυτολογοῦντες τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσομεν, ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὥς που καὶ πλάτων ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησε. αὐτοὶ τοίνυν ἀττικῆς μὲν φράσεως κανόνα τὸν κωμικὸν Αριστοφάνην προθέμενοι, καὶ θουκυδίδην τὸν συγγραφέα καὶ ῥήτορα, ἰάδος δὲ τὸν Ιπποκράτην τὸν ἴωνα, καὶ ἁλικαρνασέα Ηρόδοτον, δωρίδος δὲ τὸν ταραντῖνον Αρχύταν, καὶ Θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον, καὶ τῆς αἰολίδος Αλκαῖον, ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλάβοιμεν. εἰ δέ τι καὶ ἡμῖν κατὰ λήθην παραλειφθήσεται, οὐ τῆς ἴσης τοῦτο κατηγορίας ἄξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσι. τοῖς μὲν γὰρ τὰ πλείω παρείθησαν, ἡμῖν δὲ ὀλίγα τυχὸν οὐκ εἰρήσεται.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης, ἢ διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα.

Ιὰς ἐκλήθη ἀπὸ ἴωνος υἱοῦ τοῦ ἀπόλλωνος, καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως θυγατρὸς, ἣν ἔγραψεν ὅμηρος.

Attica, ab Atthide Cranai filia, qua ſcripſit Ariſtophanes.

Dorica, a Doro Hellenis, qua ſcripſit Theocritus.

Aeolica, ab Aeólo Hellenis, qua ſcripſit Alcæus.

Communis, qua omnes utimur, ſed & Pindarus hac uſus eſt.

De Attica lingua.

Nugas nugaris, attica locutio, & figura: ut inſaniam inſanis. eſt enim atticæ idioma locutionis, cum dixeris rem, inferre uerbum, quod à re deducatur: ut cõtumeliam contumeliaris, & fugam fugis.

Vtuntur imperatiuis attici pro ſubiunctiuis abnegatiuis, & rurſus ipſis imperatiuis pro indicatiuis: & illius quidem illud Ariſtophanis in legiferæ Cereris ſacra geſtantibus matronis exemplũ, ne fruſtrare o Iupiter ſubeunte ſpe, pro ne fruſtreris. huius autem Menander, ſcio id quod fac, pro facies. ſed & Euripides in Polydori tragœdia, noſtin' igitur quod fac? pro facies, extulit.

Trophæum apud Thucydidem circunflexa penultima acceptũ eſt, & apud Ariſtophanẽ in Theſmophoriazuſis, o mulieres nõ ſuccurretis, non multum clamorem ſtatuetis, et trophæum? & puto per analgogiã hoc magis apud ipſos ſic proferri, ſicut à tertia tertianum, & à cauda caudale, & ſic à uerſione trophæum.

Et ſimilis circunflexa penultima proferũt, ut apud Homerũ, ſicut ſemper ſimilem agit deus ad ſimilẽ. & eſt analogũ. nam quæ per οιος ſupra duas ſyllabas non appellatiua, omnia in penultima circũflectũtur: ridiculus, alterius qualitatis, diuerſus, omnimodus: ſic et ſimilis. ſupra duas ſyllabas tamẽ dictũ eſt, propter ſordes, cortex.

Ατθὶς δὲ, ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναῦ θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν Αριςοφάνης.

Δωρὶς, ἀπὸ δώρυ τῦ ἕλληνος, ᾗ ἔγραψε Θεόκριτος.

Αἰολὶς ἀπὸ αἰόλυ τῦ ἕλληνος, ᾗ ἔγραψεν Αλκαῖος.

Κοινὴ δὲ, ᾗ πάντες χρώμεθα. ἀλλὰ καὶ πίνδαρος ταύτῃ ἐχρήσατο.

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Λῆρον ληρεῖς, ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα. ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. ἔςι γὰρ τῆς ἀττικῆς ἰδίωμα φράσεως, τὸ εἰπόντα πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν ῥῆμα τὸ ἀπὸ τῦ πράγματος παραγόμενον, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις.

Χρῶνται τοῖς προςακτικοῖς οἱ ἀττικοὶ ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, καὶ αὖ τοῖς προςακτικοῖς ἀντὶ ὁριςικῶν. κἀκείνου μὲν τὸ ἀριςοφάνους ἐν θεσμοφοριαζούσαις παράδειγμα, μὴ ψεῦσον ὦ ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος, ἀντὶ τῦ μὴ ψεύσῃς. τῦ δ᾽ ἑτέρυ δὲ μένανδρος, οἶδ᾽ ὅτι ποίησον, ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἀλλὰ καὶ εὐριπίδης ἐν τῷ πολυδώρου δράματι, οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρασῶν, ἀντὶ τοῦ δράσει, ἐξήνεγκε.

Τρόπαιον παρὰ θυκυδίδῃ προπερισπωμένως παρείληπται, καὶ παρ᾽ Αριςοφάνει ἐν θεσμοφοριαζούσαις, ὦ γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ᾽ ὖ πολλὴν βοὴν ςήσετε καὶ τροπαῖον. καὶ οἶμαι κατ᾽ ἀναλογίαν τῦτο μᾶλλον παρά σφισιν οὕτω προφέρεσθαι, ὡς ἀπὸ τῦ τρίτη τὸ τριταῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρὰ τὸ οὐραῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τῦ τροπὴ τροπαῖον.

Καὶ τὸ ὅμοιος προπερισπωμένως ἐκφέρουσιν, ὡς καὶ παρ᾽ Ομήρῳ, ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. καὶ ἔςιν ἀνάλογον. τὰ γὰρ διὰ τῦ οιος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ὄντα προσηγορικὰ, ἅπαντα προπερισπᾶται, γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑταιροῖος, παντοῖος. οὕτω καὶ τὸ ὁμοῖος. τὸ μέν τοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴρηται, διὰ τὸ γλοιὸς, φλοιός.

cortex. additum eſt non appellatiua, propter graculus nomen auis. ſed ſimilis in antepenultima, acuitur ſecũdum communem conſuetudinem.

Vertit attica ς modo in τ, modo in ξ. nam mare mare dicit, & beta beta, & calamitatem calamitatẽ. uertit autem ς in ξ, in ijs quæ à cum præpoſitione incipiũt, & compoſitis dictionibus tantum. & ipſa cum per ſe in ξ uertitur, ut diana cum. hæc igitur eſt attica locutio, pro propter hæc. deficiunt enim præpoſitiones apud atticos, ſicut & apud Homerum, Sic hi pugnabant corpus ignis ardentis, pro ſecundum ignem pugnabant, uidelicet ut ignis depaſcebantur omnia. & apud Ariſtophanem, meam ſententiam, pro ſecundum ſententiam meam. & Thucydides in 3. hiſtoriæ, & plurimam turbam leuis armaturæ arcebant, quo minus prodeuntes armis propinqua urbis male haberent, pro propter, ne male haberent. generaliter autem defectus atticorum ſunt, ut per ſingulos, deeſt dies. et in breui, deficit enim tempore, uel ſermone, & in momẽto tale eſt. & ſi age fac periculum, ut cognoſcant & hi. deeſt, ſi uis. ſi uis enim, ait, fac periculum. Et uerberans ambabus, deeſt manibus. & apud Ariſtophanem, Vnde mortalis me percuſsit o rex, hercules? deeſt enim uox, uel odor.

Atticorum autem, & nominatiuum pro genitiuo accipere: ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtrate, Dictumq; ipſis currere huc conſulturis, non de re nequã dormiunt, & non ueniunt: pro dicto, Et Thucydides in quarto, Sancitum autem nihil ex differentia, quando oportet ingruere, nocteq; adueniente regreſsi ſunt domum: pro ſancito.

Pule-

φλοιός. προστίθεται δὲ μὴ προσηγορικὰ, διὰ τὸ κολοιὸς ὄνομα ὀρνέου. τὸ δὲ ὅμοιος προπαροξύνεται κατὰ κοινὴν συνήθειαν.

Τρέπει ἡ ἀτθὶς τὸ ς πῇ μὲν εἰς τ, πῇ δὲ εἰς ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφοράν. τρέπει δὲ τὸ ς εἰς ξ, ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς σὺν προθέσεως ἀρχομένων, καὶ συντεθειμένων λέξεων μόνον. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σὺν καθ᾽ ἑαυτὴν εἰς ξ τρέπεται, ὡς τὸ ἀρτέμιδι ξύν. ταῦτ᾽ ἄρα, ἀττικὸν, ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ὡς παρ᾽ ὁμήρῳ· ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, ἀντὶ τοῦ κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. καὶ παρ᾽ Αριστοφάνει, γνώμην ἐμὴν, ἀντὶ τοῦ κατὰ γνώμην ἐμήν. καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν ἀττικῶν εἰσιν οἷον καθ᾽ ἑκάστην, λείπει τὴν ἡμέραν. καὶ ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ, ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστι. καὶ εἰδ᾽ ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. λείπει γὰρ τὸ βούλει, εἰ βούλει γάρ φησι, πειρήθητι. καὶ κόπτων ἀμφοτέρῃσι, λείπει ταῖς χερσί. καὶ παρ᾽ Αριστοφάνει, πόθεν βροτοῦ με προσέβαλεν ὦ ναξ ἡράκλεις; λείπει γὰρ τὸ φωνὴ, ἢ ὀσμή.

Αττικῶν δὲ καὶ τὸ εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνεσθαι. ὡς παρ᾽ Αριστοφάνει ἐν λυσιστράτῃ, εἰρημένον δ᾽ αὐταῖς ἀπαντᾷν ἐνθάδε βουλευσομέναισιν, οὐ περὶ πράγματος φαύλου εὕδουσι, καὶ οὐχ ἥκουσιν, ἀντὶ τοῦ ῥηθέντος. καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ. κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτός τ᾽ ἐπιγενομένης ἐχώρησεν ἐπ᾽ οἴκου, ἀντὶ τοῦ κυρωθέντος.

Pulegium per β, non per γ proferunt attici. habet autem uim ea herba huiuſmodi. medetur eis qui ex fructu aliquo grauiter ſe habēt. ſi enim aqua madefactũ pulegium biberint, dolores cardiacos curant. ut igitur acredo fructus exacerbare deſineret, ſuccum aſſumebant pulegij.

Populus & templum, & quæ ex ipſis: Menelaus, Proteſilaus. et generaliter omnia quæ per αος, per εως proferunt: menelaos, proteſilaos, templum, populus. declinant autem omnia per abiectionem s, huius Meneleo, Nicoleo. Obtutus dicunt obtutus: ut apud Ariſtophanem, ut eſt hic atticus obtutus.

Et hoc atticum, aſſumere ſæpe in eodem membro αν coniunctionem, ut eſt inuenire apud Platonem, & apud Ariſtophanem: ut in Auibus, Græcia deſolata nos fefelliſſet.

Atticorum aũt & hoc, εν præpoſitionem & εις conſtruere cũ genitiuo, ut in orci, & ad orcũ. & puto hic deeſſe præpoſitiones nominum: quale eſt & hoc, in magiſtri. Atticorum eſt, & nõ reſpondere antecedentibus: ut Thucydides in tertia hiſtoria ſtatim in principio, & ſi ſuccedat conatus, ſin minus, Mitylenæis dicere, nauesq́; traderẽt, & mœnia deijcerẽt: non parentibus autẽ bellum inferrent. deeſt enim, bene erit. & Home. ſed ſi dabũt honeſtamentum magnanimi achiui: deeſt deſinã, uel quieſcam. legationẽ, nem. & inclinationẽ, nem, uel infamiam, & dilectionẽ nem dicunt. et magis ceteris Thucydides, & hoc nouum generaliter, ac atticum. ut apud Demoſthenem: Vos autem populus ſedetis eneruati. & Homerus, ſic dixerunt multitudo.

 Et

Βλήχωνα διὰ τοῦ β, οὐ διὰ τοῦ γ προφέρουσιν οἱ ἀττικοί. ἔχει δὲ δύναμιν αὐτὴ τοιαύτην. ἰᾶται τοὺς ἀπὸ ὀπώρας τινὸς βαρυνομένους. εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βρέξαντες βλήχωνα πίνοιεν, τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν θεραπεύουσιν. ἵν' οὖν ἡ δριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποσυφθῇ, ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

Τὸ λάος καὶ ναὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Μενέλαος, πρωτεσίλαος. καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ αος, διὰ τοῦ εως προφέρουσιν. μενέλεως, πρωτεσίλεως, νεὼς, λεώς. κλίνουσι δὲ πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς, τοῦ μενέλεω, τοῦ νικόλεω.

Βλέπος λέγουσι τὸ βλέμμα. ὡς παρ' Αριστοφάνει, ὡς ἐστι τοῦτο ἀττικὸν βλέπος.

Καὶ τοῦτο ἀττικὸν τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸν ἂν σύνδεσμον, ὡς ἔστιν εὑρεῖν παρὰ Πλάτωνι, καὶ παρ' Αριστοφάνει. ὡς ἐν ὄρνισιν, ἡ δὲ ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Αττικῶν δὲ καὶ τὸ τὴν εν πρόθεσιν καὶ εις συντάττειν μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν ᾅδου, καὶ εἰς ᾅδου. καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλειπεῖς εἶναι τὰς προθέσεις τῶν ὀνομάτων, ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ ἐν διδασκάλου. ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον, ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς καταρχάς. καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα, εἰ δὲ μὴ μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν, μὴ πειθομένων δὲ πολεμεῖν. λείπει γὰρ καλῶς ἂν εἴη. καὶ Ομηρος, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοὶ, λείπει τὸ παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω. τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν, καὶ τὴν καταβοὴν καταβόησιν, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν. καὶ μᾶλλον ὁ θουκυδίδης. καὶ τοῦτο ξενοπρεπὲς καθόλου καὶ ἀττικὸν, ὡς παρὰ δημοσθένει, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. καὶ Ομηρος, ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Et diuidere nihil atticorum eſt : ut Thucydides in ſecundo, moriebantur autem alij negligentia, alij etiã ſi ualde curarentur. unumq́; non quicquã conſtitutum eſt remedium, ut ſic dixerim, quod remedium oporteret adhibenteis iuuare: pro nihil.

Nouum & hoc dicatur tibi dicere, optatiua pro indicatiuis, quod eſt atticum: ut Thucydides, ſcyphos autem non trahebant, alligantes nauibus, quas ſubmerſiſſent: pro ſubmerſerunt.

Et uti nihil magis, pro non, atticæ linguæ nota. Statim enim hiſtoricus in ſecunda, ſed irruptiones in atticam Peloponneſiorum nihil magis Athenienſes reuocabant, pro non reuocabant. Item arbor dicitur apud ipſos: ut Thucydides, & primum cratibus arborũ ipſos uallauerunt, quas inciderũt, ne quiſquã amplius exiret. & Homerus, arbore inſidentes. huius autem rectus arbor, & flectitur arboris, datiuus arbori, & per transmutationem arbori.

Et pro femininis, maſculinorũ nominũ utuntur dictionibus. & Homerus, inclytus Hippodameia. & apud Euripidem in Hecuba, nimietatem abſtuliſti nunciata mihi generoſus, pro generoſa.

Quotidie, quotidie dicunt, et uix uix.

Pro datiuo amant accuſatiuum : ut Thucydides Si igitur quid te horum placet, mitte uirum fidum ad mare, pro tibi. & Sophocles, non tamen me placet lingua tua acuminata, pro non enim mihi. & alia inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Homerum, & omnes atticæ linguæ auctores. nauis, cuius rectus nauis, α in ε uertentes, & o paruum in ω

magnum

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν, ἀττικῶν ἐστιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι, ἕν τε οὐδὲ ἐν κατέστη ἴαμα ὡς εἰπεῖν, ὅ,τι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐδέν.

Καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο λεγέσθω σοι, τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν. ὅπερ ἐστὶν ἀττικόν. ὡς ὁ θουκυδίδης τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν, ἀντὶ τοῦ κατέδυον.

Καὶ τὸ χρῆσθαι τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἀντὶ οὐ, τῆς ἀττικῆς διαλέκτου χαρακτήρ. αὐτίκα γὰρ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀλλ᾽ αἵ τε ἐσβολαὶ ἐς τὴν ἀττικὴν πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς ἀθηναίους ἀπανίστασαν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπανίστασαν. ἔτι τὸ δένδρος λέγεται παρ᾽ αὐτοῖς, ὡς ὁ θουκυδίδης, καὶ πρῶτα μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν τοῦ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. καὶ ὅμηρος, δένδρεῳ ἐφεζόμενοι. τούτου γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ δένδρος, καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος. ἡ δοτικὴ τῷ δένδρεϊ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν δένδρεῳ.

Καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται λέξεσι. καὶ ὅμηρος κλυτὸς ἱπποδάμεια, καὶ παρὰ εὐριπίδῃ ἐν ἑκάβῃ, τὸ δ᾽ αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος, ἀντὶ τοῦ γενναία.

Τὸ ὅσαι ἡμέραι, ὁσημέραι λέγουσι, καὶ μόλις μόγις.

Ἀντὶ δοτικῆς ἠγαπήκασι τὴν αἰτιατικήν. ὡς ὁ θουκυδίδης, εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν, ἀντὶ τοῦ σοί. καὶ σοφοκλῆς, οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη, ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι. καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα, καὶ παρ᾽ ὁμήρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἀττικισταῖς. τῆς νηός, ἧς εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ η εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω

magnum producentes, nauis ſcribuntq́; & proferunt.

Genitiuorum, qui à rectis in ας *fiunt,* ως *producunt attici, pelei & æneí dicentes. Illud autem, ò Achille Pelei fili longe fortiſſime Achiuorum, apud poetas prolatum, communis eſt linguæ.*

Peragere, peragere dicunt: ut Ariſtophanes in Auibus, fruſtra ergo uiam peragimus. & Thucydides, & ſi quid aliud peracturus ſit capeſſens, ut in tertĩa hiſtoria. I in quibuſdam dictionibus addũt: ut hoc, hunc, hic, nunc.

Eſſe etiã uerbum abundare apud eos cognouimus, ut apud Thucydidem in octaua, & quantum in illis erat, & indemnati, & coactiores morerentur.

Ablationes τοῦ ι *atticorum ſunt propriæ. ſociorum enim dicunt, pro ſociorum. Inueni autem ego, quod & dorienſium, & æolenſium ſunt, & pro plorare plorare dicunt, & facere facere, & poema poema.*

Vt etiam apud eos ſuperabundare ſolitum eſt, in octaua feciſſe Thucydides inuenitur: etenim ut ipſis nihil erat uſurus, pro ipſis.

Ad præpoſitionẽ ad dicunt, ad chryſan, ad patriam proferentes. & pro ad, ad utuntur: ad deum dicentes, & ad præceptorem, pro ad deum & ad præceptorem.

Autem pro tum ſæpe utũtur, ut in octaua, colligentes tum uel maxime, quod liceret ipſis Alcibiadem deducentibus, et non eodem reipublicæ ſtatu degentibus, cum rege ſocium habere, tum Peloponneſios autẽ uincere. hic enim maxime autẽ, & Peloponneſios autem, pro tum uero, accepta ſunt, in Thucydide.

Hi

μέγα ἐκτείνοντες, νεὼς γράφουσί τε καὶ φθέγγονται.

Τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένων διὰ τοῦ εος γενικῶν, τὸ ος ἐκτείνουσιν ἀττικοὶ, πηλέως καὶ οἰνέως λέγοντες. τὸ δὲ ὦ ἀχιλεῦ πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτου.

Τὸ ἀνύειν ἀνύττειν φασὶν, ὡς Αριστοφάνης ἐν ὄρνισι, μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύττομεν. καὶ θουκυδίδης, καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύττειν μέλλει ἐπιβαλλόμενον, ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. τὸ ι ἔν τισι τῶν λέξεων προστιθέασιν, οἷον τουτοὶ τουτονὶ, οὑτοσὶ, νυνί.

Καὶ τὸ εἶναι παρέλκειν παρ' αὐτοῖς ἐγνωρίσαμεν. ὡς καὶ παρὰ θουκυδίδῃ ἐν τῇ ὀγδόῃ, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότεροι ἀποθνήσκοιεν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι τῶν ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. ἑτάρων γάρ φασιν ἀντὶ ἑταίρων. εὗρον δ' ἐγὼ ὅτι καὶ δωριέων, καὶ αἰολέων εἰσίν. καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν κλάειν λέγουσι, καὶ τὸ ποιεῖν ποεῖν, καὶ τὸ ποίημα πόημα.

Καὶ τὸ ὡς παρ' αὐτοῖς παρέλκειν νενόμισαι, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ πεποιηκὼς θουκυδίδης εὑρίσκεται. καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Τὴν εἰς πρόθεσιν ες λέγουσιν, ἐς χεῦταν, ἐς πατρίδα προφέροντες. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς, τῷ ὡς χρῶνται, ὡς τὸν θεὸν λέγοντες, καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ πολλάκις κέχρηνται, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ, κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς, τὸν ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι. καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν, καὶ πελοποννησίων δὲ περιγίνεσθαι. ἐνταῦθα γὰρ, τὸ μάλιστα δὲ, καὶ πελοποννησίων δὲ, ἀντὶ τοῦ δὴ παρελήφθησαν ἐν τῷ θουκυδίδῃ.

Hi & accuſatiuo & recto utũtur, pro obliqua conſtructione: ut in 8. *Thucydides, inter ſe enim omnes plebei ſuſpecte accedebant, tanquam participem aliquem geſtorum, pro tanquam participe aliquo rerũ geſtarum. in tertia uero, recto pro genitiuo ſic uſus eſt, Athenienſes autem non multo poſt deuecti, ſicut uidebant, annunciauerunt prætores, pro Athenienſibus deuectis. Homerus, duo ſcopuli, alius ad cœlum latum peruenit. & Philoſtratus in uitis dicendi magiſtrorum, Protheus ille Pharius, miraculum græcum, multæ quidem ipſius, & multiformes ſpecies. item deæ autem ſublimes, Aurora quidem ob letum filij lugẽs, pro ſublimium dearum.*

Et pro participijs attici uerbis utuntur, & pro uerbis uiciſsim participijs: ut Thucydides, ille colligeret pecuniam dimittens, pro ille dimiſit collecta pecunia. & quam abundat in atticis: ut in octaua Thucydides inuenitur, tanquam priuato bello maiore, quàm ab hoſtibus non longe, ſed ad ipſum portum exiſtente. Sed coniunctionem pro hortatiuo ſæpe ponunt: ut apud Homerum, Sed non amplius hæc dictitemus.

Et accipere accuſatiuos caſus pro genitiuis, atticorum eſt proprium: ut neque tu hunc bonus quamuis ſis aufer puellam, pro ab hoc. Et proferre uocatiuos pro rectis, nubigrega iupiter, pro nubigrega.

Accipere duas negationes pro una affirmatione, atticorum eſt: Thucydides in tertia hiſtoria, Socij tamen fuimus, non ad ſeruitutem græcorum, pro ad libertatem. tam etſi enim una eſt negatio, non, at

ſeruitus

Οὗτοι καὶ τῇ αἰτιατικῇ, καὶ τῇ εὐθείᾳ χρῶνται. ἀντὶ πλαγίας συντάξεως. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης, ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὕποπτοι προσῄεσαν ὡς μετέχοντά τινα τῶν γεγενημένων, ἀντὶ τοῦ ὡς μετέχοντός τινος τῶν γεγενημένων. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ τῇ εὐθείᾳ ἀντὶ γενικῆς οὕτως ἐχρήσατο, οἱ δὲ ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἑώρων ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοί. ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀθηναίων καταπλευσάντων. ὅμηρος, οἱ δὲ δύω σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει. καὶ ὁ φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, ὁ πρωτεὺς ὁ φάριος τὸ θαῦμα τὸ ἑλληνικὸν, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαὶ, δαίμονες δὲ μετέωροι ἡμέρας ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσιν, ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Καὶ ἀντὶ τῶν μετοχῶν ἀττικοὶ τοῖς ῥήμασι κέχρηνται, καὶ ἀντὶ ῥημάτων ἐναλλὰξ μετοχαῖς. ὡς θουκυδίδης, ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, ἀντὶ τοῦ ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. καὶ τὸ ἢ παρέλκει ἐν τοῖς ἀττικοῖς, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης εὑρίσκεται, ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκὰς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος. τὸ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Τὸ παραλαμβάνειν τὰς αἰτιατικὰς πτώσεις ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον. οἷον μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τούτου.

Καὶ ἐκφέρειν τὰς κλητικὰς ἀντὶ εὐθειῶν, νεφεληγερέτα Ζεὺς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως, ἀττικῶν ἐστι. θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς, ξύμμαχοι μέν τοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν ἑλλήνων, ἀντὶ τοῦ ἐλευθερίᾳ. εἰ γὰρ καὶ μία ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἡ ου, ἀλλὰ

ἡ κα-

ſeruitus quodammodo negatio eſt, priuatio libertatis cum ſit, & cōtraria libertatis dignitati: ut Homerus, *quoniam non ipſum uiliſſimus uulnerauit Achiuorum, pro fortis.*

Et *feminine quid dicere conſueuerunt, inde inferre neutrum, non ad uocem reddentes, ſed ad ſignificatum: ut* Homerus, *Nebula autem ipſum circundedit nigra: hoc quidem nunquam deſinit, tanquam ad nebulam enim occurrit. &* Thucydides, *morbus primū cœpit eſſe* Athenienſibus, *dictum antea in multa loca incubuiſſe, & in* Lemno, *& in alijs locis: dictū enim, inquit, reſpondens ad morbum.*

Ab *in* δι *rectis, in* ες *plurales, per* η *ſcribunt: reges, equites. & uertunt* ει *diphthongi* ε *in* η *interdum, &* ι *abſcribunt: clauem clauem,* Neptune Neptune.

Et *non negationem ſuperuacuam ſæpe accipiunt: ut* Thucydides *in tertia hiſtoria, crudum conſilium, & magnum ciuitatem totam perdere, uel non auctores. pro potius quàm auctores. &* Homerus, *non per* Apollinem Ioui *charum, & ne tibi non proſit ſceptrum. & in conſuetudine ſæpe negationibus utimur, ut illud, interdico tibi non facere, pro interdico tibi facere. &* Theologus, *& quem non prodemus, ne contumelia quidem afficiemus, non per uiri de uirtute certamina & luctas.*

Et *præ præpoſitio abundare his cōſueuit: ut* Thucydides, *& de ipſis* Athenienſibus *fuit, pro ipſorum* Athenienſium. & Aphthonius, *huiuſmodi enim uirtutes ad uim habent, dum comparantur: pro uim.*

Super-

ἡ καταδούλωσις τρόπον τινὰ ἀπόφασίς ἐστι, στέρησις τῆς ἐλευθερίας τυγχάνουσα, καὶ ἐναντιουμένον τῷ τῆς ἐλευθερίας ἀξιώματι. ὡς ὅμηρος, ἐπεὶ οὔμιν ἀφαυρότατος βάλ' ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἀνδρεῖος.

Καὶ θηλυκῶς τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. ὡς ὅμηρος, νεφέλη δέ μοι ἀμφιβέβηκε κυανέη. τὸ μὲν οὔποτε λήγει. ὡς πρὸς νέφος γὰρ ἀπήντησε. καὶ ὁ θουκυδίδης ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, καὶ περὶ λῆμνον, καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. λεγόμενον γάρ εἶπεν, ἀπηντικῶς πρὸς τὸ νόσημα.

Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν εἰς εις πληθυντικὰς διὰ τοῦ η γράφουσι, βασιλῆς, ἱππῆς. καὶ τρέπουσι τῆς ει διφθόγγου τὸ ε εἰς η, ἐνίοτε καὶ τὸ ι προσγράφουσι, κλεῖδα κληΐδα, ποσείδαον ποσηΐδαον.

Καὶ τὴν οὐ ἀπόφασιν περιττὴν πολλάκις λαμβάνουσιν. ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοὺς αἰτίους. καὶ Ομηρος, οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα διῒ φίλον. καὶ μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. κἂν συνηθείᾳ δὲ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα. ὡς τὸ, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. καὶ ὁ Θεολόγος, καὶ ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαίσματα.

Καὶ ἡ πρὸς παρέλκειν τούτοις νενόμισται. ὡς ὁ θουκυδίδης, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀθηναίων ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν ἀθηναίων. καὶ ὁ Αφθόνιος, τοιαῦτα γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι, ἀντὶ τοῦ βίαν.

Περιττὸς

Superuacua & coniunctio apud eos. & huius infinita exempla eſt inuenire. ſtatim in tertio hiſtoricum eſt uidere hoc utentē. ait enim, Illi autem timore multo perterriti, & quæ in urbe, & profectionem apparabantq́; ſimul ſexaginta naues.

Atticorum autem & poſſeßiua accipere pro primitiuis. ut illud, uirginea uirgo. & ipſa primitiua pro poſſeßiuis, ut mulierem ſuxit mammã, pro muliebrem lactuit mamillam.

Et accuſatiuos accipere pro genitiuis. ut Heſiodus, quem propter, pro per quem. & Theologus, ira ſit tibi contra ſolum ſerpentem propter quem cecidiſti. pro, per quem cecidiſti.

Conſueuerunt etiã in augmentis & alia augmenta inducere: ut uolebam uolebam, poteram poteram, debacchatus ſum debacchatus ſum.

Et comparatiua pro ſimplicibus accipiunt. ut Thucydides in tertia hiſtoria, deficientes enim in bellis & ſocietatē priſtinam derelinquentes, qui admiſerũt quatenus iuuãtur id in uoluptate habent. exiſtimantes autem eſſe proditores priorũ amicorum, peiores arbitrantur. hic enim peiores, pro malos. & Hom. Iupiter pater non te deorum pernicioſior alius. & Theologus in ſermone in Chriſti natalem: & ſicut ex meliorib. uenerunt triſtia, ſic & ex triſtibus uenire meliora, à bonis enim uenerunt triſtia. Vtuntur autem et ſuperlatiuo pro comparatiuo ſæpe. ubi enim dicendum beſtialius omnibus, beſtialißimum dicunt.

Ου pro ος utuntur, uelut cum dicunt indumentum, criminatio, è contrario.

Περιττὸς δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος παρά σφισιν, καὶ τούτου μυρία παραδείγματά ἐστιν εὑρεῖν. αὐτίκα ἐν τῷ τρίτῳ τὸν συγγραφέα ἐστὶν ἰδεῖν τούτῳ χρώμενον, φησὶ γὰρ, οἱ δὲ φόβῳ πολλῷ καὶ πεφοβημένοι, τάτε ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸν ἀπόπλουν παρασκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα νῆες.

Ἀττικῶν καὶ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων ὡς τὸ παρθενικὴ, ἡ παρθένος. καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, ὡς τὸ γυναῖκα τεθήσατο μαζὸν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν.

Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς παραλαμβάνειν ἀντὶ γενικῶν. ὡς Ἡσίοδος, ὅν τε διὰ, ἀντὶ τοῦ δι' οὗ. καὶ ὁ Θεολόγος, ὁ θυμὸς ἔστω σοι κατὰ μόνου τοῦ ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσες, ἀντὶ τοῦ δι' οὗ τινος ἐξέπεσες.

Εἰώθασι καὶ ἐν ταῖς αὐξήσεσι καὶ ἑτέρας αὐξήσεις ἐπεισάγειν. οἷον ἐβουλόμην ἠβουλόμην, ἐδυνάμην ἠδυνάμην, παρῴνηκα πεπαρῴνηκα.

Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν παραλαμβάνουσιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολεμίοις, καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας, οἱ δεξάμενοι καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων χείρους ἡγοῦνται. ἐνταῦθα γὰρ τὸ χείρους ἀντὶ τοῦ κακούς. καὶ ὅμηρος, ζεῦ πάτερ οὔτοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν τοῦ χριστοῦ γέννησιν λόγῳ, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα, ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά. χρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικῷ ἀντὶ συγκριτικοῦ πολλάκις. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατον λέγουσι. Τὸ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῶνται, ὡς ὅταν λέγουσι τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὔμπαλιν.

Τὰς εὐ-

Rectos & accuſatiuos æqualiter proferunt: ut ô tu aiax ſecundo te appello.

Atticorũ etiã dicere, quorũ paſſus eſt irã habet, pro ijs quæ paſſus eſt, deforis accepta pro præpoſitione.

Attice proferũtur per ει diphthongum paßiuorum ſecundæ perſonæ: ut beabilis eris, pro eris. & accipe, pro accipe.

Atticorum eſt & noueram, pro nouerat. & uerberaueram, pro uerberauerat. utuntur enim in pluſquã perfectis primis perſonis pro tertijs.

Pro accuſatiuo genitiuum accipiunt: ut Ariſtophanes, donec contritus capitis, pro caput.

Et in caput cadere, per caput dicunt attici, non diuiſim, ſed ſub uno accentu: ut Pindarus, hi per caput uinculis ligati ſunt, pro in caput.

Atticorum autem & pluralia ſingulariter pronunciare, ut ubi dicendum lacedæmonios, dicere lacedæmonem. ut orator in Philippicis, ſed tamen pæonem, pro pæonas.

Atticorum etiã dicere eunda, feſtinanda: pro eundum, feſtinandum.

Et imperatiua apud eos deficiunt, ut apud Ariſtophanem, O Iupiter, proſpector & inſpector omni ex parte apparari, meq; miſerrimum: deeſt enim, fac.

Bolitum attici dicunt ſine β, quod nos bolbitum dicimus, uidelicet ſtercus.

Atticum etiam, uult pro poteſt: ut Plato, prædia nihil me uolunt docere.

Et pro recto accuſatiuum aſſumere: ut Ariſtophanes in Auibus, Quàm graue præconem ad mortaleis profe-

Τὰς δ᾽ εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν, οἷον ὦ οὗτος αἴας δεύτερόν σε προσφωνῶ.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

Ἀττικῶς ἐκφέρεται διὰ τῆς ει διφθόγγου τῶν παθητικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα. ὡς τὸ ζηλωτὸς ἔσει, ἀντὶ τοῦ ἔσῃ, καὶ τὸ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ λάβε.

Ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ᾔδειν ἀντὶ τοῦ ᾔδει. καὶ ἐτετύφειν, ἀντὶ τοῦ ἐτετύφει. χρῶνται γὰρ ἐπὶ ὑπερσυντελικῶν τοῖς πρώτοις προσώποις ἀντὶ τρίτων.

Ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικὴν παραλαμβάνουσιν. ὡς Ἀριστοφάνης ἕως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλήν.

Καὶ τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πεσεῖν κατακάρα λέγουσιν ἀττικοὶ, οὐ διῃρημένως, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἕν. ὡς πίνδαρος, οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν.

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἑνικῶς ἐκφέρειν, οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς λακεδαιμονίους, λέγειν τὸν λακεδαίμονα. ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς φιλιππικοῖς, ἀλλὰ μὴν τόν γε παίονα, ἀντὶ τοῦ τοὺς παίονας.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα, ἀνυστέα, ἀντὶ τοῦ βαδιστέον, καὶ ἀνυστέον.

Καὶ τὰ προσακτικὰ παρ᾽ αὐτοῖς λείπει. ὡς παρ᾽ Ἀριστοφάνει, ὦ ζεῦ διόπα καὶ κατόπτα πανταχῇ σκεδάσασθαι μ᾽ οἷον ἀθλιώτατον. λείπει γὰρ, τὸ ποίησον.

Βόλιτον ἀττικοὶ λέγουσι χωρὶς τοῦ β. ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν, ἤγουν τὴν κόπρον.

Ἀττικὸν καὶ τὸ θέλει ἀντὶ τοῦ δύναται. ὡς ὁ πλάτων, τὰ χωρία οὐδὲν μ᾽ ἐθέλει διδάσκειν. Καὶ τὸ ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴν παραλαμβάνειν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισιν, ὡς τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς

ὀχόμενον,

profectum, ſi nunquam redibit rurſus: pro, graue niſi redibit rurſus præco ad mortales profectus.

Braſsicam *braſsicam dicunt, hoc uero iure. aiunt enim, ex hac pupillas hebetari.*

Atticorum *etiam dicere, temeritatis, impudentiæ, pro ò temeritatem, heu quæ impudentia. & apud* Ariſtophanem, *o iupiter ſubtilitatem ingenij.*

Et *uti participijs pro nominibus. ut in ranis* Ariſto phanes *dicit, quid eſt conſuetis o here, pro ex conſuetis. &* Homerus, *hunc autem rurſus* Telemachus *cordatus uiciſsim affatus eſt, pro prudens.*

Atticorũ *etiam, & ſi uelis dicere de hoc dic, formari ſic dic, hunc pro de hoc. &* Ariſtophanes *in acarnenſibus, ſed nunc dic, ſi tibi uidetur, lacedæmoniũ ipſum quomodo tibi amicum, uidelicet de lacedæmonijs ipſis.*

Atticorum *etiam, plus pro plus, & poſtea, & neutiquam, ut inquit ille.*

Et *ponere uel ſuperuacuũ, ut ariſtophanes in ranis, uel pecunias aduerſariorũ nauib. præbẽdas alicui ſuadet, uel oppedit lunarib. cũ circularib. choris ſubcinat, uel mercedes poetarũ, rhetor licet ſit, tamen deuorat.*

Et *nugaris habens, & iocaris habens, atticum.*

Pulmonem *pulmonem dicunt, et nitrum nitrum, et ſpongiam ſpongiam.*

Atticum *etiam elidere ſimul, & contrahere: ut non enim mihi eſt, pro nõ enim mihi eſt. elidit enim i, & cõtrahit o & e in u diphthongum, ut inaurabas inaurabas. itidem ubi eſt, ubi eſt dicunt.*

Et *tuli bifariam dicunt, & tuli. & defectiue iurare, ut, non per, non addentes* Deum.

Et ac-

οἰχόμενον, εἰ μηδέ ποτε νοστήσει πάλιν. ἀντὶ τοῦ, δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος.

Τὴν κράμβην κοράμβην λέγουσιν. τοῦτο δὲ εἰκότως. φασὶ γὰρ ἐκ ταύτης τὰς κόρας ἀμβλυώσσεσθαι.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν, τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ὦ τοῦ θράσους, φεῦ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Καὶ τὸ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων. ὡς ἐν βατράχοισιν ἀριστοφάνης, εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων. καὶ Ὅμηρος, τὸν δ' αὖ τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα, ἀντὶ τοῦ πινυτός.

Ἀττικῶν καὶ τὸ εἰπεῖν περὶ τοῦ εἰπὲ σχηματίζειν οὕτως. εἰπὲ τόνδε, ἀντὶ τοῦδε. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ἀχαρνεῦσιν, ἀλλὰ νῦν λέγε εἴ σοι δοκεῖ τὸ λακεδαίμονα αὐτὸν ὅτῳ τρόπῳ σοῦ φίλον, ἤγουν περὶ τῶν λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Ἀττικῶν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, καὶ τὸ κάταντες, καὶ πώμαλα, καὶ τὸ ἦ δ' ὅς.

Καὶ τὸ τιθέναι τὸ ἢ περιττόν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις, ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει, ἢ κατατιλᾷ τῶν ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει.

Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων, ἀττικόν.

Τὸ πνεύμονα πλεύμονα λέγουσιν, καὶ τὸ νίτρον λίτρον, καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν.

Ἀττικῶν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἅμα, καὶ κιρνᾷν. ὡς τὸ, οὐ γὰρ μούστιν, ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοί ἐστιν. ἐκθλίβει γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνᾷ τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον. ὡς τὸ ἐχρύσοες ἐχρύσους. ὡσαύτως τὸ ποῦ ἐστι, ποῦ 'στι λέγουσι.

Καὶ τὸ ἤνεγκα διχῶς λέγουσι, καὶ ἤνεγκον. καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν, οἷον μὰ τὸν, μὴ προστιθέντες τὸν θεόν.

Et accipere deforis eſt uerbum. & Homerus, ſi autem iam mortui ſunt, & in Ditis domibus: deeſt enim ſunt.

Myrtus myrtus dicunt, & fiſtula canere fiſtula canere, & continuam motionem perfecti habiam, & cucurbitam cucurbitam.

Officinam fullonis, fulloniam dicunt, & capitis dolorem capitis dolorem.

Atticum etiam pro obliquo uti recto: ut Ariſtophanes in Ranis, ſi quis alis coniungat Cleocritum Cineſiæ, pro ſi quo alis coniungente.

In ως aduerbia qualitatis in ον finiunt: decens decentes, & decens pro decent, & decenter.

In ες deſinentes rectos pluraleis comparatiuorum nominum in ους finiunt: ut maiores, peiores, pulchriores, pro maiores, peiores, pulchriores. propriū ipſorum & in a purum deſinentes accuſatiuos maſculinos, ab in ῶς rectis factos, per η proferri: Euryſteum euryſteum, tydeum tydeum. Atticorum & pro ingenioſum, ſanum, ingenioſum et ſanū dicere. & pro euboeum pireeum, euboeum pireeum dicere. amant plerunq; & conciſiones: appollinem appollinē dicentes, et meliorem meliorem, & meliorem meliorem, & ſimilia.

Eorundem etiam, ad Athenas proficiſcor, dicere. & in athenis, athenis doceo: & ex athenis, athenis uenio. & in domum, domum. ex domo, domo. in domo, domi.

Contractionibus ad ſatietatem utuntur: ueſtem enim, ueſtem dicunt. & ò rex, ò rex. & ò homo, pro ò homo.

Καὶ τὸ προσλαμβάνειν δὲ ἔξωθεν τὸ εἰσί. καὶ ὅμηρος, εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ ἐν ἀΐδαο δόμοισι, λείπει γὰρ τὸ εἰσί.

Τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνταν κολόκυνθαν.

Τὸ κναφεῖον, γναφεῖον λέγουσι, καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν.

Ἀττικὸν καὶ τὸ ἀντὶ πλαγίας χρῆσθαι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις. εἴ τις πτερώσας λεώκριτον κινησίᾳ, ἀντὶ τοῦ τινὸς πτερώσαντος.

Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς ον περατοῦσι, δέον λέγοντες, καὶ πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως, καὶ πρεπόντως.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, εἰς ους περατοῦσιν. οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες. ἴδιον δὲ αὐτῶν καὶ τὰς εἰς α καθαρὸν ληγούσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης ὀξυτόνων γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι. εὐρυθέα εὐρυθῆ, τυδέα τυδῆ. ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ καὶ ὑγιᾶ λέγειν. καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοέα, πειρεέα, εὐβοᾶ καὶ πειρεᾶ λέγειν. φιλοῦσι δ' ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συγκοπὰς, ἀπόλλω τὸν ἀπόλλωνα λέγοντες, καὶ ἀμείνω τὸν ἀμείνονα, καὶ κρείττω τὸν κρείττονα, καὶ τὰ ὅμοια.

Τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς ἀθήνας ἀθήναζε πορεύομαι λέγειν, καὶ ἐν ἀθήναις ἀθήνησι σοφιστεύω, καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν ἀθήνηθεν ἔρχομαι, καὶ τὸ εἰς οἶκον οἴκαδε, ἐξ οἴκου οἴκοθεν, ἐν οἴκῳ οἴκοι.

Ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται. τὸ γὰρ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγουσι. καὶ ὦναξ, ὦ ἄναξ. καὶ ὤνθρωπος, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπος.

Σ pro ρ utuntur: ſidibundum, ſidibundũ, & maſculum maſculum.

Paßiuis pro actiuis utuntur, pro ſcribo ſcribor dicentes, & ſio pro facio, & ſiat pro faciat.

Et faciant & ſciant duo, pro faciant & ſciant plures.

Ab ιζω futura abijcientes ς circunflectunt: exprobrabo dicunt, pro conuiciabor. & ibo pro ibo, & ſimilia.

Genitiuis pluralibus participiorum, pro pluralibus tertijs perſonis imperatiuorum uerborum utuntur: ut facientium & dicentium, pro faciant & dicant.

In ις appellatiua, quæ per ιος flectũtur, per εως proferunt, uertentes ο in ω, & quæ in penultima uocales in ε transmutantes: ut ſerpens ſerpentis communiter, & ſerpentis attice.

De dorica lingua.

Dores autem ε & ο in ᾶ diphthongon contrahunt, apud Theocritum, pelei pelei, idiomenei idiomenei. & Homerus, idiomenei oſculatus eſt manum in iunctura, hoc & ionicum.

Primas plurales, ut uerberamus & facimus, uerberamus & facimus dicunt.

Imperfectorum paßiuorum indicatiuorum, & præſentium primas perſonas, ut faciebamus & facimus, faciebamus & facimus dicunt. & Theocritus, qui mortale ſumus, & cras non uidemus, hoc eſt & ionicum.

H in α longum uertunt, & lunam lunam dicunt, et ſolem ſolem.

Aliquan-

Τῷ ς ἀντὶ τῦ ρ χρῶνται. τὸ θαῤῥαλέων θαρσαλέων, καὶ ἄῤῥεν ἄρσεν.

Τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφου γράφομαι λέγοντες, καὶ ποιῦμαι ἀντὶ τῦ ποιῶ, καὶ ποιείσθω ἀντὶ τῦ ποιείτω.

Καὶ ποιείσθων, καὶ νοείσθων, ἀντὶ τῦ ποιείτωσαν, καὶ νοείτωσαν.

Τοὺς παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἐκβάλλοντες τὸ ς περισπῶσιν. ὀνειδιῶ γαρ λέγουσιν, ἀντὶ τῦ ὀνειδίσω. καὶ βαδιῶ, ἀντὶ τῦ βαδίσω, καὶ τὰ παραπλήσια.

Ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν μετοχῶν ἀντὶ πληθυντικῶν τρίτων προσώπων προσακτικῶν ῥημάτων χρῶνται, οἷον ποιούντων καὶ λεγόντων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν.

Τὰ εἰς ις προσηγορικὰ διὰ τῦ ιος κλινόμενα διὰ τῦ εως προφέρουσιν, τρέποντες τὸ ο εἰς ω, καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλοντες. οἷον ὄφις ὄφιος κοινῶς καὶ ὄφεως ἀττικῶς.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνῶσιν. ὡς παρὰ θεοκρίτῳ, πηλέος πηλεῦς, ἰδομενέος ἰδομενεῦς. καὶ ὅμηρος, ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. τῦτο καὶ ἰωνικόν. Τὰ πρῶτα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν καὶ ποιοῦμεν, τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι.

Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα, οἷον τὸ ἐποιύμεθα καὶ ποιύμεθα, ἐποιύμεσθα καὶ ποιύμεσθα λέγυσι. καὶ θεόκριτος, οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον ὐκ ἐσορῶμες. τῦτό ἐςι καὶ ἰωνικόν.

Τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπυσι, καὶ τὴν σελήνην σελάναν λέγυσι, καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον.

Aliquando, aliquando dicunt: ut Theocritus, ubi nam tunc eratis, cum daphnis contabeſcebat?

Geminationes ſecundorum indefinitorum dorienſium ſunt: ut Theocritus, Cantilenã enim nõnunquã ad Ditem obliuificũ ſeruabis, pro obliuionem facientẽ.

Pro genitiuo ſingulari in ου deſinente, ab in ος recto, datiuo eorum utuntur dores: ut Theocritus, uel per penei pulchra tempe, aut per pindi.

Cõtrahere ο articulum cũ alia uocali, uidelicet α, aut ε in ω magnũ, & ionũ & dorienſium eſt: ut Theocritus, thyrſis hic, qui ex ætna, & thyrſidis hæc uox.

Adeſdum, & attende, adeſdum & attende dicunt. Theocritus, Praxinoa adeſdum.

Primus primus, & primus primus, & uenit uenit. & Theocritus, Venerunt bubulci, paſtores, caprarij uenerunt.

Οι articulum pluralem qui habet ſequẽtem dictionem à uocali incipientem, per ω magnũ proferunt, elidentes primum ι ex οι articuli: ut caprarij pro caprarij. elidunt enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adſcribunt autem & ι αι, diphthongi.

Erat aũt geminatio non ſolum ionum, ut dictũ eſt, ſed & dorienſium. eſt aũt geminatio, eiuſdem cõſonantis additio in medio, non perficientis ſyllabã: ut mediũ medium, tantum tantum.

Et dixit dixit dicũt, ab αι diphthongo elidẽtes ι, et cõtrahentes α & ε in η. Tenuẽ aũt in aſpiratã uertentes. & Theocritus, & inquit daphni miſer, quid tu contabeſcis? ſed puella omnem per fontem, omnia nemora pedibus fertur.

Τὸ ποτὲ, πόκα λέγουσι. ὡς θεόκριτος, πῆ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα δάφνις ἐτάκετο;

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν δωριέων εἰσὶν, ὡς θεόκριτος, τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλάξεις, ἀντὶ τοῦ λήθην ποιοῦντα.

Αντὶ γενικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς εἰς ου ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται οἱ δωριεῖς. ὡς θεόκριτος, ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδῳ;

Τὸ κιρνᾷν τὸ ὁ ἄρθρον μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, ἤγουν τοῦ α, ἢ τοῦ ε εἰς ω μέγα, καὶ τῶν ἰώνων καὶ τῶν δοριέων ἐστίν. ὡς θεόκριτος, θύρσις ὅδ' ὡ' ξ αἴτνας, καὶ θύρσιδος ἁ δ' ἀφωνά.

Τὸ πρόσαγε καὶ πρόσεχε, πόταγε καὶ πότεχε λέγουσι. θεόκριτος, πραξινόα πότα γ' ὧδε;

Τὸ πρῶτος πρᾶτος, καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον, καὶ τὸ ἦλθον ἦνθον. καὶ θεόκριτος, ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡ' πόλι ἦνθον.

Τὸ οι ἄρθρον τῶν πληθυντικῶν, ἔχον τὴν ἑξῆς λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, διὰ τοῦ ω μεγάλου προφέρουσιν, ἐκθλίβοντες πρῶτον τὸ ι τοῦ οι ἄρθρου. οἷον ᾡ' πόλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι. ἐκθλίβουσι γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνῶσι τὸ ο καὶ α εἰς ω. προσγράφουσι δὲ καὶ τὸ ι τῆς αι διφθόγγου.

Ην δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν ἰώνων, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ τῶν δωριέων. ἐστι δὲ διπλασιασμὸς τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη, κατὰ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον μέσον μέσσον, τόσον τόσσον.

Τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσι, τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες, καὶ κιρνῶντες τὸ α καὶ ε εἰς η. τὸ δὲ ψιλὸν εἰς δασὺ τρέποντες; καὶ θεόκριτος κῆφα δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι. ἁ δέ τε κώρα πάσαν ἀνὰ κράναν; πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. βέλτιον δὲ οἶμαι, ἀπὸ τοῦ καὶ ἔφη, καὶ ῥᾷον.

Fuit fuit dicunt, concidentes υε ſyllabæ ε. ut Theocritus, caprarius cũ uidet capras, ut ineuntur liqueſcit oculis, quod non natus eſt hircus ipſe: pro natus eſt.

In ſecunda coniugatione circunflexorum tertias perſonas pluraleis actiuorum clamant & rident, clamant & rident dicunt. ſimiliter datiuo ſingulari propriorum participiorum. Pindarus, trans uerum ſermonem exornata mendacijs decipiunt uerba.

Eſſe eſſe dicunt, ante υαυ ponentes με, & pro ι interponentes μ.

Super pro cum accipiunt. & Homerus, aureo cum ſceptro. & Pindarus, aureis cum equis.

Tui genitiuum tui dicũt. Pindarus, menſasq́; circa minutiſsimas carnes tuas diuiſerunt, & comederunt.

Apud præpoſitionem concidunt conſonante ſequente. & Homerus, dei autem apud Iouem ſedentes concionabantur.

Vocatiuum Neptuni, æolenſes Neptune dicunt, ſed dorienſes Neptune.

Da da, & alia ſimiliter tertijs perſonis optatiuorum pronunciant. & Pindarus, tu autem actionem amicam da.

Bonum bonum dicunt. Pindarus, bonis enim à gaudijs nocumentum occidit triſte domitum.

Vbiq; circunflectunt, ubiq; dicentes. & Pindarus, clarum ſapientia inter græcos exiſtentem ubiq;.

Iuſta ſolent dicere mortuorũ parentationes. proferunt autem & tertias perſonas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum. Pindarus, monilibus quorum manus nectunt, & coronis: pro nectunt.

Auem

Τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι, συγκόπτοντες τῆς νε συλλαβῆς τὸ ε. ὡς θεόκριτος, ὤ πόλος ὄκκ' ἐσορῆ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

Επὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι, βοῶντι καὶ γελῶντι λέγουσι, ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος, ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον δαιδαλμένοι ψεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Τὸ εἶναι, ἔμμεναι λέγουσι, πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὸ μεν καὶ ἀντὶ τοῦ ι ἐντιθέντες τὸ μ.

Τὴν ἀνὰ ἀντὶ τοῦ σὺν λαμβάνουσι. καὶ ὅμηρος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ πίνδαρος, χρυσέαις ἂν ἵπποις.

Καὶ τὴν σοῦ γενικὴν σέθεν λέγουσι. πίνδαρος, τραπέζαισι τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Τὴν παρὰ πρόθεσιν συγκόπτουσι συμφώνου ἐπιφερομένου. καὶ ὅμηρος, οἱ δὲ θεοὶ πὰρ ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

Τὴν κλητικὴν τοῦ ποσειδῶνος, οἱ μὲν αἰολεῖς πόσειδον λέγουσιν, οἱ δὲ δωριεῖς ποσείδαον.

Τὸ δίδου δίδοι, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι. καὶ πίνδαρος, τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

Τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγουσι. πίνδαρος, ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Τὸ πάντη περισπῶσι παντᾷ λέγοντες, καὶ πίνδαρος. πρόφαντον σοφίᾳ καθ' ἕλλανας ἐόντα παντῆ.

Αἱμακουρίας εἰώθασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. ἐκφέρουσι δὲ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως ταῖς δοτικαῖς τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος, ὅρμοισι τᾶν χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, ἀντὶ τοῦ ἀναπλέκουσι.

Τὸν ὀρ-

Auem auem dicunt: & Pindarus, ad Iouis auem diuinam.

Pluralia ſæpe ut dualia proferunt. Pindarus, ubi uero didicerunt uehemẽtes linguacitate corui, ceu fruſtra garriunt, Iouis aduerſus auem diuinam.

Participijs indefinitorum addunt iota. Pindarus, quoniam treisq;, & decem uiros, cum perdiderit procos.

Quid quid dicunt. Pindarus, quid aliquis innoudtam ſenectutem.

Lucum conſueuerunt dicere ſacrum locum. Pindarus, Iouis luco hoſpitalis, ſeu diuerſorio.

Interponere ι, ο, dorienſium eſt: flatum enim flatũ dicunt, & colorẽ colorem, & herbam gramen. Pindarus, flatum pone boreæ.

Erat & dorienſium ablatio contraria geminationi. Pindarus, Olympia enim ipſe præmium accepit, pro accepit.

Extenſiones etiã dorienſium ſunt, uacuus uacuus, retro retro dicunt, elidentes ε.

Genitiuos plurales in ων deſinentes, et circũflexos, per αν proferunt. & ubi dicendum eſt muſarum, muſarum dicunt.

Non eſt, non eſt dicunt, contrahentes η & ε in η. ſicut & Ariſtophanes, nunquid eſt hic porcus?

Dores, ubi dicendum eſt ipſum, ipſum dicunt, eſſe eſſe, oportet oportet.

Tacere tacere, ut Ariſtophanes, non oportet tacere. ſic ſitire ſitire, & eſurire eſurire.

Domum

Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγουσι. καὶ πίνδαρος, διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Τὰ πληθυντικὰ πολλάκις ὁμοφώνως ταῖς δυϊκαῖς ἐκφέρουσι. πίνδαρος, μαθόντες δὲ λαῦροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὡς ἄκραντα γαρύετον διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων προστιθέασι τὸ ι. πίνδαρος, ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσαις μναστῆρας.

Τὸ τί τὰ λέγουσι. πίνδαρος, τάκει τὶς ἀνώνυμαν γῆρας.

Αἶτος εἰώθασι λέγειν τὸ τέμενος. πίνδαρος, διὸς αἴτει πανδόκῳ, ἤτοι τῷ ἐν διαιτήματι.

Τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶν δωριέων ἐστίν. τὴν πνοιὴν γὰρ τὴν πνοιὰν φασί. καὶ τὴν χροὰν χροιὰν, καὶ τὴν πόαν ποίαν. πίνδαρος, πνοιῆς ὄπιθεν βορέαο.

Ην ἄρα καὶ τῶν δωριέων, ἡ ἄρσις ἡ ἐναντία τῇ ἀναδιπλώσει. πίνδαρος, ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὰς γέρας ἔδεκτο, ἀντὶ τοῦ ἐδέδεκτο.

Αἱ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν δωριέων εἰσὶ, κενὸς, κενέος.

Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσιν, ἐκθλίβοντες τὸ σ.

Τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς εἰς ων ληγούσας, καὶ περισπωμένας, διὰ τοῦ αν προφέρουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν, μουσᾶν λέγουσι.

Τὸ μή ἐστι, μῆστι λέγουσι, κιρνῶντες τὸ η καὶ ε εἰς η. ὥσπερ καὶ Αριστοφάνης, μῆστιν οὗτος χοῖρος;

Οἱ δωριεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτὸν, νὶν λέγουσι.

Τὸ εἶναι, εἴμεναι.

Τὸ χρὴ, χρῆσθαι.

Τὸ σιγᾶν σιγῆν. ὡς ἀριστοφάνης, οὐ χρῆσθα σιγῆν. οὕτω καὶ τὸ διψᾶν διψῆν, καὶ τὸ πεινᾶν πεινῆν.

Τὸ ἴο-

Domum domum dicunt,& te te. ut te autem aſpor tabo,pro te aſportabo.

Ad ad dicũt.deinde et ι abſcindunt, ad matrem inquit Ariſtophanes.

Ex eodem ex eodem dicunt, elidentes iota: inde α & ε in η contrahentes: ut uiuebat uiuebat, temperabat temperabat,& ſimilia, hoc autem atticum,& ionicum eſt.

Eiuſdem eiuſdem dicunt, carnem carnem nominant.

Circunflectunt futura,auferam auferam dicentes.

Honorem honorem dicunt,ad nos ad nos.

Pro nos,uos proferunt.

Οι articulo nominatiui pluralis τ addunt, hi dei dicentes,& hæ muſæ.

Pauxillum,pauxillum dicunt.

Quando pro quando, & ubi & ubi utuntur.

Capita alliorum dicunt,capita alliorum.

Sicut ſicut dicunt:& apud Ariſtophanem in Acharnenſibus, Vos igitur cum eieceritis, ut aruales mures paxillo capita alliorum effoditis.

Ου diphthongum in ω mutãt: muſas moſas dicẽtes, & cælum cælum,& filium filium.

Aiunt aiunt dicunt, & ego ego,& terra terra: ut apud Ariſtophanem,& fit terra.

Vis pro uis per η, ut ſi uis aſpice. & Ariſtophanes, extende ſi uis, ut pinguis & pulchra.ἀνὰ præpoſitionem concidunt,& in compoſitis: ut extende extende. & in ijs quæ per appoſitionem dicuntur: per forum, pro per forum.

Ipſos

Τὸ οἴκαδε, οἰκάδες φασι. καὶ τὸ σὲ, τύ. ὡς τὸ, τύδ' ἀποισῶ, ἀντὶ τοῦ σὲ ἀποκομίσω.

Τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσι. εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι. πὸτ τὰν πατέρα φησὶν Αριςοφάνης.

Τὸ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, κὴκ τοῦ αὐτοῦ φασιν, ἐκθλίβοντες τὸ ε, εἶτα τὸ α καὶ ε εἰς η κιρνῶντες, ὡς ἔζαε ἔζη, ἐκίρνας ἐκίρνη, καὶ τὰ παραπλήσια. τοῦτο δὲ ἀττικὸν καὶ ἰωνικόν ἐςι.

Τοῦ αὐτοῦ, ταὐτοῦ λέγουσι. τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι.

Περισπῶσι τοὺς μέλλοντας, ἀποίσω ἀποισῶ λέγοντες.

Τὸ τιμὴν, τιμὰν λέγουσι. τὸ παρ' ὑμᾶς, παρ' ἁμᾶς.

Αντὶ τοῦ ὑμεῖς, ὕμες ἐκφέρουσι.

Τῷ οἱ ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν τὸ τ προστιθέασι, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μῶσαι.

Πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι.

Τὸ ὄκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα. καὶ ὁπότε καὶ ὅπου χρῶνται.

Αγλίθας λέγουσι τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων.

Τὸ ὡς τὼς λέγουσι. καὶ παρ' Αριςοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσιν, ὕμες ὦν ὄκκ' ἐκβάλητε, τὼς ἀρουραῖοι μύες Πάσσακα τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε.

Τὴν ου δίφθογγον εἰς ω τρέπουσι, τὰς μούσας μώσας λέγοντες. καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον.

Τὸ φασὶ, φατὶ λέγουσι, καὶ τὸ ἐγὼ ἐγὼν, καὶ τὸ γῆ γᾶ ὡς παρ' Αριςοφάνει, καὶ γίνεται γᾶ.

Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις, διὰ τοῦ η. ὡς τὸ, αἰ λῆς αὐγάσδεω. καὶ Αριςοφάνης, ἄντεινον αἰ λῆς, ὡς παχεῖα καὶ καλά. τὴν ἀνὰ συγκόπτουσι, καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων. ὡς τὸ ἀνάτεινον ἄντεινον. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων, ἂν τὴν ἀγορὰν, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

Τὸ σφᾶ

Ipſos ipſos dicunt. Theocritus, nunquid ipſas clam ueſperi omneis mulges: hoc eſt, nunquid ipſas uaccas ueſperi omneis mulges.

Ponit & ſummittit, ponit et ſummittit dicũt. Theocritus, Sed ſenex ſummittit uitulos, & me obſeruat.

Præteriti pluſquã perfecti tertias perſonas per ſcribũt: ut Theocritus, et quãdo ille oleũ inoculis uidit.

Iuuenca non dicunt, ſed iuuenca Theocritus, Iuuencæ autem ipſum mugientes hic deſiderant.

Aliquando, aliquando dicunt.

Per, deforis aſſumunt. non terram, inquit Theocritus: pro, non per terram.

Erat, erat aiunt. Theocritus, neque enim eumaræ hero erat ubi dormiret. non erat, inquit, ne hero quidẽ tuo, in quo dormiret. erat eumaræ, pro erat eumaræ.

Iacebo iacebo dicunt. inde uertũt ου diphthongum in ω. Iacebo autem lapſus, & lupi hic me deuorabunt. futura in ζω uerborum per ξ proferunt: ſedens pro ſedens, & flexum ire pro flexum ire, & ſimilia.

Vide, uide dicunt. Theocritus, uide amice quàm bene olet. & rurſus, uide tamen triſtem meum dolorem.

Mala montana, dicuntur apud eos mala montana.

Simul, ſimul dicunt.

Pro ante, ante dicunt. Theocritus, nobis autem tu bucolice canta ante. nonnulli uero, pro aliunde acceperunt dictionem hanc, uel unam ad unam cantilenam, hoc eſt uiciſſim.

Cum fuerint duo νν, unum ſuper aliud, & hæc in α uertunt: ut Theocritus. uincebat quidem neuter. inuicti autem fuerunt, pro inuicti.

Et

Τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσι. θεόκριτος, ἦπα ψὲ κρύβδαν τὰς ποδέσπερα πάσας ἀμέλγες. τουτέστιν, ἦπου αὐτὰς τὰς βόας ἐφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις.

Τὸ τίθησι καὶ ὑφίησι, τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι. θεόκριτος, ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἤμε φυλάσσει.

Τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ ι γράφουσιν. ὡς θεόκριτος, καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

Η δάμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη. θεόκριτος, ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦνται.

Τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι. Τὸ μα, ἔξωθεν λαμβάνουσιν. οὐ γᾶν, φησὶ θεόκριτος, ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ τὴν γῆν.

Τὸ ἦν, ἦς φασί. θεόκριτος, οὐδὲ γὰρ ἁμέρα τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεῦδεν. οὐκ ἦν φησὶν οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκοιμᾶσθαι, ἦς ἁμέρα. ἀντὶ τοῦ ἦν ἁμέρα.

Τὸ κείσομαι, κεισοῦμαι λέγουσιν, εἶτα τρέπουσιν τὴν ου δίφθογγον εἰς τὴν ευ, κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδε μ' ἔδονται. τοὺς μέλλοντας τῶν εἰς ζω ῥημάτων διὰ τοῦ ξ προφέρουσι, καθίξας ἀντὶ τοῦ καθίσας, καὶ λυγιξεῖν ἀντὶ τοῦ λυγίσειν, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ θέασαι θᾶσαι λέγουσι. θεόκριτος, θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὕσδει. καὶ πάλιν, θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος.

Ορειμαλίδες λέγονται παρ' αὐτοῖς, τὰ ὄρεια μῆλα.

Τὸ ὁμοῦ, ἁμᾶ λέγουσιν. Αντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἔμποθεν λέγουσιν. θεόκριτος, ἧμιν δὲ τὺ βουκολιάσδευ ἔμποθεν. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ποθὲν ἐλάβοντο τὴν λέξιν ταύτην, ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον, τουτέστιν ἀμοιβαδόν.

Οταν ὦσι δύο ηη ἀλλεπάλληλα, καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. ὡς θεόκριτος, νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο, ἀντὶ τοῦ ἀνήσσητοι.

Καὶ τὸ

Et clamabat & ridebat, et frangebat in n uertunt.

Tibi & mihi, tibi & mihi dicunt.

Et ubi dicendum eſt prope, prope dicunt.

Dudum dudum. Theocritus, noui dudum.

O articulus cum uocali alia inducta contractum in ω magnum apud dorienſeis, ſic pronunciatur, ut apud Ionas. & ut & Theocritus, nonne ſic Adonis ad maiorem duxit rabiem?

Alter, alter dicunt.

Quadrimum quadrimum dicunt. Theocritus, Quadrimum autem uegetis abſoluebatur capite unguentum.

Tu tu, præter præter dicunt.

Diem diem, fontem fontem.

Viginti uiginti. Theocritus, eheu lacon tibi fiſcellas fere uiginti implet caſeo.

Pariter cum atticis, & ipſi à uarytonis circunflexa, producunt: ut uerto uerto, paſco paſco, uolo uolo. Theocritus; circumuolant flauæ ad fontes apes.

Vtuntur & igitur, pro igitur: ut Iones, uis igitur uidere? uis deponere pignus?

Primæ coniugationis circunflexorum paßiua indefinita corripiunt in penultima. Theocritus, ſic & nympha nupta triſtaretur.

Guttam roris, guttam roris dicunt Dores.

Superbit, fremit inquiunt.

Purgauit pro flagellauit, accipiunt.

Mouere lumbum, pro mouere lumbum: ut à noſco noſco, ſic à frango frango, & moto.

Media

Καὶ τὸ ἐβοᾶτο, καὶ ἐγελᾶτο, καὶ ἐκλᾶτο εἰς η τρέπουσι τὸ σοὶ, καὶ ἐμοὶ, τὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν.

Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸν πλησίον, τὸν πλατίον λέγουσι.

Τὸ πρώην, πρᾶν. Θεόκριτος, ἔγνων πρᾶν.

Τὸ ὁ ἄρθρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κιρνώμενον, εἰς ω μέγα παρὰ δωριεῦσιν οὕτως ἐκφέρεται, ὡς παρ' ἴωσιν. ὡς καὶ θεόκριτος, οὐχ οὕτως ὤδωνις ἐπιπλέον ἄγαγε λύσας.

Τὸ ὁ ἕτερος, ὥτερος λέγουσι.

Τὸ τετραετὲς, τετράενες λέγουσι. Θεόκριτος, τετράενες δὲ πίθω ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Τὸ σὺ, τύ. τὸ πλὴν, πλὰν λέγουσι.

Τὸ ἡμέραν ἁμέραν, τὴν πηγὴν παγάν.

Τὸ εἴκασι, εἴκατι. Θεόκριτος, φεῦ φεῦ λάκων τοὶ ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ Τυρῶ.

Ομοίως τοῖς ἀττικοῖς, καὶ αὐτοὶ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων περισπώμενα ἐκτείνουσιν. οἷον στρέφω στρωφῶ, νέμω νωμῶ, πέτω πωτῶ. Θεόκριτος, πωτῶντο ξουθαὶ παρὰ πίνδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Χρῶνται καὶ τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν. ὥσπερ οἱ ἴωνες, χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον.

Τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συστέλλουσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης. Θεόκριτος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀχάχοιτο.

Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου, πρῶκα λέγουσιν οἱ δωριεῖς.

Τὸ βρενθύεται, φριμάσσεταί φασι.

Τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἐμάστιξε λαμβάνουσι.

Τὸ κιγκλίζειν ἐπὶ τοῦ κινεῖν τὴν ὀσφύν. ὥσπερ παρὰ τῷ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω, καὶ κικλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in ſubiunctiuis per diphthongum ſcribunt. Theocritus, ne meis nocete uitibus.

Paruum, paruum dicunt. Theocritus, ueni ò hoſpes parum audi huc ueniens.

Clamabimus pro clamabimus accipiunt, gibboſum gibboſum uocant.

Ecce ecce aiunt. & Syneſius, ecce in eodem conſtituit. Theocritus, en tibi poculum.

Sunt etiam pro ſunt accipiunt. Theocritus, ſunt enim ſiccæ. pelliceam ueſtem, betam dicunt.

Piſcator dicitur apud ipſos, piſcator, qui ſquãmoſos piſces uenatur, ab exquãmo ſquãma, & trãſpoſitione ε piſcator, et mutatione breuis ε, in ο breue piſcator.

Pullam purpuream ouem dicunt: nigram enim corporis ſuperficiem, quando per curſum aquæ nigreſcit, liuidam uocant.

Flauus dicitur apud ipſos fuluus, & intractabilis intractabilis.

Quantulum pro quantulum. Theocritus, quantulum eſt uulnus, & quàm grandem uirum domat.

Ignorauit dicunt ignorauit, dono dono.

Scire oportet, quòd doricæ linguæ multæ ſunt ſub diuiſiones locales. aliter enim Cretenſes loquũtur, & aliter Rhodij, & aliter Argiui, & aliter Lacedæmonij, aliter Syracuſij & Siculi. Vniuerſales tamẽ ipſorum proprietates prædictæ ſunt, & ſi non omnes.

Item hæ, uertere in ους deſinẽtes genitiuos ab in ις rectis factos, in ιος, proprium habent: ut Diogenes Diogenis, pro Diogenis.

H *pro*

Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους περισπῶσι. καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι. θεόκριτος, μή μοι λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλως.

Τὸ μικρὸν, μικκὸν λέγουσι. θεόκριτος, ἴσθ᾽ ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον τῇ δ᾽ ἐνθών.

Τὸ βωστρήσομες ἐπὶ τοῦ καλεσόμεθα λαμβάνουσι. τὸν κυρτὸν, ὑβὸν καλοῦσι.

Τὸ ἰδοὺ ἤνιδε φασί. καὶ Συνέσιος, ἤνιδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττει. θεόκριτος, ἤνιδέ τοι τὸ δέπας.

Τὸ ἐντὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι. θεόκριτος, ἐντὶ γὰρ αὗται. τὴν διφθέραν, βαίταν λέγουσι.

Ολπις λέγεται παρ᾽ αὐτοῖς, ὁ ἁλιεὺς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων, ἀπὸ τοῦ λέπω λεπὶς, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἔλπις, καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος ε εἰς ο βραχὺ ὄλπιν.

Πέλλαν τὴν πορφυρὰν ὄϊν φασίν. τὴν μέλαιναν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἥνικα ἂν δι᾽ ἐκδρομὴν ὕδατος μελαίνηται, πελίαν καλοῦσι.

Πύῤῥιχος λέγεται παρ᾽ αὐτοῖς ὁ πυῤῥὸς, καὶ κακοχράσμων ὁ δύστροπος.

Τὸ ὁσσίχον, ἀντὶ τοῦ ὅσον. θεόκριτος, ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Τὸ ἠγνόησε λέγουσιν ἠγνοίησε. τὸ δωροῦμαι, δωρίττομαι.

Εἰδέναι δεῖ, ὅτι τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται, καὶ ἄλλως ῥόδιοι, καὶ ἄλλως ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως λακεδαιμόνιοι. ἑτέρως δὲ συρακούσιοι καὶ σικελοί. καθολικαὶ δὲ ὅμως αὐτῶν ἰδιότητες αἵ γε προειρημέναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι.

Οτι αὗται τὸ τρέπειν τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης ὀξυτόνων γινομένας, εἰς ευς ἴδιον ἔχουσιν. οἷον διογενὴς διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ διογενοῦς.

H pro ει *diphthongo utuntur. ueniſſe ueniſſe dicentes. ſubtrahunt autem & ab infinitis* ι *: accepiſſe enim pro accepiſſe, & ueniſſe pro ueniſſe, & indormire pro indormire. utuntur & geminatione trium conſonantium, ut* Aeoles*: quoniam, unde, quantum.*

Deos, *ſeos dicunt : ut* Lacedæmonij *geminos iurantes, per ſeos aiunt, hoc eſt per deos.*

Productiones *ambiguarum propriæ linguæ* Doricæ *: ut æqualis marti.*

A *pro* ε *ſæpe utuntur: alter alter dicentes, &* Diana *diana.*

Abſciſiones *propriæ ipſorum ſunt, ut neptunum neptunum, domum domum, crimnũ, hoc eſt genus frumẽti.*

Additiones με *ſyllabæ in ijs quæ apud nos in* ναι *deſinunt, infinitis, dorienſium ſunt: ut aſcendere pro aſcendere.*

Subtractiones δ *ex genitiuis, qui per* δ *declinantur. paridis paridis, & cornu pro cornu, ionum ſunt proprietates linguæ, & dorienſium.*

Acuta penultima *ſcribunt* Dores*, & qualitatis ſignificatiua aduerbia, pulchre, ſapiẽter, compte, ſimpliciter dicentes.* Quæ *à nobis acuta penultima ſunt, circunflectũt, ſic, omnino, et in* οι *nomina ſimiliter. et participia, cum antepenultimã acuunt, ipſi penultima acuta dicunt, ut philoſophi, menelai, cupiti, ſignificati.*

Et *participia in* ων *deſinentia circunflexorum in* αν *faciunt finire : ridens agitans, ridens agitans.*

Nauem *nauem uocant, & claues claues.*

Acuta *penult. proferunt, & tertias perſonas in* αν *deſinente indefinitorum : ſteterũt, dixerunt. & in* ον

deſi-

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται, ἐλθῆν τὸ ἐλθεῖν λέγοντες. ὑπεξαιροῦσι δὲ καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων τὸ ι. λαβὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθὲν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ ἐνεῦδεν ἀντὶ τοῦ ἐνδεῖν. χρῶνται δὲ καὶ διπλασιασμῷ τῶν τριῶν συμφώνων, ὡς οἱ αἰολεῖς. ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον.

Τοὺς θεοὺς, σεοὺς λέγουσιν. ὡς οἱ λακεδαιμόνιοι τοὺς διοσκόρους ὀμνύοντες, νὴ τὼ σεὼ φασὶν, τουτέστι μὰ τοὺς θεούς. αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς δωρίδος, οἷον ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τὸ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται, τὸ ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ τὸ ἄρτεμις ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσιν, οἷον ποσειδῶνα ποσειδῶ, δῶμα δῶ, κρίμνον κρῖ.

Αἱ προθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων τῶν δωριέων εἰσίν. οἷον βήμεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι.

Αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων, πάριδος πάριος, καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος, τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα, καὶ τῶν δωριέων.

Βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιῤῥήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως λέγοντες. τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρυνόμενα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς, καὶ τὰ εἰς οι ὀνόματα. ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς ὅταν προπαροξύνονται, αὐτοὶ παροξύνουσιν. οἷον φιλοσόφοι, μενελάοι, ποθημένοι, δηλουμένοι.

Καὶ τὰς μετοχὰς εἰς ων ληγούσας τῶν περισπωμένων εἰς αν ποιοῦσιν λήγειν, γελῶν, ἐλῶν, γελᾶν, ἐλᾶν.

Τὴν ναῦν, νηῦν καλοῦσι, καὶ τὰς κλεῖδας κλᾷδας.

Παροξυτονοῦσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα τῶν ἀορίστων, ἐστάσαν, ἐφάσαν. καὶ τὰ εἰς ον

deſinentes acuta penul. acceperunt, cucurrerunt, dixerunt, comederunt.

Circunflectunt & huiuſmodi, puerorum, troianorum, omnium.

Et futura, dabūt dabūt, & dicēt dicēt circunflexe.

Circunflectunt ipſi, & ſimilis, ut attici. Accuſatiuos plurales maſculinos in ους *deſinentes per* ος *proferunt: hos pulchros, hos ſapientes, hos homines, hos equos. quæ per* ε *proferuntur imperatiua uerba per* οι *proferunt: accipe accipe, tange tange.*

Patrem patrem nominant, tonſuras tonſuras. Vidiſti ionice, & ipſi corripiunt. Theocritus in Adoni azuſis, quæ ſciſti, & quæ dixiſti tu quæ uidiſti ei qui non uidit.

Ocioſum, per interpoſitionem ocioſum dicunt. Et abundans abundans dicunt, puellam puellam dicunt.

Subiunctiuis utuntur pro indicatiuis. Theocritus, equum et frigidum anguem maxime timeo, pro timeo.

Sciunt ſciunt dicunt, & ſteterunt ſteterunt. Theocritus: ut uera ſtant, ut uera ſe inuoluunt. Animata, non intexta, ſapiens res homo eſt.

Ex materialibus & ipſi ι *abijciunt, argenteus & aureus dicentes. ex qui ſubiunctiuo articulo* ς *abijciunt. Theocritus, ter amabilis Adonis, qui & in Acheronte amatur.*

Claudam claudam dicunt. Theocritus, ianuam claudito.

Defectiua etiam apud eos ſunt, quieſcite ò infelices ineſſicacia garrientes, turtures faſtidio afficiunt lato ore pronunciantes omnia.

Pe-

λήγοντα παροξύνουσιν, ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον, ἐφάγον.

Περισπῶσι καὶ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Καὶ τοὺς μέλλοντας, τὸ δώσουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι, προπερισπωμένως.

Προπερισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος, ὡς οἱ ἀττικοί. τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς τὰς εἰς ους ληγούσας διὰ τοῦ ος ἐκφέρουσι τὼς καλὸς, τὼς σοφὸς, τὼς ἀνθρώπος, τὼς ἵππος. τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προσακτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι. λάβε λάβον, θίγε θίγον.

Τὸν πατέρα ἀπφῦν ὀνομάζουσι, τὰς κουρὰς κωάδας. τὸ ἴδες ἰωνικῶς καὶ αὐτοὶ συστέλλουσι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις, ὧν ἴδες χ' ὧν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Τὸν ἀργὸν, κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι. καὶ τὸ δαψιλὲς ἀδὲς φασι, τὴν παῖδα παιδά φασι.

Τοῖς ὑποτακτικοῖς χρῶνται ἀντὶ ὁριστικῶν. θεόκριτος, ἵππον, καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω, ἀντὶ τοῦ δέδοικα.

Τὸ ἴσασιν, ἴσαντι λέγουσι. καὶ τὸ ἑστήκασιν, ἑστήκαντι. θεόκριτος, ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδυωεῦντι ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντά, σοφόντι χρῆμ' ὤνθρωπος.

Τῶν μετουσιαστικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ ι ἀποβάλλουσιν, ἀργύρεος καὶ χρύσεος λέγοντες. τοῦ ὃς ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τὸ ς ἀποβάλλουσι. θεόκριτος, ὁ τριφίλητος ἄδωνις ὃκ' ἦν ἀχέροντι φιλεῖται.

Τὸ κλείσω, κλαξῶ λέγουσι. θεόκριτος, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Τὰ ἐλλειπτικὰ καὶ παρ' αὐτοῖς εἰσι. παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀννήνυτα κωτίλλοισαι, Τρυγόνες ἐκναισεῦντι πλατειάσδεισαι ἅπαντα.

Peloponneſiace, peloponneſiace dicunt.

Datiuos pluraleis ab in ἀς rectis factos, non ſic proferunt, ut nos, peleis & regibus: ſed ut primæ cõtractionum flexionis nomina. ut ibi enim demoſthenibus datiuus pluralis, ſic & hic. Theocritus, dorice loqui licet puto dorienſibus.

Naturam, naturam dicunt.

Tardiſsimæ tardiſsimæ, inquiunt. Theocritus, tardiſsimæ ſuperum horæ charæ, ſed deſiderabiles ueniunt omnibus mortalibus, ſemper aliquid ferentes.

Plathanum dicunt ſpeciem uaſis cuiuſdam, in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in as accuſatiuos, ut nymphas, fontes. & participia, intelligens, faciens.

Et imperatiua uerba pronunciata per ε tenuẽ, per ευ pronunciant: tange, tange.

Peculiariter dicunt Siculi, ollam ollam, et tunicam tunicam, & matricem matricem, mulierem mulierem. Cretenſes ſemper ſemper, ibi ibi, melius melius dicũt. ſine ſine, ipſum ipſum. uertunt ijdem & ες præpoſitionis ς in ν: ut in chorum in chorum, in forum in forum dicunt.

Et conſueui conſueui, & conuiuari conuiuari.

Thucydides theucydides, theocrates theucrates, theophraſtus theuphraſtus. Et carnes carnes, merum merum.

Annulus annulus, iubetur iubetur, deijcere deijcere.

Cumulos palearum, mychonas dicunt.

Τὸ πελοποννησισὶ, πελοποννασιστὶ λέγουσι.

Τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, οὐχ᾽ οὕτως ἐκφέρουσιν, ὥσπερ ἡμεῖς πηλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν, ἀλλ᾽ ἐπίσης τῷ δημοσθένει καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς ἐκεῖ γὰρ ἡ δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὕτω κἀνταῦθα. θεόκριτος, δωρίσδεν δ᾽ ἔξεστι δοκῶ τοῖς δωριέεσσι.

Τὴν φύσιν, φυὴν λέγουσι.

Τὸ βράδισαι βάρδισαί φασι. θεόκριτος, βάρδισαι μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι.

Πλάθανον λέγουσιν εἶδος ἀγγείου τινὸς, ἐν ᾧ σκευάζουσι πόπανα.

Συστέλλουσι καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικὰς, οἷον νύμφας, κρήνας. καὶ τὰς μετοχὰς, νοήσας, πράξας.

Καὶ τὰ προσακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι, θίγε θίγον.

Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν, καὶ τὸν χιτῶνα κιτῶνα, καὶ τὴν μητέρα δελφύαν, τὴν γυναῖκα γύτην. κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς, τὸ αὐτοῦ αὐτοὶ, τὸ βέλτιον βέντιον λέγουσι. τὸ ἔα εὔα, τὸ ἑαυτὸν εὑατόν. τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ες προθέσεως τὸ ς εἰς ν, οἷον ἐς χορὸν, ἐν χορόν. ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὴν ἀγορὰν λέγουσι.

Καὶ τὸ εἴωθα ἤθω, καὶ τὸ δέχεσθαι δέω.

Τὸ θουκυδίδης θευκυδίδης, τὸ θεοκράτης θευκράτης, τὸ θεόφραστος θεύφραστος, καὶ τὸ κρέα κρῆ, τὸ ἄκρατον ἄκρητον.

Τὸ κρίκον κίρκον, τὸ κελεύεται κέλεται, τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν.

Τοὺς σωροὺς τῶν ἀχύρων, μύχωνας λέγουσι.

Καὶ

Et pro tunc tunc,& pro quando quando dicunt,domum domum, ſtadium ſtadium.

Quidem quidẽ: et ubi dicendum has,has inquiunt, & intus intus, caluaria caluaria.

Incorpoream animam mortuam, hoc eſt extra corpus degentem: & hæc de lingua dorica. Differt au*tem* Cretenſium *dialectus,qua* Cypſelas *uſus eſt,&* Laconum, *qua* Alcman *&* Sophron. Pindari *tamen &* Simonidæ, *&* Bacchylidis *omnino ignoratur, eo quod natura non ſint* Dorienſes *hi poetæ,habeant autem ſolam ipſorum locutionem.*

De ionum lingua.

In ας *deſinẽtes rectos ſupra duas ſyllabas in* ης *proferunt* Iones. Herodotus, Archias *autem &* Lycopes *ſoli cum conueniſſent.*

Datiuis *pluralibus, deſinentibus in* οις, *addunt* ι. Herodotus, Samijs.

Clauſi *clauſi dicunt, & pelidæ peleiadæ. diſſoluunt enim diphthongum in* ε *& iota. deinde producunt* ε *in ita ſyllabam: ſicut uictima uictima dicunt.*

In ων *deſinentes genitiuos plurales femininos, ut horarum,thebarum,portarum,horarum et thebarum & poetarum dicunt.* Homerus, *ſic fatus ex portis impetum fecit. &* Hippocrates, *uariationes anni temporum pariunt morbos.*

Sed *& maſculinorum genitiuos ab in* ης *rectis factos,per* εων *proferunt: perſarum dicentes,& inſulanorum.* Herodotus *in tertia, per initia inſulanorum maxime locupletabantur.*

Dati-

Καὶ ἀντὶ τοῦ τότε, τόκα. καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος ἧμος λέγουσι.

Τὸ οἴκαδε οἴκαδες, τὸ ςάδιον σπάδιον.

Τὸ μὲν μές, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ταύταις τούτας λέγουσι. καὶ τὸ ἔνδον ἐνδοῖ, τὸ κρανίον κράνον.

Ἀδέματον ψυχὴν τὴν νεκρὰν, ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σώματος. καὶ ταῦτα περὶ τῆς δωρίδος διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος, ἧπερ Κυψέλας ἐχρήσατο, καὶ ἡ λακώνων, ἧπερ ἀλκμὰν καὶ σώφρων. ἡ μέν τοι πινδάρου καὶ σιμωνίδου, καὶ βακχυλίδου, παντελῶς ἀγνοεῖται, διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς ποιητὰς, ἔχειν δὲ μόνην αὐτῶν τὴν διάλεξιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΩΝΩΝ ΔΙΑ-λέκτου.

Τὰς εἰς ας ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ης ἐκφέρουσιν οἱ ἴωνες. ἡρόδοτος, ὁ δὲ ἀρχίης καὶ λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες.

Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ταῖς ληγούσαις εἰς οις προστιθέασι τὸ ι. ἡρόδοτος, τοῖσι σαμίοισι.

Τὸ κλεισθέντες κληϊσθέντες λέγουσι. καὶ τὸ πηλείδου, πηληϊάδεω. διαλύουσι γὰρ τὴν δίφθογγον εἰς ε καὶ ι, εἶτα ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς τὴν η συλλαβὴν, ὥσπερ τὸ ἱερεῖον ἱερήϊον λέγουσι.

Τὰς εἰς ων ληγούσας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν, οἷον ὡρῶν, θηβῶν, πυλῶν, ὡρέων καὶ θηβέων καὶ πυλέων λέγουσιν. ὅμηρος, ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο. καὶ ἱπποκράτης, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νουσήματα.

Ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίως γενικὰς τὰς ἐκ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ εων προφέρουσι, περσέων λέγοντες, καὶ νησιωτέων. ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ, κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.

Ταῖς δο-

Datiuis pluralibus femininorum nominum non ſolum ι addere conſueuerũt, ut in datiuis pluralibus maſculinorum nominum, ſed αι diphthongi uertere α in η conſueuerunt. ut Hippocrates, in diuturnis inteſtinorum leuitatibus acida eructatio ſi ſubſequatur, antea quæ non fuerit, ſignum bonum.

In ου deſinentes genitiuos ab in ας, aut ης rectis factos, per εω proferunt. ab ijs qui in ας: Herodotus, Tertio autem ab Archia qui fuit, pro ab Archia. ab ijs autem qui in ης, Atridæ prudentis. Subiunctiuis articulis, qui à uocali incipiunt, addunt τ Iones: ut apud Herodotum, Ipſe quidem ad tonos congreſſus ſum populo, de quo erat: pro eo quod eſt, de quo erat & alibi, quibus mandauit habentibus, pro quibus.

E addunt ι, ut oportet hoſpitem præſentem amare, uolentem autem mittere. & ſi mihi hoſpitalia daret marina fera, pro marina.

O adijciunt ipſi υ, puella puella, morbus morbus, mons mons, ſolus ſolus. Dixeris quiſpiam igitur, quomodo labor & cædes non aſſumit υ? non enim dicunt, labor, cædes. dicimus igitur, quod à uerbis laboro & cædo deducta ſunt. Solus antem, & ſi à uerbo deductum, quoniam trium generum eſt, aſſumit υ. α in η uertunt, Iuno iuno, ſphæra ſphæra, publica publica, res res.

In ους deſinentes genitiuos per εος proferunt. eodem modo & alios caſus non conractos ſed integros faciunt, Polycratem & Demoſthenem dicentes.

Multum dicunt, non multum. & multus, non multus. In præpoſitionem in dicunt, ut attici.

Præ-

Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προσιθέναι εἰώθασιν, ὡς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η εἰώθασιν. ὡς Ἱπποκράτης, ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας ἢ εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εω προφέρουσιν. ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ας, ἡρόδοτος, τρίτῳ δ' ἀπ' ἀρχίεω γεγονότι, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀρχίου. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, ἀτρείδεω δαΐφρονος. τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις προσιθέασι τὸ τ, οἱ ἴωνες. ὡς παρ' ἡροδότῳ, αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνυς συνεγενόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν. καὶ ἀλλαχοῦ, τοῖς ἐντέλλετο ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ οἷς.

Τῷ ε προσιθέασι τὸ ι. ὡς τὸ, χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. καὶ, εἴ μοι ξείνια δοίη εἰνάλιος θὴρ, ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος.

Τῷ ο ἐπιβάλλουσι τὸ υ, κόρη κούρη, νόσος νοῦσος, ὄρος οὖρος, μόνος μοῦνος. εἴποι τις οὖν, πῶς τὸ πόνος καὶ φόνος οὐ προσλαμβάνει τὸ υ; οὐ γὰρ λέγουσι, ποῦνος, φοῦνος. λέγομεν οὖν, ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πένω καὶ φένω παρήχθησαν. τὸ δὲ μόνος καίτοι ἀπὸ ῥήματος παραχθὲν, ἐπεὶ τριγενές ἐστι, προσλαμβάνει τὸ υ. τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ἥρα ἥρη, σφαίρα σφαίρη, δημοσία δημοσίη, πρᾶγμα πρῆγμα.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εως προφέρουσιν. ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνῃρημένας, ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσι, πολυκράτεα καὶ δημοσθένεα λέγοντες.

Τὸ πολλὸν λέγουσιν, οὐχὶ τὸ πολύ. καὶ, ὁ πολλὸς, οὐχὶ πολύς. τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν, ὁμοίως τοῖς ἀττικοῖς.

Præſentibus ſimiliter & imperfectis præteritis, & participijs circunflexorum, & ut uniuerſaliter dicam, omnibus modis integre utuntur: ut in Anacreonteis, *ut uidetur audire enim hæc, loqui quis uolet. & in oraculo, & non loquentem audio.*

Video *uideo dicunt,* α *in* ε *uertentes. & utebantur utebantur.*

Igitur *pro igitur dicunt.* Herodotus, *& igitur inquiunt multi.*

Sum, *quod ſignificat ſum, ſum dicunt. &* Homerus, *qui nouit præſentia, & futura, & præterita.*

Tenues *pro aſpiratis amant, qui peruenerunt dicentes, & abierunt non in compoſitionibus ſolum, ſed & in colliſionibus.* Herodotus, *non potentes erant.*

Naues *naues dicunt.*

In *ης genitiuos, ab in* ῆς *rectis factos, per* ηος *proferunt: regis dicentes, & pelei.*

In *ου deſinētes genitiuos, ab in* ος *rectis factos, per* οιο *proferunt: menelai menelai, diuini diuini.*

In *ος deſinentes genitiuos, ab in* ις *rectis factos, per* εος *proferunt: anguis anguis dicentes, per* ε *paruū. ſenex ſenis, uates uatis, & ciuitas ciuitatis. ut in* Oreſte Euripides, *Qui poßit ciuitatis inq; magiſtratibus ſit. & eſt tertius pes dactylus. & rurſus in alia fabula, ſeuit anguis in terra ſementem.*

Solent *eodē modo incipiētia facere præterita, quo præſentia, ex quibus ea facta ſunt: ut uerberabat conuerſim, enſe percellebat, iuit aūt ſenex, poſuit autē in mente dea candidis ulnis* Iuno, *flauos ex capite cepit capillos, et pulchrū ſic ego nondū uidi oculis, neque ſic*

uenera-

Τοῖς ἐνεςῶσιν ὁμοίως καὶ παρατατικοῖς καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται, ὡς ἐν τοῖς ἀνακρεοντείοις, οἷον δοκέει κλύειν γάρ ἥδε, λαλέειν τὶς ἐθελήσει; καὶ ἐν τῷ χρησμῷ, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Τὸ ὁράω, ὁρέω λέγουσι, τὸ α εἰς ε τρέποντες. καὶ τὸ ἐχρέοντο, ἐχρέοντο.

Τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσι. ἡρόδοτος, καὶ ὢν φασι πολέες.

Τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω λέγουσι. καὶ ὅμηρος, ὃς ᾔδη τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα.

Τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων ἀσπάζονται, ἀπιγμένοι λέγοντες, καὶ ἀπήκοντο. οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. ἡρόδοτος, οὐκ οἷοί τε ἦσαν.

Τὰς νῆας, νέας λέγουσι.

Τὰς εἰς ος γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, βασιλῆος λέγοντες, καὶ πηλῆος.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι. μενελάου μενελάοιο, θείου θείοιο.

Τὰς εἰς ος ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες, διὰ τοῦ ο μικροῦ. πρέσβις πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος. ὡς ἐν ὀρέστῃ εὐριπίδης, ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἐντ' ἀρχαῖσιν ᾖ. καὶ ἔστιν ὁ τρίτος ποὺς δάκτυλος. καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ δράματι, ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

Εἰώθασι συναρχομένους ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεςῶσιν, ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἷον τύπτε δι' ἐπιστροφάδην, ἄορι θεῖνε, βῆ δ' ὁ γέρων, θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος ἥρη, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ἕλε τρίχας. καὶ τὸ, καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδιον ὀφθαλμοῖσιν, οὐδ' οὕτω

uenerabilem:& tales ſi mihi uiginti occurriſſent, omnes utiq; ibi periiſſent. præterea aũt & me accipiens ſuſceptum Peleus nutriebat accurate, & tuum clientem nominauit. & tunc Vlyſſem ego uidi, & munera dedi. Et ut uniuerſaliter dicam, correptiones ionum ſunt: ut naues omni ex parte uolutabiles, pro naues. et anguis, & ciuitatis: ſicut productiones atticorum. ut, uerſatur quidam hic ſenex marinus uerax. et nunquã in foro uerſabatur, glorioſos uiros faciente. puto quod & conuiuiũ attice producitur, & ſcribitur per υ magnum. cibus enim dicitur nutrimentum, & cõuiuium, quod bene habet corpus, & continens.

Secundas perſonas ſingulares paſsiuorum, faciunt ex tertia perſona ſingulari per ſubtractionem τ. Homerus, cognoſces Atridem Agamemnonẽ, quem ſupra omnes Iupiter immiſit in laboribus omnino. & rurſus, quouſq; plorans & dolens tuum deuorabis cor?

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominum per τος declinatorum, per ſubtractionem τ, cornu, præmij dicentes.

Τε abundat apud eos, & ſuperfluum eſt: ut Herodotus, poſtquamq́; facta ſunt hæc, pro poſtquam.

In ους deſinentes genitiuos neutrorum, per εος proferunt, & omnem caſum huiuſmodi integre præagũt, ut parietis, ſagittæ. & Hectorem ex ſagittis ſubduxit Iupiter.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis uti ſolent, ut quot quot, quomodo quomodo, quotquot. non tamen in alijs. uertunt autem & aſpiratas in tenues, & tenues in aſpiratas: ut tunica tunica, ſpinula ſpinula, & rana rana, & ſimilia.

Ω pro

γεραρόν. καὶ τὸ, τοιοῦτοι εἴπέρ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν πάντες καὶ τόθ' ἔλοντο. πρὸς δὲ καὶ νύ με δεξάμενος πηλεὺς τρέφεν ἐνδυκέως. καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. καὶ τὸ ἐνθ' ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα. καὶ καθόλου εἰπεῖν, αἱ συστολαὶ τῶν ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ νέας ἀμφιελίσσας, ἀντὶ τοῦ νῆας, καὶ ὄφεος, καὶ πόλεος. ὥσπερ αἱ ἐπεκτάσεις τῶν ἀττικῶν. ὡς τὸ πολεῖται ἴτις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς, καὶ οὐδέ ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. οἶμαι δ' ὅτι καὶ τὸ εὐωχία ἀττικῶς ἐκτείνεται, καὶ γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου. ὀχὴ γὰρ λέγεται ἡ τροφή. καὶ εὐωχία, ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ συγκρατοῦσα.

Καὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ. ὅμηρος, γνώσεαι ἀτρείδην ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. καὶ αὖθις, τέως μέχρις ὀδυρόμενος, καὶ ἀχέων σὴν ἔδεαι κραδίην.

Ωσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας δίθειῶν οὐδετέρων ὀνομάτων διὰ τοῦ τος κλινομένων καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ, κρέαος, γέραος λέγοντες.

Τό τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς, καὶ παρέλκει. ὡς ἡρόδοτος, ἐπεί τε ἐγένετο ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἐπεί.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων, διὰ τοῦ εος προφέρουσι, καὶ πᾶσαν δὲ πλῶσιν τῶν τοιούτων ἐντελῶς προάγουσιν. οἷον τείχεος, βέλεος. καὶ ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε ζεύς.

Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κεχρῆσθαι εἰώθασιν. οἷον πόσα κόσα, ὅπως ὅκως, ὁπόσα ὁκόσα. οὐ μὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. τρέπουσι δὲ καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα. οἷον χιτὼν κιθών, ἀκάνθιον ἀχάντιον, καὶ βάτραχος βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια.

Ω pro α aliquãdo uti eos dicunt: hominem hominẽ, & prandium prandiũ. ego aũt puto ex colliſione in ſolis rectis hoc facere eos, & in uocatiuis, quemadmodũ & attici faciunt. principio Herodotus *in uocatiuo ſic inquit, ò homo ne occide* Crœſum. *& rurſus alibi, ò rex* Hercules, *pro ò rex. et* Sophocles, *Sed enim ò rex, neque quæ germinauerit quidem manet mens male rẽ gerentibus, ſed loco mouetur. &* Homerus, *extremus uir optimus impellit ſolipedes equos, pro optimus. nam ο & α in ω magnum contrahitur, & colliditur. & ο et α in ω magnum cõtrahunt: ut boax box, piſcis genus. & αο in ω magnum commiſcetur: ut arma arma. & quoniam arma aſpiratur, uertitur τ in θ. hoc uero atticum eſt. ſi enim eſſet* Ionicum, *non uerſum eſſet: quia tenuibus gaudent iones.*

Ω pro α in diphthongo utuntur, ipſe dicentes pro ipſe, & admiratus pro admiratus. hinc puto et ſcriniũ, ionice ſic dictum ſcrinium, quod ſit ab origine uocabuli, quod ueſteis continet arca.

Incidere *et diuidere dictiones ionum proprium. ubi enim dicendum peloponneſus, pelopis inſula dicunt. & ubi dicendum capream, capram ſylueſtrem.*

Acceptiones *infinitorum pro imperatiuis ionũ ſunt.* Homerus, *omnia ualde uere narra, pro narra. & experiri autem ut* Troiani *glorioſos* Achiuos: *pro experire. & innumera alia huiuſmodi apud* Homerum *&* Heſiodum *inueniemus.*

Acceptiones *maſculinorum pro femininis ionũ ſunt: ut illud, cum illis autem ſeſe oblectantibus niger ad ueſper uenit: pro ueſpera.*

Τὸ ω ἀντὶ τοῦ α ἐσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγουσιν. ὤνθρωπον τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ ἄριστον ὤριστον, ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ὥσπερ καὶ οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν, αὐτίκα ἡρόδοτον ἐπὶ τῆς κλητικῆς οὕτω φησὶν, ὤνθρωπε μὴ κτῆνε κροῖσον. καὶ αὖ ἀλλαχοῦ, ὦναξ ἡράκλεις. ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. καὶ Σοφοκλῆς, ἀλλὰ γὰρ ὦναξ οὐδ' ὅς ἂν βλαστῇ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν. ἀλλ' ἐξίσταται. καὶ ὅμηρος, λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ω καὶ α εἰς ω κιρνᾶται, ἢ συναλείφεται. καὶ τὸ ο καὶ α εἰς ω κιρνῶσιν. ὡς τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ αο εἰς ω κιρνᾶται, οἷον τὰ ὅπλα θ' ὦπλα. καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅπλον δασύνεται, τρέπεται τὸ τ εἰς θ. τοῦτο δὲ ἀττικόν ἐστιν. εἰ γὰρ ἦν ἰωνικῶν, οὐκ ἂν ἐτράπη, ἐπεὶ τοῖς ψιλοῖς χαίρουσιν ἴωνες.

Τὸ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ διφθόγγῳ χρῶνται, ωὐτὸς λέγοντες ἀντὶ τοῦ αὐτὸς, καὶ θωυμάσας ἀντὶ τοῦ θαυμάσας. ἐντεῦθεν οἶμαι καὶ τὸ φωριαμὸς ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, φαριαμὸς ὢν, ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, ἡ τὰ φάρεα περιέχουσα κιβωτός.

Τὸ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις ἰώνων ἴδιον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν πελοπόννησος, πέλοπος νῆσος λέγουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον, αἶγα ἄγριον.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν ἰώνων εἰσίν. ὅμηρος, πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ πειρᾶν δ' ὤσκεν τρῶες ὑπερκύδαντας ἀχαιοὺς, ἀντὶ τοῦ πειρῶ, καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα παρ' ὁμήρῳ καὶ ἡσιόδῳ εὑρήσομεν.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν ἰώνων εἰσίν. ὡς τό, τοῖσι δὲ θερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

Diuiſiones in ει deſinẽtium ſingularium datiuorũ, ionum ſunt propriæ: ſagittæ ſagittæ, & haſtæ haſtæ.

In ω deſinentia feminina in accuſatiuo in ουν finiũt: ut lat onam latonam, ſapphonem ſapphonem.

I extrahunt iones interdum ex dictionibus. nam laborare laborare dicunt.

Præuenimus dicendo, quod ionum eſt ſcribere, & dicere, anguis & ciuitatis. nunc autem dicimus, quod communibus ipſorum genitiuis utuntur iones, & præcipue Homerus, ex agro procul ab urbe. & Hippocrates, tabe laboranti, ſi profluuium uentris ſuperuenerit, mortale eſt.

Geminationes in ſecundis indefinitis ionum ſunt: ut hoc, parauerunt q; epulum.

Tranſpoſitione literarum ionica lingua utitur: ut cor pro cor, uia pro uia.

Duplex ss in ξ uertunt iones: duplicia enim duplicia, & triplicia triplicia dicunt.

I ſubtrahunt ſæpe ex dictionibus. principio Herodoti Halicarnaſei hiſtoriæ demonſtratio, pro demonſtratio. Sed & ſubtrahere ex poſſeßiuis ι, ionum eſt: ut argenteus, aureus. Homerus, Hectoreamq; loricam in pectoribus ſcindere.

In ες deſinentes rectos plurales, ſi ab in ας rectis fiunt, per νες proferunt: reges, equites. quoniam & genitiuum ſic proferunt. ſi uero ab νς, uel in υς, per ε, ut uerus, rectus ſingulariũ, & rectus pluraliũ. apud nos ueri per ει diphthongum, ionice autem ueri. & rurſus multus multi: ut illud, Plures autem ipſum optauerũt geſtare, & acuti claui.

Dub-

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, βέλεϊ βέλει, καὶ ἔγχεϊ ἔγχει.

Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς ουν περατοῦσιν. οἷον λητὼ λητοῦν, σαπφὼ σαπφοῦν.

Τὸ ι ἐξαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων. τὸ γὰρ ποιεῖσθαι, ποιέεσθαι φασίν.

Ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὅτι τῶν ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ λέγειν, ὄφεος καὶ πόλεος. νῦν δὲ φαμὲν, ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ ἴωνες, καὶ μάλιστα ὅμηρος, ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. καὶ ἱπποκράτης ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη θανάσιμος.

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ τετύκοντό τε δαῖτα.

Τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων ἰὰς χρῆται. οἷον κραδίην ἀντὶ τοῦ καρδίαν, ἀτραπιτὸς ἀντὶ τοῦ ἀταρπιτός.

Τὸ δὲ διπλοῦν σ εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες. τὰ δισσὰ γὰρ διξὰ, καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ λέγουσι.

Τὸ ι ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων. αὐτίκα, ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, ἀντὶ τοῦ ἀπόδειξις. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῶν κτητικῶν τὸ ι τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον ἀργύρεος χρύσεος. ὅμηρος, ἐκτόρεόν τε χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γίνονται, διὰ τοῦ ηες ἐκφέρουσι. βασιλῆες, ἱππῆες. διότι καὶ τὴν γενικὴν αὕτω προφέρουσιν. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ης, ἢ εἰς υς, διὰ τοῦ ε, οἷον ἀληθὴς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν παρ' ἡμῖν μὲν ἀληθεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἰωνικῶς δὲ ἀληθέες. καὶ πάλιν πολὺς πολέες. ὡς τὸ, πολέες δέ μιν ἠρήσαντο φέρειν, καὶ ὀξέες ἧλοι.

Dubitauerit autem quiſpiam, quomodo genitiuos ab in υς rectis, non proferunt per νος: ut iucundi, acuti, ſicut regis & domeſtici. eſt igitur dicendum, quod nunquã penultima genitiui maior uult eſſe ultima nominatiui, in ijs quæ inequaliter declinantur: ut aiax. rectus ας habet natura longum, aiacis autem genitiuus poſitione longam habet penultimam. ſed & lachetis, natura longã penultimã. aut igitur æqualis debet eſſe penultima genitiui ultimæ recti, aut minor: ut in aiacis & gratioſi, & leo leonis. nunquam autẽ maior. quoniam igitur Peleus, & ſimilia, habebant ultimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitiui, ut ſit æqualis ultimæ nominatiui, cum non fieret ex hoc regulæ tranſgreſſio. in iucundus autem non potuit uertere genitiuum iucundi in η. ſic enim inueniretur maior penultima genitiui ultima recti. quoniam iucundus breuem habet ultimã, & acutus, et huiuſmodi. In ς enim deſinentia cum ambigua, per abiectionẽ ς neutrum faciẽtia, correptam habent ambiguam: magnus magnum, ſuauis ſuaue.

Et feminina ι extrahunt, & in omni caſu hoc faciunt. Herodotus, femininarum equarum unã, quam Darius præcipue amabat. & rurſus, appropinquans feminæ.

Non pronunciatum ι pronunciare ſolent. Homerus, cœnaculm cum aſcendiſſet, & paternus eſt amicus. & Heſiodus, indigere abſentis.

Additiones ι, τοῦ ε, ſequente uocali, uel una immutabilium, ionum ſunt: ut quouſque quouſque, uacua pro uacua, & hoſpes pro hoſpes.

Mutare

Διαπορήσεις δ' αὖτις, πῶς τὰς γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς υς εὐθειῶν οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ ηος, οἷον ἡδῆος, ὀξῆος. ὥσπερ βασιλῆος καὶ οἰκῆος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν περιττοσυλλάβως κλινομένων, οἷον αἴας. ἡ εὐθεία τὸ ας ἔχει φύσει μακρὸν, ἡ δὲ αἴαντος γενικὴ θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. ἀλλὰ καὶ ἡ λάχητος φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν. ἢ οὖν ἴση ὀφείλει εἶναι ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, ἢ ἐλάττων, ὡς ἐπὶ τοῦ αἴαντος, καὶ χαρίεντος, καὶ λέων λέοντος. οὐδέποτε δὲ μείζων. ἐπεὶ οὖν τὸ πηλεὺς καὶ τὰ ὅμοια εἶχον τὴν λήγουσαν μακρὰν, ἐποίησαν καὶ οἱ ἴωνες τὴν παραλήγουσαν μακρὰν τῆς γενικῆς, ἵν' ᾖ ἴση τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, μὴ οὔσης ἐντεῦθεν τοῦ κανόνος παραβάσεως. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὺς οὐκ ἠδυνάντο τρέψαι τὴν γενικὴν τοῦ ἡδέος εἰς η. οὕτω γὰρ ἂν εὑρίσκετο μείζων ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. ἐπεὶ ὁ ἡδὺς βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν, καὶ ὀξὺς, καὶ τὰ ὅμοια. τὰ γὰρ εἰς ς λήγοντα μετὰ διχρόνου, ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον. ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι, καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. ἡρόδοτος, τῶν θηλέων ἵππων μίαν, τὴν ὁ δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. καὶ πάλιν, ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ.

Τὸ μὴ ἐκφωνούμενον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν. ὅμηρος ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, καὶ πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος. καὶ ἡσίοδος, χρηΐζειν ἀπεόντος.

Αἱ προθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον ἕως εἵως, κεινὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ, καὶ ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος.

Mutare οι *diphthongum in* ες *ſyllabam, ionum eſt. Homerus, concordes ſocij, pro concordes. tractores curruum equi, pro tractores curruum.*

Immutationes η *in* α *breue, ionũ ſunt: mugiens pro mugiens, & oblitus pro oblitus, & inobliuiſcibilis pro inobliuiſcibilis. Si quis autem dicit, quomodo alias* α *in* η *uertunt, ut iuno iuno, titan titan: alias* η *in* α*? ſcito, quod* α *in* η *uertunt, cum eſt* α *longũ.* η *autem in* α *non generaliter, ſed cum eſt* α *breue. Immutationes autem breuis* α *in* η*, poſteriorum ionum ſunt: ut, hæc igitur ad ueritatem tendunt.*

Exceptiones earum quæ in principio ſunt conſonantium, ionum ſunt: liberare liberare, terra terra, grauis grauis. Semper αυ *ſyllabam abundantem ponunt inter præpoſitionę: extraxerunt, deuorarunt.*

Primas uocales literas ex dictionibus extrahunt iones: ille ille, feſtus dies feſtus dies.

Compoſita uerba diſſoluunt, & interponunt nomina: ut, Leo qui de taurum uorauit, pro qui deuorauit. inter autem fecit Eetionem, pro interfecit.

Præuertere dictiones ionum eſt proprium: ut aues ceu, & quo in multum laborau.

Hyperbata ionum ſunt: ut, ſed poſtquam transq; palos & foſſam ierunt, hoc eſt tranſierunt.

Diuiſiones in ως *deſinentium aduerbiorum, quæ à genitiuo plurali fiunt, cuius rectus ſingularis in* ος *terminatur, et in* ους *habet genitiuum ſingularẽ: ut pius pij. genitiuus pluralis piorum, et mutatione* ν *in* ς *pie. uerus ueri. genitiuus pluralis, uerorũ, & mutatione* ν

in ς*,*

Τὸ μεταλλάτειν τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ες συλλαβὴν ἰώνων ἐςίν. ὅμηρος, ἐρίηρες ἑταῖροι, ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι. ἐρυσάρματες ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ ἰώνων εἰσίν, μεμακῦα ἀντὶ τοῦ μεμηκῦα, καὶ λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος, καὶ ἄλασος ἀντὶ τοῦ ἄλησος. εἰ δέ τις λέγει, πῶς πῇ μὲν τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ὡς ἥρα ἥρη, τιτὰν τιτὴν, πῇ δὲ τὸ η εἰς α; ἴσω; ὡς τὸ μὲν α εἰς η τρέπουσιν, ὅτε ἐςὶ τὸ α μακρόν· τὸ δὲ η εἰς α, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ᾽ ὅτε ἐςὶ τὸ α βραχύ. αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος α εἰς η μεταγενεςέρων ἰώνων εἰσίν. ὡς, τάδε δὴ ἐς τὴν ἀληθείην ἤκουσιν.

Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν καταρχὴν συμφώνων ἰώνων εἰσίν. οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς αἰνός. ἀεὶ τὴν αν συλλαβὴν περιστὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων. ἐξ ὧν εἷλον, καὶ ἀπ᾽ ὧν ἔδοντα.

Τὰ πρῶτα φωνήεντα ςοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦσιν οἱ ἴωνες. ἐκεῖνος κεῖνος, ἑορτὴ ὀρτή.

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀνόματα. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. κατὰ δ᾽ ἔκτανεν ἠετίωνα, ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε.

Τὸ ἀναςρέφειν τὰς λέξεις ἰώνων ἐςὶν ἴδιον, οἷον ὄρνιθες ὥς, καὶ ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα.

Καὶ τὰ ὑπερβατὰ ἰώνων εἰσίν. οἷον αὐτὰρ ἐπὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, ἤγουν διέβησαν.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιῤῥημάτων, τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γινομένων, ἧς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν εἰς ης περατοῦται, καὶ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν. οἷον ἀσεβὴς ἀσεβοῦς. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀσεβῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς ἀσεβῶς. ἀληθὴς ἀληθοῦς, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀληθῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν

εἰς ς

in ε, uere, et id genus alia. hæc igitur & huiuſmodi diuidunt Iones, *ut nomina, uere dicentes, & ueraciter, & pie.* In *ſanctis tamen ſancte, & iuſtorum iuste, & mirorum mire, non etiam: horum enim genitiui non in* ους *deſinunt, ut ſint diuiſi, & in nominibus, & in aduerbijs.*

Dores, *ut dictum eſt, producto utuntur* α, *uertentes* η *in ipſum: ut ſol ſol, inſula inſula, luna luna.* Iones *autem correpto utuntur eo, & ut uniuerſaliter dicam, & additione, & ablatione, & interductione utuntur, & conciſione.* Eſt *autem additio oblationi contraria, interducto uero conciſioni.* Et *additio quidem eſt, cum in prima ſyllaba nominis aſſumitur aliqua litera, ut cauſa cauſa. &* Ilium *intra, pro intra, ſolus ſolus, totus totus.* Hæc *autem ego additamenta non dico, ſed interpoſitiones: ut & illa, nonus nonus, ſpirantes ſpirantes. ut* Homerus, *illi ibant taciti robora ſpirantes* Achiui. *& nobis nonus eſt uoluens annus.* Additio *autem dicitur, cum in principio orationis alia aſſumitur litera: ut uua paſſa uua paſſa. omnis, uniuerſus. eſt hoc & atticum: ſiue igitur additio, ſiue ſit interpoſitio, ionum eſt. ſed & contraria his. eſt autem contraria, ut dictum eſt, additio ablationi, interpoſitio defectui.* Eſt *uero ablatio in principio ſublatio: ille ille, illuc illuc, dies feſtus dies feſtus.* Defectus, *abiectio uocalis de medio non facientis ſyllabam: ut cruentare, ſeu laniare.* Eſt *autem hoc & atticum. hæc quidem propria ionum ſunt:* Additio *inquam, & defectus, & interpoſitio, & ablatio: & item conciſio, quæ eſt contraria interductioni.* Eſt *autem*

conciſio

ὡς ἀληθῶς, καὶ τ᾽ἄλλα ὁμοίως. ταῦτα οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦσιν οἱ ἴωνες, ὁμοίως τοῖς ὀνόμασιν ἀληθέως λέγοντες, καὶ ἀτρεκέως, καὶ ἀσεβέως. ἐπὶ μέν τοι τῶν ὁσίων ὁσίως, καὶ δικαίων δικαίως, καὶ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκ ἔτι. τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ οὐκ εἰς ους λήγουσιν, ἵνα ὦσι διῃρημέναι, καὶ κατὰ τὰ ὀνόματα. καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα.

Οἱ μὲν δωριεῖς ὡς εἴρηται ἐκτεινομένῳ χρῶνται τῷ α, τρέποντες τὸ η εἰς αὐτό. οἷον ἥλιος ἅλιος, νῆσος νᾶσος, σελήνη σελάνα. οἱ δὲ ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται αὐτῷ. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, καὶ προσθέσει, καὶ ἀφαιρέσει, καὶ ἐπεκτάσει κέχρηνται, καὶ συγκοπῇ. ἔστι δὲ ἡ μὲν πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει ἐναντία, ἡ δὲ ἐπέκτασις τῇ συγκοπῇ. καὶ πρόσθεσις μέν ἐστιν, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τοῦ ὀνόματος παραληφθῇ τι στοιχεῖον, οἷον ἕνεκα εἵνεκα, καὶ ἴλιον εἴσω ἀντὶ τοῦ ἔσω. μόνος μοῦνος, ὅλος οὖλος. ταῦτα δ᾽ ἐγὼ προσθέσεις οὐ λέγω, ἀλλὰ παρενθέσεις. ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἔνατος εἴνατος, πνέοντες πνείοντες. ὡς ὅμηρος, οἱ δ᾽ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ ἡμῖν δ᾽ εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός. πρόσθεσις δὲ λέγεται, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον. οἷον σταφὶς ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν. κἄν τε γοῦν πρόσθεσις, κἄν τε παρένθεσις, τῶν ἰώνων ἐστίν. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτοις. ἔστι δὲ ἐναντία μὲν ὡς εἴρηται, ἡ πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει, ἡ δὲ παρένθεσις τῇ ἐλλείψει. ἔστι δὲ ἀφαίρεσις ἡ κατ᾽ ἀρχὰς ἄρσις, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἑορτὴ ὁρτή. ἔλλειψις δὲ, ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, οἷον ἀμμύξαι ἀμύξαι. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν. ταῦτα μὲν ἴδια ἰώνων εἰσὶν, ἥ τε πρόσθεσις λέγω, καὶ ἡ ἔλλειψις, καὶ ἡ παρένθεσις, καὶ ἀφαίρεσις, καὶ ἔτι συγκοπὴ, ἥ τις ἐστὶν ἐναντία τῇ ἐπεκτάσει. Ἔστι δὲ

συγκοπὴ

conciſio, defectus unius ſyllabæ in medio dictionis, ut impetus impetus, infortunatus infortunatus, præcipuus præcipuus.

Interductio, abundantia unius ſyllabæ in medio: ut frater frater, uerus uerus. fit aliquando conciſio etiam duarum ſyllabarum: ut Deucalionides *deucalides. hac conciſione utũtur & æoles.* V*tuntur & diuiſionibus. nouerat enim in animo fratrem, quia laborabat.* Diui*ſio autem contractioni contraria.*

Eſt autem contractio, duarum uocalium diuiſarum in unam ſyllabam unio: ut nomen nomen. & eſt proprium hoc atticorum. Re*duplicatio, ut diximus, propria ionum, ut ſortiantur ſortiantur.* Se*d & ſublatio ipſorum, percuſſus percuſſus.* E*ſt autem reduplicatio contraria ſublationi.* R*urſus correptio ionum eſt: ut, obſtrepebat autem magnus fluctus ad ſiccam continentem. productio autem, ut ponere ponere atticorum.*

R*urſus quæ dicitur adfiguratio, abundantia ſyllabæ in fine: ut deis deis, ſapientibus ſapientibus, muſis muſis: hæc contraria eſt abſciſioni, eſt autem hæc doricnſium: ut ſudorem ſudorem.* Homerus, Sudorem *abſtergebant miſcellam potionis.* R*urſus intercidentia, quæ erat contraria eliſioni, ionum eſt: ut dicimur dicimur.* E*liſio autem dorienſium tantum eſt: ut ſceptrum ſceptrũ.* R*urſus duplicare ionũ eſt, ſiue duplicatio, quæ eſt contraria prætermiſsioni. eſt aũt duplicatio, cũ in aliqua conſonantiũ eadem conſonans additur, ut quoniam quoniã, quoniam dicam, quantũ quantum.* Homerus, *tantum iratus eſt phœbus* Apollo.

Præter-

συγκοπὴ μὲν ἔνδεια μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως. οἷον οἴμημα οἶμα, κακόμορος κάμμορος, ἐξαίρετος ἔξαιτος.

Παρέκτασις δὲ πλεονασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, ἔτυμος ἐτύτημος. ἔστιν ὅτε γίνεται συγκοπὴ καὶ δύο συλλαβῶν. οἷον δαιδαλιωνίδης δαιδαλίδης. ταύτῃ δὲ τῇ συγκοπῇ χρῶνται καὶ οἱ αἰολεῖς. χρῶνται δὲ καὶ ταῖς διαιρέσεσιν, ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο. ἡ διαίρεσις δὲ τῇ συναλοιφῇ ἐναντία.

Ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. καὶ ἔστιν ἴδιον τοῦτο τῶν ἀττικῶν. ἡ δὲ ἀναδίπλωσις ὡς ἔφαμεν ἰδία τῶν ἰώνων, οἷον λάχωσι λελάχωσιν. ἀλλὰ καὶ ἡ ἄρσις αὐτῶν, βεβλημένος βλημένος. ἔστι δὲ ἡ ἀναδίπλωσις ἐναντία τῇ ἄρσει. πάλιν ἡ συστολὴ τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον, ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. ἡ ἔκτασις, οἷον τιθέμεναι, τιθήμεναι ἀττικῶν.

Πάλιν ὁ λεγόμενος προσχηματισμὸς, πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον θεοῖς θεοῖσι, σοφοῖς σοφοῖσι, μούσαις μούσαισιν. οὗτος δὲ ἐναντίος ἐστὶ τῇ ἀποκοπῇ. ἔστι δὲ αὕτη τῶν δωριέων. οἷον ἱδρῶτα ἱδρῶ. ὅμηρος, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, κυκεῶνα κυκεῶ. πάλιν ἡ παρέμπτωσις, ἥ τις ἦν ἐναντία τῇ ἐκθλίψει, τῶν ἰώνων ἐστὶν, οἷον λεγόμεθα λεγόμεσθα. ἡ δὲ ἔκθλιψις μόνον τῶν δωριέων ἐστὶν, οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον. πάλιν τὸ διπλασιάζειν τῶν ἰώνων ἐστὶν, ἤτοι ὁ διπλασιασμὸς, ὅς ἐστιν ἐναντίος τῇ παρελλείψει. ἔστι δὲ ὁ διπλασιασμὸς, ὅταν ἔν τινι τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προστεθῇ. οἷον ὅτι ὅττι, ὄπικεν εἴπω. ὅσον ὅσσον. Ὅμηρος, τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων.

Παρέλ-

Prætermiſsio eſt, cum aliqua ex geminatis cõſonantibus deficiat, ut melius melius, & eſt dorienſiũ. eſt autem ionum proprium, et abijcere ex ει diphthongo ι, ut maior maior, melius melius. eſt aũt defectus, qui eſt ut prædictum eſt, abiectio uocalis de medio: quale eſt cruentare, dilaniare. hi poſtquã & poſtquam dicunt. He*rodotus, cum deſcendit in terram ex qua crocodilus. eodem modo hic, hic aiunt permutatim.* Herodotus, *hic trochilus ingrediens, quaſi ab eo quod inde.*

Viuam *dicunt, & uiuentem mulierem, tanquam à uiuus: ualde ualde dicunt.*

Magnitudo *magnitudo dicunt.* Herodotus *in ſecunda hiſtoria, faciens autem maxime naſo adunco, magnitudo quantà crex auis marina.*

E *& ο in ω diphthongũ miſcetur apud eos.* Herodotus, *ad hunc aſpiciens, bibeq; & lætare: eris enim cum obieris, talis. & plures plures. poſt* Helenæ *raptũ græcorum exercitum multum auxiliantem* Menelao.

Sibi *ſibi dicunt.*

Ne *negatiuam coniunctionem, pro μὴν completiua accipiunt: ut apud* Herodotum, *habere* Helenam.

Quouſque *quouſq; dicũt.* Herodotus, *quouſq; abſtulerunt. rurſus, iterum ſemper dicunt, & non iterum.*

Idoneus *ι eximunt, & idoneus dicunt.* Herodotus, *ut rogaret iuuenilis aptitudo.*

Contractio *ι & ε in ι longum, ionum eſt: ſacerdos ſacerdos, accipiter accipiter. & mutatione α in η, accipiter, per eandem linguam.* Heſiodus, *Sic accipiter allocutus eſt luſciniam colliuariam. et angues angues ionicum.*

Inci-

Παρέλλειψις δέ ἐστιν, ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλίπηται. οἷον κάλλιον κάλιον. καὶ ἔστι τῶν δωριέων. ἔστι δὲ τῶν ἰώνων ἴδιον καὶ τὸ ἀποβάλλειν τῆς ει διφθόγγου τὸ ι, οἷον μείζων μέζων, κρεῖσσον κρέσσον. ἔστι δὲ τοῦτο ἔλλειψις, ἥ ἐστιν ὡς προείρηται ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον, οἷόν ἐστι καὶ τὸ αἰμύξαι ἀμύξαι. ἤτοι καὶ τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν. ἡρόδοτος, ἐπεὰν ἐκβῇ εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος. ὁμοίως καὶ τὰ ἐνταῦθα, ἐνθαῦτά φασιν ἐνηλλαγμένως. ἡρόδοτος, ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰσδύων, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα.

Ζωὴν λέγουσι καὶ τὴν ζῶσαν γυναῖκα, ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός. τὸ λίαν, κάρτα λέγουσι.

Τὸ μέγεθος μέγαθος λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἱστοριῶν, πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον μέγαθος, ὅσον κρέξ.

Τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται παρ' αὐτοῖς. ἡρόδοτος, ἐς τοῦτον ὁρέων πῖνέ τε καὶ τέρπευ, ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. καὶ πλεῦνας, τοὺς πλείονας. μετὰ τὴν ἑλένης ἁρπαγὴν ἑλλήνων στρατιὰν πολλὴν βοηθεῦσαν μενελάῳ. Τὸ σφίσι, σφὶν λέγουσι.

Τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον, ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν. ὡς παρ' ἡροδότῳ, μὴ ἔχειν ἑλένην.

Τὸ ἕως οὗ, ἐς ὃ λέγουσιν. ἡρόδοτος, ἐς ὃ ἐξείλοντο πάλιν. αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις.

Τοῦ ἐπιτήδειος τὸ ι ὑπεξαιροῦσι, καὶ ἐπιτήδεος λέγουσιν. ἡρόδ. ἵνα πυνθάνοιτο ἐνηβητηρία ἐπιτηδεότης.

Η κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν, τῶν ἰώνων ἐστίν. ἱερεὺς ἱρεὺς, ἱέραξ ἴραξ. καὶ τροπὴ τοῦ α εἰς η ἴρηξ, κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. ἡσίοδος, ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον. καὶ ὄφιες, ὄφις ἰωνικόν.

Τὸ τί-

Incidere incidere dicunt. Herodotus *in ſecunda, ſacerdotes in* Aegypto *collectos omneis medios diſſecare. &* Hippocrates, *uenam iucidere.*

Ex fero auferunt γ, *& pro eo interponentes* ι, *fero dicunt.* Herodotus, *decies millies hoc utitur.*

Nauigans nauigans dicunt. Herodotus, *ſecundum ſegetem nauigantes. Ipſos ipſos, & ipſorum diuidunt: & ſic proferunt ipſi, et ipſos & ipſorum.* Homerus, *ſed ipſos fortis* Diomedes *ſpoliauit.*

Mentem, *& fluxum, & cutem diuidunt, mentẽ & fluxum & cutem dicentes.* Homerus, *corpus incidens ferrum.* Herodotus, *qui non in mentẽ uertunt adhuc.*

Fatus non utuntur participio, ſed fatus.

Interrogabat per diphthongum ſcribunt, & puto propter hoc, quoniã eodem modo incipere faciunt præterita, ut propria præſentia. eſt enim apud ipſos præteritum imperfectum interrogabat, deinde ionterpoſitione ι *fit interrogabat. ſic & interrogauit apud eos per* ει *diphthongum ſcriptum, uel à poſitione aſſumit* ει *diphthongum. eſt enim interrogo, & dico, & fit appoſitione* ι *rogo rogo, interrogabam gabas gabat.*

Etiam *iones tertias perſonas pluraleis paßiuorum præteritorum perfectorum ſic faciunt. in tertijs perſonis ſingularibus, habentibus* τ *tenue, uertũt tenuem in ſuam aſpiratam, et faciunt additamentum* α: *lotum eſt, lota ſunt. dictum eſt, dicta ſunt. ſi tamen fuerit cõmune per* ς *grauitonum, tunc & ionicum habet ante* αται *formetiuam medij præteriti perfecti: dictum eſt, dicta ſunt, quoniam dixi.* Si *tamen à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hãc corripiunt*

ante

Τὸ τέμνειν, τάμνειν λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ, τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν αἰγύπτῳ, συλλέξαντες πάντας μέσους διατάμνειν. καὶ Ιπποκράτης, φλέβα τάμνειν.

Τῦ ἐνέγκω ἀφεροῦνται τὸ γ, καὶ ἀντ᾽ αὐτῦ ἐπεντιθέμενοι τὸ ι, ἐνείκω λέγουσιν. ἡρόδοτος μυριαχῦ τούτῳ χρῆται.

Τὸ ἐκπλεύσας ἐκπλώσας λέγουσιν. ἡρόδοτος, κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντες. τὸ σφεῖς σφᾶς, καὶ σφῶν διαιροῦσι, καὶ οὕτω προφέρουσι σφέες, καὶ σφέας, καὶ σφέων. ὅμηρος, ἀλλὰ σφέας κρατερὸς διομήδης ἐξενάριξε.

Τὸν νοῦν, καὶ τὸν ῥοῦν, καὶ τὸν χροῦν διαλύουσι, νόον καὶ ῥόον καὶ χρόα λέγοντες. ὅμηρος, ταμεσίχροα χαλκόν. ἡρόδοτος, οἳ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσί πω. τῇ εἰπὼν οὐ χρῶνται μετοχῇ, ἀλλὰ τῇ εἴπας.

Εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι, καὶ οἶμαι διὰ τοῦτο, ἐπεὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. ἐστι γὰρ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ παρατατικὸς ἐρώτα, εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται εἰρώτα. οὕτω καὶ τὸ ἐπανείρετο παρ᾽ αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον, ἢ ἀπὸ τοῦ θέματος προσλαμβάνει τὴν ει δίφθογγον. ἐστι γὰρ τὸ ἐρωτῶ, καὶ ἔρω, καὶ γίνεται παρενθέσει τοῦ ι εἴρω, εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου εἴρετο.

Ἔτι οἱ ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν οὕτω ποιοῦσιν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλόν. τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν δασὺ, καὶ ποιοῦσι προσθήκην τοῦ α. νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται. εἰ μέν τοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ σ βαρύτονον, τότε καὶ τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου, πέφρασαι πεφράδαται, ὅτι πέφραδα. εἰ μέν τοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγομένων, τούτην συστέλλουσι

*ante ατια, in debitam correptionem : factum eſt, fa-
cta ſunt.*

*Item, conſtituunt Iones in δου deſinentibus patro-
nymicis, intenſiones : peliadæ dicentes, & laertiadæ.
debebat enim eſſe genitiuus laertidæ. Quoniam in δης
patronymica una ſyllaba ſuperant genitiuum primi-
tiui : ut Pelei Peleidæ, priami priamidæ. ſic & laer-
tæ laertidæ debebat eſſe patronymicum. ſed iones fa-
ciunt intenſionem, & ſic proferunt, laertides dicen-
tes : Peliades, deinde per productionem atticam pe-
leiades.*

*Vtuntur autem et tranſpoſitionibus. eſt aũt tranſ-
poſitio, cum uel prima litera propriæ fit ſyllabæ ſecun-
da: ut uia uia. ex uerti enim facta eſt, & a priuatiua
particula. & eſt rectus uia, ſcilicet uia. Inde facta eſt
tranſmutatio literæ, & dicitur uia. aut ſecũda prima:
ut cor cor, fortis fortis, quartum quartum. Homerus,
quartus dies erat, & in eo perfecta ſunt omnia.*

*Sciendum, quod differt tranſpoſitio ſuperpoſitione.
nam tranſpoſitio in eadem ſyllaba fit : ſuperpoſitio ue-
ro, in poſteriore : ut externus, erat enim nothus, exter
nus, & per ſuperpoſitionem externus. & rurſus, genu
genu, & haſta haſtæ, & per ſuperpoſitionem genu &
haſtæ. utuntur & hac paſſione iones.*

*Scire autem oportet, quòd antiqua ias decidit
iuxta inhabitantium mutationem, & permanſit uſ-
que ad illud tempus, quo fecerunt Iones colonias,
& diſſeminati ſunt in loca plura. Dicitur au-
tem apud eos ualere ualere. unde & ſana uulnera,
cica-*

πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολὴν, πεποίηται πεποιέαται.

Ετι στοιχοῦσιν ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς δου ληγόντων πατρωνυμικῶν, τὰς ἐπεκτάσεις, πηλειάδου λέγοντες, καὶ λαερτιάδου. ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ λαερτίδου, ἐπεὶ τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ μιᾷ συλλαβῇ περιττεύουσι τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου, οἷον πηλέως πηλεΐδου, πριάμου πριαμίδου. οὕτω καὶ λαέρτου λαερτίδου ὤφειλεν εἶναι τὸ πατρωνυμικόν. ἀλλ' οἱ ἴωνες ποιοῦσιν ἐπέκτασιν, καὶ οὕτω προφέρουσι, λαερτιάδης λέγοντες, πηλειάδης. εἶτα κατ' ἐπέκτασιν ἀττικὴν πηληϊάδης.

Χρῶνται δὲ καὶ ταῖς μεταθέσεσιν. ἔστι δὲ μετάθεσις, ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας γένηται συλλαβῆς, δεύτερον. οἷον ἀτραπιτὸς ἀταρπιτός. ἐκ γὰρ τοῦ τρέπεσθαι γέγονε, καὶ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ ἀτραπιτὸς, ἤγουν ἡ ὁδός. εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ στοιχείου, καὶ λέγεται ἀταρπιτός. ἢ τὸ δεύτερον πρότερον. οἷον καρδία κραδία, καρτερὸς κρατερὸς, τέταρτον τέτρατον. ὅμηρος, τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Ιστέον δὲ, ὡς διαφέρει μετάθεσις ὑπερθέσεως. ἡ μὲν γὰρ μετάθεσις ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ὑστέρᾳ, ὡς τὸ ὀθνεῖος. ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ὀθνεῖος. καὶ πάλιν γόνυ γόνυος, καὶ δόρυ δόρυος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γουνὸς, καὶ δουρός. χρῶνται δὲ καὶ τούτῳ τῷ πάθει οἱ ἴωνες.

Εἰδέναι δὲ χρὴ, ὡς ἡ μὲν ἀρχαία ἰὰς μετέπεσε περὶ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, καὶ διέμεινεν ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἐφ' ᾧ ἐποίησαν οἱ ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς τόπους πλείονας. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων,

cicatrices dicimus,& ſermo fabula,et diuinare ſortes edere.& loca in quibus uerſabantur,mores.et diligenter diligenter.pro amicitiam donauit, amicitiã paſſus eſt.& fraudulenter,uel diligenter peruerſim,& reſonantis,habentis.& iratus, & conturbatus, acceleratus,& familiaris,laralis.& moleſte ferens,moleſte ferens. & pro alij autem alij dicunt. & pro quieſcens, moram trahens. Dicunt *& qui ſecundum tribus, & numerum triginta uirorum,cœnas.*

Eum *qui cogitauit, qui in animo habuit.* Et *perſuaſit,uel docuit,notificauit.* Et *tincturas medicamenta.* Et *impenſas,tributa. angiportus dicunt, uicos biuios.* Secures *autem bipennes, uel ex manu arma, pharetras pharetras.*

Phaleras *circum maxillas tegmẽta.* Pſenas, *quæ in großis naſcuntur beſtiolæ.* Prolixum *longũ,et rectum.*

Qui *confricauit accipiunt,pro qui contriuit.* Maceriæ, *qui ex lapidibus ædificatis, & ſine cœno paruus paries.*

Fragmentum *fragmentum, fruſtum promõtorium. & tarſos calamorum frondes,ubi ſiccabant lateres.*

Roſtrum, *æs appoſitum in prora nauibus.* Parentare *inferias inferre, aut ſacrificare mortuis.* Pro *fuſionem autem, libationem.* Mobilia *non altam ſupellectilem, ſed ſuperficiem.* Vitiliginem *uocant morbum quendam per totum corpus. gannitus, lugubres uoces.* Terriſamelicos, *qui in terra eſuriunt, ac egent.* Qui *ſatis fecit, qui expulit, ut* Herodotus *in ſecunda.* Modicum, *& bene habens, æquißimum. admittentes autem, flectentes aiunt. clauam dicunt*

inflexum

οὐλὰς λέγομεν. ὁ δὲ λόγος μῦθος, καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἀνελεῖν, καὶ τοὺς τόπους ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο, ἤθη. καὶ τὸ ἐπιμελῶς ἀνακῶς. ἀντὶ τοῦ ξενίην ἐδωρήσατο, ξενίων συνεθήκατο. καὶ τὸ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς, ἐπιστρεφέως. καὶ τὸ ἠχούσης ἐχούσης. καὶ τὸ θυμωθεὶς, καὶ ταραχθεὶς, ὑπερχθείς. καὶ ὁ ἔποικος, ἐπέστιος. καὶ ὁ δυσφορῶν, ἠμεκτέων. καὶ ἀντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ, μετεξέτεροι λέγουσιν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζων, εἰλινύων. λέγουσι δὲ καὶ τοὺς κατὰ δήμους, καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν δεῖπνα. καὶ τὸν διανοηθέντα ἐννώσαντα, καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν ἀνέγνωσε, καὶ τὰς βαφὰς φάρμακα, καὶ τὰ ἀναλώματα τέλη. καὶ λαύρας λέγουσι, τὰς ῥύμας, τὰς ἀμφόδους. σαγάρεις δὲ, τοὺς πελέκεις, ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. ἄρδεις, τὰς φαρέτρας.

Φάλαρα, τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. ψῆνας δὲ, τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα ζωΰφια. σχοινοτενὲς, τὸ μακρὸν, καὶ ὀρθόν.

Συμψήσας δὲ λαμβάνουσι ἀντὶ τοῦ συντρίψας. αἱμασιαὶ δὲ, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον, καὶ ἄνευ πηλοῦ τοιχεῖον.

Φάρσος τὸ κλάσμα, τὸ τρύφος τὸ ἀκρωτήριον. καὶ ταρσοὺς δὲ καλάμων τὴν πρασιὰν, ᾧ ἐξήραινον τὴν πλίνθον.

Ἔμβολον δὲ τὸ χάλκωμα τὸ προτιθέμενον κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν. ἐναγίζειν δὲ, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν. ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις. πρόχυσιν δὲ, τὸ ἀποσπείσαν. ἔπιπλα, τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς. λεύκην δὲ καλοῦσι πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. κνυζήματα δὲ, τὰ γοερὰ ἀποφθέγματα. γεωπείνας δὲ, τοὺς ἐπὶ γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορουμένους. τὸ δὲ ἱκανῶσαι, ἀπῶσαι, ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ. τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον, ἐπεικέστατον. τὸ δὲ ἀποδεχόμενοι, κάμπτοντες φασί. κορώνην δὲ λέγουσιν

inflexum quoddam lignum. Eumaream *latrinā, aſſa digeſta,* Bares, *naueis.* Oſirin *uocant* Liberū *patrem.*

Catenas *torques, aliqui uero armillas. purgare au tem potionem ex zea frumento,ex aqua purgare.* Linum *cantilenæ nomen,uel lyræ chordam. fimbrias au tem,fimbrias. apophoram autem,quam pendunt ſerui dominis.* Liſim *inceſſum, & acceſſum.* Syrnea *apud eos dicitur holus quoddam apio ſimile, uel cibus,ex adipe & melle.* Enebeteria,*iuuenilia epularia.*Triphidi,*apud eos dicuntur triplaſij triuoces.*

Vaneſactus *eſt, infatuatus eſt ſignificat apud eos.* Dehoneſtatos *autē inhonoratos dicunt.* Aetate *prouectiorem uero, ſeniorem.* Manifeſtum *autem, laudabilem.* Mentis *compotem, prudentem.accipiunt autem hoc & in contrario.*

Dedotari *dicunt impune,ſeu gratis facere, & manifeſtum illuſtrem.* Sortitionem, *partitionem, uel ſortem labore confectum uindemiatum dicunt.* Bellare *ire obuiam dicunt, pudebunda uerenda.* Heſiodus, *caudas autem ſub pudibunda ponebant.*Luſus,*uel deriſus, calumniatus dicunt.* Herodotus, *ò rex deriſus ab* Amaſi *non animaduertis?* Exornans, *excolens inquiunt,qui me tibi ornamento excultam dimiſit,tan quam ſuam filiam.*

Spoliatitij,*milites armati nominantur.* Interiugu*lationes, diſciſſa ſaxa. mentipugnare, cognoſcere ſuā imbecillitatem, & inimicorum robur.* Siſyra, *barbarica ueſtis.* Contumelia *afficere, inſultare.* Sinype *ſordidarum ouium lana, uel excrementum ouis.*

ἐπικαμπές τι ξύλον, ἀμαρένην δὲ τὴν ἀπόπατον. τὰ δὲ ὁπλώμενα πεσσόμενα, βάρεις δὲ τὰς ναῦς. ὄσιριν δὲ καλοῦσι τὸν διόνυσον.

Τὰς δὲ ἀλύσεις, ἀφιδέας. οἱ δὲ τὰ ψέλλια, τὸ δὲ καθαίρειν πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος συρμαΐζειν. λῖνον δὲ ᾠδῆς ὄνομα, ἢ λύρας χορδήν. φυσσάνους δὲ, τοὺς κροσσούς. ἀποφορὰν δὲ τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. λύσιν δὲ τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον. συρνέη δὲ αὐτοῖς ὀνομάζεται λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικὸς, ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. ἐνηβητήρια δὲ, τὰ ἀνωχητήρια, τριφάσιοι δὲ, παρ' αὐτοῖς λέγονται οἱ τριπλάσιοι τρίφωνοι.

Απεματάϊσε δὲ τὸ ἐμάρανε σημαίνει παρ' αὐτοῖς. ἀποτιμοτέρους δὲ, τοὺς ἀτιμοτέρους λέγουσιν. ἀφηλικέστερον δὲ τὸ πρεσβύτερον. τὸν δὲ φανερὸν, ἐπάϊστον. φρενήρη δὲ, τὸν σώφρονα. λαμβάνουσι δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου.

Καταπροΐζεσθαι δὲ λέγουσι, τὸ προῖκα ποιῆσαι, τὸν καταφανῆ ἐπίλαμπον. λάξιν δὲ, τὸν μερισμὸν, ἢ τὸν κλῆρον, τὸν καταπεπονημένον τετρυγημένον λέγουσι. τὸ πολεμεῖν, ἀντιάζειν λέγουσι. τὰ αἰδοῖα, μέζεα. ἡσίοδος, οὐ ρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο. τὸ καταπαιχθεὶς, καὶ γελασθεὶς, διαβεβλημένος λέγουσιν. ἡρόδοτος, ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένος ὑπὸ ἀμάσιος οὐ μανθάνεις; τὸ καλλαπίσας ἀσκήσας λέγουσιν, ὃς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα.

Ενάριες οἱ ὁπλῖται ὀνομάζονται παρ' αὐτοῖς, διασπάγες δὲ, αἱ διεστῶσαι πέτραι. γνωσιμαχεῖν δὲ, τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. σισύρα δὲ, βαρβαρικὸς χιτών. ὑβρίζειν, τὸ σκιρτᾶν. σινύπη δὲ τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον, καὶ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου.

Innouare, recens mouere aliquid. Sponſor confirmator, ſubſeſſor ſecundus hæres, inteſtinare eſt perſequi. Quadripennulæ dicũtur apud ionas locuſtæ, eo quod quatuor habeant pennas, duas extra maiores, minores autem intus alteras duas. Non ſufficienter, pro conuenienter, non officioſe apud eos accipitur: exiliuit pro aufugit, gradus enim gradus, ex quo ſaltus ſaltus, unde ex utrinq; inuadere, apud Sophoclem in Triptolemo. & Homerus, quæ bene cucurrerunt, bene euaſerunt pedibus. & fricantem, fouentem. Eſt autem apud eos, & pro ruſtica allocutio. collix autem eſt ſpecies panis rotundi; ex quo & quæ apud nos cruſtula. funiculorũ complicatores, ſtorearum nexores. & indigenæ, legitimi filij. tutores hoſpitum, antiſtites ciuitatum & curatores, & hoſpitij ſuſceptores. Turget autem deſiderat, & concupiſcit. Diſtorquere corpus, præ laßitudine eſt grauari caput apud eos. ſcribitur autem ea dictio etiã præpoſito s. I tia autẽ recta linea. Curuũ intro nutans, & tortũ, quod etiam per β ſcribitur. marcidum aũt, quod marcuit. inſpergo autẽ, madefacio dicunt. recẽtia recentia, ſegne delicatũ. aridorũ fruticũ carbones, marilenos: mare nanq;, calor. Cinis autem marile dicitur. ſolicitus de cura, ſolicitus de cura, medens. ſolicitum enim eſſe dicitur curare. Panem concauum, panem concauũ dicunt. ſanie madens, effluens. Et publicum popularem, & elidere manibus mulgere, & ingemuit muſſauit: & imum uentrem purgãtes medicinas, elateria. Agitatoria alligauit, infibulauit. in duo diuiſum eſſe, diſiectum eſſe dicunt. Et rectitudo, recta lineatio occalluit, tanquam mola diriguit.

appro-

Νεοχμῶσαι δὲ, τὸ νεωςὶ κινῆσαί τι. φερέγγυος, ὁ βεβαιωτής. ἔφεδρος, ὁ ἐπίκληρος. ἐγκατθέειν, τὸ διώκειν. τετραπτέλυρίδες λέγονται παρὰ ἴωσιν, αἱ ἀκρίδες, παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξω, μείζω, ἐλάσσω δὲ ἔνδοθεν ἕτερα δύο. Τὸ οὐκ ἱκνεομένως, ἀντὶ τοῦ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως παρ᾽ αὐτοῖς λαμβάνεται. τὸ ἀπουπλήξατο. ἀντὶ τοῦ ἀπέφυγε. πλὴξ γὰρ, τὸ βῆμα. ἐξ οὗ πλήγματα, τὰ πηδήματα. ἔνθα καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὴξ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τριπτολέμῳ. καὶ ὅμηρος, αἱ δ᾽ εὖ μὲν τρέχον, εὖ δ᾽ ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. καὶ τὸ ψῶσαν, ἀντὶ τοῦ θάλπουσαν. ἔςι δὲ παρ᾽ αὐτοῖς καὶ τὸ ψῶ ἀγροικικὸν προσφώρημα. κόλλιξ δέ ἐςιν εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ᾽ ἡμῖν κολλίκια. σχοίνων δὲ συμβολεῖς, οἱ ψιαθοπλόκοι. καὶ ἰθαγενεῖς, οἱ γνήσιοι παῖδες. πρόξενοι δὲ, οἱ προςάται τῶν πόλεων, καὶ οἱ φροντιςαὶ, καὶ ξενίας ὑποδεχόμενοι. σπαργᾷ δὲ, τὸ ὀρέγεται, καὶ ἐπιθυμεῖ. κορδίνημαι δὲ, τὸ καρηβαρεῖν παρ᾽ αὐτοῖς. γράφεται δὲ καὶ σκορδίνημαι. ἴξις δὲ, ἡ αἰθιωρία. ῥοικὸν δὲ, τὸ εἴσω νεῦον, καὶ ςραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται. σαπρὸν δὲ, τὸ σεσηπός. τὸ δὲ ἐπιπάσσω, παλλύνω φασί. τὰ δὲ πρόσφατα, ποταίνια. βλακὸν δὲ, τὸ τρυφερόν. τοὺς δὲ φρυγανώδεις ἄνθρακας, μαριληνούς. μάρη δὲ, ἡ θέρμη. ἡ σποδιὰ δὲ, μαρίλη λέγεται. μελεδανθέων δὲ ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν, θεραπευῶν. μελεδαίνειν γὰρ λέγεται, τὸ μεριμνᾷν. μιςύλλην, τὸν κοῖλον ἄρτον λέγουσι. καὶ τὸ μυδῶσα, ἐκρέουσα. καὶ τὸν δημόσιον, ἐπιδήμιον. καὶ τὸ ἐκθλίβειν, βλιμάζειν. καὶ τὸ ἐςένaξεν, ἔμυξε. καὶ τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα, ἐλατήρια. τὸ ἐνέδησεν ἐνεκρίκωσε. τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι, ἐδικαιώθη φασί. καὶ ἡ αἰθυιώτης αἰθυωρία, καὶ τὸ ἐτυλώθη ἐμυλώθη.

τὸ ἐγχεί-

appropinquat, inſilit. enormiter, & præter opinionem, enormiter. fertilius, quod meliore ſucceſſu eſt. molendinum piſtrinum, aßimilatum matricatum dicunt. ut & febrem feruorem, & thalamos luſtra, & furere animo excedere, uel inſanire.

De æolica lingua.

Aeoles τὸ β, τῷ ρ *attribuunt, cum* ρ *infertur* κ, *uel* τ, *uel* δ: *habena pro habena, ueſtis lacera ueſtis lacera, roſa pro roſa.* Genitiuos à *rectis in* αι *diuidunt æoles, & per* αων *proferunt. nympha nympharum, uirgineæ uirginearum.* In *medio conciſiones, æolenſium ſunt: ut concitauit, pro impetum fecit, alius alius, aliud aliud.*

Q*uale quale dicunt, mortuus eſt & mortua pro mortuus.*

Additiones θα *ſyllabæ æolenſium ſunt: ut dicas.* In αις *unius ſyllabæ nomina diuidunt: puer puer, conuiuium conuiuium.* ω *litera pro* ου *utuntur: muſæ muſæ, relinquens relinquens.* υ *pro* ο *utuntur: nomen nomen, & ſimile ſimile dicentes.* Interdum *autem et pro* ε, *ad te ad te. & pro* ω *magno, oſſa oſſa.*

H *pro* ει *diphthongo utuntur. ueniſſe enim aiunt, & accepiſſe, per* η, *pro uenire & accipere.* Quæ*cunque per* ει *diphthongum apud nos dicuntur, per ſolum* ε *proferunt, multiplicantes immutabiles: deſiderans deſiderans, uulnera uulnera, ueſtes ueſtes, uos uos.* Geminant & ς, & π, & τ: *tantum, ubi, ut. odorem odorem dicunt, ſacrum ſacrum, genitiuos* κ *nominatiuos transferentes. teſtis dicunt teſtis,*

&

τὸ ἐγχείπλει ἐμπηδᾷ. τὸ ἐκτόπως, καὶ παραδόξως, ἐκτοπίως. τὸ δ' φορότερον ἐπισοχώτερον, τὸν μύλωνα ζώπειον, τὸ ὁμοιωμένον δελφυωμένον φασί. ὡς καὶ τὸν πυρετὸν, θερμωλήν. καὶ θαλάμους τὰς καταδύσεις, καὶ θρύσσειν τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίσασθαι, ἢ τὸ μαίνεσθαι.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Οἱ δὲ αἰολεῖς τὸ β τῷ ρ προσνέμουσιν, ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ, ἢ τ, ἢ δ. βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι δ' θειῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ αἰολεῖς, καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσιν, νύμφαι νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων. αἱ κατὰ τὸ μέσον συγκοπαὶ τῶν αἰολέων εἰσίν. οἷον ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν, ὦλλος ὁ ἄλλος, τοὖλλο τὸ ἄλλο.

Τὸ ποῖον, κοῖον λέγουσι. τεθνηὼς καὶ τεθνηῦα, ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς.

Αἱ προθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν αἰολέων εἰσὶν, οἷον εἴπηθα. τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι. παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς. τῷ ω σοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ου χρῶνται, μῶσαι μοῦσαι, λείπωσα λείπουσα. τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται, τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ε, πρὸς σὲ πρὸς σέ. καὶ ἀντὶ τοῦ ω μεγάλου, ὅσα ὤσα.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται. ἐλθῆν γὰρ λέγουσι, καὶ λαβῆν διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν. ὅσα διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνου τοῦ ε προφέρουσι, πολυπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα, ἱμείρων ἱμέῤῥων, ὠτειλὰς ὠτελλὰς, εἵματα ἔμματα, ἡμεῖς ὕμμες. διπλασιάζουσι καὶ τὸ ς, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. τοσοῦτον ὅππη ὅππως, ὅττι. τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι, τὸ ἱερὸν ἱρόν. τὰς γενικὰς εἰς δ' θείας μετάγοντες, ὁ μάρτυρος κλίνουσι, τοῦ μαρτύρου.

& cuſtos cuſtodis. Π pro μ utuntur, oculi pro oculi dicentes, & mecum pro mecum. uocatiuos in ων deſinentium ſingularium corripiunt: hirundo hirundo, luſcinia luſcinia, ſarpedon ſarpedon.

Ex αι diphthongis ι abijciunt, cum eas non conſonans ſequitur: ut, Alcæus Alcæus, & antiquus antiquus.

Indumentum ſcriptum per ει diphthongũ indumentum dicunt, & dolorem dolorẽ, & dentes dentes. Miletus per η ſcriptũ, per α proferunt, milatus dicentes. errantes autem per quandam pronunciationem dicũt: iugum iugum, & enſem enſem, et armillam armillam, & forficem forficem.

Thoas thoas dicunt, & niger niger, & miſer miſer. Aiax autem aiax non dicunt propter concurſum uocalium, et αι diphthõgi, quoniam male ſonabat. quare & in ας habẽtibus α longum addunt ι, ut in thoas, & reliquis. & eſt dicendum quod productione gaudeant, ſimul & breuiorum ſyllabis. Peleus paleus dicunt, & corrumpo corrumpo. nam poſitione longa, minor eſt natura longa: quoniam et α natura longum maius eſt αι diphthongo, habente ι, quod pronunciatur. nam faciens operam duorum militum, fortior eſt illorum. Ι idem ſæpe in α faciunt rectos: Archyta enim dicunt, pro Archytas. hybragora pro hybragoras. ſenex equum agitator Peleus, pro eques. apud Homerum quidem, eques Neſtor.

Optatiua primi indefiniti aſtiui εια proferũt, ut uerberem rem, faciam am. et prima perſona hi ſolutũur.

ſecunda

καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες, καὶ πετ' ἐμοῦ ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ. τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσι, χελιδὼν χελιδὸν, ἀηδὼν ἀηδὸν, σαρπηδὼν σαρπηδὸν. Τῶν αι διφθόγγων τὸ ι ἐκβάλλουσιν, ὅταν αὐταῖς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον ἀλκαῖος ἀλκάος, καὶ ἀρχαῖος ἀρχάος. τὸ εἷμα γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔμμα λέγουσι. καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας. τὸ μίλητος διὰ τοῦ η γραφόμενον, διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι, μίλατος λέγοντες. πλανηθέντες δὲ κατά τινα προφορὰν λέγουσι ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον πέλλιον, καὶ τὴν ψαλίδα παλίδα.

Τὸ θόας, θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, καὶ τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ αἴας αἴαις οὐ λέγουσιν, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, καὶ τῆς αι διφθόγγου, διότι ἔμελλε κακόφωνος εἶναι. καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς εἰς ας ἔχουσι τὸ α μακρὸν προστιθέασι τὸ ι, ὡς ἐν τῷ θόας, καὶ τοῖς λοιποῖς. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τάσει χαίρουσιν, ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς. τὸ πηλεὺς, παλεὺς λέγουσι. καὶ τὸ φθειραι φθέρραι. ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς. ἐπεὶ καὶ τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου, τῆς ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον. ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν, ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων. οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς α ποιοῦσι τὰς εὐθείας. ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρχύτης. ὁ ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ ὑβραγόρας. γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης. παρ' ὁμήρῳ μὲν, ἱππότα νέστωρ.

Τὰ εὐκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ διὰ τοῦ εια προφέρουσιν, οἷον τύψαιμι τύψεια, ποιήσαιμι ποιήσεια. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται, τῷ δὲ

δευτέρῳ

ſecunda & tertia Athenienſes: ut uerberes uerberet, uerberent tertia pluralis.

Horum ſunt & diuiſiones. nam pro Argiui, Argiui dicunt: & contractiones eorundem, regi regi. hi uertunt ει diphthongum in οι diphthongum: ut ſomnium ſomnium. Dualibus numeris hi utuntur minime, quemadmodum & Romani, qui ex his ſunt deducti.

Hi in ω deſinentibus datiuis, non adſcribunt ι: ut Homero & ſapienti. Martis ος, per ο paruum flectunt.

Extractiones ι, non ſolum æolenſium ſunt, ſed & atticorum & dorienſium. nam pro ſocijs, ſocijs dicunt. Hi omneis conſonantes geminant in breuibus: ut dic & dic, & uetus, & huiuſmodi. Troianis, & mulieribus commune: hi troianis & mulieribus ſcribunt, & his ſimilia.

In ου deſinentes genitiuos per ὰ proferunt: æacidæ enim ionice, & æacidæ attice. æacidæ autem æolenſes ſcribunt, quod nõ pronunciatur. ι pronunciare côſueuerũt in ſecunda & tertia perſona: ut clamas clamas, ridet ridet. pro ξ, ης proferunt: hoſpes hoſpes. & pro ψ, πς: pelops pelops pro η, ε, uel α, quod commune eſt etiam dorienſibus.

Et η tum in ε uertnnt, ut Mars Mars. tum in α, ut Hecubam hecubam, portam portam, cogitationem cogitationem, auroram auroram; deceptionem deceptionem, iniuria afficere iniuria afficere. pro θ, φ, contunditur contunditur.

Pro duobus ππ, duo ϖ: incidere incidere. pro ς, τ, tu tu, in te in te. pro τ, π, ſtolam ſtolam, miſſus miſſus.

Pro

δȣτέρῳ καὶ τρίτῳ οἱ ἀθηναῖοι. οἷον τύψειας τύψειε, τύψειαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν.

Τέτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις. ἀντὶ γὰρ τȣ̃ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγȣσι. καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν βασιλέϊ βασιλεῖ. οὗτοι τρέπȣσι τὴν ει δίφθογγον εἰς οι δίφθογγον. ὡς ὄνειρος ὄνοιρος. τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς οὗτοι κέχρηνται οὐδαμῶς. καθὰ δὴ καὶ οἱ ῥωμαῖοι, τούτων ὄντες ἄποικοι.

Οὗτοι ταῖς εἰς ω ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ι. ὡς τῷ ὁμήρω, καὶ τῷ σοφῶ. ἄρεος τὸ ος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι οὐ μόνον αἰολέων εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ ἀττικῶν καὶ δωριέων. ἀντὶ γὰρ ἑταίρων, ἑτάρων λέγουσιν. οὗτοι πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων, ὡς τὸ ἔννεπε, καὶ τὸ ἔννη, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, οὗτοι τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι γράφȣσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις.

Τὰς εἰς ȣ ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ ȣ ἐκφέρȣσιν. αἰακίδαο γὰρ ἰωνικῶς, καὶ αἰακίδεω ἀττικῶς, αἰακίδȣ δὲ οἱ αἰολεῖς γράφουσι. τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δȣτέρου καὶ τρίτου προσώπου, οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ. ἀντὶ τοῦ ξ, κς προφέρουσι, ξένος κσένος. καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, πς, πέλοψ πέλοπς. ἀντὶ δὲ τοῦ η τὸ ε, ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι.

Καὶ τὸ μὲν η εἰς ε τρέπȣσιν, ὡς τὸ ἄρης ἄρες. τὸ δὲ η εἰς α, ὡς τὸ ἑκάβην ἑκάβαν, πύλην πύλαν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ θ τὸ φ, θλᾶται φλᾶται.

Αντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σς, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν. ἀντὶ δὲ τοῦ ς τὸ τ, σὺ τὺ, εἰς σὲ εἰς τέ. ἀντὶ δὲ τοῦ τ τὸ π, στολὴν, πολὴν, σταλεὶς παλεὶς.

Αντὶ

Pro ω magno ο paruum: hora hora, cicatrix cicatrix. Concidunt & compoſita nomina, geminãtes mutas: ut decidit pro decidit, et ſecundum autem pro ſecundum autem, & deiecit pro deiecit.

Penultima acuta dicunt non ſolum nomina, ſed & articulos, ſi nominum ordinem habeant: tuus tuus, tua tua, tuum tuum.

Eodem autem modo & diſſyllaba, quæ apud nos acuunt ultimam, ipſi grauitonant: ſapiens, pulcher, acutus, tardus, grauis, albus, ara, animus, aſper, durus, claudus, & ſimilia.

In ες uocatiuum nominum in ης abſque ς proferunt: Socrates, Ariſtophanes, Demoſthenes.

Et à genitiuis caſibus ε auferunt. Socratis, Diomedis, Sophoclis dicentes. Pro accuſatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, hominibus pro homines. hoc faciunt, quia utuntur iota pro υ. Accuſatiuum pluralem proferunt, ως pro ους accipientes, homines, equos. Infinita uerba in ειν deſinentia, ipſi per ην efferunt, penultimam acuentes: amare amare, uocare uocare, ſapere ſapere.

Quæ apud nos deſinunt in αν, ipſi in αις transferunt: ridere ridere, eſurire eſurire. In ουν finientia infinita, ipſi per οις efferunt: exaltare exaltare, corrigere corrigere, inaurare inaurare. In ω terminantia uerba apud nos, in μι faciunt: ut intelligo intelligo, amo amo. Quæcunque participia, quæ ultimam acuunt, in ως terminant, per ν apud illos efferuntur, & acuunt penultimam: fatus fatus, qui intellexit qui intellexit. Seruant autem

&

Ἀντὶ δὲ τοῦ ω μεγάλου τὸ ο. ὥρα ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή. συγκόπτουσι δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων, διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα, ὡς τὸ κάππεσεν ἀντὶ δὲ τοῦ κατέπεσεν, καὶ καδδὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ δὲ, καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν.

Βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἀπέχωσιν, ὁ σὸς ὅ σος, ἡ σὴ ἥ ση τὸ σὸν τό σον.

Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα αὐτοὶ βαρυτονοῦσι, σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ ς προφέρουσι, Σώκρατες Σώκρατε, Ἀριστόφανες Ἀριστόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε.

Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου λέγοντες. ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι, διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ. τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρουσι τὸ ως ἀντὶ τοῦ ους λαμβάνοντες, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως. τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες, φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

Τὰ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν, αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι, γελᾷν γελαῖς, πεινᾷν πειναῖς. τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τοῦ οις ἐκφέρουσιν, ὑψοῦν ὑψοῖς, ὀρθοῦν ὀρθοῖς, χρυσοῦν χρυσοῖς. τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν, εἰς μι ποιοῦσιν. οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι. ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται, καὶ βαρυτονοῦνται, εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων. φυλάττουσι δὲ

& horum declinationes proportionabiliter deſinentiæ. Dicitur apud eos amor amor, & riſus riſus. & flectunt ea, quemadmodum quæ in os deſinunt propria nomina. ego circunflectunt, ego dicentes, & mei duo, mei duo. Tu tu, ſicut Dores dicunt, & nobis nobis, nos nos. hic hic, alio alio, peiora peiora, laudo laudo. Veſtes ueſtes, una una, ſuffragium ſuffragium. Stratum eſt, ſtratum eſt. Hi in medio duarum uocalium ponunt u. aër enim aër dicunt, & aurora aurora. Cum uero conſonans eſt medio, non etiam. Et hæc de dialectis dicta ſunt mihi pro uiribus. forte & alia quiſpiam indagans accurate inueniet, quæ his ſint anteponenda.

FINIS.

καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι. τὸ ἐγὼ περισπῶσιν ἐγῶν λέγοντες, καὶ ἐμὼ ἐμῶν. τὸ σὺ τὺ, ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι λέγουσι, καὶ τὸ ἡμῖν ἄμμιν, ἡμεῖς ἄμμες. τὸ ἐνθάδε τῆδε, τὸ ἄλλοσε ἑτέροσε, τὰ χείρονα χέῤῥονα, τὸ ἐπαινῶ αἴνημι, τὰ ἱμάτια ἔμματα, ἡ μία ἴα, ἡ ψῆφος ψάφαξ.

Τὸ ἔστρωται ἐστόρηται. οὗτοι μέσον δύο φωνηέντων τιθέασι τὸ υ. ἀὴρ γὰρ αὐὴρ λέγουσι, καὶ ἕως εὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκ ἔτι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν διαλέκτων λέλεκταί μοι κατὰ τὸ δυνατόν. ἴσως δὲ, καὶ ἕτερά τις σκοπῶν ἀκριβῶς εὑρήσει διαφέροντα ταύταις.

ΤΕΛΟΣ.

CEBETIS THEBANI TABVLA.

Orte fortuna deambulabamus in Saturni ſacello, in quo cum pleraq; alia munera intuebamur, tũ poſita erat & tabula quædã pro delubro, in qua erat pictura quædam peregrina, et fabulas habens peculiareis, quas non poteramus conijcere quænã, & quãdo fuiſſent: neq; enim ciuitas uidebatur nobis eſſe, quod pictũ erat, neq; uallũ, ſed ambitus erat in ea, habens alios ambitus duos: hunc quidẽ maiorẽ, hũc uero minorem. Erat autem & porta in primo ſepto. In porta uero, turba uidebatur nobis multa aſtare: intra uero ſeptũ, multitudo quædam mulierũ uidebatur. In ingreſſu uero primi ueſtibuli & ſepti, ſenex quidam aſtãs uidebatur quaſi imperare aliquid ingrediẽti turbæ. Addubitãtibus uero nobis de cõmẽto, inter nos multo tempore: ſenex quidã aßiſtens, Nihil abſurdit patimini, ò hoſpites, inquit, ambigẽtes de pictura hac. Non enim indigenæ multi norũt, quidnam hoc cõmentum queat. neq; enim eſt noſtræ ciuitatis munus: ſed hoſpes quidã olim profectus eſt huc, homo cordatus, & grauis ſapientia: ſermone uero & opere Pythagoricam quandã, & Parmenidicã æmulatus uitã, qui & ſacellum hoc, et picturam dedicauit Saturno. Num igitur, inquam ego, & ipſum uirum noſti uidens? Etiã admiratus ſum, inquit, ipſum multo tempore. Iunior enim cũ eſſet, multa & ſtudioſa diſſerebat, & de hoc figmẽto ſæpe ipſum audiuerã narrantẽ. Per Iouem ergo, inquam ego, niſi aliquod tibi magnum negotium fuerit,

expone

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ

Πίναξ.

Τυγχάνομεν περιπατοῦντες ἐν τοῦ τῷ τοῦ χρόνου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν, ἐνέκειτο δὲ καὶ πίναξ
B
τὶς ἔμπροσθε τοῦ νεὼ, ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους, οὓς οὐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν τίνες καὶ πότε ἦσαν. οὔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, οὔτε στρατόπεδον, ἀλλὰ περίβολος ἐν αὐτῷ, ἔχων ἑτέρους περιβόλους δύο, τὸν μὲν μείζω, τὸν δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ἐπὶ τοῦ πρώτου περιβόλου. πρὸς δὲ τῇ πύλῃ, ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι. ἔνδον δὲ τοῦ περιβόλου, πλῆθός τι γυναικῶν ἑωρᾶτο. ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου τοῦ πρώτου πυλῶνος καὶ περιβόλου γέρων τὶς ἑστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προστάττων τί τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ. ἀπορούντων δὲ ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τὶς παρεστὼς, οὐδὲν δεινὸν πάσχετε ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης. οὐ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων πολλοὶ ἴσασι τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναται. οὐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα. ἀλλὰ ξένος τὶς πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ πυθαγόρειόν τινα καὶ παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον, ὅς τό, τε ἱερὸν τοῦτο, καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε τῷ κρόνῳ. πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις ἑωρακώς; καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν χρόνον. νεώτερος γὰρ ὢν πολλὰ, καὶ σπουδαῖα διελέγετο. καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς μυθολογίας, πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος. πρὸς Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τίς σοι μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα,

expone nobis: ualde enim concupiſcimus audire, quænam eſt fabula. Non inuentus ò hoſpites, inquit. Sed hoc oportet nos audire, quoniam periculi quippiam habet enarratio. Quodnam, inquam ego? Quoniam ſi attenti fueritis, inquit, & intelligetis dicta, prudentes et felices eritis. ſin minus, imprudentes & infelices, & triſtes & rudes facti, male uitam degetis. Eſt enim narratio ſimilis Sphingis ægnimati, quod illa proponebat hominibus: ſi enim ipſum intellexiſſet quiſpiam, ſaluus erat. ſi uero neſciuiſſet, interficiebatur à Sphinge. Eodem modo & in narratione hac. Nam incipientia hominibus, ſphinx eſt. Innuit autem & hæc, quid bonum, quid malum: quid neque bonum, neq; malum eſt in uita. hæc igitur niſi quis intelligat, interimitur ab ipſa non ſemel, ſicut à Sphinge deuoratus interijt: ſed paulatim in tota uita abſumitur, quēadmodum ij qui ad ſupplicium traditi ſunt. Si uero quis intelligat, contra inſipientia perditur, ipſe uero ſaluus eſt & beatus, & felix fit in tota uita. Vos igitur attendite, & ne obaudite. O' hercules, ut in magnam quandam cupiditatem inieciſti nos, ſi hæc ita habent. Sed habent, inquit, ita. Non præuenies igitur narrando, quando nos attendemus diligenter, poſtquam & multa talis eſt. Accepta igitur uirga quadam, & ducta ad picturam, Videtisne, inquit, ſeptum hoc? Videmus. Hoc primum oportet ſcire uos, uocari locum hunc uitam, & turbam multam ante hoſtium aſtantem ingreſſuros in uitam eſſe. Senex uero ſupra aſtans, habens chartam quandam in manu,

διήγησαι ἡμῖν. πάνυ γὰρ ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτε ἐστὶν ὁ μῦθος. οὐδεὶς φθόνος ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τουτὶ δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις. οἷόν τι; ἔφην ἐγώ. ὅτι εἰ μὲν προσέξητε, ἔφη, καὶ συνήσετε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι, καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε. εἰ δὲ μὴ, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ, καὶ ἀμαθεῖς γενόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. Ἐστι γὰρ ἡ ἐξήγησις, ἐοικυῖα τῷ τῆς σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προὐβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίη τις, ἐσώζετο. εἰ δὲ μὴ συνίη, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆς σφιγγός. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ γὰρ ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις σφίγξ ἐστιν. αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τί ἀγαθὸν, τί κακὸν, τί οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε κακόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' οὖν ἐὰν μή τις συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς οὐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀνάπαλιν ἡ μὲν ἀφροσύνη ἀπόλλυται, αὐτὸς δὲ σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ μὴ παρακούετε. ὦ ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα. οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡμῶν προσεξόντων οὐ παρέργως, ἐπείπερ καὶ τὸ ἐπιτίμιον τοιοῦτόν ἐστιν. ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ, καὶ ἐκτείνας πρὸς τὴν γραφὴν, ὁρᾶτε ἔφη τὸν περίβολον τοῦτον; ὁρῶμεν. τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος βίος. καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ παρὰ τὴν πύλην ἐφεστὼς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ,

& altera tanquã oſtendens quippiam, hic Genius uocatur. Iubet enim ingrediẽtibus, quid oportet eos facere, ut ingrediantur in uitã: & oſtendit qualem uiam eos oportet incedere, ſi ſeruandi ſunt in uita. Qualem igitur uiam iubet ire, aut quomodo, inquã ego? Vides ne, inquit, iuxta portam ſoliũ quoddam poſitũ in loco eo, in quem ingreditur turba, in quo ſedet mulier ornata moribus, & perſuaſibilis apparens, & in manu habens poculum quoddam? Video, ſed quænam eſt ea, inquam? Deceptio uocatur, inquit, omnes homines ſeducens. Tum quid facit hæc? Ingredientes in uitã bibere compellit, quoad eius fieri poteſt. Hæc autem quænam eſt potio? Error, inquit, atque ignorantia. Tum quid? Epota hac ingrediuntur in uitam. Nam igitur omnes bibunt errorem, an minime? Omnes bibunt, inquit, ſed aliqui plus, aliqui minus. Præterea non uides intra portam multitudinem quandam mulierum meretricum, diuerſas formas habentium? Video: hæ igitur opiniones, & concupiſcentiæ, & uoluptates appellantur. Cum igitur ingreditur turba, proſiliunt hæ, & cõplectuntur ſingulos, deinde adducunt. Quonam abducunt eos? Aliæ ad ſalutem, inquit, aliæ ad interitũ per deceptionẽ. O admirãde, quàm difficilẽ potionem narras? Atque omnes, inquit, pollicentur ueluti ad optima ducturæ, & ad uitam felicem, ac conducibilem. ipſi uero ob ignorantiam, & errorem, quem ebiberunt à deceptione, non inueniunt quænam ſit uera uia in uita, ſed errant temere, quẽadmodũ uides, & prius ingreſſos, ueluti circumuagantes, quò ipſæ monſtrauerint. Video hoc, inquam, ſed mulier illa quænam eſt,

quæ

καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι, οὗτος δαίμων καλεῖται. προστάττει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ. ποίαν οὖν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ. ὁρᾷς, εἶπε, παρὰ τὴν πύλην θρόνον τινὰ κείμενον κατὰ τὸν τόπον τοῦτον, καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος ἐφ' οὗ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριόν τι; ὁρῶ, ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη, ἔφην. ἀπάτη καλεῖταί φησιν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα. εἶτα τί πράττει αὕτη; τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸν βίον ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; πλάνη, ἔφη, καὶ ἄγνοια. εἶτα τί; πιόντες τοῦτο πορεύονται εἰς τὸν βίον. πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ; πάντες πίνουσιν, ἔφη, ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον. ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑταιρῶν, παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν; ὁρῶ. αὗται τοίνυν δόξαι, καὶ ἐπιθυμίαι, καὶ ἡδοναὶ καλοῦνται. ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται. καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, εἶτα ἀπάγουσι. ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη, αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τὴν ἀπάτην. ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις; καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα, καὶ λυσιτελῆ. οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς ἀπάτης, οὐχ εὑρίσκουσι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς, ἡ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῆ, ὥσπερ ὁρᾷς, καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγονται, ὅπῃ ἂν αὗται δεικνύωσιν. ὁρῶ τοῦτον, ἔφην. ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν,

ἡ ὥσπερ

quæ ut cæca & inſana quædam uidetur, & inſiſtit ſuper lapide quodam rotundo? Vocatur, inquit, fortuna. eſt aũt nõ ſolũ cæca, ſed & inſana & ſurda. hæc itaq; quid operis habet? obambulat quocũq;, inquit, & alijs eripit facultates, alijs tradit, ab ijſdẽq; rurſus aufert illico quæ tradiderat, & alijs tradit temere & inconſtanter, ideo & ſignum bene indicat naturam ipſius. Quodnam hoc, inquam ego? Quoniã ſuper lapide rotundo inſiſtit. tum, quid hoc ſignificat? quoniam incertum & inſtabile eſt eius donũ. Calamitates enim magnæ ac aſperæ fiunt, cum quiſpiam ei crediderit. Turba uero multa hæc eam circumſtans, quid uult, & quinam uocantur? Vocantur hi quidem inconſulti. petit autem unuſquiſq; ipſorum, quæ profundit. Quomodo igitur non ſimili ſunt aſpectu, ſed hi quidem uidentur gaudere, hi uero triſtantur extens manibus? Qui uidentur, inquit, gaudere & ridere, ex ipſis qui acceperunt aliquid à fortuna ſunt. hi uero & bonam fortunam ipſam uocant. Qui autem uidentur flere, & manus extendere, hi ſunt, à quibus abſtulit, quæ dedit prius ipſis. Hi autem rurſus malam fortunam ipſam appellant. Quæ igitur ſunt quæ dat eis, quandoquidem ſic hi quidem acceptis lætantur, hi uero amiſsis deflent? Ea, inquit, quæ à multis hominibus uidentur eſſe bona. Ea ergo quæ ſunt? Diuitiæ ſcilicet, & gloria, & nobilitas, & filij, & tyrannides, & regna, & alia quæcunque his ſimilia. Hæc igitur quomodo non ſunt bona? De his, inquit, alias diſputabimus: nunc in fabulæ narratione ſimus. Sit ita. Vides igitur, ubi præterieris portam hanc,

ſuperiorem

ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἑστηκῦα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; καλεῖται μὲν, ἔφη, τύχη. ἔστι δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει; περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη, καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι, παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα, ἃ δέδωκε. καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῆ, καὶ ἀβεβαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς. ποῖον τοῦτο, ἔφην ἐγώ; ὅτι ἐπὶ στρογγύλου λίθου ἕστηκεν. εἶτα τί τοῦτο σημαίνει; ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις. ἐκπλώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ. ὁ δὲ ὄχλος, ὁ πολὺς οὗτος, ὁ περὶ αὐτὴν ἑστηκὼς, τί βούλεται, καὶ τίνες καλοῦνται; καλοῦνται καὶ οὗτοι ἀπροβούλευτοι. αἰτοῦσι δὲ ἕκαστος αὐτῶν, ἃ ῥίπτει. πῶς οὖν οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν ἐκτετακότες τὰς χεῖρας; οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν, καὶ γελᾶν αὐτῶν, οἱ εἰληφότες τι παρὰ τῆς τύχης εἰσίν. οὗτοι δὲ καὶ ἀγαθὴν τύχην αὐτὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο, ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς. οὗτοι πάλιν κακὴν τύχην αὐτὴν καλοῦσι. τίνα οὖν ἐστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι οὕτως οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλαίουσι; ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά. ταῦτα οὖν τίνα ἐστί; πλοῦτος δηλαδὴ, καὶ δόξα, καὶ εὐγένεια, καὶ τέκνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖαι, καὶ τἆλλα ὅσα τούτοις παραπλήσια. Ταῦτα οὖν πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθά; περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις διαλεξόμεθα. νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γενώμεθα. ἔστω οὕτως. ὁρᾷς οὖν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην,

ἀνώτερον

ſuperiorem aliũ ambitũ, & mulieres extra ambitũ cõſtitutas, ut meretrices ſolent? Ac ualde. *Harum itaq;* *hæc* Incõtinentia *appellatur, hæc* Luxuria, *hæc* Auaritia, *hæc* Aſſentatio. *Cur igitur hic aſtant hæ?* Obſeruant, *inquit, eos qui acceperũt aliquid à fortuna.* Tum quid? *Exiliunt, atque amplexantur eos, & adulantur, & rogant ut apud eas maneant, dicentes uitã habituros iucundam, & ſine labore, et moleſtiam habentem nullam. Si igitur quiſpiam perſuaſus fuerit ab ipſis ingredi in uoluptatem, tãtiſper ſuauis uidetur eſſe ea conuerſatio, quoad titillauerit hominem: poſtea non eſt. Vbi enim reſipuerit, intelligit quod non comediſſet, ſed ab ipſa comeſus, & iniuria affectus fuiſſet. Quamobrem & cum conſumpſerit omnia quæ accepit à* Fortuna, *cogitur ipſis mulieribus ſeruire, & omnia ſuſtinere, & turpis eſſe, et facere gratia ipſarum quæcunq; ſunt pernicioſa: ut ſurripere, ſacra legere, peierare, prodere, deprædari, & omnia quæ his ſimilia. Vbi igitur omnia ipſis defecerint, traduntur ſupplicio.* Quodnam id eſt? *Vides retro quãdam ex ipſis, inquit, tanquam feneſtrã paruam, & locum anguſtum quendam, & obſcurum?* Igitur *& mulieres turpes, & ſordidæ, & panno obſitæ eſſe uidentur.* Maxime. *Ex his igitur, inquit, quæ flagellum tenet, uocatur* Punitio. *Quæ uero caput in genibus habet,* Mæſtitia. *quæ autem capillos uellit ſuos,* Dolor. *Sed alius hic præaſsiſtens ipſis, deformis quidam, & macilentus, & nudus: ac deinde quædam ſimilis ei turpis & macilenta, quænam eſt?* Hic *quidem* Luctus *uocatur, inquit: illa uero ſoror eius,* Mæſtitia. *his itaq; traditur*

ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, καὶ γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἑστηκυίας, κεκοσμημένας ὥσπερ ἑταῖραι εἰώθασι; καὶ μάλα. αὗται τοίνυν, ἡ μὲν ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ ἀσωτία, ἡ δὲ ἀπληστία, ἡ δὲ κολακεία. τί οὖν ὧδε ἑστήκασιν αὗται; παρατηροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τι παρὰ τῆς τύχης. εἶτα τί; ἀναπηδῶσι, καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδὺν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν ἔχοντα οὐδεμίαν. ἐὰν οὖν τις πεισθῇ ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβὴ, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον, εἶτ' οὐκ ἔστιν. ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ, αἰσθάνεται ὅτι οὐκ ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς κατησθίετο, καὶ ὑβρίζετο. διὸ καὶ ὅταν ἀναλώσῃ πάντα, ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς τύχης, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. οἷον ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιορκεῖν, προδιδόναι, λῃΐζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παραπλήσια. ὅταν οὖν πάντα δ' αὐτοῖς ἀπολείπῃ, παραδίδονται τῇ τιμωρίᾳ. ποία δέ ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς ὀπίσω τι αὐτῶν, ἔφη, ὥσπερ θύριον μικρὸν, καὶ τόπον στενόν τινα, καὶ σκοτεινόν; οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι. καὶ μάλα. αὗται τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τὴν μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται τιμωρία. ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, λύπη. ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλλουσα ἑαυτῆς, ὀδύνη. ὁ δ' ἄλλος οὗτος ὁ παρεστηκὼς αὐταῖς, δυσειδής τις, καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ μετὰ ταῦτά τις ὁμοία αὐτῷ αἰσχρὰ, καὶ λεπτὴ, τίς ἐστιν, ὁ μὲν ὀδυρμὸς καλεῖται ἔφη, ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἀθυμία. τούτοις οὖν παραδίδοται

καὶ με-

& cum his uiuens cruciatur. Tum rurſus hinc in aliam domum abijcitur ad infortunium, et ibi reliquam uitam traducit in omni infelicitate, niſi pœnitentia ei à fortuna occurrat. Tum quid fit? Si pœnitentia ei occurrat, eripit ipſum à malis, & imprimit ipſi aliam opinionem & deſiderium, quod ad ueram diſciplinam ducat. ſimul uero & ad eam, quæ falſa diſciplina uocatur. Tum quid fit? Si, inquit, opinionem hanc ſuſceperit, quæ ducit ipſum ad ueram doctrinam, purgatus ab ea, ſaluus fit, & beatus, & felix fit in omni uita, niſi rurſus decipitur à falſa opinione. O' Hercules, quàm magnum periculum aliud hoc? Sed falſa diſciplina, quænam eſt, inquam ego? Non uides aliud ſeptum illud? Ac ualde, inquam ego. Igitur extra ſeptum, apud ingreſſum, mulier quædam aßiſtit, quæ uidetur multum munda, & bene morata eſſe, atque apprime. Hanc igitur plerique, & ſtulti homines, Diſciplinam uocant. Non eſt autem, ſed falſa diſciplina, inquit. Qui ſane ſalui fiunt, cum uolunt ad ueram diſciplinam proficiſci, huc primum ueniunt. Num itaque alia uia non eſt, ad ueram doctrinam adducens? Eſt, inquit. Hi uero homines intra ſeptum declinantes, qui ſunt? Falſæ diſciplinæ, inquit, amatores, decepti, & opinati cum uera diſciplina familiaritatem habere. Qui igitur uocantur hi? alij poetæ, inquit, alij oratores, alij dialectici, alij muſici, alij arithmetici, alij geometræ, alij aſtrologi, alij uoluptuarij, alij peripatetici, alij critici, & quicunque alij his ſunt ſimiles. mulieres autem

illæ

καὶ μετὰ τούτων συμβιοῖ τιμωρούμενος. εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται εἰς τὴν κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν ἡ μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἑτέραν δόξαν, καὶ ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδίαν ἄγουσαν. ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν ψευδοπαιδίαν καλουμένην. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν μέν φησι τὴν δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν ἄγουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καθαρεὶς ὑπ᾽ αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. εἰ δὲ μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς ψευδοξίας. ὦ ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος οὗτος. ἡ δὲ ψευδοπαιδία, ποία ἐστὶν, ἔφην ἐγώ; οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον περίβολον ἐκεῖνον; καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου παρὰ τὴν εἴσοδον γυνή τις ἕστηκεν, ἣ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ, καὶ εὔτακτος εἶναι; καὶ μάλα. ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, παιδίαν καλοῦσιν. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ ψευδοπαιδεία ἔφη. οἱ μέντοι σωζόμενοι ὁπόταν βούλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον παραγίγνονται. πότερον οὖν ἄλλη ὁδὸς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσα; ἔστιν, ἔφη. οὗτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔσω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες, τίνες εἰσίν; οἱ τῆς ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταὶ, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς παιδείας συνομιλεῖν. τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι; οἱ μὲν ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ ῥήτορες, οἱ δὲ διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ μουσικοὶ, οἱ δὲ ἀρηθμητικοὶ, οἱ δὲ γεωμέτραι, οἱ δὲ ἀστρολόγοι, οἱ δὲ ἡδονικοὶ, οἱ δὲ περιπατητικοὶ, οἱ δὲ κριτικοὶ, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παραπλήσιοι. αἱ δὲ γυναῖκες

ἐκεῖναι

illæ quæ uidētur circumcurrere ſimiles primis, in quibus ais eſſe incontinentiā,& aliæ cum ipſis, quæ ſunt? Ipſæ illæ ſunt, inquit. Nū igitur & huc ingrediuntur? Per Iouem & huc. raro aūt, & nō uelut in primo ambitu. Nunquid igitur & hæ opiniones? Næ, inquit. Imo enim & in his poculū, quod ebiberunt à deceptione ac ignorantia, manet per Iouem, & cū ea Inſipientia: ac nō diſcedet ab ipſis, neq; opinio, neq; reliqua malitia, donec obliti falſæ diſciplinæ, ingrediātur in uerā uiam, & bibant huius purgatoriā uirtutē, & abiecerint mala omnia quæ habent, & opiniones & ignorantiā, & reliquā omnem prauitatē. Tunc ſic ſalui fient. hic aūt manentes apud falſam Eruditionē, non unquā abſoluentur, neq; deerit ipſis malum ullum gratia horum ſtudiorum. Quæ igitur hæc uia eſt, ducens ad ueram Diſciplinam? Vides, inquit, ſupra locum illum, ubi nemo inhabitat, ſed deſertus uidetur eſſe? Video. Igitur & ianuam quandam paruam, & uiam quandam ante ianuam, quæ non multum frequentatur, ſed perpauci eunt: quod tanquam difficilis aſcenſu, et aſpera & ſaxoſa eſſe uideatur? Et ualde, inquam ego. Igitur & collis quidam excelſus uidetur eſſe, & aſcenſus anguſtus ualde. et præcipitia habens hinc inde profunda? Video. Hæc igitur eſt uia, inquit, ducens ad ueram Diſciplinam, & ſane quàm difficilis uiſu. Itaque & ſupra circum collem uides petram magnam, circumcirca præruptā? Video, inquam. Vides igitur & mulieres duas inſiſtentes ſupra petram ſplendidas, & bona habitudine corporis, & quomodo extenderunt manus alacriter? Video, ſed quæ uocantur, inquam, hæ?

ἐκεῖναι αἱ δοκοῦσαι περιτρέχειν ὅμοιαι ταῖς πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τὴν ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ᾽ αὐτῶν, τίνες εἰσίν; αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. πότερον οὐ καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ δία καὶ ὧδε, σπανίως δὲ, καὶ οὐχὶ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. πότερον οὖν καὶ αἱ δόξαι; ναὶ ἔφη. ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἔπιον παρὰ τῆς ἀπάτης, καὶ ἡ ἄγνοια μένει νὴ δία, καὶ μετ᾽ αὐτῆς γε ἡ ἀφροσύνη, καὶ οὐ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ᾽ αὐτῶν, οὔθ᾽ ἡ δόξα, οὔθ᾽ ἡ λοιπὴ κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τῆς ψευδοπαιδίας εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τούτου καθαρκτικὴν δύναμιν. καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ᾽ ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς δόξας, καὶ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν κακίαν. τότε ἂν οὕτω σωθήσονται. ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῇ ψευδοπαιδείᾳ, οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτοὺς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων. ποία οὖν αὕτη ὁδός ἐστιν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν; ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ, ἀλλ᾽ ἔρημος δοκεῖ εἶναι; ὁρῶ. οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδόν τινα πρὸς τῆς θύρας, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύονται, ὥσπερ δυσανόδου τινὸς, καὶ τραχείας καὶ πετρώδους εἶναι δοκούσης; καὶ μάλα, ἔφην. οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ, καὶ κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν κἀκεῖθεν, βαθεῖς; ὁρῶ. αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καὶ μάλα γε χαλεπὴ προσιδεῖν. οὐκοῦν καὶ ἄνω γε περὶ τὸν βουνὸν ὁρᾷς πέτραν μεγάλην, καὶ ὑψηλὴν, κύκλῳ ἀπόκρημνον; ὁρῶ, ἔφην. ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς, καὶ διεκτούσας τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας προθύμως; ὁρῶ. ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται;

hæ? altera quidem Continẽtia appellatur, inquit: altera, Conſtantia. ſunt autem germanæ. Cur igitur manus extenderunt ſic alacriter? Hortãtur, inquit, aduenientes in locum confidere, & non timere, dicentes breui adhuc oportere tolerare ipſos, dein uenturos in uiã bonam. Cum igitur peruenerint ad petram, quomodo aſcendunt? uideo enim uiam ferentẽ nullam ad ipſam. Ipſæ à præcipitio deſcendunt, & trahunt ipſos ſupra ad ſeipſas. hinc iubent eos quieſcere, & paulopoſt contribuunt fortitudinem, & audaciam, & promittunt eos conſtituere in ueram eruditionem, & oſtendunt eis uiam eſſe pulchramq; et planam, & permeabilem, & puram omni malo, ut uides. Oſtendit per Iouem. Vides igitur, inquit, etiam ante lucum illum locum quendam, qui uidetur pulcherq; eſſe, & prati ſpecie, & lumine multo ſplendentem? & ualde. Animaduertis itaq; etiam in medio prati ambitũ aliũ, & portam aliã? eſt ita. ſed quis uocatur locus hic? Fortunatorum domiciliũ, inquit. hic enim uerſantur uirtutes omnes, & felicitas. Eſto, inquã ego perpulchrum locum eſſe. Igitur apud portam uides, inquit, mulierem quandam eſſe pulchrã, & conſtanti facie, mediaq; et manifeſta iam ætate, habitumq; habentẽ ſimplicem, & ornamentum. conſiſtit autem non ſemper rotundo lapide, ſed quadrato tute poſito. & cum ea aliæ duæ ſunt, filiæ quædam uidentur eſſe. Apparet ita. Harum igitur, quæ in medio, Eruditio eſt. alia uero Veritas, alia Perſuaſio. Cur uero conſtitit ſuper lapide quadrato hæc? Signũ, inquit, quod ſecuraq; & firma, quæ ad eã

uix

αὗται; ἡ μὲν ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη. ἡ δὲ, καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω προθύμως; παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς παραγινομένους ἐπὶ τὸν τόπον θαῤῥεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτοὺς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. ὅταν οὖν παραγένονται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτήν. αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ. προσκαταβαίνουσι, καὶ ἕλκουσιν αὐτοὺς ἄνω πρὸς ἑαυτάς. εἶτα κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι, καὶ μετὰ μικρὸν διδόασιν ἰσχὺν καὶ θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτοὺς καταστῆσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακοῦ, ὥσπερ ὁρᾷς. ἐμφαίνει νὴ Δία. ὁρᾷς οὖν ἔφη, καὶ ἔμπροσθε τοῦ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος; καὶ μάλα. κατανοεῖς οὖν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος περίβολον ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν; ἔστιν οὕτως. ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος οὗτος; εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη. ὧδε γὰρ διατρίβουσιν αἱ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ εὐδαιμονία. εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι. οὐκοῦν παρὰ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυνή τίς ἐστι καλὴ, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, στολὴν δ' ἔχουσα ἁπλῆν, καὶ καλλωπισμόν; ἕστηκε δὲ οὐκ ἐπὶ στρογγύλου λίθου, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνου, ἀσφαλῶς κειμένου. καὶ μετὰ ταύτης, ἄλλαι δύο εἰσὶ θυγατέρες, τινὲς δοκοῦσιν εἶναι; ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, παιδεία ἐστίν. ἡ δὲ, ἀλήθεια. ἡ δὲ, πειθώ. τί δὲ ἕστηκεν ἐπὶ λίθου τετραγώνου αὕτη; σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε, καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν

uia eſt accedentibus,& datorum ſecura donatio accipientibus. Et quæ ſunt, quæ tribuit hæc? Confidentia,& Intrepiditas,inquit ille. Hæc autem quæ ſunt? Scientia,inquit,nihil unquam graue patiendi in uita. O` Hercules quàm pulchra,inquam, dona: ſed quare extra ambitũ conſiſtit ita? Vt accedentes, inquit, curet,& bibere faciat purgatoriam uim: inde ubi purgati fuerint,ſic eos introducat ad uirtutes. Quomodo hoc,inquam ego? non enim intelligo. Sed intelliges,inquit, quemadmodum ſi quis grauiter ægrotans ad medicum profectus, primum purgatorijs exegit omnia morbificantia: deinde ſi ipſum medicus in conualeſcentiam & ſanitatem conſtituit. Si uero non paruit ijs quæ iuſſerat, merito repulſus, peremptus eſt morbo. Hæc intelligo, inquam ego. Eodem modo igitur, inquit,& ad Diſciplinam cum quis peruenerit, curat ipſum,et bibere facit ſuam uirtutem: ut purget primũ, & eijciat mala omnia,quæ habens uenerat. Quæ hæc? Ignorantiam,& Errorem quem ebiberat à Deceptione, & Arrogantiam & Concupiſcentiam, & Intemperantiam, & Furorem, & Auaritiam,& reliqua omnia, quibus oppletus fuerat in primo ambitu. Cum igitur purgatus fuerit, quo ipſum mittit? Intro, inquit, ad Scientiam, & ad alias uirtutes. Ad quasnã? Non uides,inquit,intra portam cœtũ mulierum,quàm bonæ indolis uidentur eſſe,& bene inſtitutæ,& quod habitum incultum & ſimplicẽ habent. Etiamq; quod incomptæ ſunt, & non accurate ornatæ, ut aliæ? Video,inquam. Sed quæ hæ appellantur? Prima Scientia, inquit, appellatur. Aliæ autem huius ſorores,

fortitudo

ὁδός ἐστι τοῖς ἀφικνουμένοις, καὶ τῶν διδομένων ἀσφαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὕτη; θάρσος, καὶ ἀφοβία, ἔφη ἐκεῖνος. ταῦτα δὲ τίνα ἐστίν; ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ. ἡράκλεις ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα. ἀλλὰ τίνος ἕνεκεν, ἔξω τοῦ περιβόλου ἕστηκεν οὕτως; ὅπως τοὺς παραγενομένους, ἔφη, θεραπεύῃ, καὶ ποτίζῃ τὴν καθαρτικὴν δύναμιν, εἶθ᾽ ὅταν καθαρθῶσιν, οὕτως αὐτοὺς εἰσάγῃ πρὸς τὰς ἀρετάς. πῶς τοῦτο, ἔφην ἐγώ; οὐ γὰρ συνίημι. ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη, ὡς ἂν εἴ τις φιλοτίμως κάμνων ἐτύγχανε, πρὸς τὸν ἰατρὸν ἂν δήπου γινόμενος, πρότερον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, εἶτα οὕτως ἂν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέστηκεν, εἰ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέταττεν, εὐλόγως ἂν δήπου ἀποθεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου. ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ. τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν παιδείαν, ὅταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε. ποῖα ταῦτα; τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν ἐπεπώκει παρὰ τῆς ἀπάτης, καὶ τὴν ἀλαζονείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ τὸν θυμὸν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὧν ἀνεπλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. ὅταν οὖν καθαρθῇ, ποῦ αὐτὸν ἀποστέλλει; ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν ἐπιστήμην, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἀρετάς. ποίας ταύτας; οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ εὔτακτοι, καὶ στολὴν ἄτρυφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν, ἔτι τε ὡς ἄπλαστοί εἰσι, καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ ἄλλαι; ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗται καλοῦνται; ἡ μὲν πρώτη ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαὶ,

fortitudo & iuſtitia, probitas, temperantia, modeſtia, liberalitas, continentia, manſuetudo. O' *optime, inquam ego, quàm in magna ſpe ſumus.* Si *intellexeritis, inquit, & habitum acquiretis eorum quæ auditis.* Sed *attendemus quàm maxime, inquam ego.* Igitur, *inquit, ſalui eritis.* Cum *igitur acceperint ipſum hæc, quo abducunt?* Ad *matrem, inquit.* Hæc *autem, quænam eſt?* Felicitas, *inquit.* Quæ *uero eſt hæc?* Vides *uiam illam ducentem in altum illud, quæ arx ambituū omniū?* Video. Igitur *in ueſtibulo mulier aſtans bonæ cuiuſdam indolis, ſedet in throno alto, ornata libere & inaccurate, & coronata corona florida perpulchre?* Videtur *ſic habere.* Hæc *igitur eſt* Felicitas, *inquit.* Cum *igitur huc quis peruenerit, quid facit?* Coronat *ipſum, inquit, ſua potentia felicitas, & aliæ omnes uirtutes, ſicut eos qui uicerunt maxima certamina.* Et *quæ certamina uicit, inquam ego?* Maxima, *inquit, & maximas feras, quæ prius ipſum abſumebant, & affligebant, & faciebant ſeruum, has omnes uicit.* Et *expulit à ſe, & dominatus eſt ſibi: quapropter illæ nunc huic ſeruiunt, quemadmodum ipſe illis prius.* Quas *dicis has feras? ualde enim cupio audire.* Primum, *inquit,* Ignorantiam, *&* Deceptionem. An *non uidentur tibi feræ hæ eſſe?* Et *malæ quidem, inquam ego.* Hinc *dolorem & luctum, & auaritiam & intemperantiam, & reliquam omnem malitiam, omnibus his dominatur, & non imperatur, ut prius.* O *pulchra opera, inquam ego, & pulcherrimam uictoriam.* Sed *illud etiam mihi dic, quæ potentia coronæ, qua inquis coronare ipſum?* Beatifica, *ò iuuenis.*

ἀνδρεία, καὶ δικαιοσύνη, καλοκαγαθία, σωφροσύνη, εὐταξία, ἐλευθερία, ἐγκράτεια, πρᾳότης. ὦ κάλλισται, ἔφην ἔγωγε, ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν. ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἕξιν περιποιήσεσθ᾽ ὧν ἀκούετε. ἀλλὰ προσέξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε. τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε. ὅταν οὖν παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, ποῦ ἀπάγουσιν; πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη. αὕτη δὲ τίς ἐστιν; εὐδαιμονία, ἔφη. ποία δέ ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν περιβόλων πάντων. ὁρῶ. οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ προπυλαίου γυνὴ καθεστηκυῖα εὐειδής τις κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπεριέργως, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ καλῶς; ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία, ἔφη. ὅταν οὖν ὧδέ τις παραγένηται, τί ποιεῖ; στεφανοῖ αὐτόν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι ἀρεταί, ὥσπερ τοὺς νενικηκότας τοὺς μεγίστους ἀγῶνας. καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτός, ἔφην ἐγώ; τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρότερον αὐτὸν κατήσθιε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύουσι, καθάπερ οὗτος ἐκείνοις πρότερον. ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. πρῶτον μέν, ἔφη, τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ἢ οὐ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι; καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ. εἶτα τὴν λύπην, καὶ τὸν ὀδυρμόν, καὶ τὴν φυλαργυρίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν, πάντων τούτων κρατεῖ, καὶ οὐ κρατεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον. ὦ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγώ, καὶ καλλίστης νίκης. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπέ, τίς ἡ δύναμις τοῦ στεφάνου ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν; εὐδαιμονική, ὦ νεανί-

nam coronatus hac potentia felix ſit, & beatus. & nō habet in alijs ſpes felicitatis, ſed in ſe. Quàm pulchrā uictoriam dicis? Cum uero coronatus fuerit, quid facit, uel quo uadit? Ducunt ipſum accipientes Virtutes ad locum illum, unde uenit prius: & oſtendunt illi, qui illic uerſantur, quàm male & miſere uiuant, & quonam modo periclitantur in uita, & errant, & ducuntur uicti, ſicut ab inimicis. Aliqui quidem ab intemperantia, aliqui à ſuperbia, aliqui ab auaritia, aliqui quidē ab inani gloria, aliqui ab alijs malis, ex quibus non poſſunt ſoluere ſe à calamitatibus, quibus deuincti fuerant, ut ſalui ſint, & perueniant huc. Sed perturbantur per omnem uitam: hoc uero patiuntur, quia non poſſunt, huc uiam inuenire. Obliti enim ſunt quod à Genio mandatum. Recte mihi uideris dicere. ſed & de hoc rurſus dubito, quare oſtendūt ei locum Virtutes, unde uenit prius? Non exacte nouerat, neque ſciebat, inquit, aliquid eorum quæ ibi, ſed dubitabat, & propter ignorantiam, & errorem quem ebiberat, quæ non ſunt bona, putabat bona eſſe, & quæ non ſunt mala, mala: ideo & uiuebat male; ut alij illic commemorantes. Nunc autem aſſumpta ſcientia conducibilium, ipſeq́; bene uiuit, & alios ſpeculatur male uiuere. Cum igitur ſpeculatus fuerit omnia, quid facit, uel quo uadit? Quo uoluerit, inquit, ubique cum eſt ei ſecuritas, ſicut Corycium antrum habitanti: & ubique quo acceſſerit, in omnibus bene uiuit, cum omni ſecuritate. ſuſcipient enim ipſum libenter omnes, ſicut medicum patientes. Nunquid igitur & illas fæminas, quas dicis beſtiolas eſſe,

non

ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακάριος, καὶ οὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ. ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις. ὅταν δὲ στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; ἄγουσιν αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἄγονται κατακεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων. οἱ μὲν ὑπ' ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπ' ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ φυλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἑτέρων κακῶν, ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδονται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε, ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν. ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα. ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ ἀρεταί, ὅθεν ἥκει τὸ πρότερον; οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει, οὐδὲ ἠπίστατο, ἔφη, οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε, καὶ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά. διὸ καὶ ἔζη κακῶς ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρίβοντες. νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῶν συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πράσσουσιν. ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; ὅπου ἂν βούληται, ἔφη, πανταχοῦ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχοῦ οὗ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. πότερον οὖν κἀκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι,

non etiam timet, nequid patiatur ab ipſis? Nihil, *non perturbabitur, neq; à dolore, neq; à mæſtitia, neq; ab intemperantia, neq; ab auaritia, neq; à paupertate, neque ab alio malo ullo.* Omnibus *enim dominatur, et ſupra omnia eſt prius ipſum mæſtificantia, ſicut à uipera morſi.* Nam *beſtiolæ certe omnibus alijs malefacientes uſque ad mortem; illos non mæſtificant, quod habent remedium ipſi hoc.* Et *hunc nihil mæſtificat, quia habet remedium.* Bene *mihi uideris dicere.* Sed *adhuc hoc mihi dic, qui ſunt hi qui uidentur illinc à colle proficiſci, & qui eorum coronati ſunt, præ ſe ferunt lætitiam quandam: ſed qui incoronati ſunt, hi quidem deſperata re & tibias & capita uidentur attriti, tenentur enim à mulieribus quibuſdam.* Qui *coronati ſunt, ſalui facti ſunt à* Diſciplina, *& exultant aſſecuti ipſam: ſed qui incoronati ſunt, hi quidem quia deſperarunt à* Diſciplina, *redeunt, male & miſere affecti.* Hi *uero interiti, & profecti ad* Conſtantiam, *rurſus reflectunt, & errant uia.* Sed *mulieres poſt eos ſequentes, quæ ſunt hæ?* Triſtitiæ, *inquit, & dolores, & anxietates, & ignominiæ, & ignorantiæ.* Omnia *mala dicis eos ſequi.* Ita *per* Iouem, *inquit, ſequuntur.* Cum *igitur hi peruenerint ad primum ambitum, ad* Voluptatem, *&* Incontinentiam, *non ſeipſos accuſant, ſed ſtatim male dicũt, & de* Diſciplina, *& de illuc accedentibus, quod calamitoſi & miſeri ſunt, & infelices, qui uita quæ apud ipſos eſt relicta, male uiuunt, & non fruuntur quæ apud ipſos ſunt, bonis.* Quæ *autem dicunt bona eſſe?* Luxuriam, *& intemperantiam: ut dixerit*

quiſpiam

οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν; οὐδὲν, οὐ μὴ διοχληθήσεται, οὔτε ὑπὸ ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ λύπης, οὔτε ὑπ' ἀκρασίας, οὔτε ὑπὸ φιλαργυρίας, οὔτε ὑπὸ πενίας, οὔτε ὑπ' ἄλλου κακοῦ οὐδενός. ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων, καθάπερ οἱ ἐχιόδηκτοι. τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους οὐ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τοῦτο. καὶ τοῦτον οὐθὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον. καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπὲ, τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ παραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐστεφανωμένοι, ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινὸς, οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρῖφθαι, κατέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινων; οἱ μὲν ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται τετυχηκότες αὐτῆς. οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς παιδείας ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι. οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. αἱ δὲ γυναῖκες αἱ μετ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσαι, τίνες εἰσὶν αὗται; λῦπαι, ἔφη, καὶ ὀδύναι, καὶ ἀθυμίαι, καὶ ἀδοξίαι, καὶ ἄγνοιαι. πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν. νὴ δία πάντα, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν. ὅταν δὲ οὗτοι παραγένωνται εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, οὐχὶ αὑτοὺς αἰτιῶνται, ἀλλ' εὐθὺς κακῶς λέγουσι καὶ τὴν παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βαδίζοντας, ὡς ταλαίπωροι, καὶ ἄθλιοί εἰσι, καὶ κακοδαίμονες, οἱ τὸν βίον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες, κακῶς ζῶσι, καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν. ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι; τὴν ἀσωτίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, ὡς εἴποι

quiſpiam in ſumma. nam cõuiuari pecudum more, frui tionem maximorum bonorum exiſtimant eſſe. ſed aliæ mulieres illuc accedentes, lætæq; & ridentes, quæ uocantur? Opiniones, inquit, & ductis ad Diſciplinam ingreßis, ad uirtutes redeunt, ut alios adducant, & annunciẽt, quod felices iam facti ſunt, quos olim adduxerant. Nunquid igitur, inquam ego, hæ intro ad uirtutes ingrediuntur? Inquit, non. non licet enim Opinionem ingredi ad Scientiam, ſed Diſciplinæ tradunt eos: hinc cum Diſciplina accepit, retrocedunt hæ rurſus, alios adducturæ: Sicut naues oneribus exoneratæ rurſus redeunt, & alijs quibuſdam implentur. Hæc quidem bene mihi uideris, inquam, expoſuiſſe. ſed illud nondum nobis declaraſti, quid iubet numẽ ingredientibus in uitam, facere? Confidere, inquit: quare & uos confidite, omnia enim exponam, & nihil relinquam. Bene dicis, inquam ego. Extenſa igitur manu, iterum uidete, inquit, muliere illam, quæ uidetur cæca quædam eſſe, & in lapide rotundo inſiſtere, quam & nuper uobis dixi, quod Fortuna uocatur? Vidimus. Huic iubet, inquit, non credere, & firmum nihil credere, neque tutum habere, quod ab ea acceperit quis: neque ut propria exiſtimare. nihil enim prohibet hæc rurſus auferre, & alij tradere. Sæpe enim hoc ſolet facere, & ob hanc igitur cauſam, iubet eius munera paruipendenda eſſe, & neque gaudere cum tradiderit, neque triſtari cum abſtulerit, & neq; uituperare ſe, neque laudare. nihil enim facit cũ ratione, ſed temere: & ut contigit omnia, ut prius uobis dixi. Ob hoc igitur numen iubet, non admirati, quidnam

faciat

ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου. τὸ γὰρ ὀχεῖσθαι βοσκημάτων τρό-
πον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι. αἱ δὲ ἕτε-
ραι γυναῖκες αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι ἱλαραί τε, καὶ γε-
λῶσαι, τίνες καλοῦνται; δόξαι, ἔφη. καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν
παιδείαν τοὺς εἰσελθόντας πρὸς τὰς ἀρετάς, ἀνακάμπτου-
σιν, ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι. καὶ ἀναγγείλωσιν, ὅτι οἱ δαίμο-
νες ἤδη γεγόνασιν, οὓς τότε ἀπήγαγον. πότερον οὖν, ἔφην ἐ-
γώ. αὗται εἴσω πρὸς τὰς ἀρετὰς εἰσπορεύονται; ἔφη, οὔ. οὐ γὰρ
θέμις δόξαν εἰσπορεύεσθαι πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ
παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτούς. εἶτα ὅταν ἡ παιδεία παρα-
λάβῃ, ἀνακάμπτουσιν αὗται πάλιν ἄλλους ἄξουσαι. ὥσπερ
αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ
ἄλλων τινῶν γεμίζονται. ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δο-
κεῖς, ἔφην, ἐξηγεῖσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο οὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας,
τί προστάττει τὸ δαιμόνιον τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον
ποιεῖν; θαῤῥεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε, πάντα γὰρ ἐξη-
γήσομαι, καὶ οὐδὲν παραλείψω. καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ.
ἐκτείνας οὖν τὴν χεῖρα πάλιν, ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐ-
κείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λίθου στρογγύλου
ἑστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον, ὅτι τύχη καλεῖται; ὁρῶ-
μεν. ταύτῃ κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν, καὶ βέβαιον μη-
δὲν πιστεύειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν ὅ, τι ἂν παρ' αὐτῆς λα-
βῇ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ κωλύει ταῦ-
τα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέρῳ διδόναι. πολλάκις γὰρ
τοῦτο εἴωθε ποιεῖν. καὶ διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν
κελεύει πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις ἥττους γίγνεσθαι, καὶ μήτε
χαίρειν, ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν, ὅταν ἀφέληται, καὶ μή-
τε ψέγειν αὐτήν, μήτε ἐπαινεῖν. οὐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ λογι-
σμοῦ, ἀλλ' εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε πάντα ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλε-
ξα. διὰ τοῦτο οὖν τὸ δαιμόνιον κελεύει μὴ θαυμάζειν, ὅ, τι ἂν

πράττῃ

faciat ipſa, neq; eſſe ſimiles malis nũmularijs. nã illi, cum acceperint argentum ab hominibus, gaudent, & ſuum eſſe arbitrantur. Cum uero repetuntur, ægre ferunt, & mala putant ſe paſſos: non memores, quod ob id ſuſceperunt depoſitum, quo nihil probiberet eum qui depoſuit, rurſus auferre pari modo. Igitur iubet affectos eſſe genius ad eius etiam munus: & meminiſſe, quòd talem habet natura Fortuna, ut quæ tradidit transferat: & ſtatim rurſum præbeat multiplicia. Interdum autem ſolum auferat quæ dedit, non ſolum etiam, ſed & quæ prius erant. Quæ igitur dederit, iubet accipere ab ipſis, et breuiter abire habentem ad firmum & tutum donum. Quodnam hoc, inquam ego? Quod acceperint ab Eruditione, ſi ſalui fuerint illic. Ipſa ergo, quænam eſt? Vera ſcientia, inquit, conducibilium, & ſecurum donum, & firmum, & immutabile. fugere igitur iubet confeſtim ad ipſam. & cum ierint ad mulieres illas, quas & prius dixi, quod Incontinentia & Voluptas uocantur, & hinc iubet ſtatim diſcedere, et nõ credere ipſis aliquid, donec ad falſam Diſciplinã uenerint. Iubet itaq; ipſis tempus quoddã immorari, et accipere quicquid uoluerint ab ipſa, tanquam uiaticum. Deinde hinc abire ad ueram Eruditionem illico. Hæc ſunt quæ iubet Genius. quicunq; igitur præter hæc aliquid facit, uel obaudit, perit malus male. Fabula tamen, ò hoſpites, quæ in tabula, talis nobis eſt. Si autem oportet aliquid percunctari è ſingulis his, nulla inuidia. Ego enim uobis dicam. Bene dicis, inquam ego. Sed quid iubet ipſos

Genius

τράπῃ αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, οὐ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ᾽ ᾧ οὐδὲν κωλύειν τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι. ὡσαύτως τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ δαιμόνιον καὶ πρὸς τὴν παρ᾽ αὐτῆς δόσιν, καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ τύχη, ὥστε ἃ δέδωκεν ἀφελέσθαι, καὶ ταχέως πάλιν δοῦναι πολλαπλάσια. αὖθις δὲ μόνον ἀφελέσθαι, ἃ δέδωκεν. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ προϋπάρχοντα. ἃ γοῦν δίδωσι κελεύει λαμβάνειν παρ᾽ αὐτῆς, καὶ συντόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ δόσιν. ποίαν ταύτην, ἔφην ἐγώ; ἣν λήψονται παρὰ τῆς παιδείας, ἣν διασωθῶσιν ἐκεῖ. αὕτη οὖν τίς ἐστιν; ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν οὖν κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην, καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι ἀκρασία καὶ ἡδυπάθεια καλοῦνται. καὶ ἐντεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν ψευδοπαιδείαν ἀφίκονται. κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, καὶ λαβῶν ὅ, τι ἂν βούλωνται παρ᾽ αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον. εἶτα ἐντεῦθεν ἀπιέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν συντόμως. ταῦτ᾽ ἐστιν ἃ προστάσσει τὸ δαιμόνιον. ὅστις τοίνυν παρ᾽ αὐτὰ τί ποιεῖ, ἢ παρακούει, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. ὁ μὲν δὴ λῖθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοιοῦτος ἡμῖν ἐστιν. εἰ δέ τι προσπυθέσθαι περὶ ἑκάστου τούτων, οὐδεὶς φθόνος. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω. καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ τί κελεύει αὐτοὺς

τὸ δαί-

Genius accipere à falſa Diſciplina? Hæc *quæ uidentur uſu digna eſſe.* Hæc *igitur quæ ſunt?* Literæ, *inquit,& aliæ diſciplinæ, quas &* Plato *dicit, ſicut freni cuiuſpiã poteſtatẽ habere iuuenibus,ne ad alta uertantur.* Vtrum *autem neceſſe hæc accipere, ſi debet quis ire ad ueram* Diſciplinam*, an non?* Neceßitas *quidem nulla,inquit: utilia tamẽ ſunt,ſed ut meliores fiant, nihil conferunt hæc.* Nihil *ergo ais hæc utilia eſſe,ut in meliores euadant uiros?* Licet *enim & ſine ipſis meliores euadere:tamen non inutilia et illa ſunt. ſicut enim per interpretem conijcimus dicta aliquando,tamen non inutile erat & noſipſos uocem diligentiorem habere,ſiquidem perceperimus: ſic & ſine his mathematicis,nihil prohibebit fieri.* Nũquid *nihil excellunt iſti mathematici,ut meliores fiant alijs hominibus?* Quonam *modo poſſunt excellere, cum uideãtur decepti de bonis & malis,ſicut & alij:& etiam detenti ab omni prauitate.nihil enim probibet,ſcire quidem literas,& tenere diſciplinas omnes:ſimiliter autem ebrium,& intemperantem eſſe,& auarum,& iniuſtũ, & proditorem, & tandem incipientẽ.* Profecto *multos tales licet uidere.*Quomodo *igitur hi excellũt, inquit,ut meliores uiri fiant, gratia harum diſciplinarum?* Non *uidetur ex hac ratione.* Sed *quæ eſt,inquã ego,cauſa?* Quia *in ſecundo ambitu uerſantur, tanquam appropinquantes ad ueram* Diſciplinam. Et *quid hoc iuuat ipſos,inquã?* Cũ *ſæpe licet uidere peruenietes ex primo ambitu ab* Incõtinentia, *& alia malitia ad tertium ambitum ad* Diſciplinã uerã, *qui hos*

τὸ δαιμόνιον λαβεῖν παρὰ τῆς ψευδοπαιδείας; ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὔχρηστα εἶναι. ταῦτ' οὖν τίνα ἐστί; γράμματα, ἔφη, καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων, ἃ καὶ πλάτων φησὶν, ὡσανεὶ χαλινοῦ τινος δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα περισπῶνται. πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μέλλοι τὶς ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, ἢ οὔ; ἀνάγκη μὲν οὐδεμία, ἔφη. χρήσιμα μέν τοι ἐστί. πρὸς δὲ τὸ βελτίους γενέσθαι οὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα. οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι, πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι ἄνδρας; ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέσθαι. ὅμως δὲ οὐκ ἄχρηστα κᾀκεῖνά ἐστιν, ὡς γὰρ δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενά ποτε, ὅμως μέν τοι γε οὐκ ἄχρηστον ἦν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν ἄν τι συνήκαμεν, οὕτω ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύσει γενέσθαι. πότερον οὐδὲν προέχουσιν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; πῶς μέλλουσι προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠπατημένοι, περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης κακίας. οὐδὲν γὰρ κωλύει εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φυλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ προδότην, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἐστὶν ἰδεῖν. πῶς οὖν οὗτοι προέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων; οὐδαμῶς φαίνεται ἐκ τούτου τοῦ λόγου. ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγὼ, τὸ αἴτιον; ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διατρίβουσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτοὺς, ἔφην; ὅταν πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν παραγιγνομένους ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου ἀπὸ τῆς ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας εἰς τὸν τρίτον περίβολον, πρὸς τὴν παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἳ τούτους τοὺς

mathematicos prætereunt. Igitur quomodo etiam excellunt, utiq; uel immobiliores, uel indociliores ſunt. Quomodo, inquam, hoc ego? Quoniam in ſecundo ambitu ſi nihil aliud, quod ſimulant ſcire, neſciunt: donec habent hanc opinionem, immobiles eos neceſſe eſt eſſe, ut proruant ad uerã Diſciplinã. Deinde aliud non uides? quod & opiniones ex primo ambitu ingrediũtur ad ipſos ſimiliter. quare nihil hi illis meliores ſunt, niſi & his inſit pœnitentia: & perſuadeantur, quod non diſciplinã habent, ſed falſam doctrinam, ob quam decipiuntur: ſic affecti, nunquam ſalui eſſent. Et uos igitur, ò hoſpites, inquit, niſi ſic feceritis, & immorati fueritis dictis, donec habitum acceperitis: ſed de ipſis ſæpe oportet conſiderare, & non intermittere, alia autem præter rem exiſtimare. ſin minus, nulla utilitas erit eorum quæ nunc auditis. Faciemus: hoc autem expone, quomodo non ſunt bona, quæ accipiunt homines à Fortuna, ut uiuere, ſanum eſſe, diteſcere, glorioſum eſſe, filios habere, uincere, & reliqua quæcunq; his ſimilia: uel rurſus contraria, quomodo non ſunt mala? ualde enim nobis præter opinionem, & incredibile uidetur dictum. Age igitur enitere, inquit, reſpondere quod uidetur de quibus te interrogabo. Sed faciã hoc, inquam ego. Nunquid igitur, ſi male quis uiuat, bonũ illi uiuere? Mihi non uidetur, ſed malum, inquam ego. Quomodo igitur bonũ eſt uiuere, inquit, ſi ei eſt malũ? quoniam male quidem uiuẽtibus, malum mihi uidetur eſſe: bene autẽ, bonũ. Et malũ igitur dicis, uiuere, et bonũ eſſe? Ego equidẽ. Ne igitur abſurde loquere. Impoſſibile enim eandẽ rẽ & malã & bonã eſſe. ſic enim &

utilis

μαθηματικοὺς παραλλάττουσιν. ὥστε πῶς ἔτι προέχουσιν, ἆρα ἢ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. πῶς, ἔφην τοῦτο ἐγώ; ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο, ὃ προσποιοῦνταί γε ἐπίστασθαι, οὐκ οἴδασιν, ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι, πρὸς τὸ ὁρμᾷν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. εἶτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου εἰσπορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως. ὥστε οὐθὲν οὗτοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις συνῇ μεταμέλεια, καὶ πεισθῶσιν ὅτι οὐ παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ ψευδοπαιδείαν, δι' ἣν ἀπατῶνται. οὕτω διακείμενοι, οὐκ ἄν ποτε σωθεῖεν. καὶ ὑμεῖς τοίνυν ὦ ξένοι, ἔφη, ἐὰν μὴ οὕτω ποιῆτε, καὶ ἐνδιατρίβητε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν, τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὧν νῦν ἀκούετε. ποιήσομεν. τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς τύχης, οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾷν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια; ἢ πάλιν τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάνυ γὰρ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. ἄγε τοίνυν πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ. ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην, ἐγώ. πότερον οὖν κἂν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ; οὔ μοι δοκεῖ, ἀλλὰ κακὸν, ἔφην ἐγώ. πῶς οὖν ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακὸν, ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι. τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; ἔγωγε. μὴ οὖν ἀπιθάνως λέγε. ἀδύνατον γὰρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. οὕτω μὲν γὰρ καὶ

utilis & noxia fuerit, et eligenda, & fugienda ſimul ſemper. Abſurdũ quidem. *Sed quomodo, ſi male uiuere cui affuerit, malum quoddam in eſt ipſi, malum ipſum uiuere eſt? ſed nõ idem inquit eſt uiuere, quod male uiuere.* An non tibi uidetur? *quippe neque mihi uidetur idem eſſe. ipſum igitur uiuere, non malum eſt: quoniã ſi eſſet malum, uiuẽtibus bene malũ ſane ineſſet, quia uiuere ipſis ineſſet, quod eſt malum.* Vera mihi uideris dicere. *Quoniam igitur utriſque cõtingit ipſum uiuere, & uiuentibus male, & bene: non utique poterit neque bonum eſſe uiuere, neque malum, ſicut neque ſecare, & urere in ægrotantibus eſt morboſum & ſanum: igitur ſic in ipſo uiuere ſunt hæc.* Tu igitur contemplare, *utrum uelis uiuere male, an mori bene & fortiter?* Mori ego quidem bene. *Igitur neque mori malum eſt, cum eligibilius ſit ſæpenumero mori, quàm uiuere.* Sunt hæc. *Igitur eadem ratio & de ipſo ualere, & ægrotare. ſæpe enim non conducit ualere, ſed contrarium, cum fuerit caſus talis.* Vera dicis. *Age igitur conſideremus & de diuitijs ſic, ſiquidem contemplari licet, ut ſæpenumero eſt uidere, ineſſe cuipiã diuitias, male aũt uiuere hũc et miſere.* Per Iouem multos quidẽ. *Igitur nihil his diuitiæ auxilio ſunt ad bene uiuendum.* Nõ uidetur. *ipſi enim praui ſunt.* Igitur ſtudioſos eſſe, nõ diuitiæ faciũt, ſed eruditio. Veriſimile quidẽ. *Ex hac igitur ratione ubi diuitiæ bonũ ſunt, ſi non iuuãt habẽtes ipſas ut meliores ſint?* Videtur ita. *neq; cõfert igitur nõnullis diteſcere, cũ neſciũt diuitijs uti.* Videtur mihi. *Quomodo igitur id quiſpiam iudicabit* bonum

ὠφέλιμον, καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν, καὶ φό-
κτὸν ἅμα ἀεὶ, ἀπίθανον μέν. ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν,
ᾧ ἂν ὑπάρχοι κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν
ἐστιν; ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν.
ἢ οὔ σοι φαίνεται; ἀμέλει οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. τὸ
τοίνυν ζῆν, οὐ κακόν ἐστιν, ἐπεὶ εἰ ἦν κακὸν, τοῖς ζῶ-
σι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρ-
χεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν. ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. ἐπεὶ τοί-
νυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι,
καὶ τοῖς καλῶς, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, οὔτε
κακόν. ὥσπερ οὐδὲ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν, ἐν τοῖς ἀῤῥωστοῦ-
σίν ἐστι νοσερὸν, καὶ ὑγιεινόν. οὐκοῦν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν
ἐστὶ ταῦτα. σὺ τοίνυν οὕτω θεώρησον, πότερον ἂν βούλοιο
ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως; ἀποθανεῖν
ἔγωγε καλῶς. οὐκοῦν οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κακόν ἐστιν, εἴπερ
αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν. ἔστι ταῦ
τα. οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τῶν ὑγιαίνειν, καὶ νο-
σεῖν. πολλάκις γὰρ οὐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τοὐναν-
τίον, ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη. ἀληθῆ λέγεις. ἄγε δὴ σκε
ψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν οὕτως, εἴγε θεωρεῖν ἐστιν ὡς
πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς δὲ
ζῶντα τοῦτον καὶ ἀθλίως. νὴ Δία πολλούς γε. οὐκοῦν οὐ-
δὲν τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς. οὐ φαίνε-
ται, αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν. οὐκοῦν τὸ σπουδαίους εἶναι,
οὐχ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ παιδεία. εἰκός γε. ἐκ τούτου
ἄρα τοῦ λόγου ποῦ ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ οὐ βοηθεῖ
τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ βελτίους εἶναι; φαίνεται. οὕτως
οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστανται τῷ
πλούτῳ χρῆσθαι. δοκεῖ μοι. πῶς οὖν τοῦτο ἄν τις κρινεῖ

bonum eſſe, quod ſæpenumero non cõducit ineſſe? Minime. Igitur ſi quis ſciat diuitijs uti bene & experte, bene uiuet: ſin minus, male? Veriſsime mihi uideris hoc dicere. Et in uniuerſum uero colere hæc, ut bona exiſtentia, aut ſpernere ut mala: hoc eſt quod perturbat homines, et lædit: cum colantq; ipſa, & exiſtimẽt per hæc ſola eſſe, felicem eſſe, & omnia conſequenter agunt gratia horum, & quæ impijſsima uidentur eſſe. hæc autem patiuntur propter boni ignorantiam.

FINIS CEBETIS Tabulæ.

ἀγαθὸν εἶναι, ὅ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν οὐδαμῶς. οὐκοῦν εἰ μέν τις ἐπίσαται πλούτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται. εἰ δὲ μὴ κακῶς; ἀληθέστατά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν. καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακὰ, τοῦτό ἐστι τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν τιμῶσί τε αὐτὰ, καὶ οἴονται διὰ τούτων μόνων εὐδαιμονεῖν. καὶ πάνθ' ἑπομένως πράττουσι ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι. ταῦτα δὲ πάσχουσι διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν.

ΤΕΛΟΣ ΚΕΒΗΤΟΣ πίνακος.

ALDVS MANVTIVS ROMANVS
Studioſis adoleſcentulis S. P. D.

n *Ihil prætermittere eſt animus, quod utile credamus futurum iјs qui græce diſcere concupiſcunt, optimeq́; ſcire latine. Quamobrem græcas literas, ac diphthõgos, earumq́; nomina, et poteſtatem, ac quemadmodum in latinum transferantur cum exemplis ad id accommodatis annotauimus. addidimus etiam abbreuiationes, ut facilius græca legere perdiſcatis. Et quia operæpretium exiſtimauimus ſcire uos græce, Salutationem angeli ad Beatißimam Virginem, exulumq́; filiorũ Euæ ad eandem: nec non diui Ioannis Euangelium, In principio erat uerbum: item Symbolum Apoſtolorum, hæc omnia cum latina interpretatione imprimenda curauimus. Addidimus carmina Pythagoræ, cognomento, ob ipſorum excellentiam, & diuinas admonitiones, Aurea. Phocylidis item præcepta ſanctiß. quem antiquis Ethographis annumerat Iſocrates. quæ ſi placuiſſe cognouero, habeo longe meliora, maioraq́;, quæ poſtea Deo fauente condonabuntur. Omnem enim uitam decreuimus ad hominum utilitatem conſumere. Deus eſt mihi teſtis, nihil me magis deſiderare, quàm prodeſſe hominibus, quod & anteacta uita noſtra oſtendit ubicunque uiximus, & oſtenſuram ſperamus (quando uolumus) in dies magis, quandiu in hanc lachrymarũ ualle, & plena miſeriæ uiuimus. Dabo igitur operam, ut quantum in me eſt, ſemper proſim. nam etſi quietã*

ac

ac tranquillam agere uitam poſſumus, negocioſam tamen eligimus, & plenam laboribus. Natus eſt enim homo non ad uoluptates, bono & docto uiro indignas, ſed ad laborem, et ad agendum ſemper aliquid uiro dignum. Non torpeamus igitur, non uitā in ocio, uentri, ſomnoq́;, & reliquis uoluptatib. indulgentes, tranſigamus ueluti pecora. Nam (ut inquit Cato) Vita hominis prope uti ferrum eſt. ferrum ſi exerceas, conteritur: ſi non exerceas, tamē rubigo interficit. ita ſi ſe homo exerceat, conſumitur: ſi non exerceat, torpedo plus detrimenti affert, quàm exercitatio. Valete.

ALPHABETVM GRAECVM.

LITERAE APVD GRAECOS SVNT *quatuor & uiginti.*

Α	α	ἄλφα	Alpha	*a.*	Ξ	ξ	Ξῖ	Xi.	*x.*
Β	ϐ	Βῆτα	Vita	*b.*	Ο	ο	ὀμικρόν.	omicron	*o.*
Γ	γ	Γάμμα	Gãma	*g.*	Π	π	Πι̃	Pi	*p.*
Δ	δ	Δέλτα	Delta	*d.*	Ρ	ρ	Ρῶ	Rho	*r.*
Ε	ε	ἐψιλὸν	Epſilõ	*e.*	Σ	σ ς	Σῖγμα,	Sigma	*ſ.*
Ζ	ζ	Ζῆτα	Zita	*z.*	Τ	τ	Ταῦ	Taf.	*t.*
Η	η	Ητα	Ita e lõgũ.		Υ	υ	ὐψιλὸν,	ypſilon	*y.*
Θ	θ	Θῆτα	Thita	*th.*	Φ	φ	Φῖ	Phi	*ph.*
Ι	ι	Ιῶτα	Iota	*i.*	Χ	χ	Χῖ	Chi	*ch.*
Κ	κ	Κάππα	Cappa	*c.*	Ψ	ψ	Ψῖ	Pſi	*pſ.*
Λ	λ	Λάμϐδα	Lãbda	*l.*	Ω	ω	ὠμέγα	Omega	
Μ	μ	Μῦ	My	*m.*				o magnum.	
Ν	ν	Νῦ	Ny	*n.*					

DE DIVISIONE LITERARVM græcarum.

Diuiduntur hæc quatuor & uiginti literæ in duas parteis, in uocaleis & conſonanteis.

Vocales ſunt ſeptem.

Α α, Ε ε, Η η, Ι ι, Υ υ, Ο ο, Ω ω.

Diuiduntur ſeptem uocaleis in treis parteis, in ſem per longas, ſemper breueis, & communeis.

Vocales ſemper longæ duæ,

η ω.

Vocales ſemper breues duæ,

ε ο.

Vocales communes tres,

α υ ι.

De

DE DIPHTHONGIS PROPRIE ET IMPROPRIE.

Diphthongi ex uocalib.fiũt.ſunt autem diphthongi proprie & improprie.

Diphthongi proprie ſunt ſex.

Αι αι,ἄλφα ἰῶτα, Alpha iota. ΑΥ αυ, ἄλφα υ ψιλὸν, Alpha ypſilon. Ει ει,ε ἰῶτα,e iota. Ευ ευ ψιλὸν,e pſilon y. Οι,οι,ο ἰῶτα,o iota. Ου,ου ψιλὸν,o ypſilon.

Diphthongi improprie item ſex.

Αλφα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου,*id eſt,alpha cũ iota ſubſcripto* ᾳ. ἦτα μετὰ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου,*id eſt ita cũ iota ſubſcripto ſic,*ῃ. ω μέγα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου,*id eſt o mega cũ iota ſubſcripto ſic,*ῳ. υ ψιλὸν μετὰ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου,*id eſt y pſilon cũ iota adſcripto ſic,*υι. ω μέγα υ ψιλὸν,*id eſt o mega ypſilon ſic,* ωυ. ἦτα υ ψιλὸν,*ita ypſilon, ſic,*ηυ.

De conſonantibus.

Conſonantes ſunt decem & ſeptem. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ. *Quæ diuiduntur in duas parteis,in ſemiuocaleis & mutas.*

Semiuocales ſunt octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

Rurſus ſemiuocales diuiduntur in duas parteis,in duplices & in immutabileis.

Duplices ſunt tres, ζ ξ ψ.

Immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. *Sigma uero remanet ſemiuocalis.*

Mutæ ſunt nouem β γ δ, κ π τ, θ φ χ. *quæ ſecantur in treis parteis,in tenuis,aſpiratas, & medias.*

Tenues ſunt tres, κ π τ.

Mediæ item tres, β γ δ. *Rurſus aſpiratæ tres,* θ φ χ.

Et ſcien-

Et ſciendum treis tenuis, κ π τ. habere ſuas aſpiratas, θ φ χ. Medias uero, β γ δ.

Habet enim κ ſuam aſpiratam, χ, & mediam γ. π uero habet ſuam aſpiratam, φ, & mediam β. τ habet ſuam aſpiratam, θ, mediam uero δ. Conſtituantur autem ſic.

Te	κ	Me	γ	Aſpi	χ
nu-	π	di-	β	ra-	φ
es.	τ	æ.	δ.	tæ.	θ.

Quæ tantam habent inter ſe cognationẽ, ut tenuis ſæpe tranſeat in ſuam aſpiratã & mediam. item aſpirata in tenuem mediamq́;. rurſus media in tenuẽ atq; aſpiratã. quod facile patet exemplis. κ tranſit in ſuam aſpiratam χ, in fine dictionis ſequẽte uocali aſpirata, ut οὐχ οὕτως ἐστὶν, pro οὐκ ἔστιν οὕτως. primum οὐχ habet χ, quia ſupra ο eſt aſpiratio. ſecundum uero κ, quia ſequitur ε cum tenui. & πεποίηχ᾽ ὅπερ ἐκέλευσας, pro πεποίηκα ὅπερ ἐκέλευσας.

τ tranſit in θ, ut αἰδεῖσθαί θ᾽ ἱερῆα, pro αἰδεῖσθαί τε ἱερῆα. ſic in καθέδρα, κατὰ καὶ ἕδρα, abijcitur alpha κατὰ θλίψιν, & τ tranſit in θ, quia inuenit ſupra ε aſpirationem. Idem fit in καθέζομαι καθὸ, ex κατὰ καὶ ἕζομαι, κατὰ καὶ ὅ.

π tranſit in φ, ſic ὑφ᾽ ἓν, integrum eſt ὑπὸ ἓν, ſed κατὰ θλίψιν fit ὑφ᾽ ἕν. quia π inuenit ſupra ε aſpirationem, tranſit in ſuam aſpiratam φ, & fit ὑφ᾽ ἕν. Sic ἐφίππια, ἐξ ἐπὶ καὶ ἵππος. ἐφ᾽ ᾧ, ἐξ ἐπὶ καὶ ᾧ. ἐφοράω, ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ ὁράω. ſic perquam multa alia. Hanc tranſmutationem pulchrum eſt deprehendere in cõiugationibus. Nam idcirco prima coniugatio barytonorum habet

habet φ aſpiratam ante α in præterito, quia in præſenti eſt uel π tenuis, uel β media, uel πτ, uel ipſum φ, ut λείπω λέλειφα, λείβω λέλειφα, τύπτω τέτυφα, γράφω γέγραφα. in futuro uero ψ, quæ eſt π σ, à, π, φ, πτ. in præſenti, ut τύψω pro τύπσω. Eodem modo *ſecunda coniugatio barytonorũ ideo habet in præterito χ, quia in præſenti eſt γ media, κ tenuis, uel κτ, uel ipſum χ. ut λέγω λέλεχα, πλέκω πέπλεχα, τίκτω τέτεχα, λέχω λέλεχα.* In *futuro uero tranſeunt in ξ, quia idem eſt quod κ tenue & ς. eſt enim ξ κς, ut λέξω pro λέκσω.* Mutantur *etiam aſpiratæ in ſuas tenues, in præteritis geminantibus primam. ſic, φύω πέφυκα, χαλέπτω κεχάλεφα, θαυμάζω τεθαύμασα, quod fit ad euitandum cacophoniam, id eſt diſſonantiam.* Præterea *in præteritis paßiuis mediæ pro aſpiratis ponuntur ante μαι. γ enim ponitur pro χ, ut λέλεχα λέλεγμαι. β pro φ, ut τέτυφα deberet eſſe paßiuum præteritũ τέτυβμαι: ſed quia ante μ non admittitur β, tranſmutatum eſt β in μ, ut τέτυμμαι pro τέτυβμαι, γέγραμμαι pro γέγραβμαι.* Rur*ſus mediæ trãſeunt in aſpiratas ſic, λέλεγμαι ἐλέχθην, γ in χ. τέτυμμαι pro τέτυβμαι ἐτύφθην, β in φ.* Item *in tenues, ut λέλεγμαι λέλεκται, γ in κ. τέτυμμαι pro τέτυβμαι, τέτυπται, β in π.* Quod *& nos facimus græcas literas in noſtras commutantes. quod paulo poſt, ubi quonam modo græcæ literæ in noſtras tranſeunt oſtendemus.*

DE POTESTATE LITERARVM OMNIVM, & diphthongorum.

Α α *facit a, ut* ΑΛΛΑ, ἀλλὰ, *alla.* ΑΓΑΘΟΣ, ἀγαθὸς, *Agathos.*

agathos. B ϐ *facit u, ut* BAPBAPOΣ, ϐάρβαρος, *uarugaros.* BABAI, ϐαϐαὶ, *uauæ.* Γ γ *facit g, ut* ΓΕΓΡΑΦΑ, γέγραφα, *gegrapha.* Δ δ *facit d, ut* ΔΑΙΔΑΛΟΣ, δαίδαλος, *dædalos.* Ε ε *facit e, ut* ΕΓΩ, ἐγὼ, *ego.* Ζ ζ *facit z, ut* ΖΑΘΕΟΣ, ζάθεος, *zatheos.* Η η *facit i longum, ut* ΦΗΝΗ, φήνη, *phini.* Θ ϑ *facit th, ut* ΘΑΝΑΤΟΣ, ϑάνατος, *thanatos.* Ι ι *facit i, ut* ΙΑΚΧΟΣ, ἴακχος, *iacchos.* Κ κ *facit c, ut* ΚΟΡΥΔΩΝ, κορύδων, *corydon.* Λ λ *facit l, ut* ΛΑΛΟΣ, λάλος, *lalos.* Μ μ *facit m, ut* ΜΟΡΜΩ μορμὼ, *mormo.* Ν ν *facit n, ut* ΝΑΙ, ναὶ, *næ.* Ξ ξ *facit x, ut* ΞΑΝΘΟΤΡΙΞ, ξανϑότριξ, *xanthotrix.* Ο ο *facit o paruum, ut* ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ, ὀϐελίσκος, *oueliſcos.* Π π *facit p, ut* ΠΑΠΠΑ, πάππα, *pappa.* Ρ ρ *facit r, ut* ΡΩΜΗ, ῥώμη, *rhomi.* Σ σ *facit ſ, ut* ΣΑΡΞ, σὰρξ, *ſarx.* Τ τ *facit t, ut* ΤΑΛΑΝΤΟΝ, τάλαντον, *talanton.* Υ υ *facit y, ut* ΥΜΝΟΣ, ὕμνος, *hymnos.* Φ φ *facit ph, ut* ΦΙΛΟΣ, φίλος, *philos.* Χ χ *facit ch, ut* ΧΡΙΣΤΟΣ, χριϛὸς, *Chriſtos.* Ψ ψ *facit pſ, ut* ΨΙΞ, ψὶξ, *pſix.* ΨΕΛΛΙΖΟΜΑΙ, ψελλίζομαι, *pſellizomæ.* ΨΕ, ψε, *pſe.* Ω ω *facit o longum, ut* ΩΚΑ, ὦκα, *oca.* ΧΙΤΩΝ, χιτὼν, *chiton.*

De poteſtate diphthongorum.

ΑΙ αι *facit æ, ut* ΑΙΓΙΣ, αἰγὶς, *ægis.* ΑΥ αυ *facit af, ut mediũ inter b et f, ut* ΑΥΤΙΚΑ, αὐτίκα, *autica.* ΑΥΛΗ, αὐλὴ, *auli.* ΕΙ ει *facit i longum, ut* ΕΙΣ, εἰς, *is.* ΕΙΚΩΝ, εἰκὼν, *icon.* ΧΕΙΡ, χεὶρ, *chir.* ΕΥ ευ *facit ef, mediũ inter b et f, ut* ΕΥΓΕ, εὖγε, *euge.* ΘΗΣΕΥΣ, θησεὺς, *theſeus.*

ΟΙ οι *facit i longum, ut* ΟΙΜΟΙ, οἴμοι, *imi.* ΟΥ ου *facit ut uocalem longam, ut* ΟΥΚΟΥΝ, οὐκοῦν, *ucun.*

De

De poteſtate diphthongorum improprie.

ᾳ cum ι ſubſcripto facit a, ut ἐν τᾀθιοπίᾳ, en tathiopia. ᾄδω, ado. ῃ cum ι ſubſcripto facit i longum, ut τῇ μούσῃ ti muſi, νηρῇδες nerides. ῳ cum ι ſubſcripto facit o longum, ut ἡ παλινῳδία, hi palinodia. τῷ ἀνθρώπῳ, to anthropo. ueteres uero non ſubſcribebāt iota, ſed aſcribebāt ſic, τῶι αἰνείαι, to ænia. τῆι μούσηι, ti muſi. τραγωιδίαι, tragodia. quod in codicibus antiquis licet uidere: minore tamen ι α η ω literis, quibus adſcribitur, & einſdem fere quantitatis, cuius eſt apud nos quod ſubſcribitur, quæ antiqua ſcribendi cōſuetudo adhuc quoque remanet in grandioribus literis, ſic ΤΩι ΛΟΓΩι, to logo. ΤΗι ΜΟΥΣΗι, ti muſi, ΜΑΙΑι, mæa. Υι υι, facit i lōgū, ut ΑΡΠΥΙΑ, ἅρπυια, harpyia. ΜΥΙΑ, μυῖα, myia. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας, i tetiphyia, tis tetiphyias. Ηυ ηυ facit iſ, mediū inter b & u conſonantem, ut ΗΥΔΑ, ΠΡΟΣΗΥΔΑ, ibda, proſibda. αὐλέω, ηὔλεον, ηὔληκα, ηὐλήκειν, ηὔλησα. ableo, ibleon, iblica, iblicin, ibliſa. ΩΥ ωυ facit of medium inter b & u conſonātem. ΩΥΤΟΣ, ὡυτὸς, oftos pro αὐτὸς. & θωυμαστὸς, thoſmaſtos pro θαυμαστὸς, qua diphthongo iones utuntur pro αυ.

Quemadmodum literæ ac diphthongi græcæ in latinum transferantur.

Α α mutatur in a, ut κάλαθος calathus. interdū in e, ut τάλαντον talentū. item in i, ut κάναστρον caniſtrum. item in o, ut μάρμαρον marmor, κάρυλος corylus. et in u, ut Ηρακλῆς Hercules, ὑπερθέσει τοῦ κ. & in æ diphthongum, ut ἀσκληπιὸς æſculapius. Β ϐ mutatur frequentiſſime in b, ut φοῖβος phœbus, ϐάρβαρος barbarus. aliquando

aliquando in p, ut βαβαὶ papæ, quanquam παπαὶ etiã græci dicunt. item in ph, ut θρίαμβος triumphus. Γ γ mutatur in g, ut γαλάτεια galatea, γίγας gigas, γένος genus. uertitur etiam in n, in iјs dictionibus quæ apud græcos cõmutantur ν in γ, ſequẽtibus γ κ χ ξ. ut ἄγγελος angelus, δίφθογγος diphthongus, ἄγκυρα ancora, ἀγχίσης anchiſes, σφίγξ ſphinx. Quoniã igitur ante γ κ χ ξ non admittitur ν apud græcos, mutatum eſt ν in γ, quod Romani rurſus in n commutarunt. etſi antiqui græcam orthographiam obſeruantes, Aggelus, diphthoggus ſcribebant per duplex gg. Δ δ commutatur in d, ut διδὼ dido, δαίμων dæmon. interdũ in b, ut δὶς bis. & in l, ut ὀδυσσεὺς ulyſſes. ſicut apud nos, ut ſedes ſella: nam d & l inuicem ſibi cedunt. E pſilon mutatur in e breue, ut ἐγὼ ego, γένεσις geneſis. Z remanet, ut ζάκυνθος zacynthus, ζέφυρος zephyrus. interdum mutatur in geminũ ſſ, ut μᾶζα maſſa, πατρίζω patriſſo. H eſt e longum, ut πηνελόπη penelope, πηνελόπης penelopes, Ηρακλῆς Hercules. interdum mutatur in a longum, ut μήτηρ mater, νηὶς nais, φήμη fama, σίνηπι ſinapi, θρῆκη thrace. Item in æ diphthongum, ut κῆρος cæra, σκηνὴ ſcena, σκηνοπήγια ſcenopegia, ἠθικὴ ethica. Θ θ mutatur in th aſpiratum, ut θρήκη thrace, θυρσὸς thyrſus. interdum in ſuam tenuem, id eſt t, ut θρίαμβος triumphus. item in ſuam mediam, id eſt d, ut θεὸς Deus, θεὰ dea. I mutatur in i, modo longum, modo breue, ut ἀγχίσης anchiſes, νεστορίδης neſtorides. K mutatur in c, ut κάκος cacus, κωκυτὸς cocytus. interdum in ſuam mediam g, ut κώβιος gobius, κύκνος cygnus, quanquam &

quam & cycnus dicimus.item in p,ut λύκος lupus. Λ λ mutatur in l,ut πάλλας pallas, λὺγξ lynx, λύρα lyra, λὺξ lux, λωτὸς lotus. μ mutatur in m. ut γραμματικὸς grammaticus, ϛέμμα ſtemma, μέμνημι memini, μελπομένη melpomene. ν uertitur in n,ut ναῦς nauis, ναὶς nais, νὺξ nox, νυκτέλιος nyctelius. ξ uertitur in x, ut ξενοφῶν xenophon, ξένιον xenium. o micron uertitur in o breue,ut ὄλυμπος olympus. item in u,ut ὀδυσσεὺς ulyſſes, πόρφυρα purpura, συρακόσιος ſyracuſius δωρικῶς. nam κοινῶς συρακούσιος dicitur, ſed frequens mutatio eſt o in u in fine dictionis, ut κύπρος cyprus, ὅμηρος homerus, πήλιον pelium, ἴλιον ilium. interdum in e, γόνυ genu. πὸς αἰολικῶς pes, nam κοινῶς ποῦς dicitur. ἀλέξανδρος alexander, κάπρος caper. π mutatur in p, ut πασιφάη paſiphae, πάπποι pappi, πάππα pappa. interdum in ſuam aſpiratam,quæ eſt apud nos ph,ut τρόπαιον trophæum, λαπίθαι laphithæ, ὑψιπύλη hypſiphyle. Item in ſuam mediam, quæ eſt apud nos b,ut πύξυς buxus, ἄψυρτος abſyrtus. nam ψ eſt pſ, ut ἄραψ arabs. ρ uertitur in r,ut ῥήτωρ rhetor. Vbi ſciendum omnem dictionem quæ apud græcos ſcribitur per ρ, in principio dictionis,transferri à noſtris in r cum aſpiratione,ut ῥέα rhea, ῥητορικὴ rhetorica. σ mutatur in ſ,ut σίσυφος Siſyphus. interdum in x,ut αἴας aiax, πίϛρις piſtrix: ubi imitamur dores,qui pro σύμμαχος ξύμμαχος, pro σὺν ξὺν dicunt.item in τ,ut σὺ tu, σὲ te. quod item doricum eſt. Dores enim pro θάλασσα θάλαττα dicunt, τήμερον pro σήμερον, τὺ pro σὺ. unde Lucianus iocans compoſuit dialogum, ubi inducit à Sigma

 accuſari

accuſari taſ corã ſeptẽ uocalibus, quod in dictionibus ſcribendis geminũ s s excludatur a duplici ττ, ut pro γλῶσσα γλῶττα, θετταλία *pro* θεσσαλία. *Dicit enim ſigma,* ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; θεσσαλίας μὲ ἐξέβαλεν ὅλης, θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. *hoc eſt, Sed cur dico hæc? eiecit me ex theſſalia tota, et ab omni me mari excluſit.* τ *uertitur in t, ut* τροία *troia,* τάνταλος *tantalus. Inuenitur etiam mutatũ in ſ, ſigma præcedente, ut* ὀστᾶ *oſſa.* υ *plerũque remanet, ut* Ιερώνυμος *hieronymus,* συνώνυμον *ſynonymum. Tranſit etiam in u, ut* Ρωμύλος *Rhomulus.* μῦς *mus,* οῦς *ſus,* θύλη *thule,* κῦμαι *cumæ,* πύξος *buxus,* πορφύρεος *purpureus,* δύω *duo,* κυβερνήτης *gubernatorẽ,* φυγὴ *fuga,* βότρυς *botrus,* γόνυ *genu.* φ *uertitur in ph, ut* φιλόσοφος *philoſophus. aliquando etiam in f, ut* φυγὴ *fuga,* φήμη *fama. item in ſuam tenuem, ut* σφαῖρα *ſpæra. & in ſuam mediam, ut* ἄμφω *ambo.* χ *mutatur in c cum aſpiratione ſic, ch,* Χρύσης *Chryſes,* Χρυσόστομος *Chryſoſtomus,* Χριστὸς *Chriſtus: quæ litera, quia figurã habet x noſtri, ſunt qui putant cum ſic ſcribitur* XPΣ *per x & per p ſcribi latinas literas, cum ea quæ x uidetur ſit* χ, *& quæ uidetur p ſit* ρ. *& quanquam fere ſemper legimus in ſacris literis Chriſtus ſic ſcriptum* XPΣ, *græce tamen ſcribatur, cum ſic ſcribitur. latine enim ſcribendum eſt per ch aſpiratum ſic, Chriſtus. Eodem modo decipiuntur in Ieſus, cum ſic ſcribitur* IHS *credentes hanc literam* H *aſpirationem eſſe, cum* ἦτα *ſit græca uocalis, quæ e productũ eſt tam apud nos, quàm apud Græcos, ut* IHΣΟΥΣ IESVS *Item quia à Græci* ἦτα *ſic etiam*

ſcribunt,

ſcribunt H, *quæ litera eſt ſimilis noſtræ longiuſculæ aſpirationi latini ſic ſcribunt* I H̄ S, *quod uulgus per aſpirationem ſcribi exiſtimat.* Q*uoniam autem in ſermonem de aſpiratione incidimus, illud annotatione dignum exiſtimauimus, acceptam eſſe aſpirationem noſtram* ἀπὸ τῆς δασείας καὶ ψιλῆς, *accentibus græcis.* N*am illi daſian ſic notant* ⊢, *& pſilen* ⊣: *quos accentus in unum coniungentes* Romani, *fecerunt eam aſpirationem, qua nos in grandiuſculis utimur literis.* Q*ui tamen accentus nunc fere exoleuerunt apud* G*ræcos, quorum loco iuniores hiſce utuntur, ut* δασεῖα *habeat figuram* c *noſtri ſic* ʽ. ψιλὴ *uero* c *inuerſi, ſic* ʼ. Et *hinc puto nos accepiſſe aſpirationem, qua curſim ſcribendo utimur.* Nam *ſi addideris pſilen denſo, aſpirationem facies, ſed inflexam.* Q*uãquã ætate noſtra plures rectam, quàm flexam ſcribentes notant.* Hanc *nos aſpirationem modo in* s *uertimus, ut* ἓξ *ſex,* ἑπτὰ *ſeptem,* ἕρπυλλον *ſerpyllum : modo in u, ut* ἑσπέρα *ueſpera,* ἑνετὸς Venetus. *ſed frequenter in noſtram aſpirationem, ut* ὕμνος *hymnus,* Ἡσίοδος Heſiodus, Ομηρος Homerus. Ψ *mutatur in pſ, ut* αἰθίοψ *æthiops,* ψευδομάρτυρ *pſeudomartyr,* ψίλωτρον *pſilotron.* Aliquando *tranſit in b, ut* ἄραψ *arabs,* ἄψυρτος *abſyrtus.* Omega *tranſit in o longũ, ut* ὠκεανὸς Oceanus, εἴδωλον *idolum,* ἥρωας *heroas* κύκλωπες *cyclopes. o, do, ro, clo, productis.* Illud *etiam non præterierim ſilentio,* Chriſtianos *olim in libris ſacris ineffabilis nomina* Trinitatis, Pater Filius Spiritus *ſanctus, primis græcis characterib. ſcribere conſueniſſe, hoc eſt* Π *pro* Pater, Υ *pro* Filius, Α *pro* Spiritus *ſanctus. nam*

ctus.nam pater, πατὴρ græci dicunt, & Filius Υἱὸς, & ſpiritus ſanctus πνεῦμα ἅγιον. Quapropter, quia ubi erat ſcripta litera Υ, dicebant filius. nunc in alphabeto etiam ea litera in Gallia ciſalpina filius dicitur uulgo ſic, ſio zeta: pro y pſilon, uel y græca, zeta. id colligitur ex libris Decretorum diſtinctione lxxiij.

QVONAM MODO DIPHTHONGI Græcæ ad nos ueniant.

Αι mutatur in æ diphthongum, ut αἰνείας Aeneas, ἑβραῖος hebræus, παλαίστρα palæſtra, παιὰν pæan. interdum diuiditur: ut αἴας aiax, μαῖα maia. αυ uertitur in au: ut αὐλὴ aula, θησαυρὸς theſaurus. Sed aduerte, ne te decipiant nicolaus, menelaus, & ſimilia: in quibus non eſt diphthõgus au, ſed ſunt duæ ſyllabæ, quia ſunt à græcis in αος, ut νικόλαος, μενέλαος.

Ει mutatur uel in e longũ, ut ἀχιλλεῖος achilleus, καλλιοπεία calliopea. uel in i longum: ut νεῖλος nilus, θάλεια thaleia, εἴδωλον idolum.

Ει mutatur in eu, ut θησεὺς theſeus, εὖγε euge, εὖρος eurus.

Οι mutatur in œ diphthongum, ut φοῖβος phœbus, οἰνοφόρον œnophorum, ἀλφεσίβοιος alpheſibœus, μελίβοιος melibœus.

Ου mutatur in u longam, ut μοῦσα muſa, οἰδίπους œdipus.

De diphthongis improprie.

ᾳ cum iota ſubſcripto tranſit in æ diphthongum: ut τῇ λήδᾳ, huic ledæ.

ῃ cum iota ſubſcripto tranſit in æ diphthongum: ut τῷ ποιητῇ, huic poetæ.

ῳ cum

ῳ cum iota ſubſcripto tranſit in æ diphthongum: ut ἡ κωμῳδία hæc comœdia, ἡ τραγῳδία hæc tragœdia. Sed an diphthongos & ε, η, ο, ω, υ uocaleis, ut nũc nos, antiqui quoq; pronunciauerint, in fragmentis noſtris diſputaturi ſumus. nã & græci meo iudicio ſuas diphthongos, & nos noſtras, tum quas diximus uocaleis, perperam pronunciamus. Idem etiam pronunciandis accentibus, non ſeruata ſyllabarum quantitate, fieri iudicamus: ut θρω ἄνθρωπος corripere, & μο in σιμόεις producere uideamur propter accentum.

ORATIO DOMINICA.

Pater noſter qui es in cœlis, ſanctificetur nomen tuum, adueniat regnum tuum: fiat uoluntas tua, ſicut in cœlo & in terra. Panem noſtrum quotidianum da nobis hodie: et dimitte nobis debita noſtra, ſicut et nos dimittimus debitoribus noſtris. Et ne nos inducas in tentationem, ſed libera nos à malo, Amen.

Salutatio angeli ad beatiſsimam uirginem.

Aue gratia plena Maria, dominus tecum. Benedicta tu in mulieribus, & benedictus fructus uentris tui. quoniam Saluatorem peperiſti animarum noſtrarum.

Symbolum apoſtolorum.

Credo in unum Deum patrem omnipotentē, factorem cœli & terræ: uiſibiliumq; omnium, & inuiſibilium. Et in unum dominum Ieſum Chriſtum filiū Dei unigenitum, ex patre natum ante omnia ſecula. Lumen de lumine, Deum uerum de Deo uero. Genitum, non factum: conſubſtantialem patri, per quem omnia facta ſunt. qui propter nos homines, & propter noſtram ſalutem deſcendit de cœlis: & incarnatus eſt de ſpiritu ſancto, ex Maria uirgine, & homo factus eſt. crucifixusq; pro nobis ſub Pontio Pilato, & paſſus & ſepultus eſt. & reſurrexit tertia die, ſecūdum ſcripturas: & aſcendit in cœlos, & ſedet à dextris patris. Et iterum uenturus eſt cum gloria, iudicare uiuos & mortuos: cuius regni non erit finis. Et in ſpiritum ſanctum dominum uiuificantem, qui ex patre

&

ΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, ἀμήν.

ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΡΟΣ τὴν ἁγιωτάτην παρθένον.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΩΝ ἀποστόλων.

Πιστεύω εἰς ἕνα θεὸν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ θεοῦ πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. φῶς ἐκ φωτὸς, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ. γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ, δι᾿ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. τὸν δι᾿ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα, σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ ποντίου πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφὰς, καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρὸς, καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιὸν, τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς

& filio procedit. qui cum patre & filio ſimul adoratur, & conglorificatur. qui locutus eſt per prophetas, in unam ſanctam catholicam et apoſtolicam eccleſiam. Confiteor unum baptiſma in remiſsionem peccatorum. Expecto reſurrectionem mortuorum, & uitam uenturi ſeculi.

EVANGELIVM SANCTI IOANNIS.

In principio erat uerbum, & uerbum erat apud Deum, & Deus erat uerbum: hoc erat in principio apud Deum. omnia per ipſum facta ſunt, & ſine ipſo factũ eſt nihil, quod factũ eſt. In ipſo uita erat, & uita erat lux hominum, et lux in tenebris lucet, et tenebræ eam non comprehenderunt. Fuit homo miſſus à Deo, nomen ei Ioannes: hic uenit in teſtimonium, ut teſtificaretur de lumine: non erat ille lux, ſed ut teſtificaretur de lumine. Erat lux uera, quæ illuminat omnẽ hominem ueniẽtem in hunc mundum. In mundo erat, & mundus per ipſum factus eſt, & mundus eum non cognouit. In propria uenit, & ſui eum non receperunt. Quotquot autẽ receperunt eum, dedit eis poteſtatẽ filios Dei fieri, credentibus in nomine eius. Qui non ex ſanguinibus, neq; ex uolũtate carnis, neq; ex uoluntate uiri, ſed ex Deo nati ſunt. Et uerbum caro factum eſt, & habitauit in nobis. Et uidimus gloriam eius, gloriam quaſi unigeniti à patre, plenum gratiæ & ueritatis.

AV-

καὶ τοῦ ὑοῦ ἐκπορευόμενον. τὸ σὺν πατρὶ καὶ ὑῷ συμπροσκυνούμενον, καὶ συνδοξαζόμενον. τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν, εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν. ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ Α-
γίου Ιωάννου.

Εν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεὸν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν, ὃ γέγονεν. ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσαλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ιωάννης. οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάν τα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν, τέκνα θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. οἱ οὐκ ἐξ αἵματος, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐγενήθησαν. καὶ λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.

AVREA CARMINA PYTHAGORAE.

Immortaleis primum deos lege ut diſpoſiti ſunt
Cole, & uenerare iuſiurãdũ, deinde heroes illuſtreis.
Et terrenos uenerare dæmones, legitime ſacrificans.
Et parentes honora, & proxime cognatos.
Sed ex alijs uirtute fac amicum, qui optimus ſit.
Benignis autem pare ſermonibus, operibusq; utilibus.
Neq; odio habe amicum tuum peccati cauſa parui.
Quoad poßis: poſſe enim prope neceßitatem habitat.
Hæc quidem ſic ſcito, ſed dominari aſſueſce hiſce,
Ventri primum, & ſomno, luxuriæq;,
Et iræ: facies aũt rem turpem nunquã, neq; cum alio,
Neq; ſeparatim. omnium autem maxime pudeat te tui (ipſius.
Tum iuſtitiam exerce opereq;, uerboq;.
Ne ſtulte teipſum habere in re ulla aſſueſce.
Sed ſcito moriendum eſſe fato omnibus.
Pecunias aũt aliquando poßidere ama, aliquãdo per- (dere.
Quotq; diuinis fortunis mortales dolores habent,
Horum quãcunque partem habeas, æquo animo fer,
neque ægre feras.
Curare aũt decet quoad poßis. ſic autem conſidera,
Non ualde bonis iſtorum multum fortuna præbet.
Multi autem hominibus ſermones, maliq; & boni
Accidũt, quibus neq; obſtupeſce, neq; ſane permittas
Implicari teipſum. mendacium autem ſi quod dicatur,
Aequo animo feras. quod aũt tibi dicã, omni in re per- (ficiatur.
Nullus neq; uerbo te decipiat, neq; re,
Fac, neq; dic, quod tibi non melius eſt.
Conſule autem ante opus, ne ſtulta ſint.
Timidi facereq;, dicereq; ſtulta proprium uiri.

Sed

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΟΥ ΠΥ-
θαγόρου.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ, ὡς διάκειντα,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τοὺς ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον, ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μὴδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ. δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι, κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ. πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μὴδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε,
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσά τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μὴδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζευ,
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς, τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε, καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται,
Πράως εἶχ'. ἃ δέ τι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελέσθω.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι, μὴδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε, λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.

Ἀλλὰ

Sed ea perfice, quæ te non poſtea dolore afficiant.
Fac nihil eorum quæ non ſcis, ſed docere. (ages.
Quæcunq; neceſſe eſt, & delectabiliſsimã uitã ſic per-
Neq; ſanitatis circa corpus negligentiã hẽre oportet,
Sed potusq́; menſuram, & cibi, exercitiorumq́;
Fac, menſurã autẽ dico eam, quæ te dolore nõ afficiat.
Aſſueſce aũt uiuendi modum habere purum, firmum.
Et caue ea facere, quæ inuidiam habeant.
Ne expende præter tempus, tanquã bonorum neſcius.
Neq; illiberalis ſis. mẽſura omnibus in rebus optima.
Fac aũt ea quæ te nõ lædant, conſidera aũt ante opus.
Neq; ſomnum mollibus in oculis ſuſcipe
Ante, quàm diurnorũ operũ ter unũquodq; percurras.
Quo tranſgreſſus ſum? quid feci? quòd mihi dicens non
Incipiẽs à primo, percurre et quæ poſtea. (perfectũ eſt?
Mala quidem operatus dole, bona uero lætare.
Hæc labora, hæc meditare, hæc oportet cupere te,
Hæc te diuine uirtutis ad ueſtigia ponent,
Næ per noſtræ animæ dantem quaternionem
Fontem perennis naturæ. ſed uade ad opus,
Deos precatus ut perficiant. his autem impetratis,
Cognoſces immortaliũq; deorũ mortaliumq́; hominũ
Conſiſtentiam, ut ſingula prætereunt, utq́; tenentur.
Cognoſces aũt quatenus fas eſt, naturã in omni ſimilẽ.
Vt neq; inſperanda ſperes, neq; te quid lateat.
Cognoſces aũt homines ſpõtanea detrimẽta habẽteis.
Miſeri, qui bona prope cum ſint, non uident,
Neq; audiunt. ſolutionẽ autem malorũ pauci norunt.
Talis fortuna mortaliũ lædit mẽteis: hi ſed cylindris,
Ex alijs in alia feruntur, infinita nocumenta habẽtes.
Moleſta

Αλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Οσσα χρεὼν, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρὴ.
Αλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι. μέτρον δὲ λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἔχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων.
Μήδ' ἀνελεύθερος ἴσθι. μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψῃ. λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μήδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Αρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου, ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα, τούτων χρὴ ἐρᾶν σε,
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ' ἣ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,
Ωστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μή τέ τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Τλήμονες, οἵτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα, βροτῶν βλάπτει φρένας. οἱ δὲ κυλίνδροις
Αλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.

Moleſta enim comes lis nocens latet,
Inſita: quã non oportet addacere, ſed cedendo fugere.
Iupiter pater, uel à multis malis quieſcat omneis,
Vel omnibus oſtendas, quanam ſorte utantur.
Sed tu confide, quoniã diuinum genus eſt mortalibus.
Quibus ſacra afferens natura oſtendit ſingula.
Quorum ſi quid tibi curæ eſt, uinces quæ te iubeo
Medicando: animam autem laboribus iſtis liberabis.
Sed abſtine cibis, quos diximus: inq; purgationibus,
Inq; liberatione animi dijudica, & conſidera ſingula
Aurigam iudicium conſtituens deſuper optimum.
Cum autem relicto corpore, ad æthera liberũ iueris,
Eris immortalis deus, incorruptibilis, nõ amplius mortalis.

Finis aureorum carminum Pythagoræ.

Verſus in Phocylidem.

Phocylides decentem uiuens uitam,
Vt Chriſti diſcipulus, ut apoſtolus magnus,
Vt auditor dei uaticiniorum,
Et antiſtes optimorum operum,
Euangelice hæc dicit & ſcribit,
Vtilia exiſtentia ijs qui in uita.

In eundem alteri.

Hæc iuſtitijs ſanctis dei conſilia declarat,
Phocylides uirorum ſapientiſsimus, diuina dona.

Phocylidis poema admonitorium.

Neq; nuptias furare, neq; maſculam uenerem excita.
Neq; fraudes ſtrue, neq; ſanguine manum pollue.

Ne

Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε,
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν τε κακῶν παύσειας ἅπαντας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν.
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοι τί μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς.
Ἔν τε λύσει, ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα.
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην,
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς.
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς, ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

Τέλος τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου.

ΣΤΟΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΩ-
κυλίδην.

Ὁ φωκυλίδης δι' ἀρετῇ ζήσας βίον.
Ὡς χρισομύστης, ὡς ἀπόστολος μέγας.
Ὡς ἀκροατὴς τῶν θεοῦ θεσπισμάτων,
Καὶ μυσταγωγὸς τῶν ἀρίστων πρακτέων,
Εὐαγγελικῶς ταῦτα λαλεῖ καὶ γράφει,
Εὔχρηστα τυγχάνοντα τοῖς ἐν τῷ βίῳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΕΤΕΡΟΙ.

Ταῦτα δίκης ὁσίῃσι θεοῦ βουλεύματα φαίνει,
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος, ὄλβια δῶρα.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥ-
θετικόν.

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν.
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν,

Ne ditare iniuſte, ſed ex iuſtis uiue.
Contentus ſis præſentibus, & alienis abſtine.
Mendacia ne dicas, ſed uera omnia loquere.
Primum deum cole, deinde autem tuos parenteis.
Omnibus iuſta tribue, neq; iudicium in gratiã trahe.
Neq; repellas paupertatẽ, iniuſte ne iudices perſonã.
Si tu male iudicaueris, te deus poſtea iudicabit.
Teſtimonium falſum fuge, iuſta loquere.
Virginitatem cuſtodi: fidem uero in omnibus ſerua.
Menſuras tribue iuſtas, bona aũt mẽſura in omnibus.
Bilancem ne feri alterijugem, ſed æquam trahe.
Neq; peieres, neq; inſcienter, neq; ſponte.
Peieratorẽ odit deus immortalis, quicunq; iurauerit.
Semina ne furare, execrandus quicunq; ſumit.
Mercedem laboranti da, ne preme pauperem,
Linguæ mentẽ adhibe, celandũ uerbũ in mẽtibus tene.
Neq; iniuſtũ facere uelis, neq; iniuſtitiã facere ſinas.
Mendico ſtatim da, neq; Cras ueni dicas.
Implens tuam manũ, miſericordiam indigenti præbe.
Peregrinum in domum ſuſcipe, & cæcum duc.
Naufragos miſerare, quoniam nauigatio eſt incerta.
Manum lapſo da, ſalua uero permiſerum uirum.
Cões paßiones omniũ, uita trochus, inſtabiles diuitiæ.
Diuitias habens, tuam manum egenis porrige.
Quæ tibi dedit deus, ex ijs indigentibus præbe.
Sit communis uniuerſus uictus, & concordia omnia.
Enſem accingitor non ad cædem, ſed ad defenſionem.
Vtinam autem non egeas neq; iuſte, neq; iniuſte.
Si enim occidas inimicum, tuam manum polluis.
Agro uicinantis abſtine, neque tranſgrediaris.

Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Αρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκειν.
Μὴ ῥίψῃς πενίην, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον.
Ην σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.
Μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
Παρθενίην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
Μήτ' ἐπιορκήσῃς, μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκοντί.
Ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος, ὅστις ὀμόσσῃ.
Σπέρματα μὴ κλέπτειν, ἐπαράσιμος ὅστις ἀρεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου, μὴ θλῖβε πένητα.
Γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν, κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πληρώσας σέο χεῖρ' ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.
Αστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
Ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
Κοινὰ πάθη πάντων, ὁ βίος τροχὸς, ἄστατος ὄλβος.
Πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον.
Ων σοι ἔδωκε θεὸς, τούτων χρῄζουσι παράσχου.
Εστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόφρονα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις, μήτ' ἔννομα, μήτε ἀδίκως.
Ην γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν, σέο χεῖρα μιαίνεις.
Αγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς.

Omniũ modus optimus, prætergreßiones uero malæ.
Neq; ullum creſcentem fructum lædas arui.
Sint æqui honori aduenæ inter ciues.
Omnes enim paupertatem experimur multiuagam.
Regio uero nullum firmum habet ſolum hominibus.
Auaritia mater malitiæ uniuerſæ,
Aurum ſemper dolus eſt, & argentum hominibus.
O' aurũ malorum princeps uitiperda, omnia minuens,
Vtinam non mortalibus eſſes nocumentum amabile.
Tua enim cauſa pugnæq;, prædæq;, cædesq;:
Inimici uero filij parentibus, fratresq; germanis.
Ne alterum cæles corde intellectum, alia dicens:
Neq; ſicut ſaxatilis polypus ſecundum locũ muteris.
Qui ſponte iniurius eſt, malus uir: ſed ex neceßitate.
Non dicam finem. conſilium autem dirige cuiuſq;.
Neq; ſuperbi ſapientia, neq; robore, neq; in diuitijs.
Vnus deus eſt ſapiens, fortis ſimul, & prædiues.
Neq; præteritis malis conſume tuum cor:
Non amplius enim poteſt ſactum eſſe infectum.
Ne ſis præceps ad manum, frena uero feram iram.
Sæpe enim percutiens, inuitus necem perfeciſti.
Sint cõmunes paßiones nihil magnum, neq; ſuperbum.
Non bonum, abundans eſt mortalibus utilitas.
Multæ enim deliciæ ad immoderatos trahunt amores,
Superbificãt uero multæ diuitiæ. et ad iniuriã augẽt.
Furor ſubigens, inſaniam exitialem parat.
Ira uero eſt appetitus, ſupergrediens autẽ iracundia.
Aemulatio bonorum bona, malorum uero mala.
Audacia malorum pernicioſa, multũ uero auget bona laboranteis.

Hone-

Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί.
Μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃ ἀρούρης.
Ἔστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις.
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου.
Χώρη δ' οὔτι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Η φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς αἰεὶ δόλος ἐστί, καὶ ἄργυρος, ἀνθρώποισιν.
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων.
Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
Σοῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε, λεηλασίαι τε, φόνοι τε,
Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μήδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων.
Μήδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶραν ἀμείβου.
Ὅς τις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνὴρ, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης.
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος. βουλὴν δ' εὔθυνε ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ.
Εἷς θεός ἐστι σοφὸς, δυνατὸς ἅμα, καὶ πολύολβος.
Μήδε παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ,
Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν.
Πολλάκι γὰρ πλήξας, ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσας.
Ἔστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μήδ' ὑπέροπλον.
Οὐκ ἀγαθὸν, πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ.
Η πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας,
Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
Θυμὸς ὑπερχόμενος, μανίην ὀλοόφρονα τεύχει.
Ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.
Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ' ὑποεργός.
Τόλμα κακῶν ὀλοὴ, μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ πονεῦντας.

Honeſtus amor uirtutis,ſed Veneris dedecus auget.
Iucundus, mitis uocatur inter ciueis.
Menſura comede,& bibe,& fabulare.
Omnium menſura optima,exceſſus autem malus.
Ne inuidias bona ſocijs,ne notam inuſſeris.
Ininuidi cœleſtes,& inter ſe ſunt.
Non inuidet luna multo melioribus ſolis radijs,
Non terra cœleſtibus ſublimitatibus inferius exiſtens,
Nõ flumina æquoribus. ſemper aũt concordiã habent.
Si enim diſcordia beatis eſſet,non ſtaret cœlum.
Temperantiam exerce,turpibus operibus abſtine.
Ne imitare malitiam,iuſtitia uero delecto uindictam.
Perſuaſio enim utilitatem,lis uero litem regenerat.
Ne crede citiſsime, antequam uere finem uideas.
Vincere bene operanteis in pluribus decet.
Bonum hoſpitare potius frugalibus menſis,
Quàm plurimis,doloſis, morantibus præter tempus.
Nunquam fœnerator amarus fias uiro pauperi.
Neq; quiſquam aueis nidi ſimul omneis accipiat:
Matrem uero relinquas,ut habeas rurſus ipſius pullos.
Nunquam iudicare imperitos uiros ſinas.
Sapientiam ſapiens dirigit,artes uero coartifex.
Non capit magnam doctrinam indoctus audiendi.
Non enim ſane intelligunt nunquam bona edocti.
Neq; menſipetas aſſentatores fac ſocios:
Multi enim potus & cibi ſunt ſodales,
Tempus captantes ut ſatiari poſsint,
Dolentes uero paucis, & multis omnes inexpleti.
Populo ne crede,multimoda eſt turba.
Populus,& aqua,& ignis,irretentilia omnia.

Neq;

Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσεται ἐν πολιήταις.
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, καὶ πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίη δ' ἀλεεινή.
Μὴ φθονέῃς ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
Ἄφθονοι οὐρανίδαι, καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν,
Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς.
Οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι, νέρθεν ἐοῦσα.
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν, ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
Εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην δ' ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἄμυναν.
Πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
Μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
Νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις.
Ἢ πλείσταις, δολίαισι, βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέ ποτε χρήσῃς πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω.
Μητέρα δ' ἐκ προλίπῃς, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοσσούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς.
Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος.
Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν.
Οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέ ποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μήδε τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Καιρὸν θωπεύοντες ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν.
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς, πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε, πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
Λαὸς, καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.

Neq; fruſtra apud ignẽ ſedens diminuas charum cor.
Menſuram uero fac deis: nam menſura eſt optima.
Terram impertire inſepuultis mortuis.
Ne tumulum mortuorũ refodias, neq; non uidenda
Oſtendas ſoli,& dæmonicam iram excites.
Non bonum,compagem reſoluere hominis.
Et celeriter autẽ ex terra ſperamus in lucem uenire.
Reliquiæ defunctorum,poſtea uero dei ſunt.
Animi enim manent incorruptibiles in mortuis.
Spiritus enim eſt dei uſus mortalibus, & imago.
Corpus enim ex terra habemus,& omnes ad ipſam
Soluti puluis ſumus.aër uero iterum ſpiritum recipit.
Diuitijs ne parcas,memento quod mortalis es. (re.
Nõ licet apud Plutonẽ diuitias hẽre, & pecunias fer-
Omnes æquales mortui,animis uero deus dominatur.
Communia tecta domorũ,æterna & patria infernus:
Cõmunis locus omnibus,pauperibusq́;,& regibus.
Non multũ homines uiuimus tempus,ſed ad tempus.
Animus uero immortalis,& inſeneſcibilis uiuit ſẽper.
Neq; malis doleas,neq; exultes gaudio.
Sæpe in uita & ſperantibus infidum.
Tempori ſerui,ne contraſla uentis.
Nocumentum & dolentibus, mali ſolutio uenit cito.
Ne magni loquentia rabiens,mentem debaccheris.
Beneloquentiam exerce,quæ ualde omnes iuuabit.
Telum ſane ſermo uiro incidentius eſt ferro.
Arma cuiq; tribuit deus,naturam aëeripetam,
Auibus quidem multã uelocitatem , roburq́s leonibus,
Tauris uero per ſe fuſis cornibus,aculeos apibus,
Innatũ adiutoriũ dedit. ratio uero propugnaculũ ho-
minibus.
Sed

Μήδε μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθης φίλον ἦτορ.
Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι, τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξης, μήδ' ἀθέατα
Δείξης ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσης.
Ου καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο.
Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν.
Λείψαν' ἀποιχομένων, ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι, καὶ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν. ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Πλούτου μὴ φείδου, μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις.
Οὐκ ἔν' ἐς ᾅδην ὄλβον ἔχειν, καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
Πάντες ἴσοι νέκυες, ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς ᾅδης.
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε, καὶ βασιλεῦσιν.
Οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν.
Ψυχὴ δὲ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
Πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαῤῥαλέοισιν ἄπιστον.
Καιρῷ λατρεύειν, μήδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισι.
Πῆμα καὶ ἀχθομένοισι, κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαληγορίῃ τρυφῶν, φρένα λυσσωθείης.
Εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.
Οπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
Οπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεὸς, φύσιν ἠεροφοίτοις.
Ορνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι,
Ταύροις δ' αὐτοφύτοις κεράεσσιν, κέντρα μελίσσαις.
Εμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε. λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.

Sed diuinæ ſapientiæ ratio eſt optima.
Melior forti eſt ſapiens uir.
Agros & urbes ſapientia,& nauem gubernat.
Non iuſtum celare iniuſtum uirum impunitum,
Sed oportet maleficum auerſari neceſſario.
Sæpe commoriuntur malis coaßiſtentes.
Furum ne accipias,furtiuum uirorum depoſitum.
Vtriq; fures,& receptor,& furator.
Portionẽ omnibus tribue , æqualitas in omnib.optima.
Incipiens parce omnibus,ne poſtremum indigeas.
Ne iumenti mortalis cibum ſecundum menſurã ſume.
Iumentum uero ſi inimici ceciderit in uia,coalleua.
Errantemq; hominem,& mariuagũ neque deuites.
Melius pro inimico adipiſci amicum beneuolum.
Incipiens malum abſcinde,uulnusq; ſana.
Neq; feriuoram edas carnem, uelocipedibus uero
Reliquias linque canibus:à feris feræ edantur.
Venena ne ſtrue,magicorum librorum abſtine.
Pueris tenellis ne corripias manum uiolenter.
Fuge diſcordiã & litem,bello adueniente.
Ne malo benefeceris,ſeminare æque eſt in mari.
Operare laborans,ut ex proprijs uiuas.
Omnis enim iners uir,uiuit furtiuis à manibus.
Neq; alterius ex epulo edas reliquias menſæ ,
Sed ex domeſticis uictibus comedas incontumelioſus.
Si uero quis non didicit artem,fodiat ligone .
Eſt uitæ omne opus,cum laborare uelis:
Nauta ſi nauigare uelis, latum mare.
Si uero terræ laborem gubernare , longa ſane arua.
Nullum ſine labore eſt mortalibus facile opus.
Neq;

Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.
Αγροὺς καὶ πόλιας σοφία, καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄτιτον.
Αλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι ἀνάγκῃ.
Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην.
Αμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.
Μοῖραν πᾶσι νέμειν, ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Αρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς.
Μὴ κτίνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἔλησαι.
Κτῆνος δὲ ἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδὸν, συνέγειρον.
Πλαζόμενόν τε βροτὸν, καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξῃς.
Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τυχέειν φίλου εὐμενέοντος.
Αρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μηδέ τι θηροβόρον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δὲ
Λείψανα λεῖπε κυσί. θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδονται.
Φάρμακα μὴ τεύχε, μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
Νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.
Φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν, πολέμου προσιόντος.
Μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς, σπείρειν ἴσον ἐς' ἐνὶ πόντῳ.
Εργάζου μοχθῶν, ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς.
Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ, ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Μήδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης,
Αλλ' ἀπὸ τῶν οἰκείων βιότων φάγοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
Εστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὰν μοχθεῖν ἐθέλησα.
Ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα.
Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον.

Neq; ipſis beatis.labor autem uirtutem ualde auget.
Formicæ terræ reconditas relinquentus domos,
Veniunt uictus egentes,quando rura
Frugibus tonſa,fructuum implent areas.
Ipſæ autem tritici nuper tritum onus habent,
Aut ordeorum.ſemper uero ferens ferentem ſectatur,
Ex æſtate ad hyemem cibum ſuum afferentes
Infatigabilem,genus aūt paruū eſt multum laborans.
Laborat autem aëriuada,optimilaborq́; apis,
Aut petræ curuæ per cauernam,uel calamis,
Aut quercus antiquæ ſuper concauo intra aluearia,
Examinibus infinitatem per flores ceridomificans.
Ne maneas cœlebs,ne ignominis pereas. (nitus.
Da aliquid naturæ et ipſe.gigne uero rurſus,ſicut ge-
Ne lenocineris uxorem,tuos filios polluens:
Non enim pariunt filios ſimiles mœchica cubilia.
Nouercam ne tange,ſecunda cubilia patris.
Matrem uero ſicut honora,matris ueſtigia uadentem.
Ne ſororis in abhorrendum ueni cubile.
Neq; in pellicaribus patris cubilibus miſcearis.
Neq; mulier corrumpat infantē fœtum intra uentrē.
Neq; cū peperit canib.iaciat,et uulturib.dilaniatiōeis
Neq; quis ſuæ uxori prægnanti manum inijciat.
Neq; rurſus proligenā unquam ſeca maſculū puerū.
Neq; brutis animalibus initorium ad cubile ueni.
Neq; iniuria afficias mulierē erubeſcendis cubilibus.
Neq; trāſgrediare cubilia naturæ in uenerē exlegē.
Neq; ipſis feris maſculus complacuit ad coitum.
Neq; fœminæ cubile uirorum imitentur.
Neq; in amorē mulierum omnis ruas incontinentem.

Non

Οὐδ᾽ αὐτοῖς μακάρεσσι, πόνος δ᾽ ἀρετὴν μέγ᾽ ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαίης μυχάτης προλελοιπότες οἴκους.
Ερχονται βιότοιο κεχρημένοι, ὁππότ᾽ ἄρουραι.
Λήϊα κειράμεναι, καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς.
Οἱ δ᾽ αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν.
Η κριθῶν, αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
Εκθέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες.
Ατρυτον. φῦλον δ᾽ ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμνει δ᾽ ἠερόφοιτος, ἀριστοπόνος τε μέλισσα,
Ηὲ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν.
Η δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων,
Σμήνεσι μυριότητα κατ᾽ ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄληαι.
Δός τι φύσει καὐτὸς, τέκε δ᾽ ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγογεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων.
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ ψαῦε γε δεύτερα λέκτρα γονῆος.
Μητέρα δ᾽ ὡς τίμα, τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν.
Μήδ᾽ ἐπὶ παλλακοῖσι πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός.
Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
Μηδέ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται.
Μήδ᾽ αὖ παιδογόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον.
Μηδ᾽ ἀλόγοις ζώοις βατήριον εἰς λέχον ἐλθεῖν.
Μήδ᾽ ὕβριζε γυναῖκα ἐπ᾽ αἰσχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως εἰς κύπριν ἄθεσμον.
Οὐδ᾽ αὐτοῖς θήρεσσ᾽ ἄρσην συνέαδεν ἐς εὐνήν.
Μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο
Μήδ᾽ ἐς ἔρωτα γυναικῶν πᾶς ῥεύσῃς ἀκάθεκτον.

Οὐ γὰρ

Non enim amor deus eſt, paßio uero obſcura omnium.
Neq; autem fratrum uxorum ad ſtrata accede.
Ama tuam uxorem. quid enim iucundius & melius,
Quàm cum uiro mulier ſapit chara ſenectam uſq;,
Et maritus ſuæ uxori? neq; cadat in medio diſcordia.
Neq; aũt quis indeſpõſatim per uim puellis permiſceatur.
Neq; uxorẽ malam tuis domibus inducas.
Seruis uero uxori, malæ gratia cauſa dotis.
Equos generoſos inquirere quidem in domum,
Taurosq; alticeruices, ſed catulos perferos,
Ducere uxorẽ uero nõ bonã cõtemnimus deſipientes?
Neq; mulier malũ uirũ renuit, ſi diues ſit.
Neq; nuptijs nuptias alias ducas in nocumento nocumentũ.
Filijs ne difficilis ſis, ſed mitis eſto.
Si uero quid puer peccet, probibeat filium mater,
Vel ualde ſenes generis, aut populi ſeniores.
Ne in maſculo filio nutri cincinni gratia capillum.
Ne uerticẽ plices, neq; uittas tortuoſas corymborum.
Maſculos non decet coma, deliciæ uero mulieribus.
Pueri autem pulchri cuſtodi iuuenilem horam,
Multi enim inſaniunt ad maſculã miſtionem amoris.
Virginem autem cuſtodi multiclauibus thalamis,
Neq; ipſam uſq; ad nuptias ante ædeis conſpici ſinas.
Pulchritudo difficilis cuſtoditu eſt liberorũ parentib.
Cognatis amorem tribuas, ſanctamq; concordiam.
Venerare canos temporibus, cede uero ſenibus
Sede, & honoribus omnibus: ætati uero ſimilem
Senem æqualem patris æquis honoribus uenerare.
Ventris debitam portionem præbe ſeruis.

Οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
Στέργε τεὴν ἄλοχον. τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον
Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι,
Καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ; μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος.
Μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν σοῖσιν οἴκοισιν ἄγεσθαι.
Λατρεύεις δ' ἀλόχῳ, λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
Ἵππους δ' εὐγενείας δίζεσθαι μὲν κατὰ οἶκον,
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναγρίους.
Γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες;
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς, ἐπὶ πήματι πῆμα.
Παισὶ δὲ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι.
Ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω υἱέα μήτηρ.
Ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκαμῖδος χαίτην.
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μήθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων.
Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην.
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος.
Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι.
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
Κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσι.
Συγγενέσιν φιλότητα νέμοις, ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
Ἕδρης καὶ γεράων πάντων, γενεῇ δ' ἀτάλαντον
Πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμῇσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι.

Δούλῳ

Δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
Στίγματα μὴ γράψῃς ἐπονειδίζων θεράποντα.
Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι κακηγορέων πρὸς ἄνακτα.
Λάμβανε καὶ βουλὴν παρ' οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
Ἁγνεῖαι ψυχῆς καὶ σώματός εἰσι καθαρμοί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, οἷα βιεῦντες
Ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδῷ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ
ἐπῶν, καὶ θεῷ δόξα.

De uerbis in mi, ex Vrbano.

Verba in μι deſinentia fiunt à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ patiuntur ſynæreſim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuata à grauitonis ſynæreſim patientibus, quæ idcirco περισπώμενα dicta ſunt, reduplicationem plerunq; ſuſcipiunt. & ea quidem triſyllaba eſſe debent, connumerata ſcilicet ea ſyllaba, quam per geminationem, ſiue reduplicationem adſumunt. etſi apud poetas aliqua inueniantur triſyllaba, quæ omnino reduplicatione carent: ut δίζημι, ὄνημι, & ſimilia.

Eſt autem reduplicatio, quæ græce ἀναδιπλασιασμὸς dicitur, eiuſdem conſonantis, aut proprij antiſtichi cũ uocali correpta aſſumptio. Et eſt duplex, propria, & impropria.

Propria, in qua eadem repetitur conſonans cum ι breui κοινῶς, ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, ſi etiam duæ ſint conſonãtes, quarum prior ſit muta, altera uero liquida, quæ quidem communem faciunt ſyllabam. tunc enim prior repetitur, muta ſcilicet, cum ι hoc in loco pro breui habeatur: ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι, πλεονασμῷ τοῦ μ. At ſi ab aliqua aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata, propter inconcinnitatem, ſed in eius locum ἀντίστοιχον ſuum, hoc eſt propria tenuis ſubrogatur: ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κιχρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla ſit conſonãtis repetitio, ſed ι tantum uerbo præponitur, idq; duobus etiam modis fieri contingit. uno, cum uerbum

incipit à uocali: ut ἕω, ἱῶ, ἵημι. altero autem, quando à ς principium capit: ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. ubi ς non repetitur, quãdoquidem ἰῶτα productum exiſtit, cum poſt ipſum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt ς & τ: non autem muta cum liquida, ut ſupra.

Illud autem ſciendum eſt reduplicationem hanc, ſiue propria ſit, ſiue impropria, in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui, uerborum in μι exeuntium, fieri debere. quæ quidem tẽpora, ut in alijs modis, ſic & in participijs ſimul uariantur.

Illud quoque memoria tenendũ, Verba in μι in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionem.

At præteritum imperfectum, & aoriſtum ſecundũ, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem paſſiui aoriſti ſequi, etſi eorum penultimã plerunque uariari contingat.

Præterea futurum à perfecto themate fieri, penultima, quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac reduplicatione prius expũcta: ut θέω θήσω, ςάω ςήσω, δόω δώσω. Cætera uero tempora ad grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Quæ uero à uerbis grauitonis, non patientibus ſynæreſin deducuntur, ab his ſolum fiunt, quæ ante ω, υ habet ancipitem. & ea quoque plerunque triſyllaba ſunt, quanquam neutram ſuſcipiunt reduplicationẽ: ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι.

Cum igitur uerborũ circumflexorum tres ſint coniugationes, & ab unaquaque earum uerba in μι deducantur: itẽ à uerbis grauitonis in νω deſinentibus, quatuor coniugationes uerborũ in μι omnino eſſe oportet,

& eas quidē per quatuor uocales diſtinctas, ε ſcilicet, α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικὰ, *hoc eſt figuratiuas appellare poſſumus. Eſto igitur ε figuratiua primæ coniugationis uerborum in* μι, α *ſecundæ,* ο *tertiæ,* υ *quartæ. De quibus ſingulatim dicendum eſt.*

Πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι.

Prima igitur coniugatio uerborum in μι, *à perfectis uerbis primæ coniugationis circumflexorum fit, extrema in* μι, *ac penultima quæ in breuis eſt in* η *mutatis, ut* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *In duali uero, & plurali, ac in paſsiuis,* η *in* ε *iterum uerſa,* τίθετον, τίθεμεν, *&* τίθεμαι *dicitur.*

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἑνικά.	Τίθημι,	τίθης,	τίθησι.
Δυϊκά.		τίθετον,	τίθετον.
Πλη.	Τίθεμεν,	τίθετε,	τιθεῖσι.
			καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.
Παρατ.	Ἐτίθην,	ἐτίθης,	ἐτίθη.
		Ἐτίθετον, ἐτιθέτην.	
	Ἐτίθεμεν,	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.
Παρακ.	Τέθεικα,	τέθεικας,	τέθεικε.
		τεθείκατον,	τεθείκατον.
	Τεθείκαμεν,	τεθείκατε,	τεθείκασι.

Τέθηκα *tamen eſſe debuerat,* διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ θήσω *futuro: ſed Bœotorum mos obtinuit, ut* η *mutaretur in* ει *diphthongum.*

Ὑπερσ.	Ἐτεθείκειν,	ἐτεθείκεις,	ἐτεθείκει.
		ἐτεθείκειτον, ἐτεθεικείτην.	
	Ἐτεθείκειμεν,	ἐτεθείκειτε,	ἐτεθείκεισαν.
Ἀόρ.α.	Ἔθηκα,	ἔθηκας,	ἔθηκε.
			ἐθήκατον,

ἐθήκατον, ἐθηκάτην.

ἐθήκαμεν, ἐθήκατε, ἔθηκαν.

Εθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ, quæ eſt futuri conſonans. Sed quinque annotantur aoriſti; duo quidem in grauitonis, hoc eſt, εἶπα, ἤνεγκα. tres uero in his uerbis in μι, quæ ſunt ἔθηκα, ἔδωκα, & ἧκα, quoniam non ſeruent conſonantes ſuorum futurorum.

Αόρ. β. Εθην, ἔθης, ἔθη. ἔθετον, ἐθέτην.

ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Μέλ. α. Θήσω, θήσεις, θήσει. θήσετον, θήσετον.

θήσομεν, θήσετε, θήσουσι.

Προςακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εν. Τίθετι, τιθέτω. Δ. τίθετον, τιθέτων. Π. τίθετε, τιθέτωσαν. Παρακ. καὶ ὑπερσ. Τέθεικε, τεθεικέτω. τεθείκετον, τεθεικέτων. τεθείκετε, τεθεικέτωσαν.

Αόρ. α. Θῆκον, θηκάτω *eſſe debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. *Sed in uſu non eſt, quod quidem & cæteris modis ac participijs euenit.*

Αόρ. β. Θέτι, ἢ θὲς, θέτω. θέτων, θέτων. θέτε θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εν. Τιθείην, τιθείης, τιθείη.

Δυ. τιθείητον, τιθειήτην.

Πλ. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

Παρ. καὶ Τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

ὑπερ. τεθείκοιτον, τεθεικοίτην.

τεθείκοιμεν, τηθείκοιτε, τεθείκοιεν.

Αόρ. β. Θείην, θείης, θείη. θείητον, θειήτην.

θείημεν καὶ θεῖμεν, θείητε, θείησαν καὶ θεῖεν.

Μέλ. α. Θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

θήσοιτον, θησοίτην.

 θήσοιμεν,

	θήσοιμεν,	θήσοιτε,	θήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	ἐὰν τιθῶ,	τιθῇς,	τιθῇ.
Δυ.		ἐὰν τιθῆτον,	τιθῆτον.
Πλ.	ἐὰν τιθῶμεν,	τιθῆτε,	τιθῶσι.
Παρακ. καὶ	ἐὰν τεθείκω,	τεθείκῃς,	τεθείκῃ.
ὑπερ.		ἐὰν τεθείκητον	τεθείκητον.
	ἐὰν τεθείκωμεν,	τεθείκητε,	τεθείκωσι.
Ἀόρ. β.	ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ.	ἐὰν θῆτον	θῆτον.
	ἐὰν θῶμεν,	θῆτε,	θῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθέναι. Παρακ. καὶ ὑπερσ. τεθεικέναι. Ἀόρ. β. θεῖναι. Μέλ. α. θήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπ.	ὁ τεθεικὼς,	ἡ τεθεικυῖα,	τὸ τεθεικός.
Ἀόρ. β.	ὁ θεὶς,	ἡ θεῖσα,	τὸ θέν.
Μέλ. α.	ὁ θήσων,	ἡ θήσουσα,	τὸ θῆσον.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἑν.	Τίθεμαι,	τίθεσαι,	τίθεται.
Δυ.	τιθέμεθον,	τίθεσθον,	τίθεσθον.
Πλ.	τιθέμεθα,	τίθεσθε,	τίθενται.
Παρατ.	Ἐτιθέμην, ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου,		ἐτίθετο.
	ἐτιθέμεθον,	ἐτίθεσθον.	ἐτιθέσθην.
	ἐτιθέμεθα,	ἐτίθεσθε,	ἐτίθεντο.
Παρακ.	Τέθειμαι,	τέθεισαι,	τέθειται.
	τεθείμεθον,	τέθεισθον,	τέθεισθον.
	τεθείμεθα,	τέθεισθε,	τέθεινται.

Τέθεμαι *tamen eſſe debuerat, quoniã præteritũ paſ ſiuum*

ſiuum uerborum in μι, *amat habere in penultima propriam uocalē coniugationis, & eam quidē breuē, ut* δέδωκα δέδωμαι, ἕστακα ἕσταμαι. Sed *quoniā præteritū actiuū huius uerbi* τίθημι *propriā amiſit penultimā, et aſſumpſit* ει *diphthongū* Bœ*otorū more, eandem etiam retinuit & præteritum paſſiuum, ut* τέθεικα τέθειμαι.

Ὑπερ.	Ἐτεθείμην,	ἐτέθεισο,	ἐτέθειτο.
	ἐτεθείμεθον,	ἐτέθεισθον,	ἐτεθείσθην.
	ἐτεθείμεθα,	ἐτέθεισθε,	ἐτέθειντο.
Ἀόρ. α.	ἐτέθην,	ἐτέθης,	ἐτέθη.
		ἐτέθητον,	ἐτεθήτην.
	ἐτέθημεν,	ἐτέθητε,	ἐτέθησαν.
Μέλ. α.	τεθήσομαι,	τεθήσῃ,	τεθήσεται.
	τεθησόμεθον,	τεθήσεσθον,	τεθήσεσθον.
	τεθησόμεθα,	τεθήσεσθε,	τεθήσονται.
Μετ' ὀλ.	τεθείσομαι,	τεθήσῃ,	τεθήσεται.
μέλ.	τεθεισόμεθον,	τεθείσεσθον,	τεθείσεσθον.
	τεθεισόμεθα,	τεθείσεσθε,	τεθείσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐν. τίθεσο καὶ τίθου, τιθέσθω. Δυ. τίθεσθον, τιθέσθων.

Πλ.			τίθεσθε,	τιθέσθωσαν.
Παρακ. καὶ	τέθεισο,	τεθείσθω,	τέθεισθον,	τεθείσθων.
ὑπερ.			τέθεισθε,	τεθείσθωσαν.
Ἀόρ. α.	τέθητι,	τεθήτω.	τέθητον,	τεθήτων.
			τέθητε,	τεθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐν.	Τιθείμην,	τιθεῖο,	τιθεῖτο.
Δυ.	τιθείμεθον,	τιθεῖσθον,	τιθείσθην.
Πλ.	τιθείμεθα,	τιθεῖσθε,	τιθεῖντο.
Παρακ. καὶ ὑπερσ.	τεθείμην,	τεθεῖο,	τεθεῖτο.

τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην.

τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Accentu circumflexo ſuper penultimam ſecundæ et tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis, quàm præteriti perfecti, niſi longa ſequatur, quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι omnino ſeruandum eſt.

Αόρ. α. Τεθείην,	τεθείης,	τεθείη.
	τεθείητον,	τεθειήτην.
τεθείημεν,	τεθείητε,	τεθείησαν.
Μέλλ. α. Τεθησοίμην,	τεθήσοιο,	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον,	τεθήσοισθον,	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα,	τεθήσοισθε,	τεθήσοιντο.
Μετ' ὀλ. Τεθεισοίμην,	τεθείσοιο,	τεθείσοιτο.
μέλλ. τεθεισοίμεθον,	τεθείσοισθον,	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα,	τεθείσοισθε,	τεθείσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρα.

Εν.	ἐὰν Τιθῶμαι,	τιθῇ,	τιθῆται.
Δυ.	ἐὰν τιθώμεθον,	τιθῆσθον,	τιθῆσθον.
Πλ.	ἐὰν τιθώμεθα,	τιθῆσθε,	τιθῶνται.
Παρακ.	ἐὰν Τεθῶμαι,	τεθῇ,	τεθῆται.
καὶ ὑπερ.	τεθώμεθον,	τεθῆσθον,	τεθῆσθον.
	ἐὰν τεθώμεθα,	τεθῆσθε,	τεθῶνται.
Αόρ. β.	Τεθῶ,	τεθῇς,	τεθῇ.
		ἐὰν τεθῆτον	τεθῆτον.
	ἐὰν τεθῶμεν,	τεθῆτε,	τεθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι. παρακ. καὶ ὑπ. τεθεῖσθαι. ἀόρ. α. τεθῆναι. μέλ. α. τεθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. τεθείσεσθαι.

Μετοχαὶ

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο Τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.
Παρακ. καὶ ὑπ. ὁ τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.
Αόρ. α. ὁ Τεθεὶς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθέν.
Μέλ. α. ὁ τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον.
Μ. ὀλ. μέλ. ὁ τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισόμενον.

Οριστικὰ μέσα. Ενεστώς.

	Τίθεμαι,	τίθεσαι,	τίθεται.
Παρακ.	ἐτιθέμην,	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο.	
Αόρ. α.	Εθηκάμην,	ἐθήκω,	ἐθήκατο.
	ἐθηκάμεθον.	ἐθήκαθον,	ἐθηκάθην.
	ἐθηκάμεθα,	ἐθήκαθε,	ἐθήκαντο.
Αόρ. β.	Εθέμην,	ἔθεσο καὶ ἔθου,	ἔθετο.
	ἐθέμεθον,	ἔθεθον,	ἐθέθην.
	ἐθέμεθα,	ἔθεθε,	ἔθεντο.
Μέλ. α.	Θήσομαι,	θήσῃ,	θήσεται.
	θησόμεθον,	θήσεθον,	θήσεθον.
	θησόμεθα,	θήσεθε,	θήσονται,

Aduertendum eſt, medium præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectũ in his uerbis formare non poſſe, ſicut neque in uerbis circumflexis, à quibus deriuatur, neque futurum ſecundum.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

	Τίθεσο καὶ τίθου, τιθέσθω.		τίθεσθον,
	τιθέσθων.	τίθεσθε,	τιθέσθωσαν.
Αόρ. β.	Θέσο καὶ θοῦ,	θέσθω.	θέσθον,
	θέσθων,	θέσθε,	θέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρα.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Αόρ.β.	Θείμην,	θεῖο,	θεῖτο.
	θείμεθον,	θεῖσθον,	θείσθην.
	θείμεθα,	θεῖσθε,	θεῖντο.
Μέλ.α.	Θησοίμην,	θήσοιο,	θήσοιτο.
	θησοίμεθον,	θήσοισθον,	θησοίσθην.
	θησοίμεθα,	θήσοισθε,	θήσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

	ἐὰν τιθῶμαι,	τιθῇ,	τιθῆται.
Αόρ.β.	ἐὰν θῶμαι,	θῇ,	θῆται.
Δυ.	ἐὰν θώμεθον,	θῆσθον,	θῆσθον.
Πλ.	ἐὰν θώμεθα,	θῆσθε,	θῶνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Τίθεσθαι. Αόρ.β. θέσθαι. Μέλ.α. θήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατ.

	Ο τιθέμενος,	ἡ τιθεμένη,	τὸ τιθέμενον.
Αόρ.β.	ὁ θέμενος,	ἡ θεμένη,	τὸ θέμενον.
Μέλ.α.	ὁ θησόμενος,	ἡ θησομένη,	τὸ θησόμενον.

Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Secunda coniugatio uerborum in μι*, à perfectis uerbis ſecundæ coniugationis circumflexorum fit extrema in* μι*, ac penultima in* η *mutatis: ut* ἱστάω ἱστῶ, ἵστημι. *In duali uero, & plurali, ac in paſſiuis,* η *in* α *iterum uerſa,* ἵστατον, ἵσταμεν, ἵσταμαι *dicimus.*

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Εν.	Ιστημι,	ἵστης,	ἵστησι.
Δυ.		ἵστατον,	ἵστατον.
Πλ.	ἵσταμεν	ἵστατε.	ἱστᾶσι.
Παρατ.	Ιστην,	ἵστης,	ἵστη.
		ἵστατον,	ἱστάτην.
	ἵσταμεν,	ἵστατε,	ἵστασαν.

Παρακ.

Παρακ.	Εϛακα,	ἕϛακας,	ἕϛακε.
		ἑϛάκατον,	ἑϛάκατον.
	ἑϛάκαμεν,	ἑϛάκατε.	ἑϛάκασι.

Εϛηκα tamen eſſe debuerat διὰ τῦ η, à futuro στήσω. ſed ne coincidat cum ἕστηκα, quod eſt medium præteritum ἀπὸ τῦ ἑστήκω, mutata eſt η in α, & ἕστακα factum eſt.

Ὑπερσ.	Εϛάκειν,	ἑϛάκεις,	ἑϛάκει.
		ἑϛάκειτον,	ἑϛακείτην.
	ἑϛάκειμεν,	ἑϛάκειτε,	ἑϛάκεισαν.
Αόριϛος α.	Εϛησα,	ἕϛησας,	ἕϛησε.
		ἑϛήσατον,	ἑϛησάτην.
	ἑϛήσαμεν,	ἑϛήσατε,	ἕϛησαν.
Αόριστος β.	Εϛην,	ἕϛης,	ἕϛη.
		ἕϛητον,	ἑϛήτην.
	ἕϛημεν,	ἕϛητε,	ἕϛησαν.
Μέλ.α.	ϛήσω,	ϛήσεις,	ϛήσει.
		ϛήσετον,	ϛήσετον.
	ϛήσομεν,	ϛήσετε,	ϛήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εν.	Ιϛατι,	ἱϛάτω.
Δυ.	ἵϛατον,	ἱϛάτων.
Πλ.	ἵϛατε,	ἱϛάτωσαν.
Παρακ. καὶ ὑπ.	ἕϛακε,	ἑϛακέτω.
	ἑϛάκετον,	ἑϛακέτων.
	ἑστάκετε,	ἑστακέτωσαν.
Αόριϛος α.	ϛῆσον,	ϛησάτω.
	ϛήσατον,	ϛησάτων.
	ϛήσατε,	ϛησάτωσαν.

Αόριϛος β.

Αόρ.ϐ. Στῆθι, ςήτω.
ςῆτον ςήτων.
ςῆτε, ςήτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Ιςαίην ἱςαίης, ἱςαίη,
Δυ. ἱςαίητον, ἱςαιήτην.
Πλ. ἱςαίημεν, ἱςαίητε, ἱςαίησαν καὶ ἱςαῖεν.
Παρ. Εςάκοιμι, ἑςάκοις, ἑςάκοι.
καὶ ὑπερ. ἑςάκοιτον, ἑςακοίτην.
ἑςάκοιμεν, ἑςάκοιτε, ἑςάκοιεν,
Αόρ.α. Στήσαιμι, ςήσαις, ςήσαι.
ςήσαιτον, ςησαίτην.
ςήσαιμεν, ςήσαιτε, ςήσαιεν.
Αόρ.ϐ. Σταίην, ςαίης, ςαίη.
ςαίητον, ςαιήτην.
ςαίημεν, ςαίητε, ςαίησαν, καὶ ςαῖεν.
Μέλ.α. Στήσοιμι, ςήσοις, ςήσοι.
ςήσοιτον, ςησοίτην.
ςήσοιμεν, ςήσοιτε, ςήσοιεν,

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Εὰν ἱςῶ, ἱςᾷς ἱςᾷ.
Δυ. ἐὰν ἱςᾶτον, ἱςᾶτον.
Πλ. ἐὰν ἱςῶμεν, ἱςᾶτε, ἱςῶσι.
Παρ. ἐὰν ἑςάκω, ἑςάκῃς, ἑςάκῃ.
καὶ ὑπερ. ἐὰν ἑςάκητον, ἑςάκητον.
ἐὰν ἑςάκωμεν, ἑςάκητε, ἑςάκωσι.
Αόρ.α. ἐὰν ςήσω, ςήσῃς, ςήσῃ.
ἐὰν ςήσητον, ςήσητον.
ἐὰν ςήσωμεν, ςήσετε, ςήσωσι.

Αόρ.

Αόρ.β. ἐὰν Στῶ, σῆς, σῆ.
ἐὰν σῆτον, σῆτον.
ἐὰν σῶμεν, σῆτε, σῶσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιςάναι. παρακ. καὶ ὑπερ. ἑςακέναι. ἀόρ.α. σῆσαι.
Αόρ.β. σῆναι. μέλ.α. σήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο ἱςὰς, τοῦ ἱςάντος. ἡ ἱςᾶσα, τῆς σης. τὸ ἱςὰν τοῦ ἱςάντος.

Παρ. καὶ ὑπ.	ὁ ἑςακὼς,	ἡ ἑςακῦα,	τὸ ἑςακός.
Αόριςος α.	ὁ σήσας,	ἡ σήσασα,	τὸ σῆσαν.
Αόριςος β.	ὁ σὰς,	ἡ σᾶσα,	τὸ σάν.
Μέλ.α.	ὁ σήσων,	ἡ σήσουσα,	τὸ σῆσον.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.	Ιςαμαι,	ἵςασαι,	ἵςαται.
Δυ.	ἱςάμεθον,	ἵςαθον,	ἵςαθον.
Πλ.	ἱςάμεθα,	ἵςαθε,	ἵςανται.
Παρατ.	ἱςάμην,	ἵςασο καὶ ἵςω,	ἵςατο.
	ἱςάμεθον,	ἵςαθον,	ἱςάθην.
	ἱςάμεθα,	ἵςαθε,	ἵςαντο.
Παρακ.	Εςαμαι,	ἕςαται,	ἕςαται.
	ἑςάμεθον,	ἕςαθον,	ἕςαθον.
	ἑςάμεθα,	ἕςαθε,	ἕςανται.
ὑπερ.	Εςάμην,	ἕςασο,	ἕςατο.
	ἑςάμεθον,	ἕσταθον,	ἑστάθην.
	ἑστάμεθα,	ἕσταθε,	ἕσταντο.
Αόρ.α.	Εστάθην,	ἑστάθης,	ἑστάθη.
		ἑστάθητον,	ἑσταθήτην.
	ἑστάθημεν,	ἑστάθητε,	ἑστάθησαν.

Μέλ.α.

Μέλ.α.	Σταθήσομαι, ςαθήσῃ,		ςαθήσεται.
	ςαθησόμεθον, ςαθήσεσθον,		ςαθήσεσθον.
	ςαθησόμεθα, ςαθήσεσθε,		ςαθήσονται.
Μετ' ὀλ. μέλ.	Εςάσομαι, ἑςάσῃ,		ἑςάσεται.
	ἑςασόμεθον, ἑςάσεσθον,		ἑςάσεσθον.
	ἑςασόμεθα, ἑστάσεσθε,		ἑστάσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.		Ιστασο καὶ ἵστω, ἱστάσθω.	
Δυ.		ἵστασθον,	ἱστάσθων.
Πλ.		ἵστασθε,	ἱςάσθωσαν.
Παρακ. καὶ		Εστασο,	ἑστάσθω.
ὑπερ.		ἕστασθον,	ἑστάσθων.
		ἕστασθε,	ἑστάσθωσαν.
Αόριστος α.	Στάθητι,	σταθήτω.	στάθητον,
	σταθήτων.	στάθητε,	σταθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.	ἱσταίμην,	ἱσταῖο,	ἱσταῖτο.
Δυ.	ἱσταίμεθον,	ἱσταῖσθον,	ἱσταίσθην.
Πλ.	ἱσταίμεθα,	ἱσταῖσθε,	ἱσταῖντο.
Παρακ. καὶ	ἑσταίμην,	ἑσταῖο,	ἑσταῖτο.
ὑπερ.	ἑσταίμεθον,	ἑσταῖσθον,	ἑσταίσθην.
	ἑσταίμεθα,	ἑσταῖσθε,	ἑςαῖντο.
Αόριςος α.	Σταθείην,	σταθείης,	σταθείη.
		σταθείητον,	σταθειήτην.
	σταθείημεν,	σταθείητε,	σταθείησαν.
Μέλλ.α.	σταθησοίμην,	σταθήσοιο,	σταθήσοιτο.
	σταθησοίμεθον,	σταθήσοισθον,	σταθησοίσθην
	σταθησοίμεθα,	σταθήσοισθε,	σταθήσοιντο
Μετ' ὀλ.	Εστασοίμην,	ἑστάσοιο,	ἑστάσοιτο.
μέλλ.	ἑστασοίμεθον,	ἑστάσοισθον,	ἑστασοίσθην.

ἑστασοί-

ἑστασοίμεθα, ἑστάσοισθε, ἑστάσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐν.	ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ,	ἱστᾶται.
Δυ.	ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον,	ἱστᾶσθον.
Πλ.	ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε,	ἱστῶνται.
Παρακ. καὶ	ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστᾷ,	ἑστᾶται.
ὑπερ.	ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον,	ἑστᾶσθον.
	ἐὰν ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε,	ἑστῶνται.
Ἀόριστος α.	ἐὰν σταθῶ, σταθῇς,	σταθῇ.
	ἐὰν σταθῆτον,	σταθῆτον.
	ἐὰν σταθῶμεν, σταθῆτε,	σταθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵστασθαι. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἑστᾶσθαι.

Ἀόριστος α. σταθῆναι.

Μέλ. α. σταθήσεσθαι.

Μετ' ὀλ. μέλ. ἑστάσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	ὁ ἱστάμενος,	ἡ ἱσταμένη,	τὸ ἱστάμενον.
Παρακ. καὶ ὑπ.	ὁ ἑσταμένος,	ἡ ἑσταμένη,	τὸ ἑσταμένον.
Ἀόρ. α.	ὁ σταθεὶς,	ἡ σταθεῖσα,	τὸ σταθέν.
Μέλ. α.	ὁ σταθησόμενος,	ἡ σλαθησομένη,	τὸ σταθησόμενον.
Μετ' ὀλ. μέλλ.	ὁ ἑστασόμενος,	ἡ ἑστασομένη,	τὸ ἑστασόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

	Ἵσταμαι,	ἵστασαι,	ἵσταται.
Παρατ.	ἱστάμην,	ἵστασο καὶ ἵστω,	ἵστατο.
Ἀόρ. α.	Ἑστησάμην,	ἑστήσω,	ἑστήσατο.
	ἑστησάμεθον,	ἑστήσασθον,	ἑστησάσθην.
	ἑστησάμεθα,	ἑστήσασθε,	ἑστήσαντο.

Μέσος ἀόρ. β. οὐκ ἔστι.

Μέλ. α.

Μέλ.α. Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται.
στησόμεθον, στήσεσθον, στήσεσθον.
στησόμεθα, στήσεσθε, στήσονται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ετ. Ιστασο κὶ ἵστω, ἱστάσθω.
Δυ. ἵστασθον, ἱστάσθων,
Πλ. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.
Αόρ.α. Στῆσαι, στησάσθω.
στήσασθον, στησάσθων,
στήσασθε, στησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ισταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
Αόρ.α. Στησαίμην, στήσαιο, στήσαιτο.
στησαίμεθον, στήσαισθον, στησαίσθην.
στησαίμεθα, στήσαισθε, στήσαιντο.
Μέλ.α. Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο.
στησοίμεθον, στήσοισθον, στησοίσθην.
στησοίμεθα, στήσοισθε, στήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εαν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.
Αόρ.α. ἐὰν στήσωμαι, στήσῃ, στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον, στήσησθον, στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα, στήσησθε, στήσωνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιστασθαι. ἀόρ.α. στήσασθαι. μέλ.α. στήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη, τὸ ἱστάμενον.
Αόρ.α. ὁ στησάμενος, ἡ στησαμένη, τὸ στησάμενον.
Μέλ.α. ὁ στησόμενος, ἡ στησομένη, τὸ στησόμενον.

Τρίτη

Τρίτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Tertia coniugatio uerborum in μι, *à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circumflexorum fit, extrema in* μι, *ac penultima in* ω μέγα *mutatis, ut* διδόω διδῶ, δίδωμι. *In duali uero, ac plurali, ac in paſsiuis* ω *magno in* ο *paruum iterum uerſo,* δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι *dicimus.*

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Ἑν.	Δίδωμι,	δίδως,	δίδωσι.
Δυ.		δίδοτον,	δίδοτον.
Πλ.	δίδομεν,	δίδοτε,	διδοῦσι.
			καὶ ἰωνικῶς διδόασι.
Παρατ.	Εδίδων,	ἐδίδως,	ἐδίδω.
		ἐδίδοτον,	ἐδιδότην.
	ἐδίδομεν,	ἐδίδοτε,	ἐδίδοσαν.
Παρακ.	Δέδωκα,	δέδωκας,	δέδωκε.
		δεδώκατον,	δεδώκατον.
	δεδώκαμεν,	δεδώκατε,	δεδώκασι.
Ὑπερ.	Εδεδώκειν,	ἐδεδώκεις,	ἐδεδώκει.
		ἐδεδώκειτον,	ἐδεδωκείτην.
	ἐδεδώκειμεν,	ἐδεδώκειτε,	ἐδεδώκεισαν.
Αόρ. α.	Εδωκα,	ἔδωκας,	ἔδωκε.
		ἐδώκατον,	ἐδωκάτην.
	ἐδώκαμεν,	ἐδώκατε,	ἔδωκαν.
Αόρ. β.	Εδων,	ἔδως,	ἔδω.
		ἔδοτον,	ἐδότην.
	ἔδομεν,	ἔδοτε,	ἔδοσαν.
Μέλ. α.	Δώσω,	δώσεις,	δώσει.
		δώσετον,	δώσετον.
	δώσομεν,	δώσετε,	δώσουσι,

Προστα-

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.	Δίδοθι,	διδόθω.
Δυ.	δίδοτον,	διδότων.
Πλ.	δίδοτε,	διδότωσαν.
Παρακ. καὶ	Δέδωκε,	δεδωκέτω.
ὑπερ.	δεδώκετον,	δεδωκέτων.
	δεδώκετε,	δεδωκέτωσαν.

Αόρ. α. Δῶκον δωκάτω *eſſe debuerat ſecundum analogiam*, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, *ſed in uſu non eſt.* Hoc idem *& de alijs modis ac participijs intelligendum.*

Αόρ. β.	Δόθι καὶ δὸς, δότω,	δότον, δότων.
	δότε,	δότωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.	Διδοίην,	διδοίης,	διδοίη.
Δυ.		διδοίητον,	διδοιήτην.
Πλ.	διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν καὶ διδοῖεν.		
Παρακ. καὶ	δεδώκοιμι,	δεδώκοις,	δεδώκοι.
ὑπερ.		δεδώκοιτον,	δεδωκοίτην.
	δεδώκοιμεν,	δεδώκοιτε,	δεδώκοιεν.

Αόρ. β. Δοίην, δοίης, δοίη. δοίητον, δοιήτην.
δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν.

Μέλ. α.	Δώσοιμι,	δώσοις,	δώσοι.
		δώσοιτον,	δωσοίτην.
	δώσοιμεν,	δώσοιτε,	δώσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.	ἐὰν Διδῶ,	διδῷς,	διδῷ.
Δυ.		ἐὰν διδῶτον,	διδῶτον.
Πλ.	ἐὰν διδῶμεν,	διδῶτε,	διδῶσι.
Παρακ. καὶ	ἐὰν δεδώκω,	δεδώκῃς,	δεδώκῃ.
ὑπερ.		ἐὰν δεδώκητον,	δεδώκητον.

ἐὰν δε-

ἐὰν δεδώκωμεν, δεδώκητε, δεδώκωσι.

Αόρ. β.	ἐὰν δῶ,	δῷς, δῷ.	ἐὰν δῶτον, δῶτον.
	ἐὰν δῶμεν,	δῶτε,	δῶσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Διδόναι, παρακ. καὶ ὑπ. δεδωκέναι. ἀόρ. β. δοῦναι. μέλ. α. δώσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακ. καὶ ὑπ. ὁ δεδωκὼς, ἡ δεδοκῦια, τὸ δεδωκός.

Αόρ. β.	ὁ δοὺς, τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα.	τὸ δόν.
Μέλ. α.	ὁ δώσων,	ἡ δώσουσα,	τὸ δῶσον.

Οριςικὰ παθητικά. Ενεςώς.

Εν.	Δίδομαι,	δίδοσαι,	δίδοται.
Δυ.	διδόμεθον,	δίδοσθον,	δίδοσθον.
Πλ.	διδόμεθα,	δίδοσθε,	δίδονται.
Παρατ.	ἐδιδόμην, ἐδίδεσο καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο.		
	ἐδιδόμεθον,	ἐδίδοσθον,	ἐδιδόσθην.
	ἐδιδόμεθα,	ἐδίδοσθε,	ἐδίδοντο.
Παρακ.	Δέδομαι,	δέδοσαι,	δέδοται.
	δεδόμεθον,	δέδοσθον,	δέδοσθον.
	δεδόμεθα,	δέδοσθε,	δέδονται.
Υπερ.	Εδεδόμην,	ἐδέδοσο,	ἐδέδοτο.
	ἐδεδόμεθον,	ἐδέδοσθον,	ἐδεδόσθην.
	ἐδεδόμεθα,	ἐδέδοσθε,	ἐδέδοντο.
Αόρ. α.	ἐδόθην,	ἐδόθης,	ἐδόθη.
		ἐδόθητον,	ἐδοθήτην.
	ἐδόθημεν,	ἐδόθητε,	ἐδόθησαν.
Μέλ. α.	δοθήσομαι,	δοθήσῃ	δοθήσεται.
	δοθησόμεθον,	δοθήσεσθον,	δοθήσεσθον.
	δοθησόμεθα,	δοθήσεσθε,	δοθήσονται.

Μετ' ὀλ. Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται.
μέλ. δεδοσόμεθον, δεδόσεσθον, δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα, δεδόσεσθε, δεδόσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω.
Δυ. δίδοσθον, διδόσθων.
Πλ. δίδοσθε, διδόσθωσαν.
Παρακ. καὶ Δέδοσο, δεδόσθω. δέδοσθον. δεδό-
ὑπερ. σθων. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.
Αόρ. α. Δόθητι, δοθήτω. δόθητον, δο-
θήτων. δόθητε, δοθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.
Δυ. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.
Πλ. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.
Παρακ. καὶ Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο.
ὑπερ. δεδοίμεθον, δεδοῖσθον, δεδοίσθην.
δεδοίμεθα, δεδοῖσθε, δεδοῖντο.
Αόρ. α. Δοθείην δοθείης, δοθείη.
δοθείητον, δοθειήτην.
δοθείημεν, δοθείητε, δοθείησαν.
Μέλ. α. Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον, δοθήσοισθον, δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα, δοθήσοισθε, δοθήσοιντο.
Μετ' ὀλ. Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο.
μέλ. δεδοσοίμεθον, δεδόσοισθον, δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα, δεδόσοισθε, δεδόσοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
Δυ. ἐὰν διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.

Πλ.	ἐὰν διδώμεθα,	διδῶσθε,	διδῶνται.
Παρακ. καὶ	ἐὰν δεδῶμαι,	δεδῷ,	δεδῶται.
ὑπερ.	ἐὰν δεδώμεθον,	δεδῶσθον,	δεδῶσθον.
	ἐὰν δεδώμεθα,	δεδῶσθε,	δεδῶνται.
Αόρ. α.	ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ.	ἐὰν δοθῆτον,	δοθῆτον.
	ἐὰν δοθῶμεν,	δοθῆτε,	δοθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι. παρακ. καὶ ὑπ. δεδόσθαι. ἀόρ. α. δοθῆναι. μέλ. α. δοθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μέλ. δεδόσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς καὶ παρατ.

	ὁ διδόμενος,	ἡ διδομένη,	τὸ διδόμενον.
Παρακ. καὶ ὑπ.	ὁ δεδομένος,	ἡ δεδομένη,	τὸ δεδομένον.
Αόρ. α.	ὁ δοθεὶς,	ἡ δοθεῖσα,	τὸ δοθέν.
Μέλ. α.	ὁ δοθησόμενος,	ἡ δοθησομένη,	τὸ δοθησόμενον.
Μετ᾽ ὀλ. μέλ.	ὁ δεδοσόμενος,	ἡ δεδοσομένη,	τὸ δεδοσόμενον.

Οριςικὰ μέσα. Ενεςώς.

	Δίδομαι,	δίδοσαι,	δίδοται.
Παρατ.	ἐδιδόμην,	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου,	ἐδίδοτο.
Αόρ. α.	ἐδωκάμην,	ἐδώκω,	ἐδώκατο.
	ἐδωκάμεθον,	ἐδώκασθον,	ἐδωκάσθην.
	ἐδωκάμεθα,	ἐδώκασθε,	ἐδώκαντο.
Αόρ. β.	ἐδόμην,	ἔδοσο καὶ ἔδου,	ἔδοτο.
	ἐδόμεθον,	ἔδοσθον,	ἐδόσθην.
	ἐδόμεθα,	ἔδοσθε,	ἔδοντο.
Μέλ. α.	δώσομαι,	δώσῃ,	δώσεται.
	δωσόμεθον,	δώσεσθον,	δώσεσθον.
	δωσόμεθα,	δώσεσθε,	δώσονται.

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω. δίδοσθον, διδόσθων.

Αόρ.β. Δόσο καὶ δοῦ, δόσθω. δόσθον, δόσθων.
δόσθε, δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.
Αόρ.β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
δοίμεθα δοῖσθε, δοῖντο.
Μέλ.α. δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.
δωσοίμεθον, δώσοισθον, δωσοίσθην.
δωσοίμεθα, δώσοισθε, δώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
Αόρ.β. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται.
ἐὰν δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι. ἀόρ.β. δόσθαι. μέλ.α. δώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.
Αόρ.β. ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.
Μέλ.α. ὁ δωσόμενος, ἡ δωσομένη, τὸ δωσόμενον.

Τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Quarta coniugatio uerborum in μι, *à uerbis grauitonis ſextæ coniugationis in* ω *deſinentibus fit, extrema in* μι *mutata, quorum penultima ſingularis actiui* υ *habet productum,* ζευγνύω ζεύγνυμι. *In dualis uero & pluralis ac paßiui penultima, idem* υ *correptum, ut* ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ *enim anceps eſt, nec ullum habet* ἀντίστοιχον *in quod mutari poßit, ſed* μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, *hoc eſt, longa*

ſiue

ſiue correpta linea notatur, ſic, ῡ. ῠ.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεςῶς.

Εν.	Ζεύγνυμι,	ζεύγνυς,	ζεύγνυσι.
Δυ.		ζεύγνυτον,	ζεύγνυτον.
Πλ.	ζεύγνυμεν,	ζεύγνυτε,	ζεύγνυσι.
Παρατ.	ἐζεύγνυν,	ἐζεύγνυς,	ἐζεύγνυ.
		ἐζεύγνυτον,	ἐζευγνύτην.
	ἐζεύγνυμεν,	ἐζεύγνυτε,	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiuſmodi uerba, ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti ſolũ & præterito imperfecto declinantur, tam in actiuis, quàm in paßiuis. Si uero diſyllaba, & futurum primum, & ſecundum aoriſtum habent, ut κλῦμι. μέλ. κλύσω. ἀόρ. β. ἔκλων, ſicut præteritum imperfectum.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςῶς καὶ παρατ.

Εν.	Ζεύγνυθι,	ζευγνύτω.
Δυ.	ζεύγνυτον	ζευγνύτων.
Πλ.	ζεύγνυτε,	ζευγνύτωσαν.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςῶς καὶ παρατατικὸς, ζευγνῦναι.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

Ορισικὰ παθητικά. Ενεςῶς.

Εν.	ζεύγνυμαι,	ζεύγνυσαι,	ζεύγνυται.
Δυ.	ζευγνύμεθον,	ζεύγνυσθον,	ζεύγνυσθον.
Πλ.	ζευγνύμεθα,	ζεύγνυσθε,	ζεύγνυνται.
Παρατ.	Εζευγνύμην,	ἐζεύγνυσο,	ἐζεύγνυτο.
	ἐζευγνύμεθον,	ἐζεύγνυσθον,	ἐζευγνύσθην.
	ἐζευγνύμεθα,	ἐζεύγνυσθε,	ἐζεύγνυντο.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ζώννυσο, ζωννύσθω. ζώννυσθον,

ζωννύσθων, ζώννυσθε, ζωννύσθωσαν.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ παρατ. ζώννυσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζωννύμενος, ἡ ζωννυμένη, τὸ ζωννύμενον.

Optatiuus modus & ſubiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in uſu nō ſunt, partim quia formari non poſſunt.

Ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, hoc eſt, ſubſtantiuum uerbum. Ἐνεστώς.

Ἑν.	Εἰμὶ,	εἶς καὶ εἶ,	ἐστί.
Δυ.		ἐστὸν,	ἐστόν.
Πλ.	ἐσμὲν,	ἐστὲ,	εἰσί.
Παρατ.	ἦν,	ἦς,	ἦν.
		ἦτον,	ἤτην.
	ἦμεν,	ἦτε,	ἦσαν.
Μέσος	ἔσομαι,	ἔσῃ,	ἔσεται.
μέλ.	ἐσόμεθον,	ἔσεσθον,	ἔσεσθον.
	ἐσόμεθα,	ἔσεσθε,	ἔσονται.

Προστακτικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	Ἔσο καὶ ἴσι,	ἔστω.	Δυ.	ἔστον,	ἔστων.
		ἔστε,		ἔστωσαν.	

Εὐκτικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	εἴην, εἴης, εἴη.	Δ. εἴητον,	εἰήτην.
Πλ.	εἴημεν,	εἴητε,	εἴησαν.
Μέσος μέλ.	Ἐσοίμην,	ἔσοιο,	ἔσοιτο.
	ἐσοίμεθον,	ἔσοισθον,	ἐσοίσθην.
	ἐσοίμεθα,	ἔσοισθε,	ἔσοιντο.

Ὑποτα-

 420

Ὑποτακτικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν. ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δ. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Ἀπαρέμφατα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἶναι. μέσος μέλλ. ἀ. ἔσεσθαι.

Μετοχαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ὤν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος. Μέσος μέλ. ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi ſubſtantiui, quæ in communi uſu habeantur.

DE IISDEM VERBIS IN μι, *copioſius ex eodem Vrbano, Libro II.*

Verba in μι *deſinentia, fiunt à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum, partim ab his quæ habent circūflexa, partim ab his quæ non habent.*

Deriuatiua à grauitonis quæ habent circumflexa reduplicationem ſuſcipiunt, & triſyllaba eſſe uolunt, annumerata ea ſyllaba, quàm per reduplicationem ſuſcipiunt, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Alia autem ab iis ſolum quæ in* νω *deſinunt, & ipſa quoq; triſyllaba ſunt, licet reduplicationem non habeant, ut* ζεύγνύω ζεύγνυμι. *Nonnulla tamen inueniuntur apud Poetas triſyllaba, in quibus nulla eſt reduplicatio, etſi à grauitonis habentibus circumflexa deriuentur, ut* δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι, Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὕμην ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, *unde* ἵλαθι καὶ ἵληθι, ὀδυσσείας γ, ἀλλ' ἄνασσ' ἵληθι. δείπνυμι, ἴσημι, κρέμημι, γήρημι, *unde* γη-

 ρὰς γη-

ρὰς γηράντος. Ησίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέ μεν οἵγε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, unde ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλαι οὐ ποθόρημι. νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων, & ſimilia.

Annotantur nonnulla quæ numerum trium ſyllabarũ excedunt, quæ etiam poetica ſunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι. quorum paßiua, hoc eſt, ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima producta more æolico apud Poetas frequentiβimo habentur in uſu. Quinque etiam annotantur, quæ cõmuniter in uſu ſunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. & Homerus ἰλιάδ. ω. οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Sunt quædam æolica, his ſimilia, ut δοκιμῶμι, ἐλδεθερῶμι, &c. Inueniuntur alia quæ contrarium patiũtur, quoniam diſyllaba ſunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι, φημὶ τὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει φ, ἠμὶ, τὸ αὐτό. Sunt & alia diſyllaba, quæ licet communiter non annotentur, frequenter tamen apud poetas in uſu ſunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & ſimilia. Sed de his & nonnullis alijs in fine huius tractatus uerborum in μι dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ ſecundũ naturã uerborũ in μι regulariter formari poſſunt, quæ, ut dixi, triſyllaba eſſe uolunt. Nam prima ſyllaba ex reduplicatione fit, ſi à grauitonis circumflexorum deducantur, cuius quidem reduplicationis in primo tractatu in principio uerborum in μι abunde mentio facta eſt.

Cum

Cum autem alia uerba appellata ſint partim granitona, partim circumflexa ab accentu, hæc à terminatione in μι in quam deſinunt, nuncupata ſunt, quia pleraque triſyllaba ſunt, & accentum habent in antepenultima, horum μι finalis breuis eſt. Penultima uero eſt uaria ſecũdum uarias uocales, quæ inueniuntur in penultima grauitonorum, à quibus immediate fiũt, quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ ſunt, tam grauitonorum quàm circumflexorum, et terminatorum in μι, quæ ſunt ε, α, ο, υ. quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μι breuem conuerſa, quatuor fiunt coniugationes uerborum in μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod eſt ζευγνύω, quod non circumflectitur, quia non patitur ſynæreſim. Nec me fugit ab alijs traditum eſſe, tres primas coniugationes uerborum in μι fieri à circumflexis. Sed ſi quis diligentius inueſtigare uoluerit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circumflexis, quia circumflexa uerba diſyllaba ſunt, hæc autem triſyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem aſſumunt. ea enim accidentalis eſt, nec remanet, niſi in præſenti & præterito imperfecto, quæ abiecta circumflexum uerbum monoſyllabũ relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. Vnde non uidetur apte deduci poſſe ullum uerbum deriuatum in μι, cum minus duarum ſyllabarum eſſe non poßit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile diſcerni poteſt, quotæ ſit coniugationis unumquodque uerborum illorum, cum formatiua explicite nõ exiſtat ante ω finalem primæ perſonæ præſentis, niſi reſoluantur in grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ τιθέω, ἱστῶ ἱστάω, διδῶ διδόω.

διδόω. Vbi manifeſte apparet, quæ ſit unaquæque illorum penultima, ε ſcilicet, α & ο. Poſſumus tamen & per ſecundas circumflexorum perſonas, hoc eſt τιθεῖς, ἱςᾷς, διδοῖς, huiuſmodi diſcernere uocales, ſi extremas illarum diphthongos cõſiderare uoluerimus. nam in ει diphthongo ε præpoſitiua exiſtit uocalis, quæ figuratiua eſt primæ coniugationis circumflexorum: in ᾳ uero α, quæ eſt figuratiua ſecundæ. & in οι, ο μικρὸν, quæ eſt tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριςικὰ ſunt uerborum in μι, quæ à uerbis ſynæreſim patientibus fiunt. Eſto igitur ε formatiua primæ coniugationis terminatorum in μι, α ſecundæ, ο tertiæ. Quæ quidem & ſi in ſingulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, & in eorum paßiuis in eaſdem breues iterum uertuntur. ε quidem mutatur in η ſecũdum præceptionem uerborum in μι, quanquam per ι in diphth. etiam augeri poßit. α etiam in η, cum uocalem longam nullam habeat in quã mutetur. ο uero in ω μέγα mutatur, τιθέω, τιθῶ, τίθημι. ἱςάω ἱςῶ, ἵςημι. διδόω, διδῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc eſt ω μέγα uerſa eſt in μι breuem. penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatæ ſunt: quod factum eſt, ut tempus, quod in extrema amiſſum fuerat, in penultima repararetur. At in duali & plurali, & in eorum paßiuis, cum ultima ſit natura breuis, nihil cogit penultimam produci. ζεύγνυμι uero quartum ſortitum eſt locum, cum à ſimili uerbo deductum non ſit: patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum ſupradictis, non quidem uocalis, ſed temporis

poris tantũ. nam cũ υ δίχρονον ſit, nec habeat uocalem longam ſibi propriam in quam mutari poßit, eadẽ breuis in ſeipſam longam conuertitur. Hoc *etiam annotandum eſt, quod præſens horum uerborum propriam ſortitum eſt formationem & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni ſimilem.* At *præteritum imperfectum & ſecundus aoriſtus, ubiq; ſequuntur formationem & inflexionem aoriſti paßiui uerborum in ω, paucis admodum uariatis, ut* ἐτύφθην ἐτίθην, τύφθητι τίθετι, *etc. pro quibus talis datur regula: Quandocunque participium inuenitur terminatũ in ς, extremam habens acutam, a c declinatum per* ντ, *ut eſt* τιθεὶς τιθέντος, τυφθεὶς τυφθέντος, *tunc indicatiuus eiuſdem temporis, hoc eſt præteriti imperfecti, & etiam ſecundi aoriſti uerborum in* μι, *terminabit in* ν *cum penultima uocali præſentis temporis, ut* ἐτίθην ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν *finali ſyllaba producta,* ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, *cuius penultima longa eſt.* Imperatiuus *uero deſinit in* θι, *ut* τίθεθι, *non tamen* τίθεθι *dicimus propter alternationem duarum aſpiratarum, ſed* τίθετι, *extrema ſyllaba* διὰ τοῦ τ. Optatiuus *deſinit in* ην, *ut* τιθείην. Subiunctiuus *in* ῶ *circumflexum, ut* τιθῶ. Infinitiuus *in* ναι, *ut* τιθέναι. Futurũ *uero horũ uerborum ſecundum aliquos à præſenti proprij deriuatiui fit abiecta reduplicatiõe, & extrema in* σω *mutata, ut* τίθημι θήσω, *& ſic minuitur una ſyllaba à præſenti. ſi uero nullam habuerit reduplicationẽ futurũ, par erit præſenti, ut* φημὶ φήσω. Poſſumus *tamen dicere hæc futura primitiuorum eſſe: & uerba in* μι, *cum propria non*

habeant

habeant futura, ab ipſis primitiuis ea ſumere, ſicuti & circumflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præterium pluſquamperfectum, & primus aoriſtus primitiuorum formam ſequuntur.

Verba quartæ coniugationis, ſi triſyllaba ſunt, omnino carent futuro, nec declinantur, niſi uſque ad parataticum. Si uero diſyllaba & futurum habent, & ſecundum aoriſtum, ut δῦμι, δύσω, ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

Πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι.

Verba in μι deſinentia primæ coniugationis, ſiunt, ut dictũ eſt, à uerbis grauitonis circumflexorum primæ coniugationis, à quib. deriuantur. Et in penultima actiui habent η. In paſsiui autem penultima ε, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducatur: ut τιθέω, τιθῶ τίθημι. Paſsiuum τίθεμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς,

Τίθημι, fit, ut ſupra dictum eſt, à τιθέω grauitono, ω in μι, & ε in η mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda perſona à prima fit, expuncto ι extrema uocali, & μ in ς conuerſa: ſiue ut alijs placet, μι in ς conuerſa, per cõmunem regulam, quæ eſt, τὰ εἰς μι τροπῇ τῆς μι εἰς ς, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. quæ mutatio uocalis ſcilicet in conſonantem, fit κατὰ κλίσιν, ſicut in optatiuo actiuo grauitonorũ dictum eſt. Tertia à ſecunda fit adiuncto ι, τίθησι. nec ſubſcribitur ι ſecundæ & tertiæ perſonæ, quemadmodum in uerbis in ω deſinentibus, quoniã nihil nõ prolatum inuenitur in uerbis in μι, nam ι in diphthongis improprijs nullum habet ſonum. excipitur φημὶ, φὴς, cuius

ſecunda

ſecunda perſona acuitur, & ei ι ſubſcribitur ſecundum antiquorum traditionem. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum eſt. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε in τον conuerſa, τίθετε τίθετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali, τίθετον. Πληθυν. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεν mutata, ac penultima quæ longa eſt, in propriā breuem conuerſa, τίθημι τίθεμεν. Vel fit à genitiuo participij. nam regula eſt, quod participiū præſentis & futuri extremā genitiui abijciens ſyllabam, & ante ν ſuſcipiens με, primam perſonam pluralem facit, ut τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, cuius penultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secunda perſona à prima fit, μεν in τε conuerſa, τίθετε. Tertia τιθέασι, ad ſimilitudinē datiui pluralis eius participij. Nam tertia perſona pluralis præſentis temporis & futuri uerborū tam in ω quàm in μι deſinentium, ſimilis eſt datiuo plurali participij eiuſdem temporis, ut τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, ſic τύπτομεν τύπτουσι. τιθεὶς τιθέντος τιθεῖσι. ſic τίθεμεν τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia cōmuni expuncto ι de diphthongo, & α interpoſito. Sic enim tertiā perſonā pluralem præſentis temporis Ioannes formare cōſueuerunt in uerbis in μι, hoc eſt, corripientes penultimā tertiæ perſonæ communis, pluralis numeri, & α productū ante σι aſſumentes, ut Apollonio placet. quanquam in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti pluſquāperfecti paßiuorū id corripiant, quoniam uerba in ι deſinentia natura longam habere uolunt penultimam, et in ι deſinere, ut τύπτουσι τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν. Δίδοθι, διδότω.
Δυ. δίδοτον, διδότων.
Πλ. δίδοτε, διδότωσαν.
Παρακ. καὶ Δέδωκε, δεδωκέτω.
ὑπερ. δεδώκετον, δεδωκέτων.
δεδώκετε, δεδωκέτωσαν.

Ἀόρ. α. Δῶκον δωκάτω *eſſe debuerat ſecundum analogiam,* ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, *ſed in uſu non eſt.* Hoc idem *& de alijs modis ac participijs intelligendum.*

Ἀόρ. β. Δόθι καὶ δὸς, δότω, δότον, δότων.
δότε, δότωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν. Διδοίην, διδοίης, διδοίη.
Δυ. διδοίητον, διδοιήτην.
Πλ. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν καὶ διδοῖεν.
Παρακ. καὶ δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι.
ὑπερ. δεδώκοιτον, δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν, δεδώκοιτε, δεδώκοιεν.
Ἀόρ. β. Δοίην, δοίης, δοίη. δοίητον, δοιήτην.
δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν.
Μέλ. α. Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι.
δώσοιτον, δωσοίτην.
δώσοιμεν, δώσοιτε, δώσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν. ἐὰν Διδῶ, διδῷς, διδῷ.
Δυ. ἐὰν διδῶτον, διδῶτον.
Πλ. ἐὰν διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.
Παρακ. καὶ ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ.
ὑπερ. ἐὰν δεδώκητον, δεδώκητον.

ἐὰν δε-

ἐὰν δεδώκωμεν, δεδώκητε, δεδώκωσι.

Αόρ. β. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν δῶτον, δῶτον.

ἐὰν δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Διδῶναι, παρακ. καὶ ὑπ. δεδωκέναι. ἀόρ. β. δοῦναι. μέλ. α. δώσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακ. καὶ ὑπ. ὁ δεδωκὼς, ἡ δεδωκυῖα, τὸ δεδωκός.

Αόρ. β. ὁ δοὺς, τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα. τὸ δόν.

Μέλ. α. ὁ δώσων, ἡ δώσουσα, τὸ δῶσον.

Οριςικὰ παθητικά. Ενεςώς.

Εν.	Δίδομαι,	δίδοσαι,	δίδοται.
Δυ.	διδόμεθον,	δίδοσθον,	δίδοσθον.
Πλ.	διδόμεθα,	δίδοσθε,	δίδονται.
Παρατ.	ἐδιδόμην, ἐδίδεσο καὶ ἐδίδου,		ἐδίδοτο.
	ἐδιδόμεθον,	ἐδίδοσθον,	ἐδιδόσθην.
	ἐδιδόμεθα,	ἐδίδοσθε,	ἐδίδοντο.
Παρακ.	Δέδομαι,	δέδοσαι,	δέδοται.
	δεδόμεθον,	δέδοσθον,	δέδοσθον.
	δεδόμεθα,	δέδοσθε,	δέδονται.
Υπερ.	Εδεδόμην,	ἐδέδοσο,	ἐδέδοτο.
	ἐδεδόμεθον,	ἐδέδοσθον,	ἐδεδόσθην.
	ἐδεδόμεθα,	ἐδέδοσθε,	ἐδέδοντο.
Αόρ. α.	ἐδόθην,	ἐδόθης,	ἐδόθη.
		ἐδόθητον,	ἐδοθήτην.
	ἐδόθημεν,	ἐδόθητε,	ἐδόθησαν.
Μέλ. α.	δοθήσομαι,	δοθήσῃ	δοθήσεται.
	δοθησόμεθον,	δοθήσεσθον,	δοθήσεσθον.
	δοθησόμεθα,	δοθήσεσθε,	δοθήσονται.

Μετ' ὀλ. Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται.
μέλ. δεδοσόμεθον, δεδόσεσθον, δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα, δεδόσεσθε, δεδόσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εν. Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω.
Δυ. δίδοσθον, διδόσθων.
Πλ. δίδοσθε, διδόσθωσαν.
Παρακ. καὶ Δέδοσο, δεδόσθω. δέδοσθον. δεδό-
ὑπερ. σθων. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.
Αόρ. α. Δόθητι, δοθήτω. δόθητον, δο-
θήτων. δόθητε, δοθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.
Δυ. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.
Πλ. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.
Παρακ. καὶ Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο.
ὑπερ. δεδοίμεθον, δεδοῖσθον, δεδοίσθην.
δεδοίμεθα, δεδοῖσθε, δεδοῖντο.
Αόρ. α. Δοθείην, δοθείης, δοθείη.
δοθείητον, δοθειήτην.
δοθείημεν, δοθείητε, δοθείησαν.
Μέλ. α. Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον, δοθήσοισθον, δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα, δοθήσοισθε, δοθήσοιντο.
Μετ' ὀλ. Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο.
μέλ. δεδοσοίμεθον, δεδόσοισθον, δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα, δεδόσοισθε, δεδόσοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
Δυ. ἐὰν διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.

Πλ.	ἐὰν διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.
Παρακ. καὶ	ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται.
ὑπερ.	ἐὰν δεδώμεθον, δεδῶσθον, δεδῶσθον.
	ἐὰν δεδώμεθα, δεδῶσθε, δεδῶνται.
Αόρ. α.	ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ. ἐὰν δοθῆτον, δοθῆτον.
	ἐὰν δοθῶμεν, δοθῆτε, δοθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεσὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι. παρακ. καὶ ὑπ. δεδόσθαι. ἀόρ. α. δοθῆναι. μέλ. α. δοθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. δεδόσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεσὼς καὶ παρατ.

	ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.
Παρακ. καὶ ὑπ.	ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.
Αόρ. α.	ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθέν.
Μέλ. α.	ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.
Μετ' ὀλ. μέλ.	ὁ δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ δεδοσόμενον.

Οριςικὰ μέσα. Ενεσώς.

	Δίδομαι,	δίδοσαι,	δίδοται.
Παρατ.	ἐδιδόμην,	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου,	ἐδίδοτο.
Αόρ. α.	ἐδωκάμην,	ἐδώκω,	ἐδώκατο.
	ἐδωκάμεθον,	ἐδώκασθον,	ἐδωκάσθην.
	ἐδωκάμεθα,	ἐδώκασθε,	ἐδώκαντο.
Αόρ. β.	ἐδόμην,	ἔδοσο καὶ ἔδου,	ἔδοτο.
	ἐδόμεθον,	ἔδοσθον,	ἐδόσθην.
	ἐδόμεθα,	ἔδοσθε,	ἔδοντο.
Μέλ. α.	δώσομαι,	δώσῃ,	δώσεται.
	δωσόμεθον,	δώσεσθον,	δώσεσθον.
	δωσόμεθα,	δώσεσθε,	δώσονται.

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω. δίδοσθον, διδόσθων.

Αόρ. β. Δόσο καὶ δοῦ, δόσθω. δόσθον, δόσθων.
δόσθε, δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.

Αόρ. β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
δοίμεθα δοῖσθε, δοῖντο.

Μέλ. α. δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.
δωσοίμεθον, δώσοισθον, δωσοίσθην.
δωσοίμεθα, δώσοισθε, δώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.

Αόρ. β. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται.
ἐὰν δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι. ἀόρ. β. δόσθαι. μέλ. α. δώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Αόρ. β. ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Μέλ. α. ὁ δωσόμενος, ἡ δωσομένη, τὸ δωσόμενον.

Τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Quarta coniugatio uerborum in μι, *à uerbis grauitonis ſextæ coniugationis in* ω *deſinentibus fit, extrema in* μι *mutata, quorum penultima ſingularis actiui* υ *habet productum,* ζευγνύω ζεύγνυμι. *In dualis uero & pluralis ac paßiui penultima, idem* υ *correptum, ut* ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ *enim anceps eſt, nec ullum habet* ἀντίστοιχον *in quod mutari poßit, ſed* μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, *hoc eſt, longa ſiue*

ſiue correpta linea notatur, ſic, ῡ. ῠ.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἑν.	Ζεύγνυμι,	ζεύγνυς,	ζεύγνυσι.
Δυ.		ζεύγνυτον,	ζεύγνυτον.
Πλ.	ζεύγνυμεν,	ζεύγνυτε,	ζευγνῦσι.
Παρατ.	ἐζεύγνυν,	ἐζεύγνυς,	ἐζεύγνυ.
		ἐζεύγνυτον,	ἐζευγνύτην.
	ἐζεύγνυμεν,	ἐζεύγνυτε,	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiuſmodi uerba, ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti ſolū & præterito imperfecto declinantur, tam in actiuis, quàm in paſſiuis. Si uero diſyllaba, & futurum primum, & ſecundum aoriſtum habent, ut κλῦμι. μέλ. κλύσω. ἀόρ. β. ἔκλυν, *ſicut præteritum imperfectum.*

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	Ζεύγνυθι,	ζευγνύτω.
Δυ.	ζεύγνυτον	ζευγνύτων.
Πλ.	ζεύγνυτε,	ζευγνύτωσαν.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς, ζευγνῦναι.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνῦντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνῦντος.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἑν.	ζεύγνυμαι,	ζεύγνυσαι,	ζεύγνυται.
Δυ.	ζευγνύμεθον,	ζεύγνυσθον,	ζεύγνυσθον.
Πλ.	ζευγνύμεθα,	ζεύγνυσθε,	ζεύγνυνται.
Παρατ.	Ἐζευγνύμην,	ἐζεύγνυσο,	ἐζεύγνυτο.
	ἐζευγνύμεθον,	ἐζεύγνυσθον,	ἐζευγνύσθην.
	ἐζευγνύμεθα,	ἐζεύγνυσθε,	ἐζεύγνυντο.

Ὑποτακτικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εν. ἐὰν ὦ, ἦς, ᾖ. Δ. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Απαρέμφατα. ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Εἶναι. μέσος μέλλ.α. ἔσεσθαι.

Μετοχαί. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο ὢν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος. Μέσος μέλ. ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi ſubſtantiui, quæ in communi uſu habeantur.

DE IISDEM VERBIS IN *μι, copioſius ex eodem Vrbano, Libro II.*

Verba in μι deſinentia, fiunt à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum, partim ab his quæ habent circũflexa, partim ab his quæ non habent.

Deriuatiua *à grauitonis quæ habent circumflexa reduplicationem ſuſcipiunt, & triſyllaba eſſe uolunt, annumerata ea ſyllaba, quàm per reduplicationem ſuſcipiunt, ut* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Alia autem ab ijs ſolum quæ in* νω *deſinunt, & ipſa quoq; triſyllaba ſunt, licet reduplicationem non habeant, ut* ζεύγνύω ζεύγνυμι. *Nonnulla tamen inueniuntur apud* Poetas *triſyllaba, in quibus nulla eſt reduplicatio, etſi à grauitonis habentibus circumflexa deriuentur, ut* δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ησίοδος ἐν ἔργοις, οὔμην ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, *unde* ἵλαθι καὶ ἵληθι, ὀδυσσείας γ, ἀλλ' ἄνασσ' ἵληθι. δείπνημι, ἴσημι, κρέμημι, γήρημι, *unde* γη-

ρὰς γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέμεν οἵγε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, unde ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλαι οὐ ποθόρημι. νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων, & ſimilia.

Annotantur nonnulla quæ numerum trium ſyllabarũ excedunt, quæ etiam poetica ſunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι. quorum paßiua, hoc eſt, ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima producta more æolico apud Poetas frequentißimo habentur in uſu. Quinque etiam annotantur, quæ cõmuniter in uſu ſunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, ὧδ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. & Homerus ἰλιάδ. α. οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Sunt quædam æolica, his ſimilia, ut δοκιμῶμι, ἐλαθερῶμι, &c. Inueniuntur alia quæ contrarium patiũtur, quoniam diſyllaba ſunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι, φημὶ τὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει φ, ἠμὶ, τὸ αὐτό. Sunt & alia diſyllaba, quæ licet communiter non annotentur, frequenter tamen apud poetas in uſu ſunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & ſimilia. Sed de his & nonnullis alijs in fine huius tractatus uerborum in μι dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ ſecundũ naturã uerborũ in μι regulariter formari poſſunt, quæ, ut dixi, triſyllaba eſſe uolunt. Nam prima ſyllaba ex reduplicatione fit, ſi à grauitonis circumflexorum deducantur, cuius quidem reduplicationis in primo tractatu in principio uerborum in μι abunde mentio facta eſt.

Cum

Cum autem alia uerba appellata ſint partim granitona, partim circumflexa ab accentu, hæc à terminatione in μι in quam deſinunt, nuncupata ſunt, quia pleraque triſyllaba ſunt, & accentum habent in antepenultima, horum μι finalis breuis eſt. Penultima uero eſt uaria ſecũdum uarias uocales, quæ inueniuntur in penultima grauitonorum, à quibus immediate fiũt, quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ ſunt, tam grauitonorum quàm circumflexorum, et terminatorum in μι, quæ ſunt ε, α, ο, υ. quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μι breuem conuerſa, quatuor fiunt coniugationes uerborum in μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod eſt ζευγνύω, quod non circumflectitur, quia non patitur ſynæreſim. Nec me fugit ab aliis traditum eſſe, tres primas coniugationes uerborum in μι fieri à circumflexis. Sed ſi quis diligentius inueſtigare uoluerit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circumflexis, quia circumflexa uerba diſyllaba ſunt, hæc autem triſyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem aſſumunt. ea enim accidentalis eſt, nec remanet, niſi in præſenti & præterito imperfecto, qua abiecta circumflexum uerbum monoſyllabũ relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. Vnde non uidetur apte deduci poſſe ullum uerbum deriuatum in μι, cum minus duarum ſyllabarum eſſe non poßit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile diſcerni poteſt, quotæ ſit coniugationis unumquodque uerborum illorum, cum formatiua explicite nõ exiſtat ante ω finalem primæ perſonæ præſentis, niſi reſoluantur in grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ τιθέω, ἱστῶ ἱστάω, διδῶ διδόω.

διδόω. Vbi manifeſte apparet, quæ ſit unaquæque illorum penultima, ε ſcilicet, α & ο. Poſſumus tamen & per ſecundas circumflexorum perſonas, hoc eſt τιθεῖς, ἱςᾷς, διδοῖς, huiuſmodi diſcernere uocales, ſi extremas illarum diphthongos cōſiderare uoluerimus. nam in ει diphthongo ε præpoſitiua exiſtit uocalis, quæ figuratiua eſt primæ coniugationis circumflexorum. in ᾳ uero α, quæ eſt figuratiua ſecundæ. & in οι, ο μικρὸν, quæ eſt tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριςικὰ ſunt uerborum in μι, quæ à uerbis ſynæreſim patientibus fiunt. Eſto igitur ε formatiua primæ coniugationis terminatorum in μι, α ſecundæ, ο tertiæ. Quæ quidem & ſi in ſingulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, & in eorum paßiuis in eaſdem breues iterum uertuntur. ε quidem mutatur in η ſecundum præceptionem uerborum in μι, quanquam per ι in diphth. etiam augeri poßit. α etiam in η, cum uocalem longam nullam habeat in quā mutetur. ο uero in ω μέγα mutatur, τιθέω, τιθῶ, τίθημι. ἱςάω ἱςῶ, ἵςημι. διδόω, διδῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc eſt ω μέγα uerſa eſt in μι breuem. penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatæ ſunt: quod factum eſt, ut tempus, quod in extrema amiſſum fuerat, in penultima repararetur. At in duali & plurali, & in eorum paßiuis, cum ultima ſit natura breuis, nihil cogit penultimam produci. ζεύγνυμι uero quartum ſortitum eſt locum, cum à ſimili uerbo deductum non ſit: patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum ſupradictis, non quidem uocalis, ſed temporis

poris tan tũ. nam cũ υ δίχρονον ſit, nec habeat uocalem longam ſibi propriam in quam mutari poßit, eadẽ breuis in ſeipſam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum eſt, quod præſens horum uerborum propriam ſortitum eſt formationem & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni ſimilem. At præteritum imperfectum & ſecundus aoriſtus, ubiq; ſequuntur formationem & inflexionem aoriſti paßiui uerborum in ω, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφθην ἐτίθην, τύφθητι τίθετι, etc. pro quibus talis datur regula: Quandocunque participium inuenitur terminatũ in ς, extremam habens acutam, ac declinatum per ντ, ut eſt τιθεὶς τιθέντος, τυφθεὶς τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis, hoc eſt præteriti imperfecti, & etiam ſecundi aoriſti uerborum in μι, terminabit in ν cum penultima uocali præſentis temporis, ut ἐτίθην ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali ſyllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa eſt. Imperatiuus uero deſinit in θι, ut τίθεθι, non tamen τίθεθι dicimus propter alternationem duarum aſpiratarum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τοῦ τ. Optatiuus deſinit in ην, ut τιθείην. Subiunctiuus in ῶ circumflexum, ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι, ut τιθέναι. Futurũ uero horũ uerborum ſecundum aliquos à præſenti proprij deriuatiui fit abiecta reduplicatiõe, & extrema in σω mutata, ut τίθημι θήσω, & ſic minuitur una ſyllaba à præſenti. ſi uero nullam habuerit reduplicationẽ futurũ, par erit præſenti, ut φημὶ φήσω. Poſſumus tamen dicere hæc futura primitiuorum eſſe: & uerba in μι, cum propria non

habeant

habeant futura, ab ipſis primitiuis ea ſumere, ſicuti & circumflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præterium pluſquamperfectum, & primus aoriſtus primitiuorum formam ſequuntur.

Verba quartæ coniugationis, ſi triſyllaba ſunt, omnino carent futuro, nec declinantur, niſi uſque ad parataticum. Si uero diſyllaba & futurum habent, & ſecundum aoriſtum, ut δῦμι, δύσω, ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

Πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι.

Verba in μι deſinentia primæ coniugationis, fiunt, ut dictũ eſt, à uerbis grauitonis circumflexorum primæ coniugationis, à quib. deriuantur. Et in penultima actiui habent η. In paßiui autem penultima ε, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducatur: ut τιθέω, τιθῶ τίθημι. Paßiuum τίθεμαι.

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς,

Τίθημι, fit, ut ſupra dictum eſt, à τιθέω grauitono, ω in μι, & ε in η mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda perſona à prima fit, expuncto ι extrema uocali, & μ in ς conuerſa: ſiue ut alijs placet, μι in ς conuerſa, per cõmunem regulam, quæ eſt, τὰ εἰς μι τροπῇ τῆς μι εἰς ς, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. quæ mutatio uocalis ſcilicet in conſonantem, fit κατὰ κλίσιν, ſicut in optatiuo actiuo grauitonorũ dictum eſt. Tertia à ſecunda fit adiuncto ι, τίθησι. nec ſubſcribitur ι ſecundæ & tertiæ perſonæ, quemadmodum in uerbis in ω deſinentibus, quoniã nihil nõ prolatum inuenitur in uerbis in μι, nam ι in diphthongis im proprijs nullum habet ſonum. excipitur φημὶ, φῂς, cuius

ſecunda perſona acuitur, & ei ι ſubſcribitur ſecundum antiquorum traditionem. Δυϊκά. *Prima perſona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum eſt. Secunda perſona à ſecunda plurali,* τε *in* τον *conuerſa,* τίθετε τίθετον. *Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali,* τίθετον. Πληθυ. *Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in* μεν *mutata, ac penultima quæ longa eſt, in propriã breuem conuerſa,* τίθημι τίθεμεν. *Vel fit à genitiuo participij. nam regula eſt, quod participiũ præſentis & futuri extremã genitiui abijciens ſyllabam, & ante* ν *ſuſcipiens* με, *primam perſonam pluralem facit, ut* τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, *cuius penultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secunda perſona à prima fit,* μεν *in* τε *conuerſa,* τίθετε. *Tertia* τιθεῖσι, *ad ſimilitudinẽ datiui pluralis eius participij. Nam tertia perſona pluralis præſentis temporis & futuri uerborũ tam in* ω *quàm in* μι *deſinentium, ſimilis eſt datiuo plurali participij eiuſdem temporis, ut* τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, *ſic* τύπτομεν τύπτουσι. τιθεὶς τιθέντος τιθεῖσι. *ſic* τίθεμεν τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, *à tertia cõmuni expuncto* ι *de diphthongo, &* α *interpoſito. Sic enim tertiã perſonã pluralem præſentis temporis Ioannes formare cõſueuerunt in uerbis in* μι, *hoc eſt, corripientes penultimã tertiæ perſonæ communis, pluralis numeri, &* α *productũ ante* σι *aſſumentes, ut Apollonio placet. quanquam in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti pluſquãperfecti paßiuorũ id corripiant, quoniam uerba in* ι *deſinentia natura longam habere uolunt penultimam, et in* ι *deſinere, ut* τύπτουσι τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς.

εἰσὶ

εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. ὀδυσσ. π. ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. & ἰλιάδ. η. ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν. ἴσι, ἴασι. ἰλιάδ. π. καὶ τ᾽ ἀγελιδὸν ἴασι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, & alia infinita. Seruant etiã accentum in eadem ſyllaba in qua prius erat, circumflexo tamen in acutum mutato, cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit. Sic & Attici, inquit Apollonius et Herodianus, hac eadem tertia perſona plurali, præſentis temporis uerborum in μι, uti conſueuerunt, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι.

Παρατατικός.

Ἐτίθην fit à prima perſona præſentis, extrema in ν mutata, & communi augmento præpoſito, ut τίθημι ἐτίθην, extrema ſyllaba διὰ τοῦ η. nam præteritum imperfectum, & ſecundus aoriſtus uerborum in μι, penultimam proprij actiui præſentis ſeruare debent, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona à prima fit, ν in ς conuerſo, ἐτίθην ἐτίθης. Tertia à ſecunda, expuncto ς, ἐτίθη. Δυϊκά. prima perſona dualis non fit. Secunda à ſecunda plurali fit, τε in τον conuerſo, ἐτίθετε ἐτίθετον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την conuerſa, ἐτιθέτην. Πληθυν. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema correpta, & ante ν præpoſita με ſyllaba, ut ἐτίθην ἐτίθεμεν. Secunda perſona à prima plurali fit, μεν in τε conuerſa, ἐτίθετε. Tertia quoque ab eadem fit, extrema in σαν mutata, ἐτίθεμεν ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. Nam Bœoti in uerbis quæ habent participium in ς ὀξύτονον, & declinatum per ντ, impares faciunt primam et tertiam perſonam pluralis numeri, ut ἐτίθεμεν ἔτιθεν, ἔβημεν ἔβαν,

ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν & ἔϛησαν, quam tertiam perſonam βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis augmento præpoſito, & accentu mutato, ut ὁ τιθεὶς, τὸ τιθὲν, ἔτιθεν. ὁ ϛὰς τὸ ϛὰν, ἔϛαν: aut à prima perſona ſingulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, ſi ſint uerba in μι, et accentu etiam mutato, ut ἐτίθην ἔτιθεν, ἴην ἴεν, unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο, ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔϛην ἔϛαν. ἰλιάδος ε. οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔϛαν ἀχαιῶν, ἀντὶ τοῦ ἔϛασαν. ἔκτην ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω ῶ, deducitur. Ὀδυσσ. μ. λαμπετίη τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδῦν ἔδῦν. nam υ nullam habet antiſtichum in quod mutari poſſit, ſed idem productum in ſeipſum correptum mutatur. Ἰλιάδος δ. οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφῦν, ἔφῦν. Ὀδυσσείας ε. οἱ ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμειβαδὶς, ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum eſt, quod in omnib. numeris & perſonis eædem ſunt uocalium mutationes quæ in præſenti tempore, διὰ τὴν συγγένειαν, hoc eſt cognationem, quam habet præteritum imperfectum cum præſenti. Etiam annotandum eſt, quod in prima & ſecunda & tertia coniugatione uerborum in μι, ſingularis numerus non eſt in uſu, ſed pro eo utimur ſingulari numero ſuorum circumflexorum, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ τιθέω ῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱϛάω ῶ, ἵϛων, ἵϛας, ἵϛα. ἀπὸ τοῦ διδόω ῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου.

Vtimur etiam & tertia plurali eorundem circumflexorum, ἐτίθουν, ἵϛων, ἐδίδουν.

Παρα-

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum proprium non eſt in uerbis in μι, nec præteritum pluſquamperfectum, ſed eorum loco utimur primitiuorũ temporibus. non tamen erit alienum, eorum iterum tradere formationem. Παρακ. ergo τέθεικα à futuro fit θήσω, cuius penultima η eſſe debuerat, cum ſit penultima futuri. ſed mos Bœotorum obtinuit, ut η mutaretur in ει diphthongũ. Vbi enim Dores ſeruant η, ibi Bœoti mutant η in ει dipht. Vbi uero Dores mutant η in α, illic Bœoti ſeruant η. & quod Dores dicunt ἥρωες, id Bœoti ſcribunt εἵρωες. quod autem Dores dicunt ἁδὺ, ut Θεοκ. ἁδύ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, Bœoti ſcribunt ἡδὺ. ſic igitur dicendum eſt de hoc præterito τέθεικα, quoniam Dores non cõſueuerunt mutare η in α, Bœoti mutauerunt in ει diphthongum. Secunda perſona à prima fit, adiuncto ς, τέθεικας. Tertia etiam à prima ſit, α in ε conuerſa, τέθεικε. Δ. τεθείκατον τεθείκατον. Π. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, κει. ſicut ἐτετύφειν, φεις, φει.

Ἀόρ. α.

Ἔθηκα à futuro fit, ſicut à τύψω ἔτυψα. ſcribendum tamen fuerat διὰ τοῦ ς, ἀπὸ τοῦ θήσω ἔθησα. Sed quinq; annotantur aoriſti, duo quidẽ in grauitonis, ut εἶπα, ἤνεγκα. tres uero in his uerbis, hoc eſt, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. quoniam non ſeruant conſonãtem ſuorum futurorum, ſed per mutas potius enunciantur, quod eſt contra propriam naturam primi aoriſti. Secunda perſona ἔθηκας. Tertia ἔθηκε, ſicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόρι-

Ἀόριστος β.

Ἔθην à futuro fit, extrema in ν mutata, ac præpoſito ε augmento, ut θήσω, ἔθην. extrema διὰ τοῦ η, ut in præterito imperfecto dictũ eſt. Cur autẽ à futuro formetur, & nõ à primo aoriſto, quemadmodum ſecũdus aoriſtus uerborum in ω deſinentium, hæc eſt ratio. Nam ſecundus aoriſtus uerborũ in ω deſinentium fit à primo, extrema in ον mutata, & ante finalem ſyllabã præpoſita conſonante medij præteriti, quæ communis eſt trium temporũ, hoc eſt præteriti medij, ſecundi aoriſti, & ſecundi futuri. ut, τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι, cum medium præteritũ non inueniatur, cuius cõſonantem accipere deberet ſecundus aoriſtus, opus fuit aliunde ſumere formationem, hoc eſt à futuro, cum ab eo, apte formari poßit. Secunda perſona ἔθης, Tertia ἔθη. Δυ. ἔθετον, ἐθέτην. Πλ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν. ſicut et præteritum imperfectum. Quo in loco aduertendum eſt, quod penultima pluralium producenda fuerat: quoniam aoriſtus ſecundus quam uocalẽ in ſingulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην ἔστημεν, ἔγνων ἔγνωμεν. Sed annotantur tres aoriſti, hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν. qui cum in uſu communiter non ſint in ſingulari numero, à quo cætera formanda ſunt, à communi regula deflexerũt, & ut forte euenit ſortiti ſunt declinationem. Nam in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium ſecundũ analogiam præteriti imperfecti, ut ἔθην ἔθεμεν, ἔδων ἔδωμεν, ἧν ἕμεν, quod miſi ſignificat, quam cæteri aoriſti producunt, ut ἔστην ἔστημεν, ἔφην ἔφημεν, ἔγνων ἔγνωμεν.

In imperatiuo uero quòd cũ deberet deſinere in θι, *per communem regulam, quod quandocunque participium deſinit in* ς ὀξύτονον, *&* *declinatur per* ντ, *imperatiuus deſinit in* θι, *ſortiti ſunt longe diuerſam terminationem, hoc eſt in* s, *ut* θὲς, δὸς, ἕς. *At in infinitiuo etſi in* ναι *deſinant, in penultima tamen habent diphthong. ut,* θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. *quod omnino reſpuunt infinitiui in* ναι *deſinẽtes, ſicut in indicatiuo paſſiuo grauitonorum dictum eſt.*

Μέλλ. α.

Θήσω *à præſenti fit, abiecta reduplicatione, &* *extrema in* σω *mutata, ut* τίθημι θήσω. *Vel potius à primitiuo grauitono* τιθέω, *abiecta reduplicatione, ut ſupra, &* ε *in* η, *ac* s *interiecto, ut* θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλ. β.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι, *ea ratione qua nec præteritum medium. Nam ut medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo, ſic etiam ſecundus aoriſtus à primo, &* *ſecundum futurum à primo. Igitur primo futuro diſſyllabo exiſtente, opus eſſet ſecundum monoſyllabum eſſe, hoc eſt* θῶ, *quod abſurdum eſt in futuro.*

Προςακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Τίθετι *à genitiuo ſui participij fit, expuncto* ν, *&* *extrema in* θι *mutata, quia quãdocunque participium deſinit in* s ὀξύτονον, *et declinatur per* ντ, *imperatiuus deſinit in* θι, *ut* τιθεὶς τιθέντος, τίθεθι. *Vel fit à prima perſona plurali, extrema in* θι *conuerſa,* τίθεμεν, τίθεθι. *Sed propter alternationem duarum aſpira-*

tarum.

tarum ſecunda mutatur in propriam tenuem, ut τίθετι. penultima uero corripitur. Eſt enim regula, quod imperatiui in θι, & infinitiui in ναι deſinentes, penultimam ſeruare debent primæ perſonæ pluralis numeri proprij indicatiui, etſi à genitiuo participio etiam formentur, τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Eſt & alia regula, quod imperatiui uerborum in μι præſentis temporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia, Οδυσσ. γ. ἀλλὰ ἄνασσ' ἴληθι, δίδωθι, δέ μοι κλέος ἐσθλόν. *Aduertendum eſt, quod in uerbis in* μι, *ſecundæ perſonæ imperatiuorum circumflexorum præſentis temporis magis ſunt in uſu, quàm ſecundæ imperatiuorum uerborum in* μι, *ut* ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵσαε, ἵσα, ἵσα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. *Tertia perſona à ſecunda fit, extrema in* τω *mutata, ut* τίθετι τιθέτω. Δυ. τίθετον τιθέτων. Πλ. τίθετε τιθέτωσαν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέθεικε τεθεικέτω, *à tertia perſona præteriti actiui, ſicut à* τέτυφε, τέτυφε τετυφέτω.

Αόριστος α.

Primus aoriſtus non eſt in uſu. nam θῆκεν *eſſe debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. *ſicut* ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. *Sed quia abnegauit futuri conſonantem, & accepit mutam,* κ *ſcilicet, etſi per omnes modos ſecundum artem formari ac flecti poſſit, eius tamen uſus non eſt. hoc idem patitur &* ἔδωκα, & ἧκα, *ſicut in primo aoriſto grauitonorum dictum eſt.*

Αόριστος β.

Secundus aoriſtus debuit eſſe à genitiuo ſui participij, ſicut & præſens; abiecta ν, *& extrema in* θι *mu-*

tata, ut θεὶς, θέντος, θέτι. *uel à prima perſona plurali extrema in* θι *conuerſa, ut* ἔθεμεν, θέτι, *altera denſa in tenuem conuerſa. tamen* θέτι *non dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus. Quarum prior eſt, quod imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι *deſinentes, ſeruare debent, penultimam primæ perſonæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præſenti dictum eſt. Altera eſt, quod imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι *ſecundi aoriſti, penultimam habere uolunt natura productã. ut* στῆθι γνῶθι, στῆναι γνῶναι. *Sed cum tres inueniantur aoriſti ſecundi, hoc eſt,* ἔθην, ἔδων, ἧν, *corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in ſecundo aoriſto indicatiui dictum eſt, quam imperatiui et infinitiui habere debent, euenit ut per priorẽ regulam penultima corriperetur, ut* θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι, ἀπὸ τοῦ ἕμεν. *Per alterã uero, quæ propria eſt ſecundi aoriſti, euenit, ut eadem produceretur, ut* θῆτι, δῶτι, ἧθι. *Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc eſt, à ſecunda perſona ſingulari eiuſdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuerſa, ut* ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν. ἧς, ἕς. *At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ perſonæ pluralis ſecundi aoriſti longa ſit, ut* ἔστημεν, ἔγνωμεν. *Tertia perſona* θέτω, *tanquam ab eo quod eſt* θέτι, *extrema in* τω *mutata.* Δυ. θέτον θέτων. Πλ. θέτε θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τιθείην, *à genitiuo ſui participij fit, expuncta* ν *conſonante, & addito* ι *penultimæ uocali, ac extrema in* ην *mutata, per communem regulam, quod quando-*

quandocunque participium deſinit in s ὀξύτονον, &c. Optatiuus deſinit in νν puram, ut τιθεὶς τιθέντος, τιθείην, τιθείης, τιθείη, ſicut τυφθείην τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον τιθειήτην. Πλ. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν, τιθείητε, τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, ſubtracto μ, ſicut in primo aoriſto paſſiuo grauitonorum dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participij, extrema in μι mutata, & adiuncto ι penultimæ uocali, ut τεθεικὼς τεθεικότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος α.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, ſicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Ἀόριστος β.

Θείην, à genitiuo ſui participij fit, ſicut & præſens, ut θεὶς θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πλ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν. καὶ θεῖεν ἀπλικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν, Ὀδυσ. μ. τά ξομεν ἔνθακε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. & Ὀδυσ. γ. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήν δε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ἰλιάδ. δ. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων α.

Θήσοιμι, à genitiuo participij eiuſdem temporis, extrema in μι mutata, & adiũcto ι penultimæ, ut θήσων θήσοντος, θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶ, à tertia perſona præteriti imperfecti, extrema in ω conuerſa, & abiecto augmento, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ. ſicut ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. uel fit à prima

perſona per communem regulam. quòd tria tempora indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & aoriſti, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, & extrema in ω conuerſa, faciunt ſubiunctiuum. Cur autem τιθῶ *circumflectatur, iam dictũ eſt: quòd quandocunque participium deſinit in* ς ὀξύτονον, *&c. ſubiunctiuus deſinit in* ῶ *circumflexum. Secunda perſona* τιθῇς, *tertia* τιθῇ, *ſubſcripto* ι. *quia omne uerbum in* ω *deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphth. deſinentes, aut propriam, aut impropriam. Etiam aduertendũ eſt, in hac prima cõiugatione ſecundam & tertiã perſonã præſentis tẽporis modi ſubiunctiui deſinere in* η, *ut* τιθῇς τιθῇ. *In ſecunda uero in* ᾳ, *ut* ἱςᾷς ἱςᾷ. *In tertia in* ῳ, *ut* διδῷς διδῷ. *Eſt enim huiuſmodi regula generalis ſubiunctiui modi,* καθόλου τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς η τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι. ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς, ἐὰν χρυσοῖς, ἐὰν ἱςᾷς, ἐὰν διδῷς. *Datur & alia regula modi ſubiunctiui uerborum in* μι, ὥς φησιν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι ἐπὶ τοῦ ἐνεςῶτος καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η καὶ ι ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱςῶ, ἱςᾷς, ἱςᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης, διὰ τῆς ῳ διφθόγγου. οἷον ἐὰν διδῷ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθυν. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε τιθῶσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα. ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν θῶ, à tertia ſecundi aoriſti: uel à prima, ſicut & præſens, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Pro quo huiuſmodi datur regula, ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ η καὶ ι ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης, διὰ τῆς ω διφθόγγου, ἐὰν δῶ, δῷς δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσ. χ. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ. καὶ ἰλιάδ. α. γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθέναι à prima perſona pluralis numeri præſentis temporis fit, extrema in ναι mutata. Eſt enim regula, quòd prima perſona pluralis, præſentis temporis uerborum in μι, extrema in ναι conuerſa, facit infinitiuum, ut τίθεμεν τιθέναι, ἵσταμεν ἱστάναι, δίδομεν διδόναι, accentu etiam in penultimam tranſlato. quia omnis infinitiuus in ναι deſinens, in penultima habet accentũ, ut τετυφέναι, τιθέναι. Poteſt etiam et à genitiuo participij deduci, ut τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in ς ὀξύτονον per ντ declinatum, facit infinitiuum in ναι. Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiui præſentis temporis uerborum

in μι *corripiunt penultimam.* εἶναι *uero tanquam diſyllabum, ſecutum aoriſtos diſyllabos, penultimam produxit.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθεικέναι, *à tertia perſona præteriti actiui* τέθεικε, *adiuncta* ναι, *ſicut à* τέτυφε τετυφέναι.

Αόριστος α.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀρχήσου.

Αόριστος β.

Θῆναι *cũ diph. in penultima,* θῆναι *tamẽ eſſe debuerat. Nam formatio ſecundi aoriſti modi infinitiui à tertia ſingulari eiuſdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita* ναι, *ut* ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι. *& tunc penultima natura producitur, ſicut et eius propria regula expoſtulat. Eſt etiam alia formatio, tam præſentis quàm aoriſti ſecundi uerborum in* μι *communis, hoc eſt à genitiuo participij, ut* θεὶς, θέντος, θέναι. *Vel à prima perſona pluralis numeri, modi indicatiui, expuncto* ε *communi augmento, & extrema in* ναι *mutata, ut* ἔθεμεν θέναι. *Vbi euenit penultimam correptam eſſe contra naturam ſecundi aoriſti: quare idem error hic accidit, qui & imperatiuo modo, hoc eſt, duarũ regularum repugnãtia, quarum prior eſt, quod imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι *ſecundi aoriſti penultimã natura longã habere uolunt. & hæc regula eſt ſecundi aoriſti propria. Eſt & alia regula generalis, quòd imperatiui in* θι, *et infinitiui in* ναι *ſeruare debent penultimam primæ perſonæ pluralis numeri eiuſdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoriſti breuis ſit, neceſſe eſt per hanc regulam*

gulam & penultimã infinitiui aoriſti ſecundi corripi. Sed hic error trib. uerbis tantum accidit, quæ ſuperius annotata ſunt, quorum aoriſti ſecundi, hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν, *corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturam, quam infinitiui eiuſdem temporis ſeruare debent, ut* ἔθεμεν θέναι, ἔδομεν δόναι, ἕμεν ἕναι. *Qui quidem infinitiui, ut hãc euitarent repugnantiã, acceperunt ſubiunctiuas uocales,* ι *ſcilicet et* υ, *in diphthongos, & ſic productam fecerunt eorum penultimã, ut* θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. *quæ idcirco annotata ſunt, quoniam dipht. habent in penultima contra cõmunem regulam, quæ eſt,* ὅτι τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν κλιτικὸν οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, *ſicut in indicatiuo paſſiuo uerborum grauitonorũ dictum eſt. At in alijs uerbis, ſiue à tertia perſona ſingulari, ſiue à prima plurali formentur, infinitiui ſecundi aoriſti penultima ſemper eſt longa, cum in indicatiuo eadem in omni numero ſemper producatur, ut* ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι.

Μέλλων α.

Θήσειν, *à tertia futuri* θήσει, *adiuncto* ν, *ſicut à* τύψει τύψειν. *Participiorum formationes in proprio tractatu latiſſime habentur.*

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεμαι, *ab actiuo fit* τίθημι, *extrema in* μαι, *ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad ſimilitudinem penultimæ primæ perſonæ pluralis numeri actiui. Eſt enim regula,* ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου

πρoσώπου

προσώπου τῶν πληθυντικῶν. οἷον τύπτομεν τύπτομαι, τίθεμεν τίθεμαι. Hoc eſt, quod omne uerbum paſſiuum ſiue medium, habēs in fine μ κλιτικὸν, penultimā uult habere primæ perſonæ pluralis proprij indicatiui actiui, ut τύπτομεν τύπτομαι, τίθεμεν τίθεμαι. Secunda perſona τίθεσαι, à tertia fit, τ in ς mutato. eſt enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς ς, τὸ δεύτερον ποιεῖ. Hoc eſt, quæcunque uerba paſſiua habentia participium actiuum in ς oxytonum, mutato τ tertiæ perſonæ in ς, ſecundam faciunt. τίθεται τίθεσαι, καὶ ἀττικῶς τίθῃ. ut inquit Theodorus ſecundo τῶν εἰς τέσσαρα. Cuius uerba hæc ſunt, ἔστι δὲ καὶ εἰς η προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε καὶ α. hoc eſt, uerborum in μι primæ & ſecundæ coniugationis, ut τίθεμαι τίθῃ, ἵσταμαι ἵσῃ. Tertia à prima fit, μ in τ conuerſa, τίθεμαι τίθεται. Poteſt etiam ſecunda à prima deduci, & tertia à ſecunda, μ in ς, & ς in τ mutatis. Δυϊκά. τίθεμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πλη. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην à prima perſona ſingulari præſentis temporis μαι in μην conuerſa, ac ε communi augmento præpoſito, τίθεμαι ἐτιθέμην. Secunda perſona ἐτίθεσο à tertia ſingulari, τ in ς conuerſo, per eandem regulam quæ in præſenti dicta eſt. ἐτίθετο ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς, fit ἐτίθεο ἰωνικῶς. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου, ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uero à prima, μην in το conuerſa, ἐτιθέμην ἐτίθετο. Δυ. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πλ. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρα-

Παρακείμενος.

Τέθειμαι eſſe debuerat, quoniam cum cætera cōmunia ſint præterito paßiuo uerborum in μι cum præteritis grauitonorum, hoc habet proprium, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur, ut δέδωκα δέδωμαι. Sed quia præteritum actiuum huius uerbi τίθημι amiſit propriam penultimam, & aſſumpſit ει diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritum paßiuum, ut τέθεικα τέθειμαι. Secunda perſona τέθεισαι à tertia, τ in σ conuerſo per regulam in præſenti iam dictam, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in ται mutata, τέθειται. Δυ. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πλυ. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Ὑπερσυντ.

Ετεθείμην à præterito paßiuo, μαι in μην conuerſa, ac etiam ε præpoſito, quandoquidem præteritum perfectum à conſonante incipit, τέθειμαι ἐτεθείμην. Habes etiam eandem penultimam cum præterito paßiuo. Secunda perſona à tertia fit, τ in σ conuerſo, ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in το mutata, ἐτέθειτο, &c.

Αόριστος α.

Ετέθην à tertia perſona præteriti paßiui extrema in θην conuerſa, & abiecta conſonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis Aoriſtus paßiuus uerborum in μι penultimam correptam habere debet, ut τέθειται ἐτέθην. ſed propter alternationem duarum aſpiratarum penultima mutatur in propriam tenuem, ut ἐτέθην. quod

factum

ſactum eſt, ne propriam terminationem amitteret primus aoriſtus paſſiuus, cui proprium eſt in θην *ſemper deſinere. annotantur* ἐγνώθην *&* ἠδυνάσθην, *quoniam eorum penultima producitur, ſed non ſunt à themate uerbornm in* μι. *Nam alterum à circumflexo uerbo, hoc eſt,* γνόω ῶ, *deducitur. Alterum uero à grauitono, hoc eſt* δυνάζω. *Secunda perſona,* ἐτέθης. *Tertia,* ἐτέθη, *&c.*

Secũdus aoriſtus paßiuus non inuenitur, quoniam ſecundi aoriſti actiui uendicarunt ſibi eorum terminationem, hoc eſt, ἔθην.

Μέλλων α.

Τεθήσομαι, *à ſecunda perſona primi aoriſti paßiui, addita* ομαι. *&* ε *communi augmento abiecto, ut* ἐτέθην ἐτέθης. τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, *à ſecunda perſona præteriti paßiui, interpoſita* ομ, *ut* τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. *Differt autẽ à paßiuo futuro antepenultima tantum.*

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τίθεσο, *à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui, abiecto augmento tantum, ut* ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθω δωρικῶς. τιθέσθω, *ad ſimilitudinem imperatiui præteriti perfecti paßiui grauitonorum tertiæ coniugationis.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέθεισο, *à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti paßiui, expuncto* ε, *ut* ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, τὸ

προστα-

προςακτικὸν τέθεισο τεθείσθω, ſicut πέπεισο πεπείσθω.

Αόριςος α.

Τέθητι, à tertia perſona primi aoriſti paßiui, expuncto ε augmento, & addita τι διὰ τοῦ τ, ſicut τύφθητι. Tertia perſona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Τιθείμην, à prima perſona præſentis temporis modi indicatiui paßiui, extrema in μην mutata, & adiuncto ι penultimæ, ſicut in paßiuis grauitonorum dictum eſt, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in optatiuo paßiuo uerborum circũflexorum primæ coniugationis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθείμην, à prima perſona præteriti paßiui, extrema in μην conuerſa, τέθειμαι τεθείμην. At ſi à communi præterito, hoc eſt τέθεμαι, formare uoluerimus, addendum erit ι penultimæ, ſicut in præſenti, ut τέθεμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in præſenti.

Αόριςος α.

Τεθείην, à genitiuo participij paßiui eiuſdem temporis, extrema in ην mutata, ſicut in aoriſto paßiuo grauitonorum dictum eſt, ut τεθεὶς τεθέντος. τεθείην, τεθείης, τεθείη. ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων α.

Τεθησοίμην, à prima perſona futuri paßiui indicatiui, extrema in μην conuerſa, & addita ι penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ' ὀλί-

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, ſicut & præſens ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. differt autem à futuro paßiuo antepenultima tantum.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶμαι à prima perſona ſubiunctiui actiui, adiuncta μαι, ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι παθητικὸς γίνεται. Hoc eſt, actiuum præſens ſubiunctiuorum appoſitione μαι paßiuum fit. Poteſt etiam formari à prima perſona paßiui indicatiui, penultima in ω conuerſa. Nam omne uerbum paßiuum, ſiue medium habens in fine μ κλιτικὸν, extrema in μαι mutata, ſi in eam non deſinat, & penultima uocali in ω conuerſa, ſubiunctiuum facit paßiuum, ut τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, penultima circumflexa. Nam ſubiunctiui in μαι præſentis temporis, à uerbis deſinẽtibus in μι, ſi habeant indicatiuum actiuum in uſu, circumflectuntur in penultima, ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. Si autem non habeant actiuum in uſu, acuuntur in antepenultima, δυύαμαι, ἐὰν δυύωμαι, quia δύνημι nõ eſt in uſu. Alia autem ſi à circumflexis exiſtant, circumflectuntur. ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiam ſeruandum eſt in uerbis in μι deſinentibus, quia & ipſa in præteritis perfectis circumflectuntur. Grauantur autem ea quæ à grauitonis exiſtunt, ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda perſona à tertia fit, expuncto τ;

καὶ κρά-

καὶ κράσει τοῦ η καὶ α εἰς η. τιθῆται τιθῇ, *ſubſcripto ι.* Poſſumus etiam & tertiam ſubiunctiui actiui eiuſdem temporis facere ſecundam ſubiunctiui paſsiui per communem regulam, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. *hoc eſt, Quod uniuerſaliter tertia perſona ſubiunctiui actiui, eſt ſecunda ſubiunctiui paſsiui.* Tertia *uero à prima fit,* μαι *in* ται, *ac penultima in* η *conuerſa,* ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθῶμαι, *à communi præterito paſsiuo, hoc eſt,* τέθεμαι. *nam* τέθειμαι Bœotorum *eſt proprium penultima in* ω *mutata, per communem regulam ſupra in præſenti dictam: quod omne uerbum paſsiuum, ſiue medium, habens in fine* μ κλιτικὸν, *&c.* Moſcopulus *tamen formari uult à præterito actiuo ſubiunctiui modi, ſicut & præſens, addita* μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed *quia hoc præteritum non eſt in uſu, nec etiam uidetur hæc regula eſſe communis omnibus temporibus.* Nam *in uerbis terminatis in* ω, *ſi ab actiuo præterito modi ſubiunctiui formari liceret paſsiuum, dicendum eſſet,* ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι, *nec opus eſſet ſupplere per participium & uerbum ſubſtantiuum.* Videtur *ergo potius eſſe formandum à præterito paſsiuo communi modi indicatiui, penultima in* ω *mutata, ſicut in alijs uerbis, ut* πεποίημαι ἐὰν πεποιῶμαι, *ſic* τέθεμαι ἐὰν τεθῶμαι. Secunda *perſona* ἐὰν τεθῇ, *à tertia fit, ſicut in præſenti.* Poteſt *etiam & à tertia ſingulari præteriti actiui communis deduci, extrema ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum mu-*

xum mutato, ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ η. Nam τεθείκω, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, Bœotorum eſt proprium. Eſt enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia perſona τεθῆται, à prima eiuſdem temporis, ω in η, & μαι in ται conuerſis, ἐὰν τεθῶμαι τεθῆται.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν τεθῶ, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui, extrema in ω conuerſa, & ε augmento expuncto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ. ſicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τίθεσθαι, à tertia perſona ſingulari paſſiui, extrema in ται mutata, ac σ interpoſito, ut τίθεται, τίθεσθαι. Poteſt etiam fieri à ſecunda pluralis numeri, τροπῇ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς τὴν αι δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθεῖσθαι, à tertia ſingularis numeri præteriti paſſiui, extrema in θαι mutata, ac s interpoſito, ſeruatoq; augmento, & accentu in penultimam retracto, τέθειται τεθεῖσθαι. Vel à ſecunda pluralis τέθεισθε, ſicut & præſens: penultima tamen circumflexa, cum ſit natura longa ante breuem, τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος α.

Τεθῆναι, à tertia primi aoriſti paſſiui, adiuncta ναι ſyllaba, ut ἐτέθη τεθῆναι, ſicut ἐτύφθη τυφθῆναι.

Μέλ-

Μέλλων α.

Τεθήσεσθαι à tertia ſingulari eiuſdem temporis τε θήσεται, uel à ſecunda plurali.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσεσθε, à tertia ſingulari, uel à ſecunda plurali, ut ſupra.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media, ſicut in grauitonis dictum eſt, in præſenti & præterito imperfecto formationem habent communem cum paßiuis, & ſi ueteres grammatici in his duobus temporibus ea nullo modo ſeorſum uariare cenſuerunt: idcirco eundem ordinem, quo in grauitonis uſi ſumus, in his quoque uerbis ſeruandum putauimus.

Οριστικὰ μέσα. Ενεστώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, ſicut & paßiua.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθω δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritũ perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in his uerbis formari nõ poſſunt ſicut neq; in uerbis circumflexis, à quibus deriuantur.

Αόριστος α.

Εθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἐτυψάμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Αόριστος β.

Εθέμην à prima perſona ſecundi aoriſti actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interpoſita μη, ἔθην ἐθέμην. Antiqui tamen à

primo aoriſto paſsiuo formari uoluerunt, extrema in μην *mutata, & tenui in denſam conuerſa,* ἐτέθην ἐθέμην. *Secunda perſona à tertia fit,* τ *in* ς *conuerſo:* ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. *Tertia* ἔθετο.

Μέλλων α.

Θήσομαι *à futuro actiuo fit, adiuncta* μαι, *&* ω *magno in* ο *paruum mutato, ut* θήσω θήσομαι, θήσῃ θήσεται.

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς, καὶ παρατ.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Αόριςος α.

Primus aoriſtus θῆκαι θηκάσθω *eſſe debuerat, ſicut* τύψαι τυψάσθω, *ſed in uſu non eſt, nec etiam in alijs modis.*

Αόριςος β.

Θέσω *à ſecunda perſona ſecundi aoriſti medij, abiecto augmento, ut* ἐθέμην ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Οδυσ. κ. ἄγε δὴ κολέῳ μὲν ἄορ θέο. *unde* κάτθεο, *Heſiodus,* σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Αριςοφάνης ἐν πλούτῳ, κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. *Tertia perſona* θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, *ad paſsiui inflexionem.*

Αόριςος β.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο. *à prima perſona ſecundi aoriſti medij* ἐθέμην, *ſicut & præſens.*

Μέλ.

Μέλλων α.

Θησοίμην, à prima perſona medij futuri, extrema in μην conuerſa, ac ι penultimæ uocali adiuncta, θήσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad paſsiui ſimilitudinem.

Ἀόριςος β.

Ἐὰν θῶμαι, à prima perſona ſecundi aoriſti medij, extrema in μαι conuerſa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω mutata ἐθέμην, ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circumflexo.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τίθεσθαι. ἀόριστος β. θέσθαι. μέλ. α. θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ μι ῥημάτων.

VErba in μι ſecundæ coniugationis fiunt à uerbis grauitonis circumflexorum ſecundæ coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η, in paſsiui autem penultima α: quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι paſſiuum ἵσταμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἵστημι, ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit, unde ἱςῶ uerbum ſecundæ coniugationis circumflexorum, extrema in μι, & penultima, hoc eſt α, quæ breuis eſt, in legitimam longam mutata, uidelicet η, & accentu in propenultimam retracto, ut ἱστάω ἵστημι. ἱςάω uero ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur ι ſolum, quæ reduplicatio

abuſiua ſiue impropria appellatur, cum in ea nulla ge
minetur conſonans, ut in primo tractatu dictum eſt.
Nam σιστάω *dicendum fuerat, &* σίστημι. *ſed quoniam*
reduplicatio communis nunquam fit per longam uoca
lem. nam ἰῶτα *hoc in loco eſt poſitione longa, idcirco*
ς *non repetitur. Habet etiam aſpirationem in prima*
ſyllaba: quoniam ι *ante* ς *aſpiratur, niſi ſyncopa fiat,*
uel ſubſequatur ρ *poſt* ς, *quia tunc tenui ſpiritu ſcribi*
tur, ut ἵστε ἵστω, ἀπὸ τοῦ ἵστατε ἱστάτω, ἰστέον & ἴστρος. *Se*
cunda perſona à prima fit, extrema in ς *mutata,* ἵστημι,
ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον ἵστατον *penultima corre-*
pta. Πληθυντικά. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι. *ad ſimilitudi*
nem pluralis datiui participij actiui eiuſdem temporis
penultima circumflexa, quia α *quæ anceps eſt, hic na*
tura habetur longa: ionice uere ſiue attice nõ forma-
tur tertia perſona in hac ſecunda coniugatione διὰ
τὴν κακοφωνίαν. *nam* ἱστάασι *dicendum fuerat.*

Παρατατικός.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη. *à præſenti ſicut* ἐτίθην. Δυϊκ. ἵστα-
τον ἱστάτην, *penultima correpta ſicut, & præſens.*
Πλ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Παρακείμενος.

Ἔστηκα *eſſe debuerat à futuro* στήσω, *cuius penulti-*
ma præteritum perfectum ſeruare debet, ſed ne coinci
deret cum ἕστηκα. *quod eſt medium præteritum* ἀπὸ τοῦ
ἑστήκω, *mutata eſt* η *in* α, *& factum eſt* ἕστακα, ἕστα-
κας, ἕστακε. *ſeruat enim aſpirationem præſentis: quo-*
niam ε *ingrediens præterita tempora modi indicatiui,*
ſi remanet in alijs modis, ſpiritum thematis ſeruat, ut
in hoc

in hoc uerbo ἵστημι. ὁ παρακ. ἕστακα. τὸ προστακτικὸν, ἕστακε ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν ἑστάκοιμι, &c. Si uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, tenuem ſpiritũ habet. ἀόρ. α. ἔστησα. τὸ προστακτικὸν στῆσον στησάτω. τὸ εὐκτικὸν στήσαιμι. Ἀόρ. β. ἔστην. τὸ προστακτικὸν στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν σταίην, σταίης, σταίη, &c.

Ὑπερσυντ.

Εστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει. à præterito perfecto. unde & eundem ſpiritum ſeruat, cum in alijs modis idẽ ſit præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Εστησα, ἔστησας, ἔστησε. ſicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος β.

Εστην, ἔστης, ἔστη, à futuro extrema in ην mutata, & ε communi augmento præpoſito. ut στήσω, ἔστην. Δυ. ἔστητον ἐστήτην, penultima producta. Πλ. ἔστημεν, ἔστητε ἔστησαν, καὶ Βοιωτικῶς ἔσταν. Ιλιάδ. α. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων α.

Στήσω ἀπὸ τοῦ στάω. α in η conuerſa, ac σ interpoſito, ſicut à θέω θήσω.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ισαθι, fit à genitiuo participij præſentis temporis abiecto ν, & extrema in θι conuerſa, ut ἱστὰς, ἱστάντος, ἵσταθι. Vel à prima perſona pluralis numeri, extrema in θι mutata, ut ἵσταμεν ἵσταθι, in uſu tamen non eſt, ſed pro eo utimur ἵστα à uerbo circumflexo ἱστάω ἱστῶ,

unde compoſitum καθίστα. Ιλιάδ. ι. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἷε καθίστα.

Tertia à ſecunda fit, extrema in τω *mutata,* ἱστάτω, *&c.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Εστακε ἑστακέτω, *ſicut* τέτυφε τετυφέτω.

Αόριστος α.

Στῆσον στησάτω, *ſicut* τύψον τυψάτω.

Αόριστος β.

Στῆθι, *fit à genitiuo participij eiuſdē temporis, expūcto* ν, *et extrema in* θι *mutata, ut* στὰς στάντος, στάθι καὶ στῆθι, τροπῇ τοῦ α εἰς η. *Vel à prima perſona pluralis numeri fit, ut* ἕστημεν, στῆθι, *penultima producta per regulam ſuperius dictam. Tertia perſona* στήτω, *à ſecunda,* θι *in* τω *conuerſa.* Δυϊκὰ στῆτον στήτων. Πλ. στῆτε στήτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ισταίην, *à genitiuo ſui participij fit, extrema in* ην *mutata, ac* ι *penultimæ uocali adiuncto, ut* ἱστὰς ἱστάντος. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. Δυ. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πλ. ἱσταίημεν, καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖμεν *ſubtracto* μ ἀττικῶς, *ut in optatiuo primæ cōiugationis uerborum in* μι *dictū eſt.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Εστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι. *ſicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος α.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς, στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Αόρι-

Αόριστος β.

Σταίην, σταίης, σταίη. à genitiuo participii eiuſdem tẽporis, στὰς στάντος, ſicut & præſens. Δυ. σταίητον, σταιήτην. Πλ. σταίημεν καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀπλικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Οδυσ. θ. ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων α.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι. ſicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Εὰν ἱστῶ, à tertia perſona ſingulari præteriti imperfecti, ſiue à prima, ut in ſubiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum eſt, extrema in ῶ circumflexum mutata. ut ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾶς, ἱστᾶ. Regula. καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης, διὰ τοῦ ω μεγάλου. Δυ. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πλ. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Εὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος α.

Εὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ. ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, ψῃ.

Αόριστος β.

Εὰν στῶ στῇς, στῇ, à ſecundo aoriſto, ſicut & præſens διὰ τοῦ ῆ, ut in τίθημι dictum eſt.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιστάναι, à prima perſona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in ναι mutata. uel à genitiuo participii ἱστὰς ἱστάντος, expuncto ν, & τος in ναι mutata.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Εςακέναι, ſicut τετυφέναι. Αόρ. α. ςῆσαι. Αόρ. β. ςῆναι. Μέλ. α. ςήσειν.

Οριςικὰ παθητικά. Ενεςὼς.

Ιςαμαι à prima perſona actiui, η in α correptum, et extrema in μαι mutatis, ἵςημι, ἵςαμαι. Secunda perſona ἵςασαι κοινῶς, καὶ ἵςῃ ἀττικῶς. ſicut à τίθεμαι τίθῃ. Tertia perſona ἵςαται. Δυ. ἱςάμεθον, ἵςαθον, ἵςαθον. Πλ. ἱςάμεθα, ἵςαθε, ἵςανται.

Παρατατικός.

Ιςάμην. Secunda perſona ἵςασο κοινῶς, καὶ ἵςαο ἰωνικῶς, καὶ ἵςω ἀττικῶς, Tertia perſona ἵςατο. Δυϊ. ἱςάμεθον, ἵςαθον, ἱςάθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Εςαμαι, ἕςασαι, ἕςαται. à præterito actiuo penultima correpta, ac eadem aſpiratione ſeruata. Δυ. ἑςάμεθον, ἕςαθον, ἕςαθον. Πλ. ἑςάμεθα, ἕςαθε, ἕςανται. καὶ ἰωνικῶς ἑςάαται: ſed propter hiatum in uſu non eſt.

Υπερσυντ.

Εςάμην, ἕςασο, ἕςατο. à præterito paßiuo, extrema in μην mutata.

Αόριςος α.

Εςάθην, ἐςάθης, ἐςάθη. ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, principali ſyllaba tenui ſpiritu ſignata, quoniam ε cadit, ut ςάθητι σταθήτω, & σταθείην.

Μέλλων α.

Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται. à ſecũda perſona aoriſti paßiui ἐστάθην, ἐστάθης, abiecto augmento & adiuncta ομαι.

Μετ

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ἑστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται. à ſecunda præteriti paſſiui interpoſita, ομ, ἕστασαι, ἑστάσομαι. ſeruata etiam præteriti aſpiratione.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵστασο κοινῶς. à ſecunda perſona præteriti imperfecti paßiui. ἱστάμην ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia perſona ἱστάσθω, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπ.

Ἕστασο ἑστάσθω. à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti.

Ἀόριστος α.

Στάθητι σταθήτω, à tertia perſona primi aoriſti paßiui.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, accentu circumflexo in ſecunda & tertia perſona. Δυ. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο. accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ.

Ἀόριστος α.

Σταθείην, σταθείης, σταθείη. à genitiuo participij eiuſdem temporis, σταθεὶς σταθέντος.

Μέλλων α. Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο. à prima perſona futuri paßiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ἑστασοίμην, ἑστάσοιο, ἑστάσοιτο. à prima perſona eiuſdem temporis.

Ὑποτα-

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται, διὰ τοῦ α, licet à quibuſdam διὰ τοῦ η inueniam huiuſmodi perſonas, ſecundam ſcilicet, & tertiam, declinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino cenſeo ſeruandam, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc eſt, Quod uniuerſaliter tertiæ perſonæ actiuorũ ſubiunctiuorũ, ſecundæ ſunt paſſiuorum: quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tmpus à nonnullis, quàm regula tradat. Illi enim ponunt ἐὰν ἱςῶ ἱςῇς ἱςῇ. Regula uero ἱςᾷς ἱςᾷ, διὰ τοῦ α, quæ eſt, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω μεγάλου, cum præſertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας ſeruandum ſit. Δυ. ἐὰν ἱςώμεθον, ἱςᾶσθον, ἱςᾶσθον. Πλ. ἐὰν ἱςώμεθα, ἱςᾶσθε, ἱςῶνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν ἱςῶμαι, à præterito paſſiuo, penultima in ω μέγα conuerſa, ut ἕςαμαι ἑςῶμαι. Secunda perſona, ἐὰν ἑςᾷ, à tertia actiui eiuſdẽ temporis et modi, abiecta extrema ſyllaba. ἐὰν ἑςάκω, ἑςάκῃς, ἑςάκῃ. ἑςᾷ, ἑστᾶται. Δυ. ἐὰν ἑςώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, à tertia perſona primi aoriſti paßiui, &c.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵστασθαι, à tertia perſona ſingularis paßiui ἵςαται. Vel à ſecunda plurali, ε in αι diph. mutato.

Παρα-

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἑστάσθαι, à tertia ſingulari, uel à ſecunda plurali, ut in præſenti.

Αόριςος α. σταθῆναι. Μέλλων α. σταθήσεσθαι. Μετ' ὀλίγον μέλ. ἑστάσεσθαι.

Οριστικὰ μέσα. Ενεστώς.

Ισταμαι, ἵστασαι καὶ ἵστη, ἵσταται. ab actiuo fit, ſicut & paßiua.

Παρατατικός.

Ιστάμην, ἵστασο καὶ ἵσταο καὶ ἵστω, ἵστατο.

Αόριστος α.

Εστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο. ſicut ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.

Αόριστος β.

Secundus aoriſtus non eſt in uſu in hoc uerbo ἵστημι. poſſet tamen ſecundum analogiam formari ab actiuo, hoc eſt, ἔστην ἐστάμην, extrema uocali, η ſcilicet, in α legitimam breuem uerſa, ac interpoſita μη. Vel potius à primo aoriſto paßiuo antiquorum more, extrema in μην mutata, ἐστάθην, ἐστάμην. ἔστασο καὶ ἔστω, ἔστατο. & eadem eſt literatura cũ præterito pluſquãperfecto paßiuo, differt tamen ſpiritu.

Μέλλων α.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται. à στήσω futuro actiuo.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἱστάσθω.

Αόριστος α.

Στῆσαι, στησάσθω. ὡς τύψαι, τυψάσθω.

Εὐκτι-

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ἱςαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο. Αόρ. α. ςησαίμην, ςήσαιο, ςήσαιτο.

Μέλλων α.

Στησοίμην, ςήσοιο, ςήσοιτο. ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται. Αόρ. α. ἐὰν ςήσομαι, ςήσῃ, ςήσηται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ἱςαϑαι. ἀόρ. α. ςήσαϑαι. μέλ. α. ςήσεϑαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ μι ῥημάτων.

Verba in μι *tertiæ coniugationis fiunt, ut ſupra diximus, à grauitonis, à quibus fiunt circunflexa tertiæ coniugationis: & in penultima actiui habent* ω μέγα. *in paßiui autem penultima* ο μικρὸν, *quod oſtendit, & quotæ ſunt coniugationis, & unde deducantur, ut* διδόω, διδῶ, δίδωμι. *Paßiuum uero* δίδωμαι.

Οριςικὰ ἐνεργητικά. Ενεςώς.

Δίδωμι *fit à* διδόω *grauitono, cuius circunflexũ eſt* διδῶ. *extrema in* μι, *& penultima uocali* ο *ſcilicet paruo in* ω *magnum mutatis, ut* διδόω δίδωμι. διδόω *uero,* ἀπὸ τοῦ δόω, *per reduplicationem propriam, quæ eſt, cum bis eadem conſonans repetitur cum uocali breui. Secunda perſona à prima fit, extrema in* ς *mutata* δίδως. *Tertia à ſecunda adiuncto* ι, Δίδωσι. Δυ. δίδοτον δίδοτον. Πλ. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, *ad ſimilitudinem datiui pluralis proprij participij.* καὶ ἰωνικῶς δεδόασι ἔυχρηςον.

Παρα-

Παρατατικὸς.

Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, à præſenti ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τῦ ω μεγάλυ. nam ut in τίθημι dictum eſt, præteritum imperfectum & ſecundus aoriſtus uerborũ in μι penultimã proprij actiui præſentis ſeruare debent, ut δίδωμι, ἐδίδων, ἔδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Ὑπερσυντ.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Ἀόριςος α.

Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε. ἀντὶ τῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Ἀόριςος β.

Ἔδων, ἔδως, ἔδω. à futuro extrema in ν conuerſa, & ε communi augmento præpoſito. Δυ. ἔδοτον, ἐδότην. Πλ. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, penultima correpta contra communem regulam ſecundi aoriſti, ut in τίθημι dictum eſt.

Μέλλων α.

Δώσω, δώσεις, δώσει. ἀπὸ τῦ δόω, o paruo in ω magnum mutato.

Προςακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

Δίδοθι, διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω, penultima correpta, ut in τίθημι dictum eſt, quam Homerus produxit. Ὀδυσ. γ. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε δεδωκέτω, à tertia præteriti perfecti actiui, ſicut τέτυφε τετυφέτω.

Ἀόρι-

Ἀόριστος β.

Δόθι δόθω, *penultima correpta contra regulam, ut in ſecundo aoriſto primæ coniugationis dictum eſt*, ἄχηστον, *ſed pro eo utimur* δὸς δότω, *&c.*

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης, διδοίη. *ſicut* τιθείην τιθείης. *à genitiuo participij*, διδοὺς, τος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι. *ſicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος β.

Δοίην, δοίης, δοίη, *à genitiuo participij*, δοὺς δόντος. Δυϊκὰ, δοίητον δοιήτην. Πληθυν. Δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν *expuncto* μ. Ὀδυσσείας ω. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων α.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι. ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ ω μεγάλου. *ſicut in prima & ſecunda coniugatione dictum eſt.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς εἴρηται.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδόναι, *à genitiuo participij* διδοὺς διδόντος. *uel à prima perſona pluralis numeri*, δίδομεν.

Παρα-

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Δεδωκέναι. ὡς τετυφέναι.

Αόριστος β.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, *ut in* τίθημι *dictum eſt.*

Μέλλ. α. Δώσειν.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. *ab actiuo, ω magno in o paruum, & extrema in* μαι *mutatis.*

Παρατατικός.

Εδιδόμην, ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο. *à prima perſona præſentis.*

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται. *à præterito actiuo* δέδωκα, *ω magno in o paruum mutato, & extrema in* μαι *conuerſa.*

Υπερσυντ.

Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, *à præterito paßiuo* δέδομαι.

Αόριστος α.

Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. *à tertia ſingulari præteriti paßiui, extrema in* θην *mutata, ſicut* ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων α. Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, *à ſecunda perſona aoriſti paßiui.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, *à ſecunda perſona præteriti paßiui.*

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω. *à ſecunda perſona præteriti perfecti paßiui.*

Παρα-

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Δέδοσο δεδόσθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti paßiui.

Ἀόριστος α.

Δόθητι δοθήτω, à tertia perſona aoriſti paßiui.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. ſicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. ſicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Ἀόριστος β.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη. à genitiuo participij eiuſdem temporis.

Μέλλων α.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο. à prima futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο. à prima perſona paulo poſt futuri.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι, ſicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uero & tertia perſona ω magno ſcribuntur. ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται. quoniam ut ſupra dictum eſt, prima coniugatio uerborũ in μι per η declinatur, ſecunda per α, tertia per ω in modo ſubiunctiuo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν δεδῷ, à tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis extrema ſyllaba abiecta. ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκης, δεδώκῃ. ἐὰν δεδῷ. tertia ἐὰν δεδῶται.

Ἀόρι-

Αόριστος α.

Εὰν δοθῶ, δοθῆς, δοθῆ. à tertia perſona aoriſti paſſiui, extrema in ῶ circumflexum mutata, et abiecto augmento, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. ἐὰν δοθῶ.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, à tertia perſona ſingulari δίδοται. uel à ſecunda plurali, ε tenui in αι diph. uerſo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Δεδόσθαι ſicut τεθεῖσθαι.

Αόριστος α. Δοθῆναι à tertia eiuſdem temporis.

Μέλλων α. δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλ. μέλλ. δεδώσεσθαι.

Ρηματα μέσα. Ενεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ad paſſiuorum declinationem.

Αόριστος α.

Εδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Αόριστος β.

Εδόμην, ἔδοσο καὶ ἔδου, ἔδοτο. à paſſiuo aoriſto ſit, antiquorum more, extrema in μην mutata, ἐδόθην, ἐδόμην, unde ἀπεδόμην.

Μέλλων α.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται. ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω. ad paſſiuorum ſimilitudinem.

Αόριστος β.

Δόσο καὶ δοῦ δόσθω. δόσθον δόσθων, δόσθε δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut paſſiua.

Αόριστος β.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο. Μέλ. α. δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. ſicut paſſiua.

Αόριστος β.

Ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι. ἀόρ. β. δόσθαι. Μέλ. α. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ μι ῥημάτων.

Verba in μι quartæ coniugationis fiunt, ut dictum eſt, à grauitonis uerbis ſextæ coniugationis in νω deſinentibus, in quibus nulla fit ſynæreſis. Et in penultima actiui habent υ productum. In paßiui uero penultima idem υ correptum. quod oſtẽdit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur: nec ſuſcipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in μι deſinentia, ζεύγνύω ζεύγνῦμι. paßiuum ζεύγνυμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμι à ζευγνύω uerbo grauitono fit, extrema in μι conuerſa, & penultima quæ in grauitono breuis eſt, hoc eſt υ in ſeipſam productam conuerſa. Secunda perſona ζεύγνυς, à prima fit, extrema in ς conuerſa. Tertia ζεύγνυσι, à ſecunda, adiuncto ι. Δυ. ζεύγνυτον ζεύγνυτον. Πλ. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι ſecundum communem regulam eſſe deauerat, ad ſimilitudinem datiui pluralis. ſed uſus obtinuit, ut in his uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali gra-

rali grauitonum, ut ζώγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, & ſimilibus. Iones uero ζώγνύασι dicunt.

Παρατατικός.

Εζώγνυν, ἐζώγνυς, ἐζώγνυ. Δυ. ἐζώγνυτον, ἐζωγνύθην. Πλ. ἐζώγνυμεν, ἐζώγνυτε, ἐζώγνυσαν. nec ultra declinatur. Nam huiuſmodi uerba ſi polyſyllaba ba ſunt, in præſenti ſolum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis, quàm in paßiuis. Si uerò diſyllaba, & futurũ primum & ſecundum aoriſtum habent, ut κλῦμι. Παρατ. ἔκλυν. μέλ. α. κλύσω. ἀόρ. β. ἔκλυν. ἡ μετοχὴ ὁ κλὺς, τοῦ κλυῶτος. τὸ προσακτικὸν κλῦθι. ὡς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, & cætera quæ ab his deducuntur. δῦμι. παρατ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόρ. β. ἔδυν. et ſimilia, in quibus ſecundus aoriſtus par eſt præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

Προςακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Ζώγνυθι ζωγνύτω. Δυϊ. ζώγνυτον ζωγνύτων. Πλ. ζώγνυθε ζωγνύτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Ζωγνύην. ζωγνύης, ζωγνύη, &c. Quæ etſi regulariter formari poſſunt à genitiuo participij ζωγνὺς ζωγνυῶτος, ſicut & alia uerba in μι, in uſu tamen non ſunt. At eorum paßiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia ſi formarentur ſecundum regulam, neceſſario haberent υ diphthongũ in penultima, ſequente conſonante, cum hic modus formetur à prima perſona indicatiui paßiui extrema in μην mutata, & adiuncto ι

penultimæ uocali, ut τύπτωμαι τυπτοίμην. ſic ζεύγνυμαι ζευγνύμην. Sed hoc fieri non poteſt, quia poſt ῃ diphth. ſequitur μ conſonans, quod eſt contra regulam quæ poſt ῃ diphthongum uocalem tantummodo admittit, ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα. qua cautum eſt, ut poſt ῃ diphthongum uocalis tantum ſequatur, non autem conſonans.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm paßiuorum huius quartæ coniugationis, non poteſt formari duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quod ſubiunctiui uerborum in μι eandem uocalem & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis. ſic enim circũflexa cõmuniter appellantur, etſi uerba in μι ab eis mediate deriuẽtur, ſicut ſupra dictũ eſt, ut τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν ἱστῶ, ἐὰν διδῶ. & ſimilia ſecundum quam regulam etiam ſubiũctiui quartæ coniugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum ſuis primitiuis quæ grauitona ſunt, ut ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula eſt, quòd omne participium in ς ὀξύτονον declinatur per ντ, ſubiunctiuum facit circumflexum, ut τυφθεὶς τυφθέντος. ἐὰν τυφθῶ, τιθεὶς, τιθέντος, ἐὰν τιθῶ. ſic ζευγνὺς ζευγνύντος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς πηγνύντος, ἐὰν πηγνυῶ. quod priori regulæ omnino repugnat, ob quam rem ſubiunctiuus modus prorſus deeſt.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ζευγνύναι.

Ὁριστικά. παθητικά. Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. ab actiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuem conuerſa.

Παρα-

Παρατατικός.

Εζδγνύμην, ἐζδ᾽γνυσο, ἐζδ᾽γνυτο. καὶ τὰ λοιπά.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Ζδ᾽γνυσο ζδγνύσθω, ζδ᾽γνυσθον ζδγνύσθων, ζδ᾽γνυσθε ζδγνύσθωσαν.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός. ζδ᾽γνυσθαι.

DE VERBIS IN MI, *quæ non omnino regulas ſequuntur.*

Poſteaquàm de uerbis in μι dictum eſt, quæ triſyllaba ſunt, & regulariter formari poſſunt, & quorum uſus per omnes modos frequenter habetur. Nunc de his dicendum eſt, quæ à communibus regulis declinant, nec per omnes modos & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de diſyllabis, quorum cum εἰμὶ ſubſtantiuum uerbum frequentiſſimo ſit in uſu ab eo incipiendum eſſe duxi. Verum quoniam ἔω primitiuum eius ſecundum uarium accentum & ſpiritum uaria habet ſignificata, hæc primum exponam: Grauitonum enim & tenui ſpiritu ſignatum, ſum ſiue exiſto ſignificat. Οδυσσ.ι. ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπὸ πρόσθι δώματα ναίων. & etiam uado & perficio ſignificat. Aſpiratum uero, induo & ſedeo, unde ἕω. ſignificat etiam mitto, unde ἵεω ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circumflexum & tenuem ſpiritum habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω, ſino ſignificat, aſpiratur uero ſedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕεω.

Περὶ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω.

Ab ἔω igitur, quod exiſto ſignificat, ſextæ coniugationis grauitonorum deriuatur εἰμὶ, extrema in μι mutato, ſicut à τιθέω τίθημι, & ι ancipiti aſſumpta. quoniam uerba in μι deſinentia, penultimam productam habere uolunt, & ε in η conuerti non potuit ne coincideret cum hoc uerbo, quod eſt ἡμὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. & etiam ne penitus amitteret omnes partes ſiue literas ſui primitiui: quoniam deriuatiua omnino aliquid de ſuis primitiuis ſeruare debent. Præterea *ut ſaperet naturam uerborum in μι quartæ coniugationis, quæ in penultima υ aucipitem longam habere uolunt.* Nam *ε non poteſt produci per υ, ſed per η aut ι, & ſic penultima ει diphthongo facta eſt longa, & εἰμὶ dictum eſt, quod omnino eſt contra communem regulam uerborũ in μι, quæ uolunt habere in penultima, aut η ſi ſint primæ uel ſecundæ cõiugationis, aut ω ſi ſint tertiæ, aut υ longã ſi ſint quartæ. idcirco hoc uerbum excipitur, & etiam εἶμι τὸ πορεύομαι, cum & ipſum ει diphthongum habeat in penultima: & eſt quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim in modo indicatiuo, & etiam ſit ei par ſyllabis, ſicut ζευγνύω ζεύγνυμι.* Acuit *eatremam, quod eſt etiam contra communem dictorum uerborũ regulam. nam uerba in μι aut habent circumflexum accentum in penultima ſi ſint diſyllaba, aut acutum in antepenultima, ſi polyſyllaba ſint.* Sed *ab hac regula excipiuntur εἰμὶ & φημὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ φ, ἠμί. quæ cum ſint ἐγκλιτικὰ, opus eſt ut acuant extremam.* Nam *omnis*

ἐγκλι-

ἐγκλιτικὰ *dictio accentum ſuper extremam habet: aut acutum, aut circumflexum: nunquam autem grauem, niſi per pathos, ut* σφέας ἀπὸ τοῦ σφάς. Ὀδυσσ. δ. καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. *cum alijs uero enunciata inclinatur ad accentum præcedentis ſyllabæ: ſi dictio præcedens permiſerit, ut* εἰμὶ, ἐγώ εἰμι. φημὶ σύμφημι. *Inuenitur etiam* ἐμμὶ δωρικῶς *ſubtracto* ι *diphthongi, ac geminato* μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ. εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον οὐ καλλὸς ἐμμί. *Et in eodem.* ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ' οὔποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda perſona εἶν, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, *extrema in* ς *conuerſa, ſicut* ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης, *cuius apud poetas frequentiſſimus eſt uſus. Quo in loco aduertendum eſt,* εἷς *acutum habere accentum, quanquam per communem regulam circumflecti appetat. Nam omne uerbum in lõgam deſinens accentum ſuſcipientem, circumflectitur: quod ut qoibuſdam placet factum eſt, ne coincidat cum* εἷς *ſecunda perſona,* ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, *quæ circumflexum habet accentum. Eſt etiam encliticum, ut* αἵματός εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. Ὀδυσσ. δ. *abiecta uero* ς, *fit* εἶ τὸ ὑπάρχεις, *& circumflectitur: quanquam deducitur ab* εἷς, *quod acuitur, ut dictum eſt, quod & Ioannes Charax aſſerit, dicens.* ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ ς, καὶ περισπάσθη τὸ εἶ τοῦ εἷς ὀξυτονουμένου. ἐπειδὴ εἷς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει δίφθογγον λήγοντα ῥήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. *nec inclinatiuum eſt* εἶ, *ut* υἱὸς ἐμοῦ εἶ σὺ, *etſi* εἰμὶ εἷς ἐστὶ *enclitica ſint.*

poteſt etiam & alio modo formari ſecundum Apollonium, hoc eſt à uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω, *paſſiuum* ἔομαι. *Secunda perſona* ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ. *Nam conſueuerunt attici formare huiuſmodi ſecundas perſonas indicatiuorum paßiuorum per* ει *dipht. & ſicut in* τύπτομαι *dictum eſt, tertiam perſonam actiuorum ſecundam faciūt paßiuorū ut* βούλω, βούλεις, βούλει. βούλομαι βούλει. *ſic* ἔω, ἔεις, ἔει. ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. *Eſt & alia ſecunda perſona huius uerbi, cuius apud Poetas frequentiſsimus eſt uſus, hoc eſt* ἐσσὶ, *quæ ſecundum aliquos fit à ſecunda perſona regulariter formata,* ἀπὸ τοῦ εἰμί. *hoc eſt* εἶς, *cui addito altero* ς, *&* ι *in finem tranſlato fit* ἐσσί. ς *enim neceſſario geminatur: quoniam ſimplex* ς *cum* ἰῶτα *prolato eſt* χαρακτηριστικὸν *tertiæ perſonæ, ut* τύπτουσι τίθησι. *Sed alio modo eam format Herodianus: hoc eſt,* ἀπὸ τοῦ εἰμὶ *interpoſito* ς, ἐσμὶ *facit. cuius extrema in* ς *conuerſa, fit* ἐσσ *geminato* σσ. *ſed quoniam nulla dictio in eandem conſonantem geminatam deſinere poteſt, additum eſt* ι, *& ſic* ἐσσὶ *factum eſt, quod inclinatur, ut* σχέτλιός ἐσσι γεραιὲ Ἰλιά. κ.

Tertia perſona ἐστὶ, *cuius uaria eſt formatio; cum nullo modo regulariter formari poßit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam ſi à prima perſona formare uoluerimus,* μι *in* σι *conuerſa,* εἰσὶ *fiet. Si à ſecunda regulariter formata, hoc eſt* εἶς, *adiuncto* ι *fiet tertia ſingularis* εἰσί. *& talis eſt tertia pluralis. Idcirco alij alio modo eam formarunt. Quidam enim à prima perſona* εἰμὶ, *abiecto prius* ι *de dipthongo, deinde*

extrema

extrema in σι conuerſa ſecundum communem regulam, ac poſtremo ς in τ mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι deſinens uult habere penultimam longam, neceſſe fuit interponere ς, ut ſaltem penultima eſſet poſitione longa, & ſic factum eſt ἐστὶ. Eſt & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc eſt, à ſecunda perſona ἐσσὶ, mutato altero ς in τ, fit ἐστὶ: non tamen doricum eſt, licet in τι deſinat, ſed dorico ſimile. Nam dorica propria ſecundum Herodianum in τι puram deſinunt, hoc eſt, nulla conſonante præcedente τ, ſi ſint tertiæ perſonæ ſingularis uerborum in μι, ut φησὶ φατὶ, δίδωσι δίδωτι, uerum ἐστὶ ς habet ante τ. In plurali uero conſueuerunt Dores, etiam ν conſonante præcedente τ, formare tertiã perſonam in τι, ut φαντὶ, δίδοντι, &c. huiuſmodi. Δυϊκὰ, ἐτὸν ἐτὸν, eſſe debuerat penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, interpoſito ς, ἐστὸν ἐστὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι, quæ illam in ſingulari tantum productam habere uolunt. Ιλιάδος α. ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. Πλ. ἐσμὲν, καὶ εἰμὲν, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ. Ιλιάδ. ν. οὔτοί τι μάχ᾽ ἀδαήμενες εἰμέν. & Ιλιάδος η. ἡμεῖς δ᾽ εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν. καὶ δωρικῶς εἰμὲς. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς. Secunda perſona ἐστὲ. Tertia ἐσὶ καὶ εἰσὶ interpoſito ι, ut penultima producatur: ſicut dictum eſt, ad ſimilitudinem datiui pluralis proprij participij cum in ι deſinat. καὶ ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθέασι: retracto accentu in antepenultimam, cum non amplius ſit encliticum. polyſyllaba enim enclitica eſſe

non poſſunt, ſed diſyllaba tantum et monoſyllaba. Ιλιάδος η. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριςῆες παναχαιῶν.

Παρατατικός.

Ην à prima perſona præſentis temporis fit, extrema in ν mutata, ut εἰμὶ εἶν. ſicut ἵςημι ἵςην. Deinde ſoluta diphthongo & ε in η conuerſo, ſicut ἔμελλον ἤμελλον fit ἦν, ι tamen prius expuncto, quoniam deſinentia in ν nihil uolunt habere non prolatũ ante ν. Iones uero dicunt ἔα. Ιλιάδ. ε. ἤκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. καὶ Οδυσ. ξ. τοῖς ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Siue ἀπὸ τοῦ εἶν diſſoluta dipht. in εα ἰωνικῶς, ſicut ᾔδειν ᾔδεα. ſiue ἀπὸ τοῦ ἦν, η in εα ſoluta etiam ἰωνικῶς, abiecto ν ſicut ξέρξην ξέρξεα. nam α reſpuit habere poſt ſe ν, niſi dictio ex declinatione deſinat in ν, ut μοῦσαν & ἔτυψαν hæc enim à declinatione habent ν, & nõ κατὰ πάθος, et ſic fit ἔα. unde ε in η conuerſo fit ἦα. Οδυσ. κ. ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιλίσσης. Attici uero ε & α in η uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ dicunt: ſicut ᾔδεα ᾔδη. ἀριςοφάνης ἐν πλούτῳ. δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetæ uero præponentes ε primæ perſonæ communi ἦν ἔην dicunt. Ιλιάδος λ. ὡς ἔον εἴ ποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔον à uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συςολῇ ἔον. ut ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε. & Ιλιάδος ψ. ὥς ποτε ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων. & ἔσκον quoque dicunt, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ιλιάδος η. γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων. Et ſic prima perſona præteriti imperfecti ſeptem modis inuenitur: ſecundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt. Iones uero

ἔα, &

ἔα, & ἦα. Attici uero ἦ monoſyllabum. At poetæ ἔην, ἔον & ἔσκον dicunt. Secunda perſona à prima fit, ν in ς conuerſo, ut ἦν ἦς, ſicut ἐτίθην ἐτίθης. nec ſubſcribitur ι, ut in τίθημι dictum eſt, cui adiuncta θα αἰολικῶς fit ἦσθα. Ὀδυσ. π. ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο, ᾖσθα tamen inuenitur ſubſcripto ι in modo indicatiuo, ſed hoc eſt à uerbo grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντελικός. ᾔδειν ᾔδεις, adiuncta θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα. ſicut οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia perſona ἦ eſſe debuerat à ſecunda perſona abiecto ς ſecundum communem regulam uerborum in μι, ut ἐτίθης ἐτίθη. ſic ἦς ἦ ſed in uſu non eſt, pro ea autem utimur ἦν, quæ à grauitono uerbo deriuatur, hoc eſt, ἔω. ὁ παρατ. ἦον, ἦες, ἦε καὶ ἦεν. Nam ε ſi in id deſinat, tertia perſona uerborum appetit poſt ſe ν. mutato uero η in ε, fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, fit ἦν. ſicut ἔεμαι ἦμαι, τὸ κάθημαι. καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς δωρικῶς fit ἦς, ſicut in prima perſona plurali λέγομεν λέγομες. Θεό. ἐν θαλυσίοις. ἦς χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸ ἄλεντα εἵρπομες ἐκπόλιος. Poetæ uero præponentes ε, ἔην dicunt. Ιλιάδος α. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. & Οδ. ξ. οἷος ἐκεῖνος ἔην Cαλάμεν ἠδὲ μάχεσθαι. Deinde producentes ε in η, ἤην faciunt. Οδ. τ. καί κεν πάλαι ἐνθάδ᾽ ὀδυσσεὺς ἤην. Iones uero ἔσκεν dicunt. Οδ. ι. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε τήλεμος. Et ſic tertia perſona ſex modis inuenitur. hoc eſt, ἦν ἦς, ἦεν ἤην, ἔην & ἔσκεν. quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta σκε ἰωνικῶς, ἔεσκε. ſed propter alternationem duorum εε, alterum abiicitur, & ſic fit ἔσκε. Sed aduertendum

eſt ἦν

nunquam abſque ν inueniri. Δυϊκὰ, ἔτον, ἔτην *eſſe debuerat, ab eo quod eſt* εἶν *penultima correpta, ſicut in duali præſentis temporis.* καὶ πλεονασμῷ τοῦ ς ἔςον ἔςην. ἄμφω γὰρ ἔςην τὴν ὁδὸν ποιυμένω. καὶ ἦτον ἤτην, *ab eo quod eſt* ἦν *penultima producta,* καὶ πλεονασμῷ τοῦ ς. ἦςον ἤςην. Ιλιάδος ε. ἱερεὺς ἡφαίςοιο, δύο δὲ οἱ ὑέες ἤςην, ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πληθυν. ἦμεν καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Ιλιάδος β. ἔνθαδ᾽ ἔσαν ςρουτοῖς νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Illud uero Heſiodi in Theogonia. τῆς δὲ ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντες, ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Nonnulli dicunt hoc *eſſe* Bœotorum *more, ac* Theobanorum, *qui ſingulare uerbum pluralibus nominibus, & maſculini generis et feminini, iungere conſueuerunt.* Pindarus *in* Olympijs. μελιγάριες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων πέλεται, ἀντὶ τοῦ πέλονται. τουτέστι ὑπάρχουσι. Et *illud,* διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο. *quod* Attici *ſolum in neutris nominibus faciunt. Quidam autem pluralem eſſe exiſtimant per ſyncopam,* ἀπὸ τοῦ ἦμεν ἦν, *pro* ἦσαν. *ſicut* ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν ἔτυφθεν, *pro* ἐτύφθησαν, *quod etiam* Bœotorum *eſt.* Παρακ. ἦκα, ἦκας, ἦκε, *à futuro.* Υπερσυν. ἤκειν, ἤκεις, ἤκει ἄχρηστα. Μέσος παρακ. ἦα, ἦας, ἦε ἄχρηστα. *Aliqui tamen uolunt* ηα & ἔα *primam perſonã præteriti imperfecti ut dictũ eſt,* ἀπὸ τοῦ ἦν *eſſe potius, quàm medij præteriti perfecti.* Μέσος ὑπερσυν. ἤειν, ἤεις, ἤει. Παρακ. παθητικός. ἦμαι, ἦσαι, ἦται ἄχρηστα. Υπερσυν. παθητικός. ἤμην, ἦσο, ἦτο ἄχρηστα *quibuſdam tamen placet hoc eſſe præteritum imperfectum* ἀπὸ τοῦ ἦμαι, *cuius actiuum eſt* εἰμί. ὁ παρατ. ἤμην, ἦσο, ἦτο. Εὐριπίδης. ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ

ἤμην

ημην τέκνων, ἀντὶ τοῦ ἦν, Αόριστος α. ἦσα, ἦσας, ἦσε, à futuro ἔσω ἄχρηστα. Αόρ. β. ἦν, ἦς, ἦ. à futuro ἔσω. ſicut ἀπὸ τοῦ θήσω ἔθην, ſed in uſu non eſt: pro eo autem utimur præterito imperfecto ἦν ἦς ἦν. Μέλλ. α. ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω, ſed in uſu non eſt, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci. Μέσος μέλλ. ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς. ἔσεται καὶ ἔσσεται ποιητικῶς geminato σ, καὶ συγκοπῇ ἔσται. εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicunt ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ. ſicut πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

Προστακτικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἴσθι ἀπὸ τοῦ ἔθι, quod ſecundum communem regulam formatum eſt ἀπὸ τοῦ ἐμὲν, prima perſona plurali, extrema in θι conuerſa, uel à genitiuo participij εἷς, ἔντος, ἔθι. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔσθι καὶ ἴσθι, ε in ι conuerſo, quia quandocunque ſit pleonaſmus alicuius conſonantis in habentibus penultimam in ε deſinentem, uertitur ut plurimum ε in ι, ut ῥέπω ῥίπτω, μένω μίμνω, ſic ἔθι ἴσθι. Tertia perſona ἔστω ἀπὸ τοῦ ἔθι, interiecto σ, ubi ε ſeruatum eſt. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πλ. ἔσθε ἔσθωσαν, καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. uel erit dualis numerus pro plurali.

Eσο uero ab eo quod eſt ἦσο formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἤμην, ἦσο, ἦτο. quando accipitur pro eo quod eſt ἴσθι ſis uel es. quod eſt temporis præſentis & præteriti imperfecti imperatiui modi. Si autem ponatur in ſignificatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriua-

deriuatum eſſe à præterito pluſquamperfecto, quod in hoc uerbo ſimile eſt uoce, præterito imperfecto medio utrunque enim facit ἥμην, ἦσο, ἦτο. *licet temporis ſignificatione differant inter ſe.* Inuenitur etiam ἔασο, *α geminato.* Οδυσ. α. ἄλκιμος ἔασ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικὸς.

Εἴην, εἴης, εἴη. *à genitiuo participij* εἷς ἕντος, *quod in uſu non habetur, ſicut* τιθείην, τιθείης. ἀπὸ τοῦ τιθεὶς τιθέντος. Δυϊκὰ, εἴητον εἰήτην. Πληθ. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ συγκοπῇ εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Οδυσ. φ. ποῖοι κ' εἶτ' ὀδυσῆι ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ εἴητε, *hoc eſt quales eſſetis Vlyſſi opitulari ſicunde ueniret. &* Οδυσ. ι. οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, ἀντὶ τοῦ εἴησαν, *eſſent.*

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικὸς.

Εὰν ὦ, *quod circumflectitur, quia eius participium in* ς ὀξύτονον *deſinens, declinatur per* ντ, *&* εἷς ἕντος, *etſi in uſu non ſit, nec obſtat altera regula, quæ in* ζεύγνυμι *dicta eſt, quod ſubiunctiua uerborum in* μι, *eandem uocem & eundẽ accentũ habere debent cum ſuis primitiuis circumflexis, quia licet* ἕω *grauitonum ſit, à quo deriuatur* εἰμὶ *quartæ coniugationis, ut dictum eſt: poſſumus tamen ab eo formare circumflexum uerbum in modo ſubiunctiuo,* ἐὰν ὦ, *cum ante* ω *præcedat* ε, *licet in uſu non habeatur in modo indicatiuo, ſicut neq; e* πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, *et ſimilia quæ diſyllaba ſunt primæ coniugationis circumflexorum. At* ζευγνύω *nullo*

nullo modo ſynæreſim pati poteſt, cum neque α, neque ε, neque ο paruum præcedat ω magnum. Secunda perſona ῇς, cui addit θα ſyllaba αἰολικῶς, fit ῇσθα ι ſubſcripto. Tertia perſona ῇ, καὶ ἰωνικῶς ῇσι, adiuncta σι ſyllaba. καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ιλιάδος. ξ. ἵνα μήτι κασιγνήτοιο ποινὴ δηρὸν ἄτιος ἔῃ. καὶ Οδυσσ. τ. ὃδ' ἂρ ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ. Δυ. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε ὦσι.

Απαρέμφατα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἶναι. ἔναι tamen eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔμεν prima perſona plurali, ſicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. Nam infinitiui uerborũ μι præſentis temporis penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquã diſyllabũ, diſyllabos aoriſtos imitatum producit penultimam. Formatur aũt uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν, extrema in ναι mutata. uel ἀπὸ τοῦ ἔμεν, interpoſito ι εἶναι. καὶ δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ιλιάδος δ. ἐπειδὴ μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι. καὶ αὐτὸς ὡς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Θεόκριτ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. ὅς μετάλαινον ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων α.

Εσεσθαι, à tertia ſingulari medij futuri ἔσεται, ſiue à ſecunda plurali, ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

Μετοχαί. Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Ο εἰς τοῦ ἔντος. ſicut ὁ τιθεὶς τοῦ τιθέντος. Sed in uſu non eſt, pro eo autem utimur participio eius primitiui ἔω ſcilicet, ut ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, quod à ſecundo ao-

do aoriſto fit, hoc eſt ἦον. ἡ μετοχὴ, ὁ ἐὼν, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως. *ſicut* ὁ τυπὼν καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, *fit* ὁ ὢν τοῦ ὄντος. *idcirco acuitur tametſi monoſyllabū ſit, etiam ſit per craſim fiat,* ἐὼν ὤν. *nam ex graui & acuto circumflexus non fit.*

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον. Sed *de hoc ſatis, cum nihil plus in ſimplicitate habeatur in uſu.* Nunc *uero de compoſitis quæ ex eo fiunt, & eorum ſignificatione.*

De *compoſitis ab* εἰμί.

Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεσι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν.

Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδεια ἐστι.

Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαστέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλους οἷς ἔχω ἔστι μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου ἤγουν μετουσία ἐστι μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν, ἡ παροῦσ' ἐστιν, ἢ ἐπὶ οὐδετέρου παρόν ἐστι.

Ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστι. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο. ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ, ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχειν.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν ἤγουν πλοῦτος καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι καὶ ἀντὶ κρεῖττον ἐστί. καὶ ὅμηρος περὶ μὲν

βουλῇ

βουλῇ δαναῶν περὶ δ' ἐςὶ μάχεσθαι, ἤγουν περίεςε μέν. ταὶ κρείττους ἐςὶ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεςε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι, ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. περίεςιν ἀντὶ τοῦ ζῇ. Απεςιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐςί.

Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεςώς.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc eſt uado, fit à uerbo grauitono ἔω, ἐπενθέσει τοῦ ι εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς μι, fit εἶμι. Pro quo aduertendum eſt, quòd quatuor ſunt uerba in ω deſinentia quæ uado ſignificant: quorum primum eſt ἔω, à quo deriuatur εἴω, interiecto ι, cui ſubtracto ε fit ἴω, unde ἴμι diſyllabum, & ἴέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι, unde ἵημι uado. A uerbo igitur εἴω διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & eſt quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim, quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει diphthongum in penultima contra naturam uerborum in μι, & eadem circumflectitur cum ſit longa natura ante breuem. Secunda perſona εἶς à prima fit, extrema in ς mutata. Οδυσσείας α. τὶς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλοις, ἠδέ τοκῆες; hoc eſt, quis es? unde uenis hominum? Illud uero Theocriti ἐν νομεῦσι. uidelicet εἰμὴ ἄπει τοῦ τῶθεν. hoc eſt, niſi habeas iſthinc. Secunda perſona eſt omnino ſimilis ſecundæ uerbi ſubſtãtiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς καὶ κράσει εἶ, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει. Vel à ſecunda fit perſona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς εἶ, καὶ ἄπει. tertia perſona εἶσι à ſecunda fit, adiuncto ι. Ιλιάδος γ.

αἰ εἴτοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐςὶν ἀτειρὴς, ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός. hoc eſt, διέρχεται tranſit. Δυϊ. ἴτον ἴτον, διὰ τοῦ ι. Nam ſingularia cum ει diphth. ſcribuntur, ut productam habeant penultimam: ſecundum regulæ præceptionem. Dualia uero & pluralia ſolo ι correpto, ſiue à proprio ſingulari fiant, abiecto ε de diphth. ſiue ἀπὸ τοῦ ἴμι. ἡσίοδος ἐν ἔργοις, λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præſens pro futuro. Πλη. ἵμεν, ἴτε, ἶσι κοινῶς, penultima producta, quandoquidẽ in ι deſinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ιλιάδος π, κατ' ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, accentu in eadem ſyllaba ſeruato. Nam ἴωνες interponentes α in huiuſmodi perſonis accentum relinquunt in eadem ſyllaba in qua prius erat: circumflexo tamen in acutum mutato, cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit, ut τιθεῖσι, τιθέασι. ſic ἶσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, à præſenti ſicut ἐτίθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκά. ἴτον ἴτην. Ιλιάδος α. τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πλη. ἵμεν, ἴτε, ἴσαν penultima correpta. Ιλιάδος γ. οἱ δ' ἄρ' ισαν σιγῆ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤισαν. Ιλιάδος ν. τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤισαν ἐς πόλεμον. Euſtatius tamen ἐν τῷ ω τῆς Οδυσσείας uult hanc eſſe tertiam pluralem primi aoriſti ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλ. εἴσω. ἀόρ. α. εἶσα. unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει, καὶ τροπῆ τοῦ ε εἰς η fit ἤισαν. Παρακ. εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro εἴσω ἄχηκα. Μέσος παρακ. Εἶα, εἶας, εἶε. ε uero in η uerſo, ac ι ſubſcripto ᾖα dicimus. καὶ διαλύσει ἤια.

ἤιας,

ἤϊας, ἤϊε. Οδυσσ. δ. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀτρυγέτοιο ἤϊα. καὶ Ιλιάδ. α. ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικὼς, ἀντὶ τοῦ ἀπορεύετο. Υπερσυν. ἤκειν, ἤκεις, ἤκει, à præterito perfecto ε in η conuerſo ἀττικῶς, ac ſubſcripto ι, ἄχρηστα. Μέσος ὑπερσυν. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, à præterito medio. Δυϊκὰ, ᾔειτον, ᾐείτην. Πλη. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συστολῇ ᾔεσαν. & ſic omnia cōpoſita ab his, ut ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν, συνῄεσαν. συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν, καὶ ἐξίεσαν, ἔπεμψαν διὰ τοῦ ι. Αόριστος α. Εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. Αόρ. β. Secundus aoriſtus non inuenitur, ſed pro eo utimur aoriſto primitiui: hoc eſt ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω, unde participium ἰὼν ἰόντος, καὶ ἐξιὼν ἐξιόντος ſecundum alios: At ſecundum Theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, præſentis temporis eſt. Μέλλ. α. εἴσω, εἴσεις, εἴσει. ἀπὸ τοῦ εἴω, ſed in uſu non eſt. utimur autem pro eo, præſenti tempore: hoc eſt, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ιλιάδος α. νῦν δ' εἶμι φθίηνδε, hoc eſt, ibo. Ησίοδος ἐν ἔργοις, τῇ δὲ εἶς ᾗ σ' ἐὰν ἐγώ περ ἄγω. καὶ προσθέσει τῆς θα αἰολικῶς εἶσθα. Ιλιάδος κ. εἰ μὲν γὰρ κέσε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν, ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Οδυσσείας τ. ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε, hoc eſt, ibis. & Ιλιάδος ς. ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, id eſt, ibit.

Προστακτικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἴθι, unde ἄπιθι, fit à prima perſona plurali, extrema in θι mutata, ἴμεν, ἴθι, ſicut δίδομεν δίδοθι. Tertia ἴτω, à ſecunda, extrema in τω uerſa. Δυ. ἴτον ἴτων. Πλη. ἴτε ἴτωσαν. Αόρ. β. εἶ, quod cum omnibus præpoſitionibus componere licet: duabus tantum exceptis,

hoc eſt, συν *&* παρὰ, *ut* δίει, ἔξει, *&c. Fit autem à tertia perſona ſecundi aoriſti, hoc eſt,* ἷον, ἷες, ἷε. *cuius thema eſt* εἵω, *ut ſupra dictum eſt.* τὸ προςακτικὸν ἷε, *unde* ἔξιε. καὶ κατὰ μετάθεσιν, καὶ συναίρεσιν εἷ, *unde* ἔξει. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. ποῦ στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. *Poteſt etiam deduci* ἀπὸ τοῦ εἶμι, *hoc eſt, à tertia perſona præteriti imperfecti* εἶν, εἶς, εἶ. τὸ προςακτικὸν εἶ. καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῶ, καὶ αἰολικῶ. *Nam Attici ſi non utantur terminatione in* θι *in imperatiuis uerborum in* μι, *utuntur tertijs perſonis præteritorum imperfectorum, ſicut & in uerbis in* ω *deſinentibus, ut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. τὸ προςακτικὸν τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προςακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐπίμπλη. Ἀριστοφάνης. καὶ τοὺς κορίνους ἅπαντες ἐπίμπλη πετρῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προςακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδος φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα, ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, *ſtatue.*

Εὐκτικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἴην, εἴης, εἴη, *eſſe debuerat ſecundum artem, à genitiuo participij* εἷς ἕνθος, *quod idem eſt cum optatiuo uerbi ſubſtantiui* εἰμί. *Sed in hac ſignificatione in uſu non habetur, ut quidam uolunt: attamen Homerus uſus eſt tertia perſona* εἴη. Ὀδυσ. ξ. λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν, ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. *Etiam ſubiunctiuus modus in uſu non eſt, quia coincideret ſubiunctiuo eiuſdem uerbi ſubſtantiui, hoc eſt,* ἐὰν ὦ, ἧς, ἧ.

Ἀπαρέμ-

Απαρέμφατα. Ενεςῶς καὶ παρατατικός.

Ιναι, à prima perſona plurali, extrema in ναι conuerſa, ἵμεν ἴναι, καὶ ἀτλικῶς καὶ δωρικῶς ἵμεναι, καὶ ιωνικῶς ἵμεν. quod omnino eſt ſimile primæ perſonæ plurali. Ιλιάδος α. ἐπειὴ πολὺ φέρτερον ἐςὶν οἴκαδ' ἵμεν, hoc eſt ire. Inuenitur etiam εἶ εἶναι τὸ πορεύεσθαι, διὰ διφθόγγου παραλόγως, quod fit aut ἀπὸ τοῦ ἴναι præpoſito ε. aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem ſignificat, ἀπὸ τοῦ ἵημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι καὶ ε εἶναι, unde παρεῖναι et ἀπεῖναι ab eo compoſita. Et hoc inuenimus, quorum uſus in ſimplicitate habetur. Nunc autem de compoſitis eiuſdem uerbi.

Ενειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

Σιώειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.

Εξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.

Ανειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.

Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι τινά, ἤγουν κολάζω.

Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμι.

Επειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.

Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.

Απειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

Περὶ τοῦ ἵημι.

Ιημι *uaria ſignificat, ſecundum uarium ſpiritum. Denſo enim ſpiritu, mitto & cupio ſignificat: tenui autem, uado. Nec in omnibus modis & temporibus ac generibus idem eſt uſus & ſcriptura.* Idcirco in *tria illud diſtinguere licet ſecundum tria diuerſa ſignificata. hoc eſt* ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, ἴημι τὸ πορεύομαι. *quorum* ἵημι τὸ πέμπω, *cum eius inflexio magis ſit in uſu, id in primis formandum & declinandum eſſe cenſui.*

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ιημι τὸ πέμπω, ἀπὸ τοῦ ἱέω *fit, extrema in* μι, *ac penultima in propriam longam mutatis.* ἱέω *uero fit* ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, *per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in* μι *primi tractatus dictum eſt. & patitur ſynæreſim, & eſt primæ coniugationis circumflexorum, ut* ἱέω ἱῶ, *unde* ἵημι. *ſicut* ἀπὸ τοῦ τιθέω ῶ, τίθημι. Cuius *formationem & inflexionem in omnibus modis & temporibus & generibus hoc uerbum* ἵημι *omnino imitatur.* Secunda *perſona* ἵης, *tertia* ἵησι. Ἰλιάδος φ. ἀξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, *hoc eſt, mittit.* Δυϊκά, ἵετον ἵετον. Πληθ. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ἰλιάδος γ. δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. *ſicut* τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς ᾱ μακρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι *triſyllabum, ſicut* ἴασι, ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. *Differunt tamen & accentu & ſpiritu. Nam* ἴασι *acutum accentum habet in antepenultima, & tenui ſpiritu ſignatur.* ἱᾶσι *uero penultimam circumflectit, & denſum ſpiritum habet. Differunt etiam in*

compo-

compoſitione præpoſitionum, quoniam non cum omnibus & eiſdem præpoſitionibus utrunque componitur. Nam cum ἐν ἐνιᾶσι *dicimus, non autem* ἐνίασι. *Cum* εἰς *uero & è contrario* εἰσίασι *dicimus, non autem* εἰσιᾶσι. *Cum* σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι *dicimus. Cum* πρὸς, προσίασι, *non autem* προσιᾶσι, *licet* προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσέεμνος *dicamus. Nam compoſita huius præpoſitionis* πρὸς, *cum actiuis huius uerbi in uſu communiter non habentur. non enim dicimus* προσίημι, *neque* προσήσω, *neque* προσῆκα, &c. *ſic igitur neque* προσιᾶσι. *At* εἶμι *contrariũ facit. dicimus enim &* πρόσειμι, & πρόσεισι. *ſic etiã* προσίασι *dicẽdum eſt. Cum* πρὸ *uero,* προιᾶσί, *nõ* προίασι. *Cum* ἀνὰ *utrunque dicimus, &* ἀνίασι & ἀνιᾶσι. *Etiam cũ* κατὰ, *et* κατίασι & κατιᾶσι. *Cum* διὰ, δίασι, *non* διᾶσι, *licet* διᾶσι *dicatur. Cum* μετὰ, & μετίασι & μετιᾶσι *dicimus. Et cum* παρὰ, & παρίασι & παριᾶσι. *Cum* ἀντὶ *uero neutrum componitur.*

Παρατ. ἴην, ἴης, ἴη. *ſicut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. *pro quo magis utimur ſingulari primitiui,* ἵεον ἵουν, ἵεες ἵεις, ἵεε ἵει. Ἰλιάδος π. ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ ἐν σύνθέσει ἀφίει, προΐει. Δυϊκὰ, ἵετον ἱέτην. Πλυ. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. *unde* διΐεσαν, τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς ἷεν, *à prima perſona ſingulari* ἵην, τροπῇ τοῦ η εἰς ε. *ſicut* ἐτίθην ἔτιθεν, *unde* μεθίεν. Ὀδυσσ. φ, ὡς ἔφαθ᾽ οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπ᾽ αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν μνηστῆρες. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. Παρακ. εἶκα, εἶκας, εἶκε. *cuius penultima* η *eſſe debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἥσω. *ſed ne coincideret cum* ἧκα *primo aoriſto, cuius uſus frequentiſsimus eſt, mutauit* η *in* ει

diphth. Bœotorum more, *ſicut* τέθεικα ἀπὸ τοῦ θήσω, *quod præteritum etſi in uſu non ſit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut* εἰκὼς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι. παρεικὼς καὶ παρεικέναι. Ὑπερσυν. εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊκά. εἵκετον, εἱκείτην, ἄχρηστα. Αόρ. α. ἧκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ. *ſicut* ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα *tamen eſſe debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἥσω, *ut in* τίθημι *dictum eſt. Compoſita etiam ab hoc eandem ſeruant ſcripturam, ut* ἀφῆκα, παρῆκα ἀνηκάμην. *At præpoſito* ε *atticorum more* εἷκα *dicimus.* καὶ ξυνέηκα ξυνέηκε. Ιλιάδος α. τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Αόρ. β. ἧν, ἧς, ἧ, *à futuro* ἥσω, *ſicut* ἔθην *à futuro* θήσω. Δυϊκά. ἕτον ἕτην. Πλη. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Οδυσ. δ. κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί. *penultima correpta, ſecundum communem regulam ſecundi aoriſti uerborum in* μι. *Nam aoriſtus ſecundus quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eandẽ in plurali uult habere in penultima, ut* ἔστην ἔστημεν. *ſic* ἧν ἧμεν *dicendum fuerat, ſed de hoc in* τίθημι *ſatis dictum eſt.* Μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, ἀπὸ τοῦ ἱέω ἱῶ, *abiecta reduplicatione, et* ε *in* η *mutato: ſicut* θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. *unde* ἀφήσω, μεθήσω. καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδ. β. οὐ θήνμιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεθι ἱέτω, *à genitiuo participij, uel à prima perſona plurali, extrema in* θι *conuerſa,* ἵεμεν ἵεθι, *ſicut* τίθεμεν τίθετι. Δυϊκά. ἵετον ἱέτων. Πληθυν. ἵετε ἱέτωσαν. *unde* ἐνίετε, Ιλιάδος υ. ἀργείων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ, ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε. Παρακείμενος

καὶ ὑ-

καὶ ὑπερσυντ. εἷκε εἱκέτω, ſicut τέθεικε τεθεικέτω, ἄχεν τα. Αόριϛος β. Secundus aoriſtus debuit eſſe à genitiuo participij, extrema in θι mutata, uel à prima plurali, ſicut & præſens, ἔμεν ἔθι. nõ tamen ἔθι dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus; ſicut in τίθημι & de hoc ſecundo aoriſto dictum eſt; ſed ἕς potius in uſu habetur, quod fit à ſecunda perſona proprij aoriſti, longa in breuem mutata, ἧς, ἕς. unde ἄφες, πρόες, ἄνες, κάτες, ἔφες. Ιλιάδ. ε. ἀλλ' ἄγε τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. Tertia perſona ἕτω, unde προέτω. Ιλιάδ. λ. ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθ. ἕτε ἕτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ιείην, ἱείης, ἱείη, à genitiuo participij ἱεὶς ἱέντος. ſicut τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς τιθέντος. Παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι. ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι. Αόριϛος β. εἵην, εἵης, εἵη. à genitiuo participij. ſicut θείην, θείης, θείην. Μέλλ. α. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι. ſicut θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ. ſicut ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. Παρακ. καὶ ὑπερ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. Αόρ. β. ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ιλιά. α. τε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεϛὼς καὶ παρατατικός.

Ιέναι à prima perſona plurali, extrema in ναι conuerſa, ἵεμεν ἱέναι, ſicut τίθεμεν τιθέναι. καὶ ἁπλικῶς, καὶ

δωρικῶς

δωρικῶς ἑέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἵεμεν. Παρακ. καὶ ὑπερσυντ. εἰκέναι, ſicut τεθεικέναι. unde καθηκέναι, παρεικέναι. Ἀόριϛος β. εἶναι. unde καθεῖναι, ἀφεῖναι, τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen eſſe debuerat à prima perſona plurali, ſecundum communem regulam uerborũ in μι, ut ἕμεν ἕναι. ſed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ eſt propria ſecundi aoriſti, quod imperatiui in θι, & infinitiui in ναι ſecundi aoriſti penultimã naturã longã habere uolũt: opus fuit producere penultimã, nõ ε in η conuerſa, ſed aſſumpto ι in diphth. ſicut in τίθημι diximus, εἶναι factum eſt. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς μέναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν. unde μεθέμεν. Ιλιάδος α. αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ' ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ιλιάδ. δ. τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Quo in loco aduertendum eſt, à tribus eſſe εἶναι. primũ ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω. ſecundum ἀπὸ τοῦ εἶμι, τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuẽ habent ſpiritum, & præſentis temporis ſunt. tertiũ uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aſpiratur, & eſt ſecundi aoriſti. Poteſt etiam eſſe præſentis temporis ἀπὸ τοῦ ἰέναι, κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεϛῶς καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱεὶς τοῦ ἱέντος, ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης, τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, ἐκ ϛόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Ὀδυσσείας ρ. δίσκοισι τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ὁ εἰκὼς τοῦ εἰκότος. unde ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς. Ἀόριστος β. ὁ εἷς τοῦ ἕντος, ἡ εἷσα τῆς εἵσης, τὸ ἓν τοῦ ἕντος.

ντος. unde ἀφεὶς ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς ὑφέντος. Ιλιάδος α. ἰςὸν δ' ἱςοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες, deponentes.

Οριςικὰ παθητικά. Ενεςώς.

Ιεμαι ab actiuo, extrema in μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. ſicut τίθημι τίθεμαι. Δυϊκὰ, ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται. Παρατ. ἱέμην, ἱέσο, ἱέτο. Δυ. ἱέμεθον, ἱέσθον, ἱέσθην. Πληθυντ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο. Παρακ. Εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος. ἕμαι tamen eſſe debuerat, quoniam præteritum perfectum paſſiuum uerborum in μι uult penultimam habere correptam. Vſus tamen obtinuit, ut penultima actiui & in paſſiuo ſeruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus eſt. ſicut in τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda perſona εἷσαι, unde ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν ὀρέςῃ, φρὺξ οὐκ ἄρα κτενεῖς με, ὀρέςης ἀφεῖται, hoc eſt, liberatus es. Tertia εἷται. ὅθεν ἀπαρέμφατα εἷσθαι, ἀφεῖσθαι, τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι, τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον, εἷσθον, εἷσθον. Πληθυν. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται. Υπερσυν. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Αόριστος α. ἕθην, ἕθης, ἕθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, penultima correpta ſecundum communem regulam. εἵτην tamen καὶ ἀφείθην dicimus, διὰ διφθόγγου, ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ δευκαλίων, liberatus eſt à diluuio Deucalion.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεσο ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti imperfecti, ſicut τίθεσο τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον ἱέσθων. Πληθυν. ἵεσθε ἱέσθωσαν.

Οριςι-

Ορισικὰ μέσα. Ενεσώς,

Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται, ſicut & paßiua. Παρατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Αόρισος α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τῦ ἧκα aoriſto actiuo, qui licet excipiatur cum futuri conſonantem non ſeruauerit, in uſu tamen habetur. προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia compoſita: ſed in modo indicatiuo tantum. Μέσος ἀόρ. β. ἕμην, ἕσο, ἕτο, ab aoriſto paßiuo fit, extrema in μην mutata, ἕθην, ἕμην. ſicut ἐτέθην ἐθέμην. Secunda perſona ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθυν. ἕμεθα. ἕσθε, ἕντο. Ομηρος, αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδυτύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεσὼς καὶ παρατατικός

Ιεσο ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti perfecti, ſicut & paßiua. Αόρ. β. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕω ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. unde πρόου, πρόσου, κάτου, et ſimilia, quæ in uſu habētur. Quo in loco aduertendum eſt. quod medius aoriſtus ſecundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in uſu, & maxime in compoſitione, ut προσείμην τὸ εὐκτικόν. ἐὰν πρόωμαι τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος, ἡ μετοχή. Reliqua uero omnia tam media quàm paßiua, ſi quis formare & inflectere uoluerit, regulas ſequatur, quæ habentur de his in τίθημι.

Περὶ τῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεσώς.

Ιημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τῦ ἵεω ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc eſt deſidero, quod etiam aſpiratur ſicut ἵημι τὸ πέμπω, & eſt eiuſ-

eſt eiuſdem coniugationis uerborum in μι, *per quam ſecundum artem poteſt regulariter formari ac uariari, tam in actiua literatura quàm paßiua, per omnes modos & tempora.* Παρατατ. ἵην, ἵης, ἵη. Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε. Ὑπερσ. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει. Αόρ. α. ἧσα, ἧσας, ἧσε. Αόρ. β. ἧν, ἧς, ἧ. Μέλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. *& ſic per alios actiuorum modos, quæ tamen in uſu non habentur.*

Ορισικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *unde* ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται.

Ιέμην, ἵεσο, ἵετο. Ιλιάδ. ε. ἵετο δὲ αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. *hoc eſt, cupiebat. unde* ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεσώς.

Ιεσο ἱέσθω, ἵεσθον, ἱέσθων, ἵεσθε ἱέσθωσαν. *& alia, quæ et ſi omnia in uſu non ſint, regulariter tamen inflecti poſſunt.*

Περὶ τοῦ ἵημι τὸ πορδ'ομαι.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεσώς.

Ιημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἵεω ἱῶ, τὸ πορδ'ομαι, *quod tenui ſpiritu ſignatur, & eo ſolo à ſuperiori uerbo diſtinguitur: cuius uſus in modo infinitiuo duntaxat habetur* κοινῶς, *ut* ἰέναι. Ιλιάδος λ. βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν ἠδ' ἀχαιῶν. *quod à prima perſona plurali fit, extrema in* ναι *mutata.* ἵεμεν ἰέναι, *unde,* ἀπιέναι, μετιέναι, *& ſimilia. Poetæ tamen etiam in aliȷs utuntur modis & participiȷs.* Οδυσ. κ. ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ Οδυσ. λ. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν

ἐπὶ γαῖαν ἵησι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται.

Παρατατικός.

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο, καὶ τὰ λοιπά.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεσο ἱέσθω. Δυ. ἵεσθον ἱέσθων. Πληθ. ἵεσθε ἱέσθωσαν. Ἰλιάδ. μ. ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Ὀδυσσ. ρ. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. ἄστυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι πορευόμενος. Reliqua uero ſi quis uariare uoluerit, regulas uerborum in μι primæ coniugationis omnino ſequetur.

Περὶ τοῦ ἧμαι, τὸ κάθημαι.

Ἧμαι præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in μι. Eſt enim ἕω τὸ κάθημαι, hoc eſt ſedeo. à quo ἕω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε καὶ συναιρέσει, ἑῶ. unde ἕημι deriuatiuum, ſicut à τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Paſſiuum ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, fit ἧμαι, ſicut δημοσθένεε δημοσθένη. Licet frequentius & familiarius in ει dipht. fiet huiuſmodi craſis: ſed hoc factũ eſt, ne coincideret cum εἷμαι præterito paſſiuo ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit à uocali, & duo εε per craſin in ει dipht. plerunque mutantur, quando ſyllaba incipit à conſonante, ut κέεμαι κεῖμαι, δημοσθένεες δημοσθένεις. licet interdum etiam in η commutentur, ut δημοσθένεε δημοσθένη. At quando ſyllaba incipit à uocali, duo εε in ει diph-

ει diphthongum nunquam mutantur, ſed in η, ut ἕεμαι ἧμαι. Propter quod argui poteſt, hoc uerbum neque eſſe à uerbo in ω deſinente, neque in μι. Nam ſi à uerbo deſinente in ω fieret, penultima eſſet aut ο, ſicut τύπτομαι, aut ου, ſicut ποιοῦμαι. aut ω, ſicut βοῶμαι. Si uero à uerbo in μι deſinente, aut eius penultima eſſet ε, ut τίθεμαι. aut α, ut ἵσαμαι. aut ο, ut δίδομαι. aut υ, ut ζώννυμαι. quorum nullum uidemus eſſe, nec æolicũ eſt. Sed ſciendum pathos eſſe. nam integrum eius eſt ἕεμαι, quod habet ε correptum in penultima: quod proprium eſt uerborum in μι primæ coniugationis, quod ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in σαι, quia omne tempus præſens in μαι deſinens, habens ſecundam perſonam in σαι, eſt à uerbis in μι, ut τίθεσαι ab eo quod τίθεμαι. ſic ἧσαι, ab eo quod eſt ἧμαι. Ιλιάδ. β΄. τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. hoc eſt, ſedes exprobrans. Tertia perſona ἧται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθυντικά. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ιλιάδος. γ. οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Conſueuit enim Homerus has tertias perſonas plurales præſentis temporis, hoc eſt, ἧνται & κεῖνται, à tertia ſingulari Ionum more formare: tanquam tertiam pluralem præteriti paßiui uerborum circumflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo α, ſicut πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηνται. At metri gratia eandem ſyllabam quæ ex longa breuis facta eſt, παρενθέσει τοῦ ι iterum producit, ut εἵαται καὶ κείαται. Ιλιάδ. ε. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Οδυσσ. υ. ἔνθ᾽ ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed ſuper hoc & alijs huiuſmodi Euſtathius uarias adducit ſen-

tentias, &

ſentias & Heraclidæ & Ariſtarchi, & Zenodoti, quas referre longum eſſet. Παρατατ. ἥμην, ἧσο, ἧτο. καὶ ἧσο, ἐπενθέσει τοῦ σ, ut quibuſdam placet. Ιλιάδ. α. ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο. Δυ. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Ιλιά. α. πλησίαι κακὰ δὲ αἵγ' αἵσθην, τρώεσσι μηδέσθην. Πλ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ιλ. γ. τοῖσι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς, ἕατο. Ιλιάδ. π. οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες. & εἵατο. Οδ. γ. πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο. Poſſunt etiã hæc, ut quibuſdã placet, ἀπὸ τῦ ἕω grauitono deduci, ut ſuo loco dicetur. τὸ προστακτικὸν ἧσο, ἥσθω. Ιλιάδ. γ. ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ιλιάδος δ. τέτλασιωπῇ ἧσο, &c. Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpoſitione, & idem habet ſignificatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται, unde κάθησθαι infinitiuum. Παρατ. καθήμην, κάθησο, κάθητο καὶ κάθηστο, ſicut ἧτο, ἧσο. τὸ προστακτικὸν κάθησο, καθῆσω. Ιλιάδος α. ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, et ſimilia quæ in uſu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, niſi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis aſsignatur ratio: Quoniam κάθημαι παρασύνθετον eſt, ſicut ἀέκων ἀέκοντος. Præpoſitiones enim ſumuntur cum partibus orationis aut per σύνθεσιν, ut καταγράφω. aut per παρασύνθεσιν, ut κάθημαι, aut per σύνταξιν, ut κατὰ τῆς πόλεος. Sed aduertendum eſt, Græcos id appellare σύνθετον, quod in ipſa prima poſitione uerbi componitur, ut καθέζω, ex κατὰ & ἕζω. utrunque enim per ſe dicitur. παρασύνθετον uero nõ id ſolum quod à compoſito deriuatur, ut φίλιππος φιλιππίζω, ſed etiam quod non ipſa prima compoſitione uerbi fit, quia ea non inueniatur, ſed in eius de-

riuatis,

riuatis, ſicut eſt κάθημαι: cuius prima poſitio eſſet ἕημι, ſi in uſu exiſteret, inde ἕεμαι paſſiuũ: quorum neutrum componitur. non enim καθέημι dicimus, neque καθέεμαι, ſed κάθημαι. quod deriuatum eſt ἀπὸ τοῦ ἕεμαι, poſtquam κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neque mirandũ eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditũ ſit, quod in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue quod κάθημαι nõ eſt compoſitũ, ſed decompoſitum: ſiue quod ut ἄεκων non habet compoſitionem poſitiuã, ſic etiam κάθημαι. & ut ex α particula priuatiua, & ἑκὼν componitur ἄεκω: ſic ex κατὰ & ἧμαι componitur κάθημαι, quoniam ἀείκω non inuenitur. ſic etiam κάθημαι non poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέεμαι, quorum neutrum eſt in uſu, ſed compoſitum eſſe ex κατὰ & ἧμαι. ſicut ἄεκων ex α particula priuatiua, & ἑκὼν ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt præſentis temporis, ſed aoriſti ſecundi. Sciendum eſt autem, huiuſmodi compoſitionem ſi compoſitio ſit, decompoſitionem appellari, & propterea accentum tranſcendere, & ut non dicimus ἀεκὼν ἀεκόντος, ſed ἄεκων ἀέκοντος: ſic etiam non dicimus καθῆμαι καθῆσαι, ſed κάθημαι κάθησαι. Eſt & alia communis regula uerborum in μι. Quod omne uerbum paſſiuum in μαι deſinens, à uerbo in μι declinatũ, in compoſitione accentum retrahit in tertiam à fine, niſi quid impediat, ut κεῖμαι ἀπόκειμαι, ἧμαι κάθημαι, ἥμην καθήμην, ἧσο κάθησο, ἧτο κάθητο, &c. Sed quoniam alia uerba ſunt in ω deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω ἱζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι,

& eorum uſus uarius & mixtus, ab re non erit etiam de ipſis hoc in loco aliquid dicere.

Περὶ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι, *uide apud Vrbanum.*

Περὶ τοῦ κεῖμαι.

Κεῖμαι *etiam præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in* μι, *ſicut* ἧμαι. *Eſt enim* κέω *grauitonum, cuius paßiuo uſus eſt Homerus* Ὀδυσσείας π. καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἰότητι κέονται, *hoc eſt iacent. &* Ἰλιάδος χ. ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. *à quo* κεέω, *unde fit deriuatiuum in* μι κέημι. *Paſſiuum* κέεμαι. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον κεῖμαι, *ſicut* ποιέετε ποιεῖτε. *Propter quod etiam argui poſſet, hoc neque eſſe à uerbo in* ω *deſinēte, neque in* μι, *cum eius penultima ſit* ει *diph. quam nullū uerbum paſſiuum in* μαι *deſinens inuenitur habere: ſed aut* α, *aut* ε, *aut* ο, *aut* ου, *aut* υ, *aut* ω. *ſed hoc eſt* κατὰ πάθος. *Nam duo uerba paſſiua à uerbis in* μι *communiter annotātur, hoc eſt,* ἧμαι *&* κεῖμαι, *quæ cum æolica non ſunt, penultimam habēt productam: alterum quidem* η *monophthongum, alterum* ει *diphthongum. ſed de hoc in* ἧμαι *ſatis dictum eſt. Secunda perſona* κεῖσαι. *Tertia* κεῖται. Δυϊκὰ, κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, *interiectoq́;* ι διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ἰλιάδος ω. δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Παρατα. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκ. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πλ. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο. καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο καὶ κείατο.

Περὶ τοῦ ἵστημι.

Ἵστημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἱστάω ἱστῶ fit, & ſecundæ coniugationis uerborum in μι. Eſt enim εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλ. εἴσω, unde ἰσῶ circumflexum, abiecto ε de diphthongo. quoniam uerba in ω deſinẽtia, ex grauitonis in circumflexa mutata, terminãtur in penultima in ι correptum. ut πείθω πιθῶ, στείχω στιχῶ, φείδω φιδῶ. ſic εἴδω ἰδῶ, εἴσω ἰσῶ ſecundæ coniugationis circumflexorum. unde fit deriuatiuum ἵστημι, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, καὶ δωρικῶς ἵσαμι, η in α conuerſo. Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροισι, καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι, hoc eſt noui. Secunda perſona, ἴσης. Tertia, ἴσεστι. Δυϊκά. ἴσατον ἴσατον. Πληθυντ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, ὡς ὀσμὴ ὀδμή. Ιλιάδος ψ. ἀτρείδη ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ιλιάδος υ. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆες. hoc eſt, nouimus. Secunda perſona, ἴσατε καὶ ἴστε. Ιλιάδος β. ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστὲ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Tertia perſona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima, ſicut datiuus pluralis participij ἴσας ἴσαντος. ἱσὰς tamen ὀξύτονον eſſe debuerat, cum ſit participiũ præſentis temporis à uerbo in μι ſecundæ coniugationis, ſicut ἱστὰς, βιβὰς, κιχράς. ſed ſecutum eſt participia diſyllaba primi aoriſti actiui, ut χίσας πρίσας, κτίσας, cum ſimilem habeant literaturam. Hac igitur ratione ἴσας ἴσαντος in uſu habetur, cuius datiuus pluralis eſt ἴσασι, quam ſcripturam & accentum tertia perſona pluralis præſentis temporis omnino ſecuta eſt. Ιλιάδος υ. ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέμιν ἄνδρες ἴσασιν. Παρατατ. ἴστην, ἴστης, ἴστη. ſicut

ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυϊκά. ἵσατον ἱσάτην. Πλη. ἵσαμεν, ἵσατε, ἵσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδ. α. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων, καὶ ἔμαθον, οὕτως Εὐςάθιος.

Προςακτικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ισαθι, à genitiuo participij, ſiue à prima perſona plurali, ſicut ἴσαθι, & patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis, ut ἵσαθι ἴθι, ἱσάτω ἴςω. Δυϊκά. ἵσατον ἴςον, ἱσάτων ἴςων. Πλ. ἵσατε ἴςε, ἱσάτωσαν ἴςωσαν καὶ ἴςων. In quibus ſyncopam patientibus aduertendum eſt, quod principalis ſyllaba aſpirāda fuerat, quia ι ante ς per communem regulam aſpiratur, niſi ρ ſequatur, ut ἴςωρ, ὁ ἐπιςήμων, ἱςορία, ἱςορῶ, ἱςαῖος nomen proprium, ἱςὸς, ἱςίον, ἵςημι. at ἴςρος fluuij nomen tenui ſpiritu ſcribitur, quia poſt ς ſequitur ρ. Annotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur, qualia ſunt iam dicta, ut ἴςω, ἴςον, ἴςων, ἴςε, ἴςωσαν καὶ ἴςων. Hoc etiam aduertendū eſt, quod ſecunda perſona huius imperatiui, hoc eſt ἴθι, & ſcriptura & accentu eadē eſt cū ſecūda imperatiui ſubſtātiui uerbi εἰμί. nec diſcerni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uero omnia ex ipſis primis uocalibus diſcretionem habent. illa enim ab ε principium habent, ut ἴθι ἔςω, ἔςον, ἔςων. ἔςε ἔςωσαν. Hæc uero ab ι, ut ἴθι, ἴςω, ἴςον, ἴςων, ἴςε ἴςωσαν καὶ ἴςων.

Απαρέμφατα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ισάναι ἄχρηστον, à prima perſona plurali ἵσαμεν, extrema in ναι conuerſa, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς δ δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. Θεοκ. ἐν

φαρμακεύ-

μάρμακα τρία, οὐ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, hoc eſt, non dixit uere ſcire. καὶ Οδυσ. δ. εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. & in eodem, ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

Οριςικὰ παθητικά. Ενεςώς.

Ισαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. ἀπὸ τοῦ ἵσημι, penultima in propriam breuem mutata, & interiecto τ. ἴςαμαι, ἴςασαι, ἴςαται. nec aſpiratur principalis ſyllaba, quoniam poſt ι ſequatur ς. quod Ionum more factum eſt, qui aſpirationem fugientes, pro ea tenui ſpiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & ſic in alijs huiuſmodi, quorum ἴςαμαι non aſpiratum in uſu remanſit, quod eius approbant compoſita. ut ἐπίςαμαι, ἐπίςασαι, ἐπίςαται. in quibus π non uertitur in φ, ſicut in ἐφίςημι & ἀφίςημι, ἀπὸ τοῦ ἵςημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. eſſe enim ἵςημι, ἀπὸ τοῦ ἰσάω ἰσῶ. ὁ μέλλων ἰσήσω. ὁ παρακείμ. ἴσηκα. ὁ παθητικ. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰςός. quod non aſpiratur διὰ τὸ πάθος. à quo nomine fit uerbum ἰςάω ἰςῶ, unde ἵςημι, τὸ παθητικὸν ἴςαμαι. Philo uero ſic. Eſt εἴδω grauitonum. ὁ μέλλων εἴσω. ὁ παρακ. εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶςαι. unde ἰςὸς uarbale nomen, ſicut à δέδοται δοτὸς, abiecto ε de diph. ut ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἰςὸς, quod neq; ſic deductũ aſpiratur, fit uerbũ ἰςάω ἰςῶ, à quo ἵςημι, paſſiuum ἴςαμαι, unde ἐπίςαμαι. ὁ παρατ. ἐπιςάμην, ἐπίςασο καὶ ἐπίςαο, καὶ ἐπίςω. ſicut ἱςάμην, ἵςαο, ἵςω. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ, ἀλλ' οὖν ἐπίςω γ' οἶμ'

ἀτιμίας ἄγεις. ὁ μέλλων ἐπισήσομαι, ἐπισήσῃ, ἐπισήσεται. Ισοκράτης ad Demonicum, τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπισήσῃ.

Περὶ τοῦ φημί.

Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω φῶ deriuatur, nec reduplicationem ſuſcipit, ſicut τίθημι. quoniam φημὶ encliticum eſt, τίθημι autem non. Enclitica enim aut monoſyllaba ſunt, aut diſyllaba: nunquam autem polyſyllaba. habet etiam acutum accentum ſuper extremam, quod eſt contra naturam uerborum in μι. Nam uerba in μι, ſi diſyllaba ſunt, accentum habent in penultima, ut γνῶμι, τλῆμι. ſi polyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiũtur, hoc eſt, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona φὴς accentu acuto, ac ι ſubſcripto, contra regulam uerborum in μι: quod nihil ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in ω deſinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in ſecunda perſona ſingulari præſentis temporis, ut inquit Euſtathius Οδυσσείας η. οὐ δὴ φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ιλιάδος δ. πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν ὁπότε ἀχαιοί. & Ιλιάδος ρ. ὅσε με φὴς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑποεῖμναι. Sunt qui dicant φὴς à uerbs in μι tonum ſuſcipere, literaturam uero à uerbis in ω. Nam uerba in ω in ſecunda & tertia perſona diphthong. habent διὰ τοῦ ι. Tertia perſona, φησί. Dicimus etiam ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. nec aſpiratur principalis ſyllaba propter φ ablatum, quoniam η ante μ ψιλοῦται, quibuſdam paucis exceptis. Δυ. φατὸν φατόν.

Πληθυντ.

Πλ. φαμὲν, φατὲ, φασίν. καὶ δωρικῶς φαντί. φᾶσι tamen grauitanũ eſſe debuerat, ad ſimilitudinē datiui pluralis eius participij, ut ſupra in aliịs dictum eſt, quod accentũ grauem ſuper extremam habet, ut φὰς φάντος φᾶσι. quoniã omnis datiuus pluralis diſyllab. in ι deſinens, non per protenſionem, ſicut & λόγοισι pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσὶ, φρωσί. excipitur πᾶς παντὸς, πᾶσι. In participiịs uero accentum grauem habet ſuper extremam, ut βᾶσι, στᾶσι, ſic igitur φᾶσι. At φασὶ uerbum acuitur, quoniam encliticum eſt. Παρατ. ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ἰλιάδος ε. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ἰλιάδος φ. φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης: quæ cum ſit ſecunda perſona præteriti imperfecti, accentum habet circumflexum, nec ſubſcribitur ι, ut in ſecunda præſentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἦν, ἦς, ἦ. Δυϊκὰ, ἔφατον ἐφάτην. Πληθυν. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε φάσαν. Ἰλιάδος β. ὡς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ ἐκ τοῦ ἔφασαν, κατὰ συγκοπήν. ſiue ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ἔφαν. Ἰλιάδος γ. ὡς ἄρ ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, φάν. Ὀδυσ. η. ὡς φὰν, τῷ δ' ἄσπαστον ἐείσατο κοιμηθῆναι, accentu acuto. quoniam ſi poſt ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur ſyllaba breuis, accentum ſuſcipiens, acuitur. ut ἔβαν βάν. Ἰλιάδος δ. βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον. Si uero longa, circumflectitur, ut ἔβη βῆ, ἔφη φῆ, καὶ ἦ. Ἰλιάδος δ. ἦ καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα. Ἀόριστος β. ἔφην, ἔφης, ἔφη, à futuro φήσω. ſicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον ἐφήτην.

Πληθυντ. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν *penultima producta, καὶ βοιωτικῶς ἔφαν. Vbi aduertendum eſt, ſingularem numerum ſecundi aoriſti uerborum in* μι, *non ſuſcipientium reduplicationem, eũdem eſſe cum ſingulari numero præteriti imperfecti eiuſdem modi, diuerſa tamen ratione, ſicut in eorũ formatione dictũ eſt. ut* γνῶμι. ὁ παρατ. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Αόρ. β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. τλῆμι. ὁ παρατατ. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Αόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. *In alijs uero numeris ſola penultima differunt: quoniam præteritum imperfectum corripit penultimam. ſecundus uero aoriſtus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationem ſuſcipientibus differt ſecundus aoriſtus à præterito imperfecto, reduplicatione tantum in ſingulari numero, ut* ἐτίθην ἔθην. *quæ ſi ſubtrahatur, coïncidunt omnino, ſicut in uerbis non habentibus reduplicationem. Nam ſi ab eo quod eſt* ἐτίθην, *ſubtrahatur* τι *ſyllaba, quæ eſt reduplicatio,* ἔθην *remanet, & talis eſt ſecundus aoriſtus. At in alijs numeris, & reduplicatione differunt, & penultima.*

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Φαμαὶ, φασαὶ, φαταὶ, *ab actiuo* φημί. *ſicut* ἀπὸ τοῦ ἵστημι ἵσταμαι. *ſed in uſu non ſunt* ἐφάμην, ἔφατο, *&c. quæ inflexionem uerborum in* μι *ſecundæ coniugationis omnino ſequuntur.* Απαρέμφ. φᾶσθαι, *penultima circumflexa, quia natura producta eſt, & ultima breuis, pro ſententia* Heraclidis *apud* Euſtathium Ὀδυσσείας ι. *qui ait: Quemadmodum ab eo quod eſt* τιθέω τιθῶ, *fit* τίθημι, *& ab eo quod eſt* ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι: *ſic ab eo quod eſt* φάω φῶ *ſecundæ coniugationis,* φημὶ, *paſ-*

μὶ, paſsiuum φαμαὶ, innſitatum uidelicet, cuins infinitiuum eſt φᾶσθαι. Alijs tamen placet, ab eo quod eſt ἐφάμην, medio aoriſto ſecundo factum eſſe, & propterea acui penultima, tanquam α natura breuis ſit in penultima, ſicut τυπέσθαι. ſed ſententia Heraclidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ᾽ αὔτως ἀλάλημαι ἂν εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. Ιλ. ψ. Diuerſas inter grammaticos inuenio opiniones ſuper his uerbis, utrum ſint præſentis temporis, an præteriti perfecti. quia Zenobius uult ea eſſe præſentis temporis. dicit enim eſſe ἀλάω ῶ, ab eo ἄλημι ἄλημαι. & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι. paſsiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος: quæ non fierent, ſi ἀλάλημαι eſſet præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de paſſiuis dictionibus, uult eſſe præteriti perfecti. ab eo enim quod eſt ἄλημι, præteritum paſsiuum eſſe ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι. & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per transpoſitionem ἀλάλημαι. Sed ſciendũ eſt, quod ἀλαλήμενος & ἀκαχήμενος non ſunt præterita, quia debuiſſent acui in penultima, ſicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed ἀλῶ ἄλημι, καὶ ἀλάλημι, ἀκαχῶ ἀκάχημι præſentis temporis ſunt. Paſsiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. nam æoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præſentis temporis. ſicut ἀ δίζημι, δίζημαι, διζήμενος.

διζήμενος. Ἰλιάδος ρ. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων. ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτυμαι etiam idem pati uidetur, quod ἀλάλημαι. Nam alij præteritum perfectum eſſe uolunt, alij præſens. Eſt igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc eſt erro. unde ἀλύω, ſicut ἀνῶ ἀνύω. à quo ἀλύσσω, ſicut ὀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, ſic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτῶς. et ſicut ab eo quod eſt ἄτακτος, uerbale nomen, fit ἀτακτῶ: ſic ab eo quod eſt ἀλυκτὸς, fit ἀλυκτῶ. cuius præteritum perfectum eſt ἠλύκτηκα, paßiuum ἠλύκτημαι. καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, ἀλαλύκτημαι. Alij uero qui præſentis temporis hoc eſſe uolunt, ſic. Eſt uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, paßiuum ἀλύκτημαι, αἰολικῶς. Aeoles enim in huiuſmodi uerbis producunt paßiuorum penultimam ut, ποίημι, νόημι, ποίημαι νόημαι. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiuſmodi uerbis æolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίστῃ δύνῃ καὶ μέμνῃ.

Κάθῃ, ἐπίστῃ & δύνῃ, ſecundæ perſonæ ſunt præſentis temporis paßiuæ uocis, à uerbis in μι παράλογα. hoc eſt præter rationem, pro his quæ ſunt κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. quæ ſecundum communem regulam uerborum in μι, formatæ ſunt à tertia perſona ſingulari, τ in ς mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσταμαι, ἐπίσταται, ἐπίστασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι.

δυνάσαι ſicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus ſubtracto ς, fiunt ſecundæ perſonæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίςααι, δυνάαι. ſicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Οδυσσ. λ. νόςον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in ε conuerſa, fit κάθεαι, ἐπίςεαι, δυνέαι, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ac ſubſcripto ι, κάθῃ, ἐπίςῃ, & δυνῇ dicimus, ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum granitonorum, ut τύπτομαι τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ, ſecunda perſona præteriti paſſiui. Eſt enim μνάομαι μνῶμαι ſecundæ coniugationis circumflexorum. ὁ παρακ. μέμνημαι. tertia perſona μέμνηται, à qua τ in ς fit ſecunda μέμνησαι κοινῶς. ς uero ſubtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς. deinde η in ε conuerſo, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ac ſubſcripto ι, fit μέμνῃ. Οδυσσείας ω. ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵςα καὶ ἵςη.

Ιςα καὶ ἵςη. Ιλιάδος ι. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἷε κάθιςα, hoc eſt, ſtatue. καὶ Ιλιάδος φ. ἵςη δὲ μέγα κῦμα πολιὼ δ' ὀρυγμαδὸν ὦρινε. Alij dicunt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum deſinentium in θι, et augmentum ſequi, ut ἵςαθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵςα, καὶ ἐκτάσει ἵςη. Si breuis ſit, ἀποκοπὴν eſſe dicunt. Si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo quod eſt ἱστάω ἱστῶ, ἵσταε ἵστα. ſicut ab eo quod eſt βοάω βοῶ, βόαε βόα. ita φίλων καὶ τρύφων. Nos antẽ dicimus, nõ ſolũ in uerbis deſinentib. in ω ſed etiã in his quæ deſinunt in μι, tertias præteritorũ imperfectorũ fieri ſecundas imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα. ſic & Attici, ſi non utantur terminatione in θι, utuntur in tertijs perſonis præteritorum imperfectorum in

rum in imperatiuis, ut ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην ἐπίμπλης ἐπίμπλη, πίμπλη. ſic ἵστην ἵστης ἵστη, τὸ προσακτικὸν ἵστη. etiam hæc dorica ſunt. Dores enim dicunt ὅρα ὅρη, & πίμπλα πίμπλη. Hæc Herodianus.

Περὶ τοῦ τέθνημι καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε βαλλεροφόντην. Ἰλιάδος ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνεις. Eſt enim τεθναίης præſentis temporis, ab eo quod eſt τέθνημι ſecundæ coniugationis τῶν εἰς μι, cuius primitiuum eſt τεθνάω ῶ, per reduplicationem quæ per ε propriam fit ἰωνικῶς, ab eo quod eſt θνάω, ῶ. eius participium τεθνὰς τεθνάντος, unde τεθναίην. ſicut ἱστὰς, ἱστάντος, ἱσταίην. quod autem ſit præſentis temporis, τέθναθι oſtendit, quia habet α correptum. Ἰλιάδος χ. τέθναθι. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κὲν δὴ ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. ſi enim eſſet ſecundi aoriſti, α debuiſſet productum eſſe. quia Imperatiuus in θι deſinens, ſecundi aoriſti natura productam habet penultimam. Nec me fugit eſſe qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι eſſe thema huius quod eſt τεθναίης. ſed hos potius ſequor, qui τέθνημι ponunt, etiãſi τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς τε συλλαβῆς inueniatur penultima producta: quia, ut illi uolunt, erit præteritis perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α productum, τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. Quod etſi non nego ita fieri poſſe, non tamen facit ad rem. quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. & ſi τεθνᾶναι eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc non impediet, quo minus etiam in præſenti

ſit τε-

ſit τεθνάναι penultima correpta, à prima perſona plurali ſecundum communem regulam, μεν in ναι conuerſa, τέθναμεν τεθνάναι. ſiue à genitiuo participij, τεθνὰς τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ιλιάδος ω. εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων βούλομαι. Et τέθνημι hoc modo ſit ab eo quod eſt θνάω θνῶ, per reduplicationem quæ per ε fit, ſicut ἕστημι. tamen hæc differentia eſt inter has reduplicationes, quia altera eſt propria, altera impropria: ſicut ex his quæ de reduplicatione antea ſunt dicta, facile eſt cuiuis cognoſcere. Idem arbitror tenendum eſſe de eo quod eſt τέτλημι, à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. Ιλιάδος ε. & τετλαίην. Ιλιάδος ι. οὐ δ᾽ ἂν ἔμοιγε τετλαίη κυνέος περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. & τετλάναι, & τετλάμεναι, unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ. νῦν χρὴ τετλάμεν ἔμπης. Quod abſque reduplicatione etiam inflectere licet, ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. μέλλ. τλήσω. ἀόρ. β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυν. ἔτλημεν, ἔτλητε. τὸ προστακτικὸν, τλῆθι. ἡ μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. τὸ εὐκτικὸν, τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ιλιάδος δ. τλαίης κεν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἐσταίην καὶ ἀφεσταίην.

Libuit quærere, quæ ſit poſitio huius uerbi ἐσταίην, ſed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Euſtathius dixerit ſuper illud Homeri Οδυσσ. ψ. οὐ μέν κ᾽ ἄλλη γ᾽ ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας ἔλθοι. τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισται, καὶ ἔστι μὲν κοινὸν καὶ συνήθες ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ, οἷα ποιητικώτερον. hoc eſt, ἀφεσταίην autē noue formatū eſt,

& nem-

& nempe commune ac conſuetum eſt pro ipſo poni ἀποςαίην. ἀφεςαίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis poeticum. Verum ex his non intelligo, quod eſſe uelit thema huius uerbi, ἵςημι, an aliud. nõ enim uideo ἵςημι thema ipſius eſſe poſſe. Nam ſiue uellemus dicere ἑςαίην eſſe præſentis temporis, optatiui modi, huius quod eſt ἵςημι, non ἑςαίην faceret, ſed ἱςαίην, ἀπὸ τȣ̃ ἱςὰς ἱςάντος per reduplicationem quæ fit per ι, qualis reduplicatio eſt in præſenti indicatiui. ſiue eſſe à ſecundo aoriſto indicatiui eiuſdem uerbi ἵςημι, uidelicet ἔςην, incrementum caderet, & ςαίην faceret, ἀπὸ τοῦ ςὰς ςάντος, non ἑςαίην. Sed hoc & alia conſideranti, nullum uiſum eſt rationabilius thema quàm ἕςημι, licet hoc forſitan in præſenti nõ ſit in uſu: ſed multa alia etiã inueniuntur, nec ſolũ in uerbis, ſed etiã in alijs partib. orationis, quorũ poſitiones aut principia uel ſimplicia non ſunt in uſu. Nec reduplicatio quæ facta ſit per ε, noua haberi poteſt, cum in tam multis uerbis eam inuenimus, ut τμῶ τέτμω, φνῶ πέφνω, ἕω ἑέω ῶ, unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῶ μι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι, & alijs, cum præſertim prima ſyllaba aſpiretur, ut eius cõpoſitum declarat quod eſt ἀφεςαίην. quod non fieret, ſi ἑςαίην eſſet ſecundi aoriſti, & maxime quia ε incrementum caderet. Nec ſolum ἑςαίην placet eſſe ab eo quod eſt ἕςημι, ſed etiã ἕςαμεν primam perſonam pluralem præſentis temporis modi indicatiui. Ὀδυσσ. λ. ἕςαμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. & ἕςατε. Ἰλιάδος δ. τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέςατε, μίμνετε δ' ἄλλους. & ἑςᾶσι. Ἰλιάδος μ. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέως ἑσταᾶσι. & Ἰλιά.

ἠϊόνες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀντὶ τοῦ ἵστανται. -Finc-
& ἕστασαν, tertiam pluralem præteriti perfecti.
Ιλιάδος δ. πρώιον τ' ἱπποδάμων, καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. unde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι & ἕστατε. Ιλιάδος υ. μηκέτοι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. In infinitiuo quoque ἑστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας α. ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. ubi liquido apparet, Imperatiui & Infinitiui præſentis, & præteriti imperfecti temporis eſſe, cum præſertim penultima in his correpta ſit, ſecundum regularũ præceptionem, & ſecundum analogiam fiant, nec ad eorum formationem multis mutationibus ſit opus: ſicut ſi hoc ſecundum nonnullos alios uellemus accipere, præteriti perfecti eſſe tẽporis, per metaplaſmos & ſyncopas, & huiuſmodi figuras alias ſuper alias. Qui quantumlibet hoc oſtendere conentur, non potuerunt quin ἑσταίην præſentis ſit temporis, cum non poßit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἕστημι eſſe fateri opus eſt, à quo omnia ſupradicta regulariter deducuntur.
Vnum tandem inuenimus exemplũ περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic noſtræ aſtipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grammaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aſpiratas ab ε incipientes, hanc quoque inſeruit, ſic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινήματα αὐτοῦ. hoc eſt, ἕστημι aſpiratur, & declinata eius: id eſt, & quæ per motum ſiue declinationem ab eo deducuntur, ut ſunt exempla quæ ſupra poſuimus.

Hee

Hoc licet curioſum forſitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit hoc loco inſerere, cum apud Homerum uſum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

FINIS.

VENETIIS,
apud Paulum Manutium, Aldi F.
M. D. LVII.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

V. F.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

RESTAURO DEL LIBRO
di LELLI GIUSEPPE
16 DIC. 1973